

H. P. BLAVATSKY

TITKOS TANÍTÁS VII.

NAGY TANÍTÓK, ŐSI TANÍTÁSOK

A TUDOMÁNY, A VALLÁS ÉS A FILOZÓFIA SZINTÉZISE

SATYÂT NÂSTI PARO DHARMAH
Nincs magasztosabb vallás az igazságnál

Fordította: Szabari János, 2017.

Magyar Teozófiai Társulat

**EZT A MUNKÁT
MINDEN ORSZÁG ÉS MINDEN FAJ
IGAZ TEOZÓFUSÁNAK
AJÁNLOM,
MERT ŐK AKARTÁK, ÉS NEKIK KÉSZÜLT.**

TARTALOM

Előszó.....	5
Bevezetés.....	6
I. fejezet Előzetes áttekintés.....	14
II. fejezet Modern kriticismus és az ókoriak.....	25
III. fejezet A mágia eredete.....	29
IV. fejezet A beavatottak titoktartása.....	34
V. fejezet Néhány ok a titoktartásra.....	42
VI. fejezet A gyakorlati mágia veszélyei.....	49
VII. fejezet Óbor új palackokban.....	55
VIII. fejezet Enoch Könyve a kereszténység forrása és alapja.....	58
IX. fejezet Hermetikus és kabbalista tanítások.....	64
X. fejezet Az abc-k és számjegyek értelmezéseinek különböző okkult rendszerei.....	68
XI. fejezet A hatszög a középponttal, vagy a hetedik kulcs.....	73
XII. fejezet A valódi okkultista kötelessége a vallások iránt.....	75
XIII. fejezet A Krisztus utáni adeptusok és tanításaik.....	77
XIV. fejezet Simon és életrajzírója, Hippolytus.....	80
XV. fejezet Szt. Pál, a jelenlegi kereszténység tényleges alapítója.....	83
XVI. fejezet Péter egy zsidó kabbalista, nem pedig beavatott.....	85
XVII. fejezet Tyanai Apollonius.....	87
XVIII. fejezet Az adeptus-életrajzok alapjául szolgáló tények.....	92
XIX. fejezet Antiochiai Szt. Ciprián.....	107
XX. fejezet A keleti Gupta Vidyâ és a kabbala.....	110
XXI. fejezet A héber allegóriák.....	124
XXII. fejezet A „Zohar” a teremtésről és az Elohim-ről.....	132
XXIII. fejezet Amit az okkultistának és kabbalistának el kell mondania.....	140
XXIV. fejezet Modern kabbalisták a tudományban és az okkult csillagászatban.....	142
XXV. fejezet A keleti és a nyugati okkultizmus.....	147
XXVI. fejezet A bálványok és a teraphim.....	154
XXVII. fejezet Az egyiptomi mágia.....	158
XXVIII. fejezet A misztériumok eredete.....	170
XXIX. fejezet A Nap-beavatott próbatétele.....	177
XXX. fejezet A „beavatás Napjának” misztériuma.....	182
XXXI. fejezet A misztériumok céljai.....	184
XXXII. fejezet A misztériumok maradványai.....	188
XXXIII. fejezet A misztériumok vége Európában.....	195
XXXIV. fejezet A misztériumok kereszténység utáni utódai.....	198
XXXV. fejezet A Nap és a csillagok jelképrendszere.....	206
XXXVI. fejezet A pogány csillagimádás vagy asztrológia.....	212
XXXVII. fejezet A csillagok lelkei – az egyetemes napimádat.....	217
XXXVIII. fejezet Asztrológia és csillagimádat.....	220
XXXIX. fejezet Ciklusok és Avatára-k.....	224
XL. fejezet Titkos ciklusok.....	227
BUDDHA MISZTÉRIUMA.....	234
XLI. fejezet Az Avatára-kkal kapcsolatos tanítás.....	234
XLII. fejezet A hét princípium.....	242
XLIII. fejezet Buddha misztériuma.....	243
XLIV. fejezet Buddha „reinkarnációi”.....	250
XLV. fejezet Buddha egyik kiadatlan beszéde.....	254

XLVI. fejezet Nirvana-Moksha.....	255
XLVII. fejezet „Lam-Rin” és Dzyan titkos könyvei.....	261
XLVIII. fejezet Amita Buddha Kwan-Shai-yin és Kwan-yin – amit a „Dzyan Könyve” és Tsong-Kha-pa lámakolostorai mondanak	263
XLIX. fejezet Tsong-Kha-pa – Lohan-ok Kínában	264
L. fejezet Néhány további téves nézet helyesbítése	266
LI. fejezet A „szem tana” és a „szív tana” vagy a „szív pecsétje”	272

Előszó

Ennek a kötetnek a nyomdai előkészítési feladata nehéz és gondterhes volt, és világosan le kell szögezni, mi is történt. Az írások, amiket H.P.B.-től kaptam, teljesen rendezetlenek voltak, és nem volt nyilvánvaló sorrendjük, ezért minden írást külön fejezetbe tettem, és sorba rendeztem azokat, amennyire csak lehetséges volt. A nyelvtani hibák kijavításán és a nyilvánvalóan nem-angol kifejezésmód kiküszöbölésén kívül az írások azok, ahogyan H.P.B. hagyta azokat, eltekintve a máshogyan jelöltektől. Néhány esetben kitöltöttem a hézagokat, de minden ilyen beszúrás szögletes zárójelben szerepel, hogy így meg lehessen különböztetni az eredeti szövegtől. A „Buddha misztériuma” részben egy további nehézség bukkant fel, egyes fejezetek négyszer vagy ötször is át voltak írva, és minden változat tartalmazott néhány mondatot, ami nem szerepelt a többiben. Ezeket a változatokat összeraktam, és a legteljesebbet vettem alapul, majd beleillesztettem mindent, amely bármely más változatban szerepelt. Azonban némileg haboztam, hogy beletegyem-e ezeket a fejezeteket a *Titkos Tanításba*. A legösztönzőbb gondolatokkal együtt nagyon sok tárgybeli tévedést tartalmaznak, és sok kijelentés exoterikus írásokon alapul, nem pedig ezoterikus tudáson. Azzal kaptam ezeket az írásokat a kezembe, hogy adjam ki azokat a *Titkos Tanítás* harmadik köteteként, ezért nem érzem feljogosítva magamat arra, hogy a szerző és az olvasók közé álljak, sem arra, hogy megváltoztassam a kijelentéseket, hogy azok összhangba kerüljenek a tényekkel, vagy akár kihagyjak fejezeteket. Azt mondja, teljesen saját szaktudása alapján cselekszik, és bármely képzett olvasó számára nyilvánvaló lesz, hogy – esetleg szándékosan – sok kijelentést annyira összezavar, hogy azok így pusztán álcázások, más állítások pedig – valószínűleg nem szándékosan – nem többek, mint ezoterikus igazságok exoterikus félreértései. Az olvasónak itt is, akárcsak mindenhol, saját ítéletére kell támaszkodnia, viszont ragaszkodva ezeknek a fejezeteknek a nyilvánosságra hozásához, nem tudom azokat kiengedni a nyilvánosság elé egy figyelmeztetés nélkül, hogy több, bennük levő dolog nyilvánvalóan téves. Nem fér ahhoz kétség, hogy ha a szerző adta volna ki ezt a könyvet, akkor teljesen átírta volna ennek a résznek az egészét. Ahogyan volt, az tűnt a legjobbnak, hogy ismertessek mindent, amit mondott a különböző változatokban, és meghagyjam a leginkább befejezetlen állapotában, mert a tanulmányozók legjobban azt fogják szeretni, ha az szerepel a könyvben, amit ténylegesen mondott, még akkor is, ha esetleg alaposabban meg kell vizsgálniuk, mintha lett volna ideje a munkáját befejeznie.

A könyvben szereplő idézeteket amennyire lehetséges, sikerült megtalálni, és pontos hivatkozást megadni. Ebben a sok vesződséggel járó munkában Mrs. Cooper-Oakley vezetésével a leggondosabb és legalaposabb tanulók egész csapata volt önkéntes segítőm. Az ő segítségük nélkül nem lett volna lehetséges megadni a hivatkozásokat, amikhez gyakran egy egész könyvet át kellett bogarászni, hogy megtaláljanak egy néhány soros részletet.

Ez a kötet teljessé teszi a H.P.B. által hátrahagyott írásokat, eltekintve néhány elszórt cikktől, amik még megmaradtak, és majd a saját kiadványában, a *Luciferben* fogjuk kiadni. Az ő tanulói jól tudják, hogy lesznek néhányan a jelenlegi generációban, akik igazságot szolgáltatnak H.P.B. okkult tudásának és nagyszerű gondolatíveinek, de ahogyan ő várhatja, hogy a jövő generációk igazolják tanítókénti nagyságát, ugyanúgy a tanítványai is várhatják bizalmuk beigazolódását.

ANNIE BESANT.

Bevezetés

„Akié a tudás, azé a hatalom!”, ez nagyon régi axióma. A tudás – amelyhez az első lépés az igazság megértésének, a valós valótlantól való megkülönböztetésének képessége – csak azoknál van, akik megszabadultak minden előítélettől, legyőzték emberi önteltségüket és ön-zésüket, és készek elfogadni minden és bármilyen igazságot, ha azt egyszer bebizonyították nekik. Ilyen ember nagyon kevés van. A többség egy munkát a bírálóinak megfelelő előítéletei alapján ítél meg, akiket viszont inkább a szerző népszerűsége vagy népszerűtlensége vezet, mint annak saját hibái vagy erényei. A teozófusok körén kívül ezért a jelenlegi kötet biztosan még hidegebb fogadtatásra fog találni az átlag közvélemény körében, mint a korábbi kötetek, amelyekkel találkozott. Napjainkban nincs olyan megállapítás, amely tisztességes vizsgálatra vagy csak meghallgatásra számíthatna, hacsak az érvei nem a törvényes és elfogadott kutatás irányvonala mentén haladnak, és megmaradva a hivatalos tudomány és az ortodox teológia határain belül.

Korunk egy látszólagos ellentétet mutató visszasság. Mindenekfelett materialista, ahogyan mindenekfelett szenteskedő is. Irodalmunk, úgynevezett modern gondolkodásunk és fejlődésünk egyaránt e két párhuzamos vonal mentén fut, amelyek annyira összeférhetetlenül különbözőek és mégis mindkettő annyira népszerű és annyira nagyon vaskalapos a maga módján. Annak, aki egy harmadik vonalat merészel húzni a kettő közé, hogy összhangba hozza azokat, teljesen fel kell készülnie a legrosszabbra. Azt fogja látni, hogy a munkáját kiforgatják a könyvbírálok, kigúnyolják a tudomány és az egyház talpnyalói, pontatlanuk idézik az ellenfelei, és visszautasítják még a jóindulatú kölcsönkönyvtárak is. A társadalom úgynevezett kulturált köreiben meglévő nevetséges tévképzetek az ősi bölcsesség-vallásról (bodhizmusról), amit csodálatosan tisztán és tudományos igénnyel bemutattak az *Esoteric Buddhism* magyarázatai, jó bizonyíték ezekre. Ezek figyelmeztetésként szolgálhatnak még azoknak a teozófusoknak is, megkeményedve ügyük szolgálatának szinte élethosszig tartó küzdelmében sem az írásaikban nem bátortalanok, és a legkevésbé sem rémíti meg őket a dogmatikus önteltség és a tudományos tekintély. Csinálhatnak bármit a teozófus írók, sem a materializmus, sem a doktrínákon alapuló vallásosság nem fogja filozófiájukat tárgyilagosan meghallgatni. Tanításaikat rendszeresen el fogják utasítani, elméleteiktől pedig még a tudományos kérdészetű dolgok rangjának, napjaink állandóan változó „munkahipotéziseinek” a helyét is megtagadják. Az „állati” elmélet pártolói számára a kozmogenezisről és az antropogenezisről szóló tanításaink legjobb esetben „tündérmesék”. Azok számára, akik húzódoznak bármilyen erkölcsi felelősségtől, nyilvánvalóan kényelmesebbnek tűnik elfogadni egy közös majomszerű őstől való leszármazást, és testvért látni egy néma, fark nélküli babuinban, mint elismerni felmenőként a Pitri-ket, az „Isten fiait”, és testvérként elfogadni egy nyomortanyáról származó éhenkórászt.

„Hátrébb az agarakkal! – kiáltják a szenteskedők. – Soha nem fogtok a tiszteletre méltó templomjáró keresztényekből ezoterikus buddhistákat csinálni!”

Igazából nem is szeretnénk semmilyen módon megpróbálni az átváltoztatást. De ez nem akadályozhatja meg a teozófusokat, és nem is fogja, hogy kimondják azt, amit ki kell mondaniuk, különösen azok számára, akik – szemben a doktrínákkal dolgozó modern tudományunkkal – nem annak tisztességes érdekeiért, hanem csak saját egyéni szórakozásaik sikerének és személyes megdicsőülésüknek a biztosításáért cselekednek. Ha sok részletet nem is tudunk bebizonyítani, ők sem tudnak többet, viszont megmutathatjuk – ahelyett, hogy történelmi és tudományos tényeket ismertetnénk azok tájékoztatására, akik, mivel náluk kevesebbet tudnak, a tudósokat figyelik, hogy megfejtsek a gondolkodásukat és kialakítsák a véleményüket – hogy a tudósaink többsége erőfeszítéseit hogyan irányítja kizárólag az ősi tények megsemmisítésére vagy olyan eltorzítására, hogy azok bizonyítékok legyenek saját egyedi nézeteik alátámasztására. Ezt nem a rosszindulat vagy akár a bírálat szellemében tesszük, mivel az író

készségesen beismeri, hogy azok többsége, akikre megjegyzéseket tesz, nála mérhetetlenül magasabb képzettségi szinten állnak. De a nagy tudósság nem zárja ki eleve az elfogultságot és az előítéletet, és nem is véd meg az elbizakodottságtól, sokkal inkább az ellenkezője igaz. Másfelől az csak saját kijelentéseink, vagyis az Ősi Bölcsesség és annak nagy igazságai jogos védelmében történik, hogy „nagy szaktekintélyeink” fejére olvasunk bizonyos dolgokat.

Valóban, ha óvatosságból nem válaszoltunk volna meg korábban néhány ellenvetést a jelenlegi munkában alkalmazott alapvető tételekkel kapcsolatban – olyan kifogásokat, amelyeket ennek, annak vagy amannak a tudósnak a szaktekintélye alapján tesznek a filozófiával kapcsolatos minden ősrégi munka ezoterikus jellegét illetően – akkor kijelentéseinknek ismét ellentmondának, sőt, rossz hírbe kevernék. Ennek a kötetnek az egyik fő témája a régi árja, görög és egyéb kiváló filozófusok, valamint a világ minden szentírásában jelenlevő erős ezoterikus allegória és szimbolizmus bemutatása. Egy másik célunk annak bebizonyítása, hogy az értelmezési kulcsnak, ahogyan azt az okkultizmus keleti hindu-buddhista kánona megadja – amely illik a keresztény evangéliumokhoz, ahogyan az ősi egyiptomi, görög, kaldeai, perzsa, sőt még a zsidó-mózesi könyvekhez is –, közösnek kell lennie minden nép számára, bármennyire térjenek is el egyéni módszereik és exoterikus „álarcaik”. Ezeket az állításokat vehemensen tagadja napjaink néhány élvonalbeli tudósa. Az edinburghi előadásaiban Max Müller professzor azzal vetette el a teozófusok ezen alapvető állítását, hogy a hindu shâstra-k és pandit-ok nem ismernek ilyen ezotériát.^{B/1} A művelt szanszkritológus hosszasan ecsetelte, hogy nincs rejtett jelentés, nincs ezoterikus elem vagy „álarca” sem a *Purâna*-kban, sem az *Upanishad*-okban. Figyelembe véve, hogy az „Upanishad” szó lefordítva „Titkos Tanítást” jelent, ez a kijelentés finoman fogalmazva bámulatos. Sir M. Monier Williams ugyanezt a nézetet vallja a buddhizmussal kapcsolatban. Őt hallgatni annyi, mint Gautama Buddhát az ezoterikus tanításokra irányuló minden igény ellenségének tekinteni. Ő maga soha nem tanította azokat! Minden ilyen „igény” az okkult tudásra és a „mágikus képességekre” az utóbbi arhatoknak, „Ázsia Fénye” későbbi követőinek köszönhető! Ott van még B. Jowett professzor, amint megvetően fátylat borít Platón *Timæus*-ának és a mózesi könyvek neoplatonikusok általi „képtelen” értelmezéseire. Nincs még csak egy leheletnyi sem a miszticizmus keleti (gnosztikus) szelleméből Platón *Dialogues*-ában – mondja a görög Regius professzor –, sem semmilyen tudományos megközelítés. Végül, mindennek a betetőzésül Sayce professzor, az asszirológus, bár nem tagadja az asszír táblákon és az ékírásos irodalomban egy rejtett jelenség tényleges létezését –

Sok ilyen szent szöveget... úgy írtak meg, hogy csak a beavatottak számára érthető –, mégis azt bizonygatja, hogy azok „kulcsai és a szójegyzékei” már az asszirológusok kezében vannak. A modern tudósok – állítja – rendelkezésére állnak azok a kulcsok az ezoterikus feljegyzések értelmezéséhez,

Amelyekkel még a [kaldeai] beavatott papok sem rendelkeztek.

Így modern orientalistáink és professzoraink tudományos megközelítésében a tudomány csecsemőkorában volt az egyiptomi és kaldeai csillagászok idejében. Pânini, a világ legnagyobb grammatikusa nem volt járatos az írás művészetében. Ugyanígy volt Buddha és mindenki más Indiában i.e. 300-ig. A legnagyobb tudatlanság az indiai Rishi-k idejében, valamint Thales-ében, Pythagoras-ében és Platón-ében uralkodott. A teozófusoknak valójában babonás tudatlanoknak kell lenniük, hogy azt mondják, amit mondanak, szemben az ilyen tudós tanúbizonyságokkal!

^{B/1} A pandit-ok többsége most semmit nem tud az ezoterikus filozófiáról, mert elvesztették a hozzá való kulcsot, viszont ha becsületesek volnának, egyikük sem tagadná, hogy az *Upanishad*-ok és különösen a *Purâna*-k allegorikusak és szimbolikusak, és azt sem, hogy még mindig maradt Indiában néhány olyan nagy tudós, aki meg tudná adni nekik a kulcsot az ilyen értelmezésekhez, ha akarná. Ugyancsak nem utasítják el a Mahâtma-k – beavatott jógik és adeptusok – tényleges létezését, még most, a Kali Yuga korában sem.

Tényleg úgy néz ki, mintha a világ teremtése óta a valódi tudásnak csak egyetlen korszaka lett volna – a jelenlegi kor. A ködös homályban, a történelem szürke hajnalán állnak a világhírű régi bölcsek halvány árnyékai. Reménytelenül tapogatózva keresték saját misztériumaik pontos jelentését, amelyekből a szellem anélkül távozott el, hogy felfedte volna magát a hierophant-oknak, és rejtőzködve maradt a térben a modern tudomány és kutatás beavatottainak eljöveteleig. A tudás fényének dele csak most érkezett el a „Mindentudóhoz”, aki az adat-elemzés ragyogó napjának fényében sütkérezve a „munkahipotézisek” penelopéi feladatával foglalja el magát, és hangosan hirdeti a jogait az egyetemes tudásra. Csodálkozhat-e így bárki is, hogy a jelenlegi nézetek szerint az ősi filozófusok tanítása, de néha még az elmúlt századokban élt közvetlen követőiké is soha nem volt használható a világ, és értékes az ő számára? Ugyanis ahogyan sokszor és bő lére eresztve elmagyarázzák, míg a régi Rishi-k és bölcsek messze benn jártak a mítoszok és a babonáság természetlen mezején, a középkori, de még az átlagos XVIII. századi tudósokat is többé vagy kevésbé pedig mindig megbénították „természetfeletti” vallásuk és hiteik. Igaz, általában elismerik, hogy egyes ősi és középkori tudósok, mint Pythagoras, Platón, Paracelsus és Roger Bacon, akiket dicső nevek serege követ, valóban nem kevés határkövet hagytak a filozófia értékes tárnáiban és a fizikai tudományok feltáratlan rétegeiben. De azután ezeknek a tényleges kibányászása, az arany és az ezüst kiolvasztása és a bennük levő értékes ékkövek kimetszése mind a modern tudós türelmes munkájának köszönhető. Az pedig nem az utóbbi párját ritkító lángesze miatt van-e, hogy a tudatlan és eddig félrevezetett világ a kozmosz valódi természetének, az univerzum és az ember tényleges eredete pontos ismeretének birtokába jutott, ahogyan ezeket a fizikusok automatikus és mechanikus elméletei feltárják, a szigorúan tudományos filozófiának megfelelően? Művelt korunk előtt a tudomány csupán egy elnevezés volt, a filozófia pedig téveszme és kelepce. A hiteles tudomány és filozófia kortárs szaktekintélyeinek szerény kijelentései szerint a Tudás Fája csupán most hajtott ki a babonáság elszáradt gyomjai közül, ahogyan egy gyönyörű pillangó emelkedik ki egy ronda lárvából. Ezért semmi köszönnivalónk sincs elődeinknek. A régiek a legjobb esetben is csak előkészítették és megrágyázták a talajt, a modernnek azok, akik elvetették a tudás magjait, és felnevelték a szépséges növényeket, amiket tiszta tagadásnak és meddő agnoszticizmusnak neveznek.

Ez azonban nem a teozófusok által vallott nézet. Ők azt ismételtetik, amit húsz éve elmondtunk. Nem elegendő beszélni „egy kulturálatlan múlt tarthatatlan elképzeléseiről” (Tyndall), a védikus költők „gyerekes beszédéről” (Max Müller), a neoplatonikusok „képtelenségeiről” (Jowett) és a kaldeai-asszír beavatott papok tudatlanságáról saját jelképeikkel kapcsolatban, amikor összehasonlítjuk azt a brit orientalista tudásával (Sayce). Az ilyen feltételezéseket be kell bizonyítani valami szilárdabbal, mint ezeknek a tudósoknak a pusztá kijelentései. Ugyanis semennyi hengegő önteltség nem tudja elrejteni azokat az intellektuális kincsébányákat, amikből olyan sok modern filozófus és tudós az állításait merítette. Hány rendkívül elismert európai tudós szerzett nagybecsülést és hitelességet pusztán azzal, hogy felöltöztette ezeknek a régi filozófusoknak a gondolatait, akiket bármikor készek becsmérlni – ennek kimondása a tárgyilagos utókorra marad. Így nagyon is úgy tűnik, hogy egyáltalán nem valótlanság azt mondani bizonyos orientalistákról és a holt nyelvek tudósairól – ahogyan az *Isis Unveiled*-ben kijelentettük –, inkább megengedik, hogy határtalan önteltségük és beképzeltségük elragadja logikájukat és gondolkodási képességüket, mint sem hogy elismerjenek a régi filozófusoknak bármilyen tudást, amivel a jelenlegiek nem rendelkeznek.

Mivel ennek a munkának egy része a beavatottakkal és a titkos tudással foglalkozik, amit a misztériumok során adtak át, ezért azoknak az állításait kell először megvizsgálni, akik annak ellenére, hogy Platón beavatott volt, azt tartják, hogy nincs semmilyen felfedezendő rejtett misztérium a munkáiban. A görögökkel és a szanszkrittal foglalkozó jelenlegi tudósok közül túl sokan vannak, akik hajlamosak figyelmen kívül hagyni a tényeket saját előítéletes elméleteik kedvéért, ami személyes elfogultságukon alapul. Minden lehetséges alkalommal könnye-

dén elfelejtik nem csak a sok változást a nyelvben, hanem a régi filozófusok írásaiban megjelenő allegorikus stílust és azt a titoktartást is, ami a misztikusok lételeme volt, hogy mind a kereszténység előtti, mind a kereszténység utáni klasszikus íróknak – minden esetre a nagy többségüknek – szent kötelezettsége volt, hogy soha ne hozzák nyilvánosságra az ünnepélyes titkokat, amiket a szentélyekben adtak át nekik. Ez önmagában elég ahhoz, hogy a fordítóikat és avatatlan bírálóikat siralmasan félrevezesse. Ezek a bírálók azonban semmi ilyesmit nem fognak beismerni, ahogyan máris látni fogjuk.

Ugyanis több mint 22 évszázada mindenki, aki Platónat olvasott, tudatában volt, hogy – hasonlóan a többi jelentős görög filozófushoz – egy beavatott volt, ezért, mivel kötötte a Testvériség esküje, bizonyos dolgokról csak burkolt allegóriákban tudott beszélni. A misztériumok iránti tisztelete határtalan, nyíltan bevallja, hogy „talányos módon” ír, és megértjük, hogy a legnagyobb óvatossággal jár el, hogy szavainak valódi jelentését elrejtse. Minden alkalommal, amikor a téma a keleti bölcsesség legnagyobb titkait érinti – az univerzum kozmogóniáját vagy a korábban létező világok gondolatát – Platón filozófiáját a legmélyebb sötétségbe rejti el. A *Timæus*-a annyira összekuszált, hogy a beavatotton kívül senki nem tudja megérteni a rejtett jelentését. Ahogyan már elmondtuk az *Isis Unveiled*-ben:

Platón eszmefuttatásait a *Banquet*-ben a teremtésről, vagy inkább az őseredeti ember fejlődéséről és az értekezést a kozmológiáról a *Timæus*-ban allegorikusan kell venni, ha egyáltalán elfogadjuk. Ez az a rejtett, pythagorasi jelentés a *Timæus*-ban, a *Cratylus*-ban, a *Parmenides*-ben és még néhány más trilógiában és dialógusban, amit a neoplatonikusok bátorkodtak megmagyarázni, már amennyire a jó szellemiséget felidéző titkossági fogadalmuk megengedte azt. Az a pythagorasi tanítás, hogy az Isten az Egyetemes Elme, amely szétárad minden dologban, és a lélek halhatatlanságáról szóló hittétel a legalapvetőbb jellemzők ezekben a látszólag összeférhetetlen tanításokban. Ahítatossága és mélységes tisztelete, amit a misztériumok iránt érzett, elegendő figyelmeztetések arra, hogy Platón nem engedett volna meg magának olyan meggondolatlanságot, hogy annak a mély felelősségérzésnek a fölébe kerekedjen, amit minden adeptus érez. „Állandóan tökéletesítve magát a tökéletes misztériumokban, az ember egyedül így válhat tökéletessé” – mondja a *Phædrus*-ban.

Nem igyekezett elrejtteni nyugtalanságát, hogy a misztériumok kevésbé titkosakká váltak, mint régebben. Ahelyett, hogy megszenteltségtelenítette volna azokat úgy, hogy a tömegek elé tárta volna őket, féltékeny elővigyázattal védte mindenkitől, a legkomolyabb és legérdemesebb tanítványai kivételével.^{B/2} Miközben említi az isteneket minden oldalon, egyistenhite megkérdőjelezhetetlen, mert értekezéseinek egész sora azt jelzi, hogy az „istenek” fogalmon lények olyan osztályát érti, akik alacsonyabb szinten állnak, mint az istenségek, de eggyel magasabb szinten az embereknél. Még Josephus is felfogta és elismerte ezt aényt, fájának természetes előítélete ellenére. Ebben a híres, Apion elleni kirohanásában ez a történész ezt mondja: „Azonban a görögök között azok, akik az igazságnak megfelelően filozofáltak, nem voltak tudatlanok semmiben, ... és nem is vallottak kudarcot a mitikus allegóriák dermesztő felszínességeinek észlelésében, aminek alapján jogosan vették azokat semmibe. ... Ilyen dolog miatt mondja Platón megrendülve, hogy nem szükséges a többi költő közül bárkit is befogadni „a közösségbe”, és udvariasan elküldi Homéroszt, miután megkoronázta és balzsammal kenegette, azért, hogy nem rombolja szét az ő mítoszaival az egyetlen Istennel kapcsolatos ortodox hitet.”^{B/3}

Ez pedig minden filozófus „Istene”, a végtelen és személytelen Isten. Mindez és még sokkal több is, amiket itt hely hiányában nem idézünk, az embert ahhoz a megingathatatlan meggyőződéshez vezet, hogy (a) mivel minden tudomány és filozófia a templomi hierophantok kezében volt, Platónnak, mint általuk beavatottnak ismernie kellett azokat, és hogy (b) egye-

^{B/2} Ezt az állítást maga Platón erősíti meg világosan, amikor ezt írja: „Azt mondjátok, az előző előadásomban nem kielégítően magyaráztam meg nektek az Első természetét. Szándékosan beszélek talányokban, hogy ha az írótlálával esetleg történne valamilyen baleset, akár a tenger, akár a szárazföld felől, akkor a téma előzetes ismeretével nem rendelkező személy ne legyen képes megérteni a tartalmát”. (Platón: *Ep.*, II. 312; Cory: *Ancient Fragments*, 304. oldal.)

^{B/3} *Isis Unveiled*, I. 287, 288.

dül a logikus levezetés bőségesen elegendő bárkinek ahhoz, hogy megindokolja Platón írásai-
ban az allegóriákat és „homályos mondásokat”, amik elleplezik a igazságot, aminek feltárásá-
ra nem volt joga.

Ez alapozta meg, hogy miből ered, hogy az egyik legjobb görög tudós Angliában, Jowett
professzor, Platón műveinek modern fordítója megpróbálja bebizonyítani, hogy a Dialógusok
egyike – beleértve még a *Timæus*-t is – sem tartalmaz semmilyen elemet a keleti miszticiz-
musból. Azokat, akik felfogják Platón filozófiájának valódi szellemét, aligha fogják meg-
győzni azok az érvek, amiket a Balliol College igazgatója tár az olvasói elé. Lehet, hogy szá-
mára nyilvánvalóan „homályos és taszító” a *Timæus*, de ugyanolyan biztos, hogy ez a homá-
lyosság nem „a fizikai tudomány kezdetlegességéből” fakad, ahogyan a professzor mondja
hallgatóinak, hanem inkább az akkori titoktartásból, nem a „teológiai, matematikai és fizioló-
giai elképzelések zűrzavarából”, vagy „abból a vágyból, hogy megértsék az egész természetet
a részek kielégítő ismerete nélkül”.^{B/4} Ugyanis a matematika és a geometria az okkult kozmo-
gónia gerince volt, ezért a „teológiáé” is, az ősi bölcsék fiziológiai elképzeléseit pedig napról
napra igazolja korunk tudománya, legalább is azok számára, akik tudják, hogyan kell olvasni
és érteni az ősi ezoterikus műveket. A „részek ismerete” nem sok hasznunkra van, ha ez a
tudás csak az Egész vagy „az Egyetemes természete és értelme” – ahogyan Platón nevezte az
Istenséget – még teljesebb nem ismeréséhez vezet, és azt eredményezi, hogy a legelképzelhe-
tetlenebb módon melléfogjunk a híres rávezető módszereink miatt. Lehet, hogy Platón „nem
volt képes a rávezetésre vagy az általánosításra modern értelemben”,^{B/5} az is lehet, hogy nem
ismerte a vérkeringést, amiről azt mondják, „teljesen ismeretlen volt a számára”,^{B/6} azt azon-
ban semmi nem cáfolja, hogy tudta, *valójában* mi is a vér – ez pedig több, mint amit bármely
modern fiziológus vagy biológus napjainkban kijelenthet.

Bár Jowett professzor szélesebb körű és sokkal bőségebb tudásmennyiséget engedélyez a
„fizikai filozófusnak”, mint szinte bármely más magyarázója vagy bírálója, mindazonáltal a
bírálata olyan jelentős túlsúlyban van a dicséretéhez képest, hogy talán jobb lesz, ha a saját
szavait idézzük, hogy világosan bemutassuk ezt az elfogultságot. Tehát ezt mondja:

Az érzéket az értelem irányítása alá vonni, találni valamilyen utat a külsőségek labirintusán
vagy káoszán keresztül, akár a matematika országútján, akár tekervényesebb ösvényeken, ami-
ket az embernek a világgal való és a világnak az emberrel való analógiája sugalmaz, úgy látni
minden dolgot, hogy oka van, és egy végpont felé halad – ez az ókori fizikai filozófus szelle-
me.^{B/7} Viszont mi nem is méltányoljuk azokat a körülményeket, amik között a tudást megszerez-
te, és nem is rendelkezünk azokkal az ő képzeletét megragadó elképzelésekkel, amik a miénket
is ugyanúgy megfognák. Ő ugyanis az anyag és az elme között ingadozik, az elvonatkoztatás
uralma alatt áll, a benyomásai szinte véletlenszerűen érkeznek a természeten kívülről, látja a
fényt, de nem látja a tárgyakat, amiket megvilágít a fény, és egymás mellé helyez olyan dolgo-
kat, amik számunkra olyan távoliaknak tűnnek, mint a Föld sarkai, mert nem talál semmit kö-
zöttük.

Az utolsó állításnak nyilvánvalóan ellenszenvesnek kell lennie a modern „fizikai filozófus”
számára, aki látja maga előtt a „tárgyakat”, de nem sikerül meglátnia az Egyetemes Elme fé-
nyét, ami megvilágítja azokat, vagyis éppen az ellenkező mód jellemzi. Ezért a tudós profesz-

^{B/4} *The Dialogues of Plato*, fordította B. Jowett, a görög egyetemi tanára az oxfordi egyetemen, III. 523.

^{B/5} *Idézett mű*, 561. oldal.

^{B/6} *Idézett mű*, 591. oldal.

^{B/7} Ez a meghatározás az ókori „fizikai filozófust” (természetesen szándékolatlanul) több méterrel maga-
sabbra helyezi, mint modern „fizikai” kollégáját, mivel az utóbbi végső tudása oda vezette az emberiséget, hogy
elhiggye, sem az univerzumnak, sem az embernek egyáltalán nincs semmilyen oka – legalábbis semmilyen ér-
telmes oka –, és hogy a létezésbe a vak véletlennek és az öntudatlan atomok forgásának köszönhetően pottyant
bele. Annak eldöntését, hogy a két hipotézis közül melyik az ésszerűbb és logikusabb, a pártatlan olvasóra bíz-
zuk.

szor arra a következtetésre jut, hogy az ókori filozófusnak, akit Platón *Timæus*-a alapján ítél meg, határozottan filozófiátlan, sőt irracionális módon kellett cselekednie. Ugyanis:

Minden átmenet nélkül átlép a személyekről az eszmékre és a számokra, és az eszmékről és a számokról személyekre,^{B/8} összekavarja a szubjektumot az objektummal, az első és a végső okokat, és a geometriai alakzatokról álmodozva^{B/9} elvész az érzékek áradatában. Ekkor pedig részünkről az elme erőfeszítésére van szükség azért, hogy megértsük a kettős nyelvezetét, vagy felfogjuk az ókori filozófusok tudásának pirkadati jellegét és lángeszét, amely ilyen körülmények között[?] úgy tűnik, egyfajta isteni képességgel sok esetben előre megérezte az igazságot.^{B/10}

Azt, hogy az „ilyen körülmények” az „ókori filozófusok lángeszében” meglévő tudatlanságra és mentális egykedvűsége, vagy valami másra vonatkoznak-e, nem tudjuk. Azt azonban tudjuk, hogy a dőlt betűvel szedett mondatok jelentése tökéletesen világos. Regius görög professzor akár hisz, akár nem hisz a geometriai alakzatok és az ezoterikus „zsargon” rejtett jelentésében, mindazonáltal elismeri egy „kettős nyelvezet” meglétét ezeknek a filozófusoknak az írásaiban. Ebből következően elfogad egy rejtett jelentést, aminek kellett lennie értelmezésének. Akkor viszont miért mond olyan simán ellent a saját kijelentésének a következő oldalon? És miért kell elutasítania a *Timæus*-tól – ami mindenekelőtt pythagoraszi (misztikus) párbeszéd – bármilyen okkult jelentést, és minden erejével azon lenni, hogy meggyőzze olvasóit, hogy:

A hatás, amit a *Timæus* az utókorban keltett, részben érthetlenségének köszönhető.

A következő idézet a Bevezetéséből közvetlen ellentétben áll azzal a bekezdéssel, amit fentebb idéztünk:

Ennek a párbeszédnek a feltételezett mélységeiben a neoplatonisták rejtett jelentéseket és kapcsolatot találtak a zsidó és a keresztény szentírások között, és ezekből írták le azokat a tanításokat, amik teljesen hadilábon álltak Platón szellemiségével. Azt híve, hogy a Szentlélek sugalmazása alatt állt, vagy Mózesztől kapta a bölcsességét,^{B/11} úgy látszott, hogy megtalálták írásaiban a keresztény Szentháromságot, az Igét, az egyházat, ... és a neoplatonistáknak volt egy értelmezési módszerük, ami ki tudott erőszakolni bármilyen szóból bármilyen jelentést. Valójá-

^{B/8} A dőlt betűs kiemelés tőlem származik. Minden kezdő a keleti filozófiában, minden kabbalista megérti a személyek ilyen összekapcsolásának okát az eszmékkel, a számokkal és a geometriai alakzatokkal. Philolaus azt mondja, hogy a szám „a dolgok örök folytonosságának uralkodó és önmaguk által létrehozott köteléke”. Csak a modern tudós marad vak erre a hatalmas igazságra.

^{B/9} Itt ismét úgy tűnik, hogy az ókori filozófus előbbre tartott, mint a modern. Ugyanis ő csak „az első és a végső okokat... kavarja össze” (amely összekavarást tagadják azok, akik ismerik az ókori tudományosság szellemét), míg modern utódai bevallottan és tökéletesen járatlanok mindkettőben. Tyndall „képtelennek” mutatja be a tudományt, hogy megoldja a természet végső problémáinak akár egyikét is, és „a fegyelmezett [értsd: modern materialista] képzelet megzavarodva vonul vissza az anyag világának problémáin való elmélkedéstől”. Még azt is kétségbe vonja, hogy a jelenlegi tudomány emberei rendelkeznek-e „azzal az intellektuális elemmel, ami lehetővé tenné nekik, hogy megbirkózzanak a természet végső strukturális energiáival”. Platónnál és tanítványainál azonban az alsóbb típusok csupán a felsőbb elvontak konkrét képmásai voltak, a halhatatlan léleknek aritmetikai, a testnek pedig geometriai kezdete volt. Ez a kezdet, mint a nagy egyetemes Archæus (*Anima Mundi*) tükröződése, és a központból szétterjed a makrokozmosz egész testében.

^{B/10} Idézett mű, 523. oldal.

^{B/11} A neoplatonisták semmilyen formában nem bűnösök ilyen képtelenségért. A tudós görög professzornak két hamisítvány munkára kellett gondolnia, amiket Eusebius-nak és Ammonius Saccas-i Szt. Jeromosnak tulajdonítanak, aki semmit nem írt, vagy össze kellett kevernie a neoplatonikusokat Philo Judæus-szal. Viszont akkor Philo több, mint 130 évvel korábban élt a neoplatonizmus alapítójának születése előtt. A zsidó Aristobulus iskolájához tartozott, aki Ptolemaios Philometer uralkodása alatt élt (i.e. 150 évvel), és úgy hiszik, hogy ő indította el azt a mozgalmat, ami megpróbálta bebizonyítani, hogy Platón, de még a peripatetikus filozófia is a „kinyilatkoztatott” mózesi könyvekből származik. Valckenaer megpróbálja kimutatni, hogy a *Commentaries on the Books of Moses* szerzője nem Aristobulus, Ptolemaios talpnyalója volt. De bárki is volt, nem volt neoplatonikus, hanem Philo Judæus előtt vagy vele egy időben élt, mivel úgy tűnik, hogy az utóbbi ismerte a munkáit, és követte a módszereit.

ban képtelenek voltak különbséget tenni az egyik filozófus véleménye és egy másiké között, vagy Platón komoly gondolatai és múltó fantáziái között.^{B/12} ... [Azonban] nincs olyan veszély, hogy a *Timæus* modern magyarázóai a neoplatonizmus képtelenségébe esnek.

Nincs semmilyen veszély természetesen, azon egyszerű okból, hogy a modern magyarázók soha nem rendelkeztek a kulccsal az okkult értelmezésekhez. Mielőtt pedig még egy szót szólnánk Platón és a neoplatonikusok védelmében, a Balliol College tudós igazgatóját tisztelettel meg kellene kérdezni: Mit tud vagy tudhat az értelmezés ezoterikus kánonáról? A „kánon” fogalmon itt azt a kulcsot értjük, amit „szájából fülbe” szóban adott át a mester a tanítványnak, vagy a hierophant a beavatásra jelöltnek. Ez így van időtlen idők óta, korszakok hosszú során keresztül, amelyek folyamán a belső – nem nyilvános – misztériumok minden vidék leghiszteibb intézményei voltak. Egy ilyen kulcs nélkül sem Platón *Dialogues*-ának, sem semmilyen szentírásnak – a *Védáktól* Homéroszig, a *Zend Avesta*-tól a mózesi könyvekig – a helyes értelmezése nem lehetséges. Akkor honnan tudja Dr. Jowett, hogy a népek különböző szent könyveinek a neoplatonikusok általi értelmezései „képtelenségek” voltak? Egyébként hol volt lehetősége tanulmányozni ezeket az „értelmezéseket”? A történelem azt mutatja, hogy minden ilyen munkát megsemmisítettek a keresztény egyház alapítói és fanatikus katekizmustanulói, ahol csak rábukkantak ilyesmire. Azt mondani, hogy olyan emberek, mint Ammonius, egy lángész és szent, aki a tudásával és szent életével kiérdemelte a Theodidaktos („Isten által tanított”) címet, olyan emberek, mint Plotinus, Porphyryus és Proclus, „képtelenek voltak különbséget tennie az egyik filozófus véleménye és egy másiké között, vagy Platón komoly gondolatai és múltó fantáziái között”, egy tarthatatlan helyzet elfoglalását jelenti egy tudós számára. Ez egyenértékű annak kimondásával, hogy (a) Görögország és a Római Birodalom leghíresebb filozófusai, legnagyobb tudósai és szentjei közül rengetegen ostoba fajankók voltak, és (b) a görög filozófia összes többi magyarázója és kedvelője, akik közül néhányan koruk legélesebb elméi – akik nem értenek egyet Dr. Jowett-tel – szintén bolondok, és nem jobbak azoknál, akiket csodálnak. Az utoljára idézett bekezdés leereszkedő tónusát átszínezi a legnaivabb önteltség, ami még az öndicsőítő és egymást csodáló klikkek korában is rendkívüli. Össze kell hasonlítani a professzor nézeteit néhány más tudóséval.

A New Yorki Alexander Wilder professzor, napjaink egyik legjobb platonistája Ammonius-ról, a neoplatonikus iskola megalapítójáról beszélve ezt mondja:

Mély spirituális intuíciója, kiterjedt tudása, közeli kapcsolata a keresztény egyházatyákkal, Pantæus-szal, Kelemennel, Athenagoras-szal és a kor legképzettebb filozófusaival, mind képessé tették arra a munkára, amit olyan alaposan elvégzett.^{B/13} Sikeresen vonzotta be nézeteihez a Római Birodalom legnagyobb tudósait és közembereit, akiknek nem fűlt a foguk ahhoz, hogy időt vesztegessenek dialektikus elfoglaltságokra vagy felületes szertartásokra. Közreműködésének eredményei napjainkban is érzékelhetők a keresztény világ minden országában, minden kiemelkedő tanításrendszer az ő teremtettségének a jeleit viseli. Minden ókori filozófiának megvannak a hívei a modernek között, és még a judaizmus is... elvégzett olyan változtatásokat, amiket az „Isten által tanított” alexandriai javasolt. ... Ritka tudású és tehetséges ember volt, fedhetetlen léttel és barátságos természettel. Szinte emberfeletti látókörével és sok kiválósággal nyerte el a Theodidakos elnevezést, de ő Pythagoras szerénységi példáját követte, és csak a Philalethian, vagyis az igazság szerelmese jelzőt öltötte fel.^{B/14}

Az igazságnak és a tényeknek nagyon jót tenne, ha a modern tudósaink a szerénység terén követnék nagy elődeik lépéseit. De ők nem Philalethian-ok!

Továbbá tudjuk, hogy:

^{B/12} Ez csak Alexandriai Kelemenre, egy keresztény neoplatonikusra és nagyon fantáziadús íróra igaz.

^{B/13} A különböző vallási rendszerek összeegyeztetésének munkáját.

^{B/14} Alex Wilder, M. D. *New Platonism and Alchemy*, 7. 4. oldalak.

Orpheus-hoz, Pythagoras-hoz, Konfuciuszhoz, Szókratészhez és magához Jézushoz hasonlóan^{B/15} semmilyen írásművet nem alkotott.^{B/16} Ehelyett... a legfontosabb tanításait megfelelően felkészített és fegyelmezett személyekkel közölte, előírva nekik a titoktartás kötelezettségét, ahogy ő előtte Zoroaszter, Pythagoras és a misztériumok idejében is volt. Néhány tanítványának értekezéseitől eltekintve csak az ellenfelei kijelentéseivel rendelkezünk, amelyek megállapítják, ténylegesen mit is tanított.^{B/17}

Valószínűleg ilyen „ellenfelek” elfogult kijelentései azok, amikből Platón Dialógusainak tanult oxfordi fordítója arra a következtetésre jut, hogy:

Azt, ami igazán nagyszerű és igazán jellemző volt rá [Platónra], hogy felismerjen és összekapcsoljon elvonatkoztatásokat, *nem értették meg* [a neoplatonikusok] egyáltalán[?].

Azt állítja, elég megvetően az intellektuális elemzés ősi módszereiről, hogy:

Napjainkban... egy ókori filozófust magából és a gondolkodás korabeli történelméből kell értelmezni.^{B/18}

Ez olyan, mintha azt mondanánk, hogy az ókori görög arányossági szabályt (ha valaha is megtalálják) és Phidias Athena Promachos-át napjainkban az építészet és a szobrászat korabeli történelméből, az Albert Hall-ból, a Memorial Monument-ből és a borzalmas krinolinós Madonnákból, amik Olaszország vásári helyein elterjedtek, kellene megfejteni. Jowett professzor megjegyzi, hogy „a miszticizmus nem kriticismus”. Nem, de a kriticismus sem mindig pártatlan és hibátlan ítélet.

A kritika könnyű, a művészet azonban nehéz.

Az ilyen „művészet” pedig a neoplatonisták szóban forgó kritikusából – görög tudósága ellenére – *a-tól z-ig* hiányzik. Teljesen nyilvánvalóan nem is rendelkezik Pythagoras és Platón miszticizmusa valódi szellemének kulcsával sem, mivel tagadja még a *Timæus*-ban is a keleti miszticizmus alkotóelemét, és úgy próbálja bemutatni a görög filozófiát, hogy az gyakorolt hatást a keletire, elfeledve azt a tényt, hogy az igazság ennek pontosan a fordítottja, hogy „az orientalizmus mélyebb és áthatóbb szelleme” az, ami – Pythagoras-on és a misztériumokba való beavatásán keresztül – áthatotta Platón lelkének legmélyebb részeit.

Dr. Jowett azonban ezt nem érti. Nem is áll készen annak beismerésére, hogy bármi jó vagy ésszerű – a „gondolkodás jelenkori történetének” megfelelően – származhat Názáreten kívülről, a pogány misztériumokból, de még arra sem, hogy van bármi értelmezendő rejtett természet a *Timæus*-ban vagy bármely más Dialógusban. Számára ugyanis:

^{B/15} Jól ismert dolog, hogy bár keresztény szülöktől született, Ammonius megtagadta az egyház tanításait – Eusebius és Jerome ellenére. Porphyrius, Plotinus tanítvány, aki együtt élt Ammonius-szal 11 évig, és akinek semmi érdekében nem állt, hogy ne mondjon igazat, határozottan kijelenti, hogy teljesen megtagadta a kereszténységet. Másrészt tudjuk, hogy Ammonius hitt a ragyogó istenekben, védelmezőkben, és hogy a neoplatonikus filozófia olyan „pogány” volt, mint amilyen misztikus. Azonban Eusebius, a leggátlástalanabb hamisító és a régi szövegek eltorzítója és Szt. Jeromos, egy megrögzött fanatikus, akiknek érdekükben állt letagadni a tényeket, ellentmondanak Porphyrius-nak. Mi szívesebben hiszünk az utóbbinak, aki az utókornak feddhetetlen nevet és a becsületességéért nagy tiszteletet hagyott hátra.

^{B/16} Két munka van, amit tévesen Ammonius-nak tulajdonítanak. Az egyik mára elveszett, a *De Consensu Moysis et Jesu* címűt ugyanaz a „hitelt érdemlő” Eusebius említi, aki Cäsaræa püspöke és Konstantin keresztény császár barátja, aki viszont pogányként halt meg. Mindaz, amit tudunk erről az álműről az, hogy Jeromos nagyon felmagasztalja (*Vir. Illust.* 55. §, és Euseb.: *H. E.* VI. 19.). A másik hamisított mű neve *Diatesseron* (vagy az „Evangéliumok harmóniája”). Ez részben fennmaradt. Ez azonban csak Victor, Capus püspöke (VI. század) latin változatában létezik, aki viszont ezt Tatian-nak tulajdonítja, feltehetően ugyanolyan tévesen, mint ahogyan a későbbi tudósok tulajdonították a *Diatesseron*-t Ammonius-nak. Ezért túl nagy bizalmat nem vethetünk bele, sem pedig az Evangéliumok „ezoterikus” értelmezésének. Kíváncsi vagyok, vajon ez a mű-e az, ami Jowett professzort oda vezette, hogy a neoplatonikus értelmezéseket „képtelenségeknek” tekintse?

^{B/17} *Idézett mű*, 7. oldal.

^{B/18} *Idézett mű*, III. 524.

Platón úgynevezett miszticizmusa tisztán görög, ami a tökéletlen tudásából^{B/19} és nagyra vágyódásából származik, és egy olyan korszak képződménye, amelyben a filozófia nem vált el teljesen a költészettől és a mitológiától.^{B/20}

Számos más ugyanilyen hibás állítás között különösen azok a feltételezések, hogy (a) Platón teljesen mentes volt a keleti filozófia bármely elemétől az írásaiban, és (b) hogy minden modern tudós, anélkül, hogy maga misztikus vagy kabbalista lenne, megítélhetné az ősi ezoterizmust, azok, amikkel harcba kívánunk szállni. Ehhez sajátjainknál tekintélyesebb állításokat kell bemutatnunk, és más, Dr. Jowett-tal azonos nagyságú – ha nem nagyobb – tudósok bizonyítékait kell előhozunk, szakterületük specialistáit, hogy szembeszálljanak a görög oxfordi egyetemi tanárának az érveivel és megsemmisítsék azokat.

Azt, hogy Platón kétségtelenül Pythagoras lelkes híve és követője volt, senki nem tagadja. Az is ugyanígy kétségtelen – ahogyan Matter megállapítja –, hogy Platón ugyanabból a forrásból egyrészt megörökölte a tanításait, másrészt merítette a bölcsességét, mint a számoszi filozófus.^{B/21} Pythagoras tanításai pedig ízig-vérig keletiek, sőt, brahmانيak is, mert ez a nagy filozófus mindig is messze, kelet felé mutatott forrásként, ahonnan az ismereteit és filozófiáját merítette. Colebroke pedig bemutatja, hogy Platón ugyanezt teszi a leveleiben, és azt mondja, hogy a tanításait „ősi és megszentelt tanokból” vette.^{B/22} Továbbá mind Pythagoras, mind Platón elképzelései túlságosan jól megegyeznek India rendszereivel és a zoroasztriánizmussal ahhoz, hogy bárkiben is kétség merüljön fel eredetüket illetően, aki valamelyest is jártas ezekben a rendszerekben. Továbbá:

Pantæus-nak, Athenagoras-nak és Kelemennek teljességében megtanították a platonikus filozófiát, és megértették velük annak alapvető egységét a keleti rendszerekkel.^{B/23}

Pantæus és kortársai története megadhatja a kulcsot a platonikus, ugyanakkor a keleti elemekhez, amik annyira megdőbbentően túlsúlyban vannak az Evangéliumokban a zsidó íráshoz képest.

I. fejezet Előzetes áttekintés

A beavatottakat, akik szert tettek képességekre és transzcendentális tudásra, a mi korunktól elindulva a negyedik gyökérfajig tudjuk visszakövetni. Mivel a témák sokfélesége, amikkel foglalkoznunk kell, nem engedik meg egy olyan történelmi fejezet összeállítását, amelyet bármennyire is történelmi lenne a tények és az igazság tekintetében, mégis eleve istenkáromlásként és meseként utasítana el mind az egyház, mind a tudomány, így csupán érintjük ezt a témát. A tudomány kénye-kedve és fantáziája szerint ókori hősök tucatjainak neveit húzza ki, egyszerűen azért, mert a történeteikben túl nagynak vélik a mitikus alkotóelemet. Az egyház azt bizonygatja, hogy a bibliai pátriárkákat történelmi személyeknek kell tekinteni, a hét „csillog-angyalát” pedig „a Teremtő történelmi csatornáinak és közvetítőinek” nevezi. Mindkettőjüknek igaza van, mert mindketten erős csoportot tudnak maguk mellé állítani. Az emberiség legfeljebb egy száználmas birkanyáj, amely vakon követi a vezetőt, aki éppen abban a pillanatban a kedvére van. Az emberiség – legalább is a nagyobb része – utál önmaga gondolkodni. Sértésnek veszi a legszerényebb invitálást is, hogy csak egy pillanatra lépjen ki a régi bejárá-

^{B/19} Minek a „tökéletlen tudásából”? Talán egy álruhába öltözött áldás, hogy Platón nem ismert sok modern „munkahipotézist”, annyira nem ismerte azokat, mint ahogyan a közvetlen utódaink nem fogják ismerni, amikor azok sorban az összeomlásuk után csatlakoznak a „nagy többséghez”.

^{B/20} *Idézett mű*, 524. oldal.

^{B/21} M. J. Matter, a Strasburgi Királyi Akadémia professzora: *Historie Critique du Gnosticisme*. „Pythagoras és Platón az, akiknél Görögországban megtaláljuk a [keleti] gnoszticizmus első elemeit” – mondja. (I. kötet, 48. és 50. oldalak.)

^{B/22} *Asiat. Trans.* I. 579.

^{B/23} *New Platonism and Alchemy*, 4. oldal.

tott ösvényről, és saját maga meggyőződve lépjen rá egy valamilyen új irányba vezető új ösvényre. Adjunk neki egy ismeretlen megoldandó problémát, és ha a matematikusai, nem szeretve annak kinézetét, visszautasítják, hogy foglalkozzanak vele, akkor a matematikában járatlan tömeg csak bámulni fog az ismeretlen mennyiségre, reménytelenül belegabalyodva a különféle *x*-ekbe és *y*-okba elfordul, és megpróbálja darabokra szaggatni intellektuális nirvánájának hívatlan megzavaróját. Ez talán magyarázatot ad a római katolikus egyház által élvezett nyugalomra és különleges sikerre a névleges protestánsokká és szabad gondolkodókká történő átalakulása során, akik rengetegen vannak, de akik soha nem vették a fáradságot, hogy saját maguk elgondolkodjanak az ember belső természetével kapcsolatos legfontosabb és hatalmas problémákon.

És mégis, ha a tények bizonyosságát, a történelemben megőrzött feljegyzéseket és az egyház szakadatlanátkozódását Káin gyalázatos fájának „fekete mágiája” és mágusai ellen nem vesszük figyelembe, akkor az erőfeszítéseink tényleg nagyon satnyának fognak bizonyulni. Amikor közel két évezred alatt az emberiség testületei soha nem hagytak fel a szavuk felemelésével a *fekete* mágia ellen, akkor cáfolhatatlannak kell lennie a következtetésnek, hogy ha a fekete mágia valós tényként létezik, akkor valahol léteznie kell az ellentétének, a *fehér* mágiának is. Hamisított ezüst érmék nem létezhetnének, ha nem volnának eredeti ezüst pénzek. A természet kettős, bármit is próbál csinálni, és ennek az egyházi üldözésnek már régen fel kellett volna nyitnia a tömegek szemét. Bármilyen sok utazó is álljon készen arra, hogy kiforgasson minden tény, ami rendkívüli képességekkel kapcsolatos, amelyekkel bizonyos emberek meg vannak áldva „pogány” országokban, bármilyen buzgón is emeljenek hibás építményeket ilyen tényekre, és – hogy egy régi közmondással éljünk – „a fehér hattyút fekete lúdnak nevezzék”*, és megöljék azt, de azért a római katolikus misszionáriusok tanúvallomását is figyelembe kellene venni, ha már esküt tettek bizonyos tényekre egy testületben. Nem is azért, mert azt választják, hogy sátáni tevékenységet lássanak bizonyos típusú megnyilvánulásokban, hanem hogy a tanúságtételüket arra, hogy léteznek ilyen képességek, nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Mert mit mondanak, mondjuk Kínáról? Azok a misszionáriusok, akik hosszú évekig éltek abban az országban, komolyan tanulmányoztak minden tényt és hitet, amik akadályt jelenthetnek sikerük számára, hogy megtérítsenek embereket, és akik megismerkedtek mind a hivatalos vallás, mind a szektás hitek minden exoterikus rítusával – mindegyik megesküdött bizonyos emberi testület létezésére, amit senki nem érhet el a császár és magas rangú tisztviselők bizonyos kiválasztott csoportján kívül. Néhány évvel ezelőtt, a tonkini háború előtt Peking érseke néhány száz misszionáriussal és kereszténnyel kapcsolatos jelentésében Rómának azzal megegyező történetet írt le, mint 25 évvel korábban, és ezt széles körben körözték egyházi tanulmányokban. Arról szólt, hogy kipuhatolták bizonyos hivatalos küldöttségek rejtélyét, amiket veszély idején a császár és a kormányzó hatalmak küldtek ki Sheu-jukhoz és Kiuay-ukhoz – ahogyan a nép között nevezték őket. Úgy magyarázták, hogy ez a Sheu és Kiuay a hegyek védőszellemei voltak, a legcsodálatosabb képességekkel felruházva. Őket tekintették Kína védelmezőinek a „tudatlan” tömegek, a jó és „tanult” misszionáriusok pedig a sátáni erő megtestesülésének.

A Sheu és a Kiuay olyan emberek, akik a létezés egy másik állapotához tartoznak a közönséges emberekhez, vagy ahhoz az állapothoz képest, amit élveznek, amikor testeikben tartózkodnak. Test nélküli szellemek, kísértetek és éjjeli rémek, akik mindazonáltal tárgyiasult formában élnek a földön, és a hegyek bűvőhelyein lakoznak, amik mindenki számára elérhetetlenek, kivéve azokat, akiknek megengedik, hogy meglátogassák őket.^{1/1}

* Vagyis a nyilvánvaló dolognak éppen az ellenkezőjét állítani. – a ford. megj.

^{1/1} Ezt a tényt és másokat is megtalálhatjuk a Kínai Missziós Jelentésekben, és Monseigneur Delaplace, egy kínai püspök egyik munkájában. *Annales de la Propagation de la Foi*.

Tibetben bizonyos aszkétákat Lha-knak, szellemeknek is neveznek azok, akikkel nem hajlandók kommunikálni. A Sheu és a Kiuay, akik a császár és a filozófusok, valamint a semmilyen „szellemekben” nem hívó konfuciánusok legnagyobb figyelmét élvezik, egyszerűen Lo-han-ok, adeptusok, akik a legnagyobb magányban élnek ismeretlen menedékhelyükön.

Úgy tűnik azonban, hogy a kínai zárkózottság és a természet szövetségre léptek az európai kíváncsiság és – ahogyan Tibetben komolyan gondolják – megszenteltségtelenítés ellen. Marco Polo, a híres utazó volt talán az az európai, aki a legmesszebbre merészkedett ezeknek a vidékeknek a belsejébe. Talán itt megismételhetjük, amit 1876-ban mondtunk róla.

A Góbi-sivatag vidékét és tulajdonképpen az egész Független Tatárföldet* és Tibetet gondosan védelmezik a külföldiek betolakodása ellen. Azokat, akiknek engedélyezik, hogy áthaladjanak rajtuk, különös figyelem övezi, és a főhatóság bizonyos ügynökei kísérik, és becsületbeli kötelességük, hogy ne adjanak ki információt a kívüllátnak helyszínekké és személyekkel kapcsolatban. De pont e korlátozás miatt sok minden egészítheti ki ezeket az oldalakat, kutatások, kalandok és felfedezések leírásai, amit érdeklődéssel lehet olvasni. El fog jönni az idő előbb-utóbb, amikor a sivatag rettegett homokja felfedi régóta eltemetett titkait, és akkor modern beépzeltségünknek tényleg nem várt megaláztatásban lesz része.

„Pashai^{1/2} lakói – mondja Marco Polo, a XIII. századi vakmerő utazó – nagy adeptusok a varázslatok és a sátáni praktikák terén.” Tanult szerkesztője pedig hozzáteszi: „Ez a Paschai vagy Udyana Padma Sambhava-nak, a lámaizmus, vagyis a tibeti buddhizmus egyik fő apostolának és hatalmas varázslómesternek a szülőhazája volt. Sakya tanításait, ahogyan elterjedtek Udyanában a régi időkben, valószínűleg erősen átítatta a sivaista mágia, a tibetiek pedig még mindig úgy tekintenek arra a helyre, mint a varázslás és a boszorkányság hagyományos terepére.”

A „régidők” ugyanolyanok, mint a „modern idők”, semmi nem változik a mágikus gyakorlatokat illetően, kivéve, hogy még ezoterikusabbá, rejtettebbé vált, az adeptusok óvatossága pedig az utazók kíváncsiságának arányában növekszik. Hiouen-Thsang ezt mondja a lakosságról: „Az emberek... szeretnek tanulni, de nem nagy hévvel teszik ezt. A mágikus formulák tudománya megszokott, hivatásszerű tevékenységgé vált náluk.”^{1/3} Nem fogunk ellentmondani a tiszteletreméltó kínai zárándoknak ezen a ponton, és készek vagyunk elismerni, hogy a VII. században egyes emberek „hivatásszerű tevékenységgé” tették a mágiát, ahogyan egyes emberek ma is ezt teszik, de nyilvánvalóan nem a valódi adeptusok. Továbbá abban az évszázadban a buddhizmus még alig terjedt el Tibetben, a lakóit pedig átítatták a bön – a lámaizmus előtti vallás – varázslatai. Nem Hiouen-Thsang, a jámbor, bátor férfi, aki százszor is az életét kockáztatta, hogy Buddha árnyéka észlelésének boldogságában részesüljön Peshavar barlangjában, nem ő az, aki megvádolta a jó lámákat és papi csodatevőket, hogy „hivatásszerű tevékenységük gyakorlását” bemutatták volna az utazóknak. Gautama rendelkezésének, amit Prasenajit királynak, a pártfogójának adott válasza tartalmaz, aki azért hívta, hogy csodákat hajtson végre, állandóan benne kellett lennie Hiouen-Thsang fejében. „Nagy király – mondta Gautama – én nem úgy tanítom a törvényt a tanítványaimnak, hogy azt mondom nekik: 'Menjetek, ti szentéletűek, és a brahmanák és a családfők előtt természetfeletti képességeitekkel hajtsatok végre nagyobb csodákat, mint amire bármely ember képes.' Én azt mondom nekik, amikor a törvényt tanítom: 'Úgy éljete, ti szentéletűek, hogy elrejtitek a jó munkáitokat, és megmutatjátok a bűneiteket.’”

Megdöbbenve a mágikus mutatványok leírásain, amiknek minden kor utazói a tanúi és feljegyzői voltak, akik Tatáriába és Tibetbe látogattak, Yule ezredes arra a következtetésre jut, hogy a bennszülötteknek „a modern spiritiszták teljes enciklopédiájának” rendelkezésükre kellett állnia. Duhalde megemlíti a varázslataik között azt a mesterséget, hogy invokációjukra meg-

* A mai Mongólia. – a ford.

^{1/2} Valahol Udyana és Kasmír környékén levő vidékek, ahogyan Marco Polo fordítója és szerkesztője, Yule ezredes gondolja (I. 175.).

^{1/3} *Voyage des Pélerins Bouddhistes*, I. kötet, *Historie de la Vie de Hiouen-Thsang*, etc., traduit du chinois en français, par Stanislas Julien.

jelennek Laotseu^{1/4} és az istenségeik képmásai *a levegőben*, és hogy egy ceruzával válaszokat íratnak feltett kérdésekre anélkül, hogy bárki is megérintené azt.^{1/5}

Az említett invokációk hozzátartoznak szentélyeik vallási misztériumaihoz, ha másképpen végzik, vagy *nyereség* céljából, akkor azt *varázslásnak*, halott-idézésnek tekintik, és szigorúan tiltják. Az utóbbi mesterséget, hogy egy ceruzával íratnak érintés nélkül, ismerték és gyakorolták Kínában és más országokban is már a keresztény időszak előtt. Azokban az országokban ez a mágia abc-je.

Amikor Hiouen-Thsang imádni kívánta Buddha árnyékát, akkor nem a „hivatásos mágusokhoz” folyamodott, hanem saját lélek-megidézésének erejéhez, az ima erejéhez, a hithez és az elrévedéshez. Minden sötét és kopár volt az üreg közelében, amelyben a csoda állítólag néha megtörténik. Hiouen-Thsang belépett, és elkezdte imádságait. Elmondott száz köszöntést, de nem látott és nem hallott semmit. Azután magát túlságosan bűnösnek gondolva keserűen és kétségbeesetten felkiáltott. Amikor már azon volt, hogy felad minden reményt, észrevett a keleti falon egy halvány fényt, de az eltűnt. Újult erővel kezdett imádkozni, ekkor már tele reménnyel, és újra meglátta a fényt, ami felvillant és ismét eltűnt. Ezután tett egy ünnepélyes fogadalmat: nem fogja elhagyni a barlangot, amíg az a gyönyörűség nem éri, hogy végül megpillantja „A Korszak Tiszteletreméltójának” árnyékát. Ez után hosszabban kellett várakoznia, mert csak kétszáz ima után történt meg, hogy a sötét barlang hirtelen „fényben fürdött, és Buddha árnyéka ragyogó fehér fényben fenségesen felemelkedett a falon, mint amikor a felhők hirtelen szétnyílnak, és minden egyszerre csak a 'Fény Hegyének' csodálatos képében jelenik meg. Káprázatos ragyogás világította meg az isteni arckép minden vonását. Hiouen-Thsang beleveszett a révületébe és a csodálatos jelenségbe, és el nem fordította volna a szemét a fenséges és egyedülálló dologról”. Hiouen-Thsang saját naplójában, a *See-yu-kee*-ben hozzáteszi, hogy ez csak akkor van, amikor az ember őszinte hittel imádkozik, és ha kap fentről egy rejtett benyomást, hogy tisztán látja az árnyékot, de nem tudja élvezni a látványt bármennyi ideig. (Max Müller: *Buddhist Pilgrims*.)

Az ország egyik végétől a másikig tele van misztikusokkal, vallási filozófusokkal, buddhista szentekkel és mágusokkal. Egyetemes egy szellemi világban való hit, ami tele van láthatatlan lényekkel, akik bizonyos alkalmakkor tárgyasulva jelennek meg a halandóknak. „Közép-Ázsia népeinek hite szerint – jegyzi meg I.J. Schmidt – a föld és annak belseje, ahogyan a körülölelő légkör is tele van szellemi lényekkel, amelyek részben segítő, részben ártó hatást gyakorolnak az egész szerves és szervetlen természetre. ... Különösen a sivatagok és más vad térségek vagy tájak azok, amelyekben a természet hatásai megjelennek óriási és szörnyű méretarányban, és amelyeket a gonosz szellemek fő lakhelyének vagy találkozási helyének tartanak. Ennek következtében a turáni sztyeppéket, különösen pedig a hatalmas Góbi homoksivatagot úgy tekintették, mint ártó lények lakhelyét ősrégi idők óta.”

A Dr. Schliemann által Mükénében feltárt kincsek felébresztették a könnyen érthető kapzsiságot, és a kalandor spekulánsok szeme olyan helyszínek felé fordul, amelyekről feltételezik, hogy ősi népek gazdagsága van eltemetve, kriptákban vagy barlangokban, vagy a homok alatt, vagy folyami üledékekben. Nincs más olyan helyszín, még Peruban sem, ami köré annyi hagyomány kötődne, mint a Góbi-sivatag. A független Tatáriában a futóhomok ezen óriási pusztasága egykor – ha a feljegyzések pontosan adják tudtul – a világon valaha látott egyik leggazdagabb birodalom székhelye volt. Azt mondják, a felszín alatt olyan gazdagság fekszik aranyban, ékszerben, szobrokban, fegyverekben, szerszámokban és mindabban, ami a civilizációt jelzi, mint a luxuscikkek és a képzőművészet, mint amelyet egyetlen létező keresztény főváros sem képes korunkban felmutatni. A Góbi homokja folyamatosan mozog keletről nyugatra a szörnyű viharos szelek előtt, amik állandóan fújnak. Alkalomadtán egy-egy rejtett kincs feltárul, de egyetlen bennszülött sem meri megérinteni, mert az egész terület egy hatalmas varázslat tilalma alatt áll. A büntetés halál lenne. A Bhata-k – rejtőzködő, de megbízható gnómok – védik a történelem előtti emberek rejtett kincseit, és várják a napot, amikor a ciklikus periódusok fordulása ismét azt eredményezi, hogy a történetüket meg kell ismerni az emberiség tanításához.^{1/6}

^{1/4} Lao-cse. a kínai filozófus.

^{1/5} *The Book of Ser Marco Polo*, I. 318.

^{1/6} *Isis Unveiled*, I. 599-601, 603, 598.

A fentieket azzal a szándékkal idéztük az *Isis Unveiled*-ből, hogy felfrissítsük az olvasók emlékezetét. Az egyik ciklikus periódus éppen elmúlt, és talán nem kell várnunk a Mahâ Kalpa végéig, hogy feltáruljon valami a rejtélyes sivatag történelméből a Bhata-k, sőt még India nem kevésbé rejtett Rákshasa-i ellenére. Nincs olyan, a korábbi kötetekben bemutatott mese vagy regény, azok kaotikus állapota ellenére, amelyeknél a hiúságtól teljesen mentes író nyílvánosan bevallaná az összevisszaságot sűrű bocsánatkérések közepette.

Most már általánosan elfogadott dolog, hogy időtlen idők óta a távoli kelet, különösen India a tudás és mindenféle tanulás földje volt. Viszont nincs még egy olyan, amelynél minden művészetének és tudományának eredetét annyian tagadnák, mint az őseredeti árják földje. Attól Z-ig minden említésre méltó tudományt a görögök, a rejtélyes Yavana-k hoztak be – az orientalisták döntésének megfelelően! Ezért legalább is logikus, hogy még az okkult tudomány ismeretét is meg kell tagadni Indiától, mivel annak általános gyakorlata abban az országban kevésbé ismert, mint más ősi népek esetében. Ez egyszerűen azért van, mert:

A hinduknál ez, ha lehetséges, még ezoterikusabb volt és most is az, mint akár az egyiptomi papok között volt. Annyira szentnek tartották, hogy még a létezését is csak félig ismerték be, és csak tömegválságok esetén gyakorolták. *Több volt vallási dolognál, mert isteninek tekintették [és tekintik most is]*. Az egyiptomi hierophantokat – függetlenül egy szigorú és tiszta erkölcsiség gyakorlásától – nem lehet összehasonlítani egy pillanatig sem az asketikus gimnoszofistákkal, sem életük szentségében, sem a minden földi dologról való természetfeletti lemondásukkal kifejlesztett csodás képességeikben. Azok, akik jól ismerték őket, még nagyobb tiszteletben tartották őket, mint Kaldea mágusait. „Megtagadva maguktól az élet legegyszerűbb kényelmi dolgait, fákban laktak, és a legelzárkózottabb remeteként éltek az életüket”,^{1/7} miközben egyiptomi testvéreik legalább egybegyűltek. Függetlenül attól a szégyenfolttól, amely mindazokra vetült, akik mágiát és jövőbelátást gyakoroltak, a történelem úgy tartja őket számon, mint a legnagyobb titkok tudóit az orvosi ismeretekben és páratlan képességűeket annak gyakorlásában. A hindu matham-okban számos kötetet megőriztek, amelyekben feljegyzik tudásuk bizonyítékait. Ha azt próbálnánk mondani, hogy vagy ezek a gimnoszofisták a mágia valódi megalapítói Indiában, vagy ők csak azt gyakorolták, ami örökségként rájuk szállt a legkorábbi Rishi-ktől^{1/8} – a hét őseredeti bölcstől – azt csak pusztá spekulációnak tekintenék a precíz tudósok.^{1/9}

Mindazonáltal ezt meg kell próbálni. Az *Isis Unveiled*-ben mindazt, amit a mágiáról ki lehetett jelenteni, utalások öltözkében jelenítettük meg, és így a két hatalmas kötetben szét-szórt nagy mennyiségű anyagnak köszönhetően jelentőségének nagy része elveszett az olvasó számára, miközben a figyelmét még kevésbé sikerült felkelteni a hibás elrendezés következtében. Az utalások azonban most magyarázatokká növekedhetnek. Az ember nem tudja túl gyakran megismételni: *A mágia egyidős az emberrel*. Többé már nem lehet sarlatánságnak vagy hallucinációnak nevezni, amikor kisebb ágait – mint a most tévesen „hipnózisnak”, a „gondolatolvasásnak”, „szugerálás alatti cselekvésnek” és még ki tudja hogyan nevezett mesmerizmus, csak hogy elkerüljék annak helyes és jogos megnevezését – mostanában nagyon komolyan vizsgálják a legismertebb biológusok és fiziológusok mind Európában, mind Amerikában. A mágia elkülöníthetetlenül összefonódik minden vidék vallásával, és elválaszthatatlan eredetétől. A történelem számára lehetetlenség megnevezni azt az időpontot, amikor még nem létezett, ahogyan azt a korszakot is, amikor létrejött, hacsak nem veszik figyelembe a beavatottak által megőrzött tanításokat. A tudomány az ember eredetének kérdését sem fogja soha megoldani, ha elveti a világon levő legrégebb feljegyzések bizonyítékait, és elutasítja a

^{1/7} Ammianus Marcellinus, XXIII. 6.

^{1/8} A Rishi-k – első csoportjukban heten voltak – a védikus időszakot megelőző korban éltek. Most bölcsökként ismerik, és félistenekként tisztelik őket. Viszont most megjelenhetnek olyan valakikként, akik többek csupán halandó filozófusoknál. Vannak 10, 12, sőt 21 tagú más csoportjaik is. Haug bemutatja, hogy a brahmani vallásban olyan helyet foglalnak el, amely megfelel Jákob 12 fia helyének a zsidó *Bibliában*. A brahmanok azt állítják, hogy közvetlenül a Rishi-ktől származnak.

^{1/9} *Isis Unveiled*, I. 90.

természet misztériumai törvényes őrzőinek kezéből az egyetemes jelképrendszerhez való kulcsot. Amikor csak egy író megpróbálta összekapcsolni a mágia első megjelenését egy adott országgal vagy valamilyen történelmi eseménnyel vagy személlyel, a további kutatások a hipotézisét alaptalanná tették. A szimbológusok között ennél a pontnál van a legszánalmasabb ellentmondás. Egyesek azt mondják, hogy Odin, a skandináv pap és uralkodó hozta létre a mágia gyakorlatát nagyjából i.e. 70-ben, noha többször is említésre kerül a *Bibliában*. Amint azonban bizonyítást nyert, hogy Valas (Voilers) papnő rejtelmes szertartásai jóval megelőzték Odin korát,^{1/10} akkor Zoroaszterrel kezdtek próbálkozni azon az alapon, hogy ő volt a mágikus rítusok megalapítója. Ammianus Marcellinus, Plinius és Arnobius más régi történészekkel együtt azonban bebizonyították, hogy Zoroaszter csupán annak a mágiának a megreformálója volt, amit a kaldeaiak és az egyiptomiak gyakoroltak, és semmiképpen sem a megalapítója.^{1/11}

Azok közül, akik következetesen elfordultak az okkultizmustól, de még a spiritizmustól is, mivel „nem filozofikusak” és ezért nem érdemelnek tudományos vizsgálatot, kinek van joga azt mondani, hogy tanulmányozta a régieket, vagy hogy ha tanulmányozta őket, akkor megértett mindent, amit mondtak? Csak azok, akik bölcsőbbnek tartják magukat az ő generációiknál, azok, akik azt gondolják, hogy tudják mindazt, amit a régiek tudtak, és így mára már sokkal többet tudnak, képzelik azt, hogy jogosultak nevetni az ő régies, egyszerű gondolkodáson és babonáságain. Azok, akik úgy képzelik, hogy egy nagy titkot fedeztek fel azzal, hogy az ősi királyi szarkofágokat, amikből mára hiányoznak a király-beavatottak, „zabos ládáként” határozzák meg, a piramisokat pedig, amikben elhelyezték azokat, csúrként, esetleg borospinceként!^{1/12} A modern társadalom néhány tudós szaktekintélye alapján a mágiát sarlatánságnak nevezi. Van viszont 800 millió ember a bolygón, akik a mai napig hisznek benne, és azt mondják, van 20 milliónyi tökéletesen józan és gyakran nagyon intelligens férfi és nő, ugyanannak a társadalomnak a tagjai, akik spiritizmus elnevezés alatt hisznek a jelenségeiben. Az egész ókori világ a tudósaival és filozófusaival, bölcsseivel és prófétáival hitt benne. Hol van az az ország, amelyben nem gyakorolták? Melyik kor volt az, amikor száműzték, akár csak a mi országunkból? Az Újvilágban, ahogyan az Óvilágban is (az utóbbi sokkal fiatalabb, mint az előbbi) a tudományok tudományát ismerték és gyakorolták a legrégibb ősidők óta. A mexikóiaknak megvoltak a beavatottjaik, a pap-hierofántjaik és mágusaik, és a beavatási kriptáik. A Csendes-óceáni államokban feltárt két szobor közül az egyik egy mexikói adeptust ábrázol abban a testtartásban, amit a hindu aszkétáknak előírnak, a másik pedig egy azték papot olyan fejfedőben, ami egy indiai istennő fejéről származhat. Eközben a „guatemalai érem” a „Tudás fáját” jeleníti meg – a szemek és fülek százaival, a látást és a hallást szimbolizálva – amelyet körbeölel a „Bölcsesség kígyója”, amely a szent madár fülébe sugdos. Bernard Diaz de Castilla, Cortez követője némi elképzelést ad annak a népnek a különleges finomságáról, értelmességéről és civilizáltságáról, amelyet a spanyolok kegyetlen erőszakkal leigáztak. A piramisaik megegyeznek az egyiptomiakkal, ugyanazon titkos arányossági szabály szerint építették fel azokat, mint a fáraók, és szemmel láthatóan az aztékok a civilizációjukat és vallásukat többszörösen is ugyanabból a forrásból merítették, mint az egyiptomiak, és

^{1/10} Lásd Münter: „On the most Ancient Religions of the North before Odin”, *Mémoires de la Société des Antiquaires de France*, II. 230.

^{1/11} Ammianus Marcellinus, XXVI. 6.

^{1/12} „A Nílus völgyében levő piramisok százainak időpontját lehetetlen rögzíteni a modern tudomány bármely eszközével is. Hérodotosz arról tájékoztat, hogy minden egymást követő király emelt egyet, hogy emlékeztessen az uralkodására és szarkofágjaként szolgáljon. Viszont Hérodotosz nem mondott el mindent, bár tudta, hogy a piramis valódi rendeltetése nagyon eltért attól, amit annak tulajdonított. Ha nem lettek volna vallási kétélyei, akkor hozzátehetette volna, hogy kifelé a természet teremő princípiumát szimbolizálta, és a geometria, a matematika, az asztrológia és a csillagászat alapelveit is megjelenítette. Belsőleg egy fenséges templom volt, amelynek sötét rejtékhelyein végezték a misztériumokat, és amelynek a falai gyakran szemtanúi voltak a királyi család tagjai beavatási jeleneteinek. A porfirból készült szarkofág, amit Piazzzi Smyth professzor, a skót királyi csillagász egy zabládának alacsonyít le, a keresztelő medence volt, amelyből kiemelkedve a neofita „újraszülött”, és egy adeptussá vált.” (*Isis Unveiled*, I. 518, 519.)

még azelőtt az indiaiak. E három nép között a titkos természetfilozófiát vagy mágiát a legmagasabb szinten gyakorolták.

Azt, hogy ez természetes és nem természetfölötti volt, és hogy a régiek így tekintettek rá, bemutatja az, amit Lucianus mond a „nevető filozófusról”, Demokritoszról, akiről ezt meséli az olvasóinak:

Nem hitt bennük [a csodákban]... de maga is alkalmazta, hogy felfedezze a módszert, amivel a szellemidézők létre tudták hozni azokat. Egyszóval a filozófiája arra a következtetésre juttatta, hogy a mágia teljesen a törvények alkalmazására és követésére, valamint a természet munkáira korlátozódik.

Ki az, aki a mágiát még mindig a régiek „babonaságának” nevezheti?

Ebből a szempontból Demokritosz véleménye a legnagyobb fontosságú a számunkra, mivel a Xerxes által Abdera-ban hagyott mágusok voltak a tanítói, és ráadásul jelentős ideig tanulmányozta a mágiát az egyiptomi papoknál.^{1/13} Életének 109 évéből közel 90 évet ez a nagy filozófus kísérleket folytatott, és lejegyezte azokat egy könyvben, amely Petronius szerint^{1/14} *a természetéről* szól, tényekről, amiket ő maga igazolt. Mi pedig azt találjuk, hogy nem csak nem hitt a csodákban, és teljesen elutasította azokat, hanem azt is állította, hogy mindegyikük, amelyeket szemtanúk hitelesítettek, megtörtént és megtörténhetett, még ha a *leghihetetlenebbek* is, és azokat *a „természet rejtett törvényeinek”* megfelelően hozták létre.^{1/15} ... Tegyük ehhez hozzá, hogy Görögország, „a művészetek és a tudományok későbbi bölcsője” és India, a vallások bölcsője, arra szentelte, az egyik pedig még mindig arra szenteli magát, hogy tanulmányozza és gyakorolja – és ki merészezi kétségbe vonni tanulmányként a fennkölségét, tudományként pedig a mélységét?^{1/16}

Egyetlen igazi teozófus sem tenne így soha. Ugyanis nagyszerű keleti társaságunk tagjaként kétségbevonhatatlanul tudja, hogy a kelet Titkos Tanítása tartalmazza az egyetemes tudomány alfáját és ómegáját, hogy homályos szövegeiben, az allegorikus szimbolizmus burjánzása, bár talán túlságosan is bujasága alatt nyugszik minden ősi és modern tudás sarokköve. Az a kő, amit az Isteni Építő hozott le, és amit most elutasít a túl emberi munkás, és ez azért van, mert halálos anyagiságában az ember elveszítette minden emlékezetét, nemcsak a szent gyermekkorára, hanem a valódi felnőtt korára is, amikor ő maga volt az Építő egyik. Amikor „a hajnali csillagok együtt énekeltek, és az Istenek Fiai örömmel kiabáltak”, miután lefektették a mérőszalagokat a föld alapjaihoz –, hogy Jób, az arab beavatott mély értelmű és költői nyelvét használjuk. Azok viszont, akik még mindig képesek helyet biztosítani legfelsőbb Én-jükben az Isteni Sugár számára, és akik elfogadják azt, ezért a titkos tudományok adatai helyes hitbe és alázatosságba kerülnek, ők jól tudják, hogy ez az a kő, amelyben eltemetve marad az abszolút a filozófiában, ami a kulcs az élet és halál minden sötét problémájához. Közülük legalábbis egyesek magyarázatot találhatnak ezekben a kötetekben.

Az író teljesen tisztában van azokkal az óriási nehézségekkel, amelyek felbukkannak az ilyen nehezen érthető kérdések kezelésében és a feladat minden veszélyével. Mivel az izzó igazsággal szembeni emberi természet része, szélhámos névvel sértegetik, és ezt nap mint nap látjuk megtörténni, de tudomásul vesszük. Mert minden okkult igazságnak át kell mennie ilyen elutasításon, a támogatóinak pedig mártírságon, mielőtt végül elfogadják, bár még akkor is túl gyakran megmarad:

Egy korona,
Aranyak néz ki, de csak egy töviskoszorú.

^{1/13} Diog. Laert., a „Democrit. Vit.”-ben.

^{1/14} *Satyric*. IX. 3.

^{1/15} Plinius: *Hist. Nat.*

^{1/16} *Isis Unveiled*, I. 512.

Az okkult misztériumokon alapuló igazságok esetében egy azokat értékelő olvasóra ezer olyan jut, akik szélhámosságnak bélyegzik meg. Ez teljesen természetes, és az egyetlen eszköz ennek elkerülésére egy okkultista számára az, ha elkötelezi magát a pythagoraszai „csend fogadalmához”, és megújítja azt minden öt évben. Különbözően a kulturált társadalom – amelynek kétharmada kötelességének érzi azt gondolni, hogy az első adeptus első megjelenése óta az emberiség egyik fele csaló, és megteveszti a másik felét –, tehát a kulturált társadalom el-lentmondást nem tűrve kiköveteli az örökségét és hagyományos jogát, hogy megkövezzék az alkalmatlankodót. Ezek a jóakarató kritikusok, akik a legkészségesebben hirdetik Carlyle nap-jainkban híres axiómáját földijeikkel kapcsolatban, hogy azok „leggyakrabban ostobák”, első-sorban arra fordítanak gondot, hogy magukat biztonságosan elhelyezzék a szabály alóli egye-dül szerencsés kivételek között, ebből a műből erőt fognak meríteni és további megerősítést fognak kapni arra a szomorú tényre, hogy az emberiség egyszerűen csirkefogókból és szüle-tett idiótákból áll. Ez azonban nagyon keveset számít. Az okkultisták és ősi tudományuk be-igazolódása lassan, de folyamatosan halad bele a társadalom valódi szívébe, óránként, napon-ta és évente, két óriási ág, a mágia-spiritizmus és a római egyház két elszigetelt hajtásának formájában. A tények nagyon gyakran a valótlanságon keresztül törnek maguknak utat. Ha-sonlóan egy óriási óriáskígyóhoz, a tévedés minden alakban körülveszi az emberiséget, meg-próbálja a halálos gyűrűiben megfojtani minden törekvését az igazság és a fény felé. De a tévedés csak a felszínen erős, az okkult természet megakadályozza, hogy mélyebbre hatoljon, mert ugyanez az okkult természet viszont az egész bolygót veszi körül, minden irányban, és nem hagyja még a legsötétebb sarkot sem meglátogatás nélkül. Az okkultizmusnak pedig akár tüneménnyel vagy csodával, akár szellemhoroggal vagy püspöki pásztorbottal, győznie kell azon a napon, ami előtt a jelenlegi korunk eléri Európában a nyugati ciklus „Shani (Szatur-nusz) háromszoros hetességét”, más szavakkal a XXI. század vége előtt.

Valójában a hosszú régmúlt talaja nem halott, mert csak pihen. Az ősi druidák szent tölgy-fáinak vázai még mindig hozhatnak hajtásokat kiszáradt ágaikból, és új életre születhetnek, mint az a maréknyi gabona, amit egy 4000 éves múmia szarkofágjában találtak, és amit elül-tetve kicsírázott, megnőtt, és „kiváló termést” hozott. Miért ne? Az igazság furcsább, mint a fantázia. Lehet, hogy valamely napon és a legváratlanabban igazolja bölcsességét, és megmu-tatja korunk beképzeltségét, bebizonyítva, hogy a Titkos Testvériség valójában nem halt ki az utolsó eklektikus iskola filaletianusaival, hogy a gnózis még mindig virágozik a földön, a hívei pedig sokan vannak, noha ismeretlenek. Mindezt megteheti egy vagy több nagy Mester, akik Európába látogatnak, és sorban leleplezik a mágia állítólagos leleplezőit és becsmérloit. Ilyen titkos testvériségeket számos, jól ismert szerző megemlít, és beszélnek róluk Mackenzie: *Royal Masonic Cyclopædia*-jában is. Az író – szemben azokkal a milliókkal, akik tagadják – most vakmerően megismétli azt, amit az *Isis Unveiled*-ben mondott:

Ha őket [a beavatottakat] a regényíró pusztá kitalálásának tekintik, akkor ez csak segít az „adeptus-testvéreknek” hogy annál könnyebben megőrizték inkognitójukat. ...

E század St. Germain-jei Cagliostro-i, miután megtanulták a keserű leckét a múlt gyalázko-dásaiból és üldözéseiből, mostanság más taktikát követnek.^{1/17}

Ezeket a prófétai szavakat 1876-ban írtam, és 1886-ban megerősítem. Mindazonáltal ismét azt mondjuk:

Számos olyan misztikus Testvériség van, amiknek semmi közük a „civilizált” országokhoz, és ismeretlen közösségeik azok, amelyen a múlt csontvázait rejtegetik. Ezek az „adeptusok”, ha úgy akarják, ismeretlen ősiségre tartanak igényt, és ellenőrizhető dokumentumokat mutatnak be, amik sok rejtett oldalt megmagyaráznak mind a szent, mind a hétköznapi történelemben.^{1/18} Ha a keresztény atyák ismerték volna a kulcsokat az egyiptomi és hindu szimbolizmus írásaihoz és

^{1/17} *Idézett mű*, II. 403.

^{1/18} Ez pontosan az, amit néhányuk megtenni készül, és a szent és hétköznapi történelemben sok ilyen „ti-tokzatos oldalt” érintünk ezeken az oldalakon. Az, hogy magyarázataik elfogadják vagy sem, egy másik kérdés.

titkaihoz, akkor a régiek egyetlen mozzanatát sem engedték volna meg, hogy megcsonkítatlanul maradjon.^{1/19}

Van azonban a világon az adeptusok egy másik osztálya, amely szintén egy testvériséghez tartozik, és hatalmasabb bármely másiknál, amit az avatatlanok ismernek. Ezek között szemé-lyeikben vannak jók és jó szándékúak, alkalmanként még tiszták és szentek is, mint egyének. Összességükben azonban, egy testületként nyomon követve, önző, egyoldalú képződmények, könyörtelen erővel és célkitűzéssel, ezeket a fekete mágia adeptusai közé kell sorolni. Ők a mi modern római katolikus „atyáink” és papságunk. A hieratikus írások és szimbólumok többsé-
gét ők fejtették meg a középkor óta. Százszor képzetebbek a titkos szimbólumrendszerben és a régi vallásokban, mint amilyenek orientalistáink valaha is lesznek, a ravaszság és az okosság megszemélyesítőjeként a fekete mágia minden ilyen adeptusa a kulcsokat szorosan tartja ökölbe szorított kezében, és vigyázza a titkot, megakadályozza, hogy azt ne lehessen könnyen kifecsegni. Jóval több magasan képzett kabbalista van Rómában és egész Európában és Ame-rikában, mint azt általában feltételezik. Így a „fekete” adeptusok ezen állítólagosan nyilvános „testvériségei” erősebbek és veszélyesebbek a protestáns országok számára, mint a keleti ok-kultisták bármilyen serege. Az emberek nevetnek a mágián! A tudósok, fiziológusok és bioló-gusok kigúnyolják az erőt, sőt még a hitet is annak létezésében, amit a hétköznapi beszédben „varázslásnak” és „fekete mágiának” neveznek! Az archeológusoknak ott van Stonehenge Angliában a titkai ezrével és annak ikertestvére, a brit Karnac, még sincs közöttük egy sem, aki csak sejtené is, mi folyt a kriptáiban, rejtélyes zugaiban és sarkaiban az elmúlt évszázadon át. Sőt, mi több, még az ilyen „mágia-termek” létezéséről sem tudnak Stonehenge-ükben, ahol érdekes jelenetek játszódnak le, amikor egy újonnan megtért megjelenik.

Kísérletek százait végezték és végzik naponta a Salpêtrière-ben és képzett hipnotizőrök a saját otthonaikban. Mára bizonyított dolog, hogy bizonyos érzékenyek – férfiak és nők egy-aránt –, amikor a kezelést végző transzban megparancsolja nekik, hogy csináljanak meg bizo-nyos dolgokat – kezdve egy pohár víz megivásától egészen egy gyilkosság szimulálásáig –, visszatérve normális állapotukba elveszítik minden emléküket a sugalmazott – vagy „szugge-rált”, ahogyan a tudomány most nevezi – parancsról. Mindazonáltal a kitűzött időpontban az alanyt – bár tudatánál van és teljesen éber – egy benne levő ellenállhatatlan erő kényszeríti, hogy megtegye azt a dolgot, amit mesmerizálója belé szuggerált. Valamint, bármi legyen is az, és bármilyen, az alanyt irányító személy által rögzített időtartamig az akaratának erejével uralma alatt tartja az alanyt, ahogyan egy kígyó tart megbűvölve egy madarat, és végül kény-szeríti arra, hogy beleugorjon kitátott szájába. De még ennél is rosszabb: mert a madár tudatá-ban van a veszélynek, ellenáll, akármennyire is reménytelenek a végső erőfeszítései, míg a hipnotizált egyén nem lázad, hanem úgy látszik, hogy a saját szabad akaratának a sugallatát és hangját követi.

Európai tudósaink közül, akik hisznek az ilyen *tudományos* kísérletekben, és nagyon keve-sen vannak, akik mostanában még mindig kételkednek, és nem érzik meggyőzve magukat azok tényleges valóságáról – tehát azt kérdezzük, közülük ki az, aki kész beismerni, hogy ez olyan, mint a fekete mágia? Pedig ez a régiek *eredeti*, tagadhatatlan és valóságos *megbűvöl-lése*, és *varázslása*. Nilgiri Mulu Kurumba-i ugyanígy járnak el *megbabonázásaikban*, amikor megpróbálnak elpusztítani egy ellenséget, de Szikhsföld és Bhután dugpái sem ismernek sem-mi erősebb közvetítőt az *akaratuknál*. Csakhogy náluk az akarat nem ugrásokkal és megállá-sokkal halad, hanem biztonsággal működik, nem függ az „alany” fogékonyságának vagy idegi befolyásolhatóságának mértékétől. Miután kiválasztotta áldozatát és ráhangolódott, a dugpa „fluiduma” biztosan megtalálja az útját, mert az akarata mérhetetlenül erősebben fejlett, mint a nyugati kísérletező akarata – az önerejéből, képzetlenül és *öntudatlanul* a tudomány érdeké-ben varázslóvá válté – akinek elképzelése sincs (sem hite) az ősrégi módszerek változatossá-

^{1/19} Ugyanott.

gáról és erejéről, amiket a kelet és a nyugat *tudatos* varázslói, a „fekete mágusok” fejlesztettek ki.

Most pedig nyíltan és egyenesen feltesszük a kérdést: A fanatikus és rajongó pap, aki arra vágyik, hogy a társadalom valamely kiválasztott gazdag és befolyásos tagját megtérítse, miért ne használna ugyanazokat az eszközöket céljának elérése érdekében, mint amiket a francia fiziológus és kísérletező használ ilyen esetben az alanya esetében? A római katolikus pap lelkiismerete nagyon valószínűleg nyugodt. *Személyesen* nem önző cél érdekében dolgozik, hanem azért, hogy „megmentsen egy lelket” az „örök kárhozattól”. Ebből a nézőpontból, ha mágának kell benne lennie, akkor az szent, elismerésre méltó és isteni mágia. Ilyen a vakhit hatalma.

Ezért, amikor hitelt érdemlő és tiszteletre méltó, magas társadalmi helyzetű és kifogástalan jellemű személyek arról biztosítanak, hogy sok jól szervezett társaság van a római katolikus papok között, akik a modern spiritizmus és médiumság ürügye mellett és leple alatt szeánszokat tartanak, hogy szuggerálással térítsenek közvetlenül és távolból egyaránt, akkor azt válaszoljuk: Tudjuk.

Továbbá amikor azt is elmondják, hogy amikor csak ezek a pap-hipnotizőrök befolyást kívánnak szerezni valamely egyén vagy egyének felett, akiket megtérítésre kiválasztottak, akkor visszavonulnak egy földalatti helyre, amelyek ilyen célokra vannak kijelölve és felszentelve (azaz ceremoniális mágia), ott pedig egy kört formálnak, és közös akaraterejüket az adott személy irányába küldik ki, és ilyen módon a folyamatot megismételve teljes irányítást szereznek áldozatuk felett, akkor ismét ezt válaszoljuk: Nagyon valószínű.

Ami azt illeti, tudjuk, hogy ilyen gyakorlatnak kell lennie, akár Stonehenge-ben, akár máshol végeznek efféle ceremoniális mágiát és megbabonázást. Azt mondjuk, hogy tudjuk személyes tapasztalásból, és mert az író legjobb és legszeretettebb barátai közül többet öntudatlanul behúztak a római egyházba, és annak „jóságos” védelme alá ilyen eszközökkel. Ezért sajnálatosan csak nevetni tudunk azoknak a megtévesztett tudósoknak és kulturált kísérletezőknek a tudatlanságán és önfejlésén, akik miközben hisznek Dr. Charcot és tanítványai képességében, hogy „megbabonázzák” alanyaikat, egy gúnyos mosolynál nem telik nekik többre, amikor a fekete mágiát és annak erejét említik előttük. Éliphas Lévi, a pap-kabbalista meghalt, mielőtt a tudomány és a Francia Orvosi Akadémia elfogadta a hipnózist és javasolja felvenni tudományos kísérletei közé, de ez az, amit 25 éve mondott a *Dogme et Rituel de la Haute Magie* című művének „Les Envoûtements et les Sorts” fejezetében:

Az, amit a varázslók és a szellemidézők mindennekfelett kerestek a Gonosz Szellem megidézésekor, az a magnetikus erő volt, ami egy valódi adeptus törvényes tulajdona, és amit gonosz célokból kívánnak birtokukba venni. ... Az egyik fő céljuk a varázsigék vagy az ártalmas befolyások ereje volt. ... Azt az erőt az asztrális fény áramával való igazi megmérgezésekhez lehet hasonlítani. Akaratukat szertartások segítségével felemelik olyan szintre, hogy az távolból is mérgező. ... „Dogma” című művünkben elmondtuk, mit gondolunk a mágikus varázsigékről, és hogy ez az erő hogyan válik különösen valóságossá és veszélyessé. A valódi mágus szertartás nélkül és csupán rosszsallásával rádob egy varázsigét azokra, akiknek a viselkedésével elégedetlen, és akikről azt gondolja, hogy szükséges őket megbüntetni.^{1/20} Rádob egy varázsigét mindazokra, akár megbocsátásával is, akik bántják, és a beavatottak ellenségei soha többé nem élveznek hosszú büntetlenséget rossz cselekedeteik esetén. Mi magunk láttuk ennek a végzetes törvénynek a bizonyítékait számos példában. A mártírok kivégzői mindig szánalmasan pusztulnak el, az adeptusok pedig az értelem mártírjai. A sors intézkedése [a karma] semmibe venni látszik azokat, akik semmibe veszik az adeptusokat, és halálra ítéli azokat, akik megpróbálják az adeptusok életét elvenni. A bolygó zsidó legendája népszerű költemény erre a titokra. Egy nép egy bölcsét a keresztfára küldött, ez a nép azt parancsolta neki, hogy „Menj tovább!”, amikor

^{1/20} Ez helytelen megfogalmazás. A „Jobb Kéz” valódi adeptusa soha senkit nem büntet, még a legádázabb és legveszélyesebb ellenségét sem, egyszerűen ráhagyja az utóbbit a karmára, a karma pedig soha nem mulasztja megtenni azt, előbb vagy utóbb.

megpróbált egy pillanatra megpihenni. Nos, ez a nép attól kezdve egy hasonló ítélet alanyává válik, teljesen száműzötté válik, és hosszú évszázadokon keresztül azt a parancsot kapja, hogy „Menj tovább, menj tovább!”, nem találva sem megnyugvást, sem könyörületet.^{1/21}

A „mesék” és a „babonaság” lesz a válasz. Legyen így. Az önzés és a részvétlenség halálos lehelete előtt minden kényelmetlen tény átalakul értelmetlen képzelgéssé, és az egykor zöldelő Tudás Fájának minden ága elszárad és lehullajtja eredeti szellemi jelentését. Modern szimbológusunk csak akkor felülmúlhatatlanul okos, amikor fallikus imádást és szexuális emblémákat érzékel még ott is, ahol semmi ilyen jelentés nem volt. Viszont az okkult tan valódi tanulója számára a fehér és isteni mágia nem létezhetett a természetben ellentéte, a fekete mágia nélkül, mint ahogyan a nappal éjszaka nélkül, legyen az akár húsz óra, akár hat hónap hosszúságú. Számára ugyanis a természetben mindenhez tartozik egy okkult – egy fényes és egy sötét – oldal is. A piramisoknak és a druida tölgyeknek, a kőasztaloknak és a bódhifának, a növénynek és az ásványnak, mindennek teljes mély jelentése és a bölcsesség szent igazsága volt, amikor a legfőbb druida mágikus gyógyításait és ráolvasásait végezte. Az egyiptomi hierophant pedig megidézte és irányította Chemnu-t, a „bájós kísértetet”, a régiek női Frankenstein-teremtényét, aki azért kelt fel, hogy a beavatásra jelölt lelki erejét meggyőztörje és próbára tegye egyidejűleg a földi emberi természetének utolsó velőtrázó sikolyával.

Igaz, a mágia elveszítette a nevét, és azzal együtt a jogait a megbecsülésre. Praktikáit azonban naponta használják, utódai pedig, a „magnetikus befolyás”, a „szónoki képesség”, az „ellenállhatatlan megbabonázás”, az „egész hallgatóságot leigázta, és mintha varázsige hatalma alatt tartotta volna” olyan kifejezések, amiket mindenki ismer és használ, bármennyire is általában semmitmondók most. Hatásai viszont meghatározottabbak és világosabbak olyan vallási gyülekezetekben, mint a Saker-ek, a Fekete Metodisták, az Üdvhadsereg tagjai, akik ezt „a Szentlélek tevékenységének” és „kegyelemnek” nevezik.

A valódi igazság az, hogy a mágia még mindig teljesen befolyásolja az emberiséget, bármennyire is vak az utóbbi annak csendes jelenlétére és tagjaira kifejtett hatására, bármennyire is tudatlan legyen és maradjon a társadalom napi és óránkénti segítő és ártó hatásaival kapcsolatban. A világ tele van ilyen öntudatlan mágusokkal – a politikában csakúgy, mint a mindennapi életben, az egyházban, ahogyan a szabadgondolkodók erődjeiben is. Ezeknek a mágusoknak a többsége sajnálatosan „varázsló”, nem metaforai értelemben, hanem a rideg valóságban, a bennük rejlő önzőség, bosszúvágyó természetük, irigységük és rosszindulatuk okán. A mágia valódi tanulója jól tudva az igazságot, sajnálkozva nézi ezt, és ha bölcs, akkor csendben marad. Ugyanis minden erőfeszítéséért arra, hogy megszüntesse az egyetemes vak-ságot, csak hálátlansággal, rágalmazással, gyakran kiátkozással fizetnek meg, ami nem képes elérni hozzá, hanem azokra hull vissza, aki rosszat akarnak neki. Hazugságok és rágalom – az utóbbi egy agyart növesztő hazugság, amely tényleges harapásokat tesz az üres, ártalmatlan hazudozáshoz – válik osztályrészévé, és így a jó szándékút hamarosan darabokra tépik, jutalmul a megvilágosításra való jóakarató vágyáért.

Úgy hisszük, eleget mondtunk annak bebizonyításához, hogy egy titkos egyetemes tanítás, beleszámítva a mágia gyakorlati módszereit is, nem kalandregény vagy fantazmagória. A tényt ismerte az egész ókori világ, és annak tudása fennmaradt keleten, különösen Indiában. Ha pedig létezik ilyen tudomány, akkor természetesen valahol kell lennie professzorainak vagy adeptusoknak is. Mindenesetre keveset számít, hogy a szent tanok őrzőit élő, ténylegesen létező embereknek tekintik-e, vagy mítoszoknak. A filozófiájuk az, amelynek meg kell állnia, vagy el kell buknia saját érdemei alapján, az pedig független bármilyen adeptustól. Mert a bölcs Gamaliel szavaival, amiket a Synedrion-nak címzett: „Ha ez a tanítás hamis, akkor meg fog semmisülni, és magát fogja elbuktatni, de ha igaz, akkor *nem lehet elpusztítani*”.

^{1/21} Idézett mű, II. 239, 241, 240.

II. fejezet Modern kritizmus és az ókoriak

Az árja kelet Titkos Tanítása megismételve megtalálható az egyiptomi jelképrendszerben és Hermész könyveinek kifejezésrendszerében. A jelenlegi évszázad kezdetén vagy akörül minden hermetikusként nevezett könyv az átlagos tudós véleménye szerint nem érdemelt komoly figyelmet. Úgy írták le és hirdették nagy hangon, mint mesék, csaló színjátékok és a legképtelenebb kijelentések gyűjteményeit. Azt mondták, „azok soha nem léteztek a keresztény időszak előtt”, „valamennyit a spekuláció, a csalás és a vallásos megtévesztés hármasságából írtak”, mindegyik, még a legjobb is ostoba apokrif volt.^{2/1} Ebből a szempontból a XIX. század a XVIII. rendkívül méltó utódának bizonyult, mert Voltaire korában, mint ahogyan ebben a században is, annak kivételével, amit közvetlenül a Királyi Akadémia bocsátott ki, minden hazugság, babona és ostobaság volt. Az ókoriak bölcsességében való hitet kinevetették, talán még annál is jobban, mint manapság. Már maga a gondolat is, hogy hitelt érdemlőnek fogadják el „egy valótlan Hermész, egy valótlan Orpheusz, egy valótlan Zoroaszter”, valótlan jósek, valótlan Szibillák és egy háromszorosan valótlan Mesmer és képtelen fluiduma munkáit és bolond ötleteit, tabu téma volt a tudomány minden területén. Így mindent, ami Oxford és Cambridge^{2/2} vagy a Francia Akadémia művelt és dogmatikus határain kívül keletkezett, azokban az időkben „tudománytalannak” és „nevetséges képtelenségnek” minősítettek le. Ez az irányzat a mai napig fennmaradt.

Semmi nem állhat távolabb egyetlen valódi okkultista szándékától sem – aki magasabb pszichikus fejlettsége folytán rendelkezik olyan kutatási eszközökkel, amik sokkal áthatóbb képességűek, mint amik most még a fizikai kísérletezők kezében vannak –, hogy elutasítóan tekintsen olyan erőfeszítésekre, amiket a fizikai kutatás terén tesznek. Az erőfeszítések és fáradozások, amiket azért tesznek, hogy megoldják a természet annyi kérdését, amennyit csak lehet, mindig is szentek voltak a szemében. Az a szellem, amelyben Sir Isaac Newton megjegyezte, hogy minden csillagászati munkája végén csupán egy kisgyereknek érezte magát, aki kagylókat gyűjtöget a tudás óceánjának partján, az egyik tiszteletet érdemlő dolog a természet határtalanságáért, amit maga az okkult filozófia sem képes felülmúlni. Az pedig fenntartás nélkül elismerhető, hogy a gondolkodásmód, amit ez a híres hasonlat leír, olyan, ami tökéletesen megjeleníti a *valódi* tudósok nagy többségének gondolkodásmódját a természet fizikai síkjának minden jelenségével kapcsolatban. Ezzel foglalkozva gyakran maga a természet figyelmezteti és inti higgadságra őket. Olyan türelemmel figyelik meg a tényeket, amit nem lehet felülmúlni. Lassan illesztik bele azokat elméletekbe, olyan megfontoltsággal, amit nem lehet eléggé dicsérni. Azon korlátozások fenntartásával, amik között megfigyelik a természetet, csodálatosan pontosak megfigyeléseik leírásában. Továbbá elismerhetjük, hogy a modern tudósok különösen óvatosak abban, hogy ne erősítsenek meg tagadásokat. Mondhatják azt, hogy rendkívül valószínűtlen, hogy valamilyen felfedezés mindig is ellentmondásban lesz ilyen vagy olyan elmélettel, amit most feljegyzett tények ilyen és ilyen halmazra támogat. De még a legszélesebb általánosításokkal kapcsolatban is – amik dogmatikus formába csak rövid tudományos népszerűsítő könyvekben alakulnak át – magának a „tudománynak” a tónusa, ha

^{2/1} Ezzel kapcsolatban lásd de Mirville márki: *Pneumatologie des Esprits*, aki hat hatalmas kötetet szentel arra, hogy bebizonyítsa azoknak a képtelenségét, akik tagadják a Sátán és a mágia, vagy az okkult tudományok valóságosságát – e két utóbbi nála ugyanis szinonimák.

^{2/2} Úgy gondoljuk, látjuk a régi filozófus és misztikus, egykor a Cambridge-i egyetemen dolgozó Henry More csillagközi kísértetét, amint az asztrális ködben mozog az ősi város mohával borított háztetői fölött, amelyben híres levelét írta Glanvil-nek a „boszorkányokról”. A „lélek” nyughatatlannak és dühösnek látszik, mint azon a májusi napon 1678-ban, amikor a doktor olyan keserűen panaszkodott Scot, Adie és Webster *Sadducismus Triumphatus*-a szerzőjének. „Új ihletett szentjeink – hallatszik a lélek motyogása – a boszorkányok felkűdött ügyvédei, ... akiknek szemben minden ésszel és értelemmel... nem lesz Samuel-jük, csak egy cinkos gazfickójuk... ezek a feldagadt pojácák, akiket... tudatlansággal, önteltséggel és ostoba hitetlenséggel fújtak fel!” (Lásd: „Levél Glanvil-nek” és *Isis Unveiled*, I. 205, 206.)

az említett elvonatkoztatás a legkiválóbb képviselőinek személyei között megtartható, maga az egyik korlátozás és gyakran mértékletesség.

Ezért távol attól, hogy hajlamos lenne gúnyolódni azokon a tévedéseken, amikbe módszereik korlátai a tudósokat csábítják, a valódi okkultista inkább értékelni fogja egy helyzet hevületét, amiben a nagy igyekezet és az igazságra való szomjúság csalódásra és gyakran zűrös varra kárhozottat.

Az, amit azonban a modern tudománnyal kapcsolatban helyteleníteni kell, önmagában a túlzott óvatosság rossz testet öltése, ami a legkedvezőbb aspektusában megóvjaa a tudományt az elhamarkodott következtetésektől. Ez a rossz testet öltés a tudósok nehézkessége annak elfogadására, hogy más kutatási eszközök is alkalmazhatók a természet rejtélyeihez, mint a fizikai sík eszközei, és hogy ennek következtében lehetetlen helyesen megítélni bármely más sík jelenségeit sem azok megfigyelése nélkül, sem mások által nyújtott nézőpontokból. Mindaddig tehát, amíg szándékosan behunyják a szemüket azon bizonyítékok előtt, amik világosan megmutatnák nekik, hogy a természet összetettebb, mint amit pusztán a fizikai jelenségek sugallnak, és hogy léteznek eszközök, amikkel az emberi érzékelés képességei néha átléphetnek az egyik síkról egy másikra és mivel energiájukat rossz irányba fordítják, amikor kizárólag a fizikai szerkezetek vagy erők apró részletei felé fordulnak, így kevésbé illeti őket rokon-szenv, mint szemrehányás.

Az ember törpének és megszegyenültnek érzi magát, amikor olvassa, amit M. Renan-nak, minden múlt-, jelen- és jövőbeli vallásos hit e művelt modern „pusztítójának” el kell mondania a szegény emberiségről és annak megkülönböztető-képességéről. Úgy véli:

Az emberiségnek csak nagyon korlátozott gondolkodása van, és azon emberek száma, akik képesen erősen (agyafúrtan) megragadni a dolgok valódi analógiáját, szinte észrevehetetlen.^{2/3}

Összehasonlítva azonban ezt a kijelentést egy másik véleménnyel, amit ugyanez a szerző nyilvánít ki, nevezetesen:

A kritikus elméjének meg kell adnia magát a tényeknek, kezeit és lábait megkötözve azoknak kell őt vonzolniuk, bárhová is vezessenek,^{2/4}

az ember megkönnyebbülést érez. Továbbá, amikor ezt a két filozofikus állítást megerősíti egy harmadik kijelentés, amit a híres akadémikus tett, aki ezt állítja:

Minden eleve elfogultságot száműzni kell a tudományból,^{2/5}

akkor az embernek kevés félnivalója marad. Sajnos, M. Renan volt az első, aki megszegte ezt az arany szabályt.

Hérodotosz tanúbizonyságát – akit kétségtelenül szarkasztikusan a „Történelem Atyjának” neveznek, mivel minden kérdésben, amiben a modern gondolkodás nem ért vele egyet, tanúságtétele semmit nem számít –, a józan és megfontolt állításokat Platón, Thuküdidész, Polübiosz és Plutarkhosz filozófiai elbeszéléseiben, de még maga Arisztotelész bizonyos kijelentéseit is mindig félreteszik, amikor csak olyasmiket tartalmaznak, amit a modern kritizmus mítosznak méltóztatik tekinteni. Eltelt némi idő azóta, hogy Strauss kihirdette, hogy:

Egy természetfölötti elem vagy csoda egy elbeszélésben csálthatatlan jel, hogy abban egy mítosz jelenik meg,

és ilyen a kritizmus zsinórmértéke, amit hallgatólagosan minden modern kritikus alkalmaz. De egy mítosszal – *μῦθος* – mit kezdhünk? Nem azt mondják az ókori írók határozottan, hogy a szó jelentése hagyomány? Nem volt-e a latin *fabula* szó, a mese rokonértelmű valami elmondottal, ahogyan az a történelem előtti időkben történt, nem pedig szükségszerűen kita-

^{2/3} *Études Religieuses.*

^{2/4} *Études Historiques.*

^{2/5} *Mémoire*, amit 1859-ben olvastak fel az Académie des Inscriptions de Belles Lettres-en.

láltnak? A kritizmus ilyen zsarnokai és despota uralkodói mellett, mint amilyen a francia, angol és német orientalisták többsége, vége-hossza nem lesz a történelmi, földrajzi, etnológiai és filológia meglepetéseknek az elkövetkező évszázadban. A filozófiában a származás teljességek az utóbbi időkben annyira általánossá váltak, hogy a közvélemény már semmin nem lepődik meg ezen a területen. Az egyik tanult elmélkedő már kijelentette, hogy Homérosz egyszerűen „az epika misztikus megszemélyesítője”,^{2/6} egy másik azt, hogy Hippokrátesz, Eszkulápiosz fia „csak egy ábránd lehetett”, hogy az aszklepiadésziak függetlenül hét évszázados létezésüktől, egyszerűen „kitalációnak” bizonyulhatnak, hogy „Trója városa (ellentétben Dr. Schliemann-nal) csak a térképeken létezett, stb.. Ez után miért ne ösztönöznék a világot arra, hogy a régi idők minden eddigi történelmi szereplőjét tekintse mítosznak? Ha Nagy Sándorra nem lett volna szüksége a filológiának pörölyként, amivel a brahmani kronológiai állítások fejeit törheti be, akkor már régen egyszerűen „annektálási jelképpé” vagy „hódító lángelmévé” vált volna, ahogyan már néhány francia író javasolta.

Az üres tagadás az egyetlen menedék, ami a kritikusoknak maradt. Ez a legbiztosabb menedékhely egy bizonyos ideig, ahol az utolsó szkeptikusok menedéket találnak. Ugyanis az, aki fenntartás nélkül tagad, vele szükségtelen a vitatkozással vesződni, és így kerül el azt, ami még rosszabb, hogy esetleg egy vagy két támadási pontot szolgáltatson vitapartnere cáfolhatatlan érveinek és tényeinek. Creuzer-nek, valamennyi modern szimbológus közül a legnagyobb, a legműveltebbnek a tudós német mitológusok tömegében, irigykednie kellett bizonyos szkeptikusok nyugodt elbizakodottságára, amikor egy reménytelen összevisszaság pillanatában beismerni kényszerült, hogy:

Arra kényszerülünk, hogy visszatérjünk a trollok és a szellemek elméleteihez, ahogyan azokat a régiek értették, [ez egy olyan tanítás,] ami nélkül teljesen lehetetlenné válik megmagyarázni bármit is a régiek misztériumaival kapcsolatban,^{2/7}

amely misztériumok tagadhatatlanok.

A római katolikusok, akik pontosan az utóbbival megegyező istenimádásban bűnösök – amit a késői kaldeaiaktól, a libanoni nabatheusoktól és a megkeresztelkedett szabeusoktól^{2/8} kölcsönöztek, nem pedig a régi idők tanult csillagászataitól és beavatottaitól – most annak kiátkozásával elrejtene a forrást, amiből eredt. A teológia és az egyház szíves-örömet összezavarná a tiszta forrást, ami a kezdetek óta táplálja őket, megakadályozandó, hogy az utókor belepillanthasson, és így meglássa eredeti ősalakját. Az okkultisták azonban úgy hiszik, hogy eljött az idő, hogy mindenki megkapja azt, amit megérdemel. Ami a többi ellenfelünket illeti – a modern szkeptikusokat, az epikureusokat, a cinikusokat és a szaduceusokat – ők találhatnak választ a tagadásukra a korábbi kötetekben. Ami az ősi tanításokra szőtt sok igazságtalan fröcskölődést illeti, ezek okát a következő szavakkal írtuk le az *Isis Unveiled*-ben:

Napjaink magyarázóinak és kritikusának az ősi tudással kapcsolatos gondolkodását a templomok *exoterizmusa* korlátozza és fonja körül, szellemi megérzése vagy nem akar, vagy nem tud behatolni a régiek legbelsőbb szentélyébe, ahol a hierophant megtanította a neofitának, hogy a nyilvános istentiszteletet annak valódi fényében szemlélje. Egyetlen régi bölcs sem tanította azt, hogy az ember a teremtés koronája, és hogy a csillagos égboltot és az anyaföldünket az ő kedvéért teremtték.^{2/9}

^{2/6} Lásd Alfred Maury: *Histoire des Religions de la Grèce*, I. 248., és Holzmann eszmefuttatásait a *Zeitschrift für Vergleichende Sprachforschung* című művében, 1852, 487. és további oldalak.

^{2/7} Creuzer: *Introduction des Mystères*, III. 456.

^{2/8} A késői nabatheusok ugyanahhoz a hithez ragaszkodtak, mint a nazarénusok és a szabeusok, tisztelték Keresztelő Szent Jánost, és keresztelkedtek. (Lásd: *Isis Unveiled*, II. 127; Munck: *Palestine*, 525. oldal, Dunlap: *Sôd, the Son of Man*, stb.)

^{2/9} I. 535.

Amikor olyan szavakkal találkozunk, mint a *fallicizmus*,^{2/10} ami napjainkban nyomtatásban megjelenik, könnyű belátni, hogy a titkolózás és az eredeti értelemről való kiforgatás ideje elmúlt. A tudomány, a filológia, a szimbolizmus és az összehasonlító vallástan túlságosan messzire fejlődött ahhoz, hogy még mindig a teljes tagadásba burkolózzanak, az egyház pedig túlságosan bölcs és óvatos ahhoz, hogy most ne hozza ki a legjobbat a helyzetből. Eközben „Hecate rombuszait” és „Lucifer kerekeit”,^{2/11} amiket naponta tárnak fel babiloni helyszíneken, többé nem lehet világos bizonyítékként használni a sátánimádásra, mivel ugyanezek a jelképek megjelennek a latin egyház szertartásaiban is. Az utóbbi túlságosan művelt ahhoz, hogy ne legyen tudatában a ténynek, amely szerint még a késői kaldeaiak, akik fokozatosan beleestek a dualizmusba, minden dolgot két elsődleges princípiumra osztva, sem imádták soha a Sátánt vagy bálványokat jobban, mint a zoroasztrianusok, akiket most ugyanezzel vádolnak. De az is tény, hogy a kaldeaiak vallása legalább annyira magasan filozofikus volt, mint bármely más vallás, a duális és exoterikus teozófiájuk a zsidók féltve őrzött kincsévé vált, akik aztán arra kényszerültek, hogy megosszák azt a keresztényekkel. A párszikat a mai napig napimádattal vádolják, és még a kaldeai orákulumoknál is, a „Zoroaszter mágikus és filozófiai tanaiban” az ember a következőt találja:

Ne irányítsd a te gondolataidat a föld hatalmas méreteire,
Mert az igazság növénye nem abban gyökerezik.
Ne méricskélj a Nap méreteit sem, mérőrudakat összehordva,
Mert azt az Atya örök akarata hordozza, nem a te kedvedért van.
Ne foglalkozz a Hold zabolátlan pályájával, mert az mindig a kényszerűség útján halad.
A csillagok haladása sem a te kedvedért jött létre.

Hatalmas különbség volt az arra érdemesnek bizonyultak által tanított valódi istenimádás és a hivatalos vallások között. A mágusokat mindenféle babonasággal vádolták, de ez az, amit ugyanaz a kaldeai orákulum mond:

A madarak fenséges szárnyalása nem igaz,
Sem az áldozati állatok beleinek vizsgálata, ezek mind csak játékok,
A pénzsóvár csalás alapja, kerüld el ezeket,
Ha szeretnéd megnyitni a kegyesség szent paradicsomát,
Ahol az erény, a bölcsesség és az igazságosság gyűlik össze.^{2/12}

Ahogy a korábbi munkánkban mondtuk:

Akik figyelmeztetik az embereket a „pénzsóvár csalásra”, biztosan nem azok, akiket ezzel lehetne vádolni. Ha pedig csodálatosnak látszó cselekedeteket visznek véghez, elfogulatlanul ki merheti tagadni, hogy az csupán azért történt, mert a természetfilozófia és a pszichológiai tudomány olyan szintű tudásával rendelkeztek, ami ismeretlen tudósaink számára.^{2/13}

A fent idézett stanzák meglehetősen furcsa tanítást jelentettek azok számára, akik egyetemesen isteneknek hitték és imádták a Napot, a Holdat és az égi seregeket. Mivel a mágikus érzékelések fenséges mélysége túl van a modern materialista gondolkodás hatókörén, ezért a kaldeai mágusokat szabeinizmussal és napimádattal vádolják, ami azonban csak a tanulatlan tömegek vallása volt.

^{2/10} Hgrave Jennings után.

^{2/11} Lásd De Mirville: *Pneumatologie*, III. 267. és további oldalak.

^{2/12} Cory: *Ancient Fragments*, 269. oldalon a 4. beszéd.

^{2/13} *Isis Unveiled*, I. 535, 536.

III. fejezet A mágia eredete

A dolgok újabban tényleg eléggé megváltoztak. A kutatási területek kiszélesedtek, a régi vallásokat kicsit jobban megértik, és azóta a szörnyű nap óta, amikor a Francia Akadémia Benjamin Franklin által vezetett bizottsága Mesmer jelenéseit csak azért vizsgálta, hogy azokat sarlatánságnak és okos gazemberségnek nyilvánítsa, mind a pogány filozófia, mind a mesmerizmus bizonyos jogokat és kiváltságokat szerzett, és ma már teljesen eltérő nézőpontból tekintenek rájuk. De vajon kaptak-e teljes igazságszolgáltatást, és vajon bármennyivel is helyesebben ítélik-e meg őket? Attól tartunk, hogy nem. Az emberi természet most is ugyanolyan, mint amikor a pápa az előítélet erejéről a következőt mondta:

A különbség ugyanolyan nagy aközött,
Ahogyan a szemek látnak, mint ahogyan a dolgok látszanak.
Minden szokás önmagából veszi a színezéket,
Vagy néhányat a saját megnyilvánuló szenvedélyeink színeznék át,
Vagy a képzelet sugara felnagyít, megsokszoroz,
Összezsugorít, visszájára fordít, és tízezer színárnyalatot tesz hozzá.

Így századunk első évtizedeiben a hermetikus filozófiára mind a papság, mind a tudósok két teljesen ellentétes nézőpontból tekintettek. Az előbbiek bűnösnek és ördögtől valónak nevezték, az utóbbiak egyenesen tagadták az eredetiségét, függetlenül a bizonyítékoktól, amikkel minden korszak legképzettebb emberei álltak elő, beleértve a saját korunkat is. A tudós Kircher atyát például figyelembe sem vették, és az állítását, amely szerint valamennyi, Mercurios Trismegistos, Berosus, Szíroszi Pherecydes, stb. munkájaként ismert töredék olyan tekercs volt, amely megmenekült a nagy Alexandriai Könyvtár százezer kötetét felfaló tűzvésztől, egyszerűen kinevezték. Mindazonáltal Európa tanult osztályai tudták akkor, ahogyan most is, hogy a híres Alexandriai Könyvtárat, a „korszakok csodáját” Ptolemaiosz Philadelphosz alapította, hogy sok kéziratát gondosan lemásolták a szent szövegekről és a legrégebbi kaldeai, föníciai, perzsa, stb. pergamenekről, és hogy ezek az átiratok és másolatok újabb százezer tekercset tettek ki, ahogyan Josephus és Strabo állítja.

Van még Alexandriai Kelemen kiegészítő bizonyítéka is, aminek valamilyen mértékig hített kellene adni.^{3/1} Kelemen tanúsítja Toth könyvei további 30 ezer kötetének létezését, amit Osymandias sírboltjának könyvtárában helyeztek el, a bejárat fölött, ahová a következő szavakat vésték fel: „Gyógyulás a léleknek”.

^{3/1} Az Alexandriai Kelemen által említett egyiptomiak 42 szent könyve, ami az ő idejében létezett, Hermész könyveinek csak egy része volt. Iamblichus, az egyiptomi pap, Abammon szaktekintélye alapján 1200 ilyen könyvet tulajdonít Hermésznek, Manetho-nak pedig 36 ezret. De Iamblichus, mint neoplatonikus és theurgista tanúságtételét természetesen elutasítják a modern kritikusok. Manetho, akit Bunsen a legmagasabb megfontolások alapján egy „tisztán történelmi személyiségnek” tart, akivel „egyetlen későbbi odavalósi történetst sem lehet összehasonlítani” (lásd: *Égypte*, I. 97.), hirtelen Ál-Manetho-vá válik, amint az általa bemutatott gondolatok összeütközésbe kerülnek a mágia és az ókori papok által ismert okkult tanítások elleni tudományos előítéletekkel. Viszont egyetlen archeológus sem kételkedik egy pillanatig sem a hermetikus könyvek szinte hihetetlen ősiségében. Champollion a legnagyobb tiszteletet mutatja azok hitelessége és igaz volta iránt, és az a helyzet, hogy véleményét sok nagyon régi irodalmi emlék megerősíti. Bunsen pedig cáfolhatatlan bizonyítékokat mutat be azok koráról. A kutatásaiból például megtudjuk, hogy volt egy 61 királyból álló vonal Mózes ideje előtt, akik megelőzték a mózesi időszakot egy sok ezer éves, világosan nyomon követhető civilizációval. Így igazolja azt a hitet, hogy Hermész Trismegisztosz munkái sok korszakkal a zsidó törvényalkotó születése előtti időkből maradtak fenn. „Íróvesszőket és tintatartókat találtak a negyedik dinasztia szövegemlékein, amik a legrégebbiek a világon” – mondja Bunsen. Ha a kiváló egyiptológus elutasítja a 48 863 éves időszakot Nagy Sándor előtt, amihez Diogenész Laertész vezet vissza a papok feljegyzéseit, akkor nyilvánvalóan zavarban van a csillagászati megfigyelések tízezreitől, és megjegyzi, hogy „ha azok tényleges megfigyelések voltak, azoknak tízezer évnél messzebbre kellett kiterjedniük” (14. oldal.). „Megtudjuk azonban – teszi hozzá – egyik saját régi kronológiai munkájukból, ... hogy a mitológiai időkkel kapcsolatos eredeti egyiptomi hagyományok év *tízezredeket* fedtek le” (*Égypte*, I. 15; *Isis Unveiled*, I. 33.)

Azóta – ahogyan mindenki tudja – a „hamis” Pymander és a nem kevésbé „hamis” Aszklepios „apokrif” munkáinak teljes szövegét megtalálta Champollion Egyiptom legősibb nyelvemlékeiben.^{3/2} Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben mondtuk:

Miután egész életüket a régi egyiptomi bölcsesség feljegyzései tanulmányozásának szentelték, mind Champollion-Figéac, mind ifjabb Champollion nyilvánosan kijelentették, függetlenül a sok elfogult ítélettől, amiket bizonyos elhamarkodott és ostoba kritikus kockáztatott meg, hogy *Hermész Könyvei* „tényleg egyiptomi hagyományok nagy tömegét tartalmazzák, amiket folyamatosan erősítenek meg a legrégebbi ókor Egyiptomának leghitelesebb feljegyzései és szövegemlékei”.^{3/3}

Champollion, mint egyiptológus érdemeit senki nem kérdőjelezi meg, és ha ő kijelenti, hogy minden a rejtélyes Hermész Trismegisztosz írásainak pontosságát bizonyítja, és ha azt az állítást, hogy azok ősisége az idő homályába vész, megerősíti a legapróbb részletekig, akkor a kritícizmusnak tényleg teljesen elégedettnek kellene lennie. Champollion ezt mondja:

Ezek a feliratok a legősibb igazságok egyedüli megbízható visszhangjai és kifejeződései.

Azóta, hogy e szavakat leírta, a „mitikus” Orfeusz egyes „apokrif” verseit ugyancsak megtalálták szóról szóra lemásolva hieroglifákban, a negyedik dinasztia bizonyos felirataiban, különböző istenségeknek címezve. Végül Creuzer felfedezte, és azonnal rá is mutatott arra a nagyon fontos tényre, hogy Homérosznál és Hésziodosznál található számos részletet a két nagy költő kétséget kizáróan az orfikus himnuszokból vette kölcsön, így bizonyítva, hogy az utóbbiak lényegesen régebbiek, mint az *Iliász* és az *Odüsszeia*.

Így tehát az ősi állítások fokozatosan igazolódnak, a modern kritícizmusnak pedig meg kell hajolnia a bizonyítékok előtt. Sok olyan író van most, aki bevallja, hogy az olyan típusú irodalmat, mint Egyiptom hermetikus munkái, soha nem lehet túlságosan messze, a történelem előtti korokba helyezni. Sok ilyen ősi munka szövegét – beleértve Enoch-ét is –, amiket évszázadunk kezdetén nagy hangon „apokrifnek” nyilvánítottak, most felfedezik és felismerik Kaldea, India, Fönícia, Egyiptom és Közép-Ázsia legtitkosabb és legszentebb szentélyeiben. De még az ilyen bizonyítékoknak sem sikerült meggyőznie materialistáink zömét. Ennek oka nagyon egyszerű és nyilvánvaló. Mindezek a szövegek – amiket az ókorban egyetemes tisztelet övezett, amiket a nagy templomok titkos könyvtáraiban őriztek, amiket a legnagyobb államférfiak, klasszikus írók, filozófusok, királyok, világi emberek, valamint hírneves bölcsek tanulmányoztak (ha nem is mindig sajátítottak el) – micsodák voltak? Értekezések a mágiáról és az okkultizmusról, tisztán és egyszerűen a ma kigúnyolt és tabunak tekintett teozófia –, innen ered a kiközösítésük.

Vajon akkor az emberek annyira egyszerűek és hiszékenyek voltak Pythagorasz és Platon idejében? Vajon Babilon, Egyiptom, India és Görögország milliói nagy bölcseik vezetésével valamennyien olyan ostobák voltak, hogy a fejlett műveltség és civilizáció azon időszakaiban, amik megelőzték az időszámításunk szerinti első évet – ez utóbbi csak a középkori fanatizmus intellektuális sötétségének szülője volt – olyan sok, egyébként nagyszerű ember az életét egy pusztá illúzióknak, egy mágiának nevezett babonaságnak szentelte? Úgy látszana, ha az ember megelégedne a modern filozófia szavaival és következtetéseivel.

Bármely művészetnek és tudománynak, bármi is legyen a belső érdeme, megvannak a maga felfedezői és művelői, ennek következtében a szakemberei, hogy tanítsák azt. Mi az okkult tudományok vagy a mágia eredete? Kik voltak annak tanítói, és mit tudunk róluk akár a történelemben, akár a legendákban? Alexandriai Kelemen, az egyházalapító atyák közül az egyik legintelligensebb és legműveltebb, ezt a kérdést a *Stromateis* című művében válaszolja meg. A neoplatonikus iskola e korábbi diákja így érvel:

^{3/2} Ezeket a részleteket a *Pneumatologie*-ből vettük, III. 204, 205. oldalak.

^{3/3} *Égypte*, 143. oldal; *Isis Unveiled*, 625. oldal.

Ha létezik tanítás, akkor meg kell keresnünk a tanítót.^{3/4}

Ennek megfelelően bemutatja, hogy Cleanthes-t Zeno tanította, Theophrastus-t Arisztotelész, Metrodorus-t Epikurosz, Platont Szókratész, stb. Majd hozzáteszi, hogy amikor tovább keresett visszafelé Pythagoraszra, Phereküdeszig és Thalészra, még mindig azok tanítóit kellett keresnie. Ugyanez vonatkozik az egyiptomiakra, az indiaiakra, a babiloniakra és magukra a mágusokra is. Azt mondja, nem tudta befejezni a kérdezést, hogy megtudja, ki volt az, akit mindannyian a tanítójuknak tudtak. Amikor pedig (Kelemen) lerajzolta a kutatását egészen az emberiség bölcsőjéig, az emberiség első generációjáig, újra megismételte a kérdését: „Ki az ő tanítójuk?” Úgy okoskodik, hogy az ő tanítójuk nyilvánvalóan „nem lehetett ember”. De még akkor is, amikor eljutott olyan magasságokba, mint az angyaloké, ugyanaz a kérdést lehet feltenni velük kapcsolatban: „Kik voltak az ő tanítóik (mármint az 'isteni' és a 'bukott' angyaloké)?”

A jó egyházatya hosszas érvelésének természetesen az a célja, hogy felfedezzen két különböző tanítót, az egyik a bibliai pátriárkák tanítója, a másik pedig a pogányok tanítója. A Titkos Tanítás tanulmányozóinak azonban nem kell ilyesmivel fáradozniuk. Az ő tanítóik teljesen tisztában vannak azzal, kik voltak elődeik mesterei az okkult tudományok és bölcsesség terén.

A két tanár, akiket Kelemen végül kinyomozott, és ahogyan várható volt, Isten és örökös és örökkévaló ellensége és ellenfele, az Ördög, mivel Kelemen kutatásának tárgya a hermetikus filozófia *duális* oldalára, az okra és okozatra vonatkozik. Elismerve az erények erkölcsi szépségét, amiket minden okkult munkában hirdetnek, amikkel csak megismerkedett, Kelemen tudni szeretné a tanítás és a gyakorlat, a jó és a gonosz mágia közötti szemmel látható ellentmondás okát, és arra a következtetésre jut, hogy a mágia két eredete van, isteni és sátáni. Érzékeli annak két csatornára történő kettéágazódását, és innen származik a levezetése és következtetése.

Ezt mi is érzékeljük, anélkül azonban, hogy az ilyen kettéágazódást sátáninak minősítsük, mert a „baloldali ösvényt” alapítójának kezei által elindítottak ítélik meg. Egyébként Kelemen saját vallásának eredményei alapján ítélve, és a Mesterük halála óta élt bizonyos tanítóinak életén végigmenve az okkultistáknak joguk lenne némileg ugyanarra a következtetésre jutnia, mint Kelemennek. Joguk lenne azt mondani, hogy amíg Krisztus, valamennyi *valódi* keresztény Mestere minden tekintetben isteni volt, azok, akik alkalmazták az inkvizíció borzalmait, az eretnekek, zsidók és alkímisták, a protestáns Kálvin – aki megégette Servetus-t – megkínzását és elpusztítását, egészen az amerikai boszorkányok megkorbácsolóiig és megégetőikig, az ő Mesterüknek az Ördögnek kellett lennie. Mivel azonban az okkultisták nem hisznek az Ördögben, lehetetlen a számukra, hogy ilyen módon vágjanak vissza.

Kelemen tanúságtétele azonban értékes, amennyiben megmutatja (1) az ő idejében létező okkult tudományokkal kapcsolatos művek óriási mennyiségét, és (2) a különleges képességeket, amiket bizonyos emberek ezeken a tudományokon keresztül szereztek meg.

Például a *Stromateis*-éből a teljes hatodik könyvet arra áldozza, hogy az igazi és a hamis filozófiák két első „Mesterét” kutassa, akiket – ahogyan mondja – egyaránt megőriztek az egyiptomi szentélyekben. Az is nagyon találó, hogy megszólítja a görögöket, megkérdezve tőlük, miért ne tudnák elfogadni Mózes „csodáit”, mint olyanokat, mivel ugyanazokat a kiváltságokat hirdetik saját filozófusaik esetében, és erre számos példát ismertet. Ahogyan mondja, Æchus az, aki okkult képességeit egy csodás esőn keresztül kapja meg, Aristæus az, aki felkelti a szeleket, Empedocles az, aki lecsendesíti a szélvihart, és kényszeríti arra, hogy elüljön, stb.^{3/5}

^{3/4} *Strom.* VI. VII. A következő bekezdés ugyanabból a fejezetből vett átirat.

^{3/5} Lásd: *Pneumatologie*, III. 207. Ezért Empedocles-t κωλυθάνεμος-nak, a „szél uralkodójának” nevezik. *Strom.*, VI. III.

Mercurius Trismegisztosz könyvei keltették fel leginkább az érdeklődését.^{3/6} Fellelkesíti a Sybilla-i könyvekben Hystaspes (vagy Gushtasp) magasztalása is, sőt, még a tisztességes asztrológia is.

Minden korban használták a mágiát, és visszaéltek azzal, mint ahogyan a mi korunkban használják a mesmerizmust vagy hipnotizálást, és visszaélnék vele. Az ókori világnak megvoltak a maga Apollóniusz-ai és Phereküdesz-ei, és az értelmes emberek akkor meg tudták őket különböztetni, mint ahogyan most is meg tudják. Miközben nincs olyan klasszikus vagy pogány író, aki egyetlen hibás szót is talált volna például Tyana-i Apollóniusz esetében, ez nem mondható el Phereküdesz esetében. Miletia-i Hesychius, Byblos-i Philo és Eusthathius az utóbbit egyöntetűen azzal vádolják, hogy a filozófiáját és a tudományát démonikus hagyományokra, vagyis varázslásra építette. Cicero kijelenti, hogy Phereküdesz *potius divinus quam medicus*, „inkább egy jóvendőmondó, mint orvos”, Diogenész Laerciusz pedig nagyszámú történetet ismertet a jóvendőléseivel kapcsolatban. Egyik nap Phereküdesz megjósolja, hogy egy tőle több száz km-re levő hajó hajótörést fog szenvedni, más alkalommal azt jóvendőli, hogy a spártaiakat el fogják foglalni az arkádiaiak, végül pedig előre látja saját nyomorúságos végét is.^{3/7}

Nem feledkezve meg azokról az ellenvetésekről, amiket majd az itt bemutatott ezoterikus tanokról szóló tanításokkal kapcsolatban tesznek, az író arra kényszerül, hogy egyesekkel már most szembesüljön.

Az olyan gyanúsítgatások, mint amilyeneket Kelemen előhoz a „pogány” adeptusok ellen, csak bizonyítják a tisztánlátó képességek és az előrelátás létezését minden korban, ugyanakkor nem jelentenek bizonyítékot az Ördög létezésére. Ezért ezeknek nincs értéke a nem keresztények számára, akiknek a Sátán a hit egyik fő tartóoszlopa. Baronius és de Mirville például a démonológia egyik megdönthetetlen bizonyítékát találják az anyag és a szellem egyaránt örökkévalóságában való hitben!

De Mirville azt írja, hogy Phereküdesz:

Elvileg lehetségesnek tartja Zeusz vagy Ether elsőségét, majd pedig ugyanazon a síkon vele egyaránt örökkévaló és együtt cselekvő princípiumot, amit az ötödik elemnek vagy Ogenos-nak nevez.^{3/8}

Majd hangsúlyozza, hogy az Ogenos jelentése úgy adható meg, mint ami bezár, ami rab-ságban tart, és ez Hádész, „vagy egy szóval a pokol”. A szinonimákat minden iskolás gyerek ismeri anélkül, hogy a márkí venné a fáradságot, hogy megmagyarázná az Akadémiának, ami pedig a levezetést illeti, minden okkultista természetesen tagadni fogja azt, és csak mosolyog dőreségén.

A latin egyház nézeteinek összegzése – ahogyan a de Mirville márkival megegyező jellegű szerzők ismertetik – így foglalható össze: a hermetikus könyvek, azok bölcsessége – függetlenül attól, hogy azt Rómában teljesen elfogadják – „Káin, az átkozott által az emberiségre hagyott örökség”. „Általánosan elfogadott a történelemben” – mondja a Sátán modern életrajz-írója:

Hogy a vízözön után a Nagyúr és leszármazottai azonnal újra elterjesztették a káiniták és az elsüllyedt faj ősi tanításait.^{3/9}

Ez mindenesetre azt bizonyítja, hogy a mágia, vagy a varázslás, ahogyan ő nevezi, egy vízözön előtti művészet, és így egy pont ide. Mert ahogyan mondja:

^{3/6} Ugyanott, IV.

^{3/7} Összefoglalva a *Pneumatologie*-ből, III. 209.,

^{3/8} Idézett hely.

^{3/9} Idézett mű, III. 208.

Berosius bizonyítéka Ham-ot azonossá teszi az első Zoroaszterrel, Baktria alapítójával, Babilon minden mágikus művészetének első megteremtőjével, a *Chemesenua*-val vagy Cham-mal,^{3/10} a Noé idejének becsületes emberei számára a *rossz hírűvel*,^{3/11} végül pedig Egyiptom imádatának tárgyával, amely megkapva a *χημεία* nevét, amiből a kémia származik, a tiszteletére megépítette *Choemnis* városát, vagy „a tűz városát”.^{3/12} Azt mondják, Ham rajongott érte, amikor a *Chammaim* nevet adták a piramisoknak, és idővel ez a szó durvult el a mi „chimney” (kémény) modern főnevünké.^{3/13}

Ez az állítás teljesen hibás. Egyiptom volt a kémia bölcsője és annak születési helye – ezt mára meglehetősen jól ismerik. Kenrick és mások csak azt mutatják be, hogy a szó tövének *chemi*-nek vagy *chem*-nek kell lennie, ami nem *Cham* vagy Ham, hanem *Khem*, a misztériumok egyiptomi fallikus istene.

De ez nem minden. De Mirville azon van, hogy sátáni eredetet találjon még a mostanra gyermeteggé vált Tarot számára is.

Így folytatja mondandóját:

Ami pedig e gonosz mágia terjesztésének eszközeit illeti, a hagyomány megmutatja azokat bizonyos rovásírásos karakterekben, amiket fémlemezeken [vagy fémföliákon, pengéken] talált meg, amelyek megmenekültek az özönvíz pusztításától.^{3/14} Ezt lehetne legendának tekinteni, ha további felfedezések nem azt mutatnák, hogy messze nem arról van szó. Olyan lemezeket találtak, amiket furcsa és teljesen megfejtethetetlen karakterek borítanak, olyan karakterek, amik kétségtelenül ősiek, amelyeknek a *chamita*-k [a szerzőnél ők a varázslók] csodálatos és szörnyűséges képességeik eredetét tulajdonítják.^{3/15}

Hagyjuk rá azonban a jámbor szerzőre a saját ortodox hiedelmeit. Mindenesetre úgy tűnik, teljesen őszinte a nézeteiben. Mindazonáltal ügyes érveit az alapjainál kell meggyengíteni, mert matematikai alapon kell bebizonyítani, hogy kicsoda, vagy inkább micsoda volt valójában Káin és Ham. De Mirville csupán egyházának hűséges fia, aki abban érdekelt, hogy Káint megtartsa antropomorf jellegében, és jelenlegi helyén a „Szentírásban”. Másrészt viszont az okkultizmus tanulója egyedül az igazságban érdekelt. De természetes fejlődése során annak a kornak is el kell jönnie.

^{3/10} Az európai nyelveken beszélőket, akik Noé tiszteletlen fiának a nevét „Ham-ként” írják le, emlékeztetni kell, hogy a helyes írásmód „Kham” vagy „Cham”.

^{3/11} A fekete mágia vagy varázslás az a rossz eredmény, amit az okkult művészetek bármilyen formában vagy módon történő gyakorlásával kapunk, emiatt kizárólag a hatásai alapján kell azt megítélni. Sem a Ham, sem a Cham név, amikor kimondjuk, még soha nem ölt meg senkit, míg ha hinnünk kell Alexandriai Kelemennek, aki minden kereszténységen kívüli okkultista tanítóját az Ördöghöz vezeti vissza, akkor Jehovah nevének (amit Jevo-nak ejtenek jellegzetes módon), olyan hatása volt, hogy távol levő embereket ölt meg. A rejtélyes Schemham-phorasch-t nem mindig szent célokra használták a kabbalisták, különösen, amióta a Sabbath vagyis a szombat, amit Szaturnusznak, vagy a gonosz Shani-nak szenteltek, a zsidóknál „Jehovah-nak” szenteltté vált.

^{3/12} Khoemnis-t, a történelem előtti várost vagy Noé fia építette, vagy nem, de semmiképpen sem az ő nevét kapta a város, hanem Khoemnu vagy Khoemnis (görög alak) misztérium-istennőjét. Az istenségét, akit a neofita szenvedélyes képzelete hozott létre, aki a végső beavatása előtti próbatétel „tizenkét munkája” során így állt ki tantalosz kínokat. Az ő férfi megfelelője Khem. Choemnis vagy Khemnis városa (a mai Akhmém) nem volt Khem isten fő székhelye. A görögök Khem-rz Pannal azonosítják, és ezt a várost „Panopolisznak” nevezik.

^{3/13} *Pneumatologie*, III. 210. Ez inkább vallásos bosszúnak látszik, mint filológiának. A kép azonban befeszítetlennek látszik, mivel a szerzőnek hozzá kellett volna tennie a „kéményhez” egy boszorkányt, aki éppen kirepül belőle egy seprűnyélen.

^{3/14} Hogyan tudtak megmenekülni az özönvíztől, hacsak Isten nem úgy akarta? Ez aligha logikus.

^{3/15} *Idézett hely*, 210. oldal.

IV. fejezet A beavatottak titoktartása

A Jézusnak tulajdonított mondások és példabeszédek valótlán mennyiségén a legkevésbé sem csodálkozhatunk. Orpheusz-tól, az első beavatott adeptustól kezdve, akire a történelem egy pillantást vet a kereszténység előtti korszak kódében, Pythagorasz-on, Konfuciuszon, Buddhán, Jézuson, Tyana-i Apolloniuszon keresztül Ammoniusz Saccas-ig nem volt olyan tanító vagy beavatott, aki bármit is írásba foglalt volna a köznép számára. Kivétel nélkül valamennyien mindig hallgatást és titoktartást ajánlottak bizonyos tényekkel és cselekedetekkel kapcsolatban. Konfuciusztól kezdve, aki visszautasította, hogy nyilvánosan és kielégítően elmagyarázza, mit értett a „Nagy Végetlen”, vagy megadja a kulcsot az „előjelek” segítségével történő jövődőléshez, egészen Jézusig, aki ráparancsolt a tanítványaira, hogy ne mondják meg az embereknek, hogy ő Krisztus^{4/1} (Chrestos), a „szenvedés” és a megpróbáltatások embere a legfelsőbb és utolsó beavatása előtt, vagy hogy végrehajtotta a feltámasztás „csodáját”.^{4/2} Az apostoloknak meg kellett őrizniük a hallgatást, és így a bal kéz nem tudhatta, mit csinált a jobb, egyszerűbb szavakkal: a Bal Kéz tudományának veszélyes szakértői – a Jobb Kéz adeptusainak szörnyű ellenségei, különösen azok legmagasabb beavatása előtt – nehogy hasznát húzzanak a nyilvánosságból, és így ártani tudjanak mind a gyógyítónak, mind a betegnek. Ha pedig a fentiekről azt állítják, hogy egyszerűen csak feltételezés, akkor vajon mi lehet a következő félelmetes szavak jelentése?

Néktek adatott, hogy az Isten országának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek. Hogy nézván nézzenek és ne lássanak; és hallván halljanak és ne értenek, hogy soha meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak.^{4/3}

Hacsak nem a hallgatás és a karma törvényének értelmében magyarázzuk, ennek a megjegyzésnek a legteljesebb önzősége és szívtelen szellemisége szinte túlságosan is nyilvánvaló. Ezeket a szavakat közvetlenül összekapcsolják az eleve elrendelés szörnyűségei dogmájával. A jó és értelmes keresztények tényleg ilyen kegyetlen önzés gyalázatos szerepét osztják Megváltójukra?^{4/4}

Az ilyen, példabeszédekbe foglalt igazságok terjesztésének munkája a nagy beavatottak tanítványaira hárult. Az ő kötelességük volt a titkos tanítás alaphangjának követése anélkül, hogy feltárták volna misztériumait. Ezt megfigyelhetjük valamennyi nagy adeptus történetében. Pythagorasz az osztályait felosztotta exoterikus és ezoterikus előadások hallgatóira. A mágusok tanításait és beavatásait Baktria távoli rejtett barlangjaiban kapták. Amikor Josephus kijelenti, hogy Ábrahám matematikát tanított, akkor ezen „mágiát” értett, mert a matematika pithagorasz kódja ezoterikus tudományt vagy gnóizist jelentett.

Wilder professzor megjegyzi:

Júdea és Carmel esszénusai hasonló megkülönböztetéseket tettek, a hozzájuk csatlakozókat neofitákra, testvérekre és tökéletesekre osztották. ... Ammonius tanítványainak esküt kellett

^{4/1} *Máté*, XVI. 20.

^{4/2} *Márk*, V. 43.

^{4/3} *Márk*, IV. 11, 12.

^{4/4} Nem nyilvánvaló-e, hogy a „soha meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak” szavak azt akarják mondani, hogy Jézus attól félt, hogy bűnbánaton keresztül bármely kívülálló vagy a „kívül levők” megmenekülhetnek a kárhozattól, ahogyan a szó szerinti holtbetűs értelmezés egyszerűen bemutatja, hanem egy teljesen más dologról szólnak? Nevezetesen, nehogy bármely avatatlan példabeszéddel leleplezett prédikációját megértve megkaparintson valamilyen titkos tanítást és a beavatás misztériumait – sőt, okkult képességeket? „Megtérni” – más szavakkal olyan tudáshoz jutni, ami kizárólag a beavatottakra tartozik, „a bűneik meg ne bocsáttassanak” pedig, hogy a bűneik a titkok törvénytelen felfedőire hullanak vissza, azokra, akik segítettek abban, hogy az értelmetlenek ott arassanak, ahol soha nem dolgoztak a vetéssel, és átadták nekik elmenekülésük eszközeit a földön megszolgált karmájuk előtt, amelynek így a felfedőre kell visszahatnia, aki a jó helyett bajt csinált, és elbukott.

tenniük, hogy nem árulják el a magasabb szintű tanításokat, kivéve azokat, akik teljesen megtanulták és begyakorolták azokat [felkészültek a beavatásra]^{4/5}

Az egyik legnyomósabb okot a szigorú titoktartás szükségességére maga Jézus adta meg, ha az ember hihet Máténak. Ugyanis a Mesterrel egyenesen ezeket a szavakat mondatja:

Ne adjátok azt, a mi szent, az ebeknek, se gyöngyeiteket ne hányjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábaikkal, és néktek fordulván, meg ne szaggassanak titeket.^{4/6}

Mélységes igaz és bölcs szavak. Korunkban sokan vannak, még közöttünk is, akiket erőszakosan emlékeztetnek rájuk – gyakran akkor, amikor már túl késő.^{4/7}

Még Maimonides is hallgatást javasol a *Biblia* szövegeinek valódi jelentésével kapcsolatban. Ez a rendelkezés romba dönti azt az állítást, hogy a „Szentírás” az egyedüli könyv a világon, amelynek isteni jóslatai egyszerű, kendőzetlen igazságokat tartalmaznak. Lehet, hogy így van a képzett kabbalisták esetében, de biztosan az ellenkezője igaz a keresztények esetében. Mert a tudós héber filozófus ezt mondja:

Mindazoknak, akik rátalálnak *Mózes I. Könyvének* valódi jelentésére, vigyázniuk kell, hogy ne fecsegiék ki azt. Ez egy olyan irányelv, amit minden bölcsünk ismételt elmond nekünk, és mindenek fölött vonatkozik ez a hat nap munkájára. Ha egy személy magától, vagy más valaki segítségével felfedezi annak *valódi* jelentését, akkor csendben kell maradnia, vagy ha beszél, akkor homályosan kell róla beszélnie, talányos módon, ahogyan én magam is teszem, a többit pedig hagyom, hogy kitalálják azok, akik képesek megérteni engem.

Miután az *Ószövetség* jelképrendszerét és ezotériáját így beismeri az egyik legnagyobb zsidó filozófus, az csak természetes, hogy találunk olyan keresztény alapító atyákat, akik ugyanezt a beismerést teszik az *Újszövetséggel* és általánosságban a *Bibliával* kapcsolatban. Így azt találjuk, hogy Alexandriai Kelemen és Origenész bevallja ezt olyan egyszerű szavakkal, amilyenekkel csak tudják. Kelemen, akit beavattak az eleuziszi misztériumokba, azt mondja, hogy:

Az ott tanított tanok magukba foglalták *minden oktatás végcélját, ahogyan azt átvették Mózesről és a többi prófétától.*

Ez a tények csekély elferdítése, ami megbocsátható a jó atyának. Végül is ezek a szavak elismerik, hogy a zsidók misztériumai azonosak voltak a pogány görögökéivel, akik az egyiptomiaktól vették át azokat, akik pedig a kaldeaiaktól kölcsönözték, akik pedig az áráktól, az atlantisziaktól kapták, és így tovább – messze túl annak a fajnak az idején is. Az Evangélium titkos jelentését is nyíltan feltárja Kelemen, amikor azt mondja, hogy a hit misztériumait nem kell mindenkinek feltárni.

^{4/5} *New Platonism and Alchemy*, 1869, 7, 9. oldalak.

^{4/6} VII. 6.

^{4/7} A történelem tele van ugyanennek a bizonyítékaival. Ha Anaxagorász nem tette volna közzé a nagy igazságot, amit a misztériumokban tanult, vagyis hogy a Nap biztosan nagyobb, mint a Peloponnészosz, nem üldözték volna, és nem végezte volna majdnem ki a fanatikus tömeg. Ha az a másik csöcselék, amely felkelt Pythagorász ellen, megértette volna, Krotóna titokzatos bölcsé emlékeit kiadva mit értett azon, hogy „Merkúr – a Titkos Bölcsesség istene – fia” volt, akkor soha nem kényszerült volna arra, hogy az életéért meneküljön. Szókratésznek sem kellett volna a halálba mennie, ha titokban tartotta volna isteni Daimon-jának kinyilatkoztatásait. Tudta, hogy saját évszázada – a beavatottak kivételével – milyen kevéssé értené meg annak a jelentését, ha mindent kiadna, amit tudott a Holdról. Így a beszámolóját korlátozta egy allegóriára, ami mára tudományosabbnak bizonyult, mint azt korábban hitték. Azt állította, hogy a Hold lakott, és hogy a holdi lények mélységes, hatalmas és sötét völgyekben élnek, mivel Holdunk levegőtlen, semmilyen légköre nincs ezeken a nagyon mély völgyeken kívül. Eltekintve a kinyilatkoztatás teljes jelentésétől, ami csak néhányaknak szól, ennek szükségszerűen így kell lennie, ha egyáltalán van bármi légkör is fényes Szelénánkon. A misztériumok titkos évkönyveiben feljegyzett tényeknek halálbüntetés terhe mellett lefátyolozva kellett maradniuk.

Mivel azonban ezt a hagyományt nem hozzák nyilvánosságra, csak annak, aki felfogja a szó nagyszerűségét, ezért szükségszerű elrejtteni egy misztériumban az elmondott bölcsességet, amit az Isten Fia tanított.^{4/8}

Nem kevésbé szókimondó Origenész a *Bibliával* és annak jelképes meséivel kapcsolatban. Így kiált fel:

Ha ragaszkodunk a betűhöz, és bizonyára megértjük, mi van ilyen módon leírva a zsidók és a köznép törvényében, akkor el kell pirulnom, amikor fennhangon elismerem, hogy Isten az, aki ezeket a törvényeket adta, akkor pedig az emberek törvényei kiválóbbnak és ésszerűbbeknek tűnnek.^{4/9}

Jogosan „pirulhatott el” a korai kereszténység nyílt és őszinte atyja a viszonylagos tisztaság idejében. A mi nagyon irodalmias és civilizált korunk keresztényei azonban egyáltalán nem pirulnak el, éppen ellenkezőleg, beveszik a „fényt” a Nap keletkezése előtt, az Édenkertet, Jónás cethalát és mindent, függetlenül attól, amit ugyanez az Origenész kér egy nagyon természetes méltatlankodó kitörésében:

Milyen értelmes ember fog egyetérteni azzal a kijelentéssel, hogy az első, a második és a harmadik napon, amelyen *este* és *reggel* volt, azok Nap, Hold és csillagok nélkül voltak, az első nap pedig mennybolt nélkül? Milyen idióta ember az, aki feltételezné, hogy Isten fákat ültetett a Paradicsomban, az Édenkertben, mint egy gazdálkodó, stb.? Azt hiszem, minden embernek eze- ket a dolgokat képeknél kell gondolnia, amik mögött rejtett jelentés húzódik.^{4/10}

Mégis „ilyen idióták” millióit találjuk meg megvilágosodott korunkban, és nem csak a harmadik században. Amikor Pál egyértelmű kijelentését a *Galáciabeliekhez*, IV. 22-25-ben, amely szerint Ábrahám és két fia története egészében „egy allegória”, és hogy „Ágár a Sínai hegy”, hozzávesszük ehhez, akkor tényleg tehető némi szemrehányás mind a keresztényeknek, mind a pogányoknak, akik visszautasítják, hogy a *Bibliát* bármilyen más megvilágításban fogadják el, mint egy nagyon ötletes allegóriában.

Simeon Ben-„Jochai” rabbi, a *Zohar* szerkesztője soha nem közölte tanításának legfontosabb pontjait máshogyan, csak szóban, és csak nagyon korlátozott számú tanítványának. Ezért a *Mercavah*-ba való végső beavatás nélkül a *Kabalah* tanulmányozása mindig is tökéletlen lesz, a *Mercavah*-t pedig csak „sötétben, egy elhagyatott helyen és sok rettenetes próbatétel után” lehet tanítani. A nagy zsidó beavatott halála óta ez a titkos tanítás a külvilág számára feltörhetetlen titokként maradt fenn.

A tiszteletreméltó tannaim szektában azok voltak a bölcs emberek, akik gyakorlatilag titkokat tanítottak, és néhány tanítványt beavattak a nagy és végső misztériumba. Viszont a *Mishna Hagiga* 2. fejezete azt mondja, hogy a *Mercava* tartalomjegyzékét „csak a bölcs öregeknek kell átadni”. A *Gemara* még ennél is dogmatikusabb. „A misztériumok fontosabb titkait még minden pap előtt sem tárták fel. Egyedül a beavatottaknak árulták el azokat”. Úgy találjuk, ugyanez az erős titoktartás uralkodott minden ősi vallásban.^{4/11}

Mit mond maga a *Kabalah*? A nagy rabbijai ténylegesen megfenyegették azt, aki *szó szerint* fogadta el kijelentéseiket. Ezt olvassuk a *Zohar*-ban:

Jaj annak az embernek, aki a Tórában, tehát a Törvényben csak egyszerű ismertetést és közönséges szavakat lát! Mert ha tényleg csak ezeket tartalmazná, akkor akár ma is meg tudnánk alkotni egy Tórát, ami sokkal érdekesebb a csodálatra. Mert ha csak az egyszerű szavakat találjuk meg, akkor csak a föld törvényhozóihoz kellene fordulnunk,^{4/12} azokhoz, akikben a leggyak-

^{4/8} *Stromateis*, XII.

^{4/9} Lásd: *Homiliák*, 7. a *Levit.*-ben, idézve a *Sourcee of Measures* 307. oldalán.

^{4/10} Origenész: *Huct.*, *Origeniana*, 167, Franck, 121, idézve Dunlap: *Sód*, 176. oldalon.

^{4/11} *Isis Unveiled*, II. 350.

^{4/12} A materialista „törvényalkotók”, a kritikusok és a szadduceusok, akik megpróbálják cafatokra tépni a múlt és a jelen nagy ázsiai mestereinek (akik nem tudósok a szó modern értelmében) tanításait, jól tennék, ha

rabban találkozunk a legnagyobb kiválósággal. Elegendő lenne leutánoznunk őket, és megalkotni egy Tórát az ő szavaik és példájuk alapján. Ez azonban nem így van, a Tóra minden szava emelkedett jelentést és fennkölt misztériumot tartalmaz... A Tóra elbeszélései a Tóra díszruháit. Jaj annak, aki az öltözetet magának a Tórának tekinti... Az egyszerű emberek csak az öltözetet vagy az elbeszélést veszik észre, nem ismernek más dolgot, nem látják meg, ami a ruházat alatt megbújik. A képzetesebb emberek nem figyelnek oda az öltözékre, csak a testre, amit betakar.^{4/13}

Ammonius Saccas azt tanította, hogy a bölcsesség-vallás titkos tanítása teljességében megtalálható *Thoth* (Hermész) *Könyveiben*, amelyekből Pythagorász is és Platón is a tudását és filozófiáját nagy részét vette. Ezekről a könyvekről pedig kijelentette, hogy „azonosak a távoli kelet bölcséinek tanításaival”. A. Wilder professzor megjegyzi:

Mivel a Thoth név főiskolát vagy gyülekezetet jelent, nem teljesen valószínű, hogy a könyveket azért nevezték így, mert Memphisz papi testvériségének összegyűjtött jövendöléseit és tanításait tartalmazták. Wise rabbi ugyanezt a hipotézist terjeszti elő a zsidó szentírásokban feljegyzett isteni kijelentésekkel kapcsolatban.^{4/14}

Ez nagyon valószínű. Csak az „isteni kijelentéseket” nem értették meg eddig soha az avatatlanok. Philo Judæus, egy beavatatlan megpróbálta megadni azok titkos jelentését, és kudarcot vallott.

Azonban a *Thoth Könyvei*, vagy a *Biblia*, a *Védák* vagy a *Kabalah* mind ugyanazt a titoktartást írják elő a bennük szimbolizált bizonyos természeti misztériumokkal kapcsolatban. „Jaj annak, aki tiltott módon kifecsegi az *Első Beavató* által fülébe súgott szavakat.” Azt, hogy kicsoda a „Beavató”, világossá tette az *Enoch Könyve*:

Tőlük [az angyaloktól] hallottam mindent, és megértettem, amit láttam, azt, ami nem ebben a generációban [fajban] történik meg, hanem egy olyan generációban, ami majd egy távoli időszakban következik el [a 6. és a 7. fajokban] a kiválasztottak [beavatottak] miatt.^{4/15}

Továbbá azt mondja azok megítélésével kapcsolatban, akik megismerve „az angyalok minden titkát” felfedik azokat, hogy:

Felfedeztek titkokat, és *ők azok*, akik megítéltetnek, nem pedig te, fiam [Noé]... te tiszta vagy és jó, és nem kell a szemedre hányni semmit titkok *felfedezéséért* [felfedezéséért].^{4/16}

Vannak azonban olyanok az országunkban, akik miután „titkokat fedeznek fel” a maguk erejéből és kizárólag saját tanulásuk és éleselméjűségük következtében, és akik mindamellett becsületes és egyenes emberek, akiket nem rettentenek el a fenyegetések vagy a figyelmeztetés, mivel soha nem tettek titoktartási fogadalmat, teljesen megdöbbennek ilyen felfedezések esetén. Egyikük az egyik „Kulcs a zsidó-egyiptomi misztériumhoz” művelt szerzője és felfedezője. Ahogyan mondja, van „néhány furcsa tulajdonság, ami a *Biblia* közzétételével és formájával kapcsolatos”.

Azok, akik ezt a könyvet összeállították, ugyanolyan emberek voltak, mint mi vagyunk. Ismerték, látták, kezelték és megértették a kulcs mértéken keresztül^{4/17} az élet *törvényét*, az örökké tevékeny Istent.^{4/18} Nem kellett azt hinniük, hogy Ő létezik, hogy dolgozik, hogy tervez, hogy

eltűnődnének ezeken a szavakon. Nem kétséges, hogy azok a doktrínák és titkos tanítások, amiket ők gondoltak ki és írtak el Oxfordban és Cambridge-ben, ragyogóbbak volnának kifelé. Az azonban a következő kérdés, hogy ugyanúgy megfelelnek-e az egyetemes igazságoknak és tényeknek.

^{4/13} III. fol. 1526, idézve Myer: *Qabbalah*-jában, 102. oldal.

^{4/14} *New Platonism and Alchemy*, 6. oldal.

^{4/15} I. 2.

^{4/16} LXIV. 10.

^{4/17} A kulcsot úgy mutatja be, hogy „a mértékek forrásában ered a brit inch és az ősi könyvek” – ahogyan a szerző megpróbálja bebizonyítani.

^{4/18} A szó többes számban talán jobban megoldaná a rejtélyt. Isten *örökké jelenvaló*, ha *örökké tevékeny* lenne, akkor tovább nem lehetne végtelen Isten, sem pedig *örökké jelenvaló* a korlátozottságában.

megvalósít, mint egy hatalmas gépész és építész.^{4/19} Akkor mi volt az, ami egyedül nekik megőrizte ezt a tudást, miközben először Isten embereiként, másodszor pedig Jézus Krisztus apostolaiként szűkmarkúan odavetettek egy látást akadályozó rituális szertartást és üres tanítást a *hitről*, de bizonyítékul a lényeket nem, ami éppen azoknak az érzékeknek a gyakorlásán keresztül jön meg, amiket az Istenség minden embernek megadott alapvető eszközként bármilyen helyes felfogóképesség megszerzéséhez? A *misztérium*, a *példabeszéd*, a *közmondás* és a valódi jelentés *elrejtése* az Ó- és az Újszövetség lényege. Vegyük azt, hogy a *Biblia* elbeszéléseit arra találták ki, hogy megtévesszék a tudatlan tömeget, még akkor is, amikor az erkölcsi kötelességek legtökéletesebb gyűjteményét kötelezővé tették. Hogyan lehetséges igazolni annyi nagy megtévesztést egy isteni gazdálkodás részeként, amikor ahhoz a gazdálkodáshoz – a dolgok természetének megfelelően – az egyszerű és tökéletes *szavahihetőség* jellegzetességét kell tulajdonítani? Milyen misztérium van, vagy milyennek kell valószínűleg lennie Isten igazságainak kihirdetésében?^{4/20}

Mindenesetre annál semmi sem biztosabb, hogy ezeket a misztériumokat kezdettől fogva átadják. Ez pedig így volt már az első, félisteni, tiszta és szellemi emberfajok esetében is. Rendelkeztek „Isten igazságaival”, és annak, valamint ideáljaiknak megfelelően éltek. Megőrizték azokat mindaddig, amíg alig volt bármilyen gonoszság, ebből következően alig volt lehetséges annak a tudásnak és azoknak az igazságoknak a rossz célra történő felhasználása. Azonban a fejlődés és az anyagiságba való fokozatos lesüllyedés szintén egy ilyen „igazság” és „Isten” egyik törvénye. Ahogyan az emberiség fejlődött, és minden egyes generációval egyre földibbé, evilágibbá vált, minden átmeneti én individualitása elkezdett előre tolakodni. A személyes önzőség az, ami kifejlődik, és arra buzdítja az embert, hogy használja rossz célra a tudását és képességét. Az önzés pedig emberi építmény, amelynek ablakai és ajtói állandóan szélesre vannak tárva, hogy mindenféle gonoszság beléphessen az ember lelkébe. Kevesen voltak az emberek az emberiség ifjú korában, és még kevesebben vannak most azok, akik hajlandóságot éreznek a gyakorlatba átültetni a pápa erőteljes kijelentését, hogy kitépné a saját szívét, ha az csak arra lenne képes, hogy önmagát szeresse, és kinevesse valamennyi szomszédját. Ebből eredt annak szükségessége, hogy fokozatosan el kellett venni az embertől az isteni tudást és erőt, ami minden új emberi ciklussal egyre veszélyesebbé vált, mint egy kétélű fegyver, amelynek a gonosz oldala állandóan fenyegette az ember szomszédját, és amelynek a jóra való ereje csupán az én-re fecsérlődött el. Az a kevés „kiválasztott”, akiknek a belső természete a külső fizikai növekedéstől érintetlenül maradt, így idővel a felfedett misztériumok egyedüli őrzőjévé vált, és ők a tudást azoknak adták át, akik a legalkalmasabbak voltak annak átvételére, míg a többiek számára elérhetetlenné tették azt. Utasítsuk el ezt a Titkos Tanításokból származó magyarázatot, és a vallás valódi fogalma rokon értelművé válik a megtévesztéssel és a csalással.

Mégis, azt nem lehet megengedni, hogy a tömegek valamilyen erkölcsi megszorítások nélkül maradjanak. Az ember állandóan sóvárog egy „azon túl” után, és nem élhet valamilyen eszme nélkül, ami jelzőfényként és vigaszként szolgál. Ugyanakkor nincs egyetlen olyan átlagember sem – még a mi általános oktatási rendszerünkben sem –, akire rá lehetne bízni túlságosan metafizikus igazságokat, amik túl finomak ahhoz, hogy elméjével felfogja, annak veszélye nélkül, hogy fenyegető reakciót váltson ki, és az istenekben és a szentekben való hit helyet engedjen egy tudománytalan sötét ateizmusnak. Egyetlen valódi emberbarát, így egyetlen okkultista sem álmodna egy pillanatig sem olyan emberiségről, amelynek nincs egy szemnyi vallása sem. Még a modern idők vallása Európában, ami a vásárnapokra korlátozódik, is jobb a semminél. De ha – ahogyan Bunyan mondja – „a vallás a legjobb fegyver, ami az embernek lehet”, akkor biztosan a „legrosszabb lepel”, és ez a „lepel” és család fondorlat,

^{4/19} A szerző nyilvánvalóan Pike tábornok gondolkodási módját követő szabadkőműves. Mindaddig, amíg az amerikai és az angol szabadkőművesek elutasítják a francia „Grand Orient” „teremtő princípiumát”, addig a sötétségben fognak maradni.

^{4/20} *Source of Measures*, 308, 309. oldalak.

ami ellen az okkultisták és teozófusok harcolnak. A valódi eszményi Istenség, az egyetlen élő Isten a természetben soha nem szenvedhet kárt az emberi imádat során, ha félrehúzzák azt a külső leplet, amit az emberi képzelet szült, és amit a hatalomra és uralkodásra éhes papság alattomos keze vetett az Istenségre. Ennek az évszázadnak a kezdetével ütött az óra, hogy az egyes népek „legmagasabb isteneit” megfosszák trónjaiktól az Egy Egyetemes Istenségnek, a megváltoztathatatlan törvény és nem az irgalmasság istenének, a méltó ítélet és nem a kegyelem istenének javára. Ez a kegyelem csupán ösztönző lenne a rossz cselekedetre, és annak megisméltására. A legnagyobb bűntény, amit az emberiség ellen valaha is elkövettek, azon a napon történt, amikor az első pap kitalálta az első önző célra elmondott imát. Egy isten, akit ki lehet engesztelni gonosz imákkal, hogy az imádkozó „fegyvereit áldja meg”, és küldjön vereiséget és halált ellenségeinek ezreire – a testvéreire. Egy Istenség, akiről fel lehet tételezni, hogy nem fordít süket füleket olyan dicsőítő énekek felé, amik össze vannak keverve könyörgésekkel az én számára „kedvező széljárásért”, ami természetesen katasztrofális más hajósok én-jei számára, akik az ellenkező irányból jönnek. Nos, az Istennek ez az elképzelése az, ami táplálta az emberben az önzőséget, és megfosztotta őt önállóságától. Az imádkozás megnemesítő tevékenység, amikor az egy erőteljes érzés, forró vágy, ami a szívünk belsejéből tör elő más emberek javáért, és amikor teljesen mentes bármilyen személyes önző céltól. Sóvárgás, ami túl van azon, ami természetes és szent az emberben, azért az állapotért, amelyben megoszthatja ezt az elragadtatást másokkal. Az ember megértheti és nagyra értékelheti a „pogány” Szókratész szavait, aki kijelentette mélységes, bár nem tanult bölcsességében, hogy:

Az imáinkat általánosságban mindenkit elérő áldásért kell mondanunk, mert az istenek tudják a legjobban, mi a jó nekünk.

A hivatalos ima azonban – egy közösséget érintő szerencsétlenségért vagy egyetlen egyén javáért, figyelmen kívül hagyva ezrek vesztét – a legalantasabb bűntények, azonfelül arcátlan önteltség és babona. Ez a Jehova-követőknek – a puszták és az aranyborjú zsidóinak – kifosztásából eredő közvetlen örökség.

„Jehova” az – ahogyan máris bebizonyítjuk – aki javasolta a kimondhatatlan név e helyettesítőjének elfedését és elrejtését, és aki mindehhez „misztériumot, példabeszédeket, közmondásokat és leplet” rendelt. Mózes mindenesetre beavatta a hetven öreget a rejtett igazságokba, és így az *Ószövetség* írói bizonyos fokig igazolást nyernek. Az *Újszövetség* íróinak még anyyira sem jártak sikerrel. Eltorzították Krisztus központi alakját dogmáikkal, és azóta is a tévedések és a legsötétebb bűntények millióiba vezetik az embereket az Ő szent nevében.

Nyilvánvaló, hogy Pál és Alexandriai Kelemen kivételével, akik mindketten beavatást kaptak a misztériumokba, az alapító atyák egyike sem tudott sokat magáról az igazságról. Ők leginkább tanulatlan, tudatlan emberek voltak, és ha ilyenek, mint Augustine és Lactantius, vagy éppen a nagytiszteletű Bede és mások annyira fájdalmasan tudatlanok voltak Galilei^{4/21} idejéig a pogány templomokban tanított legalapvetőbb igazságokkal kapcsolatban – mint például a Föld gömbölyűsége, a heliocentrikus rendszer nyilvánvalónak vétele – akkor milyen hatalmasnak kellett lennie a többiek tudatlanságának! A tudás és a bűn rokonértelműek voltak a korai keresztényeknél. Innen ered az Ördöggel cimborálás vádja, amivel elhalmozták a pogány filozófusokat.

^{4/21} A *Pneumatologie*, IV. kötet, 105-112. oldalán de Mirville márki azt állítja, hogy VIII. Orbán pápa – korábban, mint Galilei – ismerte a heliocentrikus rendszert. A szerző ennél is tovább megy. Megpróbálja bebizonyítani, hogy a híres pápa nem üldözőként, hanem olyan emberként, akit Galilei zaklatott, és ráadásul a firenzei csillagász meg is rágalmozott. Ha így volt, az még rosszabb a latin egyház számára, mert a pápájuk tudva róla, mégis hallgatásba burkolózott erről a rendkívül fontos tényről, akár azért, hogy Joshuát, akár a saját tévedhetlenségüket védelmezze. Az ember megértheti, hogy a *Biblia* minden más rendszer fölé emelve, és az állítólagos egy-isten-hite a megtartott csendtől függve, természetesen semmi nem maradt, csak a mély hallgatás a jelkép-rendszeréről, így téve lehetővé, hogy az összes melléfogását áthárítsák annak Istenére.

Az igazságnak azonban ki kell buknia. Az okkultisták – akikre olyan írók, mint De Mirville „az átkozott Káin követőiként” hivatkoznak – olyan helyzetben vannak, hogy most felfordíthatják a lapjaikat. Az, amit eddig csak a régi és a modern kabbalisták ismertek Európában és Ázsiában, nyilvánosságra került, és matematikailag igaznak bizonyult. A *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery or the Source of Measures* szerzője bebizonyította – remélhetően általános megelégedésre – hogy a két nagy Isten-név, a Jehovah és Elohim számértékükben azonos jelentést képviselnek, egy átmérő, és egy kör-kerület értékét, más szavakkal, hogy geometriai viszonyok numerikus mutatói, végül pedig azt, hogy *Jehovah Káin és viszont*.

Ez a nézet – mondja a szerző:

egyben segít eltávolítani az undorító szennyfoltot Káin nevéből, ami egy előre kitervelt dolog a karakter-gyilkosságához. Ugyanis még e bizonyítások nélkül is, a tényleges szöveg alapján ő [Káin] volt *Jehovah*. Így a teológiai iskolák, ha tudatában lennének, jobban tennék, hogy tisztességes módon változtassák meg – ha ilyen dolog lehetséges – az általuk imádott Isten nevét és jó hírét.^{4/22}

Ez nem az első figyelmeztetés, amit a „teológiai iskolák” kaptak, amelyek azonban – semmi kétség – tudták ezt a kezdetektől, ahogyan Alexandriai Kelemen és mások is. De ha így is van, még kevesebb hasznuk van belőle, mivel a beismerés többet hozna nekik, mint a meghonosodott hit pusztá sérthetlensége és fennköltisége.

Azt is meg lehet azonban kérdezni, hogy az ázsiai vallások, amelyekben semmi ilyesmi elrejteni való nincs, és amelyek teljesen nyíltan hirdetik tanaik ezoterizmusát, miért követik ugyanezt az utat? Egyszerűen ezért:

Miközben az egyház a jelenlegi, és kétségtelenül kikényszerített hallgatása ebben a témában csupán a *Biblia* külső vagy elméleti formájára vonatkozik – azoknak a titkoknak a felfedésére, amikből gyakorlati kár nem származna, ha kezdetől fogva megmagyarázták volna –, ez teljesen más kérdés a keleti ezoterizmusban és szimbológiában. Az Evangéliumok nagy központi alakját ugyanúgy nem kellene befolyásolnia a kinyilatkoztatott *Ószövetség* jelkép-rendszerének, mint ahogyan a buddhizmus alapítóját sem érintették meg a *Purána*-k brahmani írásai, amik megelőzték az ő születését, mivel mindazokat allegorikusan mutatták be. Továbbá a Názáreti Jézus többet nyert, mint veszített volna, ha egy egyszerű halandónak mutatták volna be, akit saját tanításai és érdemei alapján ítélnék meg, ahelyett, hogy a kereszténységbe Istenként fogadták be, akinek sok kijelentését és cselekedetét most nyílt bírálattal éri. Másrészt a jelképek és az allegorikus mondások, amelyek a természet nagy igazságaira leplel borítanak a *Védákban*, a *Bráhmana*-kban, az *Upanishad*-okban és különösen a lámaista *Chagpa Thogmed*-ben és más munkákban, teljesen eltérő természetűek és jóval bonyolultabbak titkos jelentésükben. Amíg a bibliai jelek szinte kizárólag hármasságot alkotó alapúak, addig a keleti könyveké hetességi alapon lettek kidolgozva. Ezek olyan szorosan kapcsolatosak a fizika és a fiziológia rejtélyeivel, mint a pszichizmussal, a kozmikus elemek transzcendentális természetével és a teogóniával. Megfejtve ezeket, a jelenlegi generációk kezébe ke-

^{4/22} *Idézett mű*, App. VII. 296. oldal. Az író boldog, hogy most rátalált ennek a ténynek a matematikai bizonyítására. Amikor azt állította az *Isis Unveiled*-ben, hogy Jehovah és Szaturnusz pontosan megegyeznek Adam Kadmonnal, Káinnal, Ádámmal és Évával, Ábellel, Seth-tel, stb., és hogy valamennyien felcserélhető szimbólumok a Titkos Tanításban (lásd II. kötet, 446, 448, 464 és további oldalak), és röviden, hogy titkos számértékeknek felelnek meg, és hogy egynél több jelentéssel szerepelnek a *Bibliában*, ahogyan más tanításokban is – akkor a szerző állításai visszhang nélkül maradtak. Az *Isis*-nek nem sikerült tudományos formában megjelennie, és azzal, hogy túl sokat közölt, valójában túl keveset mondott ahhoz, hogy kielégítse a kutatót. Most azonban, ha a matematika és a geometria – a *Biblia* és a *Kabalah* bizonyítékain kívül – bármire is jó, akkor a közvéleménynek elégedettnek kell lennie. Nem található teljesebb, tudományosabb bizonyíték annak bemutatására, hogy Káin egy Elohim (a Binah Sephira) átalakítása az androgün Jah-Veh-vé (vagy Isten-Évává), és hogy Seth a férfi Jehovah, mint Seyffarth, Knight, stb. közös felfedezéseiben és végül Ralston Skinner rendkívül tudományos munkájában. Az első emberi fajok e megszemélyesítéseinek további kapcsolatait, azok fokozatos fejlődése során később fogjuk ismertetni a szövegben.

rülve, egyre ártalmasabbnak bizonyulnának az avatatlanok számára, azok fizikai és értelmi fejlődésének jelenlegi szintjén, a spiritualitás, sőt még a gyakorlati erkölcsiség hiányában is, teljesen katasztrofálissá válnának.

Mindazonáltal a szentélyek titkos tanításai nem maradtak tanú nélkül, különböző módon tették halhatatlanná azokat. Elárasztották a világot kötetek százaiban, amik tele vannak az alkimisták különös, fejtörő fogalomrendszerével, az okkult misztikus tan elfojthatatlan vízeséseiként csillantak fel költők és dalnokok tollából. Egyedül a lángésznek voltak bizonyos előjogai azokban a sötét korokban, amikor egyetlen álmodozó sem adhatott át a világnak még olyan kitalált történetet sem, aminek a mennyországa és földje ne felelt volna meg a bibliai szövegeknek. Egyedül a lángésznek engedték meg a mentális vakságnak azokban a századokban, amikor a „Szent Hivataltól” való félelem vastag leplet borított minden kozmikus és pszichikus igazságra, hogy szabadon felfedje a beavatás egyes legnagyobb igazságait. Honnan kapta Ariosto az *Orlando Furioso* című művében annak a Holdon található völgynek az elképzelését, ahol a halálunk után megtalálhatjuk minden földi létező gondolatát és képét? Hogyan került Dante képzeletébe az *Isteni Színjáték Pokol* részében – egy új jánosi Apokalipszisben, egy versbe szedett valódi okkult kinyilatkoztatásban – található sok leírás látogatásáról és a hét szféra lelkeivel való bensőséges kapcsolatról? A költészetben és a satírában minden okkult igazságot szívesen láttak – de egyiket sem ismerték fel komolyként. De Gabalis bárót jobban ismerik és tisztelik, mint Porphyrius-t és Iamblichus-t. Platón rejtélyes Atlanti-szát kitalációnak nyilvánították, miközben Noé vízözöne a mai napig benne van bizonyos archeológusok fejében. Ők kigúnyolják Marcel Palingenius *Zodiac*-jának archetípusi világát, és személyes támadásként sértődnének meg a kéréstől, hogy vitassuk meg Mercurius Trismegisztosz négy világát, az archetípust, a szellemit, az asztrálist és az elementárist, a három továbbival a nyílt szín mögött. Nyilvánvalóan a civilizált társadalom még mindig csak félig van felkészülve a kinyilatkoztatásra. Ezért a beavatottak soha nem fogják kiadni az egész titkot, amíg az emberiség zöme meg nem változtatja tényleges természetét, és jobban fel nem készül az igazságra. Alexandriai Kelemennek határozottan igaza volt, amikor ezt mondta: „Szükségszerű elrejteni egy misztériumba az elmondott bölcsességet” – amit az „Isten fiai” tanítanak.

Ez a bölcsesség – amint látni fogjuk – minden őseredeti igazságra vonatkozik, amiket magának az Univerzumnak az „Építői” átadtak az első fajoknak, az „Elme-szültéknek”.

Minden ősi országban volt egy, a civilizáció számára átadott ezoterikus tanítás, egy rendszer, amit BÖLCSESSEÉGNEK^{4/23} neveztek, és azokat, akik ennek gyakorlására áldozták magukat, eleinte bölcseknek vagy bölcs embereknek hívták. ... Pythagorász ezt a rendszert *ἡ γνώσις τῶν ὄντων*-nak, a meglévő dolgok tudásának vagy gnózisának nevezte. A BÖLCSESSEÉG fennkölt elnevezése alatt a régi tanítók, India bölcsei, Perzsia és Babilon mágusai, Izreal látnokai és prófétái, Egyiptom és Arábia hierophantjai és Görögország és a nyugat filozófusai rendelkeztek mindazzal a tudással, amit alapvetően isteninek tekintettek, egy részét ezoterikusnak, a többit pedig külsődlegesnek sorolták be. A rabbik a külsődleges és világias csoportot *Mercavah*-nak nevezték, mivel az a test, vagy hordozóeszköz, amely a magasabb tudást tartalmazza.^{4/24}

A későbbiekben fogunk beszélni a keleti chelâ-k számára előírt hallgatás törvényéről.

^{4/23} A régi időkben fennmaradt írások gyakran megszemélyesítették a Bölcsességet a Teremtő egyik kiáradásaként és Hozzá kapcsolódva. Így megtaláljuk a hindu Buddhát, a babiloni Nebo-t, a memphisi Thoth-ot, a görög Hermészt, valamint a női istenségeket is, Neitha-t, Metis-t, Athénét és a gnosztikus erőt, Achamoth-ot vagy Szófiát. A *Teremtés Könyvének* nevezett samaritánus *Pentateuch*, Akamouth vagyis Bölcsesség, valamint a két régi értekezés, a *Salamon bölcsessége* és a *Jézus bölcsessége* ugyanezekre a dolgokra vonatkoznak. A *Mashalim könyve* – a Salamon Szónoklatai vagy *Példabeszédei* – így személyesítik meg a Bölcsességet a Teremtő segédjeként. A kelet titkos bölcsességében ez a segéd összefoglalóan található meg az Őseredeti Fény első kiáradásában, a hét Dhyâni Chohan-ként, akik azonosak a római katolikusoknál a „Jelenlét hét szellemével”.

^{4/24} *New Platonism and Alchemy*, 6. oldal.

V. fejezet Néhány ok a titoktartásra

Az a tény, hogy az okkult tudományokat összességében távol tartották a világtól, és a beavatottak megtagadták az emberiségtől, gyakran vált panaszkodás tárgyává. Azt állították, hogy a titkos tan őrzői önzők voltak, amikor visszatartották az ősi bölcsesség „kincseit”, és hogy kifejezetten büntény volt távol tartani ilyen tudást – „ha egyáltalán létezik” – a tudósoktól, stb.

Viszont kellett lennie néhány nagyon jó oknak erre, mivel a történelem legkorábbi hajnalától ezt az elvet követte minden hierophant és „Mester”. Pythagorasz, az első adeptust és valódi tudóst a kereszténység előtti Európában, azzal vádolják, hogy a nyilvánosság előtt a Föld mozdulatlanágát és a csillagok körülötte való keringő mozgását tanította, miközben ismertette a kiváltságos adeptusainak a hitét a Föld bolygóként történő mozgásában és a napközponthoz viszonyított rendszerben. Az ilyen titoktartás okai azonban sokrétűek, és azokról soha nem titokzatoskodtak. A fő okot ismertettük az *Isis Unveiled*-ben. Ezt most megismételhetjük:

Attól a naptól kezdve, amikortól a korai fajok „isten dinasztiáinak” első oktatói által tanított első misztikus a földi világ és a láthatatlan seregek világai közötti, az anyagi és a tiszta szellemi szférák közötti kapcsolatteremtés eszközeiről kapott tanítást, arra a következtetésre jutott, hogy otthagyni ezt a misztikus tudományt az avatatlan csöcselék – akart vagy akaratlan – megszenteltetésére, annak elvesztésére jelentené. A vele való visszaélés az emberiség gyors pusztulásához vezethetett volna, olyan volt, mintha egy csapat gyereket robbanószerekkel vennénk körül, majd gyufát adnánk nekik. Az első isteni tanító csak néhány kiválasztottat avatott be, ők pedig csendben maradtak a tömeg előtt. Felismerték az ő „Istenüket”, és minden adeptus érezte a nagy „Én-t” önmagában. Az Átman, az Én, a hatalmas Úr és Védelmező, amint az ember megismerte őt az „Én vagyok-ként”, az „Ego sum-ként”, az „Amsi-ként”, megmutatkozott teljes erejében annak, aki fel tudta ismerni a „még mindig halk hangot”. Az első védikus költő által leírt ősi ember idejétől kezdve egészen a modern korunkig nem volt filozófus megnevezést kiérdemlő személy, aki ne hordozta volna szívének csendes szentélyében a nagy és misztikus igazságot. Ha beavatott volt, akkor megszentelt tudományként tanulta, ha nem volt az, mint Szókratész, aki önmagának és követőinek ismételve a fennkölt parancsot: „Óh, ember, ismerd meg önmagad”, sikerült felismernie az Istenét önmagában. „Istenek vagytok” – mondja nekünk a királyzsoltáros, és azt találjuk, hogy Jézus úgy emlékeztet az írásokra, hogy ez a kifejezés más halandó emberekhez szólt, akik ugyanezt az előjogot kérték maguknak bármilyen istenkáromlás nélkül. Ennek pontos visszhangjaként pedig, miközben Pál kijelenti, hogy mindannyian „az élő Isten templomai” vagyunk, óvatosan emlékeztet máshol, hogy végül is ezek a dolgok csak a „bölcseknek” szólnak, és „törvénytelen dolog” beszélni róluk.^{5/1}

Ennek a titoktartásnak néhány okát ismertethetjük a továbbiakban.

A jó szellemek megidézése (teurgia) gyakorlati oldalának alapvető törvénye és főkulcsa, annak fő alkalmazásaiban a kozmikus és csillagászati, a pszichikus és szellemi misztériumok terén az volt, és az ma is, amit a görög neoplatonikusok „teofániának” neveztek. Általánosan elfogadott jelentésében ez „kapcsolattartás az istenek (vagy Isten) és azon beavatott halandók között, akik spirituálisan megfelelők arra, hogy egy ilyen összeköttetést élvezhessenek”. Ezoterikusan azonban ennél többet jelent. Ugyanis nem csak egy isten jelenléte, hanem egy tényleges – jóllehet átmeneti – testet öltés, a személyes istenség, a Felsőbb Én úgymond elegyítése az emberrel, annak földi képviselőjével vagy közegével. Általános törvény, hogy a Legfőbb Isten, az emberi lény Lélek-fölöttije (Âtma-Buddhi) csak beárnyékolja az egyént élete folyamán abból a célból, hogy útmutatással és kinyilatkoztatással lássa el. Ezt a római katolikusok – akik tévesen ezt a Lélek-fölöttit „örangyalnak” nevezik – úgy mondják, hogy „Kívül áll és figyel”. A teofániai misztérium esetében azonban maga ölt testet a teurgistában megnyilatko-

^{5/1} II. 317, 318. Az *Isis Unveiled* eredeti szövegétől H.P.B. sok helyen eltér az onnan vett idézeteiben, és mindvégig ilyenek fognak következni.

zási célból. Amikor a testet öltés időleges, azokban a misztikus transzokban vagy „eksztázisban”, ami Plotinus úgy határozott meg, mint

az elme felszabadulása annak véges tudatossága alól, eggyé válva és azonosulva a Végtelennel, ez a magasztos állapot nagyon rövid. Mivel az emberi lélek Istenének a sarja vagy kiáradása, az „Atya és a Fiú” eggyé válik, „az isteni forrás úgy folyik, mint egy patak emberi medrébe”.^{5/2} Kivételes esetekben azonban, a misztérium teljessé válik, a testből vett Ige a valóságban tény, az egyén istenivé válik a fogalom teljes értelmében, mivel a személyes Istene őt az állandó, élethosszig tartó szentélyévé tette, „Isten templomává” – ahogyan Pál mondja.

Az pedig, amit itt az ember *személyes* Istenén értünk, természetesen nem egyedül a hetedik princípiuma, mivel önmagában és lényegét tekintve az pusztán a végtelen Fényóceán egyik sugara. Isteni lelkünkkel, a Buddhival együtt nem nevezhető duádnak, ahogyan egyébként lehetne, mivel bár az Âtmâ-ból és a Buddhiból (a két felső princípiumból) képződik, az előbbi nem entitás, hanem az Abszolútból való kiáradás, és valójában elválaszthatatlan attól. A személyes Isten nem a monád, hanem ténylegesen ez utóbbi prototípusa, amire ha jobb elnevezést akarunk, akkor a *megnyilvánult* Kâranâtmâ-nak^{5/3} (kauzális léleknek) nevezzük, ami az emberi monádok vagy Én-ek „hét” fő tartályainak egyike. Az utóbbiak fokozatosan alakulnak ki és erősödnek meg testet öltési ciklusaik során az egyéniség állandó gyarapodásával a személyiségekből, amelyekben testet ölt az az androgün, félig szellemi, félig földi princípium, ami részese a mennynek és a földnek egyaránt, és amit a vedantisták Jîva-nak vagy Vijñânamaya Kosha-nak neveznek, az okkultisták pedig manasznak (elmének). Röviden ez az, ami részlegesen egyesül a monáddal, és minden új megszületésben testet ölt. Tökéletes egységében a (hetedik) princípiumával a szellem tiszta, ez a Felsőbb Én, ahogyan a teozófia minden tanulója tudja. Minden új testet öltés után a Buddhimanasz úgymond kiszemezgeti annak a személyiségnek nevezett virágnak az illatát, amelynek a tisztán földi maradványa – az üledéke – hátramarad, hogy fokozatosan elmosódjon, akár egy árnyék. Ez a tanítás legnehezebb része, mert annyira transzcendentálisan metafizikus.

Ahogyan ebben és más munkákban is sokszor megismételtük, nem az ókori filozófusok, bölcsek és adeptusok azok, akiket valaha is bálványimádással lehetne vádolni. Valójában ők azok, akik felismerve az isteni egységet, az ezoterizmus misztériumaiba való beavatottságuk következtében az egyedüliek voltak, akik helyesen értették a *ὑπόνοια*-t, (hyponéa-t), vagyis az úgynevezett angyalok, istenek és mindenféle szellemi lények antropomorfizmusának mögöttes jelentését. Mindannyian – imádva az egy Isteni Lényeket, ami áthatja a természet teljes világát – tisztelték, de soha nem imádták vagy bálványozták ezeket az akár magas, akár alacsonyabb rendű „isteneket”, sőt még saját személyes Istenüket sem, amelynek egyik sugarai voltak, és akihez folyamodtak.^{5/4}

A szent Hármasság kiárad az Egyből, és ez a Tetraktisz, az istenek, a démonok és a lelkek a Hármasság egyik kiáradásai. A hősök és az emberek magukban megismétlik a hierarchiát.

Így mondja Chios-i Metrodorus, a pythagoreus, a mondat második fele azt jelenti, hogy az ember magában hordozza a hét isteni hierarchia halvány tükröződését, ezért a Felsőbb Én-je önmagában csak a közvetlen Sugár megtört sugara. Aki az utóbbit egy entitásnak tekinti a

^{5/2} Proclus kijelenti, hogy ezt a magasztos extázist misztikus élete során hatszor tapasztalta meg, Porphyrius azt állítja, hogy Tyanai Apollonius négyszer egyesült istenségével – ez olyan kijelentés, amiről azt hisszük, hogy téves, mivel Apollonius egy Nirmânakâya volt (isten testet öltés – de nem Avatára) – ő (Porphyrius) pedig csak egyszer, amikor már elmúlt hatvan éves. A teofániát (vagyis az Isten tényleges megjelenése az embernek), a teopátiát (vagyis „az isteni természet asszimilációja”) és a teopneusziát (inspiráció, vagy inkább a misztikus képesség egy isten szóbeli tanításának meghallását) soha nem értették meg helyesen.

^{5/3} Kârana Sharîra a „kauzális” test, és néha erre mondják, hogy a „személyes Isten”. Bizonyos értelemben ez így is van.

^{5/4} Ez bizonyos értelemben önimádat lenne.

fogalom szokásos értelmében – ahogyan Epikurosz mondja – az a „hitetlenek és istentagadók” egyike, mert hozzáköti ahhoz az Istenhez „a sokaság véleményeit” – ami a legdurvább típusú antropomorfizmus.^{5/5} Az adeptus és az okkultista tudja, hogy „amit az isteneknek neveznek, azok csak első princípiumok” (Arisztotelész). Mindazonáltal értelmes, tudatos és *élő* „princípiumok”, a *megnyilvánulatlan* Fényből – ami számunkra a Sötétség – *megnyilvánult* Elsődleges Hét Fény. Ők a hét – exoterikusan a négy – Kumâra, vagy Brahmâ „Elme-szülte Fiai”. Továbbá ők a Dhyân Chohan-ok, akik az eonok örökkévalóságában az alsóbb istenek és az isteni lények azon hierarchiáinak prototípusai, amely létezési létrájának alsó végén mi vagyunk, emberek.

Így véletlenül a többistenhit – amikor filozófiailag megértjük – lehet, hogy egy fokkal magasabb szinten áll, mint mondjuk a protestánsok egyistenhite, akik korlátozzák és feltételekhez kötik az Istenséget, aki esetében ragaszkodnak ahhoz, hogy a Végtelent lássák benne, de akinek a feltételezett cselekedetei az „Abszolútot és Végtelent” a filozófia legképtelenebb paradoxonává teszik. Ebből a szempontból a római katolicizmus mérhetetlenül magasabb rendű és logikusabb, bár a római egyház örömmel vette át a pogány „sokaság” exoteriáját, és utasította vissza a tiszta ezoterizmus filozófiáját.

Tehát minden halandónak megvan a maga halhatatlan párja, vagy inkább archetípusa a mennyben. Ez azt jelenti, hogy az előbbi elválaszthatatlanul egyesül az utóbbival minden test öltésében, és a születések ciklusának időtartamára. Csak ez a benne levő szellemi és értelmi princípiumon keresztül történik, ami teljesen eltér az alsó *én*-től, és soha nem a földi személyiségen keresztül. Néhányan közülük hajlamosak teljesen megszakítani az egységet abban az esetben, ha hiány van az erkölcsi egyéni kötőanyagban, vagyis a szellemi kötelékben. Valóban – ahogyan Paracelsus mondja furcsa és félremagyarázott fogalomrendszerével – az embert a három szellemével (összetevőjével) egy magzatként akasztja rá mindhárom a makrokozmosz méhére, az őt egyesítve tartó fonál a „fonál-lélek”, a vedantisták Sûtrâtma-ja és Tajasa-ja (a „fénylője”). Ezen az emberben levő szellemi és értelmi princípiumon, Tajasa-n keresztül – a fénylőn, „mert rendelkezik a hozzá csatlakozó fénylő belső szervvel” – történik, hogy az ember így egyesül a mennyei prototípusával, és soha nem az alsó, belső én-jén vagy asztrális testén keresztül, mert abból a legtöbb esetben nem marad semmi, csak fokozatosan elmosódik.

Az okkultizmus vagy teurgia megtanítja az ilyen egyesülés létrehozásának eszközeit. De az ember tevékenységei – egyedül saját személyes érdeme – azok, amelyek létre tudják hozni a földi világban, vagy meg tudják határozni időtartamát. Tarthat néhány másodperctől – egy felvillanástól – több óráig, amely idő alatt a teurgista vagy teofántista maga az a beárnyékoló „Isten”, ennek következtében arra az időre birtokába kerül a viszonylagos mindentudás és mindenhatóság. Olyan tökéletes (isteni) adeptusok esetében, mint Buddha^{5/6} és mások, egy ilyen avatára-i körülmény egy személyt alkotó állapota az egész élet során fennállhat, míg teljesen beavatottak esetében, akik még nem érték el a Jívanmukta^{5/7} tökéletes állapotát, a teljesen uralom alatti teopneusztia azt eredményezi, hogy a magas szintű adeptus teljesen emlékezik mindenre, amit látott, hallott vagy érzékelt.

Tajasa az érzékek fölötti megnyilvánulása.^{5/8}

^{5/5} „Az istenek léteznek – mondta Epikurosz –, csak nem azok, amit a *hoi polloi* [a sokaság] feltételez róluk. Ő nem hitetlen vagy istentagadó, aki elutasítja az istenek létezését, akiket a tömegek imádnak, hanem olyan, aki hozzáköti az istenekhez a sokaság véleményeit.”

^{5/6} Mind ezoterikusan, mind exoterikusan a buddhizmus elutasítja azt az elméletet, hogy Gautama Vishnu egyik testet öltése vagy Avatára-ja volt, viszont tanítja az itt elmagyarázott tant. Minden ember hordoz magában anyagokat, vagyis az előfeltételeket a teofániás összeköttetéshez, viszont a teopneusztia, az inspiráló „Isten” minden esetben saját felsőbb Én-je, vagy isteni prototípusa.

^{5/7} Az, aki teljesen és tökéletesen megtisztult, és semmi közös nincs benne a földi világgal a testén kívül.

^{5/8} *Mândúkyopanisad*, 4.

Aki kevésbé tökéletes, annál csak részleges, bizonytalan emlékezésben fog végződni, míg a kezdőnek pszichikus tapasztalásainak első időszakában pusztán zűrzavarral kell szembesülnie, amit a titkok gyors és végül teljes elfelejtése követ, amelyeket látott ebben a hipnózis feletti állapotában. A visszaemlékezés mértéke, amikor az ember visszatér az éber állapotához és fizikai érzékeihez, a szellemi és pszichikus megtisztultságától függ, a szellemi emlékezet legnagyobb ellensége ugyanis az ember fizikai agya, az érzékekből származó természetének szerve.

A fenti állításokat ebben a munkában használt fogalomrendszerben írjuk le a könnyebb érthetőség kedvéért. Olyan sok és változatos körülmény és állapot létezik, hogy még egy látó is hajlamos összetéveszteni az egyiket a másikkal. Az ismétlés kedvéért: A ritkán használt görög szó, a „teofánia” többet jelentett a neoplatonikusoknál, mint a modern szótárszerkesztőknél. A „teofánia” összetett szó, (a „theos” – „Isten”-ből és a „phainomai” – „megjeleni”-ből), nem egyszerűen „Isten megnyilvánulása az ember számára *tényleges* megjelenéssel” jelentésű – ami egyébként teljes képtelenség –, hanem egy isten *tényleges* jelenléte az emberben, egy *isten* testet öltés. Amikor Simon mágus kijelentette, hogy ő az „Atyaisten”, akkor éppen azt akarta közölni, amit már elmagyarázott, nevezetesen hogy ő a saját Atyjának egy *isten* testet öltése volt, akár ebben az Atyában egy angyalt, egy istent vagy egy szellemet látunk. Ezért őt úgy nevezték, hogy „ez az Istennek ama nagy ereje!”^{5/9} vagy az az erő, ami azt eredményezi, hogy az Isteni Én ereiként helyezze magát az alsóbb én-jébe, az emberbe.

Ez a létezés és a testet öltés számos misztériumának az egyike. Egy másik az, amikor egy adeptus [az](#) élete folyamán eléri a szentségnek és a tisztaságnak azt az állapotát, ami „egyenlővé teszi az angyalokkal”, és akkor halálakor szellem- vagy asztrális teste annyira szilárdra és tapinthatóvá válik, mint az elhunyt teste, és ez átalakul a valódi emberré.^{5/10} A régi fizikai test lehullik, mint egy levedlett kígyóbőr, az „új” ember teste vagy látható marad, vagy az adeptus ítélete szerint eltűnik a szem elől, mintegy körbeveszi az ákásai burok, ami elfedi azt. Az utóbbi esetben három módszer nyílik meg az adeptus számára.

(1.) Maradhat a földi szférában (Vāyu vagy Kāma-loka-ban), abban az éteri helyben elrejtőzik az emberi tekintet elől, eltekintve a tisztánlátó felvillanásoktól. Ebben az esetben az asztrális teste, mivel nagy tisztaságának és szellemiességének köszönhetően elveszíti azokat az állapotokat, amelyekre az ákásai fénynek (alsó vagy földi éternek) szüksége van, hogy elnyelje a félig anyagi részecskéit, az adeptusnak meg kell maradnia a szétbomló burkok közegeiben, és így nem végez jó vagy hasznos munkát. Természetesen ez nem lehetséges.

(2.) Akaratának rendkívüli megfeszítésével össze tud keveredni és egyesülni tud a monádijával. Így cselekedve azonban (a) megfosztaná felsőbb Én-jét a halál utáni számádhitól – egy olyan üdvösségtől, ami nem valódi nirvāna – az asztrálistól, ami bármennyire is tiszta, túlságosan földi egy ilyen állapothoz, és (b) ezáltal megnyitná magát a karmikus törvény számára, mert ez a cselekedet tulajdonképpen csupán a személyes önzés eredménye, az általa megtermelt gyümölcs önmaga számára történő betakarítása.

(3.) Az adeptusnak lehetősége van lemondani a tudatos nirvānáról és pihenésről, hogy a földön dolgozzon az emberiség javáért. Ezt kétféle módon tudja megtenni. Vagy – ahogyan fentebb mondtuk – megszilárdítva asztrális testét fizikai megjelenésüvé, újra felölti ugyanazt a személyiséget, vagy igénybe vesz egy teljesen új fizikai testet, akár egy újszülött csecsemő az, akár – ahogyan Shankarâchârya leírása szerint egy halott rádza testével történt – „belépve egy elhagyott burokba”, és abban élve, ameddig jónak látja. Ez az, amit „folyamatos létezésnek” neveznek. A „Buddhával kapcsolatos rejtélyek” című fejezetben jobban meg fogjuk világítani ezt az elméletet, ami az avatatlanok számára felfoghatatlan, vagy a többség számára

^{5/9} Apostolok cselekedetei, VIII. 10.

^{5/10} Lásd az erről a témáról G. M. által adott magyarázatot az „Élet elixírjében” (Egy chela naplójából), *Five Years of Theosophy*.

egyszerűen *képtelenség*. Ilyen a tanítás, és mindenkinek megvan a választási lehetősége, hogy vagy még mélyebbre hatoljon bele, vagy észrevétlenül hagyja.

A fentiek csupán kis részei annak, amit az *Isis Unveiled*-ben el lehetett volna mondani, ha akkor az időpont olyan megfelelő lett volna, mint most. Az ember nem tanulmányozhatja, és nem húzhat hasznát az okkult tudományból, ha fel nem áldozza magát – a szívét, a lelkét és a testét – érte. Egyes igazságai túl félelmetesek, túl veszélyesek az átlagos elme számára. Senki nem szórakozhat és játszhat büntetlenül ilyen szörnyű fegyverekkel. Ezért van az – ahogyan Szt. Pál mondja – hogy „törvénytelen” dolog beszélni róluk. Fogadjuk el az emlékeztetőt, és beszéljünk csak arról, ami „törvényes”.

A fejezet elején levő idézet ráadásul nem csak a pszichikus vagy spirituális mágiára vonatkozik. Az okkult tudomány gyakorlati tanításai teljesen eltérőek, és csak kevés olyan erős elme van, amely alkalmas befogadásukra. Ami az extázist és ehhez hasonló önmegvilágosodást illeti, ezt meg lehet szerezni magunktól, és bármilyen tanító vagy beavatás nélkül, mert az extázist az Én fizikai én feletti belső uralmával és irányításával érjük el. Ami pedig a természet erői feletti uralmat illeti, ehhez hosszú gyakorlás szükséges, vagy egy „természetes mágusként” született ember képessége. Azoknak, akik egyik szükséges képesítéssel sem rendelkeznek, erősen ajánlott, hogy korlátozzák magukat a tisztán szellemi fejlődésre. De még ez is nehéz, mivel az első szükséges tulajdonság a megingathatatlan hit az ember saját képességeiben és a benne rejlő Istenben, különben az ember egyszerűen csak egy beszámíthatatlan médiummá fejlődik. A régi világ teljes misztikus irodalmát áttekintve a spirituális ezotéria ugyanazon elvével találkozunk, hogy a személyes Isten a hívón belül, és soha nem kívül létezik. Ez a személyes Istenség nem csalóka fuvallat vagy képzelődés, hanem egy halhatatlan Entitás, a beavatottak Beavatója, most, hogy az őseredeti emberiség mennyei vagy Égi Beavatója – az előző ciklusok Shishta-ja – többé már nincs közöttünk. Mint egy vízszint alatti áramlás, gyors és tiszta, anélkül fut, hogy kristálytisztasága összekeveredne a dogmatizmus iszapos és zavaros vizeivel, egy erőltetett antropomorf Istenséggel és a vallási türelmetlenséggel. Megtaláljuk ezt a gondolatot a *Codex Nazaræus* félremagyarázott és barbár fogalomrendszerében és ez utóbbi vallás negyedik evangéliumának fenséges neoplatonikus nyelvezetében, a legrégebbi *Védában*, az *Avesta*-ban, az *Abhidharma*-ban, Kapila *Sânkhya*-jában és a *Bhagavad Gîtâ*-ban. Nem érhetjük el az adeptusságot, a nirvánát, az üdvösséget és a „Mennyei Birodalmat”, hacsak elválaszthatatlanul hozzá nem kapcsolódunk a Fény Királyunkhoz, a Ragyogás és a Fény Urához, a bennünk levő halhatatlan Istenhez. „Aham eva param Brahman” – „Ténylegesen a legfőbb Brahman vagyok” – mindig is az egyetlen élő igazság volt az adeptusok szívében és fejében, és ez az, ami segít a misztikusnak azzá válnia. Az embernek mindekelőtt fel kell ismernie saját halhatatlan princípiumát, és csak utána tudja legyőzni vagy elvenni a Mennyei Királyságot erőszakkal. Csak ezt kell elérnie a felső – nem a középső, sem a harmadik – embernek, mivel az utóbbi porból van. A második ember, a „Fiú” – ezen a síkon, mivel az „Atyja” a Fiú egy még magasabb síkon – sem tud semmit csinálni az első, az „Atya” közreműködése nélkül. A sikerhez az embernek azonosítania kell magát isteni Szülőjével.

Az első ember földből való, földi; a második [belső, a felsőbb] ember, az Úr, mennyből való... Ímé titkot mondok néktek.^{5/11}

Így mondja Pál, csak megemlítve a duális és a Szentháromságnak megfelelő embert a nem beavatottak jobb megértése kedvéért. Ez azonban nem minden, mert a delphoi parancsot be kell teljesíteni: az embernek meg kell ismernie önmagát azért, hogy tökéletes adeptussá váljon. Mennyire kevesen vannak azonban, akik meg tudják szerezni a tudást, nem pusztán annak belső misztikus, de még szószerinti értelmében is, mert két értelem van az orákulum ezen utasításában. Buddha és a bodhiszattvák e tanítása tiszta és egyszerű.

^{5/11} Korinthusbeliekhez írt I. levél, XV. 47, 51.

Ilyen annak a misztikus jelentése is, amit Pál mondott a korinthusiaknak arról, hogy ők az „Isten temploma”, mert ezoterikusan ezt jelentette:

Nem tudjátok-e, hogy ti [egy] Isten temploma vagytok, és [egy] Isten Lelke lakozik bennetek?^{5/12}

Ez pontosan ugyanazt a jelentést hordozza, mint a vedantista „Ténylegesen Brahman vagyok”-ja. A fenti kijelentés semmivel sem istenkáromlóbb, mint Pálé, ha egyáltalán van istenkáromlás bármelyikben is – amit tagadunk. Csak a vedantista, aki soha nem hivatkozik úgy a testére, mint ha az ő maga, vagy akár csak önmaga része lenne, vagy bármi más, mint egy illuzórikus forma, hogy mások láthassák őt, nyíltabban és őszintébben fogalmazza meg állítását, mint Pál tette.

A delphoi parancs, az „Ismerd meg önmagadat” tökéletesen érthető volt minden régi nép számára. Ugyanígy van most is, kivéve a keresztényeket, mivel a muzulmánok kivételével minden keleti vallás része és darabja, beleértve a kabbalában képzett zsidókat is. A teljes jelentésének megértéséhez azonban mindenekelőtt szükség van a reinkarnációban és annak minden misztériumában való hitre, de nem úgy, ahogyan az Allan Kardec iskola francia reinkarnacionistáinak tanításában szerepel, hanem úgy, ahogyan az ezoterikus filozófia kifejti és tanítja. Röviden, az embernek ismernie kell, ki volt, mielőtt eljut oda, hogy kicsoda most. Vajon hányan vannak az európaiak között, akik képesek kifejleszteni magukban egy tökéletes hitet elmúlt és jövődő reinkarnációikban általánosságban akár törvényként, nem is beszélve az ember közvetlenül megelőző életének misztikus ismeretéről? A korai oktatás, a hagyomány és a gondolkodás nevelése, minden szemben áll az egész életciklusuk során egy ilyen hittel. A művelt emberek abban a rendkívül ártalmas elképzelésben nevelkedtek fel, hogy a nagy különbségek, amelyek az egy és ugyanazon emberiség vagy akár faj csoportjai között vannak, csupán véletlen eredményei, hogy az emberek közötti szakadékok adott társadalmi helyzetükben, születésükben, értelmükben, fizikai és mentális képességeikben – e tulajdonságok mindegyikének közvetlen befolyása van minden emberi életre – mind-mind egyszerűen a vak véletlennek köszönhető, és csak a legvallásosabbak találnak homályos vigaszt az elképzelésben, hogy mindez „Isten akarata”. Soha nem vizsgálták meg, soha nem álltak meg mélységében átgondolni azt a szemrehányást, amit Istenüknek tesznek, ha már az ember sokszori földi újraszületésének e hatalmas és teljesen pártatlan törvényét ostoba módon elutasítják. Férfiak és nők, akik arra vágnak, hogy keresztényeknek tekintsék őket, gyakran valóban és őszintén megpróbálnak Krisztus-szerű életet élni, soha nem álltak meg, hogy elgondolkodjanak saját *Bibliájuk* szavain. „Illés vagy-e te?” – kérdezték a zsidó papok és leviták a Keresztelőt.^{5/13} Megváltójuk a tanítványainak tanította az ezoterikus filozófia e hatalmas igazságát, de bizony ha az apostolai meg is értették azt, úgy tűnik, senki más nem fogta fel annak valódi jelentését.

^{5/12} *Korinthusbeliekhez írt I. levél*, III. 16. Vajon az olvasó meditált-e valaha a sokatmondó szavakon, amiket Jézus és az apostolai gyakran elmondtak? „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (*Máté*, V. 48.), mondja a nagy Mester. Az „olyan tökéletesek, mint az Atyátok, aki a mennyben van” szavak jobban visszaadják az Isten jelentését. Annak a teljes képtelensége, hogy bármely ember olyan tökéletessé váljon, mint a végtelen, mindenben tökéletes, mindentudó, mindenütt jelenlevő Istenség, túlságosan nyilvánvaló. Ha ebben az értelemben fogadjuk el, akkor Jézus a legnagyobb téveszmét hangoztatta. Amit ez ezoterikusan jelentett, az, hogy „az Atyád, aki az anyagi és az asztrális ember fölött áll, a legmagasabb princípium (eltekinthetve a monádtól) az emberben, ez a saját személyes Isten, vagy saját személyiségének Istene, aki számára az ember a 'börtön és a templom'.” „Ha tökéletes akarsz lenni (vagyis adeptus vagy beavatott), eredj, add el vagyonodat” (*Máté*, XIX. 21). Minden embernek, aki neofita, tanítvány szeretett volna lenni, akkor is és most is szegénységi fogadalmat kellett tennie. A „Tökéletes” volt az a név, amit minden felekezet beavatottjai kaptak. Platón is ezen a néven nevezte őket. Az esszéusoknak megvolt a maguk „Tökélete”, Pál pedig egyenesen kijelenti, hogy csak ők, a beavatottak beszélhettek más adeptusok előtt. „Bölcsességet pedig [csak] a tökéletesek között szólnak.” (*Korinthusbeliekhez írt I. levél*, II. 6.)

^{5/13} *János*, I. 21.

Nem, még Nikodémusz sem, aki a „ha valaki újonnan nem születik,^{5/14} nem láthatja az Isten országát” kijelentésre ezt válaszolja: „Mimódon születhet az ember, ha vén?” Azonnal megkapja Jézustól a dorgálást ezzel a megjegyzéssel: „Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?” – mivel senkinek nincs joga magát „Mesternek” vagy tanítónak nevezni úgy, hogy nem kapott beavatást (a) a vízen, a tűzön és a szellemen keresztül történő szellemi újrászületés és (b) a testből való újrászületés misztériumaiba.^{5/15} Így tehát mi lehet világosabb kifejezés, ami a sokszori újrászületés tanítását illeti, mint amit Jézus válaszolt a szadduceusoknak, „akik tagadják bármilyen feltámadás létezését”, tehát bármilyen újrászületést, mivel a fizikai testben való feltámadás dogmáját most képtelenségnek tekintik, még az intelligens papság is:

De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot^{5/16} elvegyék, ... sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak... mert meg sem halhatnak többé,

ami azt mutatja, hogy korábban már meghalt, egynél többször. Majd így folytatja:

Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene.^{5/17}

A „hogy pedig a halottak feltámadnak” mondat nyilvánvalóan Jákób és Izsák akkori tényleges újrászületésére vonatkozott, nem pedig a jövőendő feltámadásukra, ugyanis ilyen esetben még mindig halottak lennének időközben, és nem lehetne rájuk „élőként” utalni.

Azonban Krisztus leginkább sok mindent eláruló példázata vagy példabeszéde abban a magyarázatban található, amit az apostolainak adott a vak emberről:

És kérdezék őt a tanítványai, mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez [a fizikai vak ember] nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy megnyilvánuljanak benne az Isten [az ő Istenének] dolgai.^{5/18}

Az ember csak saját Istenének „szentségtartója”, az „épület”, és természetesen nem a templom, hanem a benne lakója – „Isten” hordozó eszköze^{5/19} – az, aki bünt követett el egy korábbi testet öltésben, és ezzel a vakság karmáját vonta rá az új épületre. Így Jézus igazat mondott, de a mai napig a követői nem hajlandók megérteni a bölcsesség kimondott szavait. A Megváltót úgy mutatják be követői, mintha a szavaival és magyarázatával kikövezte volna az utat egy előre megalkotott programhoz, aminek egy szándékos csodához kellett vezetnie. Bizony, a nagy Mártír attól kezdve és 18 évszázadon keresztül megmaradt áldozatnak, akit naponta, sokkal nagyobb kegyetlenséggel feszítenek keresztre papi tanítványai és világi követői, mint valaha is megtehették volna allegorikus ellenségei. Mert ilyen a „hogy megnyilvánuljanak

^{5/14} János, III. 3. Fentről „születik”, vagyis a monádtól vagy az isteni ÉN-től, a hetedik princípiumtól, aki a kalpa végéig megmarad, mint a személyiség Káranâtmâ-jának (kauzális lelkének) magja, ugyanakkor a beárnyékoló princípiuma minden újrászületésben. Ebben az értelemben az „újonnan születés” kifejezés „leszállás fentről”-t jelent, e két utóbbi szó nem a mennyekre vagy a térre vonatkozik, amiket nem lehet korlátozni, vagy helyileg meghatározni, mivel az egyik egy állapot, a másik pedig végtelen, ezért nincsenek kitüntetett pontjaik. (Lásd: *Újszövetség, idézett hely.*)

^{5/15} Ennek semmi köze nem lehet a keresztény keresztelezéshez, mivel az nem létezett Nikodémusz idejében, ezért ő nem tudhatott arról semmit, akármennyire is „Mester” volt.

^{5/16} Ez a szó, amit az *Újszövetségben* „világgal” fordítanak, hogy megfeleljen a hivatalos értelmezésnek, inkább egy „korszakot” jelent, vagy azt a manvantara, egy kalpa vagy Æon folyamatának időszakát. Ezoterikusan a mondatot így olvassuk: „Az, aki megszületések sorozatán és a karmikus törvényen keresztül eléri azt az állapotot, amelyben az emberiség a hetedik kör hetedik faja után fogja találni magát, amikor eljön a Nirvâna, Moksha, és amikor az ember 'egyenlővé válik az angyalokkal' vagy Dhyân Choha-okkal, ő egy 'feltámadás fia', és 'nem tud többé meghalni'. Akkor nem lesz többé házasság, mivel nem lesz különbség a nemek között” – ami a jelenlegi anyagiségünk és állatiasságunk eredménye.

^{5/17} Lukács, XX. 27-38.

^{5/18} János, IX. 2, 3.

^{5/19} A tudatos Én vagy ötödik princípium, a manasz az isteni monád vagy „Isten” hordozó eszköze.

benne az Isten dolgai” szavak valódi jelentése a teológiai és nagyon felületes értelmezés fényében, ha az ezoterikus magyarázatot visszautasítják.

Nincs kétség afelől, hogy a fentieket új istenkáromlásnak fogják tekinteni. Mindazonáltal sok általunk ismert olyan keresztény van, akiknek a szíve olyan erős rokonszenvet érez Jézus eszményük iránt, mint ahogyan a lelküket taszítja a Megváltó hivatalos teológiai képe, és akik el fognak tűprengeni a magyarázatunkon, és azt nem sértésnek, hanem esetleg segítségnek fogják találni.

VI. fejezet A gyakorlati mágia veszélyei

A mágia kettős erő: semmi sem könnyebb, mint átváltoztatni varázslássá, *egyetlen rossz gondolat elegendő hozzá*. Ezért míg az elméleti okkultizmus ártalmatlan és jótékony lehet, addig a gyakorlati mágia, vagy az Élet és a Tudás Fájának^{6/1} gyümölcsei, vagy másképpen „a Jó és a Rossz tudománya” tele van veszélyekkel. Az elméleti okkultizmus tanulmányozásához kétségtelenül sok olyan munka van, amit haszonnal lehet olvasni, olyan könyveken kívül, mint *Finer Forces of Nature*, stb. a *Zohar*, a *Sepher Jetzirah*, *Enoch Könyve*, *Franck Kabbalah*-ja és sok hermetikus értekezés. Ezek ritkán vannak meg európai nyelveken, de a középkori filozófusok – akiket általában alkimistákként és rózsakeresztesekként ismertek – latin nyelvű munkáiból számos megmaradt. De még ezek áttanulmányozása is bizonyulhat veszélyesnek a vezető nélküli tanulmányozó számára. Ha a helyes kulcs nélkül közelít hozzájuk, és ha a tanulmányozó mentális képességei hiányának következtében nem alkalmas a mágiára, és így képtelen megkülönböztetni a jobboldali ösvényt a baloldaltól, akkor fogadja el a tanácsunkat, és hagyja békén ezeket a tanulmányokat. Különbözik csak magára és a családjára fog hozni váratlan csapásokat és szerencsétlenségeket, soha nem sejtve, honnan érkeznek, és azt sem, mik azok az elméje által felébresztett képességek, amik magukhoz vonzzák azokat. Sok, haladó szintű tanulóknak szóló munka létezik, de ezeket csak a felesküdt, vagy fogadalmat tett chelá-k (tanítványok) rendelkezésére lehet bocsátani, azokéra, akik kimondták az örökre megkötő esküt, és akik ezért segítséget és védelmet kapnak. Minden más szándék esetén, legyenek bármilyen jószándékú munkák is, csak félrevezetik a meggondolatlant, és észrevehetetlenül a fekete mágiához vagy varázsláshoz vezetik, ha nem még rosszabbhoz.

A misztikus karakterek, abc-rendek és számjegyek, amik megtalálhatók a *Great Kabbalah* osztályaiban és alosztályaiban, talán az abban található a legveszélyesebb részek, de különösen a számjegyek azok. Azért mondjuk veszélyesnek, mert azonnali módon hoznak létre hatásokat és eredményeket, és teszik ezt kísérletező akarásával vagy anélkül, sőt, még a tudta nélkül is. Egyes tanulmányozók egyszerűen azért hajlamosak kételkedni ebben az állításban, mert miután manipulálták ezeket a számjegyeket, nem sikerült észlelniük semmilyen végzetes fizikai megnyilvánulást vagy eredményt. Az ilyen eredményeket találhatnánk a legkevésbé veszélyesnek, a létrehozott erkölcsi indítékok és a különböző események, amelyek jelentkezőnek és egy előre láthatatlan válsággá alakulnak, ezek azok, amik tanúsítanak annak az igazát, amit most állítunk, ha a laikus tanulmányozók rendelkeznének a megkülönböztető-képességgel.

Az okkult tanítás e különleges ágának kiindulási pontját a számjegyek, betűk vagy abc-rendek „megfelelésének törvényeként” ismerjük, aminek a jelmondata a zsidó és keresztény kabbalistáknál a két félreértelmezett verssor, amik azt mondják, hogy Isten

^{6/1} Egyes szimbológusok, támaszkodva a számok és a bizonyos dolgok és személyek szimbólumainak megfelelésére, ezeket a „titkokat” a nemzés misztériumába utalják. Ennél azonban többről van szó. A „Jó és a Rossz Tudása Fájának” a jele kétségtelenül tartalmaz egy fallikus és szexuális elemet, mint ahogyan az „Asszony és a Kígyó” is, de van egy pszichikus és szellemi jelentése is. A jelképek úgy vannak kialakítva, hogy egynél több jelentést hordozzanak.

minden dolgot számban, mértékben és súlyban rendelt el,^{6/2}

és

Ő [hímnem] megteremtette őt [nőnem], és látta őt, és megszámlolta őt, és megmérte őt.^{6/3}

De a keleti okkultistáknak egy másik jelmondata van: „*Abszolút Egység*, x , a számon és sokaságon belül”. A rejtett bölcsesség nyugati és keleti tanulmányozói egyaránt ragaszkodnak ehhez az axiomatikus igazsághoz. Csak az utóbbiak talán őszintébbek hitvallásukban. Ahelyett, hogy tudományuk maszkját ölténék fel, nyíltan megmutatják az arcukat, még ha gondosan fátyollal borítják a szívüket és lelküket a nem eléggé méltányoló nyilvánosság és az avatatlanok előtt, akik örökké készek saját önző céljaikra fordítani a legszentebb igazságokat is. De az Egység az okkult tudományok – fizikaiak és metafizikaiak – valódi alapja. Ezt még Éliphas Lévi, a művelt nyugati kabbalista is bemutatta, aki hajlott arra, hogy inkább jezsuita legyen. Ezt mondja:

Az Abszolút Egység a dolgok legmagasabb és végső oka. Ezért ez az ok nem lehet sem egyetlen személy, sem három személy, ez Ok, és mindenekfeletti Ok (*raison par excellence*).^{6/4}

Ennek az „Istenben” vagy természetben levő Egységnek a sokaságban jelentése csak transzcendens módszerek segítségével fejthető meg, számjegyekkel, a lélek és a Lélek közötti megfeleléssel. A *Kabalah*-ban – ahogyan a *Bibliában* is – megtalálható olyan nevek, mint Jehovah, Adam Kadmon, Éva, Káin, Abel, Enoch, szorosabban kapcsolódnak geometriai és csillagászati összefüggésekkel a fiziológiához (vagy fallicizmushoz), mint a teológiához vagy a valláshoz. Noha még kevés ember van, aki kész ezt elfogadni, de be fogjuk bizonyítani, hogy így van. Ha mindazok a nevek szimbólumok mind rejtett, mind megnyilvánult dolgokra a *Bibliában* is, ahogyan a *Védákban* is, a megfelelő misztériumaik nagymértékben különböznek. Platón jelmondatát: „Isten geometrizál” az árják és a zsidók egyaránt elfogadták. Viszont amíg az előbbiek a megfelelések tudományát arra használták, hogy fátyollal fedjék le a természet legszemléletesebb és legfennköltebb igazságait, addig az utóbbiak éleselméjűségüket arra használták, hogy csupán egyet rejtessenek el – számukra a legistenibbet – az evolúció misztériumai közül, nevezetesen a születését és nemzését, és akkor istenné tették az utóbbi szerveit.

Ettől eltekintve minden kozmogónia, a legkorábbtól kezdve a legutolsóig a számjegyeken és geometriai ábrákon alapul, összeköttetésben áll azokkal, és a legszorosabb kapcsolatban van velük. Egy beavatott foglalkozott a kérdéssel, hogy ezek az ábrák és számok olyan számértékeket adnak, amik a kör – „az örökké láthatatlan Istenség titkos lakóhelye”, ahogyan az alkimisták mondják – lényeges értékein alapulnak, ahogyan ezek szolgálnak minden más okkult sajátosságot, amik kapcsolatban állnak ilyen misztériumokkal, legyenek azok antrográfiaiak, antropológiaiak, kozmikusak vagy pszichikusak. „Újraegyesítve az eszméket a számokkal, ugyanúgy hatással lehetünk az eszmékre, mint a számokra, és eljutunk az igazság matematikájához” – írja egy okkultista, aki úgy mutatja meg a nagy bölcsességét, hogy ismeretlen kíván maradni.

Bármely kabbalista, aki jól ismeri a számok és a geometria pythagoraszi rendszerét, be tudja bizonyítani, hogy Platón metafizikai nézetei a legszigorúbb matematikai alapelveken alapultak. „A valódi matematika – mondja a *Magicon* – olyan valami, amihez mindegyik magasabb tudomány kapcsolódik, a közönséges matematika csupán egy megtévesztő fantazmagória, amelynek sokat dicsért tévedhetetlensége csak abból fakad, hogy anyagokat, állapotokat és kapcsolatokat tettek alapjául”. ...

Egyedül a számok kozmológiai elmélete, amit Pythagorasz Indiában és az egyiptomi hierophant-októl tanult, tudja összhangba hozni a két egységet, az anyagot és a szellemet, és elérni,

^{6/2} *Wisdom*, XI. 21. Douay-változat.

^{6/3} *Ecclesiasticus*, I. 9. Douay-változat.

^{6/4} *Dogme et Rituel de la Haute Magic*, I. 361.

hogyan azok egymást leírják matematikailag. Egyedül az Univerzum szent számai ezoterikus kombinációjukban tudják megoldani a nagy problémát, és megmagyarázni a sugárzás elméletét és a kiadások ciklusát. Az alsóbb rendeknek, mielőtt magasabbakká fejlődnének, ki kell áradniuk a magasabb szellemi rendekből, amikor pedig elérkeznek a fordulóponthoz, vissza kell oltadniuk a végtelenbe.^{6/5}

Ez az a valódi matematika, amelyen a kozmosz és minden misztérium ismerete nyugszik, és annak a számára, aki megismerkedik vele, a lehető legkönnyebb dolog bebizonyítani, hogy mind a védikus, mind a bibliai felépítés az „Isten a természetben” és a „természet az Istenben” alaptörvényre épül. Ezért ezt a törvényt – ahogyan minden más, az örökkévalóságban megváltoztathatatlan és rögzített dolgot is – nem lehet pontosan kifejezni, csak a Platón által hivatkozott legtisztább transzcendentális matematikában, különösen a transzcendentálisan alkalmazott geometriában. *Felfedve* az emberek számára – nem ijedünk meg ettől a kifejezéstől, és nem fogjuk azt visszavonni – ebben a geometriai és szimbolikus öltözkében, az Igazság továbbbi jelképrendszerbe növekedett és fejlődött, amit az ember talált ki az emberiség tömegeinek szükségletei és jobb megértése céljából, akik túl későn léptek be a saját ciklikus fejlődésükbe és evolúciójukba ahhoz, hogy osztozzanak az őseredeti tudásban, és más módon soha nem érthetnék azt meg. Ha később a papság – ravasz és hatalomra törő minden korban – antropomorfizálta és lealacsonyította az elvont eszményeket, mint ahogyan a valódi és isteni lényeket, akik nagyon is léteznek a természetben, és akik manvantarai világunk és ciklusunk őrzői és védelmezői, akkor a hiba és a bűn az állítólagos vezetőket terheli, és nem a tömegeket.

De eljött az idő, amikor középkori ősapáink durva elképzelései már nem tudják kielégíteni a gondolkodó vallásos embert. A középkori alkimista és misztikus mostanra átalakult szkeptikus kémikussá és fizikussá, és legtöbbjüknek azt találjuk, hogy elfordultak az igazságtól a tisztán antropomorf eszmék, a vaskos materializmus és a formák miatt, amiken keresztül az megmutatkozik nekik. Ezért a jövő generációkat vagy fokozatosan be kell avatni az ezoterikus vallások mögött húzódó igazságokba, beleértve a sajátjukat is, vagy hagyni kell, hogy az utolsó aranyozott bálványok emberi porhüvelyét összetörjék. Egyetlen művelt férfi vagy nő sem fordulna el a most „babonáknak” nevezett dolgok egyikétől sem, amelyekről azt hiszik, hogy óvodás meséken és tudatlanságon alapulnak, ha csak megpillanthatnák azt az alapot, ami minden „babona” mögött húzódik. De hadd tanulják meg egyszer minden biztonnyal, hogy alig van olyan állítás az okkult tudományokban, ami ne alapulna filozófiai és tudományos természeti tényeken, és majd ezeket a tudományokat ugyanolyan – ha nem nagyobb – hévvel fogják tanulmányozni, mint amilyen energiával elmenekültek előlük.

Ezt nem lehet azonnal elérni, mert az emberiség javára az ilyen igazságokat fokozatosan kell felfedni, és nagy óvatossággal, mivel az átlagos elme nincs rájuk felkészülve. Korunk agnosztikusai bármennyire is megtalálják magukban a modern tudomány által megkívánt mentális hozzáállást, az emberek mindig hajlanak arra, hogy ragaszkodjanak a régi vesszőpáripáikhoz mindaddig, amíg ki nem kopnak az emlékezetből. Olyanok, mint Juliánusz császár – akit a Hitehagyottnak neveztek, mert túlságosan szerette ahhoz az igazságot, hogy bármi mást elfogadjon –, aki bár az utolsó teofániájában a szeretett isteneit elmosódott, elkoptatott és alig észlelhető árnyékokként pillantotta meg, mindazonáltal ragaszkodott hozzájuk. Ragaszkodjon tehát a világ az isteneihez, bármelyik síkhoz vagy birodalomhoz is tartozzanak azok. A valódi okkultista bűnös lenne az emberiség elárulásában, ha örökre összezúzná a régi istenségeket, mielőtt a teljes és hamisítatlan igazsággal helyettesíthetné azokat, ezt pedig eddig nem tudta megtenni. Viszont az olvasónak megengedhető, hogy annak az igazságnak legalább az abc-jét megtanulja. Mindenesetre meg lehet neki mutatni, hogy a pogányok istenei és istennői, akiket az egyház démonoknak ítélt, nem azok, ha nem is tudja megtanulni a teljes és végső igazságot arról, hogy kik is ők.

^{6/5} *Isis Unveiled*, I. 6, 7.

Bizonyosodjon meg arról, hogy a hermetikus „Három Anya” és a *Sepher Jetzirah* Három Anyája egy és ugyanaz a dolog, hogy nincsenek démon-istennők, csak fény, hő és elektromosság, és akkor esetleg a tanult osztályok nem fogják őket többé durván elutasítani. Ezt követően a Rosicrucian Illuminati találhat követőket még a királyi akadémiákon is, amik talán jobban felkészültek lesznek, mint most, hogy elfogadják az ősi természettudomány nagy igazságait, különösen akkor, amikor tudós tagjaik megbizonyosodnak arról, hogy a hermészi párbeszédekben a „Három Anya” jelképként írja le azokat az energiákat vagy hatóerőket, amelyeknek megvan a maguk helye az „erők kölcsönhatásainak” modern rendszerében.^{6/6} Még a „babonás” brahman és bálványimádó többistenhitének is megvan a maga létjogosultsága, mivel a három nagy isten, Brahmâ, Vishnu és Shiva három Shakti-ja azonos az egyistenhitű zsidók „Három Anyájával”.

A teljes ősi vallási és misztikus irodalom szimbolikus. *Hermész Könyve*, a *Zohar*, a *Ya-Yakav*, az egyiptomi *Holtak Könyve*, a *Védák*, az *Upanishadok* és a *Biblia*, mind ugyanúgy tele vannak jelképekkel, mint a kaldeai Qû-tâmy nabateus kinyilatkoztatásai. Időpocsékolás lenne azt kérdezni, melyik a legrégebb, mindegyik egyszerűen a történelem előtti tudás és kinyilatkoztatás egyetlen őseredeti feljegyzésének a különböző változata.

Mózes I. Könyvének első négy fejezete összegzi az *Öt Könyv* összes többi részét, amik csak ugyanannak a dolognak a különböző változatai különböző allegorikus és szimbolikus alkalmazásokban. Miután felfedezték, hogy a Kheopsz-piramist annak minden méretével a legkisebb részletekig tartalmazza a Salamon templomának szerkezete, és miután megállapították, hogy a Shem, Ham és Japhet bibliai nevek meghatározzák

a piramis méreteit Noé 600 éves periódusával, valamint Shem, Ham és Japhet 500 éves periódusával kapcsolatban, ... az „Elohim fiai” és H-Adam „lányai” kifejezés elsősorban csillagászati fogalmak.^{6/7}

A már említett rendkívül érdekes munka – amiről sajnos azt kell mondanunk, hogy nagyon kevésbé ismert Európában – szerzője, úgy tűnik, nem lát semmit ebben a felfedezésben azon túl, hogy a matematika és a metrológia jelen van a *Bibliában*. Eljut a legváratlanabb és legkülönlegesebb következtetésekig is, amiket nagyon kevésbé igazolnak a felfedezett tények. Úgy tűnik, az a benyomása, hogy mivel a zsidó bibliai nevek mind csillagászatiak, ezért minden más nép szentírásai „csak azok lehetnek, és semmi mások”. Ez azonban a *The Source of Measures* nagytudású és csodálatosan éleslátású szerzőjének óriási tévedése, ha valóban így gondolja. A „Kulcs a héber-egyiptomi misztériumhoz” fejezet csak e két nép papi írásainak bizonyos részét tárja fel, és a többi népét érintetlenül hagyja. Az az elképzelése, hogy a *Kabalah* „csupán az a magasztos tudomány, amin a szabadkőművesség alapul”, tulajdonképpen úgy tekint a szabadkőművességre, mint a *Kabalah* lényegére, az utóbbira pedig, mint „a Szentírás héber szövegének átgondolt alapjára”. Erről nem fogunk vitatkozni a szerzővel. De miért kellene mindazoknak nyilvános megvetés tárgyának lenniük, akik esetleg a *Kabalah*-ban találtak valamit az „átgondolt tudományon” túl, amikre a szabadkőművesség állítólag ráépült?

Egy ilyen következtetés a maga kizárólagosságában és egyoldalúságában magában hordozza a jövőendő téveszméket, és teljesen hibás. Kíméletlen kriticismusában szégyenfoltot vet magára az „isteni tudományra”.

^{6/6} „Synesius megemlíti a kőkönyveket, amiket Memphis templomában talált, amelyek egyikére a következő mondat volt rávésve: 'Egy természet gyönyörködik egy másikban, egy természet felülkerekedik egy másikon, egy természet erősebbnek bizonyul egy másiknál, és az egészük egy.'”

„Az anyagban rejlő nyugtalanság Hermész mondásában testesül meg: 'A tevékenység Phta élete', Orpheusz pedig úgy nevezi a természetet, mint πολυμήχανος μάτηρ, 'az anya, aki sok dolgot csinál', vagy a leleményes, a megvalósító, a találékony anya.” – *Isis Unveiled*, I. 252.

^{6/7} *Source of Measures*, X. oldal.

A *Kabalah* valóban „a szabadkőművesség lényege”, de a metrológiától csak annak egyik megnyilvánulásában függ, a kevésbé ezotrikustól, mivel még Platón sem csinált titkot abból, hogy az Istenség örökké geometrizál. Az avatatlanok számára, legyenek bár tanultak, és lángeszűek, a *Kabalah*, ami csak „Isten öltözkévével”, vagyis az igazság *fátylával* és *leplével* foglalkozik,

a talajtól épül felfelé egy gyakorlati alkalmazással jelenkori felhasználásra.^{6/8}

Vagy más szavakkal, csak a földi síkon képvisel egy egzakt tudományt. A beavatott számára a kabbalista Úr az őseredeti fajból ereszkedik le, ami a szellemi síkon keletkezett az „Elme-szülte Hétből”. Miután elérte a Földet, az isteni matematika – a maga idejében a mágia szinonimája, ahogyan Josephus elmondja – fátylat borított az arcára. Ezért a legfontosabb titok, ami modern korunkban még nyilvánosságra hoz, a régi római mértékegységek és a jelenlegi brit mértékegységek, a zsidó-egyiptomi könyvek és a szabadkőműves col azonossága.^{6/9}

A felfedezés rendkívül csodálatos, és elvezetett további és kisebb rejtélyek feltárlásához a jelképrendszer és a bibliai nevek terén. Sikertelenül teljesen megérteni és bebizonyítani – ahogyan Nachanides bemutatja –, hogy Mózes idejében az *Első Könyvének* kezdő mondatát a következőképpen kellett olvasni: *B'rash ithbara Elohim*, vagyis „A legfőbb forrásban [vagy Műlaprakriti-ben, a Gyökér nélküli Gyökérben] fejlődtek ki [vagy bontakoztak ki] az istenek [Elohim], a mennyek és a föld”. Ez mára a masszóra* és a teológiai ravaszkodás következtében így alakult át: *B'rashith bara Elohim*, vagyis „Kezdetben Isten teremtette a mennyeket és a földet” – amely pusztán zsonglörködés a szavakkal, és elvezetett az anyagias antropomorfizmusához és dualizmusához. Vajon mennyi hasonló példát találhatnánk még az ókor okkult munkái közül a legutolsóban, a *Bibliában*? Nincs többé semmi kétség az okkultisták fejében, hogy függetlenül a formájától és külső jelentésétől, a *Biblia* – ahogyan megmagyarázza a *Zohar* vagy *Midrash*, a *Yetzirah* (a Teremtés Könyve) és a *Magyarázat a tíz Sephiroth-hoz* (a XII. századi Azariel Ben Manachem műve) – az árják Titkos Tanításának része és darabja, amely ugyanolyan módon ad magyarázatot, mint a *Védák* és az összes többi allegorikus könyv. A *Zohar*, amely azt tanítja, hogy a Személytelen Egy Ok az Univerzumban a kiáradásain, a Sephiroth-on keresztül nyilvánul meg – mivel az Univerzum a maga teljességében egyszerűen az a fátyol, ami az Istenség saját szubsztanciájából szövődött – tagadhatatlanul a legkorábbi *Védák* másolata és szó szerinti visszhangja. Önmagában véve, a védikus és általában a brahmani irodalom további segítsége nélkül a *Biblia* soha nem fogja feltárni az okkult természet egyetemes titkait. A könyvek, colok és ennek a fizikai síknak a mértékegységei soha nem fogják megoldani a világ problémáit a szellemi síkon, mert a szellemnek nem lehet sem a súlyát, sem a nagyságát megmérni. Ezeknek a problémáknak a kidolgozása a „misztikusokra és álmodozókra” marad, egyedül ők azok, akik képesek ezt megvalósítani.

Mózes beavatott pap volt, jártas volt az egyiptomi templomok minden misztériumában és okkult tudásában, ezért tökéletesen ismerte az ősi bölcsességet. Ez utóbbi az, amiben a „misztériumok misztériumának”, a nagy piramisnak a szimbolikus és csillagászati jelentését keresni kell. Mivel pedig annyira jártas volt a geometriai titkokban, amik hosszú korszakokon keresztül rejtve meghúzódtak erős mélységében – a Kozmosz kiterjedései és arányai, beleértve a kicsi Földünket is –, lehet-e csodálkozni, hogy felhasználta a tudását? Egyiptom ezotériája egykor az egész világé volt. A harmadik faj hosszú korszakain keresztül az egész emberiség közös kincse volt, amit a Tanítóitól, a „Fény Fiaitól”, az őseredeti Héttől kapott. Volt olyan idő is, amikor a bölcsesség-vallás nem szimbolikus volt, mert csak fokozatosan vált ezoterkussá, mivel a változást a rossz célra való felhasználás és az atlantisziak varázslásai tették szükségsszerűvé. Ugyanis nem az isteni ajándék használata, csak a „rossz célra használata”

^{6/8} *Masonic Review*, 1886. július.

^{6/9} Lásd: *Source of Measures*, 47-50. oldalak.

* A *Biblia* héber szövegének hagyományos értelmezése és írásmódja. – a ford.

volt az, ami a negyedik faj embereit a fekete mágiához és a varázsláshoz vezette, és végül a „bölcsség elfelejtőivé” tette. Eközben az ötödik faj emberei, a Tretâ juga Rishi-jeinek örökösei arra használták képességeiket, hogy elsorvasszák az ilyen hajlamokat általában az emberiségben, utána pedig, mint a „választott forrás”, szétszórják azokat. Azok, akik megmenekültek a „nagy vízözöntől”, csak az emlékét őrizték meg, és egy hitet, ami egyik rokonuk közvetlen felmenőinek tudásán alapult, hogy létezett egy ilyen tudomány, és azt most féltékenyen őrzi a „választott forrás”, amelyet Enoch dicsőített. De el kell jönnie ismét annak az időnek, amikor az embernek újra azzá kell válnia, mint ami a második juga (kor) folyamán volt, amikor majd a próbatételi ciklusa véget ér, és fokozatosan azzá válik, ami volt, félig anyagi és tiszta. Vajon Platón, a beavatott nem mondja-e a *Phædrus*-ban, hogy mindaz, ami az ember egykor volt, és ami újra lehet:

Mielőtt az ember szelleme belesüllyedt az érzékiségbe, és a szárnyai elvesztésén keresztül testesült meg, az istenek között élt a légies szellemi világban, ahol minden igaz és tiszta.^{6/10}

Máshol arról az időszakról beszél, amikor az emberek nem öltöttek állandó formát, hanem tiszta szellemekként éltek.

Azok a tudósok, akik hajlamosak ezen nevetni, bogozzák ki maguk az első ember eredetének rejtélyét.

Nem akarva, hogy a választott népe – amit ő választott ki – olyan durván bálványimádó maradjon, mint az őket körülvevő pogány tömegek, Mózes felhasználta a piramis kozmogóniai misztériumainak ismereteit arra, hogy ráépítse a Teremtés Könyvének kozmogóniáját szimbólumokban és jelekben. Ez felfoghatóbb volt a tömegek elméi számára, mint a nehezen érthető igazságok, amiket a szentélyekben tanítottak a tanult embereknek. Semmi újat nem talált ki, csak a külső öltözetet, egy jottányit sem tett hozzá, de ebben csupán a régebbi népek és beavatottak példáját követte. Ha a hierophant-ja által neki felfedett nagy igazságokat szellemes hasonlatokba is öltöztette, ezt azért tette, hogy megfeleljen az izraeliták kíváncsainak. Ez a nyakas faj nem fogadna el semmilyen istent, hacsak az nem antropomorf, mint az olümposzi istenek. Magának Mózesnek viszont nem sikerült előrelátni azt az időt, amikor magasan képzett államférfiak fogják védelmezni az igazság gyümölcsének a héját, ami benne a Sinai hegyen fejlődött ki és érett meg, amikor saját személyes Istenével, isteni Én-jével tanácskozott. Mózes megértette az ilyen igazságok átadásában rejlő óriási veszélyt, mert értette Prométheusz meséjét, és emlékezett a múltra. Ezért fátyollal borította be azokat a nyilvánosság tekintete által okozott megszenteltségtelenítés elől, és allegorikusan nyilatkoztatta ki azokat. Ez az, amiért az életrajzírója azt mondja róla, hogy amikor leereszkedett a Sinairól,

Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik... és leplet tön orcájára.^{6/11}

Így pedig „leplet tett” az *Öt Könyvé*-nek orcájára, mégpedig olyan mértékben, hogy az ortodox kronológiát használva csak az esemény után 3376 évvel kezd az embereknek az a meggyőződésük kialakulni, hogy az „tényleg egy fátyol”. Nem Isten, vagy akár Jehovah arca sugárzik át, még csak nem is Mózes arca, hanem bizony a későbbi rabbiké.

Nem csoda, hogy Kelemen a *Stromateis*-ban azt írta, hogy:

Tehát az elleplezés vonatkozásában a héber rejtvények hasonlítanak az egyiptomiakhoz is.^{6/12}

^{6/10} Lásd: Cary fordítása, 322, 323. oldalak.

^{6/11} *Mózes II. Könyve*, XXXIV. 29, 33.

^{6/12} *Idézett mű*, V. VII.

VII. fejezet Óbor új palackokban

Több mint valószínű, hogy a protestánsok a reformáció idejében semmit sem tudtak a kereszténység valódi eredetéről, vagy, hogy világosabban és helyesebben fogalmazzunk, a latin klerikalizmusról. Az sem valószínű, hogy a görög egyház sokat tudott róla, mivel a kettő szétválása olyan időszakban történt meg, amikor a politikai hatalomért való küzdelemben a latin egyház bármi áron biztosította a magasan képzett, ambiciózus és befolyásos pogányokkal való szövetséget, miközben ezek hajlandók voltak az új vallás külső megjelenését felvenni, feltéve, ha ez által hatalomban maradhattak. Nem szükséges itt emlékeztetni az olvasót ennek a küzdelemnek a részleteire, minden tanult ember jól ismeri azokat. Az biztos, hogy a rendkívül művelt gnosztikusokat és vezetőiket – olyan embereket, mint Saturnilus, egy megalkuvást nem ismerő aszkéta, vagy mint Marcion, Valentinus, Basilides, Menander és Cerinthus – nem azért bélyegezte meg az (új) latin egyház, mert eretnekek voltak, nem is azért, mert a tanaik és az eljárásaik valóban „*ob turpitudinem portentosa nimium horribilem*”, vagyis „rettenetesekek, visszataszítóan undort keltőek” voltak, ahogyan Baronius mondja Carpocrates-éről, hanem egyszerűen mert túl sok tényt és igazságot ismertek. Kenneth R. H. Mackenzie helyesen jegyzi meg:

Megbélyegezte őket a későbbi római egyház, mert összeütközésbe kerültek a kereszténység tisztább egyházával, azzal a tulajdonnal, amit elbitorolt Róma püspöke, de aminek az eredetije továbbra is alapítója, az eredeti ortodox görög egyház felé fogékony.^{7/1}

Vonakodva az indokolatlan feltételezések felelősségének felvállalásától, az író úgy véli, a legjobb bebizonyítani ezt a következtetést egy buzgó római katolikus író pár személyes és hajlíthatatlan beismerésével, akit nyilvánvalóan a Vatikán bízott meg ezzel a kényes feladattal. De Mirville márki elkeseredett erőfeszítéseket tesz, hogy megmagyarázzon a katolikus érdekek védelmében bizonyos jelentős felfedezéseket az archeológiában és a paleográfiában, bár az egyház okosan kívül maradt a vitatkozásból és a védekezésből. Ezt tagadhatatlanul mutatják azok a vaskos kötetek, amiket a Francia Akadémiának címzett 1803 és 1865 között. Abba a kifogásba kapaszkodva, hogy felhívja a materialista „halhatatlanok” figyelmét a „spiritizmus járványára”, Európának és Amerikának a sátáni erők számtalan serege általi előzőnlésére, erőfeszítéseit abba az irányba fordítja, hogy ugyanezt bizonyítsa azzal, hogy ismerteti a keresztény és pogány istenek teljes családfáját és teogóniáját, és hogy párhuzamba állítja a kettőt. Minden ilyen csodás hasonlóság és azonosság csupán „látszólagos és felületes”, győzködi az olvasót. Azt mondja nekik, hogy a keresztény szimbólumokat, de még a szereplőket is, mint Krisztus, a Szűz, az angyalok és a szentek, mindet évszázadokkal korábban megszemélyesítették a pokol ördögei azért, hogy hiteltelenítsék az örökkévaló igazságot istentelen másolataikkal. Ismerve a jövőt, az ördögök előre láttak eseményeket, miután „felfedezték az angyalok titkait”. A pogány istenek, valamennyi napisten, akiket Üdvözítőnek, Megváltónak neveztek, szeplőtelen anyától született, és erőszakos halált halt, mind csupán ferouer-ek^{7/2}

^{7/1} *The Royal Masonic Cyclopædia*, a „gnoszticizmus” címszó alatt.

^{7/2} Jacobi *Ferouers*-ában és *Deus*-ában (F és D betűk) a „ferouer” szót a következő módon magyarázza meg: A ferouer a teremtmény (akár ember, akár állat) egyik része, amelynek a típusát képviseli, és amelyet túlél. Ez a görögök értelme, ezért isteni és halhatatlan, így aligha lehet az ördög vagy sátáni másolat, ahogyan de Mirville állítja (Lásd: *Mémoires de l'Académie des Inscriptions*, XXXVII. kötet, 623. oldal és XXXIX. fejezet, 749. oldal) Foucher teljességgel ellentmond neki. A ferouer soha nem volt az „érzékelés princípiuma”, hanem mindig az ember Én-jének legtisztább és legtisztább része – a szellemi princípium. Anquetil azt mondja, hogy a ferouer az emberi lélek legtisztább része. A perzsa dev a ferouer ellentéte, mert a dev-et Zoroaszter átalakította a Gonoszság démonává (innen ered a keresztény devíl – ördög), de még a dev is csak véges, mert az emberi lélek birtokába *bitorlással* kerül, el fogja azt hagyni az Ítélet nagy napján. A dev három napig kínozza az elhunyt lelkét, amely során a lélek azon helyszín körül kószál, ahol erőszakosan elszakadt a testétől, míg a ferouer felemelkedik az Örök Fény birodalmába. Szerencsétlen ötlet volt, ami a nemes lelkű de Mirville márkival azt képzelte, hogy a ferouer egy *isteni* eredeti „sátáni másolata” legyen. Azzal, hogy a pogányok valamennyi istenét –

voltak – ahogyan a zoroasztriánusok nevezték őket –, az eljövendő Messiás előbb keletkezett démoni másolatai (*copies anicipées*). Az ilyen *hasonmások* elismerésének a veszélye valójában később vált veszedelmesen nagygyá. Vészjóslóan ott lődörgött a levegőben, Damoklész kardjaként lógott az egyház fölött Voltaire, Dupuis és más hasonló stílusú írók idejétől kezdve. Az egyiptológusok felfedezései, az asszíriai és babiloni Mózes előtti maradványok megtalálása, amik Mózes legendáját hordozzák^{7/3} és különösen az angolul publikált sok racionalista munka, mint a *Supernatural Religion*, elkerülhetetlenné tette az elismerést. Ezért következett be a protestáns és római katolikus írók megjelenése, akiket azért küldtek, hogy megmagyarázzák a megmagyarázhatatlant, hogy összeegyeztessék az isteni kinyilatkoztatás tényét azzal a rejtéllyel, hogy a kereszténység isteni személyiségei, rítusai, dogmái olyan gyakran azonosak számos nagy pogány vallásával. Az előbbiek – a protestáns írók – a „prófétai, előzetes elképzelések” alapján próbálták megmagyarázni, a latinisták pedig, mint de Mirville, azzal, hogy kitalálták az angyalok és istenek két csoportját, az egyik isteni és igaz, a másik – a korábbi – „az eredetiek korábban keletkezett másolatai”, és a Gonosz által elkövetett ügyes plágiumok. A protestáns cselfogás egy régi dolog, a római katolikusoké pedig annyira régi, hogy el is felejtődött, viszont annyira jó, mint amilyen új. Dr. Lundy *Monumental Christianity*-je és *A Miracle in Stone*-ja tartozik az első próbálkozásokhoz. De Mirville *Pneumatologie*-je a másodikhoz. Indiában és Kínában a skót és más misszionáriusok minden ilyen erőfeszítése nevében végződik, és semmi bajt nem okoz, a jezsuiták által kigondolt terv azonban komolyabb. De Mirville kötetei így nagyon fontosak, mivel olyan forrásból áradnak ki, amelynek tagadhatatlanul rendelkezésére áll a korszak legkiemelkedőbb tudása, és ez párosul mindazzal a fondorlattal és szőrszálhasogatással, amit Loyola fiai nyújtani tudnak. De Mirville márki nyilvánvalóan segítséget kapott a Róma szolgálatában álló legélesebb elméktől.

Azzal kezd, hogy nem csak elismeri minden, a latin egyház ellen felhozott gyanúsítás és vád jogosságát a dogmáinak eredetiségével kapcsolatban, de látható örömmel elébe is megy az ilyen vádoknak, ugyanis úgy mutatja be a kereszténység minden dogmáját, mint ami létezett az ókor pogány szertartásaiban is. Végigmegy a pogány istenségek teljes panteonján, és mindegyiket úgy mutatja be, hogy rendelkezik bizonyos hasonlósággal a szentháromsági személyekkel és Máriával. Alig van olyan misztérium, dogma vagy rítus a latin egyházban, amit ne úgy mutatna be a szerző, mint amit „leutánoztak az elhajlottak” – az „elhajlottak” az ördögök. Mivel mindezeket beismeri és megmagyarázza, a szimbológusoknak csendben kellene maradniuk. És így is tennének, ha nem lennének materialista kritikusok, hogy visszautasítsák az ördög ilyen mértékű mindenhatóságát ebben a világban. Mert ha Róma el is ismeri a hasonlóságot, de jogot formál arra is, hogy megítélje, ki a valódi és ki a hamis Avatára, ki az igazi és ki a nem valódi Isten, ki az eredeti és ki a másolat – noha a másolat évezredekkel megelőzi az eredetét.

Szerzőnk annak bemutatásával folytatja, hogy amikor csak a misszionáriusok megpróbálnak megtéríteni egy bálványimádót, mindig ugyanazt a választ kapják:

Nekünk már elöttetek megvolt a Megfeszítettünk. Mit akartok nekünk mutatni?^{7/4} Továbbá mit nyernénk azzal, ha megtagadnánk ennek a másolatnak a misztikus oldalát azzal az ürüggyel, hogy Weber szerint az összes jelenlegi *Purâna* régebbiek átdolgozása, mivel itt a személyiségek

Apollót, Osirist, Brahmát, Ormazdot, Belt, stb. – „Krisztus és a főbb angyalok ferouer-jének” nevezte, pusztán úgy mutatja be az általa tisztelt Istent és angyalokat, mint a pogány istenek belsejét, ahogyan az embernek is a lelke és a szelleme a belső része, mivel a ferouer a halandó lény halhatatlan része, akinek a mintaképe, és akit túléli. Véletlenül a szegény szerző öntudatlanul is profétai, Apolló, Brahmâ, Ormazd, Osiris, stb. végzete az, hogy túléljék és – örök kozmikus igazságokként – a latin egyház Istenéről, Krisztusáról és angyalairól szóló evangéliumi valótlanságok helyébe lépjenek.

^{7/3} Lásd George Smith: *Babylon* és más művek.

^{7/4} Ez annyira képzeletszülte, mint amilyen önkényes. Hol az a hindu vagy buddhista, aki a „Megfeszítettjéről” beszélne?

ugyanazon sorrendjében van egy határozott elsőbbségünk, amit soha, senki nem gondolna kétségbe vonni.^{7/5}

Példaként a szerző Buddhát, Krishnát, Apollót, stb. hozza fel. Miután mindezeket elismer-
te, a probléma alól így bújik ki:

Az egyházatyák azonban felismerték saját tulajdonukat minden ilyen báránybőrben, ... ismerve az Evangélium segítségével... a fény állítólagos szellemeinek minden fortélyát. Tehát az atyák, miután elgondolkodtak a „Mindazok, akik előtttem jöttek, tolvajok és rablók” (János, X. 8.) meggyőző szavakon, nem haboztak felismerni a működésben levő okkult tevékenységet, a mindenre kiterjedő és emberfeletti irányítást, ami korábban a valótlanság felé vitt, a népek mindezen hamis istenének egyetemes jellemzőjét és környezetét: „*omnes dii gentium dæmonia (elilim)*”. (Zsoltárok, XCV)^{7/6}

Ilyen állásponttal minden könnyűvé válik. Nincs egyetlen olyan szembeszökő hasonlóság, nincs egyetlen tökéletesen bizonyított azonosság, amit így ne lehetne eltenni láb alól. A fent idézett kegyetlen, önző, öndicsőítő szavakat, amiket János annak a szájába ad, aki a megtestesült alázatosság és könyörületesség volt, soha nem ejthette ki Jézus. Az okkultisták felháborodva utasítják vissza a gyanúsítást, és készek megvédeni az embert akár az Isten ellen is, bemutatva, honnan származnak azok a szavak, amiket a negyedik evangélium szerzője ello-
pott. Ezeket teljességükben az *Enoch Könyvében* található „Próféciaiból” vette. Ennek a ténynek a bizonyítására a művelt biblia-tudósnak, Laurence érseknek és az *Evolution of Christianity* szerzőjének, a fordítás szerkesztőjének a személyét hozhatjuk elő. A Bevezetés *Enoch Könyvéhez* utolsó oldalán a következő bekezdést találjuk:

A jó Pásztor által a bérénc őrzőktől és vérengző farkasoktól megmentett bárányról szóló példabeszédet a negyedik evangélista nyilvánvalóan az *Enoch LXXXIX*-ből kölcsönözte, amelyben a szerző úgy ábrázolja a pásztorokat, mint akik leölik és elpusztítják a bárányt Uruk eljöve-
tele előtt, és így felfedi annak a valódi jelentését, ami mindaddig rejtélyes rész volt a jánosi példabeszédben – „Mindazok, a kik előtttem jöttek, tolvajok és rablók” – olyan kifejezésmód, amit most nyilvánvaló utalásként értékelünk Enoch allegorikus pásztoraira.

Valóban „nyilvánvaló”, de ezen kívül még valami más is. Ugyanis, ha Jézus ezeket a szavakat olyan értelemben mondta volna ki, mint amit neki tulajdonítanak, akkor el kellett olvasnia az *Enoch Könyvét*, egy tisztán kabbalista, okkult munkát, és ezért felismerte egy olyan értekezés értékét, amit most az egyháza apokrifnek minősít. Ráadásul lehetetlen, hogy nem tudta, hogy ezek a szavak a legrégebb beavatási rítushoz tartoztak.^{7/7} Ha pedig nem olvasta, és a mondat Jánoshoz tartozik, vagy bárki is írta a negyedik evangéliumot, akkor mennyire lehet megbízni a keresztény Megváltónak tulajdonított többi mondás és példabeszéd hitelességében?

Így de Mirville szemléltetése szerencsétlen. Az egyház által elővezetett minden más bizonyíték a kereszténység előtti és elleni másolók pokoli jellegére könnyen elintézhető. Ez talán

^{7/5} Idézett mű. IV. 237.

^{7/6} Ugyanott, 250.

^{7/7} K.: Ki kopogtat az ajtón?

V.: A jó tehénpásztor.

K.: Ki előzött meg téged?

V.: A három rabló.

K.: Ki követ téged?

V.: A három gyilkos. stb. stb.

Nos, ez a beszélgetés zajlik le a pap-beavató és a beavatásra jelöltek között a himáljai erődítmények legrégebb szentélyeiben eljátszott misztériumok során. A szertartást a mai napig így végzik az egyik legősibb templomban, Nepál egyik legeldugottabb pontján. Együtt keletkezett az első Krishna misztériumaival, majd továbbadódott az Első Tirthankara-nak, végül pedig Buddhánál kötött ki, és a Kurukshetra-szertartásnak nevezik, mivel a nagy csata és az isteni adeptus halálának emlékére játsszák el. Nem szabadkőműves, hanem beavatás annak a hősnek az okkult tanításaiba – tiszta és egyszerű okkultizmus.

szerencsétlen, de tény, mindazonáltal – *Magna est veritas et prevalebit*. [Nagy az igazság, és többet ér.]

A fentiek az okkultisták válasza a két pártnak, akik szakadatlanul vádolják őket, az egyik „babonasággal”, a másik pedig „varázslással”. Azoknak a testvéreinknek, akik keresztények, és a keleti chelâ-k számára előírt titoktartással piszkálnak bennünket, mindig hozzátéve, hogy az ő „Istenük könyve” egy „nyitott könyv” mindenki számára, „hogy olvassák, megértsék és *üdvözljenek*”, azzal válaszolunk, hogy megkérjük őket, tanulmányozzák, amit ebben a fejezetben elmondtunk, utána pedig cáfolják meg, ha tudják. Napjainkban nagyon kevesen vannak, akik elég felkészültek, hogy biztosítsák olvasóikat, hogy a *Biblia*

szerzőjének Istent, a végcéljának a megváltást, mondanivalójának pedig a semmilyen hibával nem elegyített igazságot tartották.

Ha Locke-nek fel lehetne most tenni a kérdést, talán nem volna hajlandó újra megismételni, hogy a *Biblia*

teljesen tiszta, teljesen őszinte, semmi nem túl sok benne, semmi nem hiányzik belőle.

A *Bibliának*, ha nem is kell bebizonyítani, hogy mindennek a teljes ellentéte, nagy szüksége van egy olyan magyarázóra, aki járatos a kelet tanításaiban, mivel azokat meg kell találni annak titkos kötetében. Az sem biztonságos most *Enoch Könyvének* Laurence érsek általi fordítása után, hogy idézzük Cowper-t, és megnyugtassuk magunkat, hogy a *Biblia*

... fényt ad minden kornak,
Ad, de nem utánoz semmit.

mert igenis utánoz, mégpedig nagyon jelentősen, különösen azok véleménye szerint, akik – mivel semmit nem tudnak annak szimbolikus jelentéséről és a mögötte húzódó és benne elrejtett igazságok egyetemességéről – hajlamosak ítéletet hirdetni annak holtbetűs megjelenése alapján. Ez egy hatalmas kötet, egy mestermunka, ami nagy igazságokat tartalmazó okos és ötletes mesékből áll, de ezeket az igazságokat csak azok számára tárja fel, akik a beavatottakhoz hasonlóan rendelkeznek egy kulccsal a belső jelentésükhöz. Egy mese, amely tényleg fennkölt erkölcsiségében és tanításában, még mindig csak egy mese és allegória, a régi zsidó részeiben kitalált személyiségek gyűjteménye, a későbbi kiegészítéseiben pedig mondásoké és példabeszédeké, és így teljesen félrevezető bárki számára, aki nem ismeri az ezotériáját. Ezenkívül csillagimádás és szabeus istenimádás, tiszta és egyszerű, ami *Mózes Öt Könyvében* megtalálható, amikor exoterikusan olvassák, és a legcsodálatosabb mértékben ősi tudomány és csillagászat, amikor ezoterikusan értelmezik.

VIII. fejezet Enoch Könyve a kereszténység forrása és alapja

Miközben a *Mercavah*-val sokat foglalkoznak, a zsidók, vagy inkább a zsinagógáik elutasították az *Enoch Könyvét*, vagy azért, mert nem tartalmazta azt kezdettől a héber kánon, vagy azért, mert – ahogyan Tertullianus gondolta – azt

A zsidók nem ismerték el, ahogyan semmilyen más szentírást sem, ami Krisztusról beszél.^{8/1}

Azonban ezen okok egyike sem a valódi volt. A Bírák Tanácsának semmi köze nem volt hozzá, egyszerűen azért, mert az inkább egy mágiával foglalkozó mű volt, mint tisztán kabballista. Napjainkban mind a latin, mind a protestáns egyház teológusai az apokrif munkák közé sorolják. Mindazonáltal az *Újszövetség* és különösen az *Apostolok Cselekedetei* és a *Levelek* bővelkednek eszmékben és tanításokban, amiket most dogmákként fogadnak el és állítanak be a tévedhetetlen római és más egyházak is, és akár egész mondatokat vesz át szó szerint

^{8/1} *Book of Enoch*, Laurence érsek fordítása, Bevezetés, V. oldal.

Enoch-tól, vagy az „ál-Enoch-tól”, aki ezen a néven írt arámiul vagy szír-kaldeaiul, ahogyan Laurence érsek, az etiópiai szöveg fordítója állítja.

A plagizálás annyira szembetűnő, hogy a *The Evolution of Christianity* szerzője, aki Laurence érsek fordítását szerkesztette, arra kényszerült, hogy néhány sokatmondó megjegyzést tegyen bevezetőjében. Logikai bizonyíték^{8/2} alapján azt találták, hogy ez a könyv a keresztény idők előtt készült (nem számít, hogy kettő vagy húsz évszázaddal korábban). Ahogyan a szerkesztő helyesen érvel, az

Akár egy nagy héber próféta sugalmazott jövődömlése, aki csodás pontossággal előrejelzi a Názareti Jézus jövőbeli tanítását, akár az a szemita regény, amelyből az utóbbi kölcsönözte az elképzeléseit az Ember Fiának dicsőséges visszatéréséről, hogy elfoglaljon egy bírói trónust örövendező szentek és reszkető bűnösök között, akikre örökké tartó boldogság vagy örök tűz vár, akár ezeket a mennyei látomásokat emberinek vagy isteninek kell elfogadni, olyan óriási befolyást gyakoroltak az emberiség sorsára közel kétezer éven keresztül, hogy a vallási igazság őszinte és pártatlan keresői többé nem késlekedhetnek, hogy megvizsgálják a kapcsolatot *Enoch Könyve* és a kereszténység kinyilatkoztatása vagy fejlődése között.^{8/3}

Az *Enoch Könyve*

Beszámol az elemek természetfeletti irányításáról is egyedi angyalok tevékenységén keresztül, akik uralkodnak a szelek, a tenger, a jégverés, a fagy, a harmat, a villámlás és a visszhangzó mennydörgés fölött. Szintén megadja a legfontosabb bukott angyalok neveit, akik között felismerünk néhány láthatatlan hatalmat, amiket héber-kaldeai fohászok égetett agyagkorsóira felvésett [mágikus] varázsigék neveznek meg.^{8/4}

Ezeket a korszakokat megtaláljuk a „halleluja” szót is, ami azt mutatja, hogy

egy olyan szó, ami a régi ördögűző szír-kaldeaiaknál a nyelv forgandóságán keresztül a modern evangelizátorok siboletjévé* vált.^{8/5}

A szerkesztő ezután azzal folytatja, hogy ismertet 57 verset az *Evangeliumok* és az *Apostolok cselekedetei* különböző részeiből párhuzamosan az *Enoch Könyvéből* vett részekkel, és ezt mondja:

A teológusok figyelme a *Júdás levelében* található részre összpontosult, mert a szerző kifejezetten megnevezi a prófétát. Viszont Enoch-nál és az *Újszövetség* írásainak szerzőjénél található nyelvezet és gondolatok halmozott egybeesése, amint az feltárul az általunk összevetett párhuzamos részekből, világosan megmutatja, hogy a szemita Milton munkája volt az a kiapadhatatlan forrás, amiből az evangélisták és az apostolok, vagy a nevükben író emberek kölcsönözték a feltámadás, az ítélet, a halhatatlanság, a kárhozat és az ember fiának örökkévaló uralkodása alatti igazságosság egyetemes birodalma elképzeléseit. Ez az evangéliumi plágium János Jelenéseiben csúcsosodik ki, ami Enoch látomásait ülteti át a kereszténységbe némi módosítással. Ebben hiányoljuk az apokaliptikus jövődömlés nagy mesterének fennkölt egyszerűségét, aki az özönvíz előtti patriarchák nevében prófétált.^{8/6}

Az igazat megvallva, a hipotézisnek legalább azt kellett volna sugalmaznia, hogy az *Enoch Könyve* jelenlegi formájában egyszerűen egy átirat sokkal régebbi szövegekből, számos kereszténység előtti és utáni kiegészítéssel és beszúrással. Modern kutatók egészen odáig mentek, hogy kimutatják, a LXXI. fejezetben Enoch a nappalt és az éjszakát 18 részre osztja fel,

^{8/2} Az *Enoch Könyve* ismeretlen volt Európában egy évezredig, amikor Bruce megtalálta Abeszínában néhány másolatát etióp nyelven, azt fordította le Laurence érsek 1821-ben az oxfordi Bodleian könyvtárban található szövegből.

^{8/3} *Idézett mű*, XX. oldal.

^{8/4} *Ugyanott*.

* Szó, amelyen az efraimitákat felismerték. – a ford. megj.

^{8/5} *Idézett mű*, XIV. oldal, lábjegyzet.

^{8/6} *Idézett mű*, XXXV. oldal.

és az év leghosszabb napja 12-t tartalmaz ebből a 18 részből, miközben 16 óra hosszúságú nappal nem fordulhatott elő Palesztinában. A fordító, Laurence érsek ilyen megjegyzést tesz:

Az a vidék, ahol a szerző élt, nem helyezkedhetett el lentebb, mint az északi szélesség 45. foka, ahol a leghosszabb nap 15 és fél óra, sem pedig feljebb, mint kb. a 49. fok, ahol a leghosszabb nap pontosan 16 óra. Ez behatárolja azt az országot, ahol írt, ami legalább a Kaszpi-tenger és a Fekete-tenger északi vidékének magasságában volt. ... Az *Enoch Könyvének* szerzője talán az egyik törzsnek a tagja volt, amit Shalmaneser elvitt és elhelyezett „Halah-ban és Habor-ban a Goshen folyó mentén és Medes városainban”.^{8/7}

A későbbiekben bevallja, hogy:

Nem lehet azt mondani, hogy belső bizonyíték tanúsítja az *Ószövetség* felsőbbrendűségét az *Enoch Könyvével* szemben. ... Az *Enoch Könyve* tanítja az Ember Fiának, a Kiválasztottnak, a Messiásnak a korábbi létezését, aki „kezdeteiktől létezett titokban,^{8/8} és aki nevének megidézése a Szellemek Urának jelenlétében történt, mielőtt a nap és az állatövi jegyek teremtmése megtörtént”. A szerző ugyancsak utal a „másik Hatalmasságra, aki a víz fölött levő Földön volt azon a napon” – ami nyilvánvaló utalás *Mózes I. Könyve* I. 2. nyelvzetére.^{8/9} [Fenntartjuk, hogy ez érvényes a hindu Nârâyana-ra is, a „vizeken mozgóra”.] Megvan tehát a Szellemek Ura, a Kiválasztott és egy harmadik Hatalmasság, ami láthatólag előrevetíti az eljövendő Háromságot [ahogy a Trimûrti-t is]. Azonban bár Enoch képzeletbeli Messiása kétségtelenül fontos hatást gyakorolt az Ember Fia istenségének eredeti elképzeléseire, nem sikerül azonosítanunk a homályos utalását a másik „Hatalmasságra” az alexandriai iskola Szentháromság tanával, még pontosabban a „hatalom angýalaival”, akik bőségesen jelen vannak Enoch látomásában.^{8/10}

Egy okkultistának aligha lenne gondja az említett „Hatalmasság” azonosításával. A szerkesztő figyelemre méltó észrevételeit a következő gondolatokkal fejezi be:

Idáig megtudtuk, hogy az *Enoch Könyvét* a keresztény korszak előtt hozta nyilvánosságra valamilyen nagy ismeretlen szemita[?] faj, amely egy próféták utáni korban sugalmazottnak hitte magát, és kölcsönvette egy vízözön előtti pátriárka nevét,^{8/11} hogy hitelesítse saját, messiási királyságról szóló lelkes előrejelzését. Mivel pedig ennek a csodálatos könyvnek a tartalma szabadon átmegy az *Újszövetség* összeállításába, következésképpen ha a szerző nem egy sugalmazott próféta volt, aki előre jelezte a kereszténység tanításait, akkor egy képzelődő rajongó volt, akinek a látomásait elfogadták az evangélisták és az apostolok kinyilatkoztatásként – kétféle következtetés, ami magába foglalja a kereszténység isteni vagy emberi eredetét.^{8/12}

Mindezeknek a végeredménye ugyanennek a szerkesztőnek a szavaival:

Az a felfedezés, hogy az állítólagos kinyilatkoztatás nyelve és gondolatai megtalálhatók egy korábban létező munkában, amit az evangélisták és apostolok sugalmazottnak fogadnak el, viszont amit a modern teológusok az apokrif művek közé sorolnak.^{8/13}

Ez megmagyarázza a Bodlean Könyvtár egyházi könyvtárosainak vonakodását is, hogy közzé tegyék az *Enoch Könyvének* etióp szövegét.

Az *Enoch Könyvének* jövődölései tényleg prófétaiak, de azokat a hétből az öt fajnak szánták és azok feljegyzéseit fedik le, mindent, ami a két utolsóira vonatkozik, titokban tartják. Így az angol fordítás szerkesztője áttett megjegyzés, hogy:

A XCII. fejezet prófécia sorozatát írja le, amik Enoch saját korából a jelenlegi generáción mintegy ezer évvel túlra terjednek ki,^{8/14}

^{8/7} Idézett mű, XIII. oldal.

^{8/8} A hetedik princípium, az első kiadás.

^{8/9} Idézett mű, XXXVII. és XL. oldalak.

^{8/10} Idézett mű, XL. és LI. oldalak.

^{8/11} Aki a „szoláris” vagy manvantarai évet jelenti.

^{8/12} Idézett mű, XLI. és XLII. oldalak.

^{8/13} Idézett mű, XLVIII. oldal.

tévedés. A próféciák a jelenlegi faj végéig terjednek ki, nem csupán innen számított „ezer évig. Nagyon igaz, hogy:

Az elfogadott [keresztény] időszámítási rendszerben egy nap [alkalmanként] száz, egy hét pedig hétszáz évet jelent.^{8/15}

Ez azonban egy önkényes és képzeletszülte rendszer, amit a keresztények azért használnak, hogy összhangba hozzák a bibliai időszámítást a tényekkel és elméletekkel, és nem fejezi ki az eredeti gondolatot. A „napok” a mellékfajok meghatározatlan időszakait jelentik, a „hetek” pedig az alfajokét, mivel a gyökérfajokra egy olyan kifejezéssel történik utalás, ami még csak meg sem található az angol fordításban. Továbbá a 150. oldal alján szereplő mondat:

Azután, a negyedik héten... a szent és becsületes látomásait meg fogják tapasztalni, generációk egymásutánisága fog bekövetkezni.^{8/16}

teljesen rossz. Az eredetiben ez áll: „generációk egymásutánisága következett be a földön”, stb. Vagyis az első emberi faj után, amelyet valódi emberi módon nemzettek, ami a harmadik gyökérfajban terjedt el – ez olyan változtatás, ami teljesen módosítja a jelentést. Tehát mindaz, ami szerepel a fordításban – ahogyan nagyon valószínűen az etióp szövegben is, mivel a másolatokat alaposan meghamisították – olyan dolgokról, amelyeknek majd a jövőben kell megtörténniük, tájékoztatásunk szerint az eredeti kaldeai kéziratban múlt időben szerepel, és nem jövődőlés, hanem annak az elbeszélése, ami már megtörtént a múltban. Amikor Enoch elkezd „beszélni egy könyvből”,^{8/17} akkor egy nagy bölcs által ismertetett elbeszélést olvas fel, a próféciák pedig nem a sajátjai, hanem a bölcstől származnak. Enoch vagy Enoichion „belső szemet” vagy bölcslet jelent. Így minden prófétát és adeptust lehet „Enoichion-nak” nevezni anélkül, hogy ál-Enoch-ká válna. Itt azonban a bölcs, aki összeállította a jelenlegi *Enoch Könyvét*, határozottan úgy jelenik meg, mint aki egy könyvből olvas fel:

Az első héten a hetediken születtem meg [miután a fizikai nemzés elkezdődött, az első alfaj hetedik ágában vagy mellékfajában, konkrétan a harmadik gyökérfajban]. ... Utánam azonban a második héten [a második alfajban] nagy gonoszság fog felemelkedni [inkább emelkedett fel], és azon a héten be fog következni az első vége, amelyben az emberiség veszélytelen lesz. De amikor az első teljessé válik, a romlottság fog megnövekedni.^{8/18}

Ezzel a fordítással ennek semmi értelme nincs. Ahogyan az ezoterikus szövegben áll, egyszerűen azt jelenti, hogy az első gyökérfaj el fog jutni egy végponthoz a harmadik gyökérfaj második alfaja során, amely időszakban az emberiség veszélytelen lesz. Mindennek semmi köze semmiféle bibliai vízőzönhöz. A 10. vers a hatodik hétről beszél [a harmadik gyökérfaj hatodik alfajáról], amikor:

Mindazok, akik benne el fognak sötétülni, valamennyiük szíve el fogja felejteni a bölcsességet [az isteni tudás ki fog halni] és abban fog egy ember felemelkedni.

Ezt az „embert” a fordítók valamilyen saját rejtélyes indokaik alapján úgy veszik, hogy Nabukodonozort jelenti – valóban ő a tisztán emberi faj (az allegorikus nemzésbe bukás után) első hierophant-ja, akit arra választottak ki, hogy megóvja a feledéstől a dévák (angyalok vagy Elohim) haldokló bölcsességét. Ő az első „Ember Fia” – a misztikus elnevezést a Mânushi (emberek) első emberi iskolájának isteni beavatottjai kapták a harmadik gyökérfaj legvége idején. Hívták a „Megváltónak” is, mivel az is volt a többi hierophant-tal együtt, akik megmentették a Kiválasztottat és a Tökéleteset a geológiai tűzvésztől, és hagyták elpusztulni a

^{8/14} *Idézett mű*, XXIII. oldal.

^{8/15} *Ugyanott*.

^{8/16} XCII. 9.

^{8/17} *Idézett mű*, XCII. 4.

^{8/18} *Idézett mű*, XCII. 4-7.

Vég kataklizmájában^{8/19} azokat, akik elfelejtették az őseredeti bölcsességet a szexuális érzékiségben.

[A „hatodik hét” vagyis a hatodik alfaj] befejezése folyamán pedig tűzzel fogja elégetni az uradalom házát [a bolygó felét, vagy az akkor lakott földrészt], és a választott gyökér minden faja szét fog szóródni.^{8/20}

A fentiek a kiválasztott beavatottakra vonatkoznak, és egyáltalán nem a zsidókra, az állítólagos választott népre, vagy a babiloni fogságra, ahogyan azt a keresztény teológusok értelmezik. Figyelembe véve, hogy Enoch vagy a megörökítői a „bűnösökről hozott határozat” végrehajtását említik több különböző hét folyamán,^{8/21} kijelentik, hogy „az istentelenek minden munkája el fog tűnni az egész földről” e negyedik idő (a negyedik faj) során, ez biztosan aligha a *Biblia* egyetlen vízözönére vonatkozik, és még kevésbé a fogságra.

Igy tehát arra következtethetünk, hogy mivel az *Enoch Könyve* a manvantara öt faját fedi le, néhány utalással a két utolsóra, ezért nem tartalmaz „bibliai próféciaikat”, hanem egyszerűen tényeket, amiket a kelet titkos könyveiből vettek. A szerkesztő továbbá beismeri, hogy:

Az előző hat, vagyis a 13. 14. 15. 16. 17. és 18. verset a XIX. fejezet 14. és 15. versei közül emelték át, ahol az eredeti kéziratban megtalálhatók.^{8/22}

Ezzel az önkényes átírással a zűrzavart még jobban megkavarta. Mégis, teljesen igaza van, amikor azt mondja, hogy az *Evangéliumok* tanításait, de még az *Ószövetségét* is összességükben az *Enoch Könyvéből* vették, mert ez annyira nyilvánvaló, mint a Nap az égen. *Mózes Öt Könyvének* egésze úgy lett kialakítva, hogy összhangban legyen az ismertett tényekkel, és ez megmagyarázza, hogy a héberek miért utasítják vissza, hogy ezt a könyvet a kánonjukban belehelyezzék, ugyanúgy, mint ahogyan később a keresztények elutasították, hogy kano nizált munkáik között ismerjék el. Az a tény, hogy Júdás apostol és sokan az egyházatyák közül úgy hivatkoznak rá, mint kinyilatkoztatásra és szent műre, azonban kiváló bizonyíték arra, hogy a korai keresztények elfogadták. Közülük a legműveltebbek – mint például Alexandriai Kelemen – a kereszténységet és annak tanításait teljesen más megvilágításban érték, mint modern utódaik, és Krisztusra olyan aspektusból tekintettek, amit az okkultisták csak méltányolni tudnak. A korai nazarénusok és a kresztianusok – ahogyan Justin vértanú nevezi őket – Jézus, a valódi Felkent és a beavatás Krisztusa követői voltak, míg a modern keresztények, különösen a nyugatiak lehetnek pápisták, görögök, kálvinisták vagy lutheránusok, de aligha lehet őket keresztényeknek, vagyis Jézus Krisztus követőinek nevezni.

Az *Enoch Könyve* tehát teljesen szimbolikus. Az emberi fajok történelmére vonatkozik, és azok korai viszonyára a teogóniával, mivel a jelképek összevegyülnek csillagászati és kozmikus misztériumokkal. Egy fejezet azonban hiányzik a Noéval kapcsolatos leírásokban (mind a párizsi, mind a Bodleian-i kéziratból), nevezetesen az LVIII. fejezet a X. részben. Ezt nem lehetett átalakítani, ezért pedig el kellett tűnnie, csupán eltorzult töredékei maradtak meg. A tehenekről szóló álom, a fekete, a vörös és a fehér üsző az első fajokra, azok osztályaira és eltűnésükre vonatkozik. A LXXXVIII. fejezet, amelyben a négy angyal egyike „odament a fehér tehénhez, és megtanított neki egy misztériumot”, ami után a megszülető misztérium „emberré vált”, (a) az ősi árják kifejlődő első csoportjára és (b) az úgynevezett „hermafrodita misztériumára” vonatkozik, ami utalás az első, mostanival megegyező típusú emberi fajok születésére.

^{8/19} Minden gyökérfaj végekor bekövetkezik egy kataklizma, felváltva tűzzel és vízzel. Közvetlenül a „nemzésbe bukás” után a harmadik gyökérfaj hulladékát – azokat, akik az érzékiségbe hulltak azáltal, hogy kies-tek az Isteni Tanítók tanításaiból – elpusztították, ami után megtörtént a negyedik gyökérfaj kialakítása, amely- nek a végén volt az utolsó vízözön. (Lásd az „Isten Fiait” az *Isis Unveiled*, 593. és további oldalain említve.)

^{8/20} *Idézett mű*, XCII. 11.

^{8/21} *Idézett mű*, XCII. 7, 11, 13, 15.

^{8/22} *Idézett mű*, lábjegyzet, 152. oldal.

A jól ismert rítus Indiában, az, amely fennmaradt abban a patriarchális országban napjainkig, és amit úgy ismerünk, mint az átkelést vagy újraszületést a tehénen keresztül – egy olyan szertartás, amelynek azok az alsóbb kasztok, amelyek brahmanokká szeretnének válni, alá kell vetniük magukat – ebből a misztériumból ered. Olvassa el bármely keleti okkultista gondos figyelemmel a fent megnevezett fejezetet az *Enoch Könyvében*, és meg fogja találni, hogy a „Bárány Ura” – akiben a keresztények és az európai misztikusok Krisztust látják – az Áldozati Hierophant, akinek a nevét szanszkritul nem merjük megadni. Továbbá, miközben a nyugati egyházi emberek az egyiptomiakat és az izraelitákat a „bárány és a farkasok” szerepében látják, valójában mindezek az állatok a neofita próbatételeire és a beavatás misztériumaira vonatkoznak, mind Indiában, mind Egyiptomban, és arra a legszörnyűsebb büntetésre, amiket a „farkasok” vonnak magukra – azok, akik válogatás nélkül felfedik azt a tudást, ami csak a kiválasztottat és a „tökéleteset” illeti.

Azok a keresztények, akik – hála a későbbi beszúrásoknak^{8/23} – abba a fejezetbe beleírtak egy háromszoros próféciát, ami a vízözönre, Mózesre és Jézusra vonatkozik, tévedésben vannak, mivel az valójában Atlantisz büntetését és elvesztését, valamint az oktan viselkedés megtorlását jelenti. A „Bárány Ura” a karma, egyben a „hierophant-ok vezetője”, a Legfőbb Beavató a földön. Ő mondja Enoch-nak, aki könyörög neki, hogy mentse meg a bárány vezetőit attól, hogy felfalják a vadállatok:

...Elő fogok idézni egy szavalatot, amit előttem kell előadni... milyen sokat kiszolgáltattak a pusztulásra, és... mit fognak csinálni, akár úgy cselekednek, ahogyan megparancsoltam nekik, akár nem.

Ennek azonban nem lehetnek tudatában, te sem adhatsz nekik semmilyen magyarázatot, és nem is korholhatod őket, de lennie kell egy leírásnak minden általuk a saját idejükben elkövetett pusztításról.^{8/24}

...Csendben, örvendezve nézte, ahogyan felfalták, lenyelték és elragadták őket, és ott maradtak minden vadállat prédájának...^{8/25}

Azok, akik abban a hitben leledzenek, hogy bármely nép okkultistái elutasítják a *Bibliát*, annak eredeti szövegében és jelentésében, tévedésben vannak. Nem utasítják el jobban, mint a *Thoth Könyveit*, a kaldeai *Kabalah*-t, vagy magát a *Dzryan Könyvét*. Az okkultisták csak az egyoldalú értelmezéseket és a *Bibliában* található emberi elemeket utasítják el, amely legalább annyira okkult és ezért szent mű, mint a többi. A büntetés pedig valóban szörnyű mind azoknak, akik áthágják a titkos kinyilatkoztatások megengedett korlátait. Prométheuszról Jézusig és tőle a legmagasabb adeptusig, ahogyan a legalacsonyabb tanítványig, a misztériumok minden felfedőjének egy Chrestos-szá, egy „bánat emberévé” és mártírrá kell válnia. „Óvakodj attól – mondta az egyik legnagyobb Mester – hogy felfedjed a Misztériumot a kívülállóknak” – az avatatlanoknak, a szadduceusoknak és a hitetleneknek. A történelemben minden nagy hierophantot úgy mutatnak be, mint aki erőszakos halállal fejezi be életét: Buddha,^{8/26}

^{8/23} Ilyen beszúrások és változtatások találhatók meg szinte minden esetben, ahol számjegyek vannak megadva, különösen ott, ahol a 11 és 12 számok megjelennek – mivel mindezeket úgy alakították (a keresztények), hogy az apostolok, a törzsek és a pátriárkák számára utaljanak. Az etióp szöveg fordítója – Laurence érsek – ezeket általánosságban az „átmásoló hibáinak” tulajdonítja, amikor csak a két szöveg, a párizsi és a Bodleian-i kéziratok különböznek. Attól tartunk, ez nem hiba a legtöbb esetben.

^{8/24} *Idézett mű*, LXXXVIII. 99, 100.

^{8/25} *Ugyanott*, Ennek a résznek – ahogyan máris bemutatjuk – egy nagyon érdekes felfedezéshez kell vezetnie.

^{8/26} Gautama Buddha világi történetében eléggé idős korában, 80 évesen hal meg, és az életből békésen lép át a halálba egy nagy szent minden derűs nyugalomával, mint Barthélemy Szt. Hilaire tette. Nem úgy az ezoterikus és valódi értelmezés szerint, amely feltárja annak a szentségtörő és allegorikus állításnak a valódi értelmét, ami szerint Gautama, a Buddha rendkívül prózai módon hal meg túl sok disznóhús fogyasztásától, amit Tsonda készített el neki. Hogyan lehet, hogy az, aki az állatok leölését a legnagyobb bűnnek hirdette, és aki tökéletes vegetáriánus volt, disznóhús evésétől halhatott meg – ez olyan kérdés, amit soha nem tettek fel az orientalistáink, akik közül néhányan nagyon jól szórakoznak az állítólagos eseményen (mint ahogyan mostanában sok jólelkű

Pythagorasz, Zoroaszter, a legnagyobb gnosztikusok, azok saját iskoláiknak alapítói, a mi modernebb korunkban pedig több tűz-filozófus, rózsakeresztes és adeptus. Valamennyien úgy jelennek meg – akár egyenesen, akár az allegória leple alatt –, mint akik büntetést fizettek az általuk tett kinyilatkoztatásokért.

Az avatatlan olvasó számára ez csak véletlen egybeesésnek látszódhat. Az okkultista számára minden „Mester” halála fontos és komoly jelentést hordozó. Hol találunk olyat a történelemben, hogy egy hatalmas vagy szerény „Üzenethozó”, egy beavatottat vagy egy neofitát, akit, amikor valamilyen addig elrejtett igazság vagy igazságok hordozójává vált, ne feszítették volna keresztre és ne tépték volna cafatokra az irigység, a rosszindulat és a tudatlanság „kutyái”? Ilyen a szörnyű okkult törvény, és az, aki nem érzi magában egy oroszán szívét, hogy megvesse a vad ugatókat, és egy galamb lelkét, hogy megbocsásson a szegény tudatlan ostobáknak, hagyjon fel a szent tudománnyal. A sikerhez az okkultistának rettenthetetlennek kell lennie, szembe kell néznie a veszélyekkel, a becstelenséggel és a halállal, megbocsátónak kell lennie, és hallgatnia kell azokról a dolgokról, amiket nem lehet kiadni. Azoknak, akik hiába dolgoztak ezeken a területeken, napjainkban várakozniuk kell – ahogyan az *Enoch Könyve* tanítja – „amíg a gonosztevők elpusztulnak”, és a bűnösök hatalma megsemmisül. Nem megengedett az okkultistának hogy a bosszút keresse, vagy akár csak vágyakozzon rá:

Várjon, amíg a bűn elmúlik, mert az ő neveiket [a bűnösökét] ki kell törölni a szent könyvekből [az asztrális feljegyzésekből], a magjukat el kell pusztítani, a szellemeiket pedig megsemmisíteni.^{8/27}

Ezoterikusan Enoch az „Ember Fia”, az első, szimbolikusan pedig az ötödik gyökérfaj első alfaja.^{8/28} Ha pedig a neve numerikus és csillagászati jelek céljaira szolgál, a napévet vagy 365-öt jelentve, összhangban a *Mózes I. Könyvében* neki tulajdonított korról, akkor ez azért van, mert a hetedik lévén okkult célokból ő a két megelőző fajnak és 14 alfajának megszemélyesített időszaka. Ezért úgy jelenik meg a Könyvben, mint Noé dédapja, aki viszont a negyedik gyökérfajjal harcoló ötödik emberiségének a megszemélyesítése. Ez a felfedett és világivá vált misztériumok nagy időszaka, amikor az „Isten Fiai” lejöve a földre elvették az emberek feleségeit és lányait, és megtanították nekik az angyalok titkait. Más szavakkal, amikor a harmadik faj „elme-szülte” emberei elkeveredtek a negyedik faj embereivel, és az isteni tudományt az emberek fokozatosan varázslássá süllyesztették le.

IX. fejezet Hermetikus és kabbalista tanítások

Hermész kozmogóniáját ugyanúgy fátyol borítja, mint a mózesi rendszert, csak látszatra sokkal inkább összhangban van a titkos tudomány tanításaival, sőt még a modern tudományével is. A háromszorosan nagy Triszmegisztosz azt mondja, hogy „a kéz, amely a világot a forma nélküli korábban létező anyagból formába öntötte, nem kéz”. Erre *Mózes I. Könyve* így válaszol: „A világ a semmiből teremtődött”, bár a *Kabalah* tagadja, hogy ilyen jelentése lenne

misszionárius is teszi Ceylonban). Az egyszerű igazság az, hogy az említett rizs és disznóhús tisztán allegorikus. A rizs a „tiltott gyümölcsöt” jelképezi, mint Éva „almája”, és az okkult tudást jelenti a kínaiaknál és tibetieknél. A „disznóhús” pedig a brahmani tanításokban Vishnu-t, aki az első Avatára-jában egy vadkan formáját ölti fel azért, hogy felemelje a földet a tér vizeinek felszínére. Ezért nem a „disznóhús” az, amitől Buddha meghal, hanem mert kifecsegett néhány brahmani misztériumot, látva a rossz hatást, amit egyes érdemtelen emberekre tett a titok felfedésével, ahelyett, hogy igénybe vette volna a Nirvána-t, inkább elhagyta ezt a földi formát, továbbra is az élők körében maradt, hogy segítse az emberiség fejlődését. Innen erednek az állandó testet öltései a dalai és a teshu lámák hierarchiájában, más jótéteményei mellett. Ez az ezoterikus magyarázat. Gautama életét a későbbiekben teljesebben fogjuk tárgyalni.

^{8/27} Idézett mű, CV. 21.

^{8/28} A *Bibliában* (*Mózes I. Könyve*, IV. és V.) három különböző Enoch (Kanoth vagy Chanoth) szerepel: Káin fia, Seth fia és Jared fia, ők azonban mind azonosak, és közülük kettő csak félrevezetési céllal van megemlítve. Csak a két utóbbi éveit közlik, az elsőt további említés nélkül hagyják.

a nyitó mondatoknak. A kabbalisták soha nem fogadtak el ilyen képtelenséget jobban, mint az indiai árják. Náluk a tűz vagy hő és a mozgás^{9/1} voltak a világnak a korábban létező anyagból való megformálásának fő eszközei. A védantisták Parabrahman-ja és Mûlaprakriti-je a kabbalisták Ain Soph-jának és Shekinah-jának ősalakja. Aditi a Sephira őstípusa, a Prajâpati-k pedig a Sephiroth idősebb testvérei. A modern tudomány csillagköd-elméletét annak minden rejtélyével az ősi tanítás kozmogóniájában megoldották, és a paradox, bár rendkívül tudományos kijelentés, hogy „a lehülés összehúzódást okoz, az összehúzódás pedig hőt termel, ezért a lehülés hőt eredményez” úgy jelenik meg, mint a fő hatóerő a világok kialakulásában, és különösen a mi naprendszerünkében.

Mindez benne szerepel a kis terjedelmű *Sepher Jetzirah*-ban, annak csodálatos „A bölcsesség 32 útjában”, amit „Jah Kehovah Sabaoth” hitelesített bárki számára, aki rendelkezik a kulccsal a titkos jelentéséhez. Ami *Mózes I. Könyve* első verseinek dogmatikus vagy teológiai értelmezését illeti, azt találóan megválaszolja ugyanez a könyv, amelyben a Három Anyáról, a levegőről, a vízről és a tűzről beszélve az író egy mérlegként írja le azokat:

Az egyik serpenyőben a jó, a másikban a rossz, és a mérleg nyelve közöttük leng.^{9/2}

Az Egy Örökkévaló és Mindig Jelenlevő Istenség egyik titkos neve minden országban ugyanaz volt, és a mai napig megőrizte a hasonló kiejtését a különböző nyelveken. A hinduk Aum-ja, a szent szótag a görögöknél *Ἄϊὼν*-ná vált, a rómaiaknál pedig *Ævum*-má, a Mindenség Pán-jává. A *Sepher Jetzirah*-ban a 13. utat az „értelem gyűjtésének” nevezik, mert:

Ilyen módon gyűjtjük össze a mennyei adeptusok nézeteit a csillagokról és az égi jelekről, a bolygókkal kapcsolatos megfigyeléseik pedig a tudomány megtestesülése.^{9/3}

A benne szereplő 32.-t és utolsót az „értelem szolgálatának” hívják, és azért nevezik így, mert ez

Mindazok rendezőelve, akik a hét bolygó munkájának szolgálatát végzik azok seregeinek megfelelően.^{9/4}

A „munka” beavatás volt, amelynek során a „hét bolygóval” kapcsolatos minden misztériumot elárultak, ahogyan a „Nap-beavatott” rejtélyét is a hét sugárzásával vagy sugarával – a felkent, a Krisztus dicsőségéét és diadalát is. Olyan misztérium ez, ami világossá teszi Kelemen meglehetősen rejtélyes kijelentését:

Ugyanis azt fogjuk találni, hogy nagyon sok olyan dogma, amit ilyen [barbár és hellén filozófiai] szekták hirdetnek, mivel nem vált teljesen értelmetlenné és nincs elvágva a természet rendjétől [„Krisztus elvágásával”,^{9/5} vagy inkább Chrestos-éval]... eredetében és igazságtartalmában teljesen megfelelő.^{9/6}

Az *Isis Unveiled*-ben^{9/7} teljesebb tájékoztatást talál, mint ami itt megadható a *Zohar*-ról és annak szerzőjéről, a nagy kabbalistáról, Simeon Ben Jochai-ról. Ott elmondjuk, hogy tudomásunk szerint mivel birtokában volt a titkos tudás és a Mercaba, ami biztosította az „Ige” befogadását, az egész élete veszélynek volt kitéve, és el kellett menekülnie a vadonba, ahol 12 évig élt egy barlangban, körülvéve hűségese tanítványokkal, és végül ott halt meg égi jelek és

^{9/1} Parabrahman örök és szünet nélküli „belégzése és kilégzése”, vagyis a természet, a térben levő Univerzum, akár manvantara, akár pralaya során.

^{9/2} *Idézett mű*, III. 1.

^{9/3} *Idézett mű*, 30.

^{9/4} *Idézett mű*, 32.

^{9/5} Akik tisztában vannak azzal, hogy a Krisztus fogalmat a gnosztikusok a Felső Énre használták (az ókori pogány görög beavatottak ugyanezt tették), könnyen megértik a célzást. Azt mondták, hogy Krisztust el kell vágni az alsó éntől, Chrestos-tól a végső és legmagasabb beavatás után, amikor a kettő összeolvad az egyben, Chrestos legyőzetik és új életre kel a megdicsőült Krisztusban. Franck: *Die Kabbala*, 75; Dunlap: *Sód*, II. kötet.

^{9/6} *Stromateis*, I. XIII.

^{9/7} *Idézett mű*, II. VIII.

csodák közepette.^{9/8} A tanításai a Titkos Tanítás eredetéről, vagy ahogyan szintén nevezte, a titkos bölcsességről, ugyanazok, mint amik keleten megtalálhatók, azzal a különbséggel, hogy a bolygói szellemek serege vezetőjének helyére ő „Istent” teszi. Azt mondja, hogy ezt a bölcsességet először maga Isten tanította egy bizonyos számú kiválasztott angyalnak, míg a keleti tanításban ez a kijelentés máshogyan hangzik, amint majd látni fogjuk.

Előttünk van néhány összefoglaló és kabbalista tanulmány a szent *Enoch Könyvéről* és a tarot-ról (rota-ról). Idézzünk egy nyugati okkultista kéziratának másolatából, amelynek bevezetésében ezeket a szavakat találjuk:

Csak egyetlen törvény, egyetlen princípium, egyetlen hatóerő, egyetlen igazság és egyetlen ige. Az, ami fent van, analóg módon olyan, mint ami lent van. Minden, ami van, a mennyiségek és az egyensúlyok eredménye.

Éliphas Lévi axiómája és ez a három mondat azonos gondolatot mutat a kelet és a nyugat között a titkos tudomány tekintetében, amiről ugyanez a kézirat ezt mondja:

Az elrejtett dolgok kulcsa a szentély kulcsa. Ez az a szent szó, amely megadja az adeptusoknak az okkultizmus és misztériumai legfőbb mozgatórugóját. Ez a filozófiák és a dogmák tökéletes megtestesítője, ez az alfa és az ómega, ezt a fényt, az élet és az egyetemes bölcsesség.

Továbbá a szent *Enoch Könyve* tarot-ját vagy rota-ját a következő magyarázat vezeti be:

E könyv ősisége elveszett az idők homályában. *Indiai eredetű*, és egy Mózes messze megelőző korszakból származik. ... Különálló lapokra írták, amik először tiszta aranyból és értékes fémekből voltak. ... Szimbolikus, és keverékei beleilleszkednek a szellem minden csodájába. A korszakokon történő áthaladása megváltoztatta, mindazonáltal megőrizte – a kíváncsiak tudatlanságának köszönhetően – rendszerét és a legfontosabb eredeti számait.

Ez Enoch rota-ja, amit most Enoch tarot-jának neveznek, amire De Mirville – ahogyan láttuk – úgy hivatkozik, mint a „gonosz mágiára” használt eszközre, a „fém lemezekre [vagy lapokra], amik megmenekültek a pusztulástól a vízözön során”, és amiket Káinnak tulajdonított. Abból az egyszerű okból menekültek meg a vízözöntől, hogy az nem „egyetemes” áradat volt. Azt pedig, hogy „indiai eredetű” volt, azért mondják, mert a származása az ötödik gyökérfaj első alfájának indiai áráihoz kötődik, mielőtt Atlantisz utolsó erődtítménye végleg elpusztult volna. Viszont ha az eredete az eredeti hinduk ősapáihoz kapcsolódik, akkor nem India volt, ahol először használták. Származása még ősbibb, és a Himaleh-be,^{9/9} a havas térségbe és azon túl kell visszavezetni. Azon a rejtélyes helyen született, amelyet senki nem képes meghatározni, és amely a kétségbeesésbe hajszolja mind a térképészeket, mind a keresztény teológusokat, az a vidék, ahová a brahmanok elhelyezik a Kailása-jukat, a Sumeru hegyet és a Párvati Pamír-t, ami a görögöknél átalakult Paropamisus-szá.

E még mindig létező helyszín köré épültek az Édenkert hagyományai. Ezekből a vidékekből kapták a görögök a Parnasszusukat,^{9/10} és innen származott a legtöbb bibliai személyiség,

^{9/8} Sok csodát feljegyeztek, ami a halálakor történt, vagy inkább azt kell mondanunk, hogy a mennybemenetelekor, mert nem úgy halt meg, mint mások, hanem hirtelen eltűnt, miközben vakító fényt töltött be a barlangot dicsfénnel, majd a teste újra láthatóvá vált annak maradványa fölött. Amikor ez a mennyi fény ismét helyet adott a sávró barlang szokásos félhomályának – ahogyan Ginsburg mondja –, csak akkor „vették észre Izrael tanítványai, hogy Izrael lámpása kialudt”. Életrajzírói elmondják, hogy hangok hallatszottak a mennyekből, miközben temetésének előkészületei zajlottak, és eltemetésük, amikor a koporsót engedték le a neki készített mély üregbe, egy láng tört elő egy hatalmas és méltóságteljes hang ezeket a szavakat mondta: „Itt van az, aki előidézte, hogy a föld megremegjen, a birodalmak pedig megrázkódnak!”

^{9/9} Lehet, hogy Pockocke nem volt teljes tévedésben, amikor a germán mennyországot, Himmel-t a Himalájából származtatta, és azt sem lehet tagadni, hogy a hindu Kailása (mennyország) az, ami a görög mennyország (Koilon) és a latin Coelum atya.

^{9/10} Lásd Pockocke: *India in Greece* és azt, ahogyan a Parnasszus hegyét leszármaztatja Paranasából, a hindu aszkéták levélből és ágakból készített kunyhóiból, ami félig lakóhely, félig sírhely. „Par-o-Pamisus (Bamian hegye) egy részét Parnasszusnak nevezik. Ezeket a hegyeket Devanica-nak nevezik, mert teljesen tele

egyesek a maguk idejében emberek voltak, mások félistenek és hősök, néhányan pedig – bár nagyon kevesen – mítoszok, az előbbieket csillagászati párijai. Ábrahám volt az egyikük, egy kaldeai brahman^{9/11} – mondja a legenda – aki miután megtagadta isteneit, és elhagyta a kaldeai Ur-t (*pur*, „város”?), átváltozott A-brahm-má^{9/12} (vagyis A-braham-má), „nem-brahmanná”, aki kivándorolt. Így magyarázzák azt, hogy Ábrahám „sok nép atyjává” vált. Az okkultizmus tanulóinak nem szabad elfelejteniük, hogy az ősi panteonokban (beleértve a *Bibliát* is) minden istennek és hősnek három úgymond életrajzi elbeszélése van, amik egymással párhuzamosan futnak, és mindegyik az adott hős egy-egy aspektusával kapcsolatos, a történelmivel, a csillagászatival és a tökéletesen mitikussal, és az utóbbi arra szolgál, hogy a másik kettőt összekapcsolja egymással, és elsimítsa az elbeszélésben levő egyenetlenségeket és összeegyeztethetlenségeket és egy vagy több jelképbe gyűjtse az első kettő igazságait. A helyszíneket úgy alakítják, hogy megfeleljenek csillagászati, sőt pszichikai eseményeknek is. A történelmet így foglyul ejtette az ősi titok, hogy később a XIX. század nagy szfinxévé váljon. Csupán ahelyett, hogy felfalná a túlságosan lassú észjárású faggatóit, akik meg fogják fejteni rejtélyét, akár elismeri, akár nem, a modern Oedipus megszentelteti és kiforgatja, mielőtt az okoskodások tengerébe kényszerítené, amelyben a Szfinx megfullad és elpusztul. Ez mostanra nyilvánvalóvá vált, nemcsak a titkos tanításokon keresztül, akármilyen szűkmarkúan is lehet azokat kiadni, de a komoly és képzett szimbológusokon, sőt, a mértantudósokon keresztül is. A *Key to the Hebrew Egyptian Mystery*-t – amelyben a képzett szabadkőműves Cincinati-ból, Ralston Skinner olyan istentelen módokon fedi fel egy isten körülötte levő rejtélyét, mint a bibliai Jah-ve-jét – egy nagy tudású társulat megerősítése követi, amelynek az elnöke egy Ohio-i úr, és négy alelnöke van, akiknek egyike Piazz Smyth, a jól ismert csillagász és egyiptológus. A skót Royal Observatory igazgatója és a *The Great Pyramid, Pharaonic by name, Humanitarian by fact, its Marvels, Mysteries, and its Teachings* megpróbálja bebizonyítani ugyanazt a problémát, mint az amerikai szerző és szabadkőműves. Nevezetesen azt, hogy az angol mértékrendszer ugyanaz, mint amit az ősi egyiptomiak használtak a piramisuk építése során, vagy Skinner saját szavaival, hogy a fáraói „mértékek forrásából” származik a „brit inch és az ősi könyök”. Ennél sokkal több „származik” belőle, ahogyan ezt majd a következő évszázad vége előtt be fogják bizonyítani. A nyugati vallásban nemcsak hogy minden kapcsolatban áll a mértékekkel, geometriai ábrákkal és időszámításokkal, az alapvető időtartamokkal, amelyek leggyakrabban a történelmi személyiségeken alapulnak,^{9/13} de az utóbbiak tényleg összeköttetésben állnak az éggel és a földdel, csak éppen a hindu-árja mennyel és földdel, nem pedig a palesztinnal.

vannak dévák vagy a „Föld isteneinek” nevezett istenekkel, bhu dévák. A Purâna-k szerint ők házikókban vagy kunyhókban életek, amiket Parnasa-knak neveztek, mert azok levelekből készültek’ (Parnas-ból).” 302. oldal.

^{9/11} Rawlinson jogosan bizonyos a Babilon és Kaldea korai mitológiájára és történelmére tett árja és védikus hatásban.

^{9/12} Ez egy Titkos Tanításból vett állítás, amit el lehet fogadni, de el is lehet utasítani. Éppen csak Ábrahám, Izsák és Júda borzasztóan hasonlít a hindu Brahmâ-ra, Ikshvâku-ra és Yadu-ra.

^{9/13} C. W. King ezt mondja a *The Gnostics and their Remains*-ben (13. oldal) Brahmâ és Ábrahám neveivel kapcsolatban: „Az ember, Seir Aupin e száma 243 számból áll, mivel az „Ábrahám” névben levő betűk számértéke a különböző rendeket jelenti a mennyei hierarchiában. Valójában az Ábrahám és a Brahmâ nevek számértékükben azonosak.” Így annak, aki jártas az ezoterikus szimbolizmusban, egyáltalán nem tűnik furcsának, hogy megtalálja a Loka-pála-kban (az iránytű négy sarokpontjában és a közbelső pontokban, amiket nyolc hindu isten személyesít meg) Indra elefántját, aminek a neve Abhra-(mâtanga) és a feleségét, Abhramu-t. Abhra bizonyos tekintetben a bölcsesség istene, mert ennek az elefántnak a feje az, ami Ganesha-ét (Ganapati-ét), a bölcsesség istenét helyettesíti, amit Shiva vágott le. Abhra pedig „felhőt” jelent, ugyanakkor annak a városnak a neve is, ahol Ábrahám állítólag lakott – amikor visszafelé olvassuk – „Arba (Kirjath) a négy városa... Ábrahám (Abram) Abra egy m-mel kiegészítve a végén, és Abra-t visszafelé olvasva Arba-t kapunk”. (*Key to the Hebrew Egyptian Mystery*). Ha a szerző hozzátette volna még, hogy Abra szanszkritul „a felhőben, vagy felhőből való” jelent, akkor Ábrahám kozmikus-csillagászati jelentése még világosabbá válik. Mindezeket eredetiben, szanszkritul kellene olvasni.

Szinte minden bibliai személyiség őstípusát India korai panteonjában kell keresni. Brahmâ, vagy inkább a Dhyâni-Pitara (az „Atyaistenek”) „Elme-szülte” fiai, a „Fény Fiai” azok, akik-től megszülettek a „Föld Fiai”, a pátriárkák. Mert ha a *Rig Vêda* és annak három nővér-*Vêdâja* „a tűzből, a levegőből és a naptól köpülőddött ki”, vagy Agni-ból, Indra-ból és Sûrya-ból, ahogyan a *Manu-Smriti* elmondja, akkor az *Ószövetség* teljesen tagadhatatlanul a legleleményesebb héber kabbalisták fejéből „köpülőddött ki”, részben Egyiptomban, részben Babilonban, „kezdetek óta a szanszkrit irodalom és a brahmani tudás székhelyén” – ahogyan Vans Kennedy ezredes helyesen állította. Az egyik ilyen másolat Abram vagyis Ábrahám volt, akinek a kebléről minden ortodox zsidó azt reméli, hogy a halál után ott gyűlik össze, és annak a kebelnek a helyét úgy adják meg, mint a „mennysorság a felhőkben”, vagy Abhra.^{9/14}

Ábrahám és Enoch tarot-ja között jelentős távolság látszik, mégis, a kettő több láncszemen keresztül szorosan kapcsolódik egymáshoz. Gaffarel bebizonyította, hogy a négy szimbolikus állat a tarot 21 kulcsában, annak harmadik hetességében a zsidók Teraphim-ja, amit Ábrahám apja, Terah gondolt ki és imádott, és amit Urim és Thummim jövőmondói használtak. Továbbá Ábrahám csillagászati szempontból a nap-mérték és a nap része, míg Enoch a napév, mint ahogyan Hermész vagy Thot is, Thot pedig számértékében „megfelelt Mózesnek vagy Hermésznek”, „az alsóbb birodalmak urának, akit a bölcsesség tanítójaként is tisztelnek” – mondja ugyanez a szabadkőműves-matematikus. A tarot pedig a pápa egyik legutolsó bullája szerint „a pokol találománya” ugyanúgy, „mint a szabadkőművesség és az okkultizmus” – az összefüggés nyilvánvaló. A tarot valóban tartalmazza a személyiségek sziderikus testekké és viszont történő minden ilyen átváltozásának rejtélyét. Az „Enoch kereke” egy ókori találománya, mindennél ősbib, mert Kínában található. Éliphas Lévi azt mondja, nem volt olyan nép, amelynek kizárólagos tulajdona lett volna, a valódi jelentését pedig a legnagyobb titokban őrizték meg. Ez egy egyetemes kincs volt.

Ahogyan látjuk, sem az *Enoch Könyve*, (a kis „Kerek”), sem a *Zohar*, sem semmilyen más kabbalista kötet nem csupán zsidó bölcsességet tartalmaz.

Maga a tanítás, mivel a gondolkodás évezredeinek eredménye, ezért a világ minden népe adeptusainak közös tulajdona. Mindazonáltal, a *Zohar* több gyakorlati okkultizmust tanít, mint bármely más ilyen témájú mű. Nem azért, mert különböző bírálók fordították le és látták el megjegyzésekkel, hanem mert titkos jelek vannak a lapszéleken. Ezek a jelek rejtett utasításokat tartalmaznak, függetlenül a metafizikai értelmezésektől és a nyilvánvaló képtelenségektől, amikben Josephus annyira hitt, aki soha nem kapott beavatást, és a *holtbetűt* adta ki, ahogyan megkapta.^{9/15}

X. fejezet Az abc-k és számjegyek értelmezéseinek különböző okkult rendszerei

A *Kabalah* transzcendentális módszereit nem szabad megemlíteni egy nyilvános munkában, de bizonyos szimbólumok felfedésének különböző aritmetikai és geometriai módjait le lehet írni. A *Zohar* számítási módszereit, három osztályukkal, a gemátriával, a notarikkal és a temurával, valamint az albatth-tal és az algath-tal, rendkívül nehéz gyakorolni. Azokra uta-

^{9/14} Mielőtt ezeket az elméleteket és okoskodásokat – készek vagyunk elismerni, hogy vannak ilyenek – visszautasítanánk, a következő néhány pontot meg kellene magyarázni. (1) Egyiptom elhagyása után a pátriárka neve miért változott Johovah-vá Abram-ról vagy Ábrahámról. (2) Sarai miért válik ugyanezen az alapelven Sarah-vá. (*Mózes I. Könyve*, XVII.) (3) Honnan ered a nevek furcsa egybeesése? (4) Miért kellett Alexander Polyhistor-nak azt mondanía, hogy Ábrahám Kamarina-ban vagy Uria-ban született, a jövőmondók városában, és kitalálta a csillagászatot? (5) „Az ábrahámi emlékek legalább 3 évezreddel előzik meg Jákob nagyapját” – mondja Bunsen (*Egypt's Place in History*, V. 35.).

^{9/15} *Isis Unveiled*, II. 350.

lunk, akik többet szeretnének megtudni Cornelius Agrippa munkáiról.^{10/1} De ezeknek a rendszereknek az egyikét sem lehet soha megérteni, amíg egy kabbalista nem válik valódi mesterre a tudományában. Pythagoras szimbolizmusa még fáradságosabb munkát igényel. Nagyon nagyszámú jelképe van, és akár csak a homályos tanításai általános lényegének a jelképrendszeréből való megértéséhez is több évnyi tanulás kell. Fő ábrái a négyzet (tetraktys), az egyenlő oldalú háromszög, a pont egy körön belül, a kocka, a háromszoros háromszög, végül pedig az eukleidészi elemek 47. tétele, amely tételt Pythagoras fedezett fel. Ennek kivételével azonban egyik előző jelkép sem tőle ered, ahogyan egyesek hiszik. Évezredekkel az ő ideje előtt már jól ismerték ezeket Indiában, ahonnan a szamoszi bölcs hozta azokat – mondja Porphyrius, idézve a pythagoreus Moderatus-tól.

Pythagoras számjegyei hieroglif jelképek voltak, amiknek a segítségével megmagyarázott a természet dolgaival kapcsolatos minden elképzelést.^{10/2}

A *Kabalah* alapvető geometriai ábrája, ahogyan a *Számok Könyve* megadja,^{10/3} az az ábra, amiről a hagyomány és az ezoterikus tanítás azt mondja, hogy maga az Istenség adta Mózesnek a Sinai hegyen,^{10/4} és ami tartalmazza a kulcsot az egyszerűsége miatti nagyszerű összetettségében az egyetemes problémára. Ez az ábra magába foglalja az összes többi.

A számok szimbolizmusa és azok matematikai összefüggései szintén a mágia egyik ágát jelentik, különösen a mentális mágiáét, a jövőbe látását és a helyes érzékelését a tisztánlátás folyamán. A rendszerek különbözők, de az alapgondolat mindenhol ugyanaz. Ahogyan Kenneth R.H. Mackenzie bemutatja a *Royal Masonic Cyclopædia*-ban:

Az egyik rendszer az egységet használja, egy másik a hármasságot, egy harmadik az ötször ötöt, de vannak hatszögeink, hétszögeink, kilenceseink, és így tovább, amíg az elme elveszik csak a számok tudományáról szóló anyagok kutatásában.^{10/5}

A Devanâgarî karakterek, amikkel általában szanszkritul írnak, mindazzal rendelkeznek, mint a hermetikus, a kaldeai és a héber abc, és ráadásul az „örökkévaló hang” okkult jelentésével, valamint azzal a jelentéssel is, amit minden betűhöz a szellemi és a földi dolgokkal való kapcsolatában hozzárendelnek. Mivel csak 22 betű van a héber abc-ben, valamint 10 alapszám, miközben a Devanâgarî-ban 35 mássalhangzó és 16 magánhangzó, ami kiadja az 51 egyszerű betűt, azok számtalan kombinációjával kiegészülve, ez sokkal szélesebb partot enged az elmélkedésnek és a megismerésnek. Minden betűnek megvan a megfelelője más nyelvekben és a megfelelője egy számjegyben vagy számjegyekben a számítási táblában. Van egy csomó egyéb jelentése is, amik a személy gondolkodásmódjától és jellemvonásaitól, a céltól vagy a tanulmányozandó témától függnek. Ahogyan a hinduk azt állítják, hogy a Devanâgarî karaktereket Sarasvatî-tól (az exoterikus panteonjukban), a szanszkrit nyelv, „a dévák vagy istenek nyelvének” kitalálójától kapták, úgy a legtöbb ókori nép ugyanezt a jogot formálja saját betűik és nyelvük eredetével kapcsolatban. A *Kabalah* a héber abc-t az „angyalok betűinek” nevezi, amit átadtak a pátriárkáknak, pontosan úgy, ahogyan a Devanâgarî-t a dévák a Rishi-knek. A kaldeaiak saját betűiket az égből találták meg a „még változó csillagokkal és az üstökösök” közelében – mondja a *Számok Könyve*, míg a föníciaiaknak olyan szent abc-jük

^{10/1} Lásd: *Isis Unveiled*, II. 218-300. A gematria egy metatézissel képződik a görög γραμματεία szóból, a notarikon a gyorsírással hasonlítható össze, a temura pedig sorrendváltoztatás, az abc felosztásának és a betűk eltolásának egyik módja.

^{10/2} *De Vita Pythag.*

^{10/3} Nincs arról tudomásunk, hogy ennek az ősi munkának egy példánya is megtalálható bármely európai könyvtár katalógusában, de ez „Hermész könyveinek” egyike, de számos ókori és középkori filozófiai szerző munkáiban található erre való hivatkozás és ebből vett idézet. Többek között Arnaldo di Villanova: *Rosarium Philosoph.*, Francesco Arnupi: *Opus de Lapide*, Hermész Trismegisztoz: *Tractatus de Metallorum* és *Tabula Smaragdina* és mindenek előtt Lavmond Lully értekezése: *Ab Angelis Opus Divinum de Quinta Essentia*.

^{10/4} *Mózes II. Könyve*, XXV. 40.

^{10/5} A „számok” szócikk alatt.

volt, ami a szent kígyók tekergőzésével alakult ki. Az egyiptomiak Natar Khari-ja (hieratikus abc) és titkos (papi) nyelve közeli kapcsolatban áll a legrégebb „Titkos Tanítás beszéddel”. A Devenâgarî a titokzatos kombinációival és kiegészítéseivel az, amelybe a szenzárból sok minden átmegy.

A számok és a karakterek erejét és hatalmát jól ismeri sok nyugati okkultista, mivel bennük ezek a rendszerek keverednek össze, de még ismeretlenek a hindu tanulók számára, ha az okkultistáik számára nem is. Másfelől viszont az európai kabbalisták általában nem ismerik az indiai ezotéria betűrendes titkait. Ugyanakkor az átlag olvasó nyugaton egyikről sem tud semmit, legalábbis azt nem, hogy milyen mély nyomokat hagyott a világ ezoterikus számrendszere a keresztény egyházakban.

Mindazonáltal a számok e rendszere megoldja a kozmogónia problémáját bárkinek, aki tanulmányozza azt, míg a geometriai ábrák rendszere objektív módon jeleníti meg a számokat.

Ahhoz, hogy felismerjük az ókoriak által élvezett isteniség és homályosság teljes jelentés-körét, tanulmányoznunk kell az ősi filozófusok jelképes ábrázolásainak eredetét. *Hermész Könyvei* a numerikus jelképrendszer legrégebbi tárházai a nyugati okkultizmusban. Ezekben azt találjuk, hogy a tízes^{10/6} szám a lélek, az élet és a fény anyja, mivel abban egyesülnek. Ugyanis, ahogyan a Teruph szent anagramma bemutatja a *Kulcsok (Számok) Könyvében*, az 1 (egy) szám a szellemből született, a 10 (tíz) pedig az anyagból, „az egység csinált belőlük tízet, a tíz az egység”, és ez csak a panteista axióma, más szavakkal: „Isten a természetben és a természet Istenben”.

A kabbalista gematria számtani, és nem geometriai jellegű. Ez az egyik módszer a betűkből, szavakból és mondatokból való rejtett jelentés kinyerésére. Abból áll, hogy egy szó betűire alkalmazzuk azt a jelentést, amit azok számokként hordoznak, külső alakjukban is, és egyedi jelentésükben is. Ragon így világítja meg:

Az 1 számjegy az élő embert jelentette (egy felegyenesedett testet), mivel az ember az egyedüli élőlény, aki rendelkezik ezzel a tulajdonsággal. Ehhez hozzátettek egy fejet, és a P jelet (vagy betűt) kapták, ami apaságot, teremtő potenciát jelent, az R a gyalogló embert (lábával előre), menést, *iens*-t, *iturus*-t jelenti.^{10/7}

A karakterekkel kiegészítették a beszédet is, minden betű egyben egy ábra is, ami egy hangot jelenít meg a fül számára, egy gondolatot pedig az elme számára. Például az F betű, ami egy metsző hang, olyan, mint amikor a levegő gyorsan áramlik a téren keresztül, tombolás [fury], robbanótöltet [fusee], fúga – valamennyi szó kifejezi és megfesti, amit jelent.^{10/8}

A fentiek azonban egy másik rendszerre vonatkoznak, a betűk és külső jelbeli formájuk eredeti és filozófiai kialakítására, nem pedig a gematriára. A temura egy másik kabbalista módszer, amivel elő lehet hozni bármely szó titkát az anagrammájából. Így a *Sepher Jetzirah*-ban ezt olvassuk: „Egy – életek Alahim-jának a szelleme”. A legrégebbi kabbalista ábrákon a Sefhira-kat (a hetet és a hármát) kerekékként vagy körökként jelenítik meg, Adam Kadmon-t pedig, az őseredeti embert egy függőleges oszlopként. „A kerekék és a seraphim és a szent teremtmények” (Chioth) – mondja Akiba rabbi. A szimbolikus *Kabalah* még másik rendszerében, amit Albath-nak neveznek, és ami az abc betűit párokba rendezi három sorban, az első sorban levő minden pár számértéke tíz. Simeon Ben Shetah (alexandriai neoplatonista I. Ptolemaiosz uralkodása idején) rendszerében pedig a legfelső párt – mind közül a legszen- tebbet – megelőzi a pythagoraszai zéró: egy és egy nulla – 10.

Minden lénynek, kezdve az első isteni kiáradástól vagy „megnyilvánult Istentől” a legalsóbb atomi létezés szintjéig, „megvan a maga egyedi száma, ami megkülönbözteti a többiek-től, és ez válik jellegzetességeinek, tulajdonságainak és sorsának forrásává. Ahogyan Cornelius Agrippa tanította, a véletlen valójában csupán egy ismeretlen előrehaladás, az idő pedig

^{10/6} Lásd Johannes Meursius: *Denarius Pythagoricus*.

^{10/7} Ragon: *Maçonnerie Occulte*, 426. oldal, lábjegyzet.

^{10/8} *Ugyanott*, 432. oldal, lábjegyzet.

csak számok egymásutánisága. Mivel a jövő a véletlen és az idő összetétele, ezért ezeket okkult számítások szolgálatába állítják, hogy meghatározzák egy esemény eredményét vagy az ember sorsának jövőjét. Pythagorasz ezt mondta:

Van egy titokzatos kapcsolat az istenek és a számok között, amin az aritmetika tudománya alapul. A lélek egy világ, ami önműködő, a lélek magába foglalja a négyességet, a tetraktys-t [tökéletes kockát], és azonos vele.

Vannak szerencsés és szerencsétlen, vagy jótékony és kártékony számok. Így amíg a hármas szám – az első páratlan szám (mivel az egy az okkultizmusban a tökéletes szám, és egyedül áll) – az isteni szám vagy a háromszög, addig a kettes szám kegyvesztett volt a pythagoreusoknál kezdettől fogva. Ez az anyagot képviselte, a passzív és gonosz princípiumot – Mâyâ, az illúzió számát.

Miközben az egyes szám a harmóniát, a rendet vagy a jó princípiumot jelképezte (az egy Istent latinul a Solus jelenti, amelyből a Sol, a Nap szó, az Istenség jelképe ered), a kettes szám egy ellenkező gondolatot fejezett ki. A jó és a rossz tudománya ezzel kezdődött. Minden, ami kettős, hibás, ellentétes az egyedüli valósággal, azt a kettősséggel ábrázolták. Ez fejezte ki az ellentéteket is a természetben, amik mindig párosak: éjszaka és nappal, fény és sötétség, hideg és meleg, nedvesség és szárazság, egészség és betegség, hazugság és igazság, férfi és nő, stb. ... A rómaiak az év második hónapját Plútónak ajánlották, annak a hónapnak a második napját pedig a holtak lelkeinek kiengesztelésére. Innen ered a latin egyház által meghonosított és hűségesen lemásolt ugyanezen szertartás. XIX. János pápa 1003-ban létrehozta a halottak napját, amit november 2-án kellett ünnepelni, ami az ősz második hónapja.^{10/9}

Másrészt a háromszöget, egy tisztán geometriai alakzatot nagy tisztelet övezte minden népnél, a következő ok miatt:

A geometriában egy egyenes vonal nem tud megjeleníteni egy teljesen tökéletes alakzatot, mint ahogyan két egyenes vonal sem. Viszont három egyenes vonalat összekapcsolva egy háromszög keletkezik, vagyis az első teljesen tökéletes síkidom. Ezért a kezdetektől a mai napig az Örökkévalót, az első tökéletességet jelképezi. Az istenségre használt szó a latinban és a franciában is D betűvel kezdődik, a görögben pedig a deltával vagy háromszöggel, Δ , amelynek a három szára jelképezi a háromságot vagy a három királyságot, vagy az isteni természetet. A közepén van a héber Yod, Jehovah kezdőbetűje [Lásd Éliphas Lévi: *Dogme et Rituel*, I. 154.], a tűz életető szelleme, az alkotó princípium, amit a G betű képvisel, a „God” (isten) kezdőbetűje az északi nyelvekben, aminek a filozófiai jelentése a nemzés.^{10/10}

Ahogyan Ragon, a híres szabadkőműves helyesen kijelenti, a hindu Trimûrti-t az eszmék világban a teremtés, a fenntartás és a pusztítás, vagyis Brahmâ, Vishnu és Shiva személyesítik meg, az anyag világában pedig a föld, a víz és a tűz vagy a Nap, és a lótosz szimbolizálja, egy olyan virág, ami a földben, a vízben és a napon él.^{10/11} A lótosznak, amit Isisnek szenteltek,

^{10/9} Kivonat Ragon: *Maçonnerie Occulte*-ből, 427. oldal, lábjegyzet.

^{10/10} Összefoglalás Ragon: *Ugyanott*, 428. oldal lábjegyzetéből.

^{10/11} Ragon megemlíti egy különös tényt, ami szerint a németben az első négy számot az elemek után neveztek el.

„Ein, vagyis az egy a levegőt jelenti, azt az elemet, ami állandó mozgásában teljesen átjárja az anyagot, és amelynek folyamatos apálya és dagálya az élet egyetemes hordozója.

Zwei, a kettő az régi germán Zweig-ből származik, ami magot, termékenységet jelent, és a földet képviseli, mindennek a termékeny anyját.

Drei, a három a görögök *trienos*-a a vizet jelenti, ahonnan a tengeristenek, a tritonok származnak, a trident (háromágú szigonyt), Neptunusz – a víz vagy a tenger – emblémáját pedig általában Amphitrite-nek (a körülvevő víznek) nevezik.

Vier, a négy flamandul tüzet jelent. ... A négyesben van az, hogy az első szilárd alakzatot megtaláljuk, a halhatatlanság egyetemes szimbólumát, a piramist, 'aminek az első szótagja tüzet jelent'. Lysis és Locrisi Timæus kijelentették, hogy nincs egyetlen olyan dolog, amit az ember megnevezhetne, amelynek nem a négyes lenne a gyökere. ... Az eredeti és titokzatos elképzelést, ami a hármas és a háromszög tiszteletéhez vezetett,

ugyanaz volt a jelentése Egyiptomban, míg a keresztény jelképrendszerben – mivel a lótosz nem található meg sem Júdeában, sem Európában – a vízi liliummal helyettesítették. Minden görög és latin templomban az Angyali Üdvözetet ábrázoló minden képen Gábiel arkangyalt ezzel a szentháromsági jelképpel a kezében festik meg, amint Mária előtt áll, míg a főoltár fölött vagy a kupola alatt az Örökkévaló szemét egy háromszögben jelenítik meg, amivel a héber Yod-ot vagy Istent helyettesítik.

Ragon azt mondja, hogy tényleg volt olyan idő, amikor a számok és az abc betűi valamivel többet jelentettek, mint most, egy jelentéktelen hang pusztá képalakját.

A küldetésük fennköltebb volt akkor. Mindegyikük a formájukkal egy teljes értelmet jelenített meg, aminek a szó jelentésén túl egy duális tanításhoz hozzáillesztett kettős értelmezése volt.^{10/12} Így amikor a bölcsek úgy akartak leírni valamit, hogy csak a tudósok értsék, elmeséltek egy történetet, egy álmot vagy valami más kitalált témát emberek és helyszínek személyes nevével, amik leírt betűikkel felfedték, hogy a szerző valójában mit közöl az elbeszéléssel. Ilyen volt minden vallási művük.^{10/13}

Minden elnevezésnek és fogalomnak megvolt a létjogosultsága. Egy növény vagy ásvány neve jelezte a természetét a beavatottnak első pillantásra. Mindennek a lényegét könnyedén felfogta, amint ábrázolta ezekkel az írásjelekkel. A kínai írásjelek sokat megőriztek ebből a grafikus és képies jellegből a mai napig, bár az egész rendszer titka elveszett. Mindazonáltal még most is vannak olyanok abban a népben, akik le tudnak írni egy hosszú elbeszélést, egy kötetet egyetlen oldalon, a jelképek pedig, amiket történelmi, allegóriai és csillagászati megközelítésből magyaráznak, egészen mostanáig fennmaradtak.

Ráadásul létezik egy egyetemes nyelv a beavatottak között, amit bármely népből származó adeptus, de még tanítvány is megérthet úgy, hogy a saját nyelvén olvassa. Mi, európaiak éppen ellenkezőleg, csak egyetlen olyan képies jellel rendelkezünk, ami mindenki számára közös: & (és), van azonban egy olyan nyelv, ami metafizikai fogalmakban gazdagabb, mint bármi a világon, amelynek minden szavát ehhez hasonló közös jelek fejeznek ki. Az úgynevezett pythagorasz írás-olvasásban, ha egy üzenetben csak egyedül a görög γ-t (a latin nagy Y-t) rajzolták le, az ugyanolyan világos volt, mint ha egy egész oldalt töltöttek volna meg mondatokkal – például a fehér és fekete mágiával kapcsolatban.^{10/14} Tegyük fel, hogy az egyik ember megkérdezte a másikat: A mágia melyik iskolájához tartozik ez és ez a dolog? A megérkezett válaszban pedig a betűt úgy rajzolták meg, hogy a jobboldali ága vastagabb volt, mint a baloldali, akkor azt jelentette, hogy „a jobboldali vagy isteni mágiához”. Viszont, ha a betűt a szokásos módon rajzolták meg, vagyis, hogy a baloldali ág vastagabb, mint jobboldali, akkor a fordítottját jelentette, mivel a jobb- vagy baloldali ág egy ember egész életrajzát leírja. Ázsiában, különösen a Devanagari karakterek esetében minden betűnek számos titkos jelentése volt.

Az apokaliptikus írások rejtett értelmének megfejtései megtalálhatók a *Kabalah*-ban megadott kulcsokban és a legszentebb tanításai között. Szt. Hieronymus biztosít bennünket, hogy azok ismertek voltak a Próféták Iskolája számára, azokat ott tanították, ami nagyon is valószí-

alkalmazták a négyes számra és annak számjegyre: Azt mondták, hogy egy élőlény, 1 kifejezéséhez a háromszög hordozója a 4, az Isten, vagy a magában az isteni princípiumot tartalmazó ember hordozóeszköze.”

Végül „az ókoriak a világot az ötös számmal jelenítették meg. Diodorus azt mondva magyarázza ezt, hogy ez a szám képviseli a földet, a tüzet, a levegőt, az étert vagy szellemet. Ebből ered a pente (öt) és Pan (az Isten), ami a görögben a mindent jelenti.” (Vö. Ragon: *Idézett mű*, 428-430. oldalak.) A hindu okkultistákra hagyjuk annak megmagyarázását, hogy ebben a tekintetben a Pancha (öt) szanszkrit szónak elemeknek kell lennie, mivel a görög Pente-nek a gyökerei a szanszkrit fogalomban vannak.

^{10/12} Az úgynevezett szenzár-karakterek rendszere még csodálatosabb és bonyolultabb, mivel minden betű úgy van kialakítva, hogy több jelentést hordozzon, egy jel elhelyezése a kezdeténél mutatja a valódi jelentést.

^{10/13} Ragon: *Idézett mű*, 431. oldal, lábjegyzet.

^{10/14} Az Y exoterikusan csak az erény és a bűn két útját jelenti, de jelenti a 150-es számot is, egy vesszővel a tetején pedig a 150.000-et

nű, Molitor, a képzett héberológus pedig a hagyományról szóló munkájában a következőt mondja:

A héber abc kettő és húsz betűjét a kimondhatatlan névben benne rejlő isteni erők egyik kiáradásának vagy látható kifejeződésének tekintették.

Ezeknek a betűknek az egyenértékei megtalálhatók a számok között, és azokkal felcserélhetők ugyanúgy, mint a többi rendszerben. Például a 12. és a 6. betű az abc-ben 18-at ad egy névben, az adott név többi betűjét mindig felcserélik azokkal a számokkal, amik megfelelnek az alfabetikus betűknek, majd minden ilyen számot egy algebrai műveletnek vetnek alá, ami ismét átalakítja azokat betűkké. Ezt követően az utóbbiak megadják a kutatónak „az isteni állandóság (az örökkévalóság annak változtathatatlanságában) legrejtettebb titkait az eljövendőben.”

XI. fejezet A hatszög a középponttal, vagy a hetedik kulcs

A nevekben rejlő hatóerőt (Baalshem) megvitatta Molitor úgy gondolja, lehetetlen tagadni, hogy a *Kabalah* – jelenlegi téves alkalmazásától függetlenül – rendelkezik bizonyos nagyon mély és tudományos alappal, amin áll. Ha pedig azt állítják – érvel –

hogy Jézus neve előtt minden más névnek meg kell hajolnia, akkor miért ne rendelkezhetne a Tetragrammaton ugyanilyen erővel?^{11/1}

Ez jó és logikus meglátás. Ugyanis ha Pythagorasz a két, egymást keresztező háromszögből keletkező hatszöget a teremtés jelképének tekintette, az egyiptomiak a tűz és a víz (vagyis a nemzés) egyesüléseként, az esszénusok Salamon pecsétjeként, a zsidók Dávid pajzsaként, a hinduk pedig Vishnu jeleként (a mai napig), és ha még Oroszországban és Lengyelországban is a kettős háromszöget erős talizmánnak tartják, akkor egy ilyen széleskörű használat azt bizonyítja, hogy van benne valami. Tényleg jó oka van annak, hogy egy ilyen ősi és egyetemesen tisztelt jelképet nem szabad félretenni, hogy kinevessék azok, akik semmit sem tudnak hatóerőiről vagy valódi okkult jelentéséről. Kezdjük azzal, hogy még az ismert jel is csupán annak a helyettesítője, amit a beavatottak használnak. A British Museum-ban található egyik tantrikus munkában szörnyű átkot hívnak le annak a fejére, aki valaha is kifecsegi az avatatlanoknak a valódi okkult hatszöget, amit „Vishnu jeleként”, „Salamon pecsétjeként”, stb. ismernek.

A hatszög óriási erejét – közepén a ⋈ titokzatos jellel vagy a szvasztikával, egy hetesség – jól megmagyarázzák a *Things Concealed* hetedik kulcsában, ahol ezt mondják:

A hetedik kulcs a szent hetesség, a királyi hatalom, a papság [a beavatás], a diadal és a küzdelemmel elért valódi eredmény hieroglifája. Mágikus hatalom ez minden erejében, az igazi „Szent Királyság”. A hermetikus filozófiában ez az a kvintesszencia, amit a nagy mágikus hatóanyag [Âkasha, asztrális fény] két erejének egyesülése eredményez. ... Egyaránt Jakin és Boaz, amit megkötött az adeptus akarata, és legyőzött a teljhatalma.

Ennek a kulcsnak az ereje teljesen a mágiában van. Minden vallás szentesítette ezt a jelet a szertartásaiban.

Jelenleg csak egy sietős pillantást vethetünk a vízözön előtti munkák hosszú sorozatára, azok vízözön utáni és töredékes, gyakran eltorzított formájában. Bár ezek mindegyike a negyedik fajtól eredő örökség – amely most eltemetve nyugszik az óceán kifürkészhetetlen mélységében, attól még ezeket nem kell elutasítani. Ahogyan már bemutattuk, az emberiség hajnalán csak egyetlen tudomány létezett, és az tisztán isteni volt. Ha az emberiség felnőtt időszakát elérve visszaélt azzal – különösen a negyedik gyökérfaj utolsó alfajai – ez azoknak

^{11/1} Tradition, „Számok” című fejezet.

a gyakorlóinak a hibája és bűne volt, akik megszesztelenítették az isteni tudást, nem pedig azoké, akik hűek maradtak eredeti tanításaihoz. Nem azért, mert a modern római katolikus egyház, hűen a hagyományos türelmetlenségéhez, most örömmel látja meg az okkultistákban, de még az ártatlan spiritisztákban és szabadkőművesekben is „a Kischuph, a hamiták, a kasdim-ok, a cephe-nek, az ophiták és a khartumin-ok” leszármazottait, mivel mindezek „a Sátán követői”, hanem csak mert olyanok, amilyenek. Minden ország állami vagy nemzeti vallása mindig és mindenkor úgy szabadult meg a rivális iskoláktól, hogy azt a hitet hirdette, hogy azok veszélyes eretnekek – a régi római katolikus államvallás is, de a modern is ugyanúgy.

A kiátkozás azonban semmivel sem tette bölcsebbé a nyilvánosságot az okkult tudományok rejtelseinek terén. Bizonyos tekintetben a világ csak jobb lett az ilyen tudatlanságtól. A természet titkai általában keresztezik mindkét utat, és az értelmetlenek kezében több mint valószínű, hogy gyilkos eszközzé válnak. Modern időkben ki az, aki bármit is tud bizonyos karakterek és jelek – talizmánok – valódi jelentéséről és az azokban rejlő erőkről, szolgáljanak akár jótékony, akár kártékony célokat? A rúnák töredékei és a Kischuph-írás megtalálható szétzórva régi, középkori könyvtárakban, az ephesusi és milesusi levelek vagy karakterek másolatai, a háromszorosan nevezetes *Thoth Könyve*, valamint Targes, a kaldeai és tanítványa, Tarchon, az etruszk – akik jóval a trójai háború előtt éltek – szörnyű értekezései, megannyi értelmetlen név és elnevezés a művelt modern tudós számára (noha találkozik velük a klasszikus irodalomban). A XIX. században ki az, aki hisz az olyan, Targes-éhez hasonló értekezésekben leírt mesterkedésben, mint mennydörgés kiváltása és irányítása? Mégis, ugyanezt írja le a brahmani irodalom, Targes pedig a „mennydörgéseit” lemásolta az Astra-ból,^{11/2} a Mahâbhârata-i árák által ismert szörnyűséges pusztító szerkezetekből. Dinamitbombák egész arzenálja fakulna el e tudomány előtt – ha valaha is megértették a nyugatiak. Egy neki lefordított régi töredék volt az, amiből a néhai Lord Bulwer Lytton a Vril elképzelését szerezte. Tényleg szerencsés dolog, hogy dacára az erényeknek és emberbarátságnak, ami megbocsát az igazságtalan háborúkkal, anarchistákkal, dinamitrobbantókkal terhelt korunknak, a titkok, amelyeket a Numa sírboltjában felfedezett könyvek tartalmaztak, elégetésre kerültek. Circe és Medea tudománya azonban nem vész el. Az ember felfedezheti azt a tantrikus szútrák szóagyvalékában, a bhutáni *Kuku-ma*-ban, valamint a szikh dugpáknál és a tibeti „vörös sapkásoknál”, de még a nílgyiri mula kurumba-k varázslataiban is. Nagy szerencse, hogy a baloldali ösvény haladott gyakorlóin és a jobboldali ösvény adeptusain kívül – akiknek a kezében a valódi jelentés hátborzongató titkai biztonságban vannak – kevesen értik meg a „fekete” idézéseket. Különbözik a nyugatiak, mint ahogyan a keleti dugpák is, röviden elintézhethetnek ellenségeiket. Az utóbbiak tömördek embert jelentenek, mert a vízözön előtti varázslók közvetlen leszármazottai utálnak mindenkit, akik nincsenek velük, kijelentve, hogy ezért ellenük vannak.

Ami a „Kis Albertet” – bár még ez a kis, félig ezoterikus kötet is irodalmi ereklyévé vált – és a „Nagy Albertet” vagy „Vörös Sárkányt” illeti, a számtalan, még létező régi példánnyal, a mitikus Shiptons Anya silány maradványaival és a Merlinekkel együtt – a hamisakra gondolunk – mindezek az ugyanezen nevék eredeti műveinek vulgáris utánzatai. Így a „Kis Albert” az Adalbert püspök, a VIII. századi okkultista által latinul írt, és a II. Római Zsinat által elítélt nagyszerű munkájának eltorzított utánzata. A művét sok évszázaddal később újra megjelentették *Alberti Parvi Lucii Libellus de Mirabilibus Natura Arcanis* címen. A római egyház megszorításai mindig is megújuló próbálkozások voltak. Miközben az ember értesül erről a megőrzézésről, ami az egyházat – amint majd bemutatjuk – a hét arkangyallal, az Erényekkel vagy Isten Trónjaival kapcsolatban a legkényelmetlenebb helyzetbe hozta hosszú századokon keresztül, tényleg kész csoda azt találni, hogy a jezsuiták nem semmisítették meg a levéltárakat valamennyi megszámlálhatatlan krónikáikkal és évkönyveikkel Franciaország

^{11/2} Ez egyfajta mágikus íj és nyíl, amit úgy terveztek ki, hogy egyetlen pillanat alatt egész hadseregeket pusztít el; ezt megemlíti a *Râmâyana*-ban, a *Purâna*-kban és máshol is.

és vele együtt a spanyol Escorial történelméről. Az előbbinek a történelme és a krónikái hosszasan beszélnek arról a felbecsülhetetlen talizmánról, amit Nagy Károly kapott a pápától. Ez egy kis könyvecske volt a mágiáról – vagy inkább a varázslásról –, és az egész tele volt kabbalista ábrákkal, jelekkel, titokzatos mondatokkal és idézésekkel a csillagokhoz és a bolygókhoz. Ezek talizmánok voltak a király ellenségei ellen (*les ennemis de Charle-magne*) amely talizmánok – a krónikás elmondása szerint – nagy segítségnek bizonyultak, mivel „mindegyikük [az ellenségek] erőszakos halált halt”. A kis könyvecske, az *Enchiridium Leonis Papæ* eltűnt, és nagy szerencse, hogy nem kapható. Ezenkívül Thoth abc-jét homályosan nyomon lehet követni a modern tarot-ban, amit megkaphatunk Párizsban szinte minden könyvesboltban. Ahogyan ugyanis megértették vagy használatba vették, a sok jövőmondó Párizsban – akiknek ez a hivatásszerű foglalkozása – az olvasási próbálkozások kudarcának szomorú példái arra, hogy egyedül helyesen értelmezzék a tarot jelképrendszerét a tudomány előzetes filozófiai tanulmányozása nélkül. A valódi tarot, annak teljes jelképrendszerével, kizárólag a babiloni hengereken található meg, amiket bárki megtekinthet és tanulmányozhat a British Museum-ban és más helyeken. Bárki megnézheti ezeket a kaldeai vízözön előtti rombuszokat vagy forgó hengereket, amiket szent jelek borítanak, azonban ezeknek a jövőmondó „kerekek” – vagy ahogyan de Mirville nevezi őket: „Hecate forgó gömbjei” – titkainak kimondatlanul kell maradniuk, amíg el nem jön az idejük. Eközben ott vannak a modern médiumok „forgó asztalai” a tapasztalatlanoknak, a *Kabalah* pedig az erőseknek. Ez nyújthat némi vigaszt.

Az emberek nagyon hajlamosak olyan fogalmakat használni, amiket nem értenek, és ítéletet hozni első látásra elfogadott bizonyíték alapján. A fehér és a fekete mágia közötti különbséget rendkívül nehéz teljesen felismerni, mivel mindkettőt az indítóokaik alapján kell megítélni, amiktől a végső, nem pedig az azonnali hatásai függenek, még akkor is, ha ezek esetleg évekig sem kerülnek elő. „A jobb- és balkéz [mágiája] között csak egy pókhálónyi fonál van” – mondja egy keleti közmondás. Ragaszkodjunk ennek a bölcsességéhez, és várjunk, amíg többet megtudunk.

Vissza kell térnünk a részletekben elmerülve a *Kabalah* kapcsolatához a Gupta Vidyâ-hoz, és tovább kell foglalkoznunk az ezoterikus és numerikus rendszerekkel, de először most a Krisztus utáni idők adeptusainak vonalát kell végig követnünk.

XII. fejezet A valódi okkultista kötelessége a vallások iránt

Miután túlléptünk a kereszténység előtti beavatottakon és azok misztériumain – bár erről a későbbiekben többet kell elmondanunk – néhány szót kell szólni a legkorábbi Krisztus utáni adeptusokról, függetlenül azok személyes hitétől és tanításaitól, vagy a történelemben a továbbiakban elfoglalt helyétől, legyen az világias vagy szentesített. A feladatunk az, hogy elemezzük ezt az adeptusságot annak kivételes csodatevő – vagy, ahogyan most nevezik: pszichológiai – képességeivel. Továbbá az, hogy igazságot szolgáltatassunk minden ilyen adeptusnak, megvizsgálva először, mit mondanak róluk a történelmi feljegyzések, amik fennmaradtak korunkig, másodszor pedig megvizsgáljuk az említett képességekkel kapcsolatos valószínűségeket.

Előljáróban az írónak meg kell engedni néhány szót annak igazolására, amit el kell mondania. A legigazságtalanabb dolog lenne ezekben az oldalakban bármilyen szembehelyezkedést vagy tiszteletlenséget látni a keresztény vallással szemben, vagy akár csak törekvést bárki érzéseinek megsértésére. A teozófus nem hisz sem isteni, sem sátáni csodákban. Ilyen időtávlatban csak első látásra elfogadható bizonyítékot szerezhetsz, amit az állított eredmények szerint ítélni lehet meg. Számára nincsen sem szent, sem varázsló, sem próféta, sem jövőmondó, csak adeptus vagy szakértő a jelenés jellegű események létrehozásának terén, akit a szavai és tettei alapján kell megítélni. Az egyedüli különbség, amit most képes tenni, az elért eredményektől

függ, attól a bizonyosságtól, hogy jellegüket tekintve jótékonyak vagy kártékonyak voltak azokra nézve, akikre vagy akik ellen az adeptus képességei felhasználásra kerültek. Az ilyen önkényesen tett osztályozásokat, amiket ennek vagy annak a vallásnak a követői és szószólói tesznek a „csodás tettek” szakértői között, az okkultista nem veheti figyelembe, és *nem is szabad* figyelembe vennie.

A keresztény – akinek a vallása azt parancsolja, hogy Pétert, Pált és az istenien inspirált és megdicsőült apostolokat szenteknek tekintse, Simont és Apollóniuszt pedig boszorkánymestereknek és varázslóknak, akiket feltételezett gonosz erők segítettek és szolgáltak céljaikhoz – így téve teljesen megigazul, ha ő egy őszinte ortodox keresztény.

De ugyanígy megigazul az okkultista, ha az igazságot, csakis az igazságot szolgálja, amikor elutasít egy ilyen egyoldalú nézetet. Az okkultizmus tanulója nem tartozhat semmilyen adott valláshoz vagy szektához, viszont kötelessége tiszteletet mutatni kifelé minden vallás és hit felé, ha a jó törvény adeptusává szeretne válni. Nem szabad, hogy bárki előítéletes és szektás véleményei megkössék, és ki kell alakítania saját véleményeit, saját következtetéseket kell levonnia azoknak a bizonyítékoknak az alapján, amit az a tudomány tár el, amelynek elkötelezte magát. Így ha az okkultista a példa kedvéért buddhista, akkor miközben Gautama Buddhát minden eddig élt adeptus közül a legnagyobbnak, és az önzetlen szeretet, a határtalan emberszeretet és erkölcsi magasság testet öltésének tartja, ugyanebben a fényben fogja látni Jézust, azt hirdetve, hogy Ő minden isteni erény egy másik ilyen testet öltése. Tisztelni fogja a nagy Mártír emlékét, még ha el is utasítja, hogy elismerje őt az Egy Legfőbb Istenség földi testet öltésének, a mennyekben pedig az „Istenek Tökéletes Istenének”. Az ideális embert a személyes erényeiért fogja szeretni, nem pedig azokért az állításokért, amiket a régi korok fanatikus álmodozói vagy egy fondorlatosan számító egyház vagy teológia tettek vele kapcsolatban. Még el is fogja hinni a legtöbb „megerősített csodát”, éppen csak saját tudományának szabályai és pszichikus megkülönböztető képessége szerint fogja azokat magyarázni. Elutasítva, hogy azokra a „csoda” fogalmat használja – egy esemény teológiai értelmében, amely „ellentétes a természet elfogadott törvényeivel” – mindazonáltal ezekre úgy fog tekinteni, mint a tudomány által (eddig) ismert törvényektől való eltérésre, ami teljesen más dolog. Továbbá az okkultista az *Evangéliumok* első látásra elfogadható – akár bizonyított, akár nem – tanúvallomása alapján a legtöbb ilyen tevékenységet jótékony, isteni mágiának fogja tekinteni, bár akkor fog megigazulni, ha az ilyen eseményekre képletesen az ördögök kiűzéseként tekint egy disznó kondába,^{12/1} mint a valódi hitre ártalmas dologra, holtbetűs értelmükben. Egy valódi, pártatlan okkultista ezt a nézetet fogja vallani. Ebben a tekintetben pedig még a fanatikus muzulmánok is, akik a Názáreti Jézust nagy prófétának tekintik, és tiszteletet mutatnak iránta, egészséges példát mutatnak jóindulatból a keresztényeknek, akik azt tanítják és fogadják el, hogy „a vallási türelem szentségtörő dolog és képtelenség”,^{12/2} és akik soha nem fognak az iszlám prófétájára más fogalommal hivatkozni, mint „hamis prófétaként”. Tehát az okkultizmus ezen alapelve az, amely szerint Pétert és Simont, Pált és Apollóniuszt most meg fogjuk vizsgálni.

Jó oka van annak, hogy ezt a négy adeptust választottuk ki, hogy ezeken az oldalakon szerepeljenek. Ők az elsők a Krisztus utáni adeptusságban – ahogyan a világi és a megszentelt írások feljegyzik –, akik megadják a „csodák” alaphangját, hogy azok pszichikus és fizikai jelenségek. Csak a teológiai bigottság és türelmetlenség az, ami ennyire rosszindulatúan és önkényesen szét tudta választani a két összhangban levő részt az isteni és a sátáni mágia két különálló megnyilvánulására, „isteni” és „istentelen” tevékenységekre.

^{12/1} *Máté*, VIII. 30-34.

^{12/2} *Dogmatic Theology*, III. 345.

XIII. fejezet A Krisztus utáni adeptusok és tanításaik

Mit tud a világ egészében például Péterről és Simonról? A világi történelem nem jegyezte fel róluk semmit, míg az, amit az úgynevezett megszentelt irodalom mond róluk, néhány mondatban szétszórva található az *Apostolok cselekedeteiben*. Ami az *Apokrifeket* illeti, már az elnevezésük is megakadályozza a bírálókat, hogy megbízzanak a bennük foglalt tájékoztatásban. Az okkultisták azonban azt állítják, hogy még ha egyoldalúak és előítéletesek is, az apokrif *Evangéliumok* jóval több történelmileg valós eseményt és tényrt tartalmaznak, mint amennyit az *Újszövetség*, beleértve az *Apostolok cselekedeteit* is. Az előbbiek kidolgozatlan hagyományok, az utóbbiak (a hivatalos *Evangéliumok*) választékosan kikerekített legendák. Az *Újszövetség* szentségessége személyes meggyőződés és vak hit kérdése, és miközben az ember köteles tiszteletben tartani embertársa magánvéleményét, arra senki nem kényszeríthető, hogy osztozzon is benne.

Ki volt Simon Mágus, és mit tudunk róla? Az ember az *Apostolok cselekedeteiből* egyszerűen megtudja, hogy jelentős mágusi tudománya következtében „Isten Hatalmas Erejének” hívták. Azt mondják, Fülöp keresztelte meg ezt a szamaritánust, és a továbbiakban azzal vádolják, hogy pénzt ajánlott Péternek és Jánosnak, hogy tanítsák meg neki az igazi „csodák” végrehajtásának képességét, mivel azt állítják, hogy a hamisak az ördögéi.^{13/1} Ez minden, ha eltekintünk az ócsárló szavaktól, amiket bőségesen szórtak rá, mondván, hogy az utóbbi típusú „csodákat” hajtott végre. Origenész úgy említi, hogy Rómába látogatott Néró uralkodása folyamán,^{13/2} Mosheim pedig a kereszténység nyílt ellenségei közé helyezi,^{13/3} az okkult hagyomány viszont semmi rosszabbal nem vádolja, mint hogy visszaütötte, hogy „Simeont” „Isten egyik helytartójának” fogadja el. Hogy ez a „Simeon” Péter volt-e, vagy akárki más, még megmarad nyitott kérdésnek a gáncsoskodóknak.

Az, amit Irenaeus^{13/4} és Epiphanius^{13/5} mond Simon Mágusról – nevezetesen, hogy úgy tűntette fel magát, mint a testet öltött Szentháromságot, hogy Szamáriában ő volt az Atya, Júdeában a Fiú, a pogányoknak pedig a Szentléleként adta ki magát –, egyszerű rágalmozás. Az idők és az események változnak, de az emberi természet ugyanaz és változatlan marad minden égbolt alatt és minden korban. A vádaskodás az egyházi személyek közötti hagyományos és ma már klasszikus gyűlölködés eredménye és terméke. Nincs olyan okkultista – mindazok között, akik többé-kevésbé személyesen megtapasztalták a teológiai gyűlölködés hatásait – aki valaha is elhinne ilyesmit pusztán egy Irenaeus szava alapján, ha egyáltalán tényleg ő maga írta ezeket a szavakat. Továbbá azt is mesélik Simonról, hogy együtt járt egy asszonnyal, akit Trójai Helénaként mutatott be, aki száz testet öltésen haladt keresztül, és aki még korábban, az idők kezdetén Szófia, az Isteni Bölcsesség volt, saját (Simoné) Örökkévaló Elméjének egyik kiáradása, amikor ő (Simon) volt az „Atya”. Végül pedig azt is, hogy ezzel az asszonnyal „nemzette az arkangyalokat és angyalokat, akik által ennek a világnak a teremtése megtörtént”, stb.

Nos, valamennyien tudjuk, hogy milyen mértékű átalakuláson és szárnyaló növekedésen mehet keresztül bármilyen egyszerű kijelentés, miután csak fél tucat kézen is keresztülmegy. Ráadásul mindezek az állítások megmagyarázhatók, és alapjaiban igazaknak mutathatók be. Simon Mágus kabbalista volt és misztikus, aki sok más reformerhez hasonlóan megpróbált életre hívni egy új vallást, ami a Titkos Tanítás alaptanításain nyugszik, viszont anélkül, hogy a misztériumai közül a szükségesnél többet árulna el. Akkor Simon, egy misztikus, akit mélyen átitatott a testet öltések sorozatának ténye (figyelmen kívül hagyhatjuk az „egyszáz”

^{13/1} VIII. 9, 10.

^{13/2} *Adv. Celsum*.

^{13/3} *Eccles. Hist.* I. 140.

^{13/4} *Contra Hæreses*, I. XXIII. 1-4.

^{13/5} *Contra Hæreses*, II. 1-6.

számot, ami nagy valószínűséggel a tanítványai túlzása), miért ne beszélhetne bárkiről, akit pszichikusan úgy ismert, mint valamely olyan nevű hösnő testet öltése, és így is szokott tenni – már ha valaha is így tett. Nem találunk-e saját országunkban néhány hölgyet és urat, nem sarlatánokat, hanem a közösségben mélyen tisztelt, értelmiségi személyeket, akiknek belső meggyőződése azt bizonygatja nekik, hogy az egyik Kleopátra királynő, a másik Nagy Sándor, a harmadik pedig Jeanne d’Arc volt, és ki vagy mi nem? Ez belső meggyőződés kérdése, és az okkultizmusban való több-kevesebb jártasságon, valamint a reinkarnáció modern elméletében való hiten alapul. Az utóbbi különbözik a régiek eredeti tanításától, amit majd be fogunk mutatni, de a kivétel erősíti a szabályt.

Ami azt a kijelentést illeti, hogy a Mágus „egy az Atyaistennel, a Fiúistennel és a Szentlélek Istennel”, ez ismét teljesen elfogadható, ha elismerjük, hogy egy misztikusnak és bölcsnek joga van allegorikus nyelvet használnia, ráadásul ebben az esetben ezt teljesen igazolja az Egyetemes Egység tana, amit az ezoterikus filozófiában tanítanak. Minden okkultista ugyanezt fogja mondani (számára) tudományos és logikai alapon, teljes egyetértésben az általa vallott tanítással. Nincs olyan védantista, aki ne ugyanezt mondaná naponta, ő természetesen Brahman és ő Parabrahman, amint elutasítja személyes szellemének egyéni jellegét, és felismeri, hogy az isteni sugár, amely a felsőbb Én-jében lakozik, csupán az Egyetemes Szellem visszatükröződése. Az Ismeretlenből történő első kiáradás az „Atya”, a második a „Fiú”, és minden létező dolog az Egyből vagy az Isteni Szellemből árad ki, amely „megismerhetetlen”. Ebből származik az állítás, hogy vele (Szófiával vagy Minervával, az Isteni Bölcsességgel) ő (Simon), amikor még az Atya kebelében volt, maga az Atya (vagy az első közös kiáradás) nemzette az arkangyalokat – a „Fiút” – akik ennek a világnak a teremtői voltak.

Maguk a római katolikusok is, akiket a falhoz állítanak ellenfeleik megcáfolhatatlan állításai – a képzett filológusok és szimbológusok, akik ízekre szedik az egyházi dogmákat és azok szaktekintélyeit, és rámutatnak a *Bibliában* szereplő Elohim többes számára – ma már elismerik, hogy Isten első „teremtésének”, a Tsaba-nak vagy az arkangyaloknak részt kellett venniük az Univerzum teremtésében. Nem feltételezhetnénk, hogy:

Bár „Isten egyedül teremtette a mennyet és a földet”... az azonban nincs kapcsolatban azzal, hogy nekik [az angyaloknak] lenniük kellett az őseredeti, semmiből való teremtéskor, kaphattak egy küldetést, hogy teljesítsék, folytassák és fenntartsák azt?^{13/6} –

kiált fel De Mirville, válaszolva Renan-nak, Lacour-nak, Maury-nak és összességében a francia intézetnek. Bizonyos változtatásokkal pontosan ez az, amit a Titkos Tanítás is állít. Igazából nincs egyetlen olyan tanítás sem, amit az időszámításunk szerinti első és további századok sok reformere hirdetett, ami a kezdeti tanításait ne erre az egyetemes kozmogóniára alapozta volna.

Nézzünk utána Mosheim-nek, és lássuk, mit kell mondania a sok „eretnekről”, akiket leír. Cerinthus, a zsidó

Azt tanította, hogy e világ Teremtője... a zsidó emberek Legfőbb Istene olyan Lény volt, ... aki születésileg a Legfelsőbb Istentől származott,

hogy ez a Lény továbbá

születéskori tisztaságáról és eredeti méltóságáról fokozatosan lebukott.

Basilides, Carpocrates és Valentinus, a második századi egyiptomi gnosztikusok ugyanezt az elképzelést vallották némi változtatásokkal. Basilides hét Æon-ról (seregről vagy arkangyalról) prédikált, akik a Legfelsőbb anyagából áradtak ki. Közülük kettő, a Hatalom és a Bölcsesség nemzette az első osztályú és méltóságú mennyei hierarchiát, ez árasztotta ki a másodikat, az utóbbi pedig egy harmadikat, és így tovább. Minden következő fejlődés kevésbé

^{13/6} *Idézett mű*, II. 337.

emelkedett természetű volt, mint az előző, és mindegyik teremtett magának lakóhelyül egy mennyei világot, minden ilyen mennyország természete csökkenő ragyogású és tisztaságú volt, ahogyan egyre közelebb került a földhöz. Így ezeknek a lakóhelyeknek a száma 365 volt, és valamennyi fölött az Abraxas nevű Legfelsőbb Ismeretlen uralkodott, amely név a görög számítási módszerrel kiadja a 365-ös számot, amely misztikus és numerikus jelentésében tartalmazza a 355-ös számot, vagyis az ember értékét.^{13/7} Ez egy olyan gnosztikus misztérium volt, amely az eredeti, az „emberrel” végződő eredeti evolúción alapult.

Antiochiai Saturnilus ugyanezt a tanítást hirdette, némileg módosítva. Két örökkévaló princípiumot tanított, a jót és a rosszat, amelyek egyszerűen a szellem és az anyag voltak. A hét angyal, akik a hét bolygón uralkodnak, Univerzumunk építői – ez egy tisztán keleti tanítás, mivel Saturnilus ázsiai gnosztikus volt. Ezek az angyalok bolygórendszerünk hét régiójának természetes védelmezői. A harmadik rend hét teremtő angyala közül az egyik leghatalmasabb „Szaturn”, a bolygó uralkodó védőszelleme és a héber nép istene, név szerint Jehovah, akinek a zsidók hódoltak, és akinek felajánlották a hetedik napot vagy Sabbath-ot, Saturday-t – (szombatot) – „Szaturn napját” a skandinávok, ahogyan a hinduk között is.

Marcion, aki szintén a jó és a rossz ellentétes princípiumainak a tanítását hirdette, kijelentette, hogy van egy harmadik istenség a kettő között – egy „kevert természetű” –, a zsidók Istene, az alsóbb, vagyis a mi világunk Teremtője (a seregeivel). Bár örökké háborúban áll a rossz princípiummal, ez a köztes Lény ugyanakkor szemben áll a jó princípiummal is, akinek a helyére és címére sóvárog.

Simon tehát csak korának gyermeke volt, egy vallási reformer, mint olyan sokan mások és egy adeptus a kabbalisták között. Az egyház, amely számára a tényleges létezésében és hatalmas erőiben való hit szükségszerűség – azért, hogy jobban kihangsúlyozzák a Péter által végrehajtott „csodát” és Simon fölötti győzelmét – bőkezűen felmagasztalja csodálatos mágikus tetteit. Másrészt a tudósok és képzett kritikusok által megjelenített szkepticizmus megpróbálja teljesen eltenni láb alól. Így, miután letagadták Simonnak még a létezését is, végül azt gondolták, hogy képesek teljesen egybeolvasztani az egyéniségét Páléval. A *Supernatural Religion* ismeretlen szerzője kitartóan próbálta bebizonyítani, hogy Simon Máguson Pál apostolt kell értenünk, akinek a *Leveleit* titokban is és nyíltan is megrágalmazta és ellenezte Péter, és azzal vádolta, hogy „következetlen tanítást” tartalmaz. Ez tényleg nagyon valószínűnek tűnik, amikor a két apostolra gondolunk, és szembeállítjuk a jellemüket.

A pogányok apostola bátor, szókimondó, őszinte és rendkívül művelt volt, a zsidóság apostola gyáva, gyanakvó, kétszínű és nagyon tudatlan volt. Ahhoz, hogy Pál legalább részben, ha nem teljesen beavatást kapott a csodátevő misztériumokba, kevés kétség fér. A nyelvezete, a fogalomrendszere rendkívül jellemző a görög filozófusokra, bizonyos kifejezései, amiket csak a beavatottak használtak, mind megannyi ismertetőjegy e feltevés alátámasztásához. A gyanúkat megerősíti Dr. A. Wilder „Pál és Plátón” című jól sikerült cikke, amelyben a szerző közzétesz egy jelentős, és számunkra nagyon értékes megfigyelést. Úgy mutatja be Pált, hogy a *Korinthusiakhoz írt levélben* nyüzsögnek „az olyan kifejezések, amelyeket a sabaziusi és eleusisi misztériumok beavatottjai és a (görög) filozófusok tanításai használnak. (Pál) önmagát *együgyűnek* nevezi – olyan személynek, aki ügyetlen a szóban, de nem a *gnózisban* vagy a filozófiai műveltségben. 'Bölcsességet pedig a tökéletesek vagy beavatottak között szólunk – írja, sőt, a *rejtett bölcsességet* – ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét, hanem

^{13/7} A tíz a „megnyilvánult istenek” közötti Legfelsőbb Isten tökéletes száma, mert az 1-es szám az Egyetemes Egység vagy a természetben levő férfi princípium jelképe, a 0 szám pedig a női princípium, a káosz, a mélység. E kettő alkotja így az androgün természet jelképét, ahogyan a napév teljes értékét is, ami egyben Jehovah és Enoch száma is volt. Pythagorasznál a 10 az Univerzum jelképe volt, valamint Enos-é, Seth fiáé vagy az „Ember Fiáé”, aki a 365 napos napév jelképe, és ezért aki éveinek száma szintén 365. Az egyiptomi jelképrendszerben Abraxas volt a Nap, a „Mennyegek Ura”.

A kör az egy Megnyilvánulatlan Princípium jelképe, amely ábrájának síkja örökké végtelen, és egy átmérő csak a manvantara-k idején keresztezi.

Isten titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, amelyet *e világ fejedelmei közül senki sem ismert*.^{13/8}

Mi másra gondolhatott az apostol ezekkel az egyértelmű szavakkal, mint hogy ő maga, mivel a mystæ-khez (beavatottakhoz) tartozik, olyan dolgokról beszél, amiket csak a misztériumokban mutatnak be és magyaráznak meg? Az „Isten titkon való bölcsessége, amelyet *e világ fejedelmei közül senki sem ismert*” nyilvánvalóan közvetlen utalás az eleusisi beavatás basileusára, akit ismert. A basileus a nagy hierophant törzskarához tartozott, és az athéniai egyik archon-ja volt. Mint ilyen, a fő mystæ-k egyike, aki a *belső* misztériumokhoz tartozott, ahová a valódi kiválasztottak és nagyon kevesek kaptak belépési engedélyt.^{13/9} Az Eleusis-t felügyelő előjárókat archon-oknak nevezték.^{13/10}

Először azonban Simon Mágussal fogunk foglalkozni.

XIV. fejezet Simon és életrajzírója, Hippolytus

Ahogy korábbi köteteinkben bemutattuk, Simon a számáriai tannak tanítványa volt, és az utána fennmaradt hírnév az „Isten Hatalmas Ereje” címmel együtt mestereinek tehetségét és műveltségét tanúsítják. A tannak azonban ugyanannak a titkos iskolának a kabbalistái voltak, amelyhez a *Jelenések Könyvének* Jánosa is tartozott, akinek óvatos célja az volt, hogy amennyire csak lehetséges, elrejtse a mózesi könyvekben szereplő nevek valódi jelentését. Még azok a rágalmak, amelyeket az *Apostolok cselekedeteinek* és más írásoknak a szerzői és szerkesztői olyan féltékenyen terjesztettek Simon Mágusról, sem tudták olyan mértékig elszorvasztani az igazságot, hogy elfedjék aényt, hogy egyetlen keresztény sem tudott versenyezni vele csodátevő cselekedetekben. A róla mesélt történet, hogy lezuhant egy levegőben való repülése közben, eltörve mindkét lábát, majd pedig öngyilkos lett, nevetséges. Az utókor a történetnek csak az egyik oldalát hallotta. Ha Simon tanítványainak lett volna ilyen lehetősége, akkor talán úgy tudnánk, hogy Péter volt az, aki mindkét lábát eltörte. Viszont ezzel a hipotézissel szemben úgy tudjuk, hogy ez az apostol túlságosan óvatos volt ahhoz, hogy Rómba merészkedjen. Számos egyházi író vallomása szerint egyetlen apostol sem művelt soha ilyen „természetfeletti csodát”, de természetesen a jámbor népek azt mondják, hogy ez csak jobban bizonyítja, hogy az ördög volt az, aki Simonon keresztül munkálkodott. Csak azért vádolták meg a Szentlélek elleni istenkáromlással, mert úgy mutatta be, mint a „Szent Szellemet”, a Mens-t (Értelmet) vagy a „Mindenek Anyját”. Viszont azt találjuk, hogy ugyanezeket a kifejezéseket használja az *Enoch Könyve*, amelyben szembeállítva az „Ember Fiával”, az „Asszony Fiáról” beszél. A nazarénusok *Codex*-ében és a *Zohar*-ban, csakúgy, mint a *Hermész Könyveiben* ugyanezeket a kifejezéseket használják, de még az apokrif *Héber Evangéliumában* is azt olvassuk, hogy Jézus elismerte a Szentlélek nőneműségét, az „Anyám, a Szent Lélek” kifejezés használatával.

A tagadás hosszú korszakai után azonban Simon Mágus tényleges létezését végül bebizonyították, akár Saul, Pál vagy Simon is volt. Egy olyan kéziratot fedeztek fel Görögországban, ami az utóbbi néven beszél róla, és az véget vetett minden további találgatásnak.

M. de Pressensé a *Histoire des Trois Premiers Siècles de l'Église* című munkájában^{14/1} kifejti a véleményét a korai kereszténység e kiegészítő emlékeiről. A számos mítosz következtében, amely Simon története körül kering – mondja –, sok teológus (a protestánsok között – kellett volna hozzátennie) jutott arra a következtetésre, hogy nem volt több, mint legendák tiszta szövevénye. Azonban hozzáteszi:

^{13/8} I. Korinth. II. 6-8.

^{13/9} Vesd össze Taylor: *Eleusinian and Bacchic Mysteries*.

^{13/10} *Isis Unveiled*, II. 89.

^{14/1} *Idézett mű*, II. 395.

Úgy tűnik, valóságos tényeket tartalmaz, amikért az egyházatyák egyhangú tanúságtétele és a most felfedezett Hippolytus elbeszélése kezeskedik.^{14/2}

Ez a kézirat nagyon messze van attól, hogy hízelgő legyen a nyugati gnoszticizmus állítólagos alapítójára nézve. Miközben nagy erőt ismer el Simonban, a Sátán egyik papjaként bélyegzi meg –, ami teljesen elég annak bizonyítására, hogy egy keresztény írta. Azt is bemutatja, hogy „a Gonosz másik szolgájához” hasonlóan – ahogyan Manes-t nevezte az egyház – Simon is *megkeresztelt* keresztény volt, de mindkettőt, mivel túlságosan jártasak voltak a valódi *eredeti* kereszténység misztériumaiban, üldözték ezért. Az ilyen üldöztetés titka akkor – ahogyan most is – teljesen világos volt azok számára, akik a kérdést pártatlanul tanulmányozták. Függetlenségének megőrzésére törekedve Simon nem hódolhatott be egyetlen apostol vezetésének vagy tekintélyének sem, legkevesbé akár Péterének, akár Jánosénak, a *Jelenések Könyve* fanatikus szerzőjének. Ezért az eretnokség vádjait „egyházi kiátkozás” követte.

Az egyházi üldöztetés soha nem irányult a mágia ellen, amikor az ortodox volt, mert az egyházatyák által alapított és szabályozott új csodatevés, amit most a kereszténység „kegyelemként” és „csodaként” ismer, akkor is és most is, amikor megtörténik, mágia, akár tudatos, akár öntudatlan. Az ilyen jelenségeket, amelyek az utókorra „isteni csodák” elnevezéssel hagyományozódtak, olyan erők hozták létre, amiket az élet és a vallási rajongás nagy tisztaságával szereztek meg. Az aszkétizmushoz járuló imádkozás és elmélkedés a tanítvány legjobb eszközei ahhoz, hogy csodatevővé váljon ott, ahol nincs szabályos beavatás. Például az imádkozás valamilyen cél elérése érdekében csupán erős *akarat* és vágy, aminek az eredménye öntudatlan mágia. Napjainkban a bristoli George Müller bizonyította ezt be.

De az „isteni csodákat” ugyanazok az okok hozzák létre, mint amik a varázslás hatásait keltik. Az egész különbségét a célul kitűzött jó vagy rossz hatások, valamint az azokat létrehozó ember jelenti. Az egyház villámain csak azokra szórta, akik eltértek a szabályoktól, és bizonyos csodálatos hatások létrehozatalát önmaguknak tulajdonították ahelyett, hogy egy személyes Istenre hárították volna. Így pedig, amíg a mágia tudományának azon adeptusai, akik az egyház közvetlen útmutatásai és vezetése szerint cselekedtek, az utókor és a történelem számára szenteknek és Isten barátainak kiáltották ki, mindenki mást pedig kiüldöztek az egyházból, és örök rágalommal és átokkal elítéltek attól kezdve mostanáig. A dogma és a tekintélyelvűség mindig is az emberiség átka volt, a fény és az igazság nagy kioltója.^{14/3}

Talán egy csíra felismerése volt, amelyből később az akkor még újszülött egyház a telhetetlen hatalom és nagyravágyás mételyévé növekedett, ami végül a tévedhetetlenség dogmájában csúcsosodott ki, amely arra készítette Simont és sok mást, hogy elszakítsák magukat tőle már megszületésének pillanatában. A szektásodás és a széthúzás az első századdal együtt kezdődött meg. Miközben Pál szemtől szembe korholja Pétert, János látomás leple alatt rágalmazza a nikolaitákat, és Jézussal kijelenteti, hogy gyűlöli őket.^{14/4} Ezért kevés figyelmet fordítunk a Simon elleni vádaskodásokra, amik a görög kéziratban találhatók.

Ennek a címe *Philosophumena*. A szerzőjére, akinek a görög egyház Szent Hippolytus-t tekint, a pápisták egy „ismeretlen eretnekként” hivatkoznak, csupán azért, mert ebben „nagyon becsületsértő módon beszél Callistus pápáról, aki szintén szent. Mindazonáltal a görög-

^{14/2} Idézi: De Mirville, *Idézett mű*, VI. 41. és 42.

^{14/3} St. George Lane-Fox ezt a gondolatot bámulatra méltóan fejezte ki a sok rivális indiai iskolának és társulatnak címzett ékesszóló folyamodványában. „Biztosnak érzem – mondja –, hogy az elsődleges indíték, akár milyen homályosan is érzékelhető, amely Önöket, mint e mozgalmak kezdeményezőit mozgásba hozta, egyfajta lázadás volt a zsarnoki és szinte egyetemes szervezetrendszer ellen, amely minden létező, tekintélybitorló társadalmi és úgynevezett vallási intézményen keresztül kiszorítja és elhomályosítja az egyedül valóságos és végső tekintélyt, az igazság belső szellemét, amely feltárul minden egyedi lélek, tulajdonképpen a valódi tudat számára, ami minden emberi bölcsesség és erő legfőbb forrása, és ami felemeli az embert a vadállatok szintje fölé.” (*To the Members of the Árya Samāj, the Theosophical Society, Brahma and Hindu Samāj and other Religious and Progressive Societies in India.*)

^{14/4} *Jelenések Könyve*, II. 6.

gök és a latinok egyetértének abban, hogy a *Philosophumena*-t különleges és nagy tudásról tanúskodó műnek tartják. Ősrégiségéről és eredetiségéről Tübingen legkiválóbb szaktekintélyei kezkeskednek.

Bárki is legyen a szerzője, Simonról ilyen módon fejezi ki magát:

Simon, aki nagyon jól ért a mágiához, sok embert csapott be részben Thrasymedes tudományával,^{14/5} részben pedig *démonok segítségével*.^{14/6} ... Úgy döntött, hogy egy istennek adja ki magát. ... Bűnös mesterkedései segítségével nemcsak Mózes tanításaiból húzott hasznot, hanem a költőkéből is. ... A tanítványai a mai napig az ő bűbájit használják. A varázsigéknek, a bájitaloknak, megnyerő simogatásaiknak^{14/7} és annak köszönhetően, amit „álmoknak” neveznek, démonokat küldenek mindazok befolyásolására, akiket megigézni szeretnének. Ebből a célból alkalmazzák azokat, amiket „közönséges démonoknak” neveznek.^{14/8}

A továbbiakban ezt olvassuk a kéziratban:

A Mágus (Simon) azokkal, akik kérdezni akartak a démontól, leírta a kérdésüket egy pergamendarabra, ezt négyfelé hajtva beledobták egy égő szénserpenyőbe azért, hogy a füst megmutassa az írás tartalmát a szellemnek (démonnak). (*Philos.*, IV. IV.) Marokszámra dobtak tömjént a lángoló szénre, a Mágus papiruszdarabokon azoknak a szellemeknek a héber neveit dobálta, akiket megszólított, a láng pedig mindent elnyelt. Nagyon hamar úgy látszott, hogy az *isteni* szellem borította be a Mágust, aki érthetetlen invokációkat mondott, és egy bizonyos állapotba merülve megválaszolt minden kérdést – kísértetszerű látomások gyakran emelkedtek fel a szénserpenyő fölé (*Ugyanott*, III.). Máskor tűz ereszkedett le az égből olyan tárgyakra, amikre a Mágus korábban rámutatott (*Ugyanott*.), vagy a megidézett istenség áthaladva a szobán repülésének útján tüzes gömböket formált (*Ugyanott*, IX.).^{14/9}

Mindeddig a fenti állítások megegyeznek a sinaita Anastasiuséival:

Emberek látták, hogy Simon olyat csinált, amitől a szobrok jární kezdtek, belevetette magát a lángokba, és nem égett meg, átváltoztatta a testét különböző állatokéira [lycanthropia], lakomák alkalmával kísérteteket és szellemeket teremtett elő, olyat tett, amitől láthatatlan *szellemek körbevitték a bútorokat a teremben*. Kijelentette, hogy több olyan árny kíséri, akiknek ő „a halottak lelkei” nevet adta. Végül pedig repülni szokott a levegőben... (Anastasius: *Patrol. Grecque*, LXXXIX. kötet, 523. col. quæst. XX.)^{14/10}

Suetonius ezt mondja a *Nero* című művében:

Abban az időben egy Ikarosz zuhant le első felemelkedése során Néró páholya közelében, és beborította azt a vérével.^{4/11}

Ezt a mondatot, amely nyilvánvalóan valamilyen szerencsétlen akrobatára utal, aki elvételte a lépést és lezuhant, húzták elő bizonyítékként arra, hogy Simon volt az, aki repült.^{4/12} Az utóbbi neve azonban nyilván túlságosan híres ahhoz – ha az ember hihet az egyházatyáknak –, hogy a történész egyszerűen „egy Ikaroszként” említse. Az író biztosan tudja azt, hogy létezik Rómában egy hely, amit Simonium-nak hívnak, a Szt. Cosmas és Daimanus templom (Via Sacra) és Romulus ősi templomának romjai közelében, ahol egy kő törött darabjait a mai na-

^{14/5} Ez a „tudomány” nem hétköznapi szemfényvesztés, ahogyan egyesek most meghatározzák, ez egyfajta pszichológiai bűvészkedés, ha egyáltalán bűvészkedés, amelyben megbűvölést és megigézést használnak illúziók létrehozásának eszközéül. Általánosabban fogalmazva hipnotizálásról van szó.

^{14/6} A szerző ebben keresztény vallási meggyőződését bizonyítja.

^{14/7} Nyilvánvalóan magnetikus kézmozdulatok, amiket transz és alvás követ.

^{14/8} „Elementálok”, amelyeket a legmagasabb adeptusok használnak mechanikus, nem szellemi munka elvégzésére, ahogyan egy fizikus használ gázokat és egyéb alkotóelemeket.

^{14/9} Idézet de Mirville-től, *Idézett mű*, VI. 43.

^{14/10} *Ugyanott*, VI. 45.

^{4/11} *Ugyanott*, 46. oldal.

^{4/12} Amédée Fleury: *Rapports de St. Paul avec Sénèque*, II. 100. Ezt az egészet De Mirville-től foglaljuk össze.

pig mutogatják, amelyre állítólag Péter apostol térdei benyomódtak, amikor hálát adott a Simon fölötti feltételezett győzelme után. De mivel is egyenértékű ez a mutogatás? Egy kő letrött darabjai helyett a ceyloni buddhisták egy egész sziklát mutatnak be az Ádám-csúcson, amin egy másik lenyomat van. Egy kőszirt áll a fennsíkján, amelyet egy hatalmas leomlott szikla támaszt meg, és ezen a sziklán található közel háromezer éve a szent lábnyom, egy másfél méter hosszú lábé. Miért nem hisszük el az utóbbi legendát, ha el kell fogadnunk Szent Péterét? Az „Apostolok Hercegét”, vagy a „Reformerek Hercegét” vagy akár a „Sátán Elsőszülöttjét” – ahogyan Simont nevezték – mind legendáknak és kitalációknak minősítették. Az embernek azonban meg lehet engedni, hogy szétválogassa azokat.

Az, hogy Simon tudott repülni, vagyis felemelni magát a levegőbe pár percig, nem lehetetlen. Modern médiumok végrehajtják ugyanezt a mutatványt olyan erő segítségével, amit a spiritiszták kitartóan „szellemeknek” neveznek. Viszont ha Simon így tett, akkor azt egy magasrezte vak erő segítségével tette, amely kevésbé törődik rivális adeptusok imádságaival és parancsaival, nem is beszélve a szentekéről. A tény az, hogy a logika ellentmond Simon feltételezett bukásának Péter imádkozásakor. Ha nyilvánosan vereséget mért volna rá az apostol, akkor a tanítványai elpártoltak volna tőle az alsóbbrendűség ilyen nyilvánvaló jele után, és ortodox keresztényekké váltak volna. Viszont még a *Philosophumena* szerzőjénél, egy pontosan ilyen kereszténynél is azt találjuk, hogy nem így történt. Simon annyira kevés hitelét veszítette el a tanítványainál és a tömegeknél, hogy folytatta a napi prédikációit a római harangtoronynál, miután állítólag lezuhant a felhőkből, „magasan a Capitolium fölött”, amely eseményben csupán a lábait törte el! Mondhatnánk, hogy egy ilyen szerencsés zuhanás önmagában is eléggé csodás dolog.

XV. fejezet Szt. Pál, a jelenlegi kereszténység tényleges alapítója

A *Phallicism* szerzőjének szavaival megismételhetjük:

Mindannyian *termékek* vagyunk – még a *keresztények* is, noha természetesen filozófiai értelemben vett *termékek*. Semmi közünk a valósághoz az ember korlátozott, mechanikus, tudományos értelmében, vagy a *realizmushoz*. Annak bebizonyítására vállalkoztunk, hogy a miszticizmus a valóságos élet és a vallás lelke,^{15/1}... hogy a *Bibliát csak helytelenül olvassák és félreértelmezik, amikor elutasítják, hogy előrevivők lennének a feltételezett mesés és ellentmondásos dolgai*, hogy Mózes nem tévedett, csak olyan értelemben beszélt az „emberek gyermekeiről”, amiben a *gyermekek* éretlenségükben értendők, hogy a világ valójában nagyon különböző hely attól, amit feltételeznek róla, hogy az, amit babonáságnak csúfolnak, az egyedüli igaz és egyedül tudományos *tudás*, és ráadásul hogy a modern tudás és modern tudomány nagymértékben csupán *babonáság*, sőt, rendkívül pusztító és halálos babonáság.^{15/2}

Mindez tökéletesen igaz és helyes. De az is igaz, hogy az *Újszövetség*, az *Apostolok cselekedetei* és a *Levelek* – akármennyire is igaz lehetett Jézus történelmi alakja – mind szimbolikus és allegorikus mondások gyűjteménye, és hogy „nem Jézus, hanem Pál volt a kereszténység valódi alapítója”,^{15/3} de az mindenesetre nem a hivatalos egyházi kereszténység volt. „A tanítványokat először Antiochiában nevezték keresztényeknek” – mondja az *Apostolok cselekedetei*,^{15/4} és őket korábban nem így hívták, és még hosszú ideig sem, hanem egyszerűen nazarénusoknak.

^{15/1} Abban viszont soha nem fogunk egyetérteni a szerzővel, „hogy a szertartások, a rituális és előírással kísért szertartások és imádságok a teljesen szükségszerű dolgokhoz tartoznak”, mert a külső csak a belső, az egyedül valódi és igaz kárára és sérelmére tud fejlődni, növekedni és imádatához jutni.

^{15/2} H. Jennings: *Idézett mű*, 37, 38. oldalak.

^{15/3} Lásd: *Isis Unveiled*, II. 574.

^{15/4} XI. 26.

Ez a nézet a mostani és korábbi évszázadok több írójánál is megtalálható. De mindeddig ezt mindig félretolták bizonyítatlan hipotézisként, istenkáromló feltételezésként, bár, ahogyan a *Paul, the Founder of Christianity*^{15/5} szerzője helyesen mondja:

Olyan emberek, mint Irenæus, Epiphanius és Eusebius olyan valótlan és tisztességtelen praktikák tiszteletét adták át az utókornak, hogy a szív belesajdul annak az időszaknak a bűncselekményeibe.

Annál is inkább, mivel az egész keresztény rendszer az ő mondásaikon alapul. Találunk azonban egy másik megerősítést is, és ez alkalommal a bibliai jelek tökéletes olvasása alapján. A *The Source of Measures*-ben a következőt találjuk:

Nem szabad elfelejteni, hogy a jelenlegi kereszténységünk *Páltól eredő*, nem pedig *jézusi*. Jézus az életében zsidó volt, alkalmazkodott a törvényhez, sőt, mi több, ezt mondja: „Az írástudók és a farizeusok ülnek Mózes székében, ezért bármit is parancsolnak nektek, hogy tegyétek meg, az betartja a törvényt.” Majd pedig: „Nem azért jöttem, hogy elpusztítsam, hanem hogy beteljesítsem a törvényt.” Ezért a törvény szerint élt halála napjáig, és amíg élt, nem törölhetett el egy szemernyt sem belőle. Körülmetélt volt, és utasított a körülmetélésre. Pál azonban azt mondta a körülmetélésről, hogy semmi haszna sincs, és ő (Pál) hatályon kívül helyezi ezt a törvényt. *Saul és Pál* – vagyis a törvény hatálya alatti Saul és a törvény kötelezettségei alól felszabadult Pál – egy emberben voltak, de látható a párhuzamosság a *fizikai testben*, Jézuséban, a törvény hatálya alatti emberében, amint teljesíti azt, és aki meghalt a *Chrétos*-ban, és feltámadt megszabadulva annak kötelezettségei alól a szellemi világban *Christos*-ként, vagyis a győzelmes Krisztusként. Krisztus volt az, aki megszabadult, de Krisztus a szellemvilágban volt. A fizikai testben levő Saul a Chrétos szerepét töltötte be, és azzal volt párhuzamban. A fizikai testben levő Pál a szellemvilágban Krisztussá váló Jézus szerepét töltötte be, és azzal volt párhuzamban korai realitásként, hogy megfeleljen és cselekedjen a *megdicsőülésért*, és így felfegyverkezve a fizikai test minden felhatalmazásával hatályon kívül helyezze az emberi törvényt.^{15/6}

Annak valódi oka, amiért Pál úgy jelenik meg, mint aki „hatályon kívül helyezi a törvényt”, csak Indiában található meg, ahol a legősibb szokásokat és előjogokat a mai napig megőrizték minden tisztaságukban, függetlenül az ugyanúgy elkövetett túlkapásokról. Az embereknek csak egyetlen olyan osztálya van, amely büntetlenül figyelmen kívül hagyhatja a brahmani intézményrendszer törvényeit, beleértve a kasztokat is, és ezek a *tökéletes* „Svâmîk”, a jógik – akik elérték, vagy akikről feltételezik, hogy elérték az első lépést a Jívanmukta állapot felé –, vagy a teljesen beavatottak. Pál pedig tagadhatatlanul beavatott volt. Idézni fogunk egy-két bekezdést az *Isis Unveiled*-ből, mert most sem tudunk semmi jobbat mondani, mint amit akkor mondtunk:

Vegyük Pált, olvassuk el azt a kevés eredetit, ami tőle fennmaradt azokban az írásokban, amiket ennek a bátor, becsületes, őszinte embernek tulajdonítanak, és nézzük meg, vajon tud-e bárki is egy olyan szót találni bennük, amik azt mutatják, hogy Pál a Krisztus szón bármi többet értett volna az emberben lakozó személyes istenség elvont eszméjénél. Pál számára Krisztus nem egy személy, hanem egy testet öltött eszme. „Ha bármely ember Krisztusban van, akkor ő egy új teremtés”, *újjászületik*, mint a beavatás után, mert az Úr szellem, az ember szelleme. Pál volt az egyedüli az apostolok közül, aki megértette a Jézus tanításai mögött meghúzódó titkos gondolatokat, noha soha nem találkozott vele.

Pál azonban maga nem volt tévedhetetlen vagy tökéletes.

Az volt a sorsa, hogy egy új és széleskörű reformot indítson el, olyat, ami felöleli az egész emberiséget, a saját tanításait őszintén messze a korszakok bölcsessége fölé helyezte, az ősi misztériumok és az Eopteia során adott végső kinyilatkoztatás fölé.

^{15/5} Dr. A. Wilder cikke az *Evolution*-ban.

^{15/6} *Idézett mű*, 262. oldal.

Egy másik bizonyíték arra, hogy Pál a „beavatottak” körébe tartozott, a következő tényen alapul. Az apostolnak megnyírták a fejét Cenchreæ-ben, ahol Luciust (*Apuleius*) beavatták, mert „fogadalmat tett”. A nazárok, vagy elkülönülteknek – ahogyan a zsidó szentírásokban látjuk – le kellett vágniuk a hajukat, amit hosszúan hordtak, és amit „borotva nem érintett” soha más-kor, és fel kellett azt áldozniuk a beavatás oltárán. A nazárok pedig a kaldeai csodatevők vagy beavatottak egyik osztályát alkották.

Az *Isis Unveiled*-ben bemutattuk, hogy Jézus ehhez az osztályhoz tartozott.

Pál kijelenti, hogy: „Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem.” (*Korinthusbeliekhez írt I. levél*, III. 10.)

Ez a kifejezés, az építőmester csak *egyszer* szerepel az egész Bibliában, és Pálnál ezt egy egész kinyilatkoztatásnak lehet tekinteni. A misztériumokban a megszentelt rítusok harmadik részét Epopteia-nak vagy kinyilatkoztatásnak, a titkokba való beavatásnak nevezték. A lényegét illetően ez a tisztánlátás legmagasabb fokát, az istenit jelenti, ... de a szó valódi jelentése „átnézés” az *ὁπτομαι* – „Látom magamat”-ból. A szanszkritban az *áp* szótőnek eredetileg ugyanez volt a jelentése, bár ma már „elnyerni” jelentéssel használják.^{15/7}

Az *epopteia* összetett szó, az *ἐπὶ* „valamin”-ből és a *ὁπτομαι* „nézni” vagy áttekintő, felügyelőből, amit szintén használnak az építőmesterre. A szabadkőművességben a kőműves mester címe ebből ered, a misztériumokban használt értelemben. Ezért amikor Pál magát „építőmesternek” nevezi, akkor egy olyan szót használ, ami mindenekelőtt kabbalista, teurgista és szabadkőműves, és olyan, amit egyetlen más apostol sem használ. Így ő magát *adeptusnak* minősíti, akinek joga van másokat beavatni.

Ha ebben az irányban keresgélünk azokkal a megbízható útmutatásokkal, előttünk a görög misztériumokkal és a *Kabalah*-val, könnyű lesz rátalálni arra a titkos okra, amiért Péter, János és Jakab annyira üldözte és utálta Pált. A *Jelenések Könyvének* szerzője tősgyökeres zsidó kabbalista volt, minden, ősapáitól megörökölt gyűlölettel a pogány misztériumokkal szemben.^{15/8} A féltékenysége még Jézus életében még Péterre is kiterjedt, de közös mesterük halála után volt az, hogy látjuk a két apostolt – akik közül az előbbi a zsidó rabbik mitráját és petaloont viselte – olyan buzgón hirdetni a körülmételés szertartását. Péter szemében Pálnak, aki megsértette a méltóságát, és akit annyira különbnek érzett a „görög műveltség” és a filozófia terén, természetesen mágusként kellett látszódnia, a „gnózissal”, a görög misztériumok „bölcsségével” megfertőződött embernek – ebből következően talán „Simon Mágusnak”, összehasonlításként, nem pedig becenévként.^{15/9}

XVI. fejezet Péter egy zsidó kabbalista, nem pedig beavatott

Ami Pétert illeti, a bibliai szövegkritika bemutatta, hogy minden valószínűség szerint nem volt több köze a latin egyház római megalapításához, mint ürügyként szolgálni, amit a ravasz Irenæus olyan

^{15/7} A legátfogóbb jelentésében a szanszkrit szónak ugyanaz a szó szerinti értelme van, mint a görög fogalomnak, mindkettő nem emberi közvetítő általi „kinyilatkoztatásra” utal, hanem „szent ital által kapottra”. Indiában a beavatott „szómát”, szent italt kapott, ami segített felszabadítani a lelkét a testből, az eleusési misztériumokban pedig az Epopteia során kínálták a szent italt. A görög misztériumok teljes egészében a brahmani védikus szertartásokból erednek, az utóbbiak pedig a Védák előtti vallásos misztériumokból, az eredeti bölcsesség-filozófiából.

^{15/8} Szükségtelen kijelenteni, hogy *János Evangéliumát* nem János, hanem az újplatonista iskolához tartozó egyik platonista vagy egyik gnosztikus írta.

^{15/9} *Ugyanott, idézett mű.* Az a tény, hogy Péter ilyen név alatt üldözte a „Pogányok apostolát”, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy nem létezett egy Páltól független Simon Mágus. Lehet, hogy egy gyalázkodó általános névvé vált. Theodoret és Chrysostom, azon idők gnoszticizmusának a legkorábbi és legtermékenyebb magyarázói Simont nyilvánvalóan Pál riválisának mutatják be, és azt állítják, hogy közöttük gyakori üzenetváltás történt. Az előbbinek, annak szorgalmas propagandistájaként, amit Pál „a gnózis antitézisének” nevez (*Timóteusokhoz írt I. levél*) fájdalmas tüskének kellett lennie az apostol oldaláról. Elegendő bizonyíték van Simon Mágus tényleges létezésére.

készségesen kihasználta arra, hogy az egyháznak biztosítson egy új nevet – Petra vagy Kiffa – apostol számára, ami olyan név, amelyet némi egyszerű szójáttékkal könnyen összekapcsolható a Petroma-val. A Petroma egy pár kőtábla volt, amit a hierophantok használtak a beavatásoknál, a végső misztérium folyamán. Ebben van elrejtve a Vatikán állításának titka Péter trónjával kapcsolatban. Ahogyan már az *Isis Unveiled*, II. 92-nél idéztük:

A keleti országokban a Péter elnevezés (föníciaiul és kaldeaiul tolmácsoló) az adott személyiség rangjaként jelenik meg.^{16/1}

Eddig rendben van, és a neo-kereszténység „tolmácsolóinak”, a pápáknak tagadhatatlanul joguk van önmagukat Péter címe örökösének nevezni, de aligha örökösei és a legkevésbé sem tolmácsolói Jézus Krisztus tanításainak. Ugyanis a keleti egyházat, ami régebbi és jóval tisztább, mint a római hierarchia, és ami mindig is hűségesen megtartotta az apostolok eredeti tanításait, úgy ismerjük történelmileg, hogy elutasította a latin, az eredeti apostoli egyháztól elszakadók követését, bár elég érdekes módon római testvére rá hivatkozik „szakadár” egyházként. Nincs értelme megismételni a fenti kijelentések okait, mivel mindegyik megtalálható az *Isis Unveiled*-ben,^{16/2} ahol megmagyarázzuk a Péter, Patar és Pitar szavakat, valamint a „Pitha székének” eredetét is bemutatjuk. Az olvasó olyan utalást fog találni a fenti oldalakra, hogy egy vésetet találtak a XI. dinasztiából való Mentuhept királynő koporsóján (Bunsen szerint i.e. 2250-ből), amiről viszont bebizonyították, hogy egy átírat a *Holtak Könyvének* XVII. fejezetéből, amelyet i.e. 4500-nál nem későbbre kelteznek, vagyis Mózes könyveinek időszámítása szerint 496 évvel a világ teremtését megelőzően. Mindazonáltal Bunsen báró bemutatja megadott hieroglifák csoportját (*Peter-ref-su*, a „Misztériumvilág”) és a szent szabálykönyvet, kiegészítve magyarázatok és értelmezések egész sorozatával egy 4000 éves emlékműn.

Ez azonos azzal a mondással, hogy a feljegyzés (a helyes értelmezés) abban az időben már nem volt érthető. ... Kérjük olvasóinkat, értsék meg, hogy egy szent szöveg, egy himnusz, amely egy elmúlt szellemiség szavait tartalmazta, olyan állapotban létezett mintegy 4000 éve, ami minden volt, csak érthető nem a királyi írnokok számára.^{16/3}

„Érthetetlen” a beavatatlanok számára – ez nyilvánvaló, és ezt bizonyítják a zavaros és egymásnak ellentmondó magyarázatok. Viszont nem lehet kétség afelől, hogy egy misztérium-szó volt, és még *mindig* az. A báró így magyaráz tovább:

Úgy tűnik, a mi PTR-ünk szó szerint a régi arámi és héber „Patar”, ami József történetében fordul elő sajátos szóként a *tolmácsolásra*, amiből a Pitrum is egy szöveg, egy álom tolmácsolására szolgáló fogalom.^{16/4}

Ezt a PTR szót részben egy másik szónak köszönhetően fordították, amit hasonlóan írtak a hieroglifák egy másik csoportjában, egy sztélén, az erre használt jel egy nyitott szem, amit De Rouge^{16/5} „megjelenni”-ként fordított, Bunsen pedig „megvilágítóként”, ami helyesebb fordítás. Lehet azonban, hogy a Patar vagy Peter szó jelöli mind a mestert, mind a tanítványt a beavatás körében, és kapcsolja össze őket a Titkos Tanítással. Eközben „Péter székében” aligha tudunk belelátni kapcsolatot a Petroma-val, a kőtáblák kettős sorozatában, amit a hierophant használ a legfelsőbb beavatásnál a végső misztérium során, ahogyan már elmondtuk. Ugyanígy a Pitha-sthâna-val (szék, vagy egy szék helye), amely fogalmat a tântrika-k misztériumaiban használják Indiában, amik során Satî végtagjait szétszórják, majd újra egyesítik, ahogyan Osirisével tette Isis.^{16/6} A Pitha szanszkrit szó, és használják a beavató láma székének jelentésében is.

^{16/1} Taylor: *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, Wildner kiadása, X. oldal.

^{16/2} II. 91-94.

^{16/3} Bunsen: *Egypt's Place in History*, V. 90.

^{16/4} Ugyanott.

^{16/5} *Stele*, 44. oldal.

^{16/6} Lásd Dowson: *Hindu Classical Dictionary*, „Pitha-sthânam” szócikk alatt.

Az, hogy a fenti fogalmak mindegyike egyszerűen „véletlen egybeesésnek” köszönhető-e, vagy másnak, ennek eldöntése művelt szimbológusainkra és filológusainkra marad. Mi tényeket közlünk, és semmi mást. Sok más író, akik sokkal képzetebbek és meghallgatásra érdekesebbek, mint amit a szerző valaha is állított magáról, kellőképpen bebizonyította, hogy Péternek soha semmi köze nem volt a latin egyház megalapításához, és hogy a feltételezett neve Petra vagy Kiffa, valamint hogy az egész történet a római apostolkodásról egyszerűen játék a fogalommal, ami minden országban, egyik vagy másik formában a hierophant-ot vagy a misztériumok tolmácsolóját jelentette. Végül azt is bebizonyították, hogy a római mártírlálától – ahol valószínűleg soha nem járt – messze, idős korban halt meg Babilonban. A *Sepher Toldoth Jeshu*-ban, egy réges-régi héber kéziratban – ami nyilvánvalóan eredeti és nagyon értékes dokumentum, ha az ember annak alapján ítélhet, hogy a zsidók milyen gondosan elrejtették a keresztények elől – Simonra (Péterre) úgy hivatkoznak, mint „Isten egyik hűséges szolgájára”, aki önmegtartóztatással és meditációval élte életét, egy kabbalistára és nazarénusra, aki Babilonban élt „egy torony tetején, himnuszokat komponált és könyörületességet hirdetett”, és ott is halt meg.

XVII. fejezet Tyanai Apollonius

Az *Isis Unveiled*-ben elmondtuk, hogy a hittudomány legnagyobb tanítói egyetértenek abban, hogy szinte minden ősi könyvet szimbolikusan írtak le, olyan nyelven, ami csak a beavatottak számára érthető. Tyanai Apollonius életrajzi vázlata erre mutat példát. Ahogyan minden kabbalista tudja, felöleli a hermetikus filozófia egészét, mivel sok szempontból Salamon király ránk maradt hagyományainak szakasztott mása. Olyan olvasni, mint egy tündérmesét, de – ahogyan az utóbbiak esetében – néha a tényeket és a történelmi eseményeket fantáziával átszínezve mutatják be a világnak. Az Indiába történő utazás minden szintjén – noha allegorikusan – a neofita megpróbáltatásait jeleníti meg, ugyanakkor egy adott ország geográfiai és topográfiai elképzelését is bemutatja, mint ahogyan most is történik, ha az ember tudja, hogy hol keresse azt. Apollonius hosszú eszmecserei a brahmanokkal, azok bölcs tanácsa, és a beszélgetések Corinthian Menippus-szal – ha értelmezzük – ismerteti az Ezoterikus Katekizmust. Látogatása a bölcs emberek birodalmába, megbeszélése a királyukkal, Hiarchas-szal, Amphiaras orákulumával, szimbolikusan megmagyarázza Hermész – a név általános értelmében – és az okkultizmus sok titkos hittételét. Csodálatos dolog ezt kimondani, és ha az állítást nem támasztaná alá számos, már elvégzett számítás, akkor az író soha nem merészné ezt mondani. A nagy mágus utazásait helyesen, bár allegorikusan írták le – vagyis mindaz, amit Damis elmesél, ténylegesen megtörtént –, azonban az elbeszélés az állatövi jegyeken alapul. Ahogyan Damis Apollonius útmutatása szerint *átírta*, Philostratus pedig *lefordította*, az tényleg maga a csoda. Annak következtében, amit most elmondhatunk Tyana csodálatos adeptusáról, a szándékunk világosabbá fog válni. Jelenleg elég annyit mondanunk, hogy az elmondott párbeszéddek – ha helyesen értelmezzük – feltárnak néhányat a természet legfontosabb titkai közül. Éliphas Lévi rámutat arra a nagy hasonlóságra, amely Hiarchus király és a mesés Hiram között van, akitől Salamon megszerezte a libanoni cédrusokat és az Ophir aranyát. Viszont hallgat egy másik hasonlóságról, amelynek képzett kabbalistaként tudatában kellett lennie. Ráadásul állandó szokásának megfelelően az olvasót jobban megzavarja, mint tanítja, nem árul el neki semmit, és eltéríti a helyes kerékvágásból.

Az ősi korok legtöbb történelmi hőiséhez hasonlóan, akiknek az életei és tettei erősen különböztek a hétköznapi emberiségétől, Apollonius a mai napig egy találós kérdés, aminek a megoldását eddig semmilyen Œdipus nem találta meg. Létezését a rejtélyek olyan fátyla veszi körül, hogy gyakran összetévesztik egy mítosszal. De a logika és a józan ész minden törvénye szerint teljesen világos, hogy Apolloniust soha nem szabad ilyen megvilágításban nézni. Ha a Tyanai Csodatevőt lehet elkönyvelni mesealaknak, akkor a történelemnek sincs joga a

cézárakhoz és sándoraihoz. Teljesen igaz, hogy ez a bölcs, akinek a csodatevő képességei a mai napig egyedülállók – történelmileg igazolt bizonyíték alapján –, úgy tűnik, senki nem tudja, honnan érkezett a közélet porondjára, és úgy tűnik, senki nem tudja, hová tűnt el onnan. Ennek okai azonban egyértelműk. Minden eszközt felhasználtak arra – különösen az i.sz. IV. és V. századokban –, hogy kisöpörjék az emberek fejéből ennek a nagy és szent embernek az emlékét. Életrajzainak – amiből sok és lelkes hangvételű létezett – terjesztését a keresztények megakadályozták, és erre jó okuk volt, amint majd látni fogjuk. Damis naplója csodával határos módon fennmaradt, és egyedül ez maradt, hogy elmondja a mesét. Nem szabad azonban elfelejteni, hogy Justin vértanú gyakran beszél Apolloniusról, ennek a jó embernek a jelleme és szavahihetősége pedig elvitathatatlan, ráadásul jó okai voltak, hogy elképedjen. Azt sem lehet tagadni, hogy alig van olyan egyházatya az első hat évszázadból, aki ne említette volna Apolloniuszt. Csak az állandó keresztény jóindulat szokásának megfelelően a tollukat most is az egyházi személyek közötti gyűlölködés, a türelmetlenség és az egyoldalúság legfeketébb tintájába mártották. Szt. Jeromos (Hieronymus) hosszasan ismerteti Szt. János állítólagos versengését a Tyanai Bölccsel – a „csodák” vetélkedését – amelyben az igazmondó szent^{17/1} természetesen ragyogó színekkel írja le Apollonius vereségét, a megerősítést pedig Szt. János *Apocrypha*-jában keresi, amelyet még az egyház is kétesnek hirdetett.^{17/2}

Ezért van, hogy senki nem tudja megmondani, Apollonius hol és mikor született, és senki-nek sincs fogalma halálának időpontjáról és helyszínéről. Néhányan azt gondolják, hogy 80 vagy 90 évesen halt meg, mások azt, hogy 100 évesen, sőt, még 117 évet is említenek. De akár Ephesus-ban, i.sz. 96-ban fejezte be földi életét, ahogyan egyesek mondják, akár annál az eseménynél, ami Lindus-nál Pallas Athéné templomában történt, akár egyszerűen eltűnt Dictynna templomából, vagy akár, ahogyan mások állítják, egyáltalán nem halt meg, hanem amikor 100 éves lett, mágia segítségével megújította az életét, és folytatta tovább a munkát az emberiség javáért, senki nem tudja megmondani, hogyan történt. A titkos feljegyzések kizárólag a születését és a további pályafutását írták le. Viszont akkor– „ki hitt *abban* a beszámolóban?”

A történelem összesen annyit tud, hogy Apollonius egy új kontemplációs iskola lelkes alapítója volt. Talán kevésbé metaforikus és gyakorlatiasabb, mint Jézus, mindazonáltal a spiritualitásnak ugyanazt a lényegét, ugyanazokat a magasrendű erkölcsi igazságokat tanította. Azzal vádolják, hogy ezeket a társadalom magasabb osztályai számára korlátozta ahelyett, hogy azt csinálta volna, amit Buddha és Jézus tett, ahelyett, hogy a szegényeknek és a szenvedőknek hirdette volna azokat. Azokat az indítékait, ami miatt így, ilyen kizárólagos módon cselekedett, lehetetlen megítélni ennyi idő elteltével. A karmikus törvény azonban belekeveredni látszik a dolgokba. Ahogyan említettük, az arisztokráciába született, és nagyon valószínű, hogy szerette volna befejezni ezen a sajátos területen elődje el nem végzett munkáját, és megpróbált „békét a földön és jóakaratot” nyújtani *minden* embernek, nem pedig kizárólag a

^{17/1} Lásd Baronius: *Preface to St Matthew's Gospel*, I. 752; idézi De Mirville, VI. 63. Jeromos az atya, aki miután megtalálta Máténak, Cæsarea könyvtára apostol-adószedőjének hiteles és eredeti *Evangéliumát* (a héber szöveget), amelyet „Máté a saját kezével írt” (Hieronymus: *De Viris*, III. illuszt. fej.) – ahogyan maga is beismeri – eretneknek minősítette azt, és saját görög szövegével helyettesítette. Ugyancsak ő az, aki megmásította a *Jób Könyvében* található szöveget, hogy kikényszerítse a fizikai testben való feltámadás hitét (Lásd: *Isis Unveiled*, II. kötet, 181, 182. és további oldalak), támogatásul idézve a legképzettebb tekintélyeket.

^{17/2} De Mirville a következő izgalmas magyarázatot adja a „versengésről”. „Ahogyan Szt Jeromos elmondja, Jánosra az összes ázsiai egyház nagy nyomást helyezett, hogy ünnepélyesebben nyilvánítsa ki [Apollonius csodáival szemben] Jézus Krisztus istenségét, egy hosszú imádkozás után a tanítványaival a Patmos hegyen a Szentszellem eksztázisba hozta, és mennydörgések, villámlások közepette meghallotta a híres *In Principio erat Verbum* [Kezdetben volt az Ige]-t. Amikor ez a magasztos eksztázis, aminek eredményeként a „Mennydörgés Fiának” neveztek, elmúlt, Apollonius arra kényszerült, hogy visszavonuljon és eltűnjön. Ilyen volt az ő veresége, kevésbé véres, de ugyanolyan kemény, mint Simoné, a Mágusé.” („A mágus-csodatevő”, VI. 63.) A magunk részéről soha nem hallottunk olyan eksztázisról, ami mennydörgést és villámlást keltett volna, és tanácstalanok vagyunk a jelentésének megértésével kapcsolatban.

számkivetetteknek és a bűnözőknek. Ezért a kor királyaival és a nagy embereivel állt kapcsolatban. Mindazonáltal a három „csodatevő” feltűnően azonos szándékról tett bizonyosságot. Hasonlóan Jézushoz és Buddhához, Apollonius is minden kifelé mutatott áhítatosság, minden haszontalan vallási szertartás, bigottság és álszenteskedés könyörtelen ellensége volt. Az, hogy a „csodái” még bámulatosabbak, még változatosabbak voltak, és sokkal jobban igazoltak a történelemben, mint bármely mások, szintén igaz. A materializmus ezt letagadja, de a bizonyíték, és még magának az egyháznak a megerősítése is – akármennyire is megbélyegezte Apolloniust – azt mutatja, hogy mindez tény.^{17/3}

Rengeteg Apolloniusról terjesztett rágalom volt, mind hazugok. Még halála után 18 évszázaddal is Douglas püspök a munkájában a csodákért gyalázta. Ebben a főtiszteletű püspök félrecsúszott a történelmi tényeken. Ugyanis nem a *csodák*, hanem a hirdetett gondolatok és tanítások azonossága az, amiben keresnünk kell a hasonlóságot Buddha, Jézus és Apollonius között. Ha a kérdést elfogultság nélküli fejjel tanulmányozzuk, hamarosan rájövünk, hogy Gautama, Platon, Apollonius, Jézus, Ammonius Sakkas és tanítványainak etikája mind ugyanazon a rejtélyes filozófián alapult, hogy mind egy isteni Eszményt imádtak, akár az emberiség „Atyjának” tekintették azt, aki az emberben él, ahogyan az ember él Benne, akár a Felfoghatatlan Teremtő Principiumnak. Mindannyian istenszerű életet éltek. Ammonius a filozófiájáról beszélve azt tanította, hogy az iskolájuk Hermész idejében jött létre, aki Indiából hozta el nekik a bölcsességet. Ez minden tekintetben ugyanaz a misztikus kontempláció volt, mint ami a jógiké: a Bráhma közössége saját ragyogó Én-jével, az „Átman-nal”.^{17/4}

Az Eklektikus Iskola alapja így azonosként jelenik meg a jógik – a hindu misztikusok – tanításaival, bizonyítást nyert, hogy közös eredete volt, és ugyanabból a forrásból ered, mint Gautama és arhatjainak korai buddhizmusa.

A *Kimondhatatlan Név*, amelynek keresésében olyan sok – semmilyen keleti, de még európai adeptust sem ismerő – kabbalista hiábavalóan emészt el tudását és életét, rejtve ott lakozik minden ember szívében. Ez a csodatevő név, amely a legrégebbi nagy bölcssek szerint „beleárad a végtelen világokba, ἀφοιτῶ στροφάλιγγι”, kétféle módon szerezhető meg: szabályos beavatással és a „kis hangon” keresztül, amit Éliás Horeb barlangjában hallott, az Isten hegyén. „Amikor pedig Éliás meghallotta, *köpenyébe rejtette arcát*, és megállt a barlang bejáratánál. És íme, onnét jött a hang”.

Amikor Tyanai Apollonius hallani kívánta a „kis hangot”, teljesen finom gyapjúból készült köpenyébe szokott burkolózni, amelyre rátette mindkét lábát, miután megtett bizonyos magnetikus kézmozdulatokat, és elmondott egy minden adeptus által jól ismert invokációt, nem pedig a „nevet”. Ezután a köpenyét a fejére és arcára húzta, és átlátszó vagy asztrális szelleme szabaddá vált. Mindennapi alkalmakkor nem viselt gyakrabban gyapjút, mint a templomok papjai. A „név” titkos kombinációjának birtoklása a hierophant-nak páratlan hatalmat adott minden emberre vagy másmilyen lény fölött, amely nála alsóbbrendű lélekerő tekintetében.^{17/5}

Bármilyen iskolához tartozott is, az a tény biztos, hogy Tyanai Apollonius egy elpusztíthatatlan nevet hagyott maga után. Munkák százait írta meg ez a csodálatos ember, a történészek komoly vitákat folytattak róla, nagyhangú ostobák, akik képtelenek bármilyen következtetésre jutni a Bölcsről, megpróbálták még a létezését is tagadni. Ami az egyházat illeti, bár átkozza az emlékét is, mindig egy történelmi alak fényében próbálta bemutatni. Az egyház politikája most úgy tűnik az, hogy az Apolloniusról fennmaradt benyomást egy másik csatornába irányítja, ami egy jól ismert és nagyon régi hadicsel. A jezsuiták például, miközben elismerik a „csodáit”, kétfajta felfogás terjedését kezdték el támogatni, és ezt sikerrel tették, ahogyan si-

^{17/3} Ez a réges-régi történet. Közülünk, teozófusok közül ki az, aki ne tudná saját keserű tapasztalatából, hogy a papi gyűlölködés, rosszakarat és üldöztetés mit tehet ezen a területen, hogy milyen mértékű hazudozást, rágalmazást és kegyetlenséget eredményezhetnek ezek az érzések még mostani, modern korunkban is, és hogy a *Krisztus-féle* könyörületesség milyen mintapéldányaiként jelennek meg maguk az Ő állítólagos szolgálai!

^{17/4} *Isis Unveiled*, II. 342.

^{17/5} *Idézett mű*, II. 343, 344.

keresek voltak mindenben, amibe belefogtak. Az egyik Apolloniust „a Sátán engedelmes közvetítőjeként” mutatja be, körbevéve csodatevő képességeit a legcsodálatosabb és legkáprázatosabb fénnel, míg a másik azt vallja, hogy az egész kérdést egy okos hazugságnak kell tekinteni, amit előre meghatározott célból írtak meg.

De Mirville márki a Sátán emlékiratai többkötetes munkájában, annak érdekében történő közbenjárása során, hogy Isten ellenségét ismerjék el szellemi jelenségek létrehozójának, egy egész fejezetet szentel ennek a nagy adeptusnak. A könyvében szereplő következő részek fordítása felfedi a teljes eseménysort. Kérjük az olvasót, tartsa észben, hogy a márki mindegyik munkáját Róma szent szemének védnöksége és felhatalmazása alatt írta.

Befejezetlenül hagynánk az első évszázadot, és megsértenénk Szt. János emlékét, ha csendben átlépnénk annak a nevére, akinek az a megtiszteltetés jutott, hogy az ő különleges ellenfele lehetett, ahogyan Simon volt Szt. Péteré, Elymas Pálé, stb.. A keresztény korszak első éveiben... Tyana-nál Cappadocia-ban megjelent azoknak a különleges embereknek az egyike, akikben a pythagoraszis iskola annyira bővelkedett. Nagy utazóként – amilyen a mestere is volt – beavatták India, Egyiptom és Kaldea összes titkos tanításába, ezért az ősi mágia minden csodatevő képességével felszerelkezett, és egymás után elképesztett minden meglátogatott országot, amelyek mind – kénytelenek vagyunk beismerni – áldották az emlékét. Nem vonhatnánk kétségbe ezt a tény anélkül, hogy megtagadnánk a valódi történelmi feljegyzéseket. Életének részleteivel egy IV. századi történész (Philostratus) szolgál, aki maga fordított le egy naplót, amely napról napra rögzítette a filozófus életét, és amit Damis, a tanítványa és közeli barátja írt.^{17/6}

De Mirville elismeri mind a feljegyző, mind a fordító esetében *némi* túlzás lehetőségességét, de „nem hiszi, hogy túlságosan elszakadtak volna a valóságtól”. Ezért sajnálja, hogy azt találja Freppel abbé „ékezzóló *Essays*-ében,^{17/7} hogy Damis naplóját meseregénynek nevezzi”. Miért?

[Mert] az elbeszélő a véleményét az általa elképzelni gondolt legendának a tökéletes hasonlóságra alapozza a Megváltó életével. Azonban a kérdést mélységében tanulmányozva, ő [Freppel abbé] meggyőződhet arról, hogy sem Apollonius, sem Damis, sem Philostratus soha nem tartott igényt nagyobb megbecsülésre, mint ami Szt. Jánoséhoz volt hasonló. Ez a program önmagában eléggé lenyűgöző, a kifigurázás pedig eléggé botrányos volt, mert a mágikus tudományoknak köszönhetően Apolloniusnak sikerült az Ephesus-ban [Szt. János által végrehajtott] számos csodát megjelenésében kiegyenlíteni, stb.^{17/8}

A fűben lapuló kígyó megmutatta a fejét.* Apollonius életének tökéletes és csodálatos hasonlósága a Megváltóéval az, amit az egyház Szküllá és Charybdis közé helyez.** Letagadni az előző életét és „csodáit” felérne ugyanazon apostolok és egyházalapító írók megbízhatóságának tagadásával, akiknek a bizonyágtételére épül magának Jézusnak az élete is. Pártfogolni az adeptus jötevő cselekedeteit, a halott-feltámasztásait, irgalmas tetteit, gyógyító képességeit, stb. az „örök ellenség” szolgálatában – igencsak veszélyes manapság. Ezért vetették be azt a cselt, hogy összezavarják azok gondolatait, akik megbíznak a tekintélyekben és a forráskritikában. Az egyház sokkal élesebb látású, mint nagy történészeink bármelyike. Az egyház tudja, hogy az adeptus létezésének letagadása Vespasianus császár és történészei, Alexander Severus és Aurelianus császárok és történészeik tagadásához, végül pedig Jézus és minden vele kapcsolatos tanúságtétel elutasításához vezetne, és ezzel utat építene hívei számára, hogy vé-

^{17/6} *Pneumatologie*, VI. 62.

^{17/7} *Les Apologistes Chrétiens au Second Siècle*, 106. oldal.

^{17/8} *Pneumatologie*, VI. 62.

* Latet anguis in herba: A kígyó lapul a fűben. Szállóige, amelyet Vergilius használt először *Eclogáiban*. A látszólag kellemes és könnyű dolognak veszélyes és nehéz voltát szökták vele kifejezni. – a ford.

** Szküllá és Charybdis között lenni: A görög mitológiából származó mondás, jelentése: két rossz közül kell választani. – a ford.

gül *önmagát* elutasítsák. Érdekes lehet megtudni, hogy mit mond ebben a vészhelyzetben, kiválasztott szószólóján, De Mirville-n keresztül. Ez következik most:

Mi az, ami annyira új és annyira lehetetlen Damis elbeszélésében az utazásait illetően Kaldea és a gimnozófusok*** vidékeire? – kérdezi. Próbáljunk meg visszaemlékezni, mielőtt elutasítanánk, melyek voltak abban az időben elsősorban a csodák országai, és olyan emberek tanúságtételére is, mint Pythagorász, Empedoklész és Démokritosz, akikről el kellene ismerünk, hogy tudták, miről írnak. Végül is mit hánytorgatunk fel Apolloniusnak? Azt-e, hogy a jövőmondókhoz hasonlóan egy sor csodálatosan beigazolódott prófécia és jövődölést mondott? Nem, mert most többet tanulva *tudjuk*, micsodák azok.^{17/9} A jövőmondók most számunkra olyanokká váltak, mint amik voltak mindenki számára az elmúlt évszázadban, Van Dale-től kezdve Fontenelle-ig. Azért, mert rendelkezett második látással, és látomásai voltak távoli helyekről?^{17/10} Nem, mert az ilyen jelenségek napjainkra szinte népbetegséggé váltak a fél Európában. Azért, mert azzal büszkélkedett, hogy tudott a világ minden létező nyelvén anélkül, hogy valaha is tanulta volna bármelyiket? De ki ne tudhatná azt a tényt, hogy ez egy szellem – legyen bármilyen természetű is – jelenlétének vagy segítségének a legjobb ismertetőjele?^{17/11} Vagy azért, mert hitt a lélekvándorlásban (reinkarnációban)? Még napjainkban is (milliók) hisznek benne. Senkinek nincs semmilyen fogalma azoknak a tudósoknak a számáról, akik nagyon szeretnék a druida vallást és Pythagorasz misztériumait újra feléleszteni. Vagy azért, mert megidézte a démonokat és a dögvészt? Az egyiptomiak, az etruszkok és minden római főpap nagyon régen megtette ezt.^{17/12} Azért, mert beszélgetett a halottakkal? Mi ugyanezt tesszük most, vagy azt hisszük, hogy tesszük, ami ugyanaz. Azért, mert hitt a fantomokban? Hol van az a démonológus, aki ne tudná, hogy a fantom a „déli démon”, amire Dávid *Zsoltárok Könyvében* történik utalás, és rettegetek tőle, ahogyan ma is félik egész Észak-Európában?^{17/13} Azért, mert ha akart, láthatatlanná vált? Ez a mesmerizmus egyik jellegzetesége. Azért, mert megjelent a (feltételezett) halála után Auréliusz császárnak Tyana városfalai fölött, és mert ezáltal arra kényszerítette, hogy szüntesse be a város ostromát? Ilyen volt minden hős küldetése a síron túl, és ez az ősök szellemei tiszteletére tartott szertartások oka.^{17/14} Azért, mert leszállt Trophonius híres bünbarlangjába, és elhozott onnan egy régi könyvet, amit évekkel később Adriánusz császár őrzött meg az antiumi könyvtárában? A megbízható és megfontolt Pausanias is leszállt ugyanabba a bünbarlangba Apollonius előtt, és nem kevésbé hívőként tért vissza. Azért, mert eltűnt a halálakor? Igen, mint Romulus, mint Votan, mint Lycurgus, mint Pythagorasz,^{17/15} mindig a legrejtélyesebb körülmények között, amiket mindig jelenések, kinyilatkoztatások kísérték. Álljunk meg itt, és ismételjük meg még egyszer: ha Apollonius élete egyszerű *kitalált történet* lett volna, soha nem tett volna szert olyan hírnévre élete folyamán, vagy hozott volna létre olyan számos szektát, ami annyira fanatikus volt halála után.

*** Ősi indiai filozófusok görög elnevezése, a szó jelentése: „meztelen bölcs”. – a ford.

^{17/9} Sokan vannak, akik *nem tudják*, ezért ők nem is hisznek bennük.

^{17/10} Pontosan. Apollonius egyik előadása során, amit Ephesus-ban tartott több ezres hallgatóság előtt, észlelte Domiciánusz császár meggyilkolását Rómában, és bejelentette az egész városnak azt abban a szent pillanatban, amint megtörtént. Swedenborg pedig ugyanilyen módon látta Gothenburg-ból a nagy tüzet Stockholmban, és elmondta a barátainak, abban az időben, amikor a táviratot még nem használták.

^{17/11} Egyáltalán nem ismertetőjel. A hindu sâddhu-k és adeptusok megszerzik a saját életük szentségének adományát.

^{17/12} Ami a főpapokat illeti, a dolog igencsak kérdéses.

^{17/13} Ez azonban önmagában nem ok arra, hogy az emberek hisznek az ilyen típusú szellemekben. Az ilyen hit mögött mélyebb okot kell keresni.

^{17/14} De Mirville célja annak bizonyítása, hogy az ősök szellemeinek vagy a testetlen szellemeknek minden ilyen megjelenése az ördög, a „Sátán árnyképeinek” munkája.

^{17/15} Hozzátehetne volna még, mint a nagy Shankarâchârya, Tsong-Kha-Pa és olyan sok más valódi adeptus – sőt, még az ő Mestere, Jézus is, mert ez valójában a valódi adeptusság egyik ismertetőjele, noha az „eltűnéshez” nincs szükség a felhők közé történő felrepülésre.

Tegyük ehhez hozzá még, hogy ha mindez egy kalandregény lenne, akkor egy Caracalla nem állított volna fel egy hősábrázolást az emlékére,^{17/16} vagy Alexander Severus nem helyezte volna el a mellszobrát a két félisten és az igazi isten közé,^{17/17} vagy egy császárné nem levelezett volna vele. Jeruzsálem ostromának nehézségeit alig kipihenve, Titus nem sietett volna levelet írni Apolloniusnak, kérve, hogy találkozzanak Argosznál, és hozzátéve, hogy az apja és ő maga (Titus) mindent neki köszönhetnek, a nagy Apolloniusnak, és hogy ezért az első gondolata jótevőjére irányul. Aurelius császár sem épített volna templomot és síremléket a nagy bölcsnek, hogy megköszönje, hogy megjelent neki és beszélt hozzá Tyana-nál. Ez a *halál utáni* beszélgetés – ahogyan mindenki tudta – mentette meg a várost, Aurelius pedig ennek következtében emeltette a síremléket. Továbbá ha ez egy kalandregény lenne, akkor a történelemnek nem lenne Vopiscus-a,^{17/18} az egyik legmegbízhatóbb pogány történésze, hogy tanúságot tegyen róla. Végül, Apollonius nem lett volna egy olyan nemes jellem, mint Epictetus, sőt még több egyházatya elismerésének a tárgya, például Jeromosé a jobb pillanataiban, aki így írt Apolloniusról:

Ez az utazó filozófus talált valami tanulnivalót, bárhova is ment, és mindenhol hasznát látva így fejlődött napról napra.^{17/19}

Ami a csodatételeit illeti, anélkül, hogy a mélyükre hatolt volna, Jeromos letagadhatatlanul elismeri azokat olyanoknak, amilyeneket ő bizonyosan soha nem tett volna meg, ha nem kényszerítették volna megtételükre a körülmények. A témát lezárandó, ha Apollonius egy kalandregény egyszerű hőse lett volna, amit a negyedik században írtak meg, akkor az Ephesius-iak lelkesült hálájukban nem állítottak volna neki egy arany szobrot mindazokért a jótéteményekért, amikben őket részesítette.^{17/20}

XVIII. fejezet Az adeptus-életrajzok alapjául szolgáló tények

A fa a gyümölcséről ismerszik meg, az adeptus természete pedig a szavai és tettei alapján. Az emberszeretet és a könyörületesség e szavai, az Apollonius (vagy sziderikus árnyának) szájába adott nemes tanács – ahogyan Vopiscus ismerteti – megmutatják az okkultistáknak, ki volt Apollonius. Akkor miért nevezik a „Sátán közvetítőjének” 17 évszázaddal később? Kell lennie egy oknak, egy nagyon meggyőző indoknak, ami igazolja és megmagyarázza az egyház ennyire erős ellenségességének titkát korának egyik legemelkedettebb emberével szemben. Van erre egy ok, és azt a *Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in the Source of Measures* szerzőjének és Seyffarth professzornak a szavain keresztül ismertetjük. Az utóbbi elemzi és megmagyarázza a kiemelkedő időpontokat Jézus életében, és így megvilágítja az előbbi következtetéseit. Mindkettőből idézünk, egybeolvasztva a kettőt.

^{17/16} Lásd: *Dion Cassius*, XXVII, XVIII. 2.

^{17/17} *Lampridius: Adrian*, XXIV. 2.

^{17/18} A bekezdés a következőképpen folytatódik: „Aurelius elhatározta, hogy Tyana-t elpusztítja, és a város csak Apollonius egyik csodájának köszönhetette felszabadulását. Ez az annyira híres és bölcs férfi, az istenek e nagy barátja hirtelen saját alakjában és formájában megjelent a császár előtt, amint az éppen visszatért a sátrába, és azt mondta neki pannóniai nyelven: 'Aurelius, ha győzelmet aratsz, hagyj fel ezekkel a polgártársaimmal szembeni gonosz tervekkel, ha te fogsz parancsolni, tartózkodj az ártatlanok vérének kiontásától, és ha élni fogsz, tartózkodj az igazságtalanságoktól'. Aurelius, aki ismerte Apollonius arcát, akinek a képmásait sok templomban látta, bámulatosan meghunyászkodott, fogadalmat tett neki (Apolloniusnak), hogy szobrokat, arcképeket és templomokat emel, és teljesen visszatért a könyörületesség eszméihez.” Azután Vopiscus hozzáteszi: „Ha egyre inkább hiszek a *fenséges* Apollonius kiválóságaiban, azért van, mert miután összegyűjtöttem az értesüléseket a legkomolyabb emberektől, azt találtam, hogy mindezeket a tényeket megerősítik az Ulpia-i Könyvtárban található könyvekben”. (Lásd *Flavius Vopiscus: Aurelianus*.) Vopiscus 250-ben írt, következésképpen egy évszázaddal megelőzte Philostratus-t.

^{17/19} *Ep. ad Paulinum*.

^{17/20} A fentiek legnagyobb részben összefoglalás De Mirville: *idézett művéből*, 60-69. oldalak.

A naphónapoknak (harminc naposak, a naptárak egyike, amiket a zsidók használtak) megfelelően az *Ószövetség* minden jelentős eseménye a napéjgyenlőségek és a napfordulók napján történt, például a templomok és az oltárok alapítása és felszentelése [és az oltáriszentség megszentelése]. Ugyanezek a sarkalatos napokon történtek az *Újszövetség* legjelentősebb eseményei, például az angyali üdvözlés, a születés, Krisztus feltámadása és Keresztelő Szent János születése. Így pedig megtudjuk, hogy az *Újszövetség* minden jelentős korszakát jellemzően sokkal korábban szentesítette az *Ószövetség*, kezdve a teremtés végét követő nappal, ami a tavaszi napéjgyenlőség napja volt. A keresztre feszítés folyamán, Nisan 14. napján Dionysius Areopagita Etiópiában látott egy napfogyatkozást, és ezt mondta: „Most az Úr (Jehovah) szenved”. Azután Krisztus feltámadt a halálból március 22-én, Nisan 17-én, vasárnap, a tavaszi napéjgyenlőség napján (Seyffarth, idézi Philo de Septen-t) – ami húsvétkor, vagyis azon a napon van, amikor a nap új életet ad a földnek. Keresztelő János szavai: „Neki növekednie kell, de nekem csökkenni” bizonyítékul szolgálnak arra – ahogyan az egyházatyák is állítják – hogy János az év leghosszabb napján született, Krisztus pedig, aki hat hónappal fiatalabb volt, a legrövidebben, június 22-én és december 22-én, a napfordulókon.

Mindez csak azt bizonyítja egy másik fázist illetően, hogy János és Jézus ugyanazon nap történetének csupán rövid kivonatolói voltak eltérő nézőpontból vagy állapotban. Az egyik állapot pedig szükségszerűen követi a másikat, *Lukács* IX. 7. nem csak egy üres kijelentés volt, hanem igazság, hogy „némelyek azt mondták, hogy (Jézusban) János támadt fel a halálból”. (Ez a szempont pedig magyarázatul szolgál arra, hogy Philostratus: *Tyanai Apollonius élete*-nek miért akadályozták meg olyan kitartóan a fordítását és közkézbe kerülését. Azok, akik eredetiben tanulmányozták, magyarázkodásra kényszerültek, hogy vagy az *Apollonius életét* vették az *Újszövetségből*, vagy az *Újszövetség* elbeszéléseit vették az *Apollonius életéből*, az elbeszélések szerkesztési eszközeinek nyilvánvaló azonossága miatt. A magyarázat elég egyszerű, amikor figyelembe vesszük, hogy Jézus neve, a héber יְהוֹשֻׁעַ , Apollonius, vagy Apolló pedig a *nap a mennyekben* hasonló nevei, és szükségszerűen az egyik története, ami az *állatövi jegyeken keresztül* történő utazásai, szenvedéseinek, diadalának és csodáinak megszemélyesítésével, nem lehet más, mint a *másik története* is, ahol volt egy széleskörű, általános módszer azoknak az utazásoknak megszemélyesítésén keresztül történő leírására.) Az is látszik, hogy azután sokáig minderről tudott dolog volt, hogy csillagászati alapon nyugszik, mert az úgymond világias egyházat Konstantin alapította, és a kialakított istentisztelet tárgyiasult feltétele az ő rendeletének az a része volt, amelyben kijelentette, hogy a *Nap* tiszteletének a napját fenn kell tartani Jézus Krisztus imádására *Sun-day*-ként (Nap-nap = vasárnap). Van valami különös és megdöbbentő e témával kapcsolatos néhány más tényben. Dániel próféta (*valódi próféta* – ahogyan Gratz mondja)^{18/1} a piramis számait, vagyis asztrológiai számokat használva megjövendölte a *Méshiac* legyilkolását, ahogyan az megtörtént (ami bizonyítja csillagászati ismereteinek pontosságát, ha napfogyatkozás volt abban az időpontban). ... Nos, a templomot azonban lerombolták 71-ben, a Szűz havában, a 71 pedig a Galamb száma, ahogyan az bizonyított, vagy $71 \cdot 5 = 355$, a *hallal* pedig egy Jehovah-szám.

„Lehetséges-e” – kérdez tovább a szerző, így válaszolva minden keresztény és okkultista belső gondolataira, aki olvassa és tanulmányozza a munkáját:

Lehetséges-e, hogy az emberiség eseményei egymás mellett haladnak ezekkel a számalakokkal? Ha igen, noha Jézus Krisztus csillagászati alakként valóság volt mindazok számára, akik haladtak voltak, továbbá lehetséges, hogy emberként a számok alatt válaszokat hozhatott az élet tengerében az arra hivatottak számára. Jézus személyisége nem úgy tűnik, hogy elpusztult, mert *állapotként* válaszolt a csillagászati formákra és viszonyokra. Az arabok azt mondják: „A sorsod meg van írva a csillagokban”.^{18/2}

Apollonius „személyisége” sem „pusztult el” ugyanazon okból. Jézus esete ugyanolyan valószínűséggel fedi le a területet minden más adeptus vagy avatára esetében – mint Buddha,

^{18/1} „Valódi próféta”, mert beavatott, aki tökéletesen járatos az okkult csillagászatban.

^{18/2} *Key to Hebrew-Egyptian Mystery*, 259. és további oldalak. A csillagászat és a fiziológia a testek, az asztrológia és a pszichológia azok éltető lelkei. Az előbbi az érzékszervi észlelés szemével tanulmányozzuk, az utóbbit a belső vagy „lélek-szemmel”, és mindkettő *egzakt* tudomány.

Shankarâchârya, Krishna, stb. – ők valamennyien olyan nagyok és történelmiek a követőik és országaik számára, mint a Názáreti Jézus most a keresztények és a keresztény vidékek számára.

Van azonban valami több a korai századok régi irodalmában. Iamblichus írt egy életrajzt a nagy Pythagoraszról.

Ez utóbbi annyira emlékeztet Jézus életére, hogy akár paródiának is tekinthető. Diogenész Laerciusz és Plutarkhosz Platón történetét meséli el egy hasonló írásmód szerint.^{18/3}

Akkor miért csodálkozunk azokon a kétségeken, amik minden tudóst gyötörnek, akik mindezeket az élettörténeteket tanulmányozzák? Maga az egyház ismert minden kétséget korai szakaszaiban, és bár csak egyetlen pápájáról volt nyíltan köztudott, hogy pogány, vajon még mennyi volt, aki nagyon is szerette volna feltárni az igazságot?

Ez a „misztérium” – mert tényleg misztérium azok számára, akiknek nem lévén beavatottak, nem sikerül megtalálni a Pythagorasz, Buddha, Apollonius, stb. életei közötti tökéletes hasonlóságnak a kulcsát – csupán természetes következmény azok számára, akik tudják, hogy ezek a nagy alakok ugyanannak az iskolának a beavatottai voltak. Számukra nincs olyan, hogy az egyik a másiknak a „paródiája”, vagy „másolata”, számunkra mindegyik „eredeti”, csak úgy megfestve, hogy egy és ugyanazon témát jelenítsék meg: a beavatottak misztikus, ugyanakkor nyilvános életét, akiket azért küldtek a világba, hogy megmentsek az emberiség bizonyos részeit, ha nem is tudják megmenteni az egész tömeget. Ezért mindannyian ugyanazzal az élettervvel érkeznek. A feltételezett „szeplőtelen fogantatásuk” minden esetben „misztikus születésükre” utal a beavatás misztériuma során, a tömegek pedig szó szerint elfogadják azt, akiket erre a jobban tájékozott, de nagyravágyó papság bátorít. Így mindannyiuk anyjáról azt állítják, hogy szűz volt, és a fia közvetlenül Isten Szent Lelkétől fogant. A fiak pedig ennek következtében „Isten Fiai” voltak, bár igazság szerint egyikük sem volt jogosultabb ilyen elismerésre, mint a többi beavatott testvérük, mert valamennyien – már ami a misztikus életeiket illeti – csak „ugyanazon Nap történetének rövid összefoglalói” voltak, amely rövid összefoglaló egy másik misztérium a Misztériumon belül. A külső személyiségek életrajzai olyan hősök neveit hordozzák, akikhez semmi közük nincs, és teljesen függetlenek a hősök magánéletétől, mivel a nyilvános, és ezzel párhuzamosan a *belső* életeikről szóló misztikus feljegyzések csak jellegükben ábrázolják őket neofitákként és beavatottakként. Ebből ered az egyes életrajzaik felépítési eszközeinek szemmel látható azonossága. Az emberiség kezdete óta a keresztet vagy az embert a vízszintesen kitárt karjaival, ami a kozmikus eredetét jelképezi, összekapcsolódott a pszichikus természetével és a beavatáshoz vezető szenvedéseivel. Azonban ha egyszer bebizonyítottuk, hogy: (a) Minden valódi adeptusnak végig kellett és kell mennie a beavatás hét és tizenkét próbatételén, amit Herkules tizenkét munkája jelképez. (b) Valódi születésének napját annak a napnak tekintjük, amikor szellemi értelemben megszületett a világra, tényleges életkorát második születésének órájától számítjuk, ami egy „kétszer született”, Dvija-vá vagy beavatottá teszi, amely napon valóban egy istentől és egy szeplőtelen anyától születik meg. (c) Mindezen személyiségek próbatételei úgy vannak összeállítva, hogy megfeleljenek a beavatási rítusok ezoterikus jelentésének – amelyek mindegyike a tizenkét állatövi jegynek felelt meg –, akkor mindenki megérti mindazon hősöknek a mennyei Nap jegyein keresztül történő utazásuk jelentését, és azt, hogy minden egyedi esetben egy adeptus beavatása előtti és utáni „szenvedéseinek, diadalainak és csodáinak” megszemélyesítései. Amikor a világnak részletesen elmagyarázzák, akkor mindazon életek rejtélye is, amik annyira hasonlítanak egymáshoz, hogy az egyik története a másik történetének látszik és viszont, minden máshoz hasonlóan világossá válik.

Vegyünk egy példát. Krishna, Herkules, Pythagorasz, Buddha, Jézus, Apollonius, Chaitya életeinek legendáit – mert ezek *mind* exoterikus célokat szolgáló legendák, egy esetben

^{18/3} *New Platonism and Alchemy*, 12. oldal.

bármennyire is kétségbe vonják ezt. A világias síkon az életrajzaik, ha az egy körön kívüli személy írta meg, nagyban különbözik attól, amit azokban az elbeszélésekben olvasunk róluk, amik megőrizték a misztikus életüket. Mindazonáltal, bármennyire is álcázták és elrejtették az avatatlan pillantások elől, az ilyen életek fő jellemzőit mind azonosnak találjuk bennük. Minden ilyen alakot úgy jelenítenek meg, mint egy istenileg nemzett Sotër-t (Mégváltót), olyan címmel, amit isteneknek, nagy királyoknak és hősöknek adományoznak. Valamennyiüket akár születésükkor, akár az után keres, és halállal fenyeget (viszont soha nem öl meg) egy szembenálló hatalom (az anyag és az illúzió világa), hívják azt Kansa királynak, Heródes királynak vagy Mâra királynak (a Gonosz Hatalomnak). Mindegyiket megkísértik, üldözik, végül azt mondják róluk, hogy kivégzik a beavatás rítusának végén, vagyis *fizikai* személyiségükben, amitől feltételezhetően örökre megszabadulnak a *szellemi* „feltámadásuk” vagy „megszületésük” után. Miután pedig így elérkeznek a véghez ezzel a feltételezett erőszakos halállal, mindannyian leereszkednek az alvilágba, a pokolba, a kísértés, a testi vágy és az anyag, következésképpen a sötétség birodalmába, ahonnan visszatérve, miután legyőzve a „Chrest-állapotot” megdicsőülnek, és „istenekké” válnak.

Tehát nem a mindennapi életük folyása az, amiben a nagy hasonlóságot keresni kell, hanem belső állapotukban és vallási tanítói pályafutásuk legfontosabb eseményeiben. Mindez egy csillagászati alappal kapcsolatos és arra épül, ami ugyanakkor alapként szolgál a beavatás fokozatainak és próbatételeinek ábrázolására is. Leszállás a sötétség és az anyag birodalmába *utolsó alkalommal*, hogy kiemelkedjenek onnan az „Igazság Napjaiként” – ez a legfontosabb bennük, és ezért megtalálható minden Sotër történetében Orpheustól és Herkulestől kezdve Krishnáig és Krisztusig. Euripidész ezt mondja:

Heraklész, aki elment a föld kamráiból,
Elhagyva Plútó alsó otthonát.^{18/4}

Vergilius pedig ezt írja:

Tőled retteg a Styx tava, tőled az orcusi véres
Vackon ülő kapus-eb. ...
Ám te e lényektől nem ijedtél meg, se Typhoeus
Fegyvere felmeredő pengéje előtt. ...
Üdv, Jupiter te igaz fia hát, új éke az égnek.^{18/5}

Orpheus Plútó birodalmában Euridikét, az elvesztett lelkét keresi, Krishna lemegy a pokol régióiba, és kiszabadítja hat bátyját, mivel ő a hetedik princípium, ami világos allegória arra, hogy „tökéletes beavatottá” válik, a hat princípium teljesen beleolvad a hetedikbe. Jézusnak a Sátán birodalmába kell leereszkednie, hogy megmentse Ádám lelkét, vagyis az anyagi, fizikai emberiség jelképét.

Vajon művelt orientalistáink bármelyike is gondolt-e valaha arra, hogy megkeresse ennek az allegóriának az eredetét, annak az „Élet Fájanak” a szülő „magját”, amely ilyen zöldellő ágakat hajtott, amióta a Földön elültette azt „Építőinek” keze? Attól félünk, nem. Mégis, ahogyan most bemutatjuk, még a *Védák* – a *Rig Véda*, a legrégebbi és a négy közül a legmegbízhatóbb – exoterikus, eltorzított értelmezéseiben is megtalálható minden eljövendő beavatott megváltó gyökere és magja, akit benne a Visvakarmâ-nak, az „Atya” princípiumnak neveznek, aki „túl van a halandók felfogóképességén”. A *második* szinten Sûrya, a „Fiú”, aki felajánlja magát áldozatként Neki, a harmadikon a beavatott, aki feláldozza *fizikai* én-jét a *szellemi* Én-jének. A Visvakarmâ állapotban, a „korlátlan teremtmény erővel rendelkezőben”, aki (misztikus értelemben) Vikkartana-vá válik, akire „a nap rávetíti a sugarait”, és aki szenved túlságosan heves természete miatt, és aki (megtisztulással) megdicsőültté válik, van az, hogy a

^{18/4} *Heracles*, 807.

^{18/5} *Aeneis*, VIII. 274. (Lakatos István fordítása.)

természet legnagyobb misztériumába történő beavatás hangja megszólalt. Ebből ered a csodálatos „hasonlóság” titka.

Mindez allegorikus és misztikus, mégis tökéletesen érthető és világos a keleti okkultizmus bármely tanulója számára, még annak is, aki csak felületesen ismeri a beavatás misztériumait. Az anyag és a téves látszatok tárgyiasult világegyetemében a Nap az életadó, jótekingó Isten-ség legmegfelelőbb jelképe. A szellem és a valóság tárgyiasulatlan, határtalan világában a ragyogó égitestnek egy másik és egy misztikus jelentése van, amit nem lehet teljesen a nyilvánosság elé tárni. Az úgynevezett „rajongó természetű” párszik és hinduk természetesen közelebb járnak az igazsághoz a Nap iránti vallásos tiszteletükben, mint amit a hideg, állandóan elemző és állandóan tévedő nyilvánosság jelenleg kész elhinni. A teozófusnak, aki képes egyedül felfogni a jelentését, lehet azt mondani, hogy a Nap a bolygórendszerünk hetedik princípiumának a külső megnyilvánulása, míg a Hold a negyedik princípiumaé, amely mestere kölcsönvett köntösének fényében ragyog, és amely telítve van sűrű anyagi testének, a Földnek minden szenvedélyes ösztönzésével és gonosz vágyával, és visszaveri azokat. Az adeptusság és a beavatás teljes ciklusa és annak minden misztériuma e kettővel és a hét bolygóval áll kapcsolatban, és azoknak van alárendelve. A szellemi tisztánlátás a Napból származik, minden pszichikus állapot, betegség, de még az örülség is a Holdból tör elő.

Még a történelem adatai szerint is – aminek a következtetései jelentősen hibásak, a premisszái viszont leggyakrabban helyesek – különleges egyezés van minden vallásalapító „legendái” (és mindegyik szertartásai és tanításai is), valamint a nevek és a Nap által uralt csillagképállások között. Emiatt azonban nem az következik, hogy mind az alapítóknak, mind a vallásaiknak az egyik esetben mítoszoknak, a másik esetben babonaságnak kell lenniük. Ők egytől-egyig ugyanannak az őseredeti természeti misztériumnak a különböző változatai, amin a bölcsesség-vallás alapult, és amely adeptusai fejlődését a továbbiakban keretbe foglalta.

Most pedig ismét arra kérjük az olvasót, hogy ne hallgasson a vádra – a teozófia ellen általánosságban, és különösen az író ellen –, hogy tiszteletlenek vagyunk az adeptusság történetének egyik legnagyobb és legnemesebb alakjával, a Názáreti Jézussal szemben, de még arra sem, hogy gyűlöljük az egyházat. Az igazság és a valóság kinyilvánítását, a pártatlanságot bárhogyan is megközelítve aligha lehet istenkáromlásnak vagy gyűlöletnek tekinteni. Az egész kérdés ennek az egyetlen pontnak a megoldásától függ: Jézus, mint az „Isten Fia” és az emberiség „Megváltója” egyedüli volt-e a világ történetében? Az Ő esete – sok hasonló állítás között – az egyedüli kivételes és példa nélküli eset volt-e, az Ő születése volt-e az egyetlen természetfölötti szeplőtelen születés, és az összes többi – ahogyan az egyház tartja – csupán istenkáromló sátáni másolatok és előrelátással történő plagizálás? Vagy csak a „tetteinek gyermeke”, egy különlegesen szent ember és reformer volt, egy a sok közül, aki az életével fizetett a feltételezett próbálkozásért, hogy szembeszálljon a tudatlansággal és a zsarnoki hatalommal, hogy erkölcsével és filozófiájával világosságot gyújtson az emberiségben, és életerét könnyebbé tegye? Az elsőhöz vak, mindennek ellenálló hitre van szükség, az utóbbi mindenkivel gondolkodást és logikát követel meg. Továbbá, vajon az egyház mindig azt hitte-e, amit most hisz – vagy inkább színleli, hogy hisz, azért, hogy így igazolja egyházi átkának irányát azok ellen, akik nem értenek vele egyet –, vagy átmert-e a kételkedés, sőt a titkos tagadás és hitetlenség ugyanazon vajúadásain, amiket csak nagyravágás ereje és a hatalom szeretete nyomott el?

A kérdésre a második változat esetében kell igennel válaszolni. Ez cáfolhatatlan következtetés, és természetes levezetés, ami a történelmi feljegyzésekből származó tényeken alapul. Ne érintsük most sok pápa és szent életét, amiket hangosan meghazudtolnak a tévedhetetlenségre és szentségre vonatkozó kijelentéseik, az olvasó tanulmányozza az egyháztörténelmet, a keresztény egyház (és nem a kereszténység) növekedésének és fejlődésének feljegyzéseit, és meg fogja találni a választ annak lapjain. Egy író ezt mondja:

Az egyház túlságosan jól ismeri a kérdezősködés által keltett szabadgondolkodás sugalmazásait, ahogyan mindazokat a kétségeket is, ami napjainkban kiváltják a dühét, és az általa hirdett „szent igazságokat” sorra elfogadják és megtagadják, átalakítják és megváltoztatják, kibővítik és megnyírbálják az egyházi hierarchia méltóságai, még a legalapvetőbb dogmák esetében is.

Hol van az az isten vagy hős, akinek az eredete, életrajza és leszármazása zavarosabb volt, vagy nehezebb volt meghatározni és végül egyetérteni vele, mint Jézusé? Végül is azt a mára már megfellebbezhetetlen dogmát a valódi természetével kapcsolatban hogyan fektették le? Anyai ágon az evangélisták szerint ember volt, egyszerű halandó ember, apai ágon pedig isten! De hogyan? Akkor ember vagy isten, vagy egyszerre mindkettő? – kérdezi a megzavarodott író. Valóban, a tanítás e pontjára kínált állítás tintafolyamokat és a szegény emberiség vérének ontását eredményezte, és még mindig nem csitulnak a kételyek. Ebben, mint minden másban is, a bölcs egyházi zsinatok ellentmondásba keveredtek önmagukkal, és többször is megváltoztatták álláspontjukat. Foglaljuk röviden össze és vessünk egy pillantást a vizsgálatainkra ajánlott szövegekre. Ez tiszta történelem.

Samosata-i Pál püspök tagadta Krisztus isteniségét az első Antiochiai Zsinaton, a teológiai kereszténység legkezdetén és megszületésekor. Csupán a szentsége és jó cselekedetei miatt nevezték „Isten Fiának”. A vére romlandó volt az oltáriszentségben.

A 325-ben tartott Niceai Zsinaton Arius állt elő premisszáival, amik majdnem darabokra törték a katolikus egységet.

17 püspök védte Arius tanításait, akit miattuk száműztek. Mindazonáltal 30 évvel később, 355-ben a Milánói Zsinaton 300 püspök írt alá egy levelet az Arius-i nézetekhez való ragaszkodásukról, függetlenül attól, hogy tíz évvel korábban, 345-ben az újabb Antiochia-i Zsinaton az euzébiusok kinyilvánították, hogy Jézus Krisztus Isten Fia, és egy az Ő Atyjával.

A Sirmium-i Zsinaton 357-ben a „Fiú” már nem egylényegűvé vált. Az anomeánusok – akik tagadták az egylényegűséget – és az ariánusok győzedelmeskedtek. Egy évvel később, a második Ancyra-i Zsinaton úgy határoztak, hogy a „Fiú nem egylényegű, hanem csak hasonlít az Atyára lényegét tekintve”. Liberiusz pápa törvénybe iktatta a határozatot.

Több évszázadon keresztül a zsinatok egymással harcoltak és veszekedtek, támogatva a legellentmondásosabb és egymással szembenálló nézeteket, és a fáradságos vajúdásuk eredménye a Szentháromság, amely Minervához hasonlóan a teológiai agyból pattant ki, amit az egyház minden dörgedelmével fegyvereztek fel. Az új misztériumot szörnyű viszálykodások közepette vezették be a világba, amelyek során a gyilkosságok és más bűncselekmények elfogadottak voltak. A Saragossa-i Zsinaton 380-ban kijelentették, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek egy és ugyanaz a személy, Krisztus emberi természete pedig csupán „illúzió”, ami csupán a hindu Avatára-i tanítás visszhangja. „Valaha ezen a csúszós ösvényen az Atyáknak teljesen le kellett csúszniuk – amit nem sikerült megtenniük.” Hogyan tagadhatják le a benne levő emberi természetet attól, aki asszonytól született? Az egyetlen bölcs megjegyzés az egyik Konstantinápolyi Zsinaton hangzott el utyches-től hangzott el, aki elég merész volt, hogy ki mondja: „Óvjon meg engem az Isten attól, hogy az én Istenem természetéről okoskodjak” – amiért Flavius pápa kiátkozta.

Az Ephesus-i Zsinaton 449-ben Eutyches bosszút állt. Amint Eusebius, Cæsarea igazság-szerető püspöke rákényszerítette őt Jézus Krisztus két különböző természetének elfogadására, a Zsinat fellázadt ellene, és azt javasolta, hogy Eusebius-t élve meg kell égetni. A püspökök egy emberként keltek fel, és ökölbe szorított kézzel, dühtől tájékozva azt követelték, hogy Eusebius-t ketté kell vágni, és úgy kell vele bánni, ahogyan ő bánt Jézussal, akinek a természetét kettévágta. Eutyches-t rehabilitálták tisztségében és hivatalában, Eusebius-t és Flavius-t pedig megfosztották rangjától. Azután a két fél a legerőszakosabban támadt egymásra, kezdett harcolni. St. Falviusz-szal olyan kegyetlenül bánt Diodorus püspök, aki megtámadta és meg-rugdalta őt, hogy néhány nappal később meghalt az elszenvedett sérülésektől.

Minden össze nem egyezés felett ezek a zsinatok ítélték, az eredmény pedig a máig élő paradoxonok, amiket egyházi dogmáknak neveznek. Például az első Ancyra-i Zsinaton 314-ben feltették a kérdést: „Ha megkeresztelnek egy várandós nőt, akkor a még meg nem született magzat részesül-e ténylegesen a keresztségben?” A Zsinat nemmel válaszolt, mert ahogyan állította, „egy keresztelest így megkapó személynek beleegyezőnek kell lennie, ami lehetetlen az anyaméhben levő magzat esetében”. Így tehát az öntudatlanság a keresztelest kanonizált akadály, és így egyetlen korunkban megkeresztelt gyermek sincs valójában megkeresztelve. És akkor mi van a halálra éheztetett pogány kisgyerekek tízezreivel, akiket a misszionáriusok az éhínségek idején megkereszteltek, vagy alattomosan más módon „megmentettek” a túl fanatikus atyák? Kövessük egymás után a számtalan zsinat vitáit és döntéseit, és vegyük észre, az ellentmondások micsoda zagyvalékát építi a jelenleg tévedhetetlen és apostoli egyház!

Most pedig láthatjuk, milyen rendkívül ellentmondásos – amikor szó szerint értelmezik – a *Mózes I. Könyvében* levő kijelentést: „Isten az embert saját képmására teremtette”. Azon a szembetűnő tényen túl, hogy nem a (II. fejezet) porból vétetett Adámjáról van szó, akit ezzel isteni képmássá tettek, hanem az (I. fejezet) isteni androgünjéről, vagy Adam Kadmonról, az ember maga is láthatja, hogy az Istent – legalábbis a keresztények Isténét – teremtette az ember a saját képmására, a korai zsinatok rugdosásai, ökölcspásai és gyilkosságai közepette.

Azt az érdekes tény, ami teljesen megvilágítja azt a kijelentést, ami szerint Jézus beavatott és mártírrá vált adeptus volt, abban (a már gyakran hivatkozott) műben találjuk meg, amit nevezhetünk „egy matematikai kinyilatkoztatásnak”, a *The Source of Measures*-ben.

Fordítsuk a figyelmet Máté 27. fejezete 46. versének arra a részére, ami így szól: „Eli, Eli, Lama Sabachthani?” – ami lefordítva: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Természetesen a mi változataink az eredeti görög kéziratokból származnak (annak oka, hogy nem az eredeti héber kéziratokat használjuk ezekben az esetekben az, hogy a héberül írt talányok elárulnák magukat, összehasonlítva származtatásuk forrásával, az *Ószövetséggel*). A görög kéziratok kivétel nélkül ezeket a szavakat adják meg:

Ἠλί Ἠλί λαμά σαβαχθανί

Ezek *héber szavak görögül* leírva, héberül pedig a következőképpen vannak:

אלי אלי למח שבת-כי

A Szentírás ezekről a szavakról azt mondja, hogy helyes fordításként „azt kell mondani, Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”. Minden vitán felül itt vannak tehát a szavak, és minden kérdésen túl ilyen fordítást ad meg rájuk a Szentírás. A szavaknak azonban nem ez az értelmezése, az átírás pedig hibás. A valódi jelentés *a megadottnak éppen az ellenkezője*, mégpedig:

Istenem, Istenem, mennyire megdicsőítesz engem!

De még tovább is léphetünk, mert amíg a *lama miért* vagy *hogyan* igenévként összekapcsolódik az *elkápráztatni* fogalmával, vagy határozói szerkezettel, úgy lehet mondani: „*milyen elkápráztatóan*”, és így tovább. A gondatlan olvasóra ezt az értelmezést erőltetik, és úgymond megválaszoltatják vele egy prófétai kijelentés beteljesülését, egy magyarázó hivatkozással a Zsoltárok XXII. énekének *első* sorára, ami így hangzik:

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

A vesszor héber változatában ezek a szavak vannak:

אלי אלי למח עזבת-כי

Amire a hivatkozás helyes, a fordítás pedig hibátlan és jó, de egy teljesen különböző szóval. A szavak:

Eli, Eli, lamah azabvtha-ni?

Nincs olyan emberi értelem, akár milyen tudományosan képzett is, amely megmenthetné ezt a részt az ellentétes értelmű, hibás tolmácsolástól, és mivel így van, a legszörnyűbb csapássá válik a vers eredeti szándékú szentségére nézve.^{18/6}

Évtizedekig vagy még tovább kotlottak a *Biblia* átváltói(?), az ország legtekintélyesebb és legkomolyabb művelt embereinek gyülekezete, Anglia legnagyobb héber és görög tudósai, abból a célból, hogy kijavítsák a hibákat és melléfogásokat, kevésbé művelt elődeik, a bibliafordítók mulasztásainak bűneit. És azt mondják nekünk, hogy egyik sem látta a szembetűnő különbséget a *Zsoltárok* XXII-ben levő héber szó, az *azabvtha-ni* és a *Mátéban* levő *sabacht-hani* között, hogy nem voltak tudatában a szándékos hamisításnak?

Mert „hamisítás” volt. Ha pedig rákérdezzünk az okra, hogy a korai egyházatyák miért folyamodtak ehhez, a válasz egyszerű: Mert a *szentségi* szavak valódi fordításukban pogány templomi rítusokhoz tartoztak. Ezeket a beavatás szörnyű próbatételei után mondták ki, és még mindig élénken éltek egyes „atyák” emlékezetében, amikor *Máté evangéliumát* szerkesztették át görög nyelvre. Végül, mert a misztériumok sok hierophant-ja és még több beavatott még élt abban az időben, és a valódi szavakkal kimondott mondat Jézust közvetlenül az egyszerű beavatottak közé sorolja. Az „Istenem, Napom, rám ontottad a sugaraidat!” szavak azok a zárószavak voltak, amik a beavatottnak, „a Fiúnak és a Nap megdicsőült kiválasztottjának” hálaadó imáját lezárták. Egyiptomban máig megtaláljuk a feliratokat és festményeket, amik ezt a szertartást ábrázolják. A jelölt két isteni támogató között van, az egyik „Osiris-Nap” az életet jelképező sólyomfejjel, a másik Merkúr – az íbiszfejű lélekvezető szellem, aki a haláluk után a lelkeket irányítja új lakhelyükre, Hádészba –, aki a fizikai test halálát képileg jeleníti meg. Mindkettőt úgy ábrázolják, hogy az „élet áramát”, a megtisztulás vizét öntik a beavatott fejére, a két áramlat pedig egybefolyva egy keresztet képez. Hogy jobban elrejtse az igazságot, ezt a domborművet szintén „egy keresztény igazság pogány megjelenítéseként” magyarázták. Moisseaux lovag ezt a Merkúrt így nevezi:

Osiris-Sol adóbecslője, ahogyan Szt. Michael az Ige adóbecslője, Ferouer-je.

A Chrestos monogramja és a labarum, Nagy Konstantin zászlója – jut eszembe, aki pogányműként halt meg, és soha nem keresztelték meg – olyan jelkép, ami a fenti szertartásból ered, és szintén az „életre és halálra” utal. Sokkal azelőtt, hogy a keresztet egy keresztény jelképként átvették, azt titkos jelként használták, amivel a neofiták és az adeptusok felismerték egymást. Éliphas Lévi a következőt mondja:

A keresztények által átvett kereszt jele nem kizárólag hozzájuk tartozik. Kabbalista jel, és az elemek szembenállását és négytagú egyensúlyát jeleníti meg. Látjuk a *Miatyánk* okkult verse alapján, amire egy másik munkában hívtuk fel a figyelmet, hogy eredetileg kétféleképpen adták elő, vagy legalábbis két nagyon különböző szöveg volt a jelentésének kifejezésére, az egyik a papoknak és beavatottaknak fenntartva, a másikat pedig a neofitáknak és az avatatlanoknak adták át.^{18/7}

Az ember most már megértheti, hogy *Máté Evangéliumát*, az ebioniták evangéliumát héber formájában miért zárták el örökre a világ kíváncsi szeme elől.

Jeromos találta meg a hiteles és eredeti evangéliumot, amit Máté, az adószedő írt héberül, abban a könyvtárban, amit a mártír Pamphilius gyűjtött össze Caesarea-ban. „*Engedélyt kaptam a nazarénusoktól, akik a szíriai Berœa-ban használták ezt (az evangéliumot) lefordítani*” – írja a IV. század vége felé.^{18/8} „Abban az evangéliumban, amit a *nazarénusok* és az *ebioniták* használnak – mondja Jeromos – és amit mostanában fordítottam le héberül görögre, és amit a legtöbb ember Máté *eredeti* evangéliumának nevez”, stb.^{18/9}

^{18/7} *Dogma et Rituel de la Haute Magie*, II. 88.

^{18/8} (Hieronimus: *De Viris, Illust.*, III.) „Figyelemre méltó, hogy amíg az egyházatyák azt mondják, *Máté héberül* írt, mindannyian a *görög szöveget* használják eredeti apostoli írásként annak megemlézése nélkül, hogy milyen kapcsolat van a *héber* Máténak a *mi görögünkkel*! Sok *különleges kiegészítés* volt benne, amik hiányoznak a *mi* (görög) evangéliumunkból”. (Olshausen: *Nachweis der Echtheit der Sämmlichen Schriften des Neuen Test.*, 32. oldal; Dunlap: *Sôd, the Son of the Man*, 44. oldal.)

^{18/9} *Commen. to Matthew* (XII. 13.) II. kötet. Jeromos hozzáteszi, hogy azt kaldeai nyelven írták, de héber betűkkel.

Az apostolok kaptak Jézustól egy „titkos tanítást”, és hogy ő maga tanította azt, nyilvánvaló Jeromos következő szavaiból, aki azt egy óvatlan pillanatban bevallotta. Amikor Chromatius és Heliódorus püspököknek írt, arról panaszkodott, hogy „nehéz munkára kaptam utasítást, mivel ezt (a fordítást) Kegyelmeitek rendelték el, amit *maga Szt. Máté*, az apostol és evangélista *nem kívánt nyíltan leírni*. Mert ha ez nem lett volna *titok*, akkor ő (Máté) hozzá tette volna az evangéliumhoz, hogy amit közzé tett, az *övé*, de ő kiegészítette ezt a *héber karakterekkel lepecsételt* könyvet, amit *olyan módon* hozott nyilvánosságra, hogy a héber betűkkel és saját kezével írt könyv a *legvallásosabb emberek* birtokába kerülhetett, akik az idők folyamán azoktól kapták meg, akik őket megelőzték. De ezt a valódi könyvet soha nem adták át senkinek lemásolásra, a *szövegét* pedig hol ilyen módon, hol máshogyan mondták el”.^{18/10} Ugyanazon az oldalon hozzáteszi még: „Az történt, hogy ez a könyv, miután Manichæus egyik tanítványa kiadta, akit Seleucus-nak hívtak, és aki pontatlanul írta le *Az apostolok cselekedeteit* is, nem épülésre, hanem rombolásra szolgáló anyagot mutatott be, és hogy ezt (a könyvet) *egy zsinaton jóváhagyták*, amely az egyház füleit tulajdonképpen betapasztotta”.^{18/11}

Jeromos maga is beismeri, hogy a könyv, amit úgy hitelesít, hogy azt „Máté kezével” írták, mindamellett olyan könyv volt, ami – függetlenül attól, hogy kétszer is lefordította – szinte érthetetlen volt a számára, mert az rejtett értelmű volt. Mindazonáltal Jeromos megfontoltan ír le minden magyarázatot, de csak a sajátjára, mert azok *eretnekek*. Ráadásul Jeromos tudta, hogy ez az evangélium az egyetlen *eredeti*, sőt, még lelkesebbé is válik, mint valaha is volt az „eretnesség” miatti üldöztetése során. Miért? Mert annak elfogadása egyenértékű volt a fennálló egyház holt mondatának olvasásával. *A héberek szerinti evangéliumról* jól tudták, hogy az egyetlen egy volt négy évszázadon keresztül, amit elfogadtak a zsidó keresztények, a nazarénusok és az ebioniták. Az utóbbiak pedig nem fogadták el Krisztus istenségét.^{18/12}

Az ebioniták voltak az első, legkorábbi keresztények, akiknek a képviselője a *Clementine Homilies* gnosztikus szerzője volt, és ahogyan a *Supernatural Religion* szerzője bebizonyítja,^{18/13} az ebionita gnoszticizmus egykor a kereszténység legtisztább formája volt. A korai nazarénusok – a kabbalista gnosztikusok – tanítványai és követői voltak. Hittek az Æonokban, ahogyan a cerinthianusok is, és abban, hogy „a világot angyalok állították össze” (Dhyân Chohan-ok). Ahogyan Epiphanius siránkozik (*Contra Ebionitas*): „Ebion véleménye megegyezik a nazarénusokéval, a cerinthianusok formájában”. „Eldöntötték, hogy Krisztus egy ember magjából való volt” – panaszkodik.^{18/14} Továbbá:

Dan-Skorpió jelvénye a *halál-élet*, jelképpen a ☩, mint a *keresztbe tett lábszárcsontok és a koponya*,...vagy *élet-halál*,... Konstantin, a római császár zászlója. Ábelt Jézusként mutatják be, Káin-Vulkán vagy Mars pedig keresztüldöfte őt. Konstantin volt a római császár, akinek harcias istene Mars volt, és egy római katona döfte keresztül Jézust a kereszten...

Ábel keresztüldöfése azonban Káinnal kötött házasságának az elhálása volt, és ez szabályszerű volt Mars-Alkotó formája alatt. Ebből ered a kettős jelvény, az egyik Mars-Alkotóé [Osiris-Napé], és Mars-Pusztítóé [Merkúré, a halál istenée az egyiptomi lapos domborművön] egy-

^{18/10} „St. Jerome”, V. 445; Dunlap: *Sôd, the Son of the Man*, 46. oldal.

^{18/11} Ez megmagyarázza azt is, miért utasították el Jusztin mártír munkáit, aki csak ezt „a héberek szerinti evangéliumot” használta, mint ahogyan nagyon valószínűen Tatian-t, a tanítványát is. Azt, hogy milyen későbbi időszakban fogadták el teljesen Krisztus istenségét, csupán abból a tényből tudjuk megítélni, hogy még a IV. században sem vádolta ezt a könyvet Eusebius azzal, hogy hamisítvány, csak oda sorolja be, mint János *Apokalipszisé*t. Credner (*Zur Gesch. des Kan*, 120. oldal) pedig megmutatja Nicephorus-nak, beillesztve azt a *Jelenések Könyvével* együtt a *Stichometry*-jába, a vitatott hitelességű egyházi szövegek közé. Az ebioniták, az *eredeti* őskeresztények, akik elutasították a többi apostoli írást, és csak ezt az evangéliumot használták (*Adv. Har.* I. 26.), az ebioniták pedig – ahogyan Epiphanius állítja – szilárdan hittek a nazarénusokkal együtt abban, hogy Jézus csak egy ember volt, „egy ember magjából való”.

^{18/12} *Isis Unveiled*, II. 182-3.

^{18/13} *Idézett mű*, II. 5.

^{18/14} Lásd még *Isis Unveiled*, II. 180-tól a fejezet végéig.

ben. Ez kifejezi az élő kozmosz, vagy a születés és a halál alapvető gondolatát, mint szükségszerűséget, az élet áramának folytonosságát.^{18/15}

Ismét az *Isis Unveiled*-ből idézünk:

Egy tökéletes keresztény formájú latin keresztet találtak rávésve a Serapeum-i Adytum grá-nittábláira, a szerzetesek pedig nem mulasztották el kijelenteni, hogy a keresztet a pogányok szentelték meg egy „prófécia szellemében”. Sozomen egy diadal légkörében legalább is feljegyzi ezt a tényt.^{18/16} Az archeológia és a szimbolizmus, a papi hazug színlelés e fáradhatatlan és kérlelhetetlen ellenségei azonban megtalálták a domborművet körbefutó legenda hieroglifáiban legalább is a jelentésének a részbeni értelmezését.

King és más numizmatikusok és archeológusok szerint az ott elhelyezett kereszt az örök élet jelképe volt. Egy ilyen tau-t vagy egyiptomi keresztet használtak a bacchikus és az eleusisi misztériumokban. A kettős teremtmény erő jelképe, amit a beavatott mellére fektettek, miután az „új megszületése” megtörtént, és a beavatók visszatértek a tengerben történt keresztelésükről. Egy misztikus jel volt arra, hogy a spirituális megszületése megújította az asztrális lelkét, és egyesítette azt isteni szellemével, és hogy készen állt arra, hogy szellemileg felemelkedjen a fény és dicsőség áldott lakhelyére, az Eleusinia-ba. A tau egy mágikus talizmán volt ugyanakkor, amikor vallási jelvény is volt. A keresztények a gnosztikusokon és a kabbalistákon keresztül vették át, akik széles körben használták, ahogyan számos ékszerük bizonyítja ezt. Ezek pedig a tau-t (vagy füles keresztet) az egyiptomiaktól vették, a latin keresztet pedig a buddhista misszionáriusoktól, akik Indiából hozták azt (ahol még most is meg lehet találni) Krisztus előtt 2 vagy 3 századdal. Az asszírok, egyiptomiak, ősi amerikaiak, hinduk és rómaiak különböző, de nagyon kicsit módosított alakjával rendelkeztek. Még a középkor késői szakaszában is hatásos varázsszernek tekintették epilepszia és démoni megszállás ellen, és „az élő Isten pecsétnyomója”, amit Szt. János látomásában a keletről felemelkedő angyal hozott le, hogy „Istenünk szolgálóinak homlokára pecsétet tegyen vele”, csak ugyanez a rejtélyes tau – az egyiptomi kereszt – volt. St. Denis (Franciaország) festett üvegén ez az angyal úgy jelenik meg, hogy ezt a jelet pecsételi a kiválasztottak homlokára, a felirat szövege így hangzik: SIGNUM TAY. King *Gnostics*-jában a szerző emlékeztet arra, hogy „ezt a jelet rendszerint viselte St. Anthony, egy egyiptomi remete”.^{18/17} Azt, hogy a tau-nak mi volt a valódi jelentése, a keresztény Szt. János, az egyiptomi Hermész és a hindu brahmanák magyarázzák el nekünk. Teljesen nyilvánvaló – legalább is az apostol esetében –, hogy a „Kimondhatatlan Nevet” jelentette, ahogyan „az élő Isten e pecsétnyomóját” néhány fejezettel később^{18/18} „a homlokukra írt Atya nevének” nevezi.

A Brahmátmâ, a hindu beavatottak vezetője a fejfedőjén két kulcsot hordott, az élet és a halál feltárt misztériumának jelképét kereszt alakban elhelyezve. Tatária és Mongólia egyes buddhista pagodáiban pedig a templomon belüli kamra bejárata általában tartalmaz egy lépcsőt, ami a belső dagobába^{18/19} vezet, és egyes *prachida*-k^{18/20} oszlopcsarnokait két halból formált kereszt díszíti, ahogyan ez megtalálható egyes buddhista állatöveken. Egyáltalán nem csodálkozhatunk, amikor megtudjuk, hogy a római katakombák sírjain levő szent alak, a „Vesica Piscis” az említett buddhista állatövi jegyből eredt. Azt, hogy mennyire általánosnak kellett lennie annak a geometriai alaknak a világ jelképei között, ki lehet következtetni abból a tényből, hogy van egy szabadkőműves hagyomány, amely szerint Salamon templomát három alapzatra építették, amik a „háromszoros tau-t” vagyis három keresztet formáztak.

^{18/15} *Source of Measures*, 299. oldal. Ezt az „élet áramát az imént említett Philloc-i lapos domborművön egy kereszt alakban kiöntött víz jelképezi, amit Osiris – az *Élet* és a Nap – és Merkúr – a *Halál* – önt a beavatásra jelölre. Ez volt a beavatási szertartás *zárása*, miután a jelölt a *hét* és a *tizenkét* kinszenvedésen sikeresen átmént az egyiptomi kriptákban.

^{18/16} Ő egy másik megbízhatatlan, hazug és tudatlan író és egyházi történész az V. századból. Állítólagos történelmét a pogányok, a neoplatonikusok valamint Alexandria és Konstantinápoly keresztényei közötti küzdelemről, ami 324-től 430-ig tartott, amit a fiatalabb Theodosius-nak ajánlott, tele van szándékos hamisítással.

^{18/17} *Gems of the Orthodox Christians*, I. kötet, 135. oldal.

^{18/18} *Jelenések Könyve*, XIV. 1.

^{18/19} A dagoba egy gömbszerű kicsiny templom, amelyben Gautama relikviáit őrzik.

^{18/20} A *prachida*-k mindenféle méretű és formájú épületek, mint a mi mauzóleumaink, és a halottaknak szóló fogadalmi áldozatok számára vannak felszentelve.

Misztikus értelmében az egyiptomi kereszt, mint jelkép az eredetét *a természet minden megnyilvánulása androgün dualizmusának* azon legkorábbi filozófiája felismerésének köszönheti, amely egy hasonlóképpen androgün istenség elvont eszméjéből árad elő, míg a keresztény jelkép egyszerűen a véletlennek köszönhető. Ha a mózesi törvény uralkodott volna, akkor Jézust meg kellett volna kövezni.^{18/21} A feszület kínszármazó eszköz volt, és a rómaiaknál volt teljesen általános, a szemita népek között viszont ismeretlen volt. A „gyalázat fájának” nevezték. Majd csak később kezdték keresztény jelképként alkalmazni, de az első két évtizedben az apostolok elszörnyedve tekintettek rá.^{18/22} Biztos, hogy nem a keresztény kereszt volt az, ami János fejében volt, amikor „az élő Isten pecsétjéről” beszélt, hanem a *rejtélyes* tau, a tetragrammaton, vagy hatalmas név, amit a legtöbb régi kabbalista talizmánon a Szent Szót alkotó négy héber betű jelelített meg.

A híres Lady Ellenborough-nak, akit utolsó házassága után Damaszkusz arabjai és a sivatagban *Hanoum Medjouye*-ként ismertek, a birtokában volt egy talizmán, amit egy Libanon hegyéről származó drúz ajándékozott neki. A bal sarkában levő bizonyos jelről fel lehetett ismerni, hogy a drágakövek azon csoportjához tartozott, amit Palesztinában az i.e. II. vagy III. századból származó „messiási” amulettnek ismertek. Egy ötszög alakú zöld kő volt, az aljára egy hal volt bevésve, fentebbre Salamon pecsétje,^{18/23} még feljebb pedig a négy kaldeai betű, a Jod, He, Vau, He, IAHO, ami az Istenség nevét alkotja. Ezeket teljesen szokatlan módon rendezték el, alulról felfelé, fordított sorrendben írva, és az egyiptomi tau-t kialakítva. Ezek körül van egy felirat, amit – mivel a drágakő nem a miénk – nem szabad ismertetnünk. A tau annak misztikus értelmében – ahogyan a *Crux ansata* [füles kereszt] is – az *Életfa*.

Jól ismert, hogy a legkorábbi keresztény jelképek – mielőtt valaha is megpróbálták volna Jézus testi megjelenésével ábrázolni – a bárány, a jó pásztor és a *hal* voltak. Az utóbbi jelkép eredete, ami annyi fejtörést okozott az archeológusoknak, így érthetővé válik. Az egész titok nyitja az a könnyen megállapítható tény, hogy amíg a *Kabalah*-ban a Messiás királyt „Tolmácsnak” vagy a Misztérium Felfedőjének nevezik, és az *ötödik* kiadásnak mutatják be, addig a *Talmudban* – mindjárt elmagyarázott okból kifolyóan – a Messiást nagyon gyakran „DAG-nak”, vagy a Halnak nevezik. Ez a kaldeaiaktól származó örökség, és – ahogyan maga a név is jelzi – a babiloni Dagon-ra, az ember-halra utal, aki azoknak az embereknek volt a tanítója és tolmácsa, akik számára megjelent. Abarbanel azt állítva magyarázza a nevet, hogy a (Messiás) eljövetelenek a jele a Szaturnusz és a Jupiter együttállása a *Halak* jegyében.^{18/24} Ezért, mivel a keresztények azonosítani akarták Krisztusukat az *Ószövetség* Messiásával, olyan könnyedén átvették, hogy elfelejtették, hogy a valódi eredete a babiloni Dagon-nál is messzebbre vezethető vissza. Azt, hogy a korai keresztények milyen buzgón és szorosan egyesítették Jézus eszményképét minden elképzelhető kabbalista és pogány tanítással, ki lehet következtetni Alexandriai Kelemen nyelvezetéből, amellyel megszólítja hittársait.

Amikor arról tanácskoztak, hogy mit válasszanak a legmegfelelőbb jelképnek, ami Jézusra emlékezteti őket, Kelemen a következő szavakkal tette meg javaslatát: „Véssünk bele a gyűrűd drágakövébe vagy egy *galambot*, vagy a szél előtt futó *hajót* (az Argha-t) vagy egy *halat*.” Vajon a jó atya, amikor ezt a mondatot írta, Joshua-ra, Nun fiára (akit a görög és a szláv változatokban *Jézusnak* hívtak) emlékezve dolgozott, vagy elfelejtette volna ezeknek a pogány jelképnek a valódi értelmezését?^{18/25}

Most pedig mindezen részletek segítségével, amik itt-ott szét vannak szórva az *Isis*-ben és más hasonló művekben, az olvasó láthatja és eldöntheti magának, hogy a két magyarázat – a keresztény vagy az okkultista – közül melyik áll közelebb az igazsághoz. Ha Jézus nem be-

^{18/21} A talmudikus feljegyzések kijelentik, hogy miután felakasztották, megkövezték, és vízbe temették két folyó találkozásánál. *Mishna Sanhedrin*, VI. kötet, 4. oldal; babiloni *Talmud*, ugyanez a cikk, 43a, 67a.

^{18/22} *Coptic Legends of the Crucifixion*, kézirat, XI.

^{18/23} Sehogy sem értjük, hogy King a *Gnostic Gems*-ében miért ábrázolja Salamon pecsétjét egy ötágú csillaggal, amikor az hatágú, Indiában pedig Vishnu pecsétnyomója.

^{18/24} King (*Gnostics*) ismerteti egy keresztény jelkép formáját, ami teljesen általános volt a középkorban, és három halból áll, amit egy háromszöggé fűztek egybe, és tartalmazza az ÖT betűt (a legszentebb pythagoraszai számot), a ΙΧΘΥΣ-t rávéssve. Az ötös szám ugyanarra a kabbalista számításra utal.

^{18/25} *Idézett mű*, II. 253-256.

avatott volt, miért kell életének mindezeket az *allegorikus* eseményeit megadni? Miért kell ilyen különleges nehézséget felvállalni, annyi időt elvesztegetni a következők elvégzésére: (a) megfelelni és illeszkedni az *Ószövetségben* levő, szándékosan kiemelt mondatokhoz, és (b) megőrizni azokban a beavatási jelképeket, az okkult jelentést hordozó jelvényeket és mindazokat, amik a pogány *misztikus* filozófiához tartoznak? A *Source of Measures* szerzője közlése ezt a misztikus szándékot, de csak hébe-hóba, annak egyoldalú, numerikus és kabbalista jelentésében, anélkül, hogy figyelmet szentelne az őseredeti és spirituálisabb származásnak, vagy megvizsgálná azt, és csak annyiban foglalkozik vele, amennyi az *Ószövetségre* vonatkozik. Az „Eli, Eli, lama sabachthani” mondatban levő szándékos változtatást annak az alapelvnek tulajdonítja, amit már említettünk a Nagy Konstantin zászlóján levő keresztbe rakott csontokkal és koponyával kapcsolatban.

Ahogy a halál jelképét az élet kapuja fölé helyezik, és a születést jelenti, vagyis a két ellentétes princípiumnak az egyben való jelenlétét, pontosan úgy a Megváltót ember-asszonynak tartották.^{18/26}

A szerző elgondolása az, hogy bemutatja Jehovah, Káin, Ábel, stb. evangélium-íróinak misztikus összhangba hozását Jézussal (a zsidó kabbalista számrendszernek megfelelően). Minél jobban sikerül neki, annál világosabban bizonyítja, hogy ez egy *erőszakolt* összhangba hozás volt, és hogy nincs egyetlen feljegyzésünk sem Jézus életének valódi eseményeiről, amit szemtanúk vagy az apostolok mesélnének el. Az elbeszélés teljességében az állatöv jegyein alapul:

Mindegyik egy kettős jegy, vagyis férfi-nő [az ősi asztrológiai mágiában] – mégpedig Bika-Éva volt, és a Skorpió Mars-Farkas volt, vagyis Mars a nőstény farkassal [Romulusszal kapcsolatban]. Így mivel ezek a jegyek egymás ellentétei voltak, viszont *a központban találkoztak*, összeköttetésben voltak, és tulajdonképpen kettős értelemben így is volt, az év fogantatása a Bikában volt, ahogyan Éva Mars, az ellentéte általi fogantatása a Skorpióban. A születés a téli napfordulón, vagyis karácsonykor volt. Ezzel szemben a Skorpióban történő fogantatással – vagyis a nőstény farkaséval a Bika által – a születés az Oroszlánban volt. A Skorpió a Chrestos volt a *megalázásban*, míg az Oroszlán a Krisztus a *diadalban*. Amíg Bika-Éva csillagászati feladatokkal töltött be, addig a Mars – nőstény farkas jellegében szellemieket.^{18/27}

A szerző mindezt az egyiptomi istenek és istennők összefüggéseire és jelentéseire alapozza, de figyelmen kívül hagyja az árjakat, amelyek sokkal régebbiek.

Mooth vagy *Mouth* Vénusz egyiptomi megkülönböztető neve volt, (Éva, minden élő anyja) [ahogyan *Vach*, minden élő anyja, *Aditi* permutációja, úgy Éva az egyik Sephiroth], vagyis *a Hold*. Plutarkhosz (*Isis*, 374.) ránk hagyományozza, hogy Isis-t néha *Muth*-nak hívták, ami *anyát* jelent... (Issa, יֵשָׁה, asszony). (*Isis*, 372. old.) Azt mondja, Isis a természetnek az a része, amely nőneműként magában hordoz dajkaként (mint nutrix) minden megszületendő dolgot. ... „Nyilvánvalóan a Hold – csillagászati értelemben mondva – ezt a feladatát főleg a Bikában gyakorolja, mivel Vénusz a ház (szembenállásban a Marssal, az *alkotóval* a Skorpióban), mert a jegy luna, hypsoma. Mivel... Isis Metheur különbözik Isis *Muth*-tól, és a *Muth* szóban *a világra hozás fogalmát* el lehet rejteni, és mivel a megtermékenyülésnek meg kell történnie, a *Nap* egyesül a *Holddal* a *Mérlegben*, nem valószínű, hogy *Muth* először valójában Vénuszt jelent a *Mérlegben*, ebből eredően a *Holdat* a *Mérlegben*”. (Beiträge zur Kenntniss, pars. II. S. 9, *Muth* alatt.)^{18/28}

Ezután *Bohu* alatt Fuerst-et idézi, hogy bemutassa:

^{18/26} *Idézett mű*, 301. Mindez Jézust a nagy beavatottakhoz és szoláris hősökhöz kapcsolja, és mindez tisztán pogány, egy új fejlesztésű változat, a keresztény rendszer köntösében.

^{18/27} *Idézett mű*, 296.

^{18/28} 294, 295. oldalak

A kettős szójáték a *Muth*-tal, amelynek segítségével a valódi szándék okkult módon valósul meg... a *bűn*, *halál* és *asszony* egyek a jelben, és összefüggéseikben összekapcsolódnak a *közösüléssel* és a *halállal*.^{18/29}

Mindezt a szerző csak az exoterikus és zsidó euhemerisztikus jelképekre alkalmazza, miközben amit jelentettek, az mindenek előtt kozmológiai misztériumok elrejtése volt, majd pedig az emberi fejlődése, utalva a már kifejlődött és még eljövendő hét fajra, és különösen a harmadik gyökérfaj utolsó ágfajára. Viszont az *üresség* szót (az őseredeti káoszt) úgy mutatja be, hogy Éva – Vénusz – Naamah-nak hiszi, egyetértésben Fuerst meghatározásával, aki ugyanis ezt mondja:

[Az *ürességnek*] ebben az eredeti jelentésében a bibliai kozmológiában *בוהו* [bohu]-t vették és használták fel a *יש מאין* *Jes (us) m'aven*, *Jes-us a semmiből* dogma alapjául a teremtéssel kapcsolatban. [Ez azt mutatja, hogy az *Újszövetség* írói komolyan képzetek voltak a *Kabalah*-ban és az okkult tudományokban, ez pedig még inkább megerősíti állításunkat.] Ezért a Sas fordítása οὐδεν, közkeletűen vacua, (innen ered a *vacca*, *tehén*) [Ugyancsak innen ered Isis szarva – a természet, a Föld és a Hold – átvéve *Vâch*-tól, a hindu „minden élő anyjától, akit *Virâj*-jal azonosítanak, és akit az *Atharvaveda*-ban *Kâma* lányának, az *első* vágyaknak hívnak: „A te lányodat, óh *Kâma*, a *tehénnek* nevezik, őt, akit a bölcsek *Vâch-Virâj*-nak hívnak”, akit *Brihaspati*, a *Rishi* fejt meg, ami egy másik misztérium.] Onkelos és Samarit. *ריקני*

A föníciai kozmológia *Bohu*-t, *בוהו*-t, *Baav*-t egy megszemélyesített kifejezésbe kapcsolja bele, ami az *őseredeti szubsztanciát* jelenti, istenséggént pedig az *istenek fajainak anyja* [aki *Aditi* és *Vâch*]. Az arámi név *בהיתא*, *בהית*, *בהית*, *Baôθ*, *Bvθ*-ós az *istenek anyjára*, ami átadódott a gnosztikusoknak, a babiloniaknak és egyiptomiaknak, azonos *tehát Môt*-tal (*מות*), a mi *Muth*-unk), tulajdonképpen (*Bôθ*), a *föníciaiból származik a b* felcserélésével *m-re*.^{18/29}

Az ember azt mondja, inkább menjünk az eredethez. Ez a bölcsesség és az értelem misztikus euhemerizálása, amely a kozmikus fejlődés munkájában működik közre, vagyis *Buddhi* a *Brahmâ*, *Purusha*, stb. nevek alatt férfi erőként, *Aditi-Vâch*, stb. pedig nőként, amiből *Sarasvatî*, a bölcsesség istennője ered, aki az ezoterikus elrejtés fátylai alatt *Butos-szá*, *Bythos-Mélységgé*, a sűrű anyagivá, személyes nővé vált, akit *Évának*, *Irenæus* „őseredeti asszonyának hívnak, a világ pedig a *Semmiből* áradt ki.

A 4. *teremtés* e jelének kidolgozásai segítik az egy személyiség két személy formájába történő felbomlásának megértését, mint *Ádám* és *Éva*, *Káin* és *Ábel*, *Ábrahám* és *Izsák*, *Jákob* és *Ézsau*, és így tovább [mind férfi és nő]. ... Nos, amikor összekapcsoljuk a bibliai szerkezetben levő számos kiemelkedő pontot: (1) az *Ó- és Újszövetséggel*, (2) valamint a Római Birodalommal is, (3) a jelképek jelentésének és használatának alátámasztásával, (4) a jelek teljes magyarázatának és olvasásának igazolásával, (5) a nagy piramis alapjának, mint a bibliai felépítmény *alap négyzetének* a felismerésével és lefektetésével, valamint (6) a Konstantin alatti új római elfogadással, akkor a következőt kapjuk.^{18/30}

Káin úgy jelenik meg, hogy... ő az állatöv 360 köre, a tökéletes és pontos alaplínia, egy négyzetes felosztással, innen ered a *Melchizadik* neve. ... [A geometriai és numerikus bizonyítások itt következnek.] Ismételten kijelentésre kerül, hogy a nagy piramis építésének a célja a *mennyek és a föld* megmérése volt...[bátorkodunk hozzátenni: a tárgyasult szféráké, amint azok kibontakoznak a tárgyasulatlan, tisztán szellemi kozmoszból]. Ezért mérési behatárolása jelzi a *mennyek és a föld* mértékének valamennyi szubsztanciáját, vagy az ősi felismeréssel összhangban a *földét, a levegőjét, a vizét és a tűjét*.^{18/31} (Ennek a piramisnak az alap oldala egy 2400 *láb*

^{18/29} 295. oldal.

^{18/29} 295, 296. oldalak.

^{18/30} Ha ismertük volna a tudós szerzőt, mielőtt ez a könyv megjelent, akkor esetleg rá lehetett volna venni, hogy egészítse ki egy hetedik kapcsolódással, amely jóval megelőzi időben és jóval meghaladja a filozófiai jelentés egyetemességében az összes többi, és amiből minden más ered, de még a nagy piramis is, amelynek az alap négyzete a nagy árja misztériumok közé tartozott.

^{18/31} Mi azt mondanánk, hogy a kozmikus anyagét, a szellemét, a káoszt és az isteni fényt, mivel az egyiptomi elképzelés ebben megegyezett az árjával. Azonban a szerzőnek igaza van a zsidók okkult jelképrendszeré-

[731,5 m] körkerület átmérője volt. Ennek a jellegzetessége a 24 láb, vagy $6 * 4 = 24$, vagyis ez a tökéletes Káin-Ádám négyzet.) Nos, az izraeliták táborhelyének helyreállítását, ahogyan annak Mózes lerakta az alapjait, a nagy tudós, Athanasius Kircher atya, a jezsuita pap a bibliai feljegyzések és hagyományos források szerint pontosan elvégezte a táborhely lefektetés módszerével. A *négy belső négyzetet* (1) Mózesnek és Áronnak, (2) Kohath-nak, (3) Gershom-nak és (4) Merari-nak szánták – az utóbbi három a leviták vezérei. Ezeknek a négyzeteknek a sajátosságai Ádám-Mars eredeti sajátosságai voltak, és a *föld, levegő, tűz, víz* elemek, vagyis ים = lam = víz, נור = Nour = tűz, רוח = Rouach = levegő, יבשה = Iabeshah = föld konkrét formáiba öntötték. Ezeknek a szavaknak a kezdőbetűiből az INRI adódik, a jelkép, amit általában Jesus Nazarenus Rex Judæorum – „Názáreti Jézus, a zsidók királya” alakban fordítanak. Az INRI e négyzete az Ádám-négyzet, amit alapként négy másik $144 * 2 = 288$ -assá terjesztettek ki, olyanná, hogy a nagy négyzet oldala $288 * 4 = 1152$ = a teljes kerület. Ez a négyzet azonban körre jellemző elemeket is mutat, és ezt a 115-2 mutathatja. Helyezzük el az INRI-t egy körbe, vagy olvassuk azt a

négyzetben álló betűkként, aminek az értékei 1521-et adnak, és megkapjuk a  -t, aminek az olvasata 115-2.

Amint azonban láttuk, Káin neve vagy nevében utal a 115-re, amely 115 a valódi kiegészítés volt, hogy megkapjuk a 360 napos évet, hogy megegyezzen a szabványos kör – ami Káin volt – kiegyensúlyozottságaival. A nagyobb négyzet sarok négyzetei A = Oroszlán és B = Dan Skorpió, és látható, hogy Káin átdöfi Ábelt a napéjegyenlőséget és a napfordulót összekötő vonal kereszteződésében, amire az égi körön levő Dan-Skorpióból történik utalás. Viszont Dan-Skorpió határos a Mérleggel, aminek a jele ♎ (amely annak az ősi párnának a jele, amin a tarkó^{18/32}

nyugszik, Jákob párnájáé), és amit egy jelképpel az XPS -sel fejeznek ki. ... A Dan-Skorpió jelvénye a halál-élet is a ⚔ jelképben. Na most, a kereszt a *mértékek eredetének* a jelképe, a Jehovah-ban egy *egyenest* vonal formája, a 20612, a *tökéletes terület egyik egysége*, ebből eredően Káin olyan volt, mint Jehovah, mert a szöveg azt mondja, hogy ő volt Jehovah. Viszont egy ember odakötése ehhez a keresztbe a 113:355 volt a $6561:5153 * 4 = 20612$ -höz – amint már bemutattuk. Nos, a megfeszített Jézus feje fölé egy feliratot tettek, amelynek a szókezdő betűit mindig szimbolikusnak tartották, és úgy adták tovább és használták, hogy az Jézus Chrestos monogramját – tehát INRI, vagy *Jesus Nazarenus Rex Judæorum*. Viszont ezek a keresztben vannak elhelyezve, vagyis a mértékek kör alakú eredetének kocka formáján, amelyek megméri a *föld, levegő, tűz és víz* szubsztanciákat, vagy az INRI = 1152-t, ahogyan már bemutattuk. Itt lép be az ember a keresztben, vagy a 113 : 355 összekapcsolva a $6561 : 5153 * 4 = 20612$ -vel. Ezek a *piramis alapú* számok, mivel a 113 : 355-ből, mint a héber forrásból erednek, és ebből származik az Ádám-négyzet, ami a piramis alap, és a *táborhely* nagyobb négyzetének központját képezi. Hajlítsuk az INRI-t egy körbe, és megkapjuk a 1152-t, vagyis a kör területét. Viszont Jézus haldoklása (vagy Ábel házassága) pontosan azokat a szavakat használta fel, amik minden kifejezéséhez szükségesek. Azt mondja: *Eli, Eli, Lama Sabachthani*. ... Olvassuk ezeket energia értékük alapján *kör alakú formában*, ahogyan a bemutatott Ádám-formából előáll, és ezt kapjuk: אלי = 113, אלי = 113, vagy 113 – 311 : לפה = 345, vagy Mózes a Káin-Ádám piramis körben: שכחת = 710, egyenlő galamb vagy Jónás, és $710 / 2 = 355$, vagy 355 – 553, végül pedig minden meghatározójaként ינ vagy ni, ahol נ = nun, hal = 565, és י = 1 vagy 10, együtt 565 י = יהוה vagy a Krisztus-érték. ...

[A fentiek összességükben] megvilágítják a színeváltozási jelenetet a hegyen. Ott jelen voltak: Péter, Jakab és János Jézussal, vagyis ים, Iami, Jakab, víz, יבשה, Péter, föld, רוח, János, szellem, levegő, és ינור, Jézus, tűz, élet – együtt INRI. De figyeljük meg, hogy Éliással és Mózessel

vel kapcsolatban. Tulajdonképpen ők mindig is jelentős mértékben spiritualitást nélkülözők voltak, náluk még „Ruach” is isteni szellem volt, nem pedig „levegő”.

^{18/32} Ralston Skinner bebizonyítja, hogy a ⚔ jelképben, a keresztbe tett csontok és a koponya szimbólumban a P, Koph betű a fél tarkó.

találkoznak ott, vagyis אלי és למה vagy Eli és Lamah, vagy 113 és 345. Ez pedig azt mutatja, hogy a színeváltozási jelenet az egy főnti kifejezésével állt kapcsolatban.^{18/33}

Az evangéliumi elbeszéléseknek – amikről mindeddig azt feltételezték, hogy feljegyezték Jézus életének legfontosabb és rejtélyes módon a legszörnyűbb, mégis legvalóságosabb eseményeit –, ez a kabbalista olvasata rettenetes súlyként nehezédhet egyes keresztények vállára. Minden őszintén bizakodó hívőnek, aki áhítatos érzelmek könnyeit hullatta a Názáreti Jézus nyilvános élete rövid időszakának eseményei fölött, választania kell egy vagy két utat, amik megnyílnak előtte az eddig elmondottak elolvasása után: vagy a hitének teljesen áthatolhatatlanná kell tennie őt bármilyen emberi okfejtés és bizonyító tény fényével szemben, vagy be kell ismernie, hogy elveszítette a Megváltóját. Az, akit mindeddig a mennyei Egy Élő Isten egyedüli földi testet öltésének tekintett, szétfoszlik a levegőben magának a *Bibliának* a pontos olvasása és helyes értelmezése következtében. Továbbá mivel magának Jeromosnak és az ő elismert és hitelt érdemlő beismerésének alapján a Máté kézírásával íródott könyv „nem épü-lési, hanem *pusztítási* célt valósít meg” (az egyházét és az *emberi* kereszténységét, és csak azt), milyen igazságot várhatunk el a híres *Vulgate*-jától? *Emberi* misztériumokat látunk, amiket egyházatyák generációi kotyvasztottak össze, akik azon voltak, hogy saját újításaikkal fejlesszék a vallást egy *isteni* kinyilatkoztatás helyett, és hogy ezt annyira megerősítette a latin egyház főpapsága. Szt. Nazianzen Gergely írta a következőket barátjának és bizalmasának, Szt. Jeromosnak:

Semmi nem tudja jobban becsapni az embereket, mint a szószaporítás. Minél kevesebbet értenek, annál nagyobb csodálattal bámulnak. ... Atyáink és hittudósaink gyakran nem azt mondták, amit gondoltak, hanem amit a körülmények és a szükségesség rájuk kényszerített.

Akkor tehát a kettő közül melyik – a papság vagy az okkultisták és teozófusok – az istenkáromlóbbak és veszélyesebbek? Azok-e, akik előírják a világnak egy saját kialakítású Megváltó elfogadását, egy Istenét emberi hibákkal, és aki ezért nyilvánvalóan nem tökéletes isteni lény, vagy azok, akik azt mondják: a Názáreti Jézus egy beavatott volt, egy szent, nagyszerű és nemes jellem, de mégis ember, noha valóban egy „Isten Fia”?

Ha az emberiség kész elfogadni egy úgynevezett természetfölötti vallást, akkor az okkultisták és a pszichológusok számára mennyire sokkal logikusabbnak látszik az az átlátható allegória, amit a gnosztikusok adnak meg Jézusra. Ők, mint okkultisták a beavatott vezetőikkel csak annyiban különböztek, hogy a történetet a maguk módján és a maguk jelképeikkel tolmácsolják, és egyáltalán nem az anyag szintjén. Mit mondanak az ophiták, a nazarénusok és más „eretnekek”? Sophiát, a „Mennyei Szűzet” rávették, hogy küldje el saját kiáradását, Krisztust a meggyötört emberiség segítségére, amitől Ilda-Baoth (a zsidók Jehovah-ja) és az anyag hat fia (az alsóbb földi angyalok) elzárják az isteni fényt. Ezért, Krisztus, a tökéletes,^{18/34}

egyesítve magát Sophiával [az isteni bölcsességgel], leszállt a hét bolygói régión keresztül, mindegyiken felöltve egy annak megfelelő formát... [és] belépett az ember Jézusba a Jordán folyóban történő megkeresztelésének pillanatában. Ettől az időtől kezdve Jézus elkezdett csodákat tenni, ezt megelőzően egyáltalán nem volt tudatában saját küldetésének.

Ilda-Baoth, miután felfedezte, hogy Krisztus elhozza anyagbeli birodalmának végét, fellázította a zsidókat, saját népét ellene, és kivégezték Jézust. Amikor Jézus a keresztfán volt,

^{18/33} 296-302. oldalak. E számok alapján – magyarázza a szerző – „Eli 113 (belehelyezve a szót egy körbe), mivel *amah* 345, a betűk cseréjével megfelel a פשה ugyanazon értékének (egy körben elhelyezve), vagy Mózesnek, amíg Sabachth János vagy a galamb, vagy a Szentlélek, mert (egy körben elhelyezve) ez 710 (vagyis 355 * 2). A *ni* végződés, mint *meni* vagy 5651 Jehovah-vá válik.”

^{18/34} Annak az erőnek a nyugati megszemélyesítése, amit a hinduk a *Vija*-nak, az „egy magnak” vagy *Mahā Vishnu*-nak – egy erőnek és nem istennek – vagy annak a princípiumnak neveznek, ami tartalmazza az avatarizmus magját.

Krisztus és Sophia elhagyták a testét, és visszatértek saját szférájukba. Jézus anyagi testét ráhagyták a földre, de ő maga, a belső ember magára öltött egy *aether*-ből készült testet.^{18/35}

Ezt követően ő csupán lélekből és szellemből állt. ... *Tizennyolc* hónapos átmeneti földi tartózkodása folyamán a feltámadása után megkapta Sophiától azt a tökéletes tudást, ami a valódi gnózis, amelyet átadott az apostolok azon kis csoportjának, akik képesek voltak annak befogadására.^{18/36}

A fenti gondolat átláthatóan keleti és hindu, ez a tiszta és egyszerű ezoterikus tanítás, eltekintve a nevektől és az allegóriától. Többé-kevésbé ez minden adeptus története, aki beavatást kap. A keresztesítés a Jordán folyóban a beavatás szertartása, a végső megtisztulás, legyen az szent pagodában, tartályban, folyóban vagy templomi tóban, Egyiptomban vagy Mexikóban. A tökéletes Krisztus és Sophia – az isteni bölcsesség és értelem – lép be a beavatottba a misztikus szertartás pillanatában, átruházással a tanítóról a tanítványra, és hagyja el a fizikai testet az utóbbi halálának pillanatában, hogy visszatérjen a Nirmánakâya-ba vagy az adeptus asztrális Ên-jébe.

Buddha szelleme [együttesen] beborítja egyházának bodhiszattvát – mondja az Âryâsangha buddhista szertartása.

A gnosztikus tanítás ezt mondja:

Amikor ő [Krisztus szelleme] majd összegyűjt minden szellemit, minden fényt [ami az anyagban létezik] Ildabaoth birodalmából, megtörténik a megváltás, és elérkezik a világ vége.^{18/37}

A buddhisták ezt mondják:

Amikor Buddha [az egyház szelleme] meghallja, hogy üt az óra, elküldi Maitreya Buddhát, aki után a régi világ el fog pusztulni.

Ez, amit King-nél Basilides mond, ugyanolyan hitelt érdemlően alkalmazható minden úgynevezett újító számára, akár buddhista, akár keresztény egyháztól van szó. Azt mondja, Alexandriai Kelemen szemében a gnosztikusok nagyon kevés olyat tanítottak, ami elítélendő volt a misztikus, transzcendentális nézeteik között.

Az utóbbi [Basilides] szemében nem *eretnek* volt, aki a katolikus egyház elfogadott tanításait megújítja, hanem csak egy teozófikus elmélkedő, aki a régi igazságok kifejezésére új formulákat keresett.^{18/38}

Volt egy Jézus által hirdetett Titkos Tanítás, és a „titoktartás” abban az időben a beavatás titkait vagy misztériumait jelentette, mindazt, amit az egyház vagy elutasított, vagy eltorzított. Kelemen *Homíliáiban* ezt olvassuk:

Péter pedig mondta: „Emlékszünk Urunkra és Tanítónkra, aki megparancsolván nekünk, így mondta: 'Védjétek meg a misztériumokat nekem és házam fiainak'.” Annak okáért bizalmasan el is magyarázta a tanítványainak a mennyek királyságának misztériumait.^{18/39}

XIX. fejezet Antiochiai Szt. Ciprián

^{18/35} „Emelkedj fel Nervi-be ebből az elgyengült testből, amelyben elküldették. Szállj vissza a te korábbi lakhelyedre, óh áldott Avatár!”

^{18/36} *The Gnostics and their Remains*, 100, 101. oldalak.

^{18/37} *Ugyanott*.

^{18/38} *Idézett mű*, 258. oldal.

^{18/39} *Homíliák*, XIX. XX. 1.

Az Æon-ok (csillagszellemek) – amelyek a gnosztikusok Ismeretlenjéből áradtak ki, és azonosak az ezoterikus tanítás Dhyân Chohan-jaival – és Pleroma-juk átalakultak arkangyalokká, és a görög és latin egyházak „Jelenlét Szellemei”, az ősalakok elvesztették társadalmi helyzetüket. A Pleroma-t^{19/1} most a „Mennyei Seregeknek” nevezik, és ezért a régi névnek azonossá kellett válnia a Sátánnal és az ő „seregeivel”. Manes-t a „Paraclete-nek”^{19/2} nevezték a követői. Okkultista volt, de az egyház kedves erőfeszítéseinek következtében az utókor számára varázslóként maradt fenn, így egy méltó ellenfelet kellett találni a számára az ellentét hangsúlyozására. Ezt a méltó ellenfelet Antiochiai Szt. Cipriánban ismerhetjük fel, egy magát nyíltan „fekete mágusnak” tartóban – ha nem is teljesen az – akit az egyház jutalmul a bűnbánatáért és emberségéért a későbbiekben a szent és a püspök magas rangjára emelte.

Amit a történelem tud róla, nem túl sok, és főleg a saját vallomásán alapul, aminek az igaz voltát – azt mondják – biztosította Szt. Gergely, Eudoxia uralkodónője, Photius és a Szent-szék. Ezt az érdekes dokumentumot De Mirville márki kutatta fel^{19/3} a Vatikánban, és először ő fordította le franciára, ahogyan biztosítja erről az olvasót. Kérjük az engedélyét néhány oldal újrafordítására, nemcsak a bűnbánó varázsló kedvéért, hanem az okkultizmus egyes tanulmányozóinak kedvéért is, akiknek így lehetőségük lesz összehasonlítani a régi mágia (vagy ahogyan az egyház nevezi, a démonizmus) módszereit a modern szellemekkel való csodatevésével és okkultizmusával.

A leírt jelenetek Antiochiában játszódnak a III. század fele környékén, 252-ben – mondja a fordító. Ezt a vallomást a bűnbánó varázsló írta a megtérése után, ezért nem lepődünk meg azon, mennyi teret szentel siránkozásában beavató „Sátánja” vagy ahogyan ő nevezi, a „Sárkánykigyó” gyalázásának. A megtért hinduk, párszik és más „eretnekek” Indiában hajlamosak minden lehetőséget megragadni ősapáik vallásainak szidalmazására. A vallomás így hangzik:

Óh, ti mindnyájan, akik elutasítjátok Krisztus valódi misztériumait, lássátok a könnyeimet! ... Ti, akik a démonikus üzemekben henteregtok, tanuljátok meg szomorú példából a [démonok] csalétkéinek minden haszontalanságát. ... Az a Ciprián vagyok, akit kicsi gyerekként fel eskettek Apollóra, és korán beavattak a sárkány minden mesterségébe.^{19/4} Még mielőtt hét éves lettem volna, már bevezettek Mithra templomába, három évvel később, miután a szüleim elvittek Athénba, hogy megkapjam az állampolgárságot, hasonlóképpen megengedték, hogy elmélyedjek a lányát sirató Ceres misztériumaiban,^{19/5} és a Sárkány védelmezője lettem Pallasz templomában is.

Miután felmáshoztam az Olümposz csúcsára, ahogyan nevezik, az istenek lakóhelyére, ugyancsak beavattak az ő [az istenek] beszédük érzékelésébe és valódi jelentésébe és lármás megnyilvánulásaikba (*strepituum*). Ott történt, hogy megláttatták velem képzeletben (*phantasia*) [vagy *mâyâ*] azokat a fákat és mindazokat a füveket, amik ilyen csodákat hajtanak végre a démonok segítségével,... és láttam a táncaikat, háborúskodásaikat, csapdáikat, káprázataikat és szabad szerelmeiket. Hallottam az éneküket.^{19/6} Végül láttam negyven egymást követő napig az istenek

^{19/1} A Pleroma alkotta minden szellemi entitás szintézisét vagy teljességét. Szt. Pál még használta az elnevezést a leveleiben.

^{19/2} A „Vigasztaló Szentlélek”, a második Messiás, a Közbenjáró. „A fogalmat a Szentlélekre használták”. Manes Terebinthus, egy egyiptomi filozófus tanítványa volt, aki a Keresztény Szókratész szerint (I. I. idézi Tillemont, IV. 584.) „amikor egy nap megidézte a levegő démonát, leesett házának tetejéről, és meghalt”.

^{19/3} V. ö. *Idézett mű*, VI. 169-183.

^{19/4} „A nagy kigyót odatették, hogy őrizze a templomot – fűzi hozzá De Mirville. – Milyen gyakran ismételtük meg, hogy ez nem *jelkép*, nem megszemélyesítés, hanem egy tényleg egy isten által elfoglalt kigyó!” – kiált fel. Mi azt válasszoljuk, hogy Kairóban egy muzulmán, nem pedig pogány templomban láttunk – ahogyan más látogatók ezrei is láttak – egy hatalmas kigyót, amelyről azt mondták, hogy évszázadok óta ott él, és nagy tiszteltben tartották. Azt is „egy isten foglalta el”, vagy más szavakkal megszállta?

^{19/5} Demeter, vagy a „lesújtott anya” misztériumai.

^{19/6} A szatírokét.

és istennők falanxát, kiküldve az Olümposzról a szellemeket – mintha királyok lennének –, hogy képviseljék őket a földön, és cselekedjenek a nevükben a népek között.^{19/7}

Abban az időben kizárólag gyümölcsön éltem, és csak naplemente után ettem, aminek az értékét az áldozat bemutatások hét papja magyarázta el nekem.^{19/8}

Amikor 15 éves voltam, a szüleim azt kívánták, hogy meg kell engem ismertetni nemcsak minden, a földön, a levegőben és a tengerben levő test keletkezésével és felbomlásával kapcsolatos természeti törvénnyel, hanem minden más erővel is, amiket ezekbe *beleoltott*^{19/9} (*insitas*) a Világ Hercege azért, hogy közömbösítse azok őseredeti és isteni összetételét.^{19/10} 20 évesen elmentem Memphisbe, ahol behatolva a szent helyekre, megtanítottak észrevenni mindazt, ami hozzátartozik a démonok [Daimon-ok vagy szellemek] kommunikációjához a földi dolgokkal, tartózkodásukról bizonyos helyektől, mások iránti rokonszenvükről és vonzódásukról, bizonyos bolygókról való kitiltásukról, bizonyos célpontokról és törvényekről, ragaszkodásukról ahhoz, hogy a sötétséget kedvelik, és ellenállnak a fénynek.^{19/11} Ott megismertem nagyszámú bukott herceget,^{19/12} olyat, amely elfoglalja az emberi lelkeket és testeket, hogy érintkezésbe lépjen velük.

Megismertem az analógiát, ami fennáll a földrengések és az esők között, a föld mozgása^{19/13} és a tengerek mozgása között. Láttam az óriások szellemeit belemerülve a földalatti sötétségbe, és látszólag megtámasztva a földet, mint a vállain egy terhet cipelő ember.^{19/14}

Amikor 30 éves voltam, elutaztam Kaldeába, hogy ott tanulmányozzam a levegő valódi erejét, amit valakik a tűzbe helyeznek, a képzetebbek pedig a fénybe [Ákasha]. Megtanították meglátni, hogy a bolygók a maguk változatosságában annyira különbözők, mint a növények a földön, a csillagok pedig olyanok, mint a csatarendbe felsorakozott hadseregek. Megismertem az éter kaldeai felosztását 365 részre,^{19/15} és megértettem, hogy a démonok mindegyike, akik azt maguk között felosztják,^{19/16} rendelkezik azzal az anyagi erővel, ami lehetővé teszi nekik, hogy végrehajtsák a herceg parancsait, és irányítsanak minden mozdulatot azon belül [az éterben].^{19/17} Ők [a kaldeaiak] elmagyarázták nekem, hogy ezek a hercegek hogyan váltak a Sötétség Tanácsának részvevőivé, örökre szemben állva a Fény Tanácsával.

Megismerkedtem a Közbenjárókkal [nyilvánvalóan nem médiumokkal, ahogyan De Mirville magyarázza!],^{19/18} és látva a szerződéseket, amiket kölcsönösen megkötöttek, csodálkozva lepődtem meg, amikor megismertem fogadalmaik és előírásaik természetét.^{19/19}

^{19/7} Ez eléggé gyanúsán néz ki, és betoldásnak tűnik. De Mirville megpróbálja elérni, hogy az egykori varázsló megerősítse, hogy a Sátán és udvartartása elküldi a kis ördögöket a földre, hogy megkísértsék az emberiséget, és komédiázzanak a szeánszokon.

^{19/8} Ez nem néz ki bűnös ételnek. Ez a tanítványok étrendje a mai napig.

^{19/9} A „beoltott” helyes kifejezés. „A hét Építő beleoltja az isteni és jótékony erőket a növényi és ásványi birodalmak sűrű anyagi természetébe minden második körben” – mondja a *Catechism of Lanoos*.

^{19/10} Csakhogy a Világ Hercege nem a Sátán, ahogyan a fordító el akarja hitetni velünk, hanem a bolygói seregek összessége. Ez egy kis teológiai rágalmazás.

^{19/11} Itt nyilvánvalóan az elementálokra és az elementáris szellemekre gondol.

^{19/12} Az olvasó már megismerte az igazságot velük kapcsolatban a jelenlegi munka során.

^{19/13} Sajnos, a bűnbánó *szent* nem adta át a tudását a Föld keringéséről és a heliocentrikus rendszerről korábban az egyházának. Ez talán több emberéletet megmenthetett volna, mint például Bruno-ét.

^{19/14} A tanítványok a beavatás próbatételében szintén látják *számukra mesterségesen létrehozott transzban* a Föld látomását, amelyet egy elefánt támaszt meg egy teknősbéka tetején, amely a semmin áll, és ezzel tanítják őket megkülönböztetni az igazat a hamistól.

^{19/15} Ami az év napjaira utal, ugyanakkor a föld evilági szférájának 7*7-es felosztására is, amit hét felső és hét alsó szférára osztanak, a maguk megfelelő bolygói seregeivel, vagy „hadseregeivel”.

^{19/16} A Daimon nem démon, ahogyan De Mirville fordította, hanem szellem.

^{19/17} Mindez azon dogmatikus állításainak megerősítésére szolgál, hogy *Æther* Atya vagy Jupiter maga a Sátán, és hogy a fertőző betegségek, katalizmák, de még a végzetesnek bizonyuló égháborúk is az éterben lakozó sátáni seregektől származnak – jó figyelmeztetés ez a tudósoknak!

^{19/18} A fordító a Mediators (Közbenjárók) szót felcseréli a médiumokkal, amiért elnézést kér egy lábjegyzetben, mondván, hogy Cipriánnak a modern médiumokra *kellett* gondolnia!

^{19/19} Ciprián egyszerűen célozni akart a beavatás szertartásaira és misztériumaira, a titoktartás fogadalmára és az esküre, ami összeköti a beavatottakat. A fordítója azonban ebből inkább egy boszorkányszombatot csinált.

Higgyék el, láttam az ördögöt, higgyék el, magamhoz öleltem,^{19/20} [mint a boszorkányok szombatón(?)], amikor még elég fiatal voltam, ő pedig üdvözölt engem az új Jambres-ként címezve, és kijelentette, hogy érdemesnek tart a szolgálatra (beavatásra). Folyamatos segítséget ígért életem során, és hercegséget a halálom után.^{19/21} Miután ilyen nagytiszteletűvé [adeptussá] váltam az ő gyámkodása alatt, az irányításom alá helyezett egy falanx démont, amikor pedig elköszöntem tőle, „Bátorságot, nagy sikert, kiváló Ciprián” felkiáltással emelkedett fel trónusáról, hogy lásson engem az ajtónál, hatalmas csodálatot kiváltva ezzel a jelenlevőkből.^{19/22}

Miután búcsút mondott kaldeai beavatójának, a jövődő varázsló és szent Antiochiába ment. „Romlottságának” és azt követő bűnbánatának meséje hosszú, de mi lerövidítjük azt. „Egy tökéletes mágussá” vált, akit tanítványok serege vett körül, valamint „jelöltek a veszedelmes és szentségtörő mesterségekre”. Úgy mutatja be magát, hogy szerelmi bájitalokat terjesztett és halálos varázslatokkal foglalkozott, hogy „fiatal feleségeket megszabadítson öreg férjektől, és megrontson keresztény szüzeket”. Sajnos, Ciprián maga sem állt a szerelem fölé. Beleszeretett a gyönyörű Jusztinába, egy megtért hajadonba, miután hiába próbálta rávenni, hogy osztozzon abban a szenvedélyben, amit egy Aglaides nevű züllött alak érzett iránta. Azt mondja, hogy a „démonai kudarcot vallottak”, ő pedig megundorodott tőlük. Ez az undor egy veszekedésbe torkollott a tanítómesterével, aki esetében ragaszkodik ahhoz, hogy a Démon volt, majd a vitát követte egy viadal az utóbbi és néhány keresztény megtért között, amelyben a „Gonosz” természetesen vereséget szenvedett. A varázsló végül megkeresztelkedett, és megszabadult az ellenségétől. Miután Anthimes, Antiochia püspöke lábai elé helyezi valamennyi mágiáról szóló könyvét, szentté válik a gyönyörű Jusztínával együtt, aki megtérítette őt. Mindketten mártírhaltalnak Diocletianus császár alatt, és egymás mellé temették el őket Rómában, a Laterán Szt. János bazilikában, a keresztelőmedence mellett.

XX. fejezet A keleti Gupta Vidyâ és a kabbala

Most pedig térjünk vissza a keleti Gupta Vidyâ és a kabbala, mint rendszer közötti alapvető azonosság vizsgálatához, miközben be kell mutatnunk a különbözőségeket is filozófiai értelmezéseikben a középkor óta.

El kell ismerni, hogy a kabbalisták nézetei – ezen a szón az okkultizmus azon tanulóit értjük, akik a zsidó *Kabalah*-t tanulmányozzák, és keveset, ha egyáltalán valamit is tudnak bármilyen más ezoterikus irodalomról vagy annak tanításáról – olyan változatosak összegező következtetéseikben, akár csak a *Zohar*-ban levő misztikus tanítások természetében, és olyan távol járnak az igazságtól, mint magának az egzakt tudománynak a kijelentései. Hasonlóan a középkori rózsakeresztesekhez és alkimistákhoz – mint Abbot Trithemius, John Reuchlin, Agrippa, Paracelsus, Robert Fludd, Philalethes, stb. – akiket nagyra tartanak, a kontinens okkultistái egyedül a zsidó *Kabalah*-ban látják a bölcsesség egyetemes kútját. Megtalálják benne a természet szinte minden – metafizikai és isteni – rejtélyének titkos tanát, amik közül néhányat itt is megtalálunk, ahogyan Reuchlin tette a keresztény *Biblia* rejtélyeivel. Számukra a *Zohar* egy ezoterikus kincstár a keresztény evangéliumok minden rejtélyére, a *Sepher Yetzirah* pedig a fény, ami minden sötétséget bevilágít, és a kulcsok tárolója, amik megnyitják a természet minden titkát. Az, hogy a középkori kabbalisták modern követőinek van-e fogal-

^{19/20} „Tizenkét évszázaddal később, a reneszánsz és a reformok teljességében a világ látta Luthert ugyanezt megtenni [úgy érti, magához ölelni az ördögöt?] – saját vallomása alapján, és ugyanilyen feltételek között” – magyarázza De Mirville egy lábjegyzetben, ezzel is bemutatva a testvéri szeretetet, ami összeköti a keresztényeket. Most Ciprián az ördögön (ha ez a szó valóban benne van az eredeti szövegben) saját beavatóját és tanítómesterét értette. Nincs olyan szent – még egy bűnbánó varázsló sem – aki annyira ostoba lenne, hogy azt mondaná, ő (az ördög) azért kelt fel a trónusáról, hogy fogadja őt az ajtónál, ez másképpen volt.

^{19/21} Minden adeptusnak „hercegsége van halála után”.

^{19/22} Ami azt mutatja, hogy ez a hierophant volt, és a tanítványai. Ciprián olyan hálásnak mutatja magát, mint a legtöbb más megtért (beleértve a moderneket) a tanítói és kiképzői iránt.

muk választott mestereik jelképrendszereinek jelentéséről, teljesen más kérdés. A legtöbbjüknek valószínűleg meg sem fordult a fejében az a tény, hogy az alkimisták által használt nyelv a sajátjuk volt, és hogy azt félrevezető módon közölték, amire annak a kornak a veszélyei készítettek őket, amelyben éltek, és nem olyan, mint a pogány beavatottak által használt misztériumnyelv, amit az alkimisták átfordítottak, és még egy réteg fátyolt borítottak rá.

Most pedig úgy áll a dolog, hogy mivel a régi alkimisták nem hagyták hátra a kulcsokat az írásaikhoz, azok rejtéllyé váltak egy régebbi rejtélyen belül. A *Kabalah*-t csak abban a fényben értelmezik és vizsgálják, amit a középkori misztikusok vetettek rá, nekik pedig rájuk kényszerített kereszténységükben egy teológiai dogmatikus maszkot kellett rátenniük minden ősi tanításra. Ennek eredményeként a mi modern európai és amerikai kabbalistáink közül minden misztikus a saját módján értelmezi a régi jelképeket, és a vele szemben állókat mindegyikük a 3-400 évvel ezelőtti rózsakeresztesekhez és alkimistákhoz utalja. A misztikus keresztény dogma az a központi örvény, ami elnyel minden pogány jelképet, a kereszténység pedig – a gnózis-ellenes kereszténység, a modern retorta, ami az alkimisták lombikját felváltotta – lepárolta a *Kabalah*-t, azaz a héber *Zohar* és más rabbinikus misztikus munkák minden felismerését. Most pedig idáig jutottunk: a titkos tudományok iránt érdeklődő tanulóknak el kell hinniük, hogy a jelképes „Örökkévaló”, Macroprosopos hatalmas szakállának minden szőrszála csupán a Názareti Jézus földi pályafutásának történetére utal! Nekünk pedig azt mondják, hogy a *Kabalah*-t „először az angyalok kiválasztott csoportjának tanította” maga Jehovah, aki – az embernek azt kell gondolnia – szerénységből abban csupán a harmadik Sephiroth-tá tette magát, ráadásul nőneművé. Amilyen sok kabbalista van, olyan sok magyarázat létezik. Egyesek úgy hiszik – talán több okuk van erre, mint a többieknek –, hogy a *Kabalah* szubsztanciája az az alap, amelyre a szabadkőművesség épül, mivel a modern szabadkőművesség tagadhatatlanul az eredeti és okkult szabadkőművesség homályos és zavaros tükörződése, azon isteni szabadkőművesek tanításaié, akik a valóban emberfeletti Építők által emelt történelem- és vízőzön előtti beavatási templomok misztériumait megalkották. Mások kijelentik, hogy a *Zohar*-ban kifejtett tanok pusztán a földi és világi rejtélyekre vonatkoznak, nincs több közük a metafizikai spekulációkhoz – mint a lélek, vagy az ember *halál utáni* élete – mint a mózesi könyvekhez. Megint mások – és ezek a valódi, hiteles kabbalisták, akik az útmutatásaikat beavatott zsidó rabbiktól kapták – azt állítják, hogy ha a középkori időszak két legműveltebb kabbalistája, John Reuchlin és Paracelsus különböző vallási felekezetében – az előbbi a reformáció atyja, az utóbbi római katolikus, legalábbis megjelenésre – akkor a *Zohar* nem tartalmazhat sok keresztény dogmát vagy tanítást ilyen vagy olyan módon. Más szavakkal, azt tartják, hogy a kabbalista munkák számonyelve egyetemes igazságokat tanít – nem pedig egy valamelyik adott vallását. Azoknak, akik ezt állítják, tökéletesen igazuk van, amikor azt mondják, hogy a *Zohar*-ban és más kabbalista irodalomban használt misztériumnyelv egykor, a kifürkészhetetlen ősidőkben az emberiség egyetemes nyelve volt. Viszont teljes tévedésben vannak, ha ezt a tényt azzal a tarthatatlan elmélettel kapcsolják össze, hogy *ezt a nyelvet a zsidók fejlesztették ki, vagy az ő eredeti tulajdonuk volt, akiktől minden más nép átvette azt.*

Tévedésben vannak, mert bár Simeon Ben Iochai rabbi *Zohar* (זוהר ZHR), a *ragyogás könyve* valóban tőle származik – a fia, Eleazar rabbi, titkára, Abba rabbi segítségével elhunyt apja kabbalista tanításait egyetlen, *Zohar*-nak nevezett műbe szerkesztette össze –, de azok a tanítások nem Simeon rabbiéi voltak, ahogyan a Gupta Vidyâ megmutatja. Ezek olyan régiek, mint maga a zsidó nép, sőt, sokkal régebbiek. Röviden, azok az írások, amiket a jelenben Simeon rabbi *Zohar*-ja cím alatt ismerünk, nagyjából annyira eredetiek, mint amilyenek az egyiptomi kortáblák voltak, miután átadták azokat Eusebiusnak, vagy mint Szt. Pál *Levelei*, miután az „Anyaszentegyház” átvizsgálta és helyesbítette azokat.^{20/1}

^{20/1} Ez bizonyított, ha veszünk egy egyszerű, feljegyzett példát. J. Picus de Mirandola azt találva, hogy több kereszténység volt a *Kabalah*-ban, mint judaizmus, és felfedezve abban a Szentháromság, az inkarnáció, Jézus

Vessünk egy gyors visszatekintő pillantást a történelemre és ugyanennek a *Zohar*-nak a megpróbáltatásaira, ahogyan azokat a megbízható hagyományból és dokumentumokból ismerjük. Nem szükséges megállnunk, hogy megvitassuk, vajon a Krisztus előtti vagy utáni első században íródott. Elegendő azt tudnunk, hogy mindig létezett a zsidók között egy kabbalista irodalom, hogy bár történelmileg csak a fogság idejéig követhető vissza, viszont kezdve *Mózes Könyveitől* a *Talmudig* ennek az irodalomnak a dokumentumait mindig is egyfajta misztériumnyelven írták, amik tulajdonképpen szimbolikus feljegyzések sorozatai voltak, amelyeket a zsidók egyiptomi és kaldeai szentélyekből másoltak le, csupán alkalmazva azokat saját népük történelmére – ha ezt történelemnek lehet nevezni. Most pedig, amit állítunk – és ezt nem tagadja még a legelfogultabb kabbalista sem – az az, hogy bár a kabbalista tanokat hosszú korszakokon keresztül, egészen a legrégebbi kereszténység előtti tanokig szájról-szájra adták tovább, és bár Dávid és Salamon lehettek nagy adeptusok közöttük, ahogyan állítják, viszont senki nem merte leírni azokat Simeon Ben Iochai idejéig. Röviden, a kabbalista irodalomban található tanításokat soha nem jegyezték fel írásban az első század előtt.

Ez a kritikust a következő megjegyzésre készíti: Miközben Indiában ott vannak a *Védák* és a brahmani irodalom leírva és megszerkesztve korszakokkal keresztény korunk előtről, maguk az orientalisták is rákényszerülnek, hogy elfogadjanak néhány ezer évet a legrégebbi kéziratok korára, miközben *Mózes I. Könyvében* található legfontosabb allegóriák megtalálhatók az évszázadokkal Krisztus előtt leírt babiloni táblákon, miközben az egyiptomi szarkofágok évente szolgáltatnak bizonyítékokat azoknak a tanításoknak az eredetéről, amiket a zsidók kölcsön vettek, és lemásoltak, mégis a zsidók egyistenhitét dicsőítik, és hányják minden pogány nép szemére, az úgynevezett keresztény Jelenések könyvét pedig minden más fölé helyezik, mint a napot az utcai gázlámpák fölé. Viszont tökéletesen jól ismert, miután minden kétséget vagy szörszálhasogatást kizáróan megállapítást nyert, hogy nincs olyan kézirat, legyen akár kabbalista, akár talmudista, akár keresztény, ami eljutott a jelen korba, ami az első századnál korábbi korból származna, miközben ezt nyilvánvalóan soha nem lehet kijelenteni az egyiptomi papiruszokról vagy a kaldeai táblákról, vagy akár egyes keleti írásokról.

Korlátozzuk azonban a jelenlegi kutatásunkat a *Kabalah*-ra és főleg a *Zohar*-ra, amit *Midrash*-nak is neveznek. Ez a könyv, aminek a tanításait legelső alkalommal i.sz. 70 és 110 között állították össze, tudomásunk szerint elveszett, a tartalma pedig szétszóródott több, kisebb kézirat formájában, egészen a XIII. századig. Az elképzelés, hogy ez a spanyolországi Valladolid-ban lakó Moses de Leon összeállítása volt, aki Simeon Ben Iochai hamisítványaként sütötte el, képtelenség, és Munk jól elintézte, bár ő több modern betoldásra mutat rá a *Zohar*-ban. Ugyanakkor több mint biztos, hogy a jelenlegi *Zohar Könyvét* Moses de Leon írta, és a közös szerkesztésnek köszönhetően színezetében keresztényebb, mint sok eredeti keresztény mű. Munk ismerteti ennek az okát, azt mondva, nyilvánvalónak tűnik, hogy a szerző felhasználta ősi dokumentumokat, közöttük bizonyos *Midraschim*-et, vagyis hagyományok és bibliai magyarázatok gyűjteményeit, amelyekkel most már nem rendelkezünk.

Az is egy bizonyíték, hogy a *Zohar*-ban tanított ezoterikus rendszer ismerete tényleg nagyon későn jutott el a zsidókhoz, legalábbis, hogy addigra úgy elfelejtették, hogy a de Leon által bevezetett újítások és beszúrások nem váltottak ki bírálatokat, hanem hálasan fogadták azokat. Munk Tholuck-tól, egy zsidó szakértőtől idézi a következő információt: Haya Gaon, aki 1038-ban halt meg, tudomásunk szerint az első szerző, aki kifejlesztette (és tökéletesítette) a Sephiroth elméletét, és ő adta nekik azokat a neveket, amiket a Dr. Jellinek által használt kabbalista nevek között is megtalálunk. Moses Ben Schem-Tob de Leon, aki bensőséges kap-

istenisége, stb. tanításait, felgöngyölítette erre vonatkozó bizonyítékait, provokálva nagyjából az egész világot Rómából. Ahogyan Ginsburg bemutatja: „1486-ban, amikor csupán 24 éves volt, [Picus] közzétett 900 [kabbalista] tételt, amiket kiplakátozott Rómában, és vállalta, hogy megvédi azokat valamennyi európai tudós jelenlétében, akiket meghívott az Örök Városba, megígérve, hogy megtéríti útiköltségeiket.”

csolatot tartott a szíriai és kaldeai keresztény művelt írástudókkal, engedélyt kapott az utóbbiakon keresztül, hogy ismereteket szerezzen egyes gnosztikus írásokból.^{20/2}

Továbbá, a *Sepher Jetzirah*-t (*Teremtés Könyvét*) – bár Ábrahámnak tulajdonítják, és bár a tartalmát tekintve nagyon régi – először a XI. században említi Jehuda Ho Levi (Chazari). Ez a kettő pedig, a *Zohar* és a *Jetzirah* minden további kabbalista munka tárháza. Most pedig lássuk, hogy magában a héber szent kánonban mennyire lehet megbízni.

A „kabbala” szó a „kapni” szótöből ered, és azonos jelentése van a szanszkrit „Smriti”-vel („a hagyomány által kapott”-tal) – szóbeli tanítások rendszere, amelyet a papok egyik generációjától a következőre adják át, és ugyanez volt a helyzet a brahmani könyvekkel is, mielőtt azok kézirat formájában testet öltöttek volna. A kabbalista tanítások a zsidókhoz a kaldeaiaktól jutottak el, és ha Mózes ismerte a beavatottak őseredeti és egyetemes nyelvét, ahogyan minden egyiptomi pap ismerte, és így megismerkedett azzal a számszaki rendszerrel, amin az alapult, akkor írhatta ő – és azt mondjuk, írta is – az *I. Könyvet* és a többi „tekercset”. Az öt könyv, ami most *Mózes Öt Könyve* néven terjedt el, ráadásul *nem* is az eredeti mózesi feljegyzések.^{20/3} Nem is a régi héber szögletes betűkkel írták, és nem is a samaritánus karakterekkel, mert mindkét abc Mózes idejénél későbbi dátumhoz tartozik, és a héber nem létezett – ahogyan most tudjuk – a nagy törvényadó idejében sem nyelvként, sem abc-ként.

Mivel nincs a kelet Titkos Tanításának feljegyzéseiben szereplő olyan állítás, amit a világ általánosságban valamelyest is értékesnek tekintene, és mivel ahhoz, hogy az olvasóval megértesse és őt meggyőzze, az embernek számára ismerős neveket kell idéznie, és olyan dokumentumokból származó érveket és bizonyítékokat kell használnia, amik mindenki számára elérhetők, a következő tények talán megmutathatják, hogy állításaink nem csupán az Okkult Feljegyzések tanításain alapulnak:

(1) A nagy orientalista és tudós, Klaproth határozottan tagadta az úgynevezett héber abc ősiségét azon az alapon, hogy a szögletes héber karakterek, amikkel a bibliai kéziratokat írták, és amiket mi is használunk a nyomtatásban, valószínűleg a palmíriai írásból származnak, vagy valamilyen más szemita abc-ből, és így a héber Bibliát pusztán héber szavak kaldeai hangátírásával írták le.

A néhai Dr. Kenealy helyesen jegyezte meg, hogy a zsidók és a keresztények egy halott és szinte ismeretlen nyelv hangátírására támaszkodnak, ami olyan nehezen érthető, mint Asszíria hegyeinek ékírási betűi.^{20/4}

(2) A próbálkozások, hogy a szögletes héber karaktereket visszavezessék Esdras idejéig (i.e. 458), mind kudarcot vallottak.

(3) Azt állítják, hogy a zsidók az abc-jüket a babiloniaktól vették át a fogságuk alatt. Viszont vannak olyan tudósok, akik nem teszik a most ismert héber szögletes karaktereket az i.sz. IV. század végénél korábbi időpontra.^{20/5}

A héber Biblia pontosan olyan, mintha Homéroszt nyomtatnánk ki, de nem görög, hanem angol betűkkel, vagy mint ha Shakespeare munkáit hangátírással burmai nyelven írnánk le.^{20/6}

(4) Azoknak, akik azt tartják, hogy az ősi héber ugyanaz, mint a szíriai vagy kaldeai, látniuk kell, mi hangzik el *Jeremiás könyvében*, ahol az Úr azzal fenyegeti meg Izrael házáat, hogy ellene vezet a kaldeaiak hatalmas és ősi népét:

Egy nemzet, amelynek nyelvét nem tudod, és nem érted, mit beszél!^{20/7}

^{20/2} Ezt a beszámolót Isaac Myer: *Qabbalah*-jából foglaltuk össze (10. és további oldalak).

^{20/3} A tízparancsolatban nincs egyetlen olyan gondolat, ami ne az egyiptomiak között Mózes és Áron idejét jóval megelőzően elterjedt dogmáknak és erkölcsi parancsoknak a hasonmása vagy bővített változata lenne. (A mózesi törvény egyiptomi forrásokból való átirat; lásd: *Geometry in Religion*, 1890.)

^{20/4} Kenealy: *Book of God*, 383. oldal. A Klaproth-ra való hivatkozás szintén ezen az oldalon található.

^{20/5} Lásd: *Asiat. Jour.* N.S. VII. 275. oldal, idézi Kenealy.

^{20/6} *Book of God*, idézett hely.

^{20/7} *Idézett mű*, V. 15.

Ezt Walton püspök idézi^{20/8} azzal a feltételezéssel szemben, hogy a kaldeai és a héber azonosak, és hogy megoldja ezt a kérdést.

(5) Mózes valódi héberje elveszett a hetven éves fogság után, amikor az izraelitákat viszszaülték magukkal a kaldeaiak, és beoltották őket saját nyelvükkel, az összeolvadás pedig a kaldeai egy dialektus-változatát eredményezte, egy nagyon kicsit átszínezte azt a héber, ami attól az időtől kezdve megszűnt beszélt nyelv lenni.^{20/9}

Ami azt az állításunkat illeti, hogy a jelenlegi *Ószövetség* nem tartalmazza Mózes eredeti könyveit, a következő tények bizonyítják:

(1) A szamaritánusok elutasították a zsidó kanonizált könyveket és azok „Mózes törvényeit”. Nincsen meg nekik sem Dávid *Zsoltárjai*, sem a Próféták, sem a *Talmud*, sem a *Mishna*, semmi, Mózes valódi könyvein kívül, és teljesen más összeállításban.^{20/10} Azt mondják, hogy Mózes és Joshua könyveit a felismerhetetlenségig eltorzították a talmudisták.

(2) Cochin (Dél-India) „fekete zsidóinak” – akik semmit nem tudnak a babiloni fogságról vagy a *tíz* „elveszett törzsről” (az utóbbiak csupán a rabbik kitalációi), ami azt bizonyítja, hogy ezeknek a zsidóknak i.e. 600 előtt kellett Indiába érkezniük – megvannak maguk Mózes Könyveik, amiket senkinek sem mutatnak meg. Ezek a könyvek és törvények pedig rendkívüli mértékben különböznek a jelenlegi kéziratkecskéktől. Nem is a (félig kaldeai, félig palmüriai) szögletes héber betűkkel írták azokat, hanem archaikus betűkkel, ahogyan egyikük biztosított bennünket, olyan betűkkel, amik mindenki számára ismeretlenek, őket és néhány szamaritánust kivéve.

(3) A Krím karaim-zsidói – akik Izrael, vagyis a szadduceusok valódi fiai leszármazottainak nevezik magukat – elutasítják a zsinagóga *Tóráját* és *Mózes Öt Könyvét*, elutasítják a zsidók Sabbath-ját (a pénteket tartják), soha nem fogják elfogadni sem a Próféták Könyvét, sem a *Zsoltárokat*, semmit a saját Mózes Könyveiken és azon kívül, amit az egyetlen és valódi törvénynek neveznek.

Ez világossá teszi, hogy a zsidók *Kabalah*-ja csupán a kaldeaiak Titkos Tanításának eltorzult visszhangja, és hogy a valódi *Kabalah* csak a kaldeai *Számok Könyvében* található meg, ami most néhány perzsa szufi birtokában van. Az ókor minden népének megvoltak a maguk hagyományai, amelyek az árja Titkos Tanításon alapultak, és minden nép a mai napig saját fájának egyik bölcsét emlegeti, aki megkapta az őseredeti kinyilatkoztatást egy többé-kevésbé isteni lénytől, és lejegyezte azt az ő parancsára. Így volt ez a zsidóknál is, ahogyan minden más népnél is. Megkapták okkult kozmogóniájukat és törvényeiket a beavatott Mózesüktől, és mára teljesen megcsönkítették azokat.

Ádi a mi tanításunkban minden első ember általános neve, vagyis az első beszélő fajké, a hét körzet mindegyikében – valószínűleg innen ered az „Ad-am”. Az ilyen első emberekről pedig minden népben úgy hiszik, hogy tanítást kaptak a teremtés isteni misztériumairól. Így a szabeusok (a szufi munkákban megőrzött hagyományok szerint) azt mondják, hogy amikor a „harmadik első ember” elindult Indiával szomszédos országából Babelbe, egy fát^{20/11} adtak neki, majd egy másik és egy harmadik fát, amelyeknek a leveleire voltak feljegyezve minden faj történelme. A „harmadik első ember” azt jelentette, aki a harmadik gyökérfajhoz tartozott,

^{20/8} *Prolegomena*, III. 13, idézi Kenealy, 385. oldal.

^{20/9} Lásd: *Book of God*, 385. oldal. „Figyelmet kell fordítani arra – mondja Butler (idézi Kenealy, 489. oldal) – hogy megkülönböztessük a héber nyelvű, de a szamaritánus abc betűivel írt Mózes Öt Könyvét a Mózes Öt Könyvének szamaritánus nyelvű változatától. Az egyik legfontosabb különbség a szamaritánus és a héber nyelvű szövegek között a vízözön és Ábrahám születése közötti időszak tartamára vonatkozik. A szamaritánus szöveg néhány évszázaddal hosszabbá teszi, mint a héber szöveg, a Szeptuaginta pedig még néhány évszázaddal hosszabbá, mint a szamaritánus”. Megfigyelhető, hogy a latin Vulgata hivatalos fordításában a római egyház a héber szövegben szereplő számítást követi, a mártírológiájában pedig a Szeptuagintáját, mivel mindkét szöveg inspirált – ahogyan állítja.

^{20/10} Lásd Joseph Wolff tiszteletes *Journal*-ja, 200. oldal.

^{20/11} A fa jelképesen egy könyv – ahogyan az „oszlop” ugyanennek egy másik szinonimája.

a szabeusok viszont Ádámnak nevezik. Felső-Egyiptom arabjai és általában a mohamedánok feljegyezték egy hagyományt, amely szerint Azaz-el angyal egy üzenetet hoz Istentől a Bölcsességvilágából Ádámnak, amikor csak újrászületik. Ehhez a szufik magyarázatában hozzátesszük, hogy ezt a könyvet megkapja minden Seli-Allah („Isten kiválasztottja”) a bölcs emberei számára. A történetet a kabbalisták úgy mesélik el, hogy a könyvet Ádám megkapta a bukása előtt (egy misztériumokkal, jelekkel és eseményekkel teli könyvet, amik voltak, vannak és lesznek), és elvette azt Raziel angyal Ádám bukása után, de ismét visszakapta, nehogy az emberek elveszítsék annak bölcsességét és utasításait. Ezt a könyvet Ádám átadta Seth-nek, aki Enoch-nak, aki Ábrahámnak, és így tovább egymás után minden generáció legbölcsőbb emberének, és ez minden népre, nem pedig kizárólag a zsidókra vonatkozik. Berosus ugyanis elmondja, hogy Xisuthrus összeállított egy könyvet, amit istenének a parancsára írt meg, amely könyvet eltemették Zipara-ban^{20/12} vagy Sippara-ban, a Nap Városában, Ba-bel-on-ya-ban, és csak hosszú idővel később ásták ki, és helyezték el Belos templomának alapjába. Ez az a könyv, amiből Berosus az istenek és hősök vízözön utáni dinasztiáinak történetét vette. Ælian (a *Nimród*-ban) beszél egy sólyomról (a Nap jelképe), aki a kezdeti időkben hozott az egyiptomiaknak egy könyvet, ami a vallásuk bölcsességét tartalmazta. A szabeusok *Sam-Sam*-ja szintén egy *Kabalah*, ahogyan az arab *Zem-Zem* (*A bölcsesség kútja*) is.^{20/13}

Egy nagyon művelt kabbalista azt mondta nekünk, Seyffarth azt állítja, hogy a régi egyiptomi nyelv csak a régi héber, vagy egy szemita dialektus volt, és a mi levélírónk úgy gondolja, hogy ezt be is bizonyítja azzal, hogy elküld „mintegy 500 közös szót” a két nyelvben. Számunkra azonban ez nem jelent meggyőző bizonyítékot. Ez csak azt mutatja, hogy a két nép együtt élt évszázadokon keresztül, és hogy mielőtt átvették a kaldeait fonetikus nyelvként, előtte a régi koptot vagy egyiptomit használták. Az izraelita szentírások rejtett bölcsességüket az őseredeti bölcsesség-vallásból vették, ami a többi szentírásnak is a forrása volt, csak éppen szomorú módon lealacsonyították azzal, hogy ennek a Földnek a dolgaira és rejtélyeire alkalmazzák azok helyett, amik a magasabb, örökkévaló, bár láthatatlan szférákban találhatók. Népük történelme, ha egyáltalán beszélhetnek bármilyen függetlenségről, mielőtt visszatértek a babiloni fogságból, nem vezethető vissza Mózes idejénél régebbi idősakra. Ábrahám nyelve – ha Zeruan-ról (Szaturnusz, az idő jelképe, a „Sar”, „Saros” egy „ciklus”) elmondható, hogy bármilyen nyelve is volt – nem héber volt, hanem kaldeai, esetleg arab, de még valószínűbb, hogy valamilyen régi indiai dialektus. Ezt számos bizonyíték mutatja, néhányat közülük itt ismertetünk. Tényleg csak azért, hogy megörvendeztessük a bibliai időszámítás makacs és önfejű hívőit, ha bolygónk éveit belenyomorítjuk egy 7000 éves Prokrusztész-ágyba, teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy a hébert nem lehet régi nyelvnek nevezni pusztán azért, mert Ádám állítólag azt használta az Édenkertben. Bunsen az *Egypt's Place in Universal History*-ban azt mondja, hogy:

A kaldeai törzsben azonnal kapcsolatba került Ábrahámmal, megtaláljuk az ember leszármazásaként eltorzított és félreértett időpontoknak vagy korszakok számainak az emlékeit. Az ábrahámi visszaemlékezések legalább három évezreddel nyúlnak vissza Jákob nagyapjának idején.^{20/14}

A zsidók *Bibliája* mindig is ezoterikus könyv volt a titkos jelentésében, de ez a jelentés nem maradt végig egy és ugyanaz Mózes ideje óta. Figyelembe véve a korlátozott helyet, amit erre a témára szentelhetünk, értelmetlen megpróbálni bármi olyasmit megpróbálni, mint az úgynevezett Mózes Öt Könyve viszontagságainak részletes története, azonkívül a történet túlságosan is jól ismert, hogy hosszas értekezésre legyen szükség. Bármi volt, vagy nem volt, a mózesi *Teremtés Könyve* – a *Genezistől* a prófétáig – és napjaink *Mózes Öt Könyve* nem

^{20/12} Mózes feleségét, egy midiai pap hét lányának egyikét hívták Zipora-nak. Jethro, a midiai pap volt az, aki Mózeset beavatta, Zipora, a hét lány egyike pedig egyszerűen csak a hét okkult képesség egyike, ami a hierophant átad a beavatott újoncnak.

^{20/13} A részleteket lásd a *Book of God*-ban, 244, 250. oldalak.

^{20/14} *Idézett mű.* V. 85.

ugyanaz. Elegendő elolvasni Erasmus, vagy akár Sir Isaac Newton bírálatait, hogy tisztán lássuk: a héber szentírásokat tucatszor megváltoztatták és átalakították, elveszítették és újraírták Ezra ideje előtt. Lehet, hogy magáról Ezra-ról egy napon kiderül, hogy ő Azara, a tűz- és a napisten kaldeai papja, egy renegát, aki azon vágyából, hogy uralkodó legyen, és hogy kormányzatot hozzon létre, visszaállította a régi elveszett zsidó könyveket a maga módszere szerint. Ez könnyű dolog volt, mert valaki versbe szedte az ezoterikus számok titkos rendszerében vagy jelképrendszerében, hogy összerakja a szórványos könyvekben található eseményeket, amiket különböző törzsekben megőriztek, és hogy azokból egy szemmel láthatóan harmonikus elbeszélést állítson össze a teremtésről és a zsidó faj fejlődéséről. Rejtett jelentésében azonban, az *Első Könyvtől az Ötödik Könyv* utolsó szaváig, az Öt Könyv a nemek jelképes története és a fallicizmus apoteózisa, csillagászati és fiziológiai megszemélyesítések keretében.^{20/15} Elrendezése azonban csak látszólagos, az emberi kéz, amely megjelenik minden pillanatban, megtalálható „Isten Könyvében” mindenhol. Ebből következik, hogy az *Első Könyv* Edom királyait az előtt tárgyalja, hogy bármilyen király is uralkodott volna Izraelben, hogy Mózes feljegyzi saját halálát, és Áron kétszer hal meg, és két különböző helyen temetik el, hogy más apróságot ne is említsünk. A kabbalista számára ezek apróságot, mert tudja, hogy mindezek az események nem a történelem részei, hanem egyszerűen a lepel, amit a különböző fiziológiai sajátosságok betakarására és elrejtésére terveztek. Az őszinte keresztény számára azonban, aki mindezeket a „példabeszédeket” teljes bizalommal elfogadja, nagyon is sokat számít. Lehet, hogy Salamont nagyon helyesen tekintik mítosznak^{20/16} a szabadkőművesek, mivel semmit nem veszítenek vele, mert az összes titkuk kabbalista és allegorikus – legalábbis azon kevesek számára, akik megértik azokat. A keresztény számára azonban feladni Salamont, Dávid fiát, akitől Jézus leszármazik, valódi veszteséget jelent. Az viszont egyáltalán nem nyilvánvaló, hogyan tudnak még a kabbalisták is nagy ősiséget tulajdonítani a régi bibliai tekercsek héber szövegeinek, amikkel most a tudósok rendelkeznek. Az ugyanis biztosan egy történelmi tény, ami maguknak a zsidóknak és hasonlóképpen a keresztényeknek a beismerésén alapul, hogy:

A szentírások, miután megsemmisültek Nabukodonozor fogsága alatt, Esdras, a levita, a pap Artaxerxes-nek, a perzsák királyának idején miután sugalmazást kapott prófécia segítségével, ismét visszaállította az ősi szentírások egészét.^{20/17}

Az embernek nagyon erősen kell hinnie „Esdras-ban”, és különösen a jóhiszeműségében, hogy elfogadja a most létező másolatokat eredeti mózesi könyvekként, mert:

Feltételezve, hogy a másolatok, vagy inkább az átiratok, amiket Hilkiah és Esdras, valamint különböző névtelen szerkesztő készített, tényleg igaziak és eredetiek voltak, azokat Antiochusnak teljesen meg kellett semmisítenie. Az Ószövetség változatait pedig, amik jelenleg léteznek, Júdásnak vagy valamilyen ismeretlen szerkesztőnek kellett készíteniük, valószínűleg a Hetven görögjéből, jóval Jézus megjelenése és halála után.^{20/18}

A *Biblia* ezért, ahogyan most van (tehát a héber szövegek), pontosságában a *Septuaginta* eredetiségétől függ. Ismételten azt mondják, hogy ezt csodálatos módon a Hetven írta görögül, és mivel az eredeti példány elveszett azóta, a mi szövegeinket fordítják vissza héberre

^{20/15} Ahogyan ezt a *Source of Measures* és más munkák teljesen bebizonyítják.

^{20/16} Biztos, hogy csak a szabadkőművesek azok, akik soha nem állítják Salamon *tényleges* létezését? Ahogyan Kenealy bemutatja, nem említi Hérodotosz, sem Platón, sem egyetlen tekintélyes író sem. Azt mondja, az a legkülönösebb, „hogy a zsidó népről, akin csak néhány évvel korábban uralkodott a hatalmas Salamon teljes dicsőségében, a legnagyobb királyoknál is ritka fényűzésben, közel *nyolcezer millió* aranyat elkölthetve egy templomra, nem vett tudomást a történész Hérodotosz, aki írt egyfelől Egyiptomról, másfelől Babilonról, meglátogatta mindkét helyet, és szinte szükségszerűen elhaladva a ragyogó főváros, Jeruzsálem mellett néhány mérfölddel. Hogyan lehet ezt megmagyarázni?” – kérdezi (457. oldal). Sőt, nemcsak hogy nincs bizonyíték arra, hogy Izrael 12 törzse valaha is létezett, de Hérodotosz, a legpontosabb történész, aki Asszíriában volt, amikor Ezra élt, soha, egyáltalán nem említette az izraelitákat. Hérodotosz pedig i.e. 484-ben született. Hogy is van ez?

^{20/17} Kelemen: *Stromateis*, XXII.

^{20/18} *Book of God*, 408. oldal.

arról a nyelvről. De a bizonyítékok körben forgatása közepette nekünk még egyszer meg kell bízunk két zsidó – Josephus és Alexandriai Philo Judæus – jóhiszeműségében, mivel ez a két történész az, akik szemtanúi voltak annak, hogy a Septuaginta-t az elbeszélte körülmények között írták. És mégis, éppen ezek a körülmények azok, amik nagyon keveset számítanak abban, hogy az embernek bizalmat sugalljanak. Mert mit is mond Josephus nekünk? Azt mondja, hogy Ptolemaiosz Philadelphus azt kívánva, hogy a héber törvényt görögül olvashassa, írt Eleazar-nak, a zsidók főpapjának, és azt kérte tőle, hogy *küldjön hozzá hat-hat embert mind a tizenkét törzsből*, akiknek majd el kell készíteniük a fordítást számára. Ezután egy tényleg csodálatos történet következik – amit Aristeas kegyeskedett leírni – erről a 72 emberről Izrael tizenkét törzsből, akiket bezártak egy szigetre, és akik összeszerkesztették a fordításukat pontosan 72 nap alatt, stb.

Mindez rendkívül tanulságos, és az embernek nagyon kevés oka lenne kételkedni a történetben, ha a „tíz elveszett törzs” nem játszana benne szerepet. Hogyan tudtak ezek a törzsek, amelyek i.e. 700 és 900 között elvesztek, mindannyian hat embert küldeni néhány évszázaddal később, hogy kielégítsék Ptolemaiosz szeszélyét, majd ismét azonnal eltűnni a színről utána? Kész csoda, tényleg.

Mindazonáltal elvárják tőlünk, hogy az olyan dokumentumokat, mint a *Septuaginta*, fogadjuk el közvetlen isteni kinyilatkoztatást tartalmazóknak: dokumentumokat, amelyeket olyan nyelven írtak, amiről senki nem tud semmit, olyan szerzők írtak, akik gyakorlatilag mitikusak, és olyan időpontokban írtak, amelyekre senki még csak megvédhető feltételezést sem tud mondani, dokumentumokat, amelyeknek eredeti példányaiból mára még csak egy cafat sem maradt. Mégis, az emberek kitartanak amellett, hogy az ősi héberről beszéljenek, mintha lett volna bárki is a világon, aki akár egyetlen szót is ismerne belőle. Tényleg annyira kevésbé volt ismert a héber, hogy mind a Setuaginta-t, mind az *Újszövetséget* egy *pogány* nyelven (görögül) kellett megírni, és erre senki nem adott jobb okot, mint amit Hutchinson mond, nevezetesen, hogy a Szentlélek úgy döntött, hogy az Újszövetséget görögül kell megírni.

A héber nyelvet úgy tekintik, hogy az nagyon régi, viszont nem létezik sehol, semmilyen nyoma a régi műemlékeken, még Kaldeában sem. Ezen ország romjain talált különböző típusú, nagyszámú felirata között:

egyetlen héber kaldeai nyelvű betűt *nem találtak soha*, sem egy egyszerű, hiteles medált vagy drágakövet nem fedeztek fel ezzel az újmódi betűkészlettel, amit akár csak Jézus idejéig vissza lehetne vezetni.^{20/19}

Az eredeti *Dániel Könyvét* olyan dialektusban írták, ami a héber és az arámi keveréke, még csak nem is kaldeai, néhány, később beszűrt vers kivételével. Sir W. Jones és más orientalisták szerint Perzsia legrégebbi felfedezhető nyelvei a kaldeai és a szanszkrit, és semmi nyoma ezekben a „hébernek”. Nagyon meglepő lenne, ha lenne ilyen nyom, mert a filológusok által ismert héber nem tehető i.e. 500-nál korábbra, a betűkészlete pedig egy még jóval későbbi időszakhoz tartozik. Így, miközben a valódi héber betűkészlet, ha nem is veszett el teljesen, mindazonáltal olyan reménytelenül átalakult –

Az abc pusztá szemrevételezése megmutatja, hogy azt átformálták és szabályossá tették, amely során a betűk némelyikének jellemző jegyeit *elhagyták* azért, hogy szögletesebbekké és egységesebbekké tegyék azokat^{20/20} –,

hogy egy beavatott samaritánus rabbi vagy egy „Jain” kivételével senki ne tudja olvasni, a mazoreti pontok új rendszere szfínx-szerű rejtvénnnyé vált mindenki számára. A pontozást most mindenhol megtaláljuk valamennyi későbbi kéziratban, és ennek segítségével egy szövegből bármi kihozható, egy héber tudós bármilyen értelmezést bele tud vinni a szövegekbe, amit csak akar. Kenealy által ismertetett két példa elegendő lesz:

Mózes I. Könyve, XLIV. 21-ben ezt olvassuk:

^{20/19} *Book of God*, 453. oldal.

^{20/20} *Asiatic Journal*, VII. 275, idézi Kenealy.

Nafthali, gyorslábú szarvas, az ő beszéde kedves.

Csupán a pontok kevés átrendezésével Bochart erre változtatja a szöveget:

Nafthali, egy szétterülő fa, amely gyönyörű ágakat bocsát ki.

Ugyanígy a Zsoltárok XXIX. 9-ben szereplő

Az Úr szava megborjazzatja a nőstény szarvasokat, lehántja az erdőket,
helyett Lowth püspök ezt adja meg:

Az Úr szava megrázza a tölgyest, és lehántja az erdőket.

A héberben ugyanaz a szó jelenti az „Urat” és a „semmit”, stb.^{20/21}

A néhány kabbalista által tett kijelentéssel kapcsolatban, amely szerint az ősidőkben egyetlen tudás és egyetlen nyelv volt, osztozunk ebben az állításban, és nagyon igaz. Csak hozzá kell tenni, hogy a dolgok világosak legyenek, hogy ez a tudás és nyelv egyaránt ezoterikus volt az atlantisziak elmerülése óta. A Bábel tornya mítosz erre a kényszerített titoktartásra utal. A bűnbe eső embert többé már nem tekintik megbízhatónak, hogy megkapjon ilyen tudást, és mivel az egyetemes, korlátozottá válik a kevesek számára. Így az „egy ajkat” – vagyis a misztérium nyelvet – fokozatosan megtagadják az egymást követő generációk, és minden nép külön-külön a saját népi nyelvére korlátozódik. Elfelejtve az őseredeti bölcsesség-nyelvet, azt állították, hogy az Úr – Java Aleim misztériumainak egyik fő ura vagy hierophantja – összezavarta az egész világ nyelveit, és így a bűnösök többé már nem tudják megérteni egymást. Azonban maradtak beavatottak minden vidéken és népben, és az izraelitáknak minden más néphez hasonlóan megvoltak a képzett adeptusaik. Az egyik kulcs ehhez az egyetemes tudáshoz egy tisztán geometriai és numerikus rendszer, minden nagy nép abc-jében minden betűnek megvan a számértéke,^{20/22} továbbá a szótagok permutációjának és a szinonimáknak olyan rendszere, amit tökéletességre vittek az indiai okkult módszerekben, és amit a héberek nyilvánvalóan nem tettek meg. Ugyanezt a rendszert, amely tartalmazza a geometria és a számrendszer elemeit, használták a zsidók ezoterikus világnézetük elrejtése céljából egy könnyen érthető és nemzeti egyistenhitű vallás maszkja alá. Az utolsók, akik tökéletesen ismerték a rendszert, a művelt és „istentagadó” szadduceusok voltak, a farizeusok nagyravágyásának és a Babilonból hozott zavaros elképzeléseiknek legnagyobb ellenségei. Igen, a szadduceusok, az illuzionisták, akik azt tartották, hogy a lélek, az angyalok és minden hasonló lény csupán illúziók, mert időlegesenek – így mutatva be, hogy egyek az keleti ezoterizmussal. Mivel pedig elutasítottak minden könyvet vagy szentírást Mózes törvényének kivételével, úgy tűnik, hogy ez utóbbinak nagyon különbözőnek kellett lenni a mai változattól.^{20/23}

^{20/21} *Book of God*, 385. oldal.

^{20/22} A szanszkrit szavak titkos jelentéséről beszélve T. Subba Row „Az állatöv tizenkét jegye” című hozzátartozó cikkében ad néhány tanácsot azzal a módszerrel kapcsolatban, amit az embernek követnie kell, hogy rátaláljon „a régi árja mítoszok ősi szanszkrit nevezéktanának mélyseges jelentésére. 1. Találjuk meg a használt szó szinonimáit, amiknek van más jelentésük is. 2. Találjuk meg a szót alkotó betűk számértékét az ősi tantrikus művek [*Tāntrika Shāstra* – a ráolvasással és mágiával kapcsolatos munkák] módszereinek megfelelően. 3. Vizsgáljuk meg az ősi mítoszokat vagy allegóriákat, ha vannak, amelyeknek bármilyen különleges kapcsolatuk van a kérdéses szóval. 4. Permutáljuk a szót alkotó különböző szótagokat, és vizsgáljuk meg az így kialakult új kombinációkat és azok jelentéseit”, stb. Nem adja meg azonban az alapvető szabályt. Nem kétséges, hogy teljesen igaza van. A *Tāntrika Shāstra* olyan régi, mint maga a mágia. Vajon ezek is a héberektől vették az ezoterizmusukat?

^{20/23} Alapítójuk, Sadoc, Antigonus Saccho-n keresztül Igazságos Simon tanítványa volt. Megvolt a saját titkos *Törvénykönyvük* a szektájuk megalapítása óta (kb. i.e. 400), és ez a könyv ismeretlen volt a tömegek számára. A szétválás idejében a samaritánusok csak *Mózes Törvénykönyvét* és *Joshua Könyvét* ismerték el, az ő *Mózes Őt Könyvük* pedig sokkal régebbi és különbözik a Septuaginta-tól. I.e. 168-ban Jeruzsálem templomát kifosztották, és annak szent könyvei – nevezetesen az Ezra által készített és Júdás Makabeus által befejezett Biblia – elvesztek (Lásd Burder: *Josephus*, II. kötet, 331-335. oldalak), ami után a *masszóra* tette teljessé a pusztítás munkáját (még ha Ezra még egyszer rendbe is hozta a *Bibliát*), azzal, hogy elkezdte a koronás betűk átalakítását szögletes betűkké. Ezért a farizeusok által elfogadott *Mózes Őt Könyvét* elutasították és kinevezték a szadduceusok. Őket általában ateistáknak nevezik, mivel azonban ezek közül a nagy műveltségű emberek közül, akik nem csináltak titkot szabad gondolkodásukból, nem egy legkiválóbb zsidó főpap került ki, így ez lehetetlennek tűnik. Hogyan engedhették meg a farizeusok és a másik két hívő és istenfélő szekta, hogy rosszhírű ateistákat válassza-

A továbbiakat teljesen a kabbalistáinkra való tekintettel írjuk le. A nagy tudósok – néhányan tagadhatatlanul azok – mindazonáltal tévednek, ha a talmudi növekedés fűzfáira akasztják hitük hárfáját – a héber tekercsekre, akár szögletes, akár pontozott karakterűek is legyenek, amik most közkönyvtárainkban, múzeumainkban, vagy akár írástörténészeink gyűjteményeiben vannak. Nem maradt egy fél tucatnál több példány a valódi mózesi héber tekercsek közül az egész világon. Azok pedig, akik ezeknek a birtokában vannak – ahogyan néhány oldalal korábban jeleztük –, nem fognak megválni tőlük, vagy akár csak megengedni, hogy bármilyen szempontból megvizsgálják őket. Hogy tud akkor bármilyen kabbalista is elsőséget kérni a héber ezoterizmusnak, és azt mondani, amit a levelezőink mondanak, hogy „a héber egy sokkal távolibb múltból ered, mint bármi más [akár az egyiptomi, de még a szanszkrit is!], és hogy ez volt a forrás, vagy legközelebb áll a régi eredeti forráshoz, mint bármi más”?^{20/24}

Ahogyan a levelezőnk mondja: „*Minden nappal egyre meggyőzőbbé válik a számomra, hogy a messzi múltban volt egy hatalmas civilizáció óriási tudással, amelynek egy közös nyelve volt az egész földön, amelynek a lényegét fel lehet tárni a mai napig létező töredékekből*”.

Bizony, tényleg létezett egy hatalmas civilizáció és egy még hatalmasabb titkos műveltség és tudás, amelynek teljes területét soha nem lehet felfedezni csupán a geometriával és a *Kabalah*-val, mert hét kulcs van az óriási bejárati ajtóhoz, és sem egy, de még két kulcs sem nyitja ki soha eléggé annyira, hogy futó pillantásnál többet láthassunk, hogy mi van odabenn.

Minden tudósnak tisztában kell lennie azzal, hogy két különálló stílus – úgymond *két iskola* – követhető nyomon világosan a héber szentírásokban: az elohista és a jehovista. Az ezekhez tartozó részek annyira egymásba olvadtak, a későbbi kezek olyan tökéletesen összekeverték azokat, hogy gyakran minden külső jellegzetességük elveszik. Viszont azt is tudjuk, hogy a két iskola egymással ellentétes volt, hogy az egyik ezoterikus, a másik exoterikus vagy teológiai doktrínákat tanított. Az egyikben, az elohistában látnokok (Roch) voltak, míg a másikban, a jehovistában próféták (Nabhi),^{20/25} és hogy az utóbbiak – akik később rabbikká váltak – általában csak névlegesen voltak próféták, hivatali tisztségüknél fogva, ahogyan a pápát tévedhetetlennek és Isten sugalmazott helytartójának nevezik. Egyébként az elohisták „Elohimon” „erőket” értenek, Istenségüket pedig – ahogyan a Titkos Tanításban is – a természettel azonosítják, míg a jehovisták Jehovah-ból egy személyes kinti Istent csináltak, és a fogalmat egyszerűen fallikus jelképként használták, és többen közülük titokban nem is hittek még a metafizikai, absztrakt természetben sem, és mindent a földi léptékre összegezték. Végül, az elohisták az embert az Elohim testet öltő isteni képmásává tették, aki minden teremtésben elsőként áradt ki, a jehovisták pedig utolsóként mutatják be, az állati teremtés megkoronázásaként, ahelyett, hogy a földön létező minden érző élet vezetője lenne. (Ezt néhány kabbalista megfordítja, de a megfordítás a szövegekben szándékosan elkövetett zavarkeltésnek köszönhető, különösen *Mózes I. Könyvének* első négy fejezetében.)

nak ilyen tisztségekre? A választ nehéz megtalálni a bigott és személyes, antropomorf Istenben hívőknek, de nagyon könnyű azoknak, akik elfogadják a tényeket. A szadduceusokat azért nevezték ateistáknak, mert ők abban hittek, amiben a beavatott Mózes is hitt, így rendkívül különböztek a később kitalált zsidó törvényhozótól és a Sinai hegy hősétől.

^{20/24} A nagy piramis méretarányai megegyeznek Salamon templomáéval és a frigyládáéval, stb. Piazzí Smythe és a *Source of Measures* szerzője szerint, a gizehi piramisról pedig bebizonyították csillagászati számításokkal, hogy i.e. 4950-ben építették, Mózes pedig – a vita kedvéért – a könyveit ennél jóval később írta, akkor hogy is van ez? Nyilvánvalóan, ha valaki átvette a másiktól, akkor nem a fáraó vette Mózesétől. Még a nyelvtudomány is bebizonyítja, hogy nemcsak az egyiptomi, de még a mongol is régebbi, mint a héber.

^{20/25} Ez önmagában mutatja, hogy Mózes könyveit meghamisították. *Sámuel* (IX. 9.)-ben ezt olvassuk: „mert akit most prófétának [Nabhi] neveznek, régen nézőnek [Roch] hívták”. Márpedig *Sámuel* előtt a „Roch” szó sehol sem található meg *Mózes Öt Könyvében*, hanem annak helyén mindig a „Nabhi” szerepel. Ez világosan bizonyítja, hogy a mózesi szöveget felcserélték a későbbi levitáékkal. (Részletesebben lásd D. Jennings tiszteletes, teológia doktor: *Jewish Antiquities*.)

Vegyük a *Zohar*-t, és keressük meg benne az Ain Soph-ra, a nyugati vagy szemita Parabrahman-ra vonatkozó leírást. Melyik bekezdése az, amely annyira közel áll a vedantista elképzeléshez, mint a következő:

A teremtés [a kibontakozott univerzum] annak az öltözéke, aminek nincs neve, az öltözéket az Istenség saját anyagából szőtte.^{20/26}

Ain vagy a „semmi” és a Mennyei Ember között létezik azonban egy Személytelen Első Ok, amiről ezt mondják:

Mielőtt AZ bármilyen alakot adott volna ennek a világnak, mielőtt bármilyen formát hozott volna létre, AZ egyedül volt, forma nélkül, bármi másra való hasonlóság nélkül. Ki tudná tehát megérteni AZt, milyen volt AZ a teremtés előtt, mivel AZ forma nélküli volt? Ebből eredően tilos AZt bármilyen formában, bármihez hasonlítva ábrázolni, még Annak a szent nevét is egy egyszerű betűvel vagy egy egyszerű ponttal is.^{20/27}

Az ezt követő mondat azonban nyilvánvalóan egy későbbi beszúrás, mert a figyelmet egy teljesen ellentétes dologra hívja fel:

Erre pedig a következő szavak (*Mózes* V. 4.15.) utalnak: „Semmi alakot nem láttatok akkor, a mikor a tűznek közepéből szólott hozzátok az Úr”.

Ez azonban *Mózes V. Könyvének* IV. fejezetére hivatkozik, míg az V. fejezetben Istent úgy említik, mint akik „szemtől szembe” beszél az emberekkel, ami nagyon otromba dolog.

A *Bibliában* nem egy Jehovah-nak adott név utal valahogyan akár Ain-Soph-ra, akár a *Kabalah* Személytelen Első Okára (ami a Logosz), viszont ezek mind a *Kiáradásokra* utalnak.

Ezt mondja:

Azért, hogy mégis felfedje magát előttünk, a rejtettek rejtettje kiküldte a Tíz Kiáradást [Sephiroth-ot], amit Isten formájának, a Mennyei Ember formájának neveznek, viszont mivel ez a fénylő forma túlságosan ragyogó volt a szemünknek, egy másik formát kellett felöltötenie, vagyis egy másik öltözéket kellett magára vennie, *ami az Univerzum*. Ezért az Univerzum, vagyis a látható világ az Isteni Szubsztancia további kiterjesztése, és a Kabalah-ban „Isten Öltözékének” nevezik.”^{20/28}

Ez minden hindu Purâna, különösen a *Vishnu Purâna* tanítása. Vishnu áthatja az Univerzumot, és Ő az Univerzum, Brahmâ belép a Világtozásba, és az Univerzumként árad ki belőle, Brahmâ még meg is hal vele együtt, és csak Brahma marad, a személytelen, örökkévaló, nem-született és nem-minősíthető. A kaldeaiak és később a zsidók Ain-Soph-ja kétségtelenül a védikus Istenség másolata, míg a „Mennyei Ádám”, a Makrokozmosz, ami egyesíti magában a lények összességét, és ami a látható világegyetem *Esse*-je, eredetijét a Purâna-i Brahmâ-ban fedezzük fel. A *Sód*-ban, „a Törvény titkában” az ember azokat a kifejezéseket ismeri fel, amiket a Gupta Vidyâ, a titkos tudás legrégebbi töredékei használnak. Nem túlságosan kockázatos azt mondani, hogy még egy saját rabbinusi héberében teljesen jártas rabbi is csak akkor érti meg teljesen annak titkait, ha tanulmányait kiegészítette a hindu filozófiák komoly megismerésével. Vizsgáljuk meg példaként a *Dzyan Könyve* I. Stanzáját.

A *Zohar* előfeltételként felállít – ahogyan a Titkos Tanítás is – egy egyetemes, örökkévaló Lényeget, ami passzív – mert abszolút – mindabban, amit az ember jellegzetességnek nevez. A keletkezés előtti vagy kozmosz előtti Hármasság pusztá metafizikai absztrakció. Egy háromszoros létezés elképzelése egy Ismeretlen Isteni Lényegben olyan régi, mint a beszéd és a gondolkodás. Hiranyagarbha, Hari és Shankara – a Teremtő, a Fenntartó és a Pusztító – a három megnyilvánult jellegzetessége, amelyek megjelennek és eltűnnek a kozmosszal együtt, úgymond a látható háromszög az örökké láthatatlan kör síkján. Ez a gondolkodó emberiség őseredeti alapelképzelése, a pythagoraszai háromszög, amely az örökké rejtett monádból vagy a központból árad ki.

^{20/26} *Zohar*, I. 28.

^{20/27} *Zohar*, 42b.

^{20/28} *Zohar*, I. 22. Lásd Dr. Ch. Ginsburg értekezését, a *The Cabbalah, its Doctrines Developments and Literature*-t.

Platón beszél róla, Plotinus pedig ősi tanításnak nevezi, amihez Cudworth megjegyzi, hogy:

Mivel Orpheus, Pythagorasz és Platón, akik mindannyian az isteni létezés hármasságát hirdették, tanításukat kétségtelenül az egyiptomiaktól vették, ezért ésszerűen feltételezhető, hogy az egyiptomiak pedig az őket megelőzőktől.^{20/29}

Az egyiptomiak a háromságukat biztosan az indiaiaktól vették át. Wilson helyesen jegyzi meg:

Mivel a görög magyarázatok, de az egyiptomiak is, sokkal zavarosabbak és elégtelenebbek, mint a hindukéi, az a legvalószínűbb, hogy közöttük találjuk meg a leginkább eredeti tanítást, valamint a legmódszeresebb és legkifejezőbb formát.^{20/30}

Tehát ez a jelentése:

„Egyedül a sötétség töltötte meg a határtalan mindenséget, mert az Atya, az Anya és a Fiú újra egy volt.”^{20/31}

Tér volt, és örökké van, még a manvanata-k között is. Az Univerzum kozmosz előtti állapotában ismét homogén és egyedüli volt – megjelenési formáin kívül. Ez egy kabbalista, és most már keresztény tanítás is.

Ahogyan a *Zohar*-ban folyamatosan megjelenik, a Végtelen Egység vagy Ain Soph állandóan az emberi gondolkodáson és megítélésen kívül helyezkedik el, a *Sepher Jetzirah*-ban pedig Isten Szellemét – a Logoszt, nem pedig magát az Istenséget – látjuk, amit Egynek neveznek.

Egy az élő Isten Szelleme... aki örökké él. Hang, Szellem [a Szellemé] és az Ige: ez a Szent-szellem.^{20/32}

és a Négyesség. Ebből a Kockából árad ki az egész Kozmosz.

A Titkos Tanítás ezt mondja:

„Életre hívódik. A misztikus Kocka, amelyben a Teremtő Gondolat nyugszik, a megnyilvánuló mantra [vagy tagolt beszéd – Vâch] és a szent Purusha [mindkettő a prima matéria sugárzása] az örökkévalóságban, az isteni szubsztanciában létezik szunnyadó állapotban – a pralaya folyamán.

A *Sepher Jetzirah*-ban pedig, amikor a Három-az-Egybent a létezésbe kell hívni – Shekinah, a Kozmoszbeli első ragyogás vagy sugárzás megnyilvánulásával – „Isten Szelleme”, vagyis az Egyes Szám^{20/33} megtermékenyíti és felébreszti a duális potenciát, a Kettes Számot, a levegőt, és a Hármas Számot, a vizet. Ezekben „sötétség és üresség, híg iszap és ürülék van” – ami a Káosz, a Tohu-Vah-Bohu. A levegő és a víz bocsátja ki a Négyes Számot, az étert vagy tüzet, a Fiút. Ez a kabbalista Négyesség. Ez a Négyes Szám, ami a megnyilvánult Kozmosz, az Egy, vagy a Teremtő Isten, a hinduknál az „Ősi” Sanat, a *Védák* Prajâpati-ja és a brahmanok Brahmâ-ja, a mennyei Androgün, mivel csak azután válik férfivé, amikor két testbe osztotta magát, Vâch-ra és Virâj-ra. A kabbalistáknál először ő a Jah-Havah, csak később válik Jehovah-vá, Virâj-hoz, az öspéldányához hasonlóan, amikor önmagát, mint Adam Kadmont szétválasztja Ádámmá és Évává a forma nélküli világban, Káinná és Ábellé a félig tárgyasult világban, végül Jah-Havah-vá, vagy férfivá és nővé vált Enoch-nál, Seth fiánál.

Ugyanis a Jehovah összetett név valódi jelentése – amivel magánhangzók nélkül szinte bármit megtehetünk – ez: férfiak és nők, vagyis a két nemből álló emberiség. Mózes I. Könyve első fejezetétől a negyedik fejezet végéig minden név egy másik név permutációja, és min-

^{20/29} Cudworth, I. III, idézi Wilson: *Vishnu Purâna*, I. 14. lábjegyzet.

^{20/30} *Vishnu Purâna*, I. 14.

^{20/31} I. 5. Stanza.

^{20/32} *Mishna*, I. 9.

^{20/33} Megnyilvánult állapotában Tizzé, az Univerzummá válik. A kaldeai *Kabalah*-ban nem nélküli. A zsidóban Shekinah nőnemű, a korai keresztények és a gnosztikusok pedig a Szentlélekre nőnemű potenciaként tekintettek. A *Számok Könyvében* „Shekina”-ból elvették a szóvégi „h”-t, amitől női névvé változott. Nârâyana, a Vizek Mozgatója szintén nem nélküli, de határozott meggyőződésünk, hogy Shekinah és Daiviprakriti, a „Logosz Fénye” filozófiai értelemben egy és ugyanaz.

den személyiség ugyanakkor valaki más is. Egy kabbalista Jehovah-t nyomon követi a földi Ádám-tól Seth-ig, Ádám harmadik fiáig, vagy inkább a fajig.^{20/34} Így Seth a férfi Jehovah, Enos pedig – aki Káin és Ábel egyik permutációja – a férfi és nő Jehovah, vagyis az emberiségünk. A hindu Brahmâ-Virâj, Virâj-Manu és Manu-Vaivasvata lányával és feleségével, Vâch-csal mutatja a legnagyobb analógiát ezekkel a személyiségekkel – bárki számára, aki veszi a fáradságot, hogy témát mind a *Bibliában*, mind a *Purâna*-kban tanulmányozza. Brahmâ-ról azt mondják, hogy önmagát teremtette meg Manuként, és hogy eredeti énjéből született és azzal azonos, miközben létrehozta a női részt, Shata-rûpâ-t (száz alakút). Ebben a hindu Évában, „minden élőlény anyjában” Brahmâ Virâj-t teremtette meg, aki önmaga, de egy alacsonyabb szinten, ahogyan Káin is Jehovah egy közbülső szinten: mindketten a harmadik faj elő férfiúi. Ugyanezt az elgondolást mutatja Isten héber neve (יהוה). Jobbról balra olvasva „Jod” (י) az atya, „He” (ה) az anya, „Vau” (ו) a fiú, és „He” (ה) a szó végén megismételve a nemzés, a születés, az anyagiság. Ez biztosan elegendő ok, amiért a zsidók és a keresztények Istenének személyesnek kell lennie, mint ahogyan az ortodox, exoterikus hindu Brahmâ-nak, Vishnu-nak vagy Shiva-nak is.

Így egyedül a JHVH fogalom – amit most az „Egy Élő [férfi] Isten” neveként fogadnak el – megadja, ha komolyan tanulmányozzuk, nemcsak a *létezés* (bibliai értelemben) egész misztériumát, hanem az okkult teogóniáét is, a legmagasabb isteni lénytől, a sorrendben a harmadiktól kezdve le az emberig. Ahogyan a legjobb héberológus kimutatta:

A יהיה, vagy Hâyâh, vagy E-y-e igenév jelentése *lenni, létezni*, míg a חיה, vagy Châyâh, vagy H-y-e jelentése *élni*, mint a *létezés mozgása*.^{20/35}

Ebből következően Éva a természet fejlődését és soha nem szűnő „valamivé válását” jelenti. Ha pedig vesszük a szinte lefordíthatatlan szanszkrit szót, a *Sat*-ot, ami az abszolút, megváltoztathatatlan Létezés vagy Lét-ség leglényegét jelenti – ahogyan egy kiváló hindu okkultista lefordította –, nem fogunk találni egyenértékű fogalmat egyetlen nyelvben sem, de tekinthetjük úgy, hogy a leginkább hasonlít „Ain-ra”, vagy „En-Soph-ra”, a Határtalan Létezésre. Ekkor a Hâyâh fogalom, a „lenni”, mint passzív, változatlan, mégis megnyilvánult létezés talán megadható a szanszkrit Jîvâtâmâ-val, a lélek egyetemes életével annak másodlagos és kozmikus jelentésében, míg a Châyâh, „élni”, mint a „létezés mozgása” egyszerűen a prâna, az állandóan változó élet, annak tárgyasult értelmében. Ennek a harmadik kategóriának az élén találja meg az okkultista Jehovah-t – az Anyát, Binah-t és az Atyát, Arelim-et. Ezt világgossá teszi a Zohar, amikor a Sephira-k kiadását és fejlődését elmagyarázza. Először Ain Soph, utána Shekinah, a Végtelen Fény Öltözeke vagy Fátyla, majd Sephira vagy Kadmon, és így megalkotva a negyediket, a szellemi szubsztancia árad elő a Végtelen Fényből. Ezt a Sephira-t Koronának, Kehter-nek nevezik, és van még hat másik neve – összesen hét. Ezek a nevek: 1. Kether, 2. az Öreg, 3. az Őseredeti Pont, 4. a Fehér Fej, 5. a Hosszú Arc, 6. a Kifürkészhetetlen Magasság, 7. Ehejeh („Én vagyok”).^{20/36} Erre a hétszeres Sephira-ra azt mondják, hogy magába foglalja a kilenc Sephira-t. Mielőtt azonban bemutatnánk, hogyan hozta elő őket, olvassunk el egy magyarázatot a Sephira-król a *Talmud*-ban, ami egy ősi hagyományként, vagyis kabbalaként ismerteti azt.

A Sephira-knak három csoportja (vagy rendje) van: 1. Az „isteni tulajdonságoknak” nevezett Sephira-k, (a Háromság a Szent Négyességben), 2. a sziderikus (személyes) Sephira-k, 3.

^{20/34} Az Elohim megteremti a porból vétetett Ádámot, és benne Jehovah-Binah választja szét magát Évára, ami után Isten férfi része a Kígyóvá válik, megkísérti önmagát Évában, majd megteremti önmagát benne Káinként, átlép Seth-be, és szétszóródik Enoch-ból az Ember Fiából, vagy az emberiségből, mint Jod heva.

^{20/35} *The Source of Measures*, 8. oldal.

^{20/36} Ez azonosítja a Sephira-t, a harmadik potenciát Jehovah-val, az Úrral, aki beszél, az égő csipkebokorból szól ki Mózesnek: „(Itt) Én vagyok”. (*Mózes II. Könyve*, III. 4.) Ebben az időpontban az „Úr” még nem vált Jehovah-vá. Nem a Férfi Isten volt az, aki beszélt, hanem a megnyilvánult Elohim, vagy a Sephira-k azok megnyilvánult hétségükben, ami a háromszoros Sephira-ban volt benne.

a metafizikai Sefhira-k, vagy Jehovah körülírása, akik az első három Sefhira-k (Kether, Chokmah és Binah), a maradék hét pedig a „Jelenlét Hét Szellemé” (ezért egyben a bolygók is). Ezekről beszélve az angyalokra gondolnak, bár nem azért, mert heten vannak, hanem mert a hét Sefhira-t jelenítik meg, amik magukba foglalják az angyalok egyetemességét.

Ez azt mutatja, (a) hogy amikor az első négy Sefhira elkülönül egy Háromság-Négyességgé – mivel a Sefhira ennek az összessége – csak hét Sefhira marad, ahogyan hét Rishi is van, ezek válnak tízzé, amikor a Négyesség, vagy az első isteni kocka egységekre szóródik. (b) Hogy amíg Jehovah-ra lehetett úgy tekinteni, mint az Istenségre, ha bele tartozik a Sefhira-k három isteni csoportjába vagy rendjébe, az összefoglaló Elohim-ba, vagy a négy-szeres feloszthatatlan Kether-be, akkor azonnal egy férfi Istenné válik, aki nem több, mint az alsó csoport egyik Építője – egy zsidó Brahmâ.^{20/37} Megpróbáljuk ezt most szemléltetni.

Az első Sefhira, amely tartalmazza a többi kilencet, ebben a sorrendben hozza elő őket: (2) Hokmah (Chokmah vagy Bölcsesség), egy hímnemű aktív potencia, amit az isteni nevek között a Jah képvisel, és permutációként, vagy ebben a példában az alsóbb formákba való kibontakozásként az *Auphanim*-má (vagy Kerekékké, az anyag kozmikus forgásává) válik a hadsereg vagy az angyali seregek között. Ebből a Chokmah-ból árad ki egy nőnemű, passzív potencia, amit (3) Értelmnek, Binah-nak hívnak, akinek az isteni neve Jehovah, és akinek angyali neve az Építők vagy Seregek között *Arelim*.^{20/38} E két potencia, a férfi és a női (vagy Chokmah és Binah) egyesülése az, amiből az összes többi Sefhira, az Építők hét rendje kiárad. Nos, ha Jehovah-t isteni nevén nevezzük, akkor legfeljebb és azonnal „egy női passzív” potenciává válik a Káoszban. Ha pedig egy férfi Istenként tekintünk rá, akkor nem több, mint egy a sok közül, egy angyal, *Arelim*. Viszont kifeszítve az elemzést a legmagasabb pontjáig, és ha a hímnemű nevét, a Jah-t, a Bölcsességét megengedjük neki, még akkor sem a „Legmagasabb és az egyetlen Élő Isten”. Ugyanis őt sok mással együtt a Sefhira tartalmazza, a Sefhira maga pedig az okkultizmusban egy harmadik potencia, noha elsőnek tekinti az exoterikus *Kabalah* – ami ráadásul kisebb jelentőségű, mint a védikus Aditi vagy az őseredeti Tér Vizei, amely sok permutáció után a kabbalisták Asztrális Fényévé válik.

Így a *Kabalah*, ahogyan most ismerjük, bizonyítottan a legnagyobb fontosságú a *Biblia* allegóriáinak és „példabeszédeinek” megmagyarázásában. A teremtés misztériumairól szóló ezoterikus munkaként azonban szinte értéktelen, mivel mára eltorzult, hacsak nem a kaldeai *Számok Könyve* vagy a keleti titkos tudomány vagy ezoterikus bölcsesség tanításai alapján vizsgáljuk meg. A nyugati nemzetek nem rendelkeznek sem az eredeti *Kabalah*-val, sem a mózesi *Bibliával*.

Végül, belső valamint külső bizonyítékok, a legjobb európai héberológusok tanúságtétele, és maguknak a művelt zsidó rabbiknak a beismerése alapján bizonyítást nyert, hogy „egy ősi dokumentum képezi a *Biblia* lényegi alapját, amelybe nagyon jelentős beszúrások és kiegészítések történtek”, és hogy „Mózes Öt Könyve az eredeti vagy régebbi dokumentumból emelkedett ki egy kiegészítő anyag segítségével”. Ezért a *Számok Könyve* hiányában^{20/39} a nyugati kabbalisták csupán határozott következtetés meghozására jogosultak, amikor a kezükben van legalább néhány adat abból az „ősi dokumentumból”. Olyan adatok, amik most az egyiptomi papiruszokon, az asszír táblákon és a hagyományokban szétszórva találhatók meg, amiket megőriztek az utolsó nazarénusok tanítványainak leszármazottai. Ehelyett a többségük szak-

^{20/37} A brahmanok bölcsék voltak a leírásukban, amikor fokozatosan és semmi ettől különböző okból feladták Brahmâ-t, és kevesebb figyelmet fordítottak a személyiségére, mint bármely más istenségre. Elvont összességként imádták összességében és minden istenben, amelyek mindegyike őt jeleníti meg. Brahmâ-ként, a férfiként sokkal alacsonyabb rendű, mint Shiva, a Lingam, aki az egyetemes nemzést személyesíti meg, vagy Vishnu, a fenntartó. Mind Shiva, mind Vishnu az élet megújítói a pusztulás után. A keresztényeknek még rosszabb lenne, ha az ő példájukat követnék, és a Szellemben levő Istent imádnák, nem pedig a férfi Teremtőben levőt.

^{20/38} Többes számú szó, gyűjtőnévként a sereg összességét, szó szerint pedig az „erős oroszlánt” jelenti.

^{20/39} Az író csak néhány kivonattal rendelkezik, összesen pár tucat oldallal, szó szerinti idézetekkel abból a megfizethetetlen munkából, amiből csak talán két vagy három példány maradt fenn.

tekintélyükként és tévedhetetlen vezetőjükként elfogadja Sabre d'Olivet-et – aki hatalmas műveltségű és ragyogó elméjű ember volt, de se nem kabbalista, se nem okkultista, se keleti, se nyugati – és a szabadkőműves Ragon-t, az „Özvegy fiai” közül a legnagyobbat, aki még kevésbé volt orientalista, mint d'Olivet, mert a szanszkrit műveltség szinte teljesen ismeretlen volt e két kiváló tudós idejében.

XXI. fejezet A héber allegóriák

Hogyan tudja bármely, az itt következőkben jártas kabbalista levonni a következtetését az őseredeti zsidók valódi ezoterikus hiteivel kapcsolatban csupán azokból, amiket most talál a zsidó tekercsekben? Hogyan tud bármely tudós – még ha az egyik kulcsot az egyetemes nyelvhez most kétségtelenül fel is fedezték, a valódi kulcsot egy tisztán geometriai rendszer numerikus olvasásához – bármit is közölni *végső* következtetéseként? A modern kabbalista elmélkedések egyenértékűek a modern „spekulatív szabadkőművességgel”, mert ahogyan az utóbbi hiába próbálja meg magát összekapcsolni a régi – vagy inkább ősi – templomok szabadkőművességével, kudarcot vallva e kapcsolódás létrehozásában, mert minden állításáról megbizonyosodott, hogy pontatlan archeológiai szempontból, ugyanez történik a kabbalista elméletekkel is. Mivel nincs a természetnek olyan utánajárásra érdemes rejtélye, amit fel lehetne fedni az emberiségnek annak helyretételével, hogy vajon Hiram Abif egy élő szidoniai építész volt-e, vagy egy napmítosz, így új információ nem adódik hozzá az okkult tanhoz az exoterikus kiváltságok részletei által, amiket a Collegia Fabrorum-on Num Pompilius adományozott. Inkább az ott használt jelképeket kell tanulmányozni árja fényben, mivel az ősi beavatások teljes jelképrendszere nyugatra a keleti Nap fényével érkezett. Mindazonáltal azt találjuk, hogy a legműveltebb szabadkőművesek és szimbológusok kijelentik, hogy mindezek a furcsa jelképek és jelvények, amik visszanyúlnak egy mérhetetlen ősiségű közös eredethez, nem többek, mint a természetes fallicizmus fortélyos megjelenítése, vagy az eredeti topológia emblémái. Mennyivel közelebb jár az igazsághoz a *The Source of Measures* szerzője, aki kijelenti, hogy a *Bibliában* szereplő emberi és numerikus összeállítások elemei nem zárják ki a bennünk levő spirituális elemeket, noha nagyon kevesen értik most már azokat. A szavak, amiket idézünk, annyira sokatmondóak, mint amennyire igazak:

Mennyire reménytelenül vakká válik a tudatlanságon keresztül az olyan emblémák babonás alkalmazása, amikor olyanokká teszik vallási kultuszok bármely fajtájának propagandáján keresztül, hogy rendelkezzenek a vérontás és a kínzás erejével. Amikor az ember egy *Moloch* vagy *Baal* vagy *Dagon* imádásának szörnyűségeire gondol, a kereszt alatti vérfürdőre, amit a Konstantin által kiontott vér keresztelt meg a világias egyház kezdeményezésére, ... amikor az ember minderre gondol, majd arra, hogy mindennek az oka egyszerűen a tudatlanság *Moloch* és *Baal* és *Dagon* és a kereszt és a *T'phillin* valódi alapértelmezése terén. Mindezek egy közös eredethez futnak vissza, és végül is nem többek a tiszta és természetes matematika megnyilatkozásánál. ... Ekkor az ember hajlamos átkozódó tudatlanságot érezni, és elveszíteni a bizalmát abban, amit a vallás *intuícióinak* neveznek, és az ember hajlamos vágyakozni annak a napnak a visszatérére, amikor az egész világ egyetlen *ajak* és egyetlen *tudás* volt. ... De miközben ezek az elemek [a piramis építményének elemei] ésszerűek és tudományosak, ... senki ne tekintse úgy, hogy ez a felfedezéssel elérkezik a bibliai célzatú *spiritualitásnak*,^{21/1} vagy az ember e spirituális alaphoz való viszonyának kikapcsolása. Akar valaki egy házat építeni? Soha egyetlen házat sem építettek ténylegesen kézzelfogható anyagból, *amíg először az épület építészeti tervezését be nem fejezték*, függetlenül attól, hogy az épület egy palota vagy egy kunyhó volt. Ugyanígy van ezekkel az elemekkel és számokkal. Ezek nem az emberhez tartoznak, nem is az ő találmányai. Ezeket

^{21/1} Persze, de azt a *spiritualitást* soha nem lehet felfedezni, még kevésbé bizonyítani, hacsak nem fordulunk az árja szentírásokhoz és jelképrendszerhez. Mert azt a zsidók a szadduceusok kivételével elvesztették attól a naptól kezdve, hogy a „választott nép” elérte az Ígéret Földjét, a nemzeti karma megakadályozta Mózeszt, hogy ő is elérje azt.

felfedték neki olyan mértékig, amennyire képes megérteni egy rendszert, ami az örökkévaló Isten *teremtő rendszere*. ... *Spirituálisan* azonban ennek a témának az értéke az ember számára az, hogy képes kontemplációban ténylegesen áthidalni a kozmosz minden anyagi szerkezetét, és belépni Isten valódi *gondolatába* és *elméjébe* olyan mértékig, hogy felismerje a kozmikus teremtesre irányuló *elgondolásrendszert* – igen, még mielőtt az „*Így legyen*” szavak elhangzottak.^{21/2}

De akármennyire is igazak a fenti szavak, amikor olyan valakitől érkeznek, aki újra felfedezte az utóbbi évszázadokban mindenki másnál teljesebben az egyetemes misztériumnyelv egyik kulcsát, egy keleti okkultista számára lehetetlen egyetérteni a *The Source of Measures* hozzáértő szerzőjének következtetésével. „Az igazság keresésére indult”, viszont mégis abban hisz, hogy:

A legjobb és leghitelesebb kapcsolatteremtő eszközt a [teremtő] Istentől az emberhez... a héber Bibliában fogjuk megtalálni.

Ezzel szembe kell, és szembe is fogunk helyezkedni, ismertetve okainkat erre néhány szóban. A „héber *Biblia*” többé nem létezik, ahogyan bemutattuk a korábbi oldalakon, és a meghamisított leírások, a kiforgatott és a megfakult másolatok, amikkel a beavatottak valódi mózesi *Bibliájáról* rendelkezünk, figyelmeztetnek, hogy ne tegyünk ilyen elsöprő kijelentéseket és állításokat. Mindaz, amit a tudós becsületesen kijelenthet, az, hogy a zsidó Biblia, ahogyan ma létezik – legutóbbi és végső fordításában és az újonnan felfedezett kulcs szerint – annak az igazságnak a részleges bemutatása, amit elferdítése előtt tartalmazott. De hogyan mondhatják meg, hogy Mózes Öt Könyve mit tartalmazott, mielőtt Esdras azt átszerkesztette, majd pedig még tovább torzították a becsvágyó rabbik a későbbi időkben, és egyéb módon átalakították és beleavatkoztak? Figyelmen kívül hagyva a zsidó szentírások beismert ellenségeinek véleményét, idézhetjük egyszerűen azt, amit a legelkötelezettebb hívei mondanak.

Közülük kettő Horne és Prideaux. Az előbbi nyílt vallomása elegendő lesz annak bemutatásához, mennyi maradt meg mostanra az eredeti mózesi könyvekből, hacsak tényleg el nem fogadjuk tökéletesen vak hitét a Szentlélek sugalmazásában és szerkesztésében. Azt írja, hogy amikor egy zsidó írástudó talált egy írást bármilyen szerzőtől, jogosult volt – ha úgy gondolta – pontosan azt csinálni vele, amit éppen jónak látott, mivel az „a Szentlélek szándékos segítségével volt”, részekre vágni, lemásolni, vagy annyit felhasználni, amennyit helyesnek tartott, és így egyesíteni a saját kéziratával. Dr. Kenealy találóan jegyzi meg Horne-ról, hogy szinte lehetetlen bármilyen beismerést kapni tőle,

Ami az egyházával ellentétbe állítaná, ő [Horne] olyan feltűnően óvatos a kifejezőmódjában, és olyan csodálatosan elővigyázatos a szavak használatában, hogy a nyelvezete olyan, mint egy diplomatikus levél, állandóan olyan nézeteket indítványoz, amik eltérnek attól, amit valójában gondol. Megtiltanám bármely tanulatlan embernek, hogy elolvassa a „Héber karakterekről” szóló fejezetét, és *bármilyen tudást* akarjon nyerni belőle akármilyen témával is kapcsolatban, amiről azt állítja, hogy azzal foglalkozik.^{21/3}

Ugyanez a Horne viszont ezt írja:

Meg vagyunk arról győződve, hogy azok a dolgok, amikre hivatkozás történik, a könyvek [*Ószövetség*] eredeti íróitól vagy *összeállítóitól* erednek. Néha vettek más írásokat, évkönyveket, leszármazásokat és ilyesmiket, amelyekkel *egyesítették a kiegészítő anyagot*, vagy amelyeket összeraktak kisebb vagy nagyobb tömörítéssel. Az *Ószövetség* szerzői az általuk alkalmazott forrásokat (vagyis más emberek írásait) szabadon és függetlenül használták fel. Az Isteni Szellem szándékos segítségével *hozzáalakították* saját műveiket vagy mások műveit a kor kívánál-

^{21/2} *Idézett mű*, 317. – 319. oldalak.

^{21/3} *The Book of God*, 388, 389. oldalak.

maihoz. De ebben az összefüggésben nem lehet azt mondani, hogy meghamisították a szentírás szövegét. *Megírták a szöveget.*^{21/4}

De miből írták meg? Tényleg más emberek írásaiból? Kenealy helyesen jegyzi meg:

Ez Horne elképzelése arról, hogy az Ószövetség egy tákolmány ismeretlen személyek írásai-ból, amiket azok gyűjtöttek és raktak össze, akik – mondja – isteni sugalmazást kaptak. Nincs olyan általam ismert istentagadó, aki valaha is ilyen kártékony váddal illette volna az Ószövet-ség hitelességét.^{21/5}

Úgy gondoljuk, ez teljesen elegendő annak bemutatásához, hogy semmilyen kulcs az egye-temes nyelvrendszerhez nem tudja kinyitni a teremtés misztériumait egy olyan munkában, amelyben – akár tervszerűen, akár gondatlanságból – szinte minden mondatot hozzáigazítottak a vallási nézetek legutóbbi végeredményeihez, a fallicizmushoz, és semmi másához. Van elegendő számú elszórt darabka a *Biblia* elohisztikus részeiben, amik alátámasztják azt a kö-vetkeztetést, hogy a héberetek, akik írták, beavatottak voltak, ebből erednek a matematikai megfelelések és a tökéletes összhang a nagy piramis méretei és a bibliai jelek számértékei között. De nyilvánvalóan, ha az egyik a másiktól vette át azokat, nem lehettek a nagy piramis építői, akik Salamon templomából kölcsönözték, már csak azért sem, mert az előbbi a mai napig létezik az ezoterikus feljegyzések hatalmas élő emlékműveként, míg a híres templom soha nem létezett a sokkal későbbi héber tekercseken kívül.^{21/6} Ezért óriási távolság van annak beismerése, hogy egyes héberetek beavatottak voltak, és azon következtetés között, hogy emiatt a héber Bibliának kell lennie a legjobb alapmértéknek, mivel az ősi ezoterikus rendszer leg-magasabb szintű képviselője.

Ráadásul a *Biblia* sehol sem mondja, hogy a héber lenne Isten nyelve, legalábbis ebben a hencegésben a szerzők nem bűnösök. Talán azért, mert abban az időben, amikor a *Bibliát* utoljára átszerkesztették, ez az állítás túlságosan nevetséges lett volna, és ezért veszélyes is. Az Ószövetség összeállítói, ahogyan az a héber kánonban létezik, jól tudták, hogy Mózes ide-jében a beavatottak nyelve azonos volt az egyiptomi hierophant-okéval. Azt is tudták, hogy egyik dialektus sem, ami a régi szíriaiból és Yaráb – az eredeti arabok atyja és őse, jóval Áb-rahám ideje előtt, amikor már az ősi arab beszennyezetté vált – tiszta régi arabjából hajtott ki, tehát e nyelvek közül egyik sem volt az egyetlen egyetemes papi nyelv. Mindazonáltal valamennyi tartalmaz sok olyan szót, amiket közös gyökerekhez lehet visszavezetni. Ennek megtétele pedig a modern filológia dolga, bár jelenleg még minden tiszteletünk kifejezése mellett Oxford és Berlin kiváló filológusainak, ez a tudomány úgy tűnik, reménytelenül bo-torkál a pusztá hipotézisek vaksötétiségében.

Ahrens, amikor a héber tekercseken elrendezett betűkről beszél, és megjegyzi, hogy azok zenei hangjegyek, valószínűleg soha nem tanulmányozta az árja hindu zenét. A szanszkrit nyelvben a betűket folyamatosan a szent Olla-kban rendezik el, és így azok zenei hangje-gyekké válhatnak. Ugyanis az egész szanszkrit abc és a Védák, az első szótól az utolsóig írás-sá redukált zenei jelölések, és a kettő elválaszthatatlan.^{21/7} Ahogyan Homérosz különbséget

^{21/4} Lásd Horne: *Introduction* (10. kiadás), II. kötet, 33. oldal, idézi Dr Kenealy, 389. oldal.

^{21/5} *The Book of God*, 388, 389. oldalak.

^{21/6} A szerző azt mondja, hogy Parker *négyszögesítése* az „az azonos mérték, amit az egyiptomiak régóta használtak a tökéletes mértékként a nagy piramis megépítésekor, amit *annak emlékére és használatára* építet-tek”, és hogy „ebből származtatták a szent könyökhétkét, ami az a könyökhétek volt, amit Salamon templomá-nak, Noé bárkájának és a Frigyládának a megépítésénél használtak”. (22. oldal.) Ez kétségtelenül hatalmas felfe-dezés, de csak azt mutatja, hogy a zsidók jókora hasznát húzták az egyiptomi fogságukból, Mózes pedig nagy beavatott volt.

^{21/7} Lásd: *Theosophist*, 1879. november, a „Hindu zene” című cikk, 47. oldal.

tett az „Istenek nyelve” és az „emberek nyelve” között,^{21/8} ugyanezt tették a hinduk. A Devanâgarî, a szanszkrit karakterek az „Istenek beszéde”, és a szanszkrit az isteni nyelv.

Úgy érvelnek a mózesi könyvek védelmében, hogy az alkalmazott nyelvi módszer egyfajta „alkalmazkodás” volt a zsidó nép tudatlanságához. Viszont az említett „nyelvi módszer” le-
húzza Esdras és munkatársai „szent szövegét” a legkevésbé sem spirituális és durván fallikus vallások szintjére. Ez a kifogás megerősíti a néhány keresztény misztikus és sok filozófiai bíráló gyanúit, hogy:

(a) Az Isteni Erőnek, mint egy Abszolút Egységnek soha nem volt több köze a bibliai Jehovah-hoz és az „Úristenhez”, mint bármely más Sephira-hoz vagy számhoz. Mózes *Kabalah*-jának Ain Soph-ja bármely tekintetben független a teremtett istenektől, mivel maga Parabrahman.

(b) Az *Ószövetségben* allegorikus kifejezésekkel lefátyolozott tanítások mindegyikét Esdras és társai Babilon mágikus könyveiből másolták, míg a régebbi mózesi szövegek forrása Egyiptomban volt.

Néhány példa, amit szinte minden valamirevaló szimbológus ismer, és különösen a francia egyiptológusok, segíthet bebizonyítani a kijelentést. Továbbá a régi héber filozófus, Philo a szaduceusokhoz hasonlóan nem azt állította, mint amit most a tudatlan keresztények, hogy a Bibliában található eseményeket szó szerint kell venni. Philo egyértelműen kimondja:

A szó szerinti kijelentések meseszerűek [a Törvénykönyvben], az allegória az, amiben meg kell találnunk az igazságot.

Vegyünk néhány példát, kezdve a legutolsó elbeszéléssel, a héberrel, és így, ha lehetséges, kövessük az allegóriákat vissza az eredetükhöz.

1. Honnan származik a hat nap alatt történő teremtés, a hetedik nap, mint pihenőnap, a hét Elohim,^{21/9} és a tér felosztása mennyre és földre *Mózes első könyvének* első fejezetében?

A fenti égbolt elválasztása a lenti Nagy Mélységtől vagy a Káosztól a teremtés, vagy inkább a kibontakozás egyik legelső eseménye minden kozmogóniában. Hermész a *Pymanderben* egy olyan mennyről beszél, ami hét körben látszik, hét Istennel bennük. Ha megvizsgáljuk az asszír cseréptáblákat, ugyanezt találjuk rajtuk, a hét teremtő Istent, amelyek mind a saját szférájukkal foglalkoznak. Az ékírásos legendák elmesélik, Bel hogyan készítette el az Istenek hét palotáját, az eget hogyan választotta el a földtől. A brahmani allegóriában minden hetesség, a világtojás hét övezetétől vagy burkolatától kezdve a hét kontinensig, szigetig, tengerig, stb. A hét hat napja, és a hetedik, a Sabbath elsődlegesen a hindu Brahmâ hét teremté-

^{21/8} A szanszkrit betűk sokkal többen vannak, mint a héber abc szegényes 22 betűje. Azok mind zeneiek, és egy rendszernek megfelelően olvassák – vagy inkább éneklük – azokat, amit nagyon régi Tántrika művek ismeretnek, és Devanâgarî-nak neveznek, az Istenek beszédének vagy nyelvének. Mivel pedig minden betű megfelel egy számjegynek, ezért a szanszkrit sokkal szélesebb területet biztosít dolgok kifejezésére, és szükségszerűen sokkal tökéletesebbnek kell lennie a hébernél, ami ugyanezt a rendszert követi, de csak nagyon korlátozott területre szorítkozik. Ha e két nyelv valamelyikét tanították volna az Istenek az embereknek, akkor jóval valószínűbb lenne, hogy az a szanszkrit lett volna, a föld leg tökéletesebb nyelvének tökéletes formája, mintsem a héber, a legdurvább és legszegényesebb. Mert ha bárki is hisz egy isteni eredetű nyelvben, ugyanakkor aligha hiheti, hogy Isten angyalainak, vagy bármely isteni hírnöknek azt egy durva, egyszótagos formából kellett kifejlesztenie tökéletessé, ahogyan ezt látjuk a mindennapi nyelvfejlődésekben.

^{21/9} *Mózes első könyve* első fejezetében az „Isten” szó az Elohim-et – Isteneket, többes számban – jelenti, nem egyetlen Istent. Ez egy alattomos és tisztességtelen fordítás. Ugyanis az egész *Kabalah* kellőképpen megmagyarázza, hogy az Alhim (Elohim) heten vannak, mindegyik az első fejezetben felsorolt hét dolog egyikét teremti, és ezek allegorikusan megfelelnek a hét teremtésnek. Ennek világossá tételéhez számoljuk meg azokat a verssorokat, amikben ez szerepel: „És látta Isten, hogy jó”, és azt találjuk, hogy ez hétszer hangzik el, a 4, 10, 12, 18, 21, 25. és 31. verssorban. És bár a szerkesztők ravaszul az ember teremtését úgy ábrázolják, mint ami a hatodik napon történt, viszont az embert „férfiúvá és asszonnyá, Isten képére” teremtették, a hét Elohim hetedszer ismétli meg a „Jó volt.” szentséges mondatot, így csinálva az emberből hetedik teremtést, és bemutatva, hogy ennek a kozmogónia-darabkának az eredete a hindu teremtésben van. Az Elohim természetesen azonos a hét egyiptomi Khnûmâ-val, az „építész-segédde”, a zoroasztriánusok hét Amshaspend-jével, a nazarénusok Ildabaoth-nak alávetett hét szellemével, a hinduk hét Prajâpati-jával, stb.

sén alapul – amiből a hetedik az emberé – másodlagosan pedig a nemzések számán. Ez mindenekelőtt és a legnyilvánvalóbban fallikus. A babiloni rendszerben a hetedik nap vagy időszak az volt, amelyben az ember és az állatok teremtése megtörtént.

2. Az Elohim készített egy asszonyt Ádám bordájából.^{21/10} Ez a folyamat megtalálható a mágikus szövegekben, amiket G. Smith fordított le.

A hét szellem előhozza az asszonyt a férfi ágyékából, magyarázza Sayce a *Hibbert Lectures*-ében.^{21/11}

Az asszony misztériuma, aki a férfiből készült, ismétlődik minden nemzeti vallásban és a zsidóéét messze megelőző szentírásokban. Megtaláljuk ezt az Avesta-i töredékekben, Egyiptomban a *Holtak Könyvében*, végül Brahmâ-nál, a férfinál, aki leválaszt magáról egy női ént, Vâch-t, akiben megteremti Virâj-t.

3. *Mózes I. Könyve* első és második fejezetének két Ádámja a kaldeaiaktól és az egyiptomi gnosztikusoktól származó elferdített exoterikus leírásokból ered, amiket később a perzsa hagyományok szerint módosítottak, amik többsége viszont régi árja allegória. Mivel Adam Kadmon a hetedik teremtés,^{21/12} így a porból véttetett Ádám a nyolcadik, a Purâna-kban pedig találunk egy nyolcadik, Anugraha teremtést, és az egyiptomi gnosztikusok is rendelkeztek vele. Irenæus az eretnekekre panaszkodva ezt mondja a gnosztikusokról:

Néha azt mondják róla [az emberről], hogy a hatodik napon teremtetett, néha pedig azt, hogy a nyolcadikon.^{21/13}

A *The Hebrew and Other Creations* szerzője ezt írja:

Az ember e két teremtése a hatodik és a nyolcadik napon Ádámé vagy a hús-vér emberé és a szellemi emberé volt, akiket Pál és a gnosztikusok az első és a második Ádámként ismertek, a föld embereként és mennyek embereként. Irenæus azt is mondja, azt bizonygatták, hogy Mózes a Hét Erő Ogdoad-jával és az anyjukkal, Sophia-val kezdte (Egyiptom régi Kefa-jával, aki az *Élő Ige* Ombos-nál).^{21/14}

Sophia egyben Aditi is a hét fiával.

Az ember a végtelenségig folytathatja a zsidó „kinyilatkoztatások” felsorolását és visszavezetését eredeti forrásaikhoz, ha ez a feladat nem lenne hiábavaló, miután ebben az irányban mások már annyi mindent megtettek, és teljesen helyesen tették, mint Gerald Massey esetében, aki mélyrehatóan megvizsgálta a témát. Kötetek, értekezések és röpiratok százai születnek minden évben a *Bibliával* kapcsolatos „isteni sugallatú” kijelentések védelmében, de a jelképbeli és régészeti kutatások egyre inkább feltárják az igazságot és a tényeket – ezért az ezoterikus tanítását is –, amelyek megcáfolnak minden érvet, ami a hiten alapul és széttörök azokat, mint egy agyaglábakon álló bálványt. Egy érdekes és bölcs könyv, H. Grattan Guinness: *The Approaching End of the Age*-e azt állítja, hogy megoldja a bibliai időszámítás rejtélyeit, és ezáltal bebizonyítja Isten közvetlen kinyilatkoztatását az embernek. Egyebek között a szerzője azt gondolja, hogy:

Lehetetlen letagadni, hogy a judaizmus bonyolult rituáléjában hetes alapú időszámítás isteni bevezetése történt meg.

Ezt a kijelentést ezrek és tízezrek fogadják el ártatlanul, és buzgón hisznek benne, csupán azért, mert nem ismerik más népek Bibliáit. Két oldal egy kis röpiratból, Gerald Massey egyik előadásából,^{21/15} akit annyira kihoztak a sodrából a lelkes Grattan Guinness érvei és bizonyítékai, amiket egy kikalakú könyv több mint 760 oldalán terjesztett, hogy útjukat állta, nehogy valaha is még egyszer felüssék a fejüket. Massey a bukásról értekezik, és ezt mondja:

^{21/10} *Mózes I. könyve*, II. 21, 22.

^{21/11} *Idézett mű*, 395. oldal, lábjegyzet.

^{21/12} Ezoterikusan a hetedik, exoterikusan a hatodik.

^{21/13} *Contra Hereses*, I. XVIII. 2.

^{21/14} Gerald Massey: *Idézett mű*, 19. oldal.

^{21/15} *Idézett mű*, 278. oldal.

Itt, ahogyan korábban is a teremtés nem a kezdeteknél kezdődik. Volt az első néhányénál korábbi bukás is. Ebben azok száma, akik kudarcot vallottak és elbuktak, hét volt. Megtaláljuk ezt a hetet Egyiptomban – az anyával együtt nyolc –, ahol a „Tétlenség Gyermekeinek” hívták őket, és akiket kiűzték Am-Smen-ből, a Nyolc Paradicsomából. Megtalálhatók egy babiloni teremtéslegendában a Hét Fivérként, ahol a Hét Király voltak, mint a *Jelenések Könyve* hét királya, valamint a hét nem érző erőként, akik a hét lázadó angyallá váltak, és kirobbantották a háborút a mennyekben. A Hét Kronida, akiket a Hét Figyelőként írnak le, kezdetben alakultak ki a mennyország belsejében. A mennyeket, mint egy boltozatot kiterjesztették, vagy kimélyítették, ami nem volt látható, azt felemelték, aminek nem volt *kijárata*, azt megnyitották, a teremtési munkájuk pontosan azonos volt a *Teremtés Könyvében* szereplő Elohiméval. Ezek a tér hét elementális erői, akik a hét időellenőrként folytatták tevékenységüket. Ezt mondják róluk: „Tisztességük a figyelésből állt, de a mennyek csillagai között nem tartották fenn a megfigyelést”, és a mulasztásuk volt a bukás. *Enoch Könyvében* ugyanez a Hét Figyelő a mennyekben csillagok, akik megszegték Isten parancsolatát, mielőtt elérkezett az idejük, mert nem a nekik megszabott időszakban jöttek el, ezért Isten megharagudott rájuk, és megkötözte őket büntetjük beteljesülésének időszakáig, a világ *titkos* vagy nagy évének végéig, tehát a precessziós periódusig, amikor is helyreállításnak és újrakezdésnek kell történnie. Az Enoch által látott hét trónfosztott csillagkép úgy néz ki, mint hét hatalmas lángokban álló, legyőzött hely – a *Jelenések Könyvének* hét hegye, amiken a skarlátvörös asszony ül.^{21/16}

Hét kulcs van ehhez, ahogyan minden más allegóriához is, legyen az a *Bibliában*, vagy pogány vallásban. Amíg Massey a kulcsra a kozmogónia rejtélyeiben bukkant rá, John Bentley a *Hindu Astronomy*-jában kijelenti, hogy az angyalok bukása, vagy a *háború a mennyekben* csupán az időperiódusok számításának megjelenítése, és annak bemutatásával folytatja, hogy a nyugati népek között ugyanez a háború, hasonló kimenetellel a titánok harcának formáját öltötte fel.

Röviden, ezt *csillagászatívá* teszi. Ugyanígy jár el a *The Source of Measures* szerzője:

Az égi szférát a földdel felosztották 12 szakaszra [csillagászatilag], és ezeket a szakaszokat *nemiséggel rendelkezőkként* tisztelték, az *urak* vagy *férjek* a rajtuk uralkodó egyes bolygók voltak. Mivel ez egy állandó rendszer volt, a megfelelő helyesbítés hiánya egy idő után azt eredményezi, hogy a hiba és összekavarodás áll be a szakaszokban, amik a rossz bolygók uralma alá kerülnek. A törvényes házasság helyett törvénytelen kapcsolat alakul ki a bolygók, mint „*Elohim fiai*” és e szakaszok, „H-Adam lányai”, vagyis a *földi* ember között. Tulajdonképpen *Mózes I. Könyve*, VI. 4. verssora ezt az értelmezést hordozza, mert a szokásos, vagyis hogy „Azokban az időkben vagy időszakokban, idő előtti születések voltak a földön, és e mögött az is volt, hogy amikor Elohim fiai eljöttek H-Adam lányaihoz, a bujálkodás utódait nemzették nekik”, stb., csillagászatilag erre a zűrzavarra utal.^{21/17}

Megmagyaráz-e ezeknek a bölcs magyarázatoknak akármelyike is egy lehetséges ötletes allegórián és az égitestek régi mitológusok és papok általi megszemélyesítésén kívül akármít? Az utolsó szavukig elfogadva azokat, tagadhatatlanul sok mindent megmagyaráznak, és így megadják az embernek a helyes hét kulcs egyikét, ami a bibliai rejtvények jelentős részéhez illik is, viszont egyiket sem nyitja ki természetesen és teljesen, a tudományos és szakértő főkulcs helyett. Egy dolgot azonban bebizonyítanak, azt, hogy sem a hétszeres kronológiának, sem a hétszeres teogóniának és minden dolog fejlődésének nem a *Bibliában* van az isteni eredete. Mert nézzük meg azokat a forrásokat, ahol a Biblia szürcsölgette isteni sugallatát a hetes szent számmal kapcsolatban. Massey ugyanabban az előadásban ezt mondja:

A *Teremtés Könyve* semmit nem mond nekünk ezen Elohim természetéről, akiket tévesen „Istennek” fordít, akik a héber kezdet teremtoi, és akik maguk korábban létezők, és a helyükön ülnek, amikor a színház ajtaja megnyílik, és felmegy a függöny. Azt mondja, hogy kezdetben az Elohim megteremtette a mennyet és a földet. Könyvek ezreiben tárgyalják az Elohim-t, de... meggyőző eredmény nélkül. ... Az Elohim száma hét, akár természeti erőkről, akár csillagképek isteneiről, akár bolygói istenekről van szó, ... ahogyan a Pitriké, a pátriárkáké, a Manuké és a

^{21/16} *The Hebrew and other Creations: with a reply to Professor A. H. Sayce*, 19. oldal.

^{21/17} *Idézett mű*, 243. oldal.

régi idők Atyáiké is. A gnosztikusok azonban és a zsidó *Kabalah* megőriz egy leírást *Mózes I. Könyve* Elohim-járól, amivel azonosítani tudjuk őket a hét őseredeti erő más formáival. ... A neveik Ildabaoth, Jehovah (vagy Jao), Sabaoth, Adonai, Eloesus, Oreus és Astanphæus. Ildabaoth az atyák Úristenét jelenti, azokról az atyákról van szó, akik megelőzték az Atyát, és így a hét azonos India Pitrijeivel vagy Atyáival (Irenæus, B. I. XXX. 5.). Továbbá a héber Elohim neve és természete szerint korábban is létezett föníciai istenségekként vagy erőkként. Sanchoniathon név szerint említi őket, és Kronosz vagy az Idő segédeként írja le őket. Ebben az állapotban tehát az Elohim az időmérő a mennyekben! A föníciai mitológiában az Elohim Sydik [Melkhizedek] hét fia, azonosak a hét Kabiri-vel, akik Egyiptomban Ptah hét fiai, *A halottak könyvében* pedig a Hét Szellem, ... Amerikában a hét Hohgate, ... Asszíriában a hét Lumazi. ... Mindig heten vannak ... akik *Kab* – vagyis körbe fordulás, együtt, ebből ered a „Kab-iri”. ... Asszíriában ők az Ili, vagy Istenek is, akik szintén heten vannak! ... Az Anya elsőszülöttei voltak a térben,^{21/18} utána pedig a Hét Társ átlépett az idő szférájába, mint Kronosz segédei, vagy a Férfi Szülő fiai. Ahogyan Damascius mondja a *Primitive Principles*-ében, a mágusok úgy tekintették, hogy a tér és az idő volt mindennek a forrása, és mivel a levegő erői voltak, az isteneket előléptették, hogy váljanak időmérővé az ember számára. ... Ahogyan a hét körbefordult az éggömb birkájában, a Hét Tengerész Társaságának, Rishiknek vagy Elohimnek nevezték őket. Az első „Hét Csillag” nem bolygói. Ők a hét csillagkép vezető csillagai, amelyek a Nagymedvével együtt fordulnak körbe, leírva az év körét.^{21/19} Az asszírok a hét Lumazi-nak, vagy a birkáknak tartott csillagok nyája vezetőinek nevezték őket. A leszármazás vagy fejlődés héber vonalán ezeket az Elohimet azonosították nekünk a kabbalisták és a gnosztikusok, akik megőrizték a rejtett bölcsességet vagy gnóztist, aminek a vezérfonala feltétlenül alapvető dolog a mitológia vagy a teológia megfelelő megértéséhez. ... Volt két csillagkép, mindkettő hét csillaggal. Mi ezeket a két Medvének nevezzük. De a Kismedve hét csillagát egykor a sarki Sárkány hét fejének tekintették, amit megtalálunk – a hétfejű fenevadként – az akkád himnuszokban és a *Jelenések Könyvében*. A mitikus sárkány eredete a krokodilban van, ami viszont Egyiptom sárkánya. ... Már most egy sajátos kultuszban a Sut-Typhonian, az első isten Sevekh [a hétszeres] volt, aki krokodilfejet visel, ahogyan a Kígyó is, és aki a Sárkány, vagyis akinek a csillagképe a Sárkány volt. ... Egyiptomban a Nagymedve Typhon vagy Kepha, az öreg nemző anya csillagképe volt, akit a Keringések Anyjának neveztek, a hétfejű sárkányt pedig az ő fiának tulajdonították, Sevekh-Kronosznak, vagy Szaturnusznak, és az Élet Sárkányának hívták. Vagyis a tipikus hétfejű sárkány vagy kígyó először nőnemű volt, utána pedig a fajta folytatódott hímneműként a fiában, Sevekh-ben, a Hétszeres Kígyóban, Ea-ban, a Hétszeresben, ... Iao Chnubis-ban és a többiekben. E kettőt megtaláljuk a *Jelenések Könyvében*. Az egyik a Skarlátvörös Asszony, a misztérium anyja, a nagy szajha, aki egy skarlát színű, hétfejű fenevadon ül, ami a pólus Vörös Sárkánya. A kezében bujálkodásának tisztátalan dolgait tartotta. Ez a férfi és a nő jelképét jelenti, ahogyan az egyiptomiak elképzelték a sarki központban, a teremtés valódi méhében, ahogyan Typhon Khephs-ének, az öreg Sárkánynak a Comb csillagképe jelezte, az Idő északi születési helyén, a mennyekben. E kettő a *mennyek sarka* vagy a Fa körül keringett, ahogyan nevezték, amit a csillagmozgások központjában ábrázoltak. *Enoch Könyvében* e két csillagképet Leviathan-ként és Behemoth-Bekhmüt-ként, vagy a Sárkányként és a Vízilóként = Nagymedveként azonosították, és ők az első pár, akiket először megteremtettek az Édenkertben. Így pedig az egyiptomi első anya, Kefa [vagy Kepha], akinek a neve „misztériumot” jelent, volt a héber Chavah, a mi Évánk eredetije, és ezért Ádám azonos Sevekh-jel, a hétszeres eggyel, a napsárkánnyal, akiben a fény és a sötétség erői egyesültek, és a hétszeres természetet a hét sugárban mutatták be, amit a gnosztikus Iao-Chnubis viselt, a hetes számú isten, aki név szerint Sevekh, és az első atya egyik formája, a Hét fejeként.^{21/20}

Mindez megadja a kulcsot a Mózes I. könyvében levő allegória csillagászati ősalakjához, de nem szolgáltat más kulcsot a hétszeres jelképbe beburkolt misztériumhoz. A hozzáértő egyiptológus azt is bebizonyítja, hogy a rabbimista és a gnosztikus hagyomány szerint maga

^{21/18} Amikor ők a Titkos Tanítás Anupâdaka-i (szülő nélküliek). Lásd: I. Stanza, 9. I. kötet.

^{21/19} Ezek az árjáktól erednek, akik beléjük helyezték a „ragyogó taréjú” (Chitra-Shikhandan) Hét Rishijüket. De mindez sokkal okultabb annál, mint ami megjelenik a felszínen.

^{21/20} *Idézett mű*, 19-22. oldalak.

Ádám a mennyekből lebukott Hét vezére volt, és összekapcsolja ezeket a pátriárákkal, így felelve meg az ezoterikus tanításnak. Ugyanis misztikus permutációval és az őseredeti újrászületések és elrendezés misztériumával a hét Rishi valójában azonos a hét Prajâpati-val, az emberiség atyáival és teremtőivel, valamint a Kumâra-kkal is, Brahmâ első fiaival, akik visszautasították, hogy nemzzenek és sokasodjanak. Ezt a szembetűnő ellentmondást megmagyarázza a mennyei emberek, a Dhyân Chohan-ok hétszeres természete – tegyük négyszeressé a metafizikai princípiumok terén, és ugyanerre a dologra fogunk jutni. Ezt a természetet felosztatták és szétválasztatták, és amíg az „ember teremtőinek” magasabb princípiumairól (Âtmâ – Buddhi) azt mondják, hogy a hét csillagkép szellemei, azok középső és alsó princípiumait a földdel kapcsolják össze és mutatják be.

Vágy vagy szenvedély nélkül, a szent bölcsesség által sugalmazva, elfordulva az Univerzumtól és közömbösen az utódok iránt,^{21/21} megmaradva kumâraiaknak (szűznek és szeplőtelennek), ezért mondják, hogy visszautasították a teremtést. Ezért lettek kiátkozva, és arra büntetve, hogy „Ádámokként” szülessenek meg és szülessen újra – ahogyan a szemiták mondják.

Közben hadd idézzek még néhány sort G. Massey előadásából, az egyiptológia és más ősi tanok terén végzett hosszú kutatásai gyümölcséből, mivel ez bebizonyítja, hogy a hetes felosztás egykor egyetemes tanítás volt:

Ádám, mint az atya a Hét között, azonos az egyiptomi Atum-mal,... akinek a másik neve, Adon, azonos a héber Adonai-jal. Ilyen módon a *Mózes I. Könyvében* szereplő második teremtés tükrözi és folytatja a mítoszban levő későbbi teremtést, ami megmagyarázza ezt. Ádám bukása az alsóbb világba elvezette őt oda, hogy a lénye emberiesedett a földön, amely folyamattal a mennyei halandóba fordult, és ez, ami a csillagászati allegóriához tartozik, szavakban az ember bukásaként öltött testet, vagy a lélek leszállásaként az anyagba, és az anyagi lény átalakulásként egy földi lénné. ... Megtaláljuk ezt a [babiloni] írásokban, amikor Ea-nak, az első atyának azt mondják, hogy „adjon bocsánatot az összeesküvő isteneknek”, akiknek a „kiváltására teremtette meg az emberiséget”. (Sayce: *Hib. Lec.* 140, old.) ... Az Elohim tehát az Egyetemes Hét Erő egyiptomi, akkád, héber és föníciai formája, akik heten vannak Egyiptomban, heten Akkádiában, Babilonban, Perzsiában, Indiában, Britanniában, és heten a gnosztikusok és a kabbalisták között. Ők voltak a hét atya, akik megelőzték a Mennyei Atyát, mert korábban léteztek, mint az egyéniesült apaság a földön. ... Amikor az Elohim azt mondta: „Készítsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”, akkor heten voltak, akik képviselték a hét elemet, erőt, vagy lelket, amik nekiálltak az emberi lény készítésének, aki az előtt keletkezett, hogy a Teremtőt antropomorf módon megjelenítették volna, vagy emberi hasonlatosságban részesíthette volna az ádám embert. Az Elohim hétszeres képmása volt az, amire az embert először teremtették, a hét elemével, princípiumával vagy lelkével,^{21/22} ezért nem formálhatták meg egyetlen Isten képmására. A hét gnosztikus Elohim megpróbált embert készíteni a saját képmására, de nem tudták megtenni a férfierő hiánya miatt.^{21/23} Így a teremtésük a földön és a mennyben kudarcot hozott,... mert ők maguk voltak az apaság lelkének hiányában! Amikor a gnosztikus Ildabaoth,^{21/24} a Hét vezetője felkiált: „Én vagyok az atya és az Isten”, az anyja, Sophia [Achamoth] így válaszolt: „Ne hazudj, Ildabaoth, mert az első ember (Anthropos, Anthropos fia)^{21/25} fölötted áll”. Vagyis az ember, akit ekkorra az apaság képmásában teremtettek meg, az istenek fölött állt, akik egyedül a Szülőanyától származtak!^{21/26} Mert, ahogyan ez volt az első a földön, úgy volt

^{21/21} *Vishnu Purâna*, Wilson fordítása, I. 101. Ezeknek a Kumâra-knak az időszaka Ádám előtti, tehát a nek szétválása előtti, és mielőtt az emberiség megkapta Prométheusz teremtő vagy szent tüzét.

^{21/22} A Titkos Tanítás azt mondja, hogy ez a második teremtés volt, nem az első, és hogy a harmadik fajban történt, amikor az ember szétvált, vagyis amikor elkezdett megszületni határozott férfivá és nővé. Lásd e mű IV. kötetét, a Stanzákat és a magyarázatokat.

^{21/23} Ez a Kumâra-król szóló indiai tanítás nyugati eltorzítása.

^{21/24} Számos gnosztikus szekta őt tekintette Jehovah-val azonosnak. Lásd: *Isis Unveiled*, II. kötet, 184. old.

^{21/25} Vagy „az ember, az ember fia”. Az egyház ebben talált meg egy *próféciát* és egy krisztusi hitvallást, az „ember fiát”!

^{21/26} Lásd: *Titkos Tanítás*, IV. kötet, II. Stanza, 5.

utána a mennyekben is [a Titkos Tanítás az ellenkezőjét tanítja], és így az első isteneket lélek nélkülieknek tartották, ahogyan az ember legkorábbi fajait is. ... A gnosztikusok azt tanították, hogy a gonoszság szellemei, az alantas hét eredete egyedül a nagy Anyától származik, aki apaság nélkül hozta őket létre! Tehát a hétszeres Elohim képmásában történt az, hogy a hét fajt megformálták, amelyekről néha úgy beszélnek, mint az emberiség Ádám előtti fajairól, mert korábban voltak, mint az apaság, ami csak a második héber teremtés során egyéniesült.^{21/27}

Ez kellőképpen bemutatja, hogy – az emberiség harmadik és negyedik faja, amit a Mánasa Putra, az Értelme vagy Bölcsesség Fiának az emberiségben való testet öltése tett teljessé – Titkos Tanításának a visszhangja hogyan jutott el a bolygó minden sarkába. A zsidóknak azonban, bár az alapokat a régebbi népektől kölcsönözték, amikre felépítették saját kinyilatkoztatásukat, soha nem volt háromnál több kulcs a fejükben a hétből, amikor összerakták nemzeti allegóriáikat – a csillagászati, a számszaki (metrológiai) és mindenekfölött a tisztán antropológiai, vagy inkább fiziológiai kulcs. Ez eredményezte a mindennél fallikusabb vallást, és részben és egészben ez ment át a keresztény teológiába, ahogyan bizonyítják ezt a hosszas idézetek, amiket egy hozzáértő egyiptológus előadásából vettünk át, aki a csillagászati mítoszokon és a fallicizmuson kívül semmit nem tud vele kezdeni, ahogyan az allegóriákban szereplő „apasággal” kapcsolatos magyarázatai sejtetik.

XXII. fejezet A „Zohar” a teremtésről és az Elohim-ről

Mózes I. Könyvének nyitó mondata, ahogyan minden héber tudós tudja, a következő:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ

Nos, a tolmácsolásnak két jól ismert módja van, mint bármely héber írásnak: az egyik exoterikus, ahogyan az ortodox (keresztény) *Biblia*-fordítók olvassák, a másik pedig kabbalista, az utóbbit ráadásul rabbinusi és tisztán kabbalista vagy okkult módszerre osztják fel. Ahogyan a szanszkrit írásban is, a héberben a szavakat nem választják el, hanem szóközök nélkül következnek, különösen a régi rendszerekben van így. Például a fenti szöveg tagolva így olvasható: „B'rashith bara Elohim eth hashamayim v'eth h'areths”, de így is olvasható: „B'rashith bara Elohim eth hashamayim v'eth arets”, megváltoztatva ezzel a jelentését teljesen. Az utóbbi ezt jelenti: „Kezdetben Isten teremtette a mennyeket és a földet”, míg az előbbi, eleve kizárva bármilyen kezdet gondolatát, egyszerűen ezt jelenti: „az örökké létező Esszenciából [istenségből] [vagy annak a méhéből – a fejéből is] a duális [vagy androgün] Erő [Istenek] megformázta a kettős mennyországot”, a felső és az alsó mennyet, amit általában mennyként és földként magyaráznak. Az utóbbi szó ezoterikusan a „hordozót” jelenti, és egy üres bolygó képzetét kelti, amelyen belül a világ megtestesülése megtörténik.

Nos, az okkult szimbolikus olvasás szabályai szerint, ahogyan azokat a régi *Sepher Jetzirah* lefekteti (a kaldeai *Számok Könyvében*^{22/1}), a kezdő 14 betű (vagyis „B'rasith' raalaim”) önmagában teljesen elegendő a „teremtés” elméletének megmagyarázásához, minden további magyarázat vagy minősítés nélkül. Ennek minden betűje egy mondat, és egymás mellé helyezve a Dzyan Könyvében levő „teremtés” hieroglifás vagy képírásos kezdőbetűs változatával, a föníciai és a zsidó betűk eredetére gyorsan rátalálunk. Magyarázatoknak egy egész kötet nem nyújtana többet az ősi okkult jelképrendszer tanulmányozójának, mint ez: egy bika feje egy körön belül, egy egyenes vízszintes vonal, egy kör vagy gömb, majd még egy három ponttal a belsejében, egy háromszög, majd a szvasztika (vagy jaina-kereszt). Ezek után következik egy egyenlő oldalú háromszög egy körben, hét kicsi bikafej, ami három sorban áll egy-

^{21/27} Idézett mű, 23-24. oldalak.

^{22/1} A most ismert *Sepher Jetzirah* csapán az eredetinek egy része, ami a kaldeai *Számok Könyvében* öltött testet. A nyugati kabbalistáknak most birtokában levő töredék az, amit nagymértékben megmásítottak a középkori rabbik, ahogyan a maszoreti pontjai mutatják. A „Masorah” rendszer egy modern álarc, ami időszámításunk kezdete után keletkezett, és a Tiberias-ban tökéletesítették. (Lásd: *Isis Unveiled*, II. kötet, 430-431. oldalak.)

más fölött, egy fekete kerek pont (egy kezdet), majd pedig hét vonal, ami a Vizek Káoszát (nőnemű) jelenti.

Bárki, aki ismerős a héber betűk szimbolikus és számértékeivel, első pillantásra látni fogja, hogy ez a jel és a „B’rasitb raalaim” betűi azonosak jelentésükben. „Beth” jelentése „lakóhely” vagy „terület”, a „Resh” egy „kör” vagy „fej”, az „Aleph” a „bika” (a nemző vagy teremto erő jelképe.^{22/2}) A „Shin” egy „fog” (exoterikusan 300, egy háromágú szigony vagy *három az egyben* okkult jelentésében), „Jodh” a tökéletes egység, vagy „egy”,^{22/3} a „Tau” a „gyökér” vagy „alap” (ugyanaz, mint a kereszt az egyiptomiaknál vagy áráknál), majd újra „Beth”, „Resh” és „Aleph.” Ezután „Aleph” vagy hét bika a hét Alaim-re, egy ökör-ösztöke, „Lamedh”, az aktív nemzés, „He”, a „nyílás” vagy „méh”, „Yodh”, a nemzés szerve és „Mem”, a „víz” vagy „káosz”, a női erő a férfié közelében, ami megelőzi ezt.

Mózes I. Könyve nyitó mondatának a leginkább kielégítő és tudományos exoterikus tolmácsolása – amelyre vak hit alapján az egész keresztény vallást felakasztották, ennek alapvető tanításait összefoglalva – kétségtelenül az, amit Ralston Skinner a *The Source of Measures* mellékletében ismertet. Megadja – és el kell ismernünk – a leginkább hozzáértő, tiszta és tudományos módon *Mózes I. Könyve* ezen első mondatának és fejezetének a számértékekkel történő olvasását. A 31-es szám vagy az „El” szó (1 az „Aleph” és 30 a „Lamedh”) segítségével és más számszerű bibliai jelképekkel, összehasonlítva azokat az egyiptomi nagy piramisban használt méretekkel, bebizonyítja a tökéletes azonosságot annak mértékei – hüvelykek, könyökök és tervrajz – és az Édenkert, Ádám és Éva, valamint a pátriárkák számértékei között. Röviden, a szerző kimutatja, hogy a piramis önmagában hordozza építészetiileg az egész *Mózes I. Könyvét*, és leleplezi annak jelképeiben és jeleiben rejlő csillagászati, de még a fiziológiai titkokat is. Viszont látni fogjuk, hogy nem fogadja el a bennük rejlő pszicho-kozmikus és spirituális misztériumokat. A szerző szemmel láthatóan azt sem érti, hogy mindennek a gyökerét India ősi legendáiban és panteonjában kell keresni.^{22/4} Mivel ez nem sikerül neki, vajon hová vezet a nagyszerű és csodálatra méltó munkája? Annál nem messzebb, mint annak felismeréséhez, hogy Ádám, a föld és Mózes vagy Jehovah „ugyanazok” – vagyis az összehasonlító okkult szimbológia abc-jéhez –, és hogy *Mózes I. Könyvében* a napok „körök”, amiket „a héberek négyzetekként jelenítenek meg”, a hat napos munka eredménye a megteremtékenyítő princípiumban csúcsosodik ki. Így a *Biblia* a fallicizmust nyújtja, és egyedül azt.

Ebben a fényben olvasva, és ahogyan a héber szövegeit a nyugati tudósok értelmezik, soha nem is nyújthat semmi magasabb rendűt vagy magasztosabbat az ilyen fallikus elemeknél, amik holtbetűs jelentésének gyökerei és sarokkövei. Az antropomorfizmus és a kinyilatkoztatás átléphetetlen szakadékot ás az anyagi világ és a végső szellemi igazságok közé. Azt, hogy

^{22/2} A legrégebbi jelképrendszerben – amit az egyiptomi hieroglifáknál használtak – amikor csak a bika fejére bukkanunk, az az Istenséget, a tökéletes kört jelenti, az abban szunnyadó nemző erővel. Amikor az egész bikát ábrázolják, az egy napistent, egy *személyes* istenséget jelent, mert akkor az a cselekvő nemző erő jelképe.

^{22/3} Három gyökérfajba telt lealacsonyítani az Egy Absztrakt Egység jelképét, ami a természetben a végtelenből (a körből) kiáradó sugárként nyilvánul meg, a nemzés fallikus jelképévé, ahogyan az még a *Kabalah*-ban is szerepel. Ez a lealacsonyítás a negyedik fajban kezdődött, és a létjogosultsága a többistenhitben volt, mivel az utóbbit azért találták ki, hogy az Egy Egyetemes Istenséget megoltalmazzák a bemocskolástól. A keresztények felhozhatják kifogásként, hogy nem ismerik a jelentését, azért fogadják el. De miért énekeljünk soha véget nem érő dicsőítéseiket a mózesi zsidóknak, akik megtagadták az összes többi istent, és csak a leginkább fallikust tartották meg, majd szerénytelenül egyistenhívőnek hirdették ki magukat? Jézus soha, semmikor nem vette figyelembe Jehovah-t, és szembement a mózesi parancsoknak. Ő egyedül a Mennyei Atyját ismerte el, és megtiltotta a nyilvános istenimádást.

^{22/4} Összesen arra jött rá, hogy a 360°-os égi kört „Elohim teljes szóalakja határozza meg”, és hogy ez, amikor a szót egy körben helyezik el, adja a „3.1415-öt, vagyis a kör kerületének arányát az *egységnyi* átmérőhöz”. Ez csak ennek csillagászati vagy matematikai aspektusa. Az „őseredeti kör” teljes *hétszeres* jelentésének megismeréséhez a piramist és a kabbalista Bibliát annak az alakzatnak a fényében kell olvasni, amelyre India templomai épülnek. A kör matematikai négyzetegyesítése a problémának csupán evilági összeggzése. A zsidók megelégedtek a hat napos tevékenységgel és a hetedik pihenésével. Az emberiség ősei megoldották az univerzum legnagyobb problémáit a hét sugarukkal vagy Rishi-jeikkel.

a teremtést nem így írják le az ezoterikus tanítások, könnyen kimutatható. A római katolikusok értelmezése sokkal inkább megközelíti a valódi ezoterikus jelentést, mint a protestánsoké. Ugyanis sok szentjük és egyházatyájuk elismeri, hogy a menny, a föld, az égítestek, stb. kialakítása a „Jelenlét Hét Angyalának” munkájához tartozik. Szt. Denis az „Építőket” „Isten munkatársainak” nevezi, Szt. Ágoston pedig még tovább megy, és szerinte az angyalok rendelkeznek az isteni gondolattal, ahogyan ő mondja, minden teremtett dolog ősalakjával.^{22/5} Végül pedig Aquinói Szt. Tamásnak van egy hosszú értekezése ebben a témában, amelyben minden látható eredmény elsődleges okának Istent, másodlagos okának az angyalokat nevezi. Ezen a téren – eltekintve néhány dogmatikus formai különbségtől – az „angyali egyházatya” nagyon megközelíti a gnosztikus elképzeléseket. Basilides úgy beszél az angyalok legalsóbb rendjéről, mint anyagi világunk építőiről, Saturnilus pedig – a szabeusokhoz hasonlóan – azt tartotta, hogy a bolygókon uralkodó hét angyal a világ valódi teremtője. Trithemius, a kabbalista szerzetes *De Secundis Deis* című művében ugyanezt tanította.

Az örökkévaló Kozmoszt, a makrokozmoszt – hasonlóan az emberhez, a mikrokozmoszhoz – a Titkos Tanításban három princípiumra és négy hordozó eszközre osztják,^{22/6} amelyek összességükben kiadják a hét princípiumot. A kaldeai vagy zsidó *Kabalah*-ban a Kozmoszt hét világra osztják: az Eredeti, a Megérthető, az Égi, az Elementáris, a Kisebb (asztrális), az Alvilági (kâma-loka vagy Hádész) és a Mulandó (az emberé). A kaldeai rendszerben a Megérthető Világ, a második az, ahol a „Jelenlét Hét Angyala” vagy a Sephiroth megjelenik (A három felső tulajdonképpen egy, és a többinek az összegzése is). Ők a keleti tanítás „Építői” is, és csak a harmadik, az égi világ az, ahol a hét bolygó angyal megépíti a hét bolygót, és a Naprendszerünket, a bolygók pedig ezáltal válnak látható égítestekké. Ezért – ahogyan helyesen állítják –, ha az univerzum mint egész, az Örök Egy Esszenciából formálódik ki, akkor nem az örökkévaló esszencia, az Abszolút Istenség az, amely formába önti, ezt az első sugarak, az angyalok vagy Dhyân Chohan-ok végzik el, akik az Egy Elemből áradnak ki, amely felváltva fényre és sötétséggé változva mindörökké fennmarad a gyökér-princípiumában, az egyetlen ismeretlen, mégis létező Valóságban.

Egy művelt nyugati kabbalista, S.L. MacGregor Mathers, akinek az érvelése és a következtetései minden gyanú felett állnak, mivel képzetlen a keleti filozófia terén, és járatlan annak titkos tanításaiban, *Mózes I. Könyvének* első verséhez egy kiadatlan értekezést írt:

Berashith Bara Elohim – „Kezdetben az Elohim teremtette!” Kik ezek a *Mózes I. Könyvének* Elohim-ja?

Va-Yivra Elohim Ath Ha-Adam Be-Tzalmo, Be-Tzelem Elohim Bara Otho, Zakhar Vingebeh Bara Otham – „És az Elohim teremtették Ádámot a saját képükre, az Elohim képére teremtették őket, férfivá és nővé teremtették őket!” Kik ezek az Elohim? A *Biblia* közönséges angol fordítása az Elohim szót „Istenként” adja meg, egy *többes számú* főnevet egy *egyes számúval* fordít le. Erre az egyedüli előhúzott, meglehetősen átlátszó mentség, hogy a szó nyilvánvalóan többes számú, de nem többes számban kell használni, hanem ez „királyi többest jelent”. Ez azonban csak feltételezés, aminek az értékét *Mózes I. könyve*, I. 26. alapján lehet helyesen felmérni, amit a hagyományos bibliai változatban így fordítanak: „Isten [Elohim] pedig mondta, 'Készítsünk embert a saját képmásunkra, a saját hasonlóságunkra'.” Ez itt annak a ténynek a határozott be-

^{22/5} *Mózes I. Könyve* a „teremtés” harmadik lépcsőfokával kezdődik, átlépve az előző kettőn.

^{22/6} A három gyökér-princípium exoterikusan: ember, lélek és szellem (az „ember” az értelmes személyiséget jelenti), ezoterikusan pedig: élet, lélek és szellem. A négy hordozóeszköz: test, asztrális más, állati (vagy emberi) lélek és isteni lélek (sthûla-sharîra, linga-sharîra, kâma-rûpa és buddhi, az átma vagy szellem hordozója). Vagy, hogy még világosabbá tegyük: (1) a *hetedik* princípium hordozójaként a hatodik (buddhi) szolgál, (2) a manasz hordozója a kâma-rûpa. (3) A jîva-é vagy pránáé (életé) a linga-sharîra (az ember „testmása”, a linga-sharîra összetevő soha nem tudja elhagyni a testet egészen a halálig, az, ami megjelenik az asztrális testben, tükrözve a fizikai testet, és az emberi lélek vagy értelem hordozójaként szolgálva), és (4) a test, minden fentiek a közös fizikai hordozója. Az okkultista ugyanazt a rendet ismeri fel, mint ami a kozmikus összességben, a *pszicho-kozmosz* Univerzumban létezik.

ismerése, hogy az „Elohim” *nem* „királyi többes”, hanem egy többes számú főnév, ami egynél több lényt jelent.^{22/7}

Micsoda tehát az „Elohim” helyes fordítása, és kivel hozható összefüggésbe? Az „Elohim” nem egyszerűen többes szám, hanem *nőnemű* többes szám! Mégis, a *Biblia* fordítói *hímnemű* egyes számmal fordítják! Az Elohim a nőnemű El-h főnév többes száma, mert az utolsó betű, a -h jelzi a nemet. Viszont ahelyett, hogy többes számban -oth-ra végződne, a hímnemű többes szám szokásos végződését veszi fel, ami az -im.

Bár a főnevek óriási többsége mindkét nemben a nekik megfelelő végződést veszi fel, van elég sok olyan hímnemű, amelynek többes számban -oth a végződése, ahogyan nőnemben -im-re végződik, míg egyes főnevek mindkét nemben mindkét végződést felveszik. Meg kell azonban figyelni, hogy a többes szám végződése nem befolyásolja annak a nemét, ami ugyanaz marad, ami egyes számban. ...

Ebbe az Elohim szóba beburkolt jelképrendszer valódi jelentésének megtalálásához a zsidó ezoterikus tanítás, a kevéssé ismert és kevéssé megértett *Kabalah* kulcsához kell fordulnunk. Ott azt fogjuk találni, hogy ez a szó két, egyesült hímnemű és nőnemű, egyenrangú, egyaránt örökévaló potenciát jelenít meg, amelyek örök egyesülésben kapcsolódnak össze az Univerzum fenntartására – a természet nagy Atyja és Anyja, amelyekben az Örök Egy kialakítja önmagát, még mielőtt az Univerzum létezhetne. Ugyanis a *Kabalah* tanítása az, hogy mielőtt az Istenség így kialakítaná önmagát – vagyis férfiként és nőként – az Univerzum világi nem létezhetett, vagy Mózes I. Könyvének szavaival „a föld forma nélküli és üres volt”. Így tehát az Elohim kialakítása jelenti a forma nélküliség, az üresség és a sötétség végét, mert csak e kialakítás után tud a *Ruach Elohim* – „az Elohim szelleme” – rárezegni a vizek ábrázatára. De ez annak az információnak nagyon kicsi része, amit a beavatott kivehet a *Kabalah*-ból az *Elohim* szóval kapcsolatban.

Fel kell itt hívni a figyelmet arra a zűrzavarra – ha nem rosszabbra – ami a *Kabalah* nyugati értelmezésének terén uralkodik. Az Örök *Egyről* azt mondják, hogy kettővé alakítja magát: a természet Nagy Atyjává és Anyjává. Először is, ez egy szörnyűséges antropomorf elképzelés arra, hogy szexuális különbözőséget jelentő fogalmakat használjanak az Egy legkorábbi és első elkülönülésére. De még ennél is nagyobb tévedés ezt az első elkülönülést – az indiai filozófia Purusha-ját és Praktiti-jét – azonosítani az Elohim-mel, a szóban forgó teremtő erővel, és ezeknek (a mi értelmünknek) elképzelhetetlen absztrakciókat, ennek a látható világnak a kialakítását és megépítését tulajdonítani, ami tele van fájdalommal, bűnnel és szenvedéssel. Igazából az itt tárgyalt „Elohim teremtése” egy sokkal későbbi teremtés, az Elohim pedig messze vannak a természetben a legmagasabb vagy akár csak az emelkedett erőktől, nem többek az angyaloknál. Ez volt a gnosztikusok tanítása, akik a leginkább filozófikusak voltak minden korai keresztény egyház között. Azt tanították, hogy a világ tökéletlenségei építészeinek vagy építőinek tökéletlenségeiből következik – a tökéletlen és ezért alacsonyabb rendű angyalokéból. A héber Elohim a hinduk Prajâpati-jának felel meg, és máshol bemutatjuk a Purâna-k ezoterikus értelmezéséből, hogy a Prajâpati *csak* az emberi anyag és az asztrális forma kialakítói voltak, és hogy nem adhattak neki értelmet vagy észet, ezért jelképes nyelven

^{22/7} Szt. Denisz, az areopagita, Szt. Pál feltételezett kortársa és tanítványtársa és a Párizs közeli St. Denis első püspöke azt tanítja, hogy „a teremtés munkájának” zömét a „Jelenlét *Hét* Szelleme” végezte el – Isten *munkatársai*, köszönhetően az isteniségnek, amiben osztoztak. (*Hierarch*, 196. oldal). Szent Ágoston pedig szintén azt gondolja, hogy „a dolgokat inkább az angyali elmékben teremtették, mint a természetben, mondhatni, hogy az angyalok érzékelték és ismertek (minden dolgot) a gondolataikban, mielőtt azok kiáradhattak volna a tényleges létezésbe”. (Vid. *De Genesis ad Litteram*, II., összefoglalva *De Mirville*-ből, II. kötet, 337-338. oldalak). Így a korai keresztény egyházatyák, még a beavatatlanok is, mint Szt. Ágoston, a látható világ teremtését az angyalok vagy másodlagos hatalmak számlájára írták, míg Szt. Denisz nemcsak hogy „a Jelenlét *Hét* Szellemeként” határozza meg őket, hanem úgy mutatja be őket, hogy áthatja őket az isteni energia – a Titkos Tanításban a Fohat. Azonban az egoista sötétség, ami azt eredményezte, hogy a nyugati fajok olyan reménytelenül belekapaszkodtak a geocentrikus rendszerbe, elérte náluk, hogy figyelmen kívül hagyják és semmibe vegyék az igaz vallás mindazon töredékeit, amik ledöntötték volna őket és a kicsi bolygót a trónjukról, amelyet az Univerzum központjává tettek, és amit olyan mélyen megtiszteltek, hogy azt az Egyetlen, Második-nélküli, Végtelen Isten teremtette!

„nem sikerült embert teremteniük”. De nem akarva megismételni azt, amit az olvasó megtalálhat máshol ebben a műben, csak a figyelmét kell felhívni arra a tényre, hogy a „teremtés” ebben a szövegrészben nem az őseredeti teremtés, és hogy az Elohim nem „Isten”, de még csak nem is a magasabb bolygói szellemek, hanem ennek a látható fizikai bolygónak és az ember anyagi testének, vagy bőrtokjának az építései.

A *Kabalah* egyik alapvető tanítása az, hogy az Istenség fokozatos kibontakozását a negatív létezésből a pozitívba a tízes számrendszer tíz számjegyének a fokozatos kifejlődése jelképezi, kezdve a nullától, az egységen keresztül a sokaságba. Ez a Sephiroth vagy a kiáradások tana.

Ugyanis a belső és rejtett negatív forma egy központban összpontosul, ami az őseredeti Egység. Viszont az Egység egy és oszthatatlan, nem növekedhet sokszorozódással, mert $1 \times 1 = 1$ és nem több, és $1/1 = 1$ és nem kevesebb. Az egységnek vagy monádnak ez a megváltoztathatatlan-sága az, ami az Egy és Változatlan Istenséghez illő mintává teszi. Így felel meg az Atyaisten keresztény elképzelésének, mert ahogyan az egység a többi szám szülője, úgy az Istenség mindennek az Atyja.

A filozofikus keleti elme soha nem esne abba a hibába, amit ezeknek a szavaknak a *másodlagos jelentése* értelmileg tartalmaz. Náluk az „Egy és Változatlan” – Parabrahman-t – az Abszolút Minden és Egyet nem lehet úgy érteni, mint ami bármilyen *kapcsolatban* áll a véges és feltételes dolgokkal, ennek következtében soha nem használnának ilyen fogalmakat, amik lényegüket tekintve ilyen kapcsolatra utalnak. Elvásztják-e ezek akkor teljesen az embert Istentől? Éppen ellenkezőleg. Közelebbi egységet éreznek, mint amit a nyugati elme érez azzal, hogy Istent „Mindenek Atyjának” nevezi, mert tudják, hogy halhatatlan lényegét tekintve az ember *maga* a Változatlan, Második nélküli Egy.

Éppen most mondtuk azonban, hogy az egység egy és nem változik sem sokszorozással, sem osztódással, akkor tehát hogyan alakul ki a kettő, a pár? Tükröződéssel. Ugyanis ellentétben a nullával, az egység részben meghatározható – annak pozitív megnyilvánulásában, és a meghatározás létrehoz egy Eikon-t vagy Eidolon-t önmagából, amit önmagával együtt egy duádot alkot, és így a kettes szám bizonyos mértékig analóg a Fiú, mint második személy keresztény elképzelésével. Ahogyan pedig a monád rezeg, és visszavonul az Őseredeti Gondolat sötétségébe, úgy a duád ott marad helyetteseként és megjelenítőjeként, és így ami egyenrangú a pozitív duáddal, az a három az egyben gondolat, a hármas szám, ami egyenrangú és egyenlően örökkévaló az egység kebelében levő kettősséggel, viszont úgymond onnan indul ki sorozatának számszerinti elgondolása.

Úgy tűnik, ez a magyarázat arra utal, hogy Mathers tisztában van azzal, hogy ez a „teremtés” nem a valódi isteni vagy őseredeti teremtés, mivel a monád – az első megnyilvánulás a *mi* tárgyasultságunk síkján – „visszavonul az Őseredeti Gondolat sötétségébe”, vagyis az első isteni teremtés tárgyasultatlanságába.

Ez pedig ismét és részben megfelel a Szentlélek keresztény elképzelésének, és annak, hogy az egész három egy Háromságot alkot az egységben. Ez megmagyarázza azt a tényt is, hogy a geometriában három egyenes vonal a legkisebb szám, ami egy egyenesek által határolt síkidomot alkot, míg kettővel soha nem lehet teret bezárni, mivel azok tehetetlenek és hatástalanok, amíg ki nem egészülnek a hármas számmal. A tízes számrendszer e három első számának a kabbalisták a következő neveket adják: Kether, a Korona, Chokma, a Bölcsesség és Binah, az Értelem. Továbbá összekapcsolják ezeket a következő isteni nevekkal: az egység, Eichei, „Én vagyok”, a kettőség, Yah és a hármasság, Elohim. Sajátságosan hívják még a kettőséget Abbanak, az Atyának, a hármasságot pedig Aima-nak, az Anyának, akiknek az örök egyesülését az Elohim szóban jelképezik.

Ami azonban különösen megdöbben a *Kabalah* tanulmányozóját, az a rosszindulatú állhatatosság, amivel a *Biblia* fordítói féltékenyen kiszorítottak és elrejtettek minden utalást az Istenség nőnemű formájára. Ahogyan az imént már láttuk, a nőnemű, többes számú „Elohim-t” a hímnemű, egyes számú „Istennel” fordították. De még ennél is többet tettek: gondosan elrejtették azt a tényt, hogy a Ruach szó – a „Szellem” – nőnemű, és hogy ennek következtében az *Új-*

szövetség Szentlelke egy nőnemű potencia. Vajon hány kereszténynek van arról tudomása, hogy a megtestesülés magyarázatában *Lukácsnál* (I. 35.) két isteni potencia van megemlítve?

„A Szent Lélek száll te read, és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged.” A Szentlélek (a női potencia) leszáll, és a Magasságos ereje (a férfi potencia) egyesül azzal. „Azért a mi születik is szentnek hívatik, Isten Fiának” –mármint Elohim-ének, látva, hogy ez a két potencia leszáll.

A *Sepher Yetzirah*-ban, vagyis a *Keletkezés Könyvében** ezt olvassuk:

„Egy Ő [nőnem], a Ruach Elohim Chüm (az élő Elohim szelleme). ... Hang, szellem és ige, és ez Ő, a Szent Egy Szelleme”. Itt ismét látjuk a szoros kapcsolatot, ami a Szent Szellem és az Elohim között fennáll. Ráadásul tovább menve ugyanebben a *Teremtés Könyvében* – amiről ne feledjük, hogy az egyik legrégebb kabbalista könyv, és amely szerzőjének Ábrahámot, a pátriárkát tartják – első helyen fogjuk megtalálni egy nőnemű hármasság gondolatát, amiből egy hímnemű hármasság kiad, vagy ahogyan a szövegben mondják: „Három Anya, akikből három Atya származik”. Viszont ez a dupla hármasság hoz létre egy teljes Háromságot. Azt is érdemes megjegyezni, hogy a második és a harmadik Sephiroth-ot (a Bölcsesség és az Értelem) nőnemű nevekkal különböztetik meg, Chokmah-val és Binah-val, függetlenül attól, hogy az előbbi főképpen hímnemű elképzelés, az utóbbi pedig inkább nőnemű, és ezeket Abba és Aima (vagy Atya és Anya) címekkel illetik. Ezt az Aima-t (a Nagy Anyát) csodálatos jelképpel jeleníti meg a *Jelenések Könyve* 12. fejezete, ami kétségtelenül az egyik leginkább kabbalista könyv a *Bibliában*. Tulajdonképpen a kabbalista kulcs nélkül a jelentése teljesen felfoghatatlan.

Nos, ahogyan a görögben, úgy a héber abc-ben sincsenek külön számokat jelentő karakterek, és következésképpen minden betűnek van egy bizonyos számértéke, ami hozzákapcsolódik a betűhöz. Ez a körülmény azt a fontos tényt eredményezi, hogy minden héber szó egy számot alkot, és minden szám egy szót. Erre utal a *Jelenések Könyvében* (XIII. 18.) a „fenevad számának” említése! A *Kabalah*-ban az azonos számértékű szavakról feltételezik, hogy bizonyos értelmező kapcsolatban állnak egymással. Ez alkotja a gematria tudományát, ami a betű szerinti *Kabalah* első osztálya. Továbbá a héber abc minden betűjének a *Kabalah*-ba beavatott számára volt egy bizonyos képirásos értéke és jelentése, amelyet helyesen alkalmazva, minden szóhoz egy misztikus mondat értékét rendelte, és ez egyébként változó volt a betűk egymáshoz viszonyított relatív helyzetének megfelelően. Ezekből a különböző kabbalista szempontokból vizsgáljuk meg most az Elohim szót.

Először is feloszthatjuk a szót két szóra, amik „a Vizek Női Istenségét” jelentik, összehasonlítva a görög Aphrodite-vel, aki „a tenger habjaiból emelkedett ki”. Azután felosztható a „Hatalmasra, a Tenger Csillagára”, vagy a „Hatalmasra, aki kilélegzi a Szellemet a vizekre”. A betűk kombinációjával megkapjuk az „Iah Hallgatag Erejét” is. Továbbá „az én Istenem, az Univerzum Megformálója”, mert a *Mah* egy titkos kabbalista név, amit a megformálás fogalmára használnak. Megkapjuk az „Aki az én Istenem”-et is, valamint „az Anya Iah-ban”-t.

Az összes szám $1 + 30 + 5 + 10 + 40 = 86 =$ „heves forráság” vagy „a tűz ereje”. Ha összeadjuk a három középső betűt, 45-öt kapunk, az első és az utolsó betűk pedig 41-et adnak, létrehozva így „a Megformálás Anyját”. Végül megtaláljuk az „El” és „Yah” két isteni nevet, együtt az *m* betűvel, ami a „vizet” jelenti, mert a Mem, ennek a betűnek a neve „vizet” jelent.

Ha felosztjuk az összetevő betűire, és úgy vesszük azokat, mint képirásos jeleket, a következőt kapjuk:

„Áldozatokon keresztül tökéletesedő akaraterő, ami inspirált átalakulások sorozatán keresztül fejlődik.”

A fenti utolsó néhány bekezdés, amelyek az „Elohim” szót kabbalista módon elemzik, elég meggyőzően bizonyítják, hogy az Elohim nem egy, nem kettő, de még nem is hármasság, hanem egy sereg, a teremtő erők serege.

A keresztény egyház, miközben Jehovah-ból – ennek a valódi Elohim-nak az egyikéből – Legfőbb Istenséget csinált, reménytelen zűrzavart keltett az égi hierarchiában, azon kötetek ellenére, amit Aquinói Tamás és iskolája írt ebben a kérdésben. Az egyedüli magyarázat, amit megtalálunk valamennyi értekezésükben a *Bibliában* említett mennyei lények számtalan osz-

* A napjainkban elfogadott angol fordítás a szerző által használt *Book of Formation* helyett *Book of Creation*: A Teremtés Könyve. – a szerk.

tályának – Arkangyalok, Trónok, Seraphim, Cherubim, Üzenethozók, stb. – lényegével és természetével kapcsolatban az, hogy „Isten hadseregének angyali egységei”. Ők az „Istenek, a teremtmények”, míg ő az „Isten, a Teremtő”, de a valódi feladataikról, tényleges helyükről a természet gazdálkodásában sok minden mondható. Ők:

Ragyogóbbak a lángoknál, gyorsabbak a szélnél, szeretetben és harmóniában élnek, kölcsönösen megvilágosítják egymást, kenyérrel és egy titokzatos itallal – bor és víz keverékével? – táplálkoznak, körbevéve a Bárány trónját, mintegy *tűzfolyót* alkotva, és elfedve arcukat a szárnyaikkal. Ez a szeretet és a dicsőség trónja, amit elhagynak, hogy a csillagokhoz, a földre, Isten birodalmaiba és minden fiának, fivéreiknek és tanítványaiknak, röviden minden *hozzájuk hasonló* teremtménynek elvigyék az isteni hatást. ... Ami a számukat illeti, a mennyek (Sabaoth) hatalmas seregéé számosabb, mint a csillagoké. ... A teológia bemutatja nekünk ezeket az értelmes szellemi nagyságokat, mindegyik egy fajt alkot, és természetükben hordozzák a természet ilyen vagy olyan állapotát. Hatalmas teret fednek le, bár csak egy meghatározott területet. Noha testetlenek, körülhatárolt korlátok között tartózkodnak. ... Gyorsabbak a fénynél vagy a mennydörgésnél, rendelkeznek a természet minden elemével, kedvük szerint hoznak létre felfoghatatlan káprázatokat [illúziókat?], felváltva tárgyasultakat és tárgyasultatlanokat. Az emberekhez egyszer tagolt nyelven szólnak, máskor pedig tisztán szellemin.^{22/8}

Megtudjuk továbbá ugyanebből a műből, hogy ezek az angyalok és az ő seregeik azok, akikre *Mózes I. Könyve* II. fejezete I. versének mondatában hivatkozás történik: „Igitur perfect sunt coeli et terra et omnis ornatus eorum”,* és hogy a Vulgate önkényesen kicserélte a „tsaba” („seregek”) héber szót az „ornament-tel”. Munck bemutatja a helyettesítési hibát és a „Tsabaoth-Elohim” összetett cím származtatását a „tsaba-ból”. Továbbá Cornelius à Lapide, aki De Mirville szerint „minden biblia-magyarázó mestere”, megmutatja, hogy ilyen volt a valódi jelentés. Azok az angyalok csillagok.

Mindez azonban nagyon keveset mutat meg ennek a mennyei hadseregnek a valódi feladatairól, és egyáltalán semmit a fejlődésben elfoglalt helyükről és a földdel való kapcsolatukról, ahol élünk. Ugyanis annak a kérdésnek a megválaszolásához, hogy „Kik a valódi Teremtők?”, az ezoterikus tanításhoz kell folyamodnunk, mivel csakis ott lehet megtalálni a kulcsot, ami megérthetővé fogja tenni a különböző világvallások teogóniáit.

Ott azt találjuk, hogy a Kozmosz valódi teremtője, ahogyan az egész látható természeté – ha nem a Szellemek egész láthatatlan serege, akik még nem kerültek bele a „szükségszerűség ciklusába” – az „Úr – az Istenek”, vagy a „dolgozó seregek”, a „hadsereg” összefoglalóan véve, az „Egy a sokaságban”.

Az Egy végtelen és feltételek nélküli. Nem tud teremteni, mert nem lehet kapcsolata a véggel és a feltételelessel. Ha mindent, amit látunk, kezdve a ragyogó napoktól és bolygóktól, le a fűszálakig és porszemekig, az Abszolút Tökéletesség teremtett volna, és akár csak az *Első Energiának* a közvetlen munkája lenne, ami belőle származott,^{22/9} akkor minden ilyen dolog

^{22/8} De Mirville, II. 295.

* És elvégeztették az ég és a föld, és azoknak minden serege. – a ford. megj.

^{22/9} Az okkultista és a tanítvány számára az *energia* és a kiadás között tett különbséget nem kell magyarázni. A „Sakti” szanszkrit szó lefordíthatatlan. Lehet energia, de az, ami önmagán keresztül tör elő, és nem következménye annak az aktív vagy tudatos akaratnak, ami kibocsátja. Az „Elsőszülött” vagy Logosz nem kiadás, hanem egy energia, ami benne rejlik Parabrahman-ban, az Egyben, és egyaránt örökkévaló azzal. A *Zohar* kiadásokról beszél, de lefoglalja a szót a hét Sephiroth számára, amelyek az első háromból áradnak ki, amik az egy hármasságot – Kether, Chokmah és Binah – alkotják. Ami ezt a hármast illeti, a különbséget úgy magyarázza, hogy „beleáradásoknak” nevezi, valaminek, ami benne rejlik és egykorú az alapul tekintett tárggyal, vagy más szóval „energiáknak”.

Ezek a „segédek”, az Auphanim, a félig emberi Prajâpati-k, az angyalok, a „Nagy Tanács Angyalának” vezetése alatt álló Építések más népek többi Kozmosz-építőjével együtt, azok, akik az egyedüli magyarázatot jelentik az Univerzum tökéletlenségére. Ez a tökéletlenség a titkos tudomány egyik érve ezeknek az „Erőknek” a létezése és tevékenysége mellett. És ki tudná jobban civilizált országaink néhány filozófusánál, mennyire közel

tökéletes, örökkévaló és feltételek nélküli lenne, ahogyan az alkotójuk. A természetben található tökéletlen munkák milliói és milliói bizonyítják harsányan, hogy azok véges, feltételekhez kötött lények termékei – még ha azok Dhyân Chohan-ok, arkangyalok, vagy bármilyen más névvel illetett lények is voltak és vannak. Röviden, ezek a tökéletlen munkák az evolúció befejezetlen termékei, ami a tökéletlen istenek irányítása alatt áll. A *Zohar* – ahogyan a Titkos Tanítás is – megadja erre a bizonyosságot. Beszél a „Napok Ősének”, a „Szent Korúnak” a segédeiről, és Auphanim-nak hívja őket, vagy az égitestek élő kerekeinek, akik részt vesznek az Univerzum teremtésének munkájában.

Így nem a „Princípium”, az Egy és Feltétlen, még csak nem is annak tükröződése az, aki teremt, hanem csak a „Hét Isten”, akik megformálják az Univerzumot az örökkévaló anyagból, amit tárgyiasult életre kelt az Egy Valóság beletükröződése.

Ők a Teremtők – „az Isten-sereg” – akiket a Titkos Tanításban Dhyân Chohan-oknak, a hinduknál Prajâpati-knak, a nyugati kabbalában Sephiroth-nak, a buddhisták pedig angyaloknak neveznek, személytelenek, mert vak erők. A zoroasztriánusoknak ők az Amshaspend-ek, míg a keresztény misztikában a „Teremtő” az „Isten Istenei”, addig a dogmatikus keresztény számára az „Istenek Istene”, az „urak Ura”, stb.

Izrael szemében „Jehovah” az egyedüli Isten, aki nagyobb minden Istennél.

Én bizony tudom, hogy nagy az Úr, és a mi Urunk minden istennél különb.^{22/10}

Majd pedig:

Mert a nemzeteknek minden istene bálvány, az Úr pedig egeket alkotott.^{22/11}

Az egyiptomi Neteroo-t, amit Champollion „*a többi Isten-ként*” fordít, a bibliai írók Elohim-ját, akik mögött elrejtve áll az Egy Isten, erőinek sokféleségében vizsgálják.^{22/12} Ez az Egy nem Parabrahman, hanem a Megnyilvánulatlan Logosz, a Demiurgos, a valódi Teremtő vagy Kialakító, amely követi őt az összefoglalóan vett Demiurgos-ok értelmében. A nagy egyiptológus továbbá hozzáteszi:

Látjuk Egyiptomot elleplezni és elrejtetni úgymond az Istenek Istent a *közvetítők* mögé, akikkel ő [Egyiptom] körülveszi őt, és elsőbbséget ad a nagy isteneinek a nagy és egyedüli Istenséggel szemben, és így annak az Istennek a tulajdonságai az ő tulajdonságukká válik. Azok a nagy Istenek nem teremtetteknek jelentik ki magukat. ... Neith „*az, ami van*”, ahogyan Jehovah,^{22/13} Thoth önmaga által teremtett,^{22/14} anélkül, hogy nemzették volna, stb. A judaizmus megsemmisíti ezeket a potenciákat Istenének ragyogása előtt, megszűnnek egyszerűen erők lenni, mint Philo arkangyalai, mint a *Kabalah* Sephira-i, mint a gnosztikusok Ogdoade-i – ezeket összevegyítik, és magává az Istenné alakítják át.^{22/15}

Így Jehovah – ahogyan a *Kabalah* tanítja – a legjobb esetben is csak a „Mennyei Ember”, Adam Kadmon, akit az önmaga által teremtett Szellem, a Logosz használ kocsiként, szállító eszközként a jelenségi világban történő megnyilvánulása felé vivő leszállása során.

Ezek az ősi bölcsesség tanításai, amiket még az ortodox keresztények sem utasíthatnak el, ha őszinték és elfogulatlanok saját szentírásuk tanulmányozása folyamán. Mert ha gondosan elolvassa Szt. Pál Leveleit, azt fogja találni, hogy a Titkos Tanítást és a *Kabalah*-t teljesen

járt az igazsághoz Philo, amikor a rossz eredetét az anyag elrendezésében, de még az ember kialakításában is részt vevő alsóbb rendű potenciáknak tulajdonította. Az utóbbi feladat az isteni Logoszra volt bízva.

^{22/10} *Zsoltárok*, CXXXV. 5.

^{22/11} *Zsoltárok*, XCVI. 5.

^{22/12} Inkább Ormazd-ként vagy Ahura-Mazda-ként, Vit-nam-Ahmi-ként és minden megnyilvánulatlan Logoszként. Jehovah a megnyilvánult Viráj, aki megfelel Binah-nak, a harmadik Sephiroth-nak a *Kabalah*-ban. Egy nőnemű erő, amelynek ősalakja inkább a Prajâpati-ban található meg, mint Brah്മā-ban, a Teremtőben.

^{22/13} Neith nyilvánvalóan Aditi.

^{22/14} Az önmaga által teremtett Logosz, Nârâyana, Purushottama és mások.

^{22/15} *Mère d'Apis*, 32-35. oldalak, idézi De Mirville.

elfogadja a „Pogányok Apostola”. A gnózis, amit látszólag elutasít, nem kevésbé az számára, mint Platón számára „az Egy Lény és az igazság legmagasabb szintű ismerete”.^{22/16} Amit ugyanis Szt. Pál elutasít, az nem az igaz, hanem csak a hamis gnózis, és annak túlkapásai, egyébként hogyan tudná használni egy tősgyökeres platonista nyelvezetét? A görög filozófus Ideái, (ős)típusai, Pythagorasz Intelligenciái, a panteisták Æon-jai vagy Kiáradásai, a Logosz vagy az Ige, ezeknek az Intelligenciáknak a vezetője, a Sophia vagy Bölcsesség, a Demiurgos, a világ Építője az Atya irányítása alatt, a Megnyilvánulatlan Logosz, amelyből Ő kiárad, Ain-Soph, az Ismeretlen és Végtelen, az angyali korszakok, a *Hét* Szellem, akik minden régebbi kozmogónia *Hétjének* a megjelenítői – mindezek megtalálhatók írásaiban, amiket az egyház elfogadott kánoninak és isteni sugalmazásának. Azokban fel lehet ismerni Ahriman Mélységeit, e világunk Igazgatóját, az „ennek a világnak az Istenét”, az Intelligenciák Pleromáját, a levegő Archont-jait, a Hercegségeket, a kabbalista Metatron is, és ezeket könnyen lehet azonosítani a római katolikus írónál, amikor eredetiben olvasunk görög és latin szövegeket, mivel az angol [és a magyar] fordítások csak nagyon halvány elképzelést hoznak át azok valódi tartalmairól.

XXIII. fejezet Amit az okkultistának és kabbalistának el kell mondania

A *Zohar*-hoz, a rejtett bölcsesség és misztérium mérhetetlen tárházához nagyon gyakran folyamodnak a római katolikus írók. Egy nagyon képzett rabbi, a most már lovag Drach, miután megtért a római katolikus vallásra, és mivel nagy héberológus, úgy gondolta, hogy beleléphet Picus de Mirandola és John Reuchlin nyomdokaiba, és biztosíthatja új hittársait, hogy a *Zohar* magában hordja a katolicizmus szinte minden dogmáját. Nem a mi hatáskörünk itt bemutatni, mennyire sikerült vagy nem sikerült ez neki, csupán egy példát hozunk fel magyarázataiból, és a következőkkel vezetjük be azt:

A *Zohar*, ahogyan már bemutattuk, nem a héber gondolkodás eredeti terméke. A kelet legrégibb tanításainak a gyűjteménye és rövid kivonata, amiket először szóban adtak át, majd független értekezésekben írtak le a babiloni fogság idején, végül pedig Simeon Ben Iochai rabbi rakott össze időszámításunk kezdete környékén. Ahogyan a mózesi kozmogónia új formában a mezopotámiai országokban született meg, úgy a *Zohar* egy olyan hordozóeszköz volt, amelyben az egyetemes bölcsesség fényének sugarai összefutottak. Bármiféle hasonlóságot találunk közöttük és a keresztény tanítások között, a *Zohar* szerkesztőinek soha eszükbe nem jutott Krisztus. Ha másképpen lenne, mára nem maradt volna egyetlen mózesi törvényű zsidó sem. Továbbá, ha valaki szó szerint elfogadja, amit a *Zohar* mond, akkor a föld bármely vallása találhatna megerősítést jelképeiben és allegorikus mondásaiban, ez pedig azért van, mert ez a munka az őseredeti igazságok visszhangja, és minden hit azok valamelyikén alapul, mivel a *Zohar* csupán az Ősi Bölcsesség egyik fátyla. Ez annyira nyilvánvaló, hogy csak rá kell mutatnunk az említett egykori rabbira, Drach lovagra, hogy bebizonyítsa ezt a tényt.

A III. részben (87. fol. 346. oszlop) a *Zohar* a Napot irányító szellemmel foglalkozik, annak igazgatójával, elmagyarázva, hogy nem maga a Nap, amit ezen értünk, hanem a Szellem „a Napon vagy *az alatt*”. Drach igyekszik bebizonyítani, hogy Krisztus volt az, akit ez a „Nap” vagy az abban levő Napszellem jelentett. Azzal a résszel kapcsolatos magyarázatában, amely a Napszellemre úgy hivatkozik, mint „az a kő, amit az építők elutasítottak”, a leghatározottabban kijelenti, hogy ez

A Nap-kő (*pierre soleil*) azonos Krisztussal, aki ez a kő volt,
és hogy ezért

^{22/16} Lásd: *Republic*, I. VI.

A nap tagadhatatlanul (*sans contredit*) az Istenség második személyisége, vagyis Krisztus.^{23/1}

Ha ez igaz, akkor a védikus vagy a Védák előtti áriják, kaldeaiak és egyiptomiak minden okkultistához hasonlóan, a múltban, a jelenben és a jövőben, beleértve a zsidókat is, mind keresztények voltak mindörökké. Ha viszont nem így van, akkor a modern egyházi kereszténység exoterikusan tiszta és egyszerű pogányság, ezoterikusan pedig transzcendentális és gyakorlati mágia, vagy okkultizmus.

Ugyanis ennek a „könek” többszörös jelentése, kettős létezése van, fokozatokkal, szabályos fejlődéssel és visszafejlődéssel. Tényleg egy „misztérium”.

Az okkultisták teljesen készek egyetérteni Szt. Kriszostom-mal, hogy a pogányokat – inkább az *avatatlanokat* –

elvakítja a napfény, és így szem elől tévesztik a valódi Napot a tévesen való elmélkedésük során.

De ha ez a szent és vele együtt most a héberológus Drach azt választják, hogy a *Zohar*-ban és a kabbalista Napban „a második személyt” látják, ez nem ok arra, hogy mindenki mást miért kell vaknak mondani nekik. A Nap misztériuma talán a legnagyobb az okkultizmus megszámlálhatatlan misztériuma között. Tényleg egy gordiuszi csomó, de olyan, amit nem lehet elvágni a skolasztikus szörszálhasogatás kétélű kardjával. Ez egy valódi *isteni beavatkozásra méltó bonyodalom*, amit csak az *istenek* tudnak kibogozni. Ennek a jelentése egyszerű, és minden kabbalista megérti azt.

Ne beszélj a Nap ellen – ezt Pythagorasz nem a látható Nappal kapcsolatban mondta. A „Beavatás Napja” volt az, amire gondolt, annak hármasságában, amiből kettő a „Nappali Nap” és az „Éjszakai Nap”.

Ha a fizikai fényesség mögött nem lenne semmilyen misztérium, amit az emberek ösztönösen éreznek, akkor miért kell minden népnek, kezdve az egyszerű emberektől napjaink párszigiáig a Nap felé fordulnia imádkozás közben? A Nap-hármasság nem mazdeán, hanem egyetemes, és olyan régi, mint az ember. Az ókor minden templomát egyaránt a Nappal szemben emelték, a bejáratú kapujuk keletre nyílt. Nézzük meg Memphis és Baalbec régi templomait, a régi és az új (?) világ piramisait, Írország kerek tornyait és Egyiptom szerepeumjait. Egyedül a beavatottak tudták erre a filozófiai magyarázatot megadni, és erre egy olyan okot – annak misztikumától eltekintve – amit bárcsak a világ készen állna befogadni, de sajnos, nem kész. Európában a Nap utolsó papja a beavatott Juliánusz császár volt, akit most a Hitehagyottnak neveznek.^{23/2} Megpróbált jól tenni a világnak azzal, hogy a *τρεπλαιοσ* hatalmas

^{23/1} Drach lovag: *Harmonie entre l'Église et la Syanogique*, II. 427. oldal. Lásd: De Mirville, IV. 38, 39.

^{23/2} Juliánusz ugyanolyan büntényben halt meg, mint Szókratész. Mindketten kifecsegték a napmisztérium egy részét – mivel a heliocentrikus rendszer csak egy része volt annak, ami a beavatáskor átadásra került –, az egyik tudatosan, a másik öntudatlanul, mivel a görög bölcs soha nem kapott beavatást. Nem a valódi Naprendszer volt az, amit ilyen titokban tartottak, hanem a Nap felépítésével kapcsolatos misztériumok. Szókratészt földi és világi bírúk ítélték halálra, Juliánusz erőszakos halált halt, mert az addigi védelmező kéz visszahúzódott tőle, és többé nem oltalmazta, hanem egyszerűen ráhagyta végzetére vagy karmájára. Az okkultizmus tanulmányozója számára sokatmondó különbség van a kétfajta halál között. Egy másik nevezetes példa a misztériumokkal együtt járó titkok öntudatlan kifecsegesére a költő, P. Ovidius Naso esete, aki Szókratészhez hasonlóan nem volt beavatott. Az ő esetében Augustus császár, aki beavatott volt, könyörületesen megváltoztatta a halálbüntetését száműzetésre a Fekete-tengeri Tomosba. Ez a hirtelen változtatás a határtalan uralkodói pártfogásról a száműzetésre a töprengések gyümölcsöző forrásává vált a misztériumokba be nem avatott klasszikus tudósok számára. Ovidius saját sorait idézték annak bizonyítására, hogy a császár valamilyen hatalmas és kegyetlen erkölcselensége volt az, amitől Ovidius nemkívánatos személlyé vált. A halálbüntetés kérlelhetetlen törvénye, ami mindig követi a misztériumok egy részének feltárását az avatatlanok előtt, ismeretlen volt számukra. Ahelyett, hogy a császár barátságos és kegyelmes cselekedetét annak valódi fényében látták volna, alkalmat teremtettek arra, hogy becsméreljék az erkölcsi jellemét. A költő saját szavai nem lettek bizonyítékok, mert mivel nem volt beavatott, nem lehetett neki megmagyarázni, miben is állt a bűne. Vannak viszonylag modern példák költőkre, akik öntudatlanul olyan sokat feltárnak a verseikben a rejtett tudásból, hogy még a beavatottak is beavatott-társnak feltételezik őket, és beszélgetést kezdenek velük az adott témáról. Ez csak azt mutatja, hogy az érzékeny költői vérmér-

misztériumának legalább egy részét feltárja, és *belehalt*. „Három van egyben” – mondta a Napról, a központi Nap^{23/3} a természet elővigyázatossága: Az első mindennek az egyetemes oka, a Legfelsőbb Isten és tökéletesség, a második erő a Legfőbb Értelem, amely uralkodik minden értelmes lényen, *voepoĩs*-en, a harmadik pedig a látható Nap. A napi értelem tiszta energiája a Napunk által elfoglalt, a mennyek középpontjában levő fényes helyből árad ki, és az a tiszta energia a mi rendszerünk Logosza, a „Misztikus Világszellem mindent a Napon keresztül hajt végre” – mondja Hermész Trismegisztosz. Ugyanis sokkal inkább a Napban, mint bármely más égitestben van az, amit az [ismeretlen] erő lakóhelyként elfoglal. Csak éppen sem Hermész Trismegisztosz, sem Juliánusz (a beavatott okkultista), sem senki más ezen az Ismeretlen Okon nem Jehovah-t vagy Jupitert értette. Arra az okra utaltak, amely létrehozta rendszerünk összes megnyilvánult „nagy Istenét” vagy Demiurgoszt, (beleértve a héber Istent is). Nem is a látható, *anyagi* Napunkra gondoltak, mert ez utóbbi csak a megnyilvánult jelkép volt. A pythagoreus Philolaus így magyarázza és egészíti ki Trismegisztoszt:

A Nap a tűz tükre, a ragyogás, amelynek a lángjai azon a tükrön [a Napon] való visszaverődésük által áradnak ránk, és mi azt a ragyogást képmásnak nevezzük.

Nyilvánvaló, hogy Philolaus a központi szellemi Napra utal, amelynek sugarait és ragyogását a központi csillagunk, a Nap csupán visszatükrözi. Ez az okkultisták számára olyan világos, mint amilyen a pythagoreusok számára volt. A pogány ókor világi emberei számára természetesen a fizikai Nap volt a „legmagasabb Isten”, ami úgy tűnik – ha Drach lovag nézetét elfogadják – gyakorlatilag a modern római katolikusok számára is azzá vált mostanra. Ha a szavak bármit is jelentenek, akkor a Drach lovag által tett kijelentés, hogy „a Nap tagadhatatlanul az Istenség második személye”, arra céloz, amit látunk, mivel „ez a Nap” a kabbalista Napra utal, a „személy” pedig az Isten vagy a Szentháromság szubsztanciáját vagy létezését jelenti, ami határozottan személyes. Mivel a szerzőnek, aki egy korábbi rabbi, teljesen jártos a héberben és a *Zohar* misztériumaiban, ismernie kellene a szavak értékét, és mivel ráadásul ezt leírva azon volt, hogy elsimítsa „a szemmel látható ellentmondásokat” a judaizmus és a kereszténység között, a helyzet teljesen nyilvánvalóvá válik.

De mindez hozzátartozik azokhoz a kérdésekhez és problémákhoz, amik természetes módon meg fognak oldódni a tanítás fejlődésének folyamán. A római katolikus egyháznak nem azt hányják a szemére, hogy minden ókori nép által imádott isteni lényeket más neven imád, hanem hogy bálványimádónak minősíti nemcsak a régi és a mostani pogányokat, hanem minden keresztény népet, amely lerázta magáról Róma rabigáját. A vád ellene, amit több tudós is felhoz, hogy úgy imádja a csillagokat, mint a régi valódi szabeusok, mára már vitatottá vált, viszont egyetlen csillagimádó sem címezte soha imádatát az anyagi csillagokhoz és bolygókhoz, amint ezt be fogjuk bizonyítani művünk utolsó leírt oldala előtt. Nem kevésbé igaz az, hogy csak az asztrológiát és a mágiát tanulmányozó filozófusok tudták, hogy ezeknek a tudományoknak az utolsó szavait azokból a csillagállásokból kiáradó okkult erőkben kell keresni, és onnan kell várni.

XXIV. fejezet Modern kabbalisták a tudományban és az okkult csillagászatban

Van egy fizikai, egy asztrális és egy asztrálison túli Univerzum a *Kabalah* három fő osztályában, mint ahogyan vannak földi, földön túli és szellemi lények is. A „hét bolygó szellemet” kigúnyolhatják a tudósok szívük szerint, viszont az értelmes uralkodó és irányító erők

séklet néha olyan messzire repít a hétköznapi érzékek határán túlra, hogy betekintést nyer abba, ami rögzült az asztrális fényben. Az *Ázsia Világosságá*-ban van két bekezdés, amik alapján egy első szintű beavatott azt gondolhatja, hogy Edwin Arnold maga is beavatást kapott a himalájai *ashramokban*, de ez nem így van.

^{23/3} Bizonyíték arra, hogy Juliánusz jártas volt a heliocentrikus rendszerben.

szükségességét mára olyan erősen érzik, hogy a tudósok és a szakértők, akik nem is hallottak az okkultizmusról vagy az ősi rendszerekről, kényszerítve érzik magukat, hogy belső tudatukban létrehozzanak valamiféle félig misztikus rendszert. Metcalf „naperő” elmélete, és Zaliwsky-é, a képzett lengyelé, amely az elektromosságot az egyetemes erővé tette, a tárházát pedig a Napban helyezte el,^{24/1} a kabbalista tanítások újraéledése volt. Zaliwsky megpróbálta bebizonyítani, hogy az elektromosság, ami „a legerősebb, legnagyobb vonzóerőt gyakorolja, a legtöbb hőt állítja elő, a legfényesebb hatásokat kelti”, jelen van a Nap fizikai felépítésében, és megmagyarázta annak jellegzetességeit. Ez nagyon közel áll az okkult tanításhoz. Csak a Nap-fényszóró gáztermészetének, valamint a napi vonzás és taszítás erős magnetizmusának és elektromosságának elfogadása az, amivel az ember meg tudja magyarázni a következőket. (a) A Napban levő energia és fényerő bármilyen veszteségének a nyilvánvaló hiánya – ami megmagyarázhatatlan az égés hétköznapi törvényeivel. (b) A bolygók viselkedése, ami túl gyakran ellentmond a tömeg és a gravitáció elfogadott szabályának. Zaliwsky szerint pedig ez a „napi elektromosság minden földön ismert dologtól különbözik”.

Secchi atyát meg lehet gyanúsítani, hogy megpróbálta bevezetni

„erők teljesen új osztályát, amit meglehetősen távol állnak a gravitációtól, és amiket a térben fedezett fel,”^{24/2}

azért, hogy összhangba hozza a csillagászatot a teológiai csillagászáttal. Nagy, a Magyar Tudományos Akadémia tagja azonban nem volt egyházi személy, mégis intelligens erők szükségességének elméletét fejleszti, amelyeknek a szolgáltatékessége „alkalmas lehet az üstökösök minden szeszélyéhez”. Azt gyanítja, hogy:

A fény – ami egy ismeretlen erő vakító terméke,... és amit túl gyakran látunk ahhoz, hogy megértsük – sebességével kapcsolatos minden jelenlegi kutatástól függetlenül a fény valójában mozdulatlan.^{24/3}

C.E. Love, a Franciaországban jól ismert vasútépítő és mérnök megunta a vak erőket, (majd) valamennyiből „megmérhetetlen közeget” – amiket most „erőknek” neveznek – csinált, amelyek az elektromosságnak vannak alárendelve, ez utóbbiról pedig kijelenti, hogy egy

értelem – noha természetében és anyagában molekuláris.^{24/4}

A szerző véleménye szerint ezek az erők atomi közegek, amik értelemmel, önkéntelen akarrattal és mozgással vannak megáldva,^{24/5} és így a kabbalistákhoz hasonlóan az oki erőkből anyagiakat csinál, míg azok az erők, amik ezek a síkon működnek, csupán az előzők hatásai, mivel nála az anyag örökkévaló, és az istenek is azok.^{24/6} Hasonlóképpen van a lélekkel, bár az magában hordoz egy még magasabb lelket [szellemet], amely előbb létező, rendelkezik emlékezettel, és az elektromos erő fölött áll. Az utóbbi alá van rendelve a magasabb lelkeknek, ezek a magasabb lelkek pedig kényszerítik, hogy az örök törvényeknek megfelelően működjön. Az elgondolás leginkább zavaros, de nyilvánvalóan az okkultizmus irányába mutat. Ráadásul a javasolt rendszer teljesen panteista, és tisztán tudományos alapon történt a kidolgozása. Az egyistenhitűek és a római katolikusok természetesen összeütközésben állnak vele, de aki hisz a bolygói szellemekben, és aki a természetet élő értelmekkel ruházza fel, annak mindig is erre kell számítania.

Ezzel kapcsolatban viszont érdekes, hogy miután a maiak annyira kinevették a régiek tudatlanságát,

^{24/1} *La Gravitation par l'Electricité*, 7. oldal, idézi De Mirville, IV. 156.

^{24/2} De Mirville, IV. 157.

^{24/3} *Memoir on the Solar System*, 7. oldal, De Mirville, IV. 157.

^{24/4} *Essai sur l'Identité des Agents Producteurs du Son, de la Lumière*, stb. 15. oldal, ugyanott.

^{24/5} *Ugyanott*, 218. oldal.

^{24/6} Összefoglalva *ugyanonnan*, 213. oldal, De Mirville, IV. 158.

akik mivel csak hét bolygót ismertek [viszont egy nyolccasságuk volt, ami nem tartalmazta a Földet!], ezért hét szellemet találtak ki, hogy illeszkedjenek számukban,

Babinet-nek öntudatlanul meg kellett védenie a „babonaságot”. A *Revue des Deux Mondes*-ben ez a kiváló francia csillagász ezt írja:

A régiek nyolccasságába beletartozott a Föld [ami hiba], tehát nyolc vagy hét annak megfelelően, hogy a szám magába foglalja-e a Földet.^{24/7}

De Mirville biztosítja olvasóit, hogy

M. Babinet néhány napja azt mondta nekem, valójában csak nyolc nagy bolygónk van, beleértve a Földet, és rengeteg kicsi a Mars és a Jupiter között. ... Herschel azt javasolja, hogy ezeket a hét elsődleges bolygón túliakat nevezzük aszteroidáknak!^{24/8}

Van egy megoldandó probléma ezzel kapcsolatban. Honnan tudják a csillagászok, hogy a Neptunusz bolygó, vagy akár hogy a mi rendszerünkhöz tartozó égitest? Mivel úgynevezett bolygórendszerünk legszélén található, az utóbbit önkényesen kiterjesztették, hogy be tudja fogadni. Viszont milyen matematikai és csalhatatlan bizonyítékkal rendelkeznek a csillagászok, hogy az (a) bolygó és (b) a mi bolygóink egyike? Semmilyen! Olyan mérhetetlen távolságra van tőlünk, hogy

a Nap látszólagos átmérője a Neptunuszon a negyvened része a Nap földi látszólagos átmérőjének,

és annyira halvány és elmosódott a legjobb távcsövön keresztül is nézve, hogy egy csillagászati túlzásnak tűnik az egyik bolygónknak nevezni. A Neptunusz által kapott hő és fény egy ezreléke annak a hőnek és fénynek, amit a Föld kap. A mozgását és a holdjainak mozgását mindig gyanakodva nézik. Nincs összhangban – legalább is megjelenésében – a többi bolygóéval. A rendszere retrográd, stb. Fogadták-e Adams és Leverrier felfedezését akkora örömmel, mert a Neptunusz annyira szükségszerű volt, mint az éter, hogy új dicsfényt vessen a csillagászati előrejelzésekre, a modern tudományos adatok megbízhatóságára és alapvetően a matematikai elemzés hatalmára? Úgy tűnik, igen. Egy új bolygót, ami kiterjeszti bolygói birodalmunkat mintegy két milliárd km-rel, megéri becsatolni. Viszont ahogyan a földi birtokbavétel esetén, a tudományos tekintély „igaznak” bizonyulhat, csak mert „lehet”. A Neptunusz mozgását történetesen gyengén észlelik. Heuréka! Ez egy bolygó! A puszta mozgás azonban nagyon keveset bizonyít. A csillagászatban most megállapított tény, hogy nincsenek tökéletes állócsillagok a természetben,^{24/9} az ilyen csillagok még akkor is tovább léteznek a csillagászati beszédben, miközben kikerültek a tudományos elképzelések közül. Az okkultizmusnak azonban megvan a maga érdekes elmélete a Neptunusszal kapcsolatban.

Az okkultizmus azt mondja, hogy ha a puszta feltételezéseken alapuló számos hipotézist – amelyeket csak azért fogadnak el, mert kiváló tudósok tanítják azokat – kivesszük a modern csillagászat tudományából, ami számára bizonyítékkul szolgálnak, akkor még a gravitáció feltehetően egyetemes törvényéről is azt találjuk, hogy ellentétes a mechanika leghétköznapiabb igazságaival. Az ember tényleg alig hibáztathatja a keresztényeket – mindenekelőtt a római katolikusokat – bármennyire is tudományosak egyesek közülük, annak elutasításáért, hogy

^{24/7} 1855. május, *ugyanott*, 139. oldal.

^{24/8} *La Terre et notre Système solaire*. De Mirville, IV. 139.

^{24/9} Ha – ahogyan Sir W. Herschel gondolta – az úgynevezett állócsillagok a csillagközi égés eredményei és annak köszönhetik eredetüket, nem lehetnek állóbbak, mint a mi napunk, amiről azt hitték, hogy mozdulatlan, és most azt találták, hogy megfordul a tengelye körül minden 25 napban. Mivel azonban a Naphoz legközelebbi állócsillag 8000-szer messzebb van tőle, mint a Neptunusz, így a távcsövek által keltett illúzióknak is 8000-szer nagyobbak kell lennie. Ezért békén hagyjuk a kérdést, és csak azt ismételjük meg, amit A. Maury mondott a művében (*La Terre et l'Homme*, 1858-as kiadás): „Jelenleg teljesen lehetetlen bármit is eldönteni a Neptunusz felépítésével kapcsolatban, az analógia egyedül arra jogosít fel, hogy forgó mozgást tulajdonítsunk neki a többi bolygóhoz hasonlóan”. (De Mirville, IV. 140.)

vitába szálljanak egyházukkal a tudományos hiedelmek kedvéért. Azért sem hibáztathatjuk őket, hogy szívük mélyén titokban – ahogyan néhányuk teszi – elfogadják a teológiai „Erényeket” és a Sötétség „Archon-jait” a tudomány által javasolt összes vak erő helyett.

Soha nem lehet semmiféle beavatkozás az égitestek elrendezésében és szabályos haladásában! A gravitáció törvénye a törvények törvénye, ki látott valaha is egy követ felemelkedni a levegőbe a gravitáció ellenében? Az egyetemes törvény állandósága megmutatkozik a naprendszeri világok és bolygók viselkedésében, amelyek örökké hűségesek eredeti pályájukhoz, soha nem kószálnak el a nekik megfelelő útpályákról. Nincs is szükség semmilyen beavatkozásra, mivel az csak végzetes lehetne. Az első naprendszeri keringés beindulása megtörténhetett akár egy kozmikus változásnak köszönhetően, akár rejtett őseredeti erők spontán fejlődésének következtében, vagy hogy azt a lökést mindennek az Isten vagy Istenek adták meg egyszer – mindez a legcsekélyebb mértékben sem számít. A kozmikus fejlődés jelenlegi szintjén semmilyen felsőbb- vagy alsóbbrendű beavatkozás nem megengedett. Ha bármi ilyen történne, az egyetemes óramű megállna, és a Kozmosz darabokra hullna.

Ilyenek azok a szórványos mondatok, a bölcsesség gyöngyszemei, amelyek időről időre kihullnak a tudósok ajkaiból, és amiket most véletlenszerűen kiválasztottunk, hogy egy témát szemléltessünk velük. Felemeljük szégyentől égő arcunkat, és a mennyek felé tekintünk. Ilyennek látszik a valóság: világok, napok és csillagok, a mennyei seregek ragyogó miriádjai emlékeztetnek a végtelenség költőjére, parttalan óceán, amelyen puhán halad a számtalan hajóraj, cirkálók milliói és milliói, nagyok és kicsik, egymást keresztezve, forogva és pörögve minden irányban. A tudomány pedig azt tanítja, hogy lehetnek bár kormány vagy iránytű, vagy bármilyen világítótorony nélküliek, amik irányítanak őket, mindazonáltal biztonságban vannak az ütközésektől – legalább is majdnem biztonságban, eltekintve a balesetek lehetőségétől –, mivel az égi gépezet egy megváltoztathatatlan, noha vak törvényre, valamint állandó és gyorsító erőre vagy erőkre épül, és azok irányítják. De ki „építi” azokat? „Az önfejlődés” – hangzik a válasz. Továbbá, ahogyan a dinamika tanítja:

Egy mozgásban levő test arra törekszik, hogy megtartsa a viszonylagos nyugalmi vagy mozgási állapotát, hacsak nem hat rá valamilyen külső erő.

Ezt az erőt ön-keletkeztetőnek kell tekinteni – még ha nem is örökkévaló, mivel ez az örökös mozgás elismerését jelentené –, és olyan önmeghatározónak és önszabályozónak, amely kitart a Kozmosz kezdetétől a végéig. De az „ön-keletkeztetésnek” még mindig valamiből kell keletkeznie, mert a *semmiből* való keletkezés szembe megy mind a józan ésszel, mind a tudománnyal. Így ismét válaszút elé kerülünk: Miben higgyünk, az örökkévaló mozgásban vagy a *semmiből* való ön-keletkezésben? Ha pedig egyikben sem, akkor kicsoda vagy micsoda az a valami, amely először létrehozta azt az erőt vagy azokat az erőket?

Vannak a mechanikában olyan dolgok, mint a felsőbbrendű emelők, amik lendületet adnak a másodlagos vagy alsóbbrendű emelőknek, és hatnak azokra. Az előbbieknél azonban szükségük van egy indítóerőre, és alkalmankénti helyreállításra, különben nagyon gyorsan leállnának és visszaesnének eredeti állapotukba. Mi az a külső erő, ami mozgásba helyezi, és abban tartja őket? Még egy dilemma!

Ami a *nem-beavatkozás* kozmikus törvényét illeti, csak egyetlen esetben lehetne igazolni, nevezetesen, ha az égi működés tökéletes lenne, de nem az. Az égitestek úgynevezett megváltoztathatatlan mozgása módosul, és állandóan változik, azok gyakran megzavarodnak, és még magának a naprendszeri mozdonynak a kerekei is alkalmanként leugranak láthatatlan sínjeikről, ami könnyen bebizonyítható. Különben miért beszélne Laplace a bolygók elrendezésének a valamikori eljövendőben valószínűleg megtörténő teljes megváltozásáról,^{24/10} vagy Lagrange miért állítja a bolygópályák fokozatos szűkülését, vagy a modern csillagászaink miért állítják, hogy a Nap fűtőanyaga lassan el fog fogyni? Ha a törvények és az erők, amik az égitestek

^{24/10} Exposition du vrai System du Monde, 282. oldal.

viselkedését uralják, megváltoztathatatlanok, akkor az ilyen módosulatok és az anyag vagy energia, erő vagy fluidumok kimerítése lehetetlen lenne, viszont ezek lehetőségét nem tagadják. Ezért azt kell feltételeznünk, hogy az ilyen módosulásoknak az erők törvényein kell alapulniuk, amiknek majd önmagukat kell megújítaniuk ilyen alkalmakkor ismét, így létrehozva egy csillagászati ellentmondást és egyfajta fizikai visszatáncolást, mivel – ahogyan Laplace mondja – az ember azt látja, hogy a fluidumok nem engedelmesskednek önmaguknak, és olyan módon reagálnak, ami ellentétes minden jellemzőjükkel és tulajdonságukkal.

Newton nagyon kényelmetlenül érezte magát a Hold miatt. Az a viselkedése, hogy a Föld körüli pályájának a kerülete fokozatosan szűkül, idegessé tette. Elismerte, hogy a világnak szüksége van egy nagyjavításra, és ez nagyon gyakran megesik.^{24/11} Ebben Herschel is megerősítette őt.^{24/12} Ő valódi és nagyon jelentős eltérésekről beszél, a szemmel láthatóakon kívüliekről, de némi vigaszt nyer abból a meggyőződéséből, hogy valaki vagy valami majd törődni fog ezzel.

Válaszolhatják nekünk, hogy néhány jámbor csillagász személyes hite, legyenek akármi-lyen nagyszerű tudományos személyiségek is, nem jelent bizonyítékot értelmes, földöntúli lények, akár istenek, akár angyalok tényleges létezésére és jelenlétére a térben. Maguknak a csillagoknak és a bolygóknak a viselkedése az, amit elemezni kell, és a következtetéseket azokból kell levonni. Renan kijelenti, hogy semmi, amit az égitestekről tudunk, nem igazolja bármilyen értelem létezésének elképzelését, akár belsők, akár külsők is lennének.

Lássuk – mondja Reynaud – vajon ez tény-e, vagy csak egy újabb üres tudományos feltételezés.

A bolygók által bejárt pályák messze vannak a megváltoztathatatlantól. Éppen ellenkezőleg, helyzetük és formájuk is állandó átalakulásnak van kitéve. Meghosszabbodások, összehúzóda-sok és pálya-kiszélesedések, ingadozások jobbról balra, a sebességük lassulása és gyorsulása... és mindez egy olyan síkon, amely imbolyogni látszik.^{24/13}

Ahogyan des Mousseux nagyon találóan észrevette:

Van itt egy pálya, amitől kicsi matematikai és mechanikai pontosságot követelünk meg, mert nem ismerünk olyan órát, amely miután számos percet késik, egyszer csak *magától és felhúzás nélkül* elkezdi a pontos időt mutatni.

Ennyit a vak törvényről és erőről. Ami azt a fizikai lehetetlenséget illeti – tényleg csoda a tudomány szemében – hogy egy kődarab felemelkedik a levegőbe a gravitáció törvényének ellenében, ez az, amit Babinet – a levitáció jelenségének leghalálosabb ellensége – (Arago által idézve) mondja:

Mindenki ismeri a *tűzgolyók* [meteorok] és meteorkövek elméletét. ... Connecticut-ban egy hatalmas meteoritot láttak [egy 550 m átmérőjű testet], amely megbombázta az egész amerikai övezetet, és visszatért arra a helyre [a levegőben], ahonnan elindult.^{24/14}

Így mindkét fent idézett esetben – vagyis az önmagukat helyesbítő bolygókéban és a levegőbe visszarepülő, óriási méretű meteorokéban – azt találjuk, hogy egy „vak erő” irányít és száll szembe a „vak anyag” természetes hajlamaival, sőt, alkalmanként még ki is javítja a hibát és pontosítja a tévedéseit. Ez sokkal inkább csodálatos, sőt „hóbortos” dolog – mondhatnánk –, mint bármilyen „angyali irányítású” elem.

Bold az, aki kineveti Von Haller elképzelését, aki kijelenti, hogy:

A csillagok talán dicsőséges szellemek lakóhelyei, ahogyan itt a bűn uralkodik, úgy ott az erény az úr.^{24/15}

^{24/11} Lásd azt a bekezdést, amit Herschel idéz a *Natural Philosophy*-ban, 165. oldal. De Mirville, IV. 105.

^{24/12} *Ugyanott*.

^{24/13} *Terre et Ciel*, 28. oldal, *ugyanott*.

^{24/14} *Œuvres d'Arago*, I. kötet, 219. oldal, idézi de Mirville, III. 462.

XXV. fejezet A keleti és a nyugati okkultizmus

A *The Theosophist* 1886. márciusi számában^{25/1} „Solar Sphinx”-nek adott válaszban a Teozófiai Társulat London alosztályának egyik tagja a következőt írta:

Úgy tartjuk és hisszük, hogy az okkult tudás most folyamatban levő újraéledése egy napon be fogja bizonyítani, hogy a nyugati rendszer a felismerések olyan tartományát jeleníti meg, amit a keletinek – legalábbis ahogyan a *The Theosophist* oldalain ismertetésre kerül – még el kell érnie.^{25/2}

Nem az író az egyedüli személy, aki ilyen téves benyomás hatása alatt munkálkodik. Nála nagyobb kabbalisták ugyanezt mondták az Egyesült Államokban. Ez csak azt bizonyítja, hogy a valódi filozófia nyugati okkultistái által birtokolt tudás, a „felismerések tartománya” és a keleti tanításokkal kapcsolatos gondolatok nagyon felszínesek. Ezt az állítást könnyen be fogjuk bizonyítani azzal, hogy ismertetünk néhány példát, összehasonlítást végzünk egy és ugyanazon tanítás – a hermetikus egyetemes tanítás – két értelmezése között. Erre annál is inkább szükség van, mert ha elhanyagolnánk ilyen összehasonlítások elvégzését, a munkánk nem lenne teljes.

Vehetjük a néhai Éliphas Lévi-t, akire helyesen hivatkozik egy másik nyugati misztikus, Kenneth Mackenzie, mint „a modern okkult filozófia egyik legnagyobb képviselője”,^{25/3} mint a kaldeai *Kabalah* feltehetően legjobb és legműveltebb magyarozója, és hasonlítja össze a tanításait a keleti okkultistákéival. Kiadatlan kézírataiban és leveleiben, amiket egy teozófus adott kölcsön, aki 15 évig a tanítványa volt, reméltük megtalálni azt, amit nem szándékozott nyilvánosságra hozni. Amit azonban találtunk, nagy csalódást okozott. Elő fogjuk venni ezeket a tanításokat, mivel tartalmazzák a nyugati vagy kabbalista okkultizmus lényegét, elemezzük és összehasonlítjuk azokat a keleti értelmezéssel, ahogy haladunk előre a témában.

Éliphas Lévi helyesen tanítja – bár olyan nyelven, ami leginkább túlságosan csapongóan dagályos ahhoz, hogy elég világos legyen a kezdő számára –, hogy:

Az örök élet mozgás, amit az erő váltakozó megnyilvánulásai egyensúlyoznak ki.

De miért nem teszi hozzá, hogy ez az örökös mozgás független a megnyilvánult működő erőktől? Ezt mondja:

A káosz az örökös mozgás tohuwabohu-ja [összevisszasága] és az őseredeti anyag teljes összessége,

és elmulasztja hozzátenni, hogy az anyag csak az Univerzum minden újraépítésének kezdetén „őseredeti”, az anyag *in abscondito* [rejtettségében] – ahogyan az alkimisták nevezik – örök-kévaló, elpusztíthatatlan, kezdet és vég nélküli. A keleti okkultisták úgy tekintik, mint mindennek az örök gyökere, a vedantisták Mûlaprakriti-je és a buddhisták Scabhâvat-ja, az Isteni Lényeg, röviden, a Szubsztancia. Az ebből történő kisugárzások periodikusan rendezett

^{24/15} „Die Sterne sind vielleicht ein Sitz verklarter Geister;
Wie hier das Laster herrscht, ist dort die Tugend Meister.”

^{25/1} Idézett mű, 411. oldal.

^{25/2} Az okkult tanítások bárhol is kerültek ismertetésre a *The Theosophist* lapjain, figyelmet fordítottunk arra, hogy minden alkalommal hangsúlyozzuk a téma nem teljes bemutatását, amikor azt nem lehetett teljességében közölni, és egyetlen író sem próbálta meg soha félrevezetni az olvasót. Ami a valóban okkult tanításokkal kapcsolatos nyugati „felismerések tartományát” illeti, a keleti okkultisták már valamikor a múltban megismerkedtek azzal. Így teljes biztonsággal tudják kijelenteni, hogy a nyugat birtokában lehet a hermetikus filozófiának, mint a dialektika elméleti rendszerének, és ez utóbbit nyugaton remekül használják, de teljesen hiányzik az okkultizmus ismerete. A valódi keleti okkultista csendben, ismeretlenül marad, soha nem teszi közzé, amit tud, és csak ritkán beszél róla, mivel túlságosan is jól tudja, milyen büntetés jár a meggondolatlanságért.

^{25/3} Lásd: *The Royal Masonic Cyclopædia*, „Sepher Jetzirah” szócikk.

formákba halmozódnak fel, a tiszta szellemtől kezdve a sűrű anyagig. A gyökér, vagy a tér elvont megjelenésében maga az Istenség, a szavakkal ki nem fejezhető és ismeretlen Egy Ok.

Ain Soph nála a Határtalan is, a végtelen és Egy Egység, a második és ok nélküli, mint Parabrahman. Ain Soph a feloszthatatlan pont, és mivel „mindenhol van, és sehol sincs”, az abszolút Minden. Ő a „Sötétség” is, mert ő az abszolút Fény, és a hét alapvető kozmikus princípium gyökere. Viszont Éliphas Lévi azzal, hogy egyszerűen kijelenti, hogy „Sötétség volt a Föld színe felett”, elmulasztja bemutatni, (a) hogy a „Sötétség” ebben az értelemben maga az Istenség, és ezért elhallgatja a problémának az emberi elme számára egyedüli filozófiai megoldását, és (b) megengedi a meggondolatlan tanulónak, hogy azt higgye, a „Föld” a mi kicsi bolygónkat – egy atomot az Univerzumban – jelenti. Röviden, ez a tanítás nem öleli fel az okkult kozmogóniát, hanem egyszerűen csak az okkult geológiával és kozmikus porszemünk kialakulásával foglalkozik. Ezt bizonyítja továbbá a Sephiroth-fáról így hangzó összefoglalása:

Isten harmónia, a világon kívüli hatalmak és egy egység csillagászata.

Ez azt látszik sejtetni, (a) hogy azt tanítja, létezik egy Kozmoszon kívüli Isten, ezáltal bekorlátozza mind a Kozmoszt, mind az isteni Végtelent és Mindenhol Jelenvalót, amely nem lehet külső, vagy bármely egyszerű atomon kívüli. Másrészt, (b) hogy átugorva az egész Kozmosz előtti időszakot – mivel a megnyilvánult Kozmosz itt ezt jelenti –, az okkult tanításnak a valódi gyökerét, a *Bibliának* és *Mózes I. könyvének* csak a holtbetűs kabbalista jelentését magyarázza, érintetlenül hagyva annak szellemét és lényegét. Kétségtelen, hogy a nyugati elme „felismerési tartományai” nem fognak túlságosan kiterjeszkedni ilyen korlátozott tanítással.

Néhány szót szólva a tohuwabohu-ról – aminek a jelentését Wordsworth szemléletesen „összevisszaságnak” adja meg – és elmagyarázva, hogy ez a fogalom a Kozmoszra vonatkozik, azt tanítja, hogy:

A sötét mélység [káosz] fölött voltak a vizek. ... A föld [*la terre!*] tohuwabohu volt, vagyis összevisszaság, és sötétség borította a mélység színét, és erős lélegzet mozgatta meg a vizeket, amikor a szellem felkiáltott[?], „Legyen világosság”, és lett világosság. Így a föld [a bolygónk, természetesen] világkatasztrófa állapotban volt, *vastag* gőzök borították be az ég végtelenségét, a földet elborították a vizek, és egy heves szélvihar kavarta fel ezt a sötét óceánt, amikor egy adott pillanatban az egyensúly megmutatkozott, a fény pedig újra megjelent. A „Bereshith” héber szót (*Mózes I. Könyvének* első szavát) alkotó betűk a „Beth”, a kettesség, a cselekvés által megnyilvánult ige, egy *nőnemű* betű, majd a „Resch”, a Szó és az Élet, a 20-as szám, a kettővel megszorított korong, és „Aleph”, a szellemi alapelv, az Egység, egy hímnemű betű.

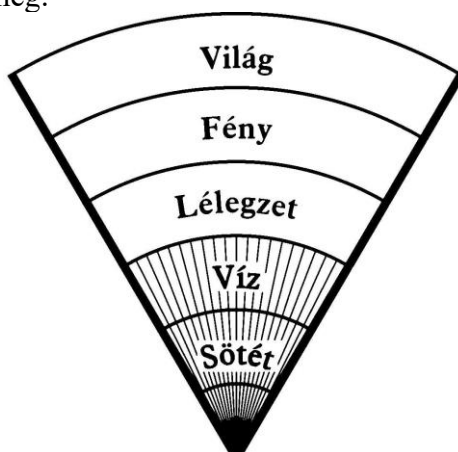
Helyezzük el ezeket a betűket egy háromszögben, és megkapjuk az abszolút Egységet, ami anélkül, hogy számokba lenne foglalva, létrehozza a számot, az első megnyilvánulást, ami 2, és ez az összhangban egyesülő kettő csak az ellentétek [szembenállások] analógiájából következően hozza létre az egyet. Ez az, amiért Istent Elohim-nak (többes szám) nevezik.

Mindez nagyon szellemes, de sok fejtörést is okozó, azonkívül téves is. Mert az első mondat, „A sötét mélység fölött voltak a vizek” következtében a francia kabbalista eltéríti a tanulmányozót a helyes csapásról. Ezt egy keleti tanítvány első pillantásra megérti, de még egy avatatlan is felfoghatja. Mert ha a tohuwabohu „alul” van, a vizek pedig „felül”, akkor ez a kettő meglehetősen messze van egymástól, pedig nem erről van szó. Ez a kijelentés nagyon fontos, mivel teljesen megváltoztatja a kozmogónia szellemét és természetét, és lehozza azt az exoterikus *Mózes I. Könyvével* azonos szintre. A tohuwabohu a „nagy mélység”, és azonos „a káosz vizeivel”, vagy az őseredeti sötétséggel. A helyzet másképpen történő megfogalmazása mind a „nagy mélységet”, mind a „vizeket” – amiket nem lehet elkülöníteni a jelenségek világán kívül – térben korlátozottá, természetében pedig feltételhez kötötté teszi. Így Éliphas abbéli szándékában, hogy eltitkolja az ezoterikus filozófia utolsó szavát, elmulaszt – akár szándékosan, akár nem, ez nem számít – rámutatni az egyetlen valódi okkult filozófia alapelvére,

nevezetesen az Egy Örök Isteni Elem egységére és tökéletes homogenitására, és a Istenségből egy férfi Istent csinál. Azután ezt mondja:

A vizek fölött volt az Elohim [a teremtő Dhyân Chohan-ok] erős Lehelete. A Lehelet fölött megjelent a Fény, a Fény fölött pedig az Ige,... amely létrehozta azt.

Nos, a helyzet ennek éppen a fordítottja, az őseredeti Fény az, ami létrehozza az Igét vagy a Logoszt, aki pedig létrehozza a fizikai fényt. Mondandójának bizonyítására és szemléltetésére a következő ábrát adja meg:



Ezt látva bármely keleti okkultista nem habozna kijelenteni, hogy ez egy „baloldali” mágikus ábra. Teljesen meg van fordítva, és a vallási gondolkodás harmadik szintjét jeleníti meg, ami a Dvarapa Yugában elterjedt, amikor az egy princípium már szétvált férfira és nőre, az emberiség pedig közeledik az anyagiságba való bezuhanáshoz, ami elhozza a Kali Yugát. A keleti okkultizmus tanulója ezt így rajzolná le:



A Titkos Tanítás ugyanis azt tanítja, hogy az Univerzum újraépítése a következő módon történik: Az új keletkezés időszakaiban az örökös mozgás Leheletté válik, a Leheletből jön elő az őseredeti Fény, aminek sugárzásán keresztül nyilvánul meg a sötétségben elrejtett Örök Gondolat, és ez válik az Igévé (Matrává).^{25/4} Az (a Mantra vagy Ige) az, amiből minden Ez (az UniverEzum) a létezésbe áradt.

Éliphas Lévi a továbbiakban ezt mondja:

^{25/4} Exoterikus értelemben a Mantra (vagy az a pszichikus jellemző vagy erő, ami az érzékelést vagy gondolatot szállítja) a *Védák* régebbi része, a második rész, amiből a *Bráhmana*-k állnak. Az ezoterikus fogalomrendszerben a Mantra az isteni mágian keresztül testté vagy tárgyasulttá tett Ige.

Ez [a rejtett Istenség] kibocsájtott egy sugarat az Örök Esszenciába [a tér vizeibe], és ezzel megtermékenyítve az őseredeti csírákat, az Esszencia kiterjedt,^{25/5} megszülette a Mennyei Embert, akinek az elméjéből született meg minden forma.

A *Kabalah* szinte ugyanezt állítja. Ahhoz, hogy megtudjuk, mit is tanít valójában, meg kell fordítanunk a sorrendet, fel kell cserélnünk a „fölött”-et a „-ban -ben”-nel, mivel nyilvánvalóan nem lehet semmi „fölött” vagy „alatt” az Abszolútban. Ez az, amit mond:

A vizek fölött van az Elohim erős Lehelete, a Lehelet fölött a Fény, a Fény fölött az Ige, vagy a Szó, ami azt megteremtette. Itt látjuk a fejlődés szféráit: a sötét központból (sötétségből) a lelkek[?] a fényes terület felé kényszerülnek. A legalsó kör aljánál van a tohuva-bohu vagy a káosz, amely megelőz minden megnyilvánulást [*Naissances* – keletkezés], majd a Vizek területe, majd a Leheleté, majd a Fényé, végül pedig az Igéé.

A fenti mondatok felépítése azt mutatja, hogy a művelt papnak határozott hajlama volt az antropomorfizált teremtésre, még akkor is, ha az utóbbinak előre létező anyagból kellett ki-formálódnia, ahogyan ezt a *Zohar* eléggé világosan bemutatja.

Ez az, ahogyan a „nagy” nyugati kabbalista megoldja a nehézséget: hallgat a fejlődés első szintjéről, és elképzeli egy második káoszt. Így mondja:

A tohuva-bohu a latin *Limbus* [a pokol tornáca – a ford.], vagy az élet hajnalának és alkonyának szürkülete.^{25/6} Örökös mozgásában^{25/7} folyamatosan összehúzódik,^{25/8} és a bomlás munkája gyorsul, mert a világ a megújulás felé halad.^{25/9} A héberek tohuva-bohu-ja nem pontosan a dolgok összezavarodása, amit a görögök káosznak neveznek, és aminek leírását megtaláljuk Ovidius *Metamorphosis*-ának kezdetén. Az valami nagyobb és mélysegebb, ez a vallás alapja, Isten anyagiatlanságának filozófiai megerősítése.

Sokkal inkább egy személyes Isten anyagiságának a megerősítése. Ha az embernek az Istenségét a régiók Hádészében kell keresnie, akkor már nem csodálkozhatunk azokon a vádakon, amiket az egyház a nyugati kabbalában megénekelt „boszorkányok” és a varázslók ellen hozott fel, vagyis, hogy a kecske Mendes-t vagy a bizonyos szellemek és elementálok által megszemélyesített ördögöt imádják. De annak a feladatnak a tükrében, amit Éliphas Lévi maga elé állított – tehát hogy összeegyezteti a zsidó mágiát a római klerikalizmussal –, nem mondhat semmi mást.

Ez után megmagyarázza Mózes I. Könyvének első mondatát:

Mutassuk be a szent szövegek közkeletű fordításának egyik oldalát, és lássuk, mi rejtőzik Mózes I. Könyvének első fejezetében.

Ezt követően teljesen pontosan ismerteti a héber szöveget, de latin betűkkel átírja:

Bereschith Bara Eloim uth aschamam ouatti aares ouares ayete Tohu-vah-bohu. ... Ouimas Eloim rai avur ouiai aour.

Majd pedig megmagyarázza:

Az első szó, a „Bereschith” „keletkezést” jelent, olyan szó, ami egyenértékű a „természettel”.

^{25/5} A „Brahmá” szó titkos jelentése „kiterjedés”, „gyarapodás”, „növekedés”.

^{25/6} Miért nem adja meg egyből a teológiai jelentését, ahogyan azt a Webster-ben megtaláljuk? A római katolikusoknál ez egyszerűen „purgatóriumot” jelent, a határvidéket a mennyország és a pokol között (*Limbus patrum* és *Limbus infantum*), az egyik minden ember számára, akár jók, rosszak vagy semlegesek, a másik pedig a megkereszteltlen gyerekek lelkei számára! A régióknál egyszerűen azt jelentette, amit az *Esoteric Buddhism*-ban a Kâma Loka-nak neveznek, ami a Devachan és az Avitchi között van.

^{25/7} Nyilvánvalóan mint káosz, az örök elem, nem pedig mint Kâma Loka.

^{25/8} Bizonyíték arra, hogy ezzel a szóval Éliphas Lévi a földi Âkasha legalsóbb régiójára gondol.

^{25/9} Egyértelműen csak a periodikus világunkkal, vagyis a földgolyóval foglalkozik.

„A keletkezés vagy létrehozás tevékenysége” – mi azt állítjuk – nem „természet”. Ezután így folytatja:

A kifejezést tehát helytelenül fordítják a *Bibliában*. Nem „kezdetben”, mert ennek a *létrehozó erő* szintjén kell lennie,^{25/10} ami így kizárná a *semmiből* való teremtés minden elképzelését, ... mivel a *semmi* nem hozhat létre valamit. Az „Eloim” vagy „Elohim” szó a teremtő erőket jelenti, és az első versnek ilyen az okkult értelme. ... „Bereschith” („természet” vagy „keletkezés”) „Bara” („teremtette”) „Eloim” („az erőket”) „Athat-ashamain” („mennyekek”), „ouath” és „oaris” („a föld”). Ez így lehet mondani: „A létrehozó potenciák teremtették a végtelenségig (örökkétartóan^{25/11}) azokat az erőket, amik a kiegyenlített ellentétek, amelyeket mennynek és földnek nevezünk, amik a teret, az illékony és szilárd testeket, a mozgást és a súlyt.

Nos, ha ez helyes, akkor túlságosan homályos annak, aki nem ismerős a kabbalista tanításokban. Nemcsak a magyarázatai nem kielégítőek és félrevezetőek – a kiadott munkáiban még rosszabbak – de a héber átírása latin betűkre is teljesen rossz. Eleve megakadályozza a tanulmányozót, aki összehasonlítani önmaga számára a héber betűk és szavak számértékeivel és megfelelő jelképeivel, hogy bármit találjon, amit ott találhat, ahol a szavakat helyesen ejtik ki a francia átírásban.

Összehasonlítva még a hindu kozmogóniával is, a filozófia, amit Éliphas Lévi kabbalista-ként ismertet, egyszerű római katolicizmus, amit a keresztény *Kabalah*-hoz illesztett. A *Histoire de la Magic* című műve ezt világosan mutatja, és feltárja a célját is, amit még csak meg sem próbál elrejtetni. Mert miközben egyházával együtt kimondja, hogy

A keresztény vallás hallgatást ír elő a pogányok szentélyei számára, és véget vet a hamis istenek tekintélyének,^{25/12}

megígéri, hogy művében bebizonyítja, a valódi Sanctum Regnum, a nagy mágikus művészet abban a betlehemi csillagban van, amely a három mágust a világ megváltójának imádására vezette. Ezt mondja:

Bizonyítani fogjuk, hogy a szent pentagram tanulmányozásának el kellett vezetnie minden mágust oda, hogy megismerjék az új nevet, amelynek minden név fölé kell emelkednie, és amely előtt minden lénynek, aki imádkozni képes, térdet kell hajtania.^{25/13}

Ez azt mutatja, hogy Lévi *Kabalah*-ja misztikus kereszténység, nem pedig okkultizmus, mert az okkultizmus egyetemes, és nem ismer különbséget a különböző régi népek „Megváltói” (vagy nagy Avatára-i) között. Éliphas Lévi nem számított kivételnek abban, hogy kereszténységet prédikált a kabbala jelmezében. Tagadhatatlanul „a modern okkult filozófia legnagyobb képviselője” volt, ahogyan ezt általában a római katolikus országokban tanítják, ahol azt hozzáillesztették a keresztény tanulmányozók eleve kialakult nézeteihez. Viszont soha nem tanította a valódi egyetemes *Kabalah*-t, és a legkevésbé sem tanította a keleti okkultizmust. Hasonlítsa össze a tanulmányozó a keleti és a nyugati tanításokat, és nézze meg, hogy az *Upanishad*-ok filozófiája ennek a nyugati rendszernek vajon „elérte-e már az érzékelési tartományát”. Mindenkinél joga van védelmeznie azt a rendszert, amit előnyben részesít, de amikor ezt teszi, nem szükséges sértegetnie embertársa másik rendszerét.

^{25/10} Az erők „újraébredésében” helyesebb lenne.

^{25/11} Egy olyan tevékenységet, ami a végtelenségig szüntelenül tart, nem lehet „teremtésnek” nevezni, ez fejlődés, és a görög filozófusok valamint a hindu védantisták örökkévaló vagy örökös valamivé válása. Ez a Sat és Parmenides Létsége, vagyis a létezés azonos a gondolattal. Akkor hogyan mondhatjuk azt, hogy a potenciák „mozgást teremtenek”, amikor látható, hogy a mozgásnak soha nem volt semmilyen kezdete, hanem az örökkévalóságban létezett? Miért nem mondja, hogy az újraébredt potenciák átvitték a mozgást az örökkévalóból a létezés időleges síkjára? Nyilvánvalóan ez nem teremtés.

^{25/12} *Histoire de la Magic*, Bevezetés, 1. oldal.

^{25/13} *Histoire de la Magic*, Bevezetés, 2. oldal.

A kereszténység sok alapvető „igazságai” és a brahmanizmus „mítosza” közötti nagy hasonlóság nézőpontjából komoly kísérletek történtek mostanában annak bebizonyítására, hogy a *Bhagavad Gita* és a legtöbb *Bráhmana* és *Purâna* jóval későbbi, mint a mózesi könyvek, sőt még mint az *Evangéliumok* is. Viszont ha lehetséges is lenne valamilyen kikényszerített sikert elérni ezen a téren, az ilyen okoskodás nem érhetné el a célját, mert a *Rig Vêda* még akkor is megmarad. Lecsökkentve a neki tulajdonított kort a legmodernebb határokig, a keletkezési ideje így sem tehető *Mózes Öt Könyvével* azonosnak, amik beismerten későbbiek.

Az orientalisták jól tudják, hogy nem csenhetik el a határköveket, amiket minden további vallás követ, és amiket a *Rig Vêdának* nevezett „Emberiség Bibliájában” állítottak fel. Abban szerepel, hogy az értelmes emberiség hajnalának kezdetén lefektették minden vallás és hit, az elsőtől az utolsóig minden megépített templom és egyház alapkövét, és azok még mindig ott vannak. Az egyetemes „mítoszok”, isteni és kozmikus, elsődleges és másodlagos erők megismerésének, valamennyi most létező és letűnt vallás történelmi személyiségei megtalálhatók a *Rig Vêda* hét fő istenségében és azok 330 millió kölcsönösségi viszonyában, az a hét pedig az akármennyi millióval az egy határtalan Egység sugarai.

De NEKI soha nem lehet szentségtörő imádatot felajánlani. Ő csak „a legelvontabb meditáció tárgya lehet, amit a hinduk gyakorolnak azért, hogy feloldódást nyerjenek benne”. A „teremtés” minden „hajnalának” kezdetén az örök Fény – ami a sötétség – felölti az úgynevezett káosz aspektusát, ami káosz az emberi értelem számára, de az örök gyökér az emberfeletti vagy szellemi érzékelés számára.

„Osiris a fekete Isten”. Ezeket a szavakat mondták ki az egyiptomi beavatáson „lassú lélegzéssel”, mert Osiris noumenonja a sötétség a halandók számára. Ebben a káoszban formálód-
nak meg a „vizek”, Isis anya, Aditi, stb. Ők az „élet vizei”, amelyben az őseredeti csírákat létrehozza – vagy inkább újraébreszti – az őseredeti fény. Purushottama, vagy az Isteni Szellem az, aki Nârâyana, a tér vizeinek mozgatója minőségében megtermékenyíti, és az élet lehetőségét beletölti a csírába, ami az „arany világtojássá” válik, amiben a hímnemű Brahmâ létrejön,^{25/14} és ebből emelkedik ki az első Prajâpati, a Lények Ura, és válik az emberiség ősevé. Bár nem ő az, hanem az Abszolút, amiről azt mondják, hogy tartalmazza magát az Univerzumot, viszont a hímnemű Brahmâ kötelessége, hogy megnyilvánítsa azt látható formában. Ezért őt kell összekapcsolni a fajok megteremtésével, és ő ölt magára egy fallikus jelképet Jehovah-hoz és a többi férfi istenhez hasonlóan a későbbi antropomorfizmus során. A legjobb esetben minden ilyen férfi isten, mindenek „Atyja” válik az „őstípusú emberré”. Közötte és a Végtelen Istenség között egy szakadék húzódik. A személyes istenek teisztikus vallásaiban az utóbbiak az elvont erők szintjéről lesüllyednek fizikai potenciákká. Az élet vizét – Természet Anya „mélységét” – annak földi megjelenésében szemlélik az antropomorfikus vallásokban. Vegyük észre, milyen szentté tette ezt a teológiai mágia! Szentnek tartják és istenné tették most, ahogyan régen is, szinte minden vallásban. Viszont ha a keresztények szellemi megtisztulás eszközeként használják a keresztelésben és az imádkozásban, ha a hinduk tisztelettel adóznak szent patakjaiknak, tavacskaiknak és folyóiknak, ha a párszik, mohamedánok és keresztények egyaránt hisznek segítő erejében, akkor nyilvánvalóan ennek az elemnek valamilyen nagy és okkult jelentőségének kell lennie. Az okkultizmusban a Kozmosz ötödik princípiumát jelenti, az alsó hetességben, mert az egész látható Univerzumot a víz építette fel – mondják a kabbalisták, akik ismerik a különbséget a két víz között, az „élet vize” és a „megváltás vize” között, amit teljesen összezavarnak a dogmatikus vallásokban. A „Prédikátor-király” ezt mondja magáról:

^{25/14} A vaishnavák, akik Vishnut a Legfőbb Istennek és az Univerzum megformálójának tekintik, azt állítják, hogy Brahmâ Vishnu, az „elmúlhatatlan” köldökéből ugrott ki, vagy inkább a lóthuszból, ami abból nőtt ki. A „köldök” azonban itt a központot jelenti, a végtelenség vagy Parabrahman, az Egy és Második Nélküli matematikai jelképét.

Én prédikátor, király voltam Izráelnek Jeruzsálemben. És adám az én elmémet mindazok vizsgálására és bölcsen való tudakozására, melyek lesznek az ég alatt.^{25/15}

A nagy munkáról és az Elohim dicsőségéről beszélve^{25/16} – akiket az angol *Biblia* „Úristenként” egyesít, és elmondja, hogy az Ő öltözéke fény és a mennyország a függőnye – az építőre így utal:

Aki körülvette magát világossággal, mint egy öltözettel, és kiterjesztette az egeket, mint egy kárpitot. A ki vizeken építi fel az ő palotáját,^{25/17}

valyis a Sephiroth isteni serege, aki létrehozta az Univerzumot a mélységből, a káosz vizeiből. Mózesnek és Thalésznek igaza van, amikor azt mondják, hogy csak a föld és a víz tud világra hozni élő lelket, mivel ezen a síkon a víz minden dolog eredője. Mózes beavatott volt, Thalész pedig filozófus – tehát tudós, mert abban az időben ezek rokon értelmű szavak voltak.

Ennek az a titkos jelentése, hogy a víz és a föld a mózesi könyvekben a prima matériát és a teremtő (női) princípiumot jelenti a mi síkunkon. Egyiptomban Osiris volt a tűz, Isis pedig a Föld, vagy a vele rokon értelmű víz, a két szembenálló elemnek – éppen az ellentétes tulajdonságaik miatt – szüksége van egymásra egy közös cél érdekében, ami a teremtés. A földnek szüksége van a Nap melegére és esőre, hogy kikelthesse a csírát. De a tűz és víz, vagy a szellem és anyag e teremtő tulajdonságai csupán a fizikai nemzés jelképei. Miközben a zsidó kabbalisták ezeket az elemeket csak a megnyilvánult dolgokra való használatukban jelenítették meg jelképileg, és tisztelték őket a földi élet létrehozásának jelvényeiként, a keleti filozófia csak a szellemi ősképből történő megtévesztő kiadásokként említi azokat, és semmilyen tisztátalan vagy szentségtelen gondolat nem csúfítja el annak ezoterikus vallási jelképrendszerét.

A káosz – ahogyan máshol bemutattuk – az Isten, ami Kozmoszá válik: ez a tér, ami tartalmaz mindent az Univerzumban. Ahogyan az okkult tanítás állítja, ezt hívták a kaldeaiak, az egyiptomiak és minden más nép tohuwabohu-nak, káosznak, zűrzavarnak, mert a tér a teremtés nagy tárháza, amelyből nemcsak a formák, de a gondolatok is előjönnek, amik a kifejeződésüket csak a Logoszon, a Szón, az Igén vagy Hangan keresztül nyerhetik el.

Az 1, 2, 3, 4 számok egymást követő kiadások az Anyából [térből], amint lefelé futva kialakítja öltözékét, és szétterjeszti azt a teremtés hét lépésére.^{25/18} A henger visszatér önmagához, amint az egyik vége csatlakozik a másikhoz a végtelenségben, és a 4, 3 és 2 számokat jeleníti meg, mivel a függőnynek csak ez az oldala az, amit érzékelni tudunk, az első szám pedig elveszik elérhetetlen magányában.

...Az Atya, aki a határtalan idő, létrehozza az Anyát, aki a végtelen tér az örökkévalóságban, az Anya pedig létrehozza a manvantarákban levő Atyát, amelyek az időtartamok felosztása, az a nap, amikor az adott világ egyetlen óceánná válik. Majd az Anya Nârâ-vá [vizekké, a nagy mélységgé] válik Nara [a legfelsőbb szellem] számára, hogy az kipihenje magát vagy folytassa útját. Azt mondják, ekkor az 1, 2, 3, 4 lehull, és ott marad a láthatatlan világban,

^{25/15} *Prédikátor könyve*, I. 12, 13.

^{25/16} Valószínűleg szükségtelen itt elmondani, amit mindenki tud. A protestáns *Biblia* nem a korábbi görög és latin *Bibliák* szöszerinti fordítása, azok értelmét nagyon gyakran eltorzítja, és „Istent” tesz oda, ahol „Jahve” vagy „Elohim” szerepel.

^{25/17} *Zsoltárok Könyve*, CIV. 2, 3.

^{25/18} A „teremtés” szó félreértésének elkerülése érdekében, amit nagyon gyakran használunk, a *Through the Gates of Gold* szerzőjének megjegyzéseit idézhetjük, azok világosságának és egyszerűségének köszönhetően. „A ’teremteni’ szót a hétköznapi elme gyakran azt az elképzelést leírónak érti, hogy valamit kibontani a semmiből. Teljesen világos, hogy nem ezt jelenti. Mentálisan arra kényszerülünk, hogy a Teremtőnket ellássuk a káosszal, amiből létrehozhatja a világokat. A földművesnek, aki a közösségi élet tipikus létrehozója, rendelkeznie kell az anyagaival: a földjével, az egével, esőjével és napjával és a magokkal, amiket beleszór a földbe. A semmiből nem tud semmit létrehozni. A természet az ürességből nem származhat, ott van az az anyag mögötte vagy benne, amiből egy Univerzum iránti vágyunk megformálja azt.” (72. oldal.)

míg a 4, 3, 2 a látható világokra érvényes korlátokká válik, hogy az Atya [idő] megnyilvánulásaival foglalkozzon.^{25/19}

Ez a Mahâyuga-kra vonatkozik, ami számaiban 432-vé válik, a kiegészítő nullákkal pedig 4,230,000-vá.

Továbbá rendkívül furcsa, ha egyáltalán pusztá véletlen, hogy a bibliai tohuwabohu vagy „káosz” számértékének – amely káosz természetesen az „Anyá” mélység, vagy a tér vizei – ugyanezt az értéket kell szolgáltatnia. Ugyanis egy kabbalista kéziratban az alábbiakat találjuk:

Azt mondja a mennyekről és a földről *Mózes I. Könyvének* 2. verse, hogy azok „káosz és zűrzavar” voltak, vagyis a „tohuwabohu” voltak, „és sötétség volt a mélység színe felett”, tehát „a tökéletes anyag, amelyből szerkezetet kellett létrehozni a szervezethez hiányában”. E szavak számjegyeinek sorrendje, ahogyan állnak – tehát^{25/20} a betűket számértékeikre lefordítva – 6,526,654 és 2,386. Szaknyelven szólva ezek a kulcsszámok, amik lazán összekeveredtek, a megépítés csírái és kulcsai, de egytől egyig úgy kell elfogadni, ahogyan használatban vannak, és ahogyan szükséges. Szimmetrikusan következnek a munkában, ahogyan a nagy kinyilatkoztatás első mondatát közvetlenül követik: „Rash-ban kibontotta magából az isteneket, a mennyeket és a földet”.

Szorozzuk össze a „tohuwabohu” betűinek számait jobbról balra haladva, leírva az egymást követő részeredményeket, ahogyan itt következik, és az alábbi számsorozatot fogjuk kapni: (a) 30, 60, 360, 2160, 10,800, 43,200, vagy a jellemző számjegyeket figyelembe véve: 3, 6, 36, 216, 108 és 432, (b) 20, 120, 720, 1,440, 7,200, vagy 2, 12, 72, 144, 72, 432. A sorozat 432-vel végződik, ami az ókor egyik leghíresebb száma, és ami – bár homályba burkolták – az időszámításban elmegy egészen a vízözönig.^{25/21} ...

Ez azt mutatja, hogy a számokkal való játék héber alkalmazásának a zsidókhoz Indiából kellett jönnie. Ahogyan láttuk, a végső sorozat sok más kombináción túl kiadja a 108-at és az 1008-at – Vishnu neveinek számát, amiből a 108 a jogi rózsafüzére szeméinek száma – és 432-vel végződik, az indiai és kaldeai ókor tényleg „híres” számával, ami az előbbiben a 4,320,000 éves ciklusban jelenik meg, valamint a kaldeai isteni dinasztiák 432,000 éves időtartamában.

XXVI. fejezet A bálványok és a teraphim

A kaldeai Qû-tâmy által elmondott „tündérmese” jelentése könnyen megérthető. A „hold bálványával” kapcsolatos eljárása azon alapult, hogy minden szemita Tháré, Ábrám apja előtt képmásokat készített – ő teraphim-nek nevezte azokat –, és Izrael „választott népének” megszűnt a jövőbelátása általuk. Ezek a teraphim éppen annyira „bálványok” voltak, mint bármely pogány képmás vagy szobor.^{26/1} Annak a parancsnak, hogy „ne hajolj meg faragott képmás előtt” vagy teraphim előtt, későbbi korból kell származnia, vagy pedig figyelmen kívül hagyták, mivel a meghajlás a teraphim előtt és annak istenítése úgy tűnik, annyira hagyományos és általános dolog volt, hogy az „Úr” ténylegesen megfenyegeti az izraelitákat Hosea-n keresztül, hogy megfosztja őket teraphim-jüktől.

^{25/19} Magyarázat a IX. Stanzához a ciklusokkal kapcsolatban.

^{25/20} Vagy jobbról balra olvasva a betűk és a nekik megfelelő számértékek a következők: t = 4, h = 5, bh = 2, v = 6, h = 5, v vagy w = 6, aminek eredménye „thuvbhu” = 4566256, vagyis „tohuwabohu”.

^{25/21} Ralston Skinner kézírata.

^{26/1} Azt, hogy a teraphim egy szobor volt, és nem is kicsi darab, *Sámuel* XIX. bizonyítja, ahol Michal egy teraphim-t („képmást” – ahogyan fordítják) vesz, és teszi be az ágyba, hogy Dávidot, a férjét képviselje, aki elszökött Saultól (lásd 13. és további versek). Ez méretét és alakját tekintve egy emberi forma – egy szobor vagyis valódi *bálvány*.

Mert Izrael gyermekei sok napot fognak elviselni király nélkül,... áldozatbemutatás nélkül és képmás nélkül.

A matzebah, vagy szobor, vagy oszlop jelentését úgy magyarázzák a *Bibliában*, hogy „az ephod [ruhadísz – a ford.] és teraphim nélküli”.^{26/2}

Kircher atya nagyon erősen támogatja azt az elképzelést, hogy az egyiptomi Seraphis szobra minden értelemben azonos volt azokkal a seraphim-mel vagy teraphim-mel, amik Salamon templomában voltak. Louis de Dieu ezt mondja:

Ezek talán angyalok képmásai voltak, vagy angyaloknak szentelt szobrok, e szellemek egyikének jelenlétét így vonzották be egy teraphim-be, és az válaszolt a kérdezőnek [tanácskérőnek]. Még ebben a hipotézisben is a „teraphim” szó a „seraphim-mel” válik egyenértékűvé, a „t” betűt „s”-re cserélve szíriai szokás szerint.^{26/3}

Mit mond a *Septuagint*? A teraphim-t egymás után a következőkkel fordítják: *είδωλα* – formák valaki hasonlóságára, eidolon, egy „asztrális test”, *γλυπτά* – a kifaragott, *κενοτάφια* – faragványok olyan értelemben, hogy valami rejtettet tartalmaznak, vagy gyűjtőtartályok, *θέλους* – megnyilvánulások, *ἀλήθειας* – igazságok vagy valóságok, *μορφώματα* vagy *φωτισμούς* – fénylő ragyogó hasonlóság. Az utóbbi kifejezés világosan mutatja, mi volt a teraphim. A *Vulgate* a fogalmat így fordítja: „kinyilatkoztatók”, az „üzenethozók, akik kinyilatkoztatnak”, és így bizonyossá válik, hogy a teraphim a jövendőmondók voltak. Az eleven szobrok voltak, az istenek, akik kinyilatkoztatták magukat a tömegeknek a beavatott papokon és adeptusokon keresztül az egyiptomi, kaldeai, görög és egyéb templomokban.

Ami a jövendőmondásnak, az ember sorsa megismerésének módját és a teraphim általi útbaigazítást illeti,^{26/4} elég világosan elmagyarázza Maimonides és Seldenus. Az előbbi ezt mondja:

A teraphim imádói azt állították, hogy a legfontosabb csillagok [a bolygók] fénye, amely át- és átjárja és betölti a faragott szobrokat, az angyali tulajdonság [a kormányzóké, vagyis a bolygókat éltető princípium] beszélget velük, tanítja őket sok rendkívül hasznos mesterségre és tudományra.^{26/5}

Seldenus pedig ugyanezt magyarázza, hozzátéve, hogy a teraphim-t^{26/6} a nekik megfelelő bolygók helyzete szerint építették meg és formázták meg, mindegyik teraphim-t egy különleges „csillag-angyalnak” szentelték fel, azoknak, akiket a görögök stoichæ-nek neveztek, ugyanakkor az égen elhelyezkedő ábrák szerint is, amiket az „oltalmazó isteneknek” hívtak.

Azokat, akik kijelölték az *στοιχεία*-t, *στοιχειωματικοί*-nak nevezték [vagyis a bolygók alapján jövendőt mondóknak] és az *στοιχεία*-nak.^{26/7}

Ammianus Marcellinus azt állítja, hogy a régi jövendöléseket mindig az elemek „szellemeinek” (spiritus elementorum) segítségével hajtották végre, vagy ahogyan görögül nevezték

^{26/2} *Idézett mű*, III. 4.

^{26/3} Louis de Dieu: *Genesis*, XXXI. 19. Lásd: De Mirville: III. 257.

^{26/4} „Ábrám apjának, Thárenak, a 'képmások készítőjének' a teraphim-ja a kabieri istenek voltak, és látjuk őket, hogy Miká, a daniták és mások imádják őket (*Bírák könyve*, XVII-XVIII, stb.). A teraphim azonos volt a seraphim-mel, ezek pedig kígyóábrázolások voltak, aminek az eredője a szanszkrit 'Sarpa' (a 'serpent' = kígyó), egy olyan jelkép, amit minden istennek szenteltek, mivel a halhatatlanság jelképe. Kiyun vagy Kivan isten, akit a héberek a pusztaságban imádtak, Shiva, a hindu Szaturnusz. (A zend 'h' Indiában 's', így a 'Hapta' 'Sapta', a 'Hindu' pedig 'Sindhaya'. – A. Wilder) Az 's' folyamatosan lágyul 'h'-vá Görögországtól Calcuttaig, a Kaukázustól Egyiptomig – mondja Dunlap. Ezért a 'k', a 'h' és az 's' betűk felcserélhetők. A görög történet bemutatja, hogy Dardanus, az arkádiai, miután megkapta hozományként, elvitte azokat Samothrace-ba, onnan pedig Trójába, és imádták azokat jóval Tyre vagy Sidon dicsőségének ideje előtt, bár az előbbi i.e. 2760-ban építették. Akkor honnan is örökölte őket Dardanus?” (*Isis Unveiled*, I. 570.)

^{26/5} Maimonides: *More Nevochim*, III. XXX.

^{26/6} Azokat, amelyeket a Napnak szenteltek, aranyból készítették, a Holdnak szenteltek pedig ezüstből.

^{26/7} *De Diis Syriis, Teraph.* II. Syat. 31. oldal.

őket: *πνεύματα τῶν στοιχείων*. Nos, az utóbbiak nem a csillagok (bolygók) „szellemei”, nem is isteni lények, egyszerűen azok a teremtmények, amelyek a nekik megfelelő elemeket lakják, és amelyeket a kabbalisták elementáris szellemeknek, a teozófusok pedig elementáloknak hívnak.^{26/8} Kircher atya, a jezsuita ezt mondja olvasóinak:

Minden istennek voltak ilyen jövődőlő eszközei, hogy azokon keresztül beszéljenek. Mind-egyiknek megvolt a maga sajátossága.

Serapis a mezőgazdasággal kapcsolatban adott útmutatásokat, Anubis a tudományokról tanított, Hórusz pszichikus és spirituális kérdésekben adott tanácsot, Isis-szel a Nílus áradásáról tanácskoztak, és így tovább.^{26/9}

Ez a történelmi tény, amit az egyik leghozzáértőbb és legműveltebb jezsuita ismertet, szerencsétlen dolog „Izrael Úristene” tekintélye számára, azon kijelentései szempontjából, hogy elsőbbséggel rendelkezik, és ő az *egyetlen* élő Isten. Jehovah, magának az *Őszövétségnek* a beismerése szerint is, kiválasztottjával pontosan ilyen módon beszélgetett, ez pedig egyenrangúvá teszi az összes többi pogány istennel, még az alacsonyabb rendű osztályokkal is. A Bírák könyve XVII-ben olvashatunk Micah-ról, akinek volt egy ephod-ja és egy faragott teraphim-je, és azt Jehovah-nak szentelte (lásd a *Septuagint* és a *Vulgate*), ezeket a tárgyakat egy öntőmunkás készítette abból a kétszáz ezüst shékelből, amit az anyja adott neki. Igaz, a Jakab király-féle „Szent Biblia” úgy magyarázza meg ezt a kissé bálványimádást, hogy:

Azokban az időkben nem volt király Izraelben, hanem minden ember azt cselekedte, amit saját maga jónak látott.

Viszont ennek a tevékenységnek hagyományosnak kellett lennie, mivel Mikah, miután elfogadott egy papot, egy jövőmondót az ephod-jához és a teraphim-jához, kijelentette: „Most már tudom, hogy az Úr jót fog tenni velem”. Ha pedig Mikah cselekedete – akinek

Volt egy istenek háza, és készített egy ephod-ot és teraphim-t, és az egyik fiát felszentelte az ő szolgálatukra, és azt a „faragott képmást” is „az Úrnak ajánlotta” az anyja által – most előzetesen úgy látszik, hogy abban az időben nem volt mindenki által egyformán gyakorolt egyetlen vallás. Hogyan hibáztathatja a latin egyház ezt a cselekedetet, amikor Kircher, az egyik legjobb írója a teraphim-t „az ősi kinyilatkoztatások szent eszközeinek” nevezi, amikor *Mózes I. Könyve* úgy mutatja be Rebecca-t, hogy megy „az Urat megkérdezni”,^{26/10} az Úr pedig válaszol neki (nyilvánvalóan teraphim-ján keresztül), és számos jövődölést ad neki? Ha pedig ez nem elegendő, ott van Saul, aki sajnálja az ephod hallgatását,^{26/11} és Dávid, aki felvilágosítást kér a thummim-től, és szóbeli tanácsot kap az Úrtól azzal kapcsolatban, hogy mi a legjobb mód az ellenségei megölésére.

A thummim és az urim – azok a tárgyak, amikhez napjainkban annyi találgatás és feltételezés kötődik – nem a zsidók találmánya volt, és nem is tőlük ered, a részletes útmutatás ellenére sem, amit Jehovah Mózesnek adott róluk. Ugyanis az egyiptomi templomok paphierophantja egy drágakövekből készült melldísz viselt, ami mindenképpen hasonló volt az izraeliták főpapja által viselthez.

Egyiptom, főpapjai a nyakukba akasztva egy zafír képet viseltek, amit *Truth*-nak nevezték, amelyben az igazság megnyilvánulása szemmel láthatóvá vált.

^{26/8} Azok, amiket a kabbalisták *elementáris* szellemeknek neveznek, a szilfek, gnómok, undinék és a szalamanderek, röviden természetszellemek. Az angyalok szellemei külön osztályt képeztek.

^{26/9} *Oedipus*, II. 444.

^{26/10} *Idézett mű*, XXV. 22. és továbbiak.

^{26/11} Az ephod egy vászon öltözék volt, amit a főpap viselt, de amint a thummim-ot hozzátették, a jövődölés teljes felszerelését gyakran egyetlen szóban, az ephod-ban foglalták össze. Lásd I. *Sámuel*, XXVIII. 6, és XXX. 7, 8.

Seldonus nem az egyedüli keresztény író, aki egybeveti a zsidó és a pogány teraphim-t, és kifejezi a meggyőződését, hogy az előbbieket az egyiptomiaktól vették át azt. Döllinger, egy mindenekelőtt katolikus író továbbá ezt mondja:

A teraphim-t sok zsidó családban használták, és fennmaradt Josiah idejéig.^{26/12}

Ami Döllinger, egy pápista, és Seldonus, egy protestáns véleményét illeti – akik mindketten a zsidók teraphim-jában Jehovah-t látják, míg a pogányokéban „gonosz szellemeket” – az az egyházi gyűlölködés és szektásság szokásos egyoldalú ítélete. Seldonus-nak azonban igaza van, amikor azt állítja, hogy a régi időkben minden ilyen kommunikációs módot elsődlegesen csak az isteni és angyali közlések céljából hoztak létre. Viszont

A szent szellem (inkább szellemek) [nem kizárólag] Izrael gyermekeihez szóltak az urim-en és a thummim-en keresztül, amíg csak a sátortemplom fennmaradt,

ahogyan Dr. A. Cruden szeretné, hogy az emberek elhiggyék. Nem is csak kizárólag a zsidóknak volt szüksége „sátortemplomra” egy ilyen típusú teofánista vagy isteni kommunikációhoz, mert a thummim-nak nevezett semmilyen Bath-Kolt (vagy „az isteni hang leányát”) nem hallhatták meg sem a zsidók, sem a pogányok, sem a keresztények, hacsak nem volt egy hozzá illő sátortemplomuk. A „sátortemplom” egyszerűen a mágia idejének az ősi telefonja volt, amikor az okkult képességeket a beavatás során megszerezték – csakúgy, mint most is. A XIX. század felcserélte meghatározott fémekből, fából és különleges alkatrészekből álló elektromos telefonnal a „sátortemplomot”, és természeti közvetítő eszközöket használ főpapok és hierophant-ok helyett. Akkor miért kellene az embereknek csodálkozniuk, hogy a bolygói szellemek és istenek elérése helyett a hívőknek most az elementáloknál és életre keltett burkoknál – Porphyrius démonainál nem magasabb rendű lényekkel kell társalogniuk? Azt, hogy kik voltak ezek, leplezetlenül elmondja az *On the Good and Bad Demons* című művében:

Azok, akik arra törekednek, hogy isteneknek tekintsék őket, és akiknek a vezetője azt igényli, hogy ismerjék el a Legfőbb Istenségnek.

Tagadhatatlanul – és nem a teozófusok azok, akik valaha is kétségbe vonják a tényt – vannak jó, de vannak rossz szellemek is, jóakarató és rosszakarató „istenek”, minden korban. Minden gondot az okozott, és okoz ma is, hogy felismerjük, melyik milyen. Erről pedig azt állítjuk, hogy a keresztény egyház nem tudja jobban, mint az avatatlan nyája. Ha bármi is bizonyítja ezt, akkor a leghatározottabban a számtalan teológiai baklövés, amit ezen a területen elkövettek. Haszontalanság a pogányok isteneit „ördögöknek” nevezni, majd pedig lemásolni a jelképeiket ilyen szolgai módon, a jó és a rossz közötti különbségnek annál nem súlyosabb bizonyítékkal érvényt szerezni, hogy mert az egyik keresztény, a másik pogány. A bolygókat – az állatöv elemeit – nem csak Heliopoliszban ábrázolták az „elemek misztériumainak” (elementorum arcana-nak) nevezett 12 kövel. Sok ortodox keresztény író szakértelme szerint ezek megtalálhatók voltak Salamon templomában is, és a mai napig láthatók számos régi olasz templomban, de még a párizsi Notre Dame-ban is.

Az ember tényleg mondhatja azt, hogy a Kelemen *Stromateis*-ében levő figyelmeztetés hiába hangzott el, noha a feltételezések szerint a Szt. Péter által kimondott szavakat idézi. Ezt mondja:

Ne imádjátok Istent úgy, ahogyan a zsidók teszik, akik azt gondolják, hogy ők az egyedüliek, akik ismerik az Istenséget, és nem veszik észre, hogy Isten helyett angyalokat, a holdhónapokat és a holdat imádják.^{26/13}

^{26/12} *Paganism and Judaism*, IV. 197.

^{26/13} *Idézett mű*, I. VI. 5.

A fentiek elolvasása után ki az, aki nem érez csodálkozást, hogy a keresztények – függetlenül attól, hogy megértették a zsidók e tévedését – még mindig a zsidó Jehovah-t imádják, azt a szellemet, aki a teraphim-jén keresztül beszélt! Ez így van, és azt, hogy Jehovah egyszerűen Izrael népének az „oltalmazó szelleme” volt – csupán a pneumata tōn stoicheiōn (vagyis „az elemek nagy szellemeinek”) egyike volt, még csak nem is egy nagy „bolygói szellem” – Szt. Pál és Alexandriai Kelemen szaktekintélye bizonyítja, ha az általuk használt szavak valamit is jelentenek. Az utóbbinál a *στοιχεία* szó nemcsak elemeket jelent, hanem

Teremtő kozmológiai princípiumokat is és az állatöv, a hónapok, a napok fontos jegyeit [vagy csillagképeit], a Napot és a Holdat.^{26/14}

Arisztotelész ugyanilyen értelemben használta a kifejezést. Azt mondja, *τῶν ἀστροῶν στοιχεία*,^{26/15} míg Diogenész Laertiusz *δώδεκα στοιχεία*-nak, az állatöv 12 jegyének nevezte.^{26/16} Nos, miután rendelkezünk Ammianus Marcellinus meggyőző bizonyítékával azzal a jelenséggel kapcsolatban, hogy

A régi jövendölések mindig az elemek szellemeinek segítségével történtek,

vagy az ugyanilyen *πνεύματα τῶν στοιχείων*-nal, és látunk a *Bibliában* számos részt, hogy (a) az izraeliták – beleértve Saul és Dávidot – ugyanehhez a jövendöléshez folyamodtak, és ugyanezeket az eszközöket használták, és (b) hogy az „Uruk” – nevezetesen Jehovah – volt az, aki válaszolt nekik, akkor mi mást hihetnének Jehovah-ról, mint hogy egy „spiritus elementorum” volt?

Ebből eredően az ember nem lát nagy különbséget „a Hold bálványa” – a kaldeai teraphim, amin keresztül Szaturnusz beszélt – és az urim és thummim bálványa, Jehovah szócsöve között. Az okkult rítusok, amik kezdetben tudományosak voltak – és a legünnepelesebb és legszentebb tudományt jelentették –, az emberiség varázslássá való lealacsonyítása során elbuktak, és azokat ma „babonaságnak” nevezik. Ahogyan Diogenész magyarázza a *History*-jában:

A kaldhi-k, miután hosszas megfigyeléseket tettek a bolygókról, és bárki másnál jobban ismerték mozgásaik és hatásaik jelentését, előre jelezték a népnek a jövőjüket. Az *öt* nagy gömbörről – amiket az értelmezők hozzánk hasonlóan bolygóknak neveznek – szóló tanításukat tartják a legfontosabbnak. Bár azt állítják, hogy a Nap az, ami ellátja őket a nagy eljövendő eseményekkel kapcsolatos legtöbb előrejelzéssel, mégis kifejezetten Szaturnuszt imádják. Ilyen jóslásokat sok királynak adtak, különösen Nagy Sándornak, Antigonus-nak, Seleneus-nak, Nicanor-nak, stb. ... amelyek olyan csodálatos beteljesedtek, hogy az emberek megdöbbentek a csodálkozástól.^{26/17}

A fentiekből következik, hogy a Qû-tâmy, a kaldeai adeptus által tett kijelentés – abban az értelemben, hogy mindazt, amit közöl az avatatlanoknak szóló munkájában, Szaturnusz mondta a Holdnak, az utóbbi a bálványának vagy teraphim-jának, az pedig neki, hogy leírja – nem jelent jobban bálványimádást, mint a Dávid király által ugyanilyen módon végzett gyakorlat. Ezért nem sikerül sem apokrifet, sem „tündérmesét” látni benne. Az említett kaldeai beavatott a Mózesnek tulajdonított időszakot messze megelőzően élt, amikor is a szentély szent tudománya még ragyogó állapotban volt. Csak akkor kezdett hanyatlani, amikor a Lucian-hoz hasonló gúnyolódókat elfogadták, és az okkult tudomány gyöngyszemeit túl gyakran vetették a kritizálás és a tudatlanság éhes kutyáinak.

XXVII. fejezet Az egyiptomi mágia

^{26/14} *Discourse to the Gentiles*, 146. oldal.

^{26/15} *De Gener.* I. II. IV.

^{26/16} Lásd Ménage: *Cosmos*, I. VI. 101. §.

^{26/17} *Idézett mű*, I. II.

Az okkultizmus tanulmányozói közül néhányunknak lehetősége volt megvizsgálni egyiptomi papiruszokat – azokat az élő, vagy inkább újraélesztett tanúkat arra, hogy a jó és a rossz mágiát sok ezer évvel korábban, az idők éjszakájában gyakorolták. A papirusz használata egészen az i.sz. VIII. századig uralkodó volt, amikor is lemondtak róla, a készítése pedig kiment a divatból. A kiásott dokumentumok közül a legérdekesebbeket azonnal megvásárolták, és kivitték az országból. Így is sok, csodálatosan fennmaradt papirusz található a kairói Bulakban, bár a legnagyobb részüket soha nem olvasták el helyesen.^{27/1}

Mások – amelyeket elvittek, és Európa múzeumaiban és közkönyvtáraiban találhatók meg – rosszabbul jártak. Vicomte de Rougé idejében, mintegy 25 éve csak néhányukat „fejtették meg kétharmad részben”, és közöttük azt a néhány legérdekesebb legendát, amiket közbevetőleg szűrtak be azért, hogy megmagyarázzák a királyi kiadásokat, találjuk meg a Szent Leírások katalógusában.

Ezt ellenőrizhetjük az úgynevezett „Harris”- és Anastasi-gyűjteményben és néhány, mostanában kiásott papiruszon, amik közül az egyik leírást tartalmaz mágikus fortélyok egész sorozatáról, amiket II. és III. Ramszesz fáraók előtt végeztek. Az első említett tényleg érdekes dokumentum. Ez az i.e. XV. századból származó papirusz, amit V. Ramszesz, a 18. dinasztia utolsó királyának uralkodása alatt írtak, és Thoutmes írnok munkája, aki lejegyzett néhány eseményt sikkasztókkal kapcsolatban, amik Paophs hónapjának 20. és 30. napján történtek. A dokumentum bemutatja, hogy abban a „csodák” idejében Egyiptomban adófizetőket nemcsak kizárólag az élők között találtak, hanem minden múmia közéjük tartozott. Minden dologra adót vetettek ki, és a múmia Khou-ját, amely nem jelent meg a tárgyaláson, megbüntette „a pap-ördögűző, aki megfosztotta azt a cselekvés szabadságától”. De vajon mi volt a Khou? Egyszerűen a holttest vagy múmia asztrális teste vagy lebegő árnya – az, amit Kínában Hau-en-nek, Indiában pedig Bhût-nak neveznek.

Ezt a papiruszt napjainkban olvasva egy orientalista szinte biztos, hogy undorodva dobja félre, az egész dolgot a régiek vaskos babonásságának tulajdonítva. Tényleg elképesztőnek és megmagyarázhatatlannak kellett legyen ennek az egyébként magasan filozofikus és civilizált népnek a homályossága és hiszékenysége, ha ilyen sok egymást követő korszakon, évezredek keresztül egy egymást folyamatosan becsapó rendszert tudtak követni! Olyan rendszert, amelyben az embereket félrevezették a papok, a papokat a király-hierphant-jaik, magukat az utóbbiakat pedig rászedték a szellemek, amik nem voltak mások, mint „a hallucináció gyümölcsei”. Azt mondják nekünk, hogy az egész ókor, Menes-től Kleopátráig, Manu-tól Vikramaditya-ig, Orfeusztól az utolsó római madárjósig hisztériás volt. Ennek így kellett lennie, hacsak az egész rendszer nem szélhámoszágon alapult. Az életet és a halált szentesített „bűvészkedés” irányította, és annak uralma alatt volt. Ugyanis alig van olyan papirusz, legyen az egy egyszerű adásvételi szerződés, a leghétköznapibb típusú ügylethez tartozó okirat, amiben ne keveredne a fehér és a fekete mágia. Úgy tűnik, mintha a Nílus szentesített írnokai szándékosan és a fajgyűlölet prófétai szellemében végrehajtották a hitetlen és még meg nem született eljövendő fehér faj félrevezetésének és meggondolkodtatásának a (számukra) leghaszontalanabb feladatát! Akárhogyan is, a papiruszok tele vannak mágiával, akárcsak a sztélék. Megtudjuk továbbá, hogy a papirusz nem pusztán egy sima felületű pergamen volt, egy szövet, ami

^{27/1} „Azokon a pergameneken használt karakterek – írja De Mirville – néha hieroglifák, függőlegesen elhelyezve, egyfajta vonalas gyorsírás (rövidített karakterek), ahol a képet gyakran egy sima vonássá egyszerűsítik. Más esetekben vízszintesen helyezik el, olyankor hieroglif vagy szent írás, amely jobbról balra halad, mint minden semita nyelvben. A legújabbak az ország karaktereit tartalmazzák, amiket hivatalos dokumentumokban, leginkább szerződésekben, stb. használnak, de amiket Ptolemaiosz óta az emlékműveken is alkalmaznak”. V. 81, 82. A Harris-papirusz másolata, amit Chabas fordított le – *Papyrus magique* – megtekinthető a British Museum-ban.

Egy cserjéből származó faszerű anyagból készült, amelynek a vékony héjait egymásra helyezték, így készítve el egyfajta írópapírt,

de magát a cserjét, a pergamen elkészítéséhez a szerszámokat és eszközöket előzőleg mind alávetették egy mágikus előkészítő eljárásnak – az istenek elrendelésének megfelelően, akik megtanították ezt a mesterséget, ahogyan az összes többit is a pap-hierophant-oknak.

Van azonban néhány modern orientalista, akik gyanítani látszanak az ilyen dolgok valódi természetét, és különösen az analógiát és kapcsolatot, ami fennáll a régi idők mágiája és a mi modern kori jelenségeink között. Az egyik közülük Chabas, aki a „Harris” papirusz fordításában megengedi magának a következő észrevételt:

Anélkül, hogy Hermész botjának lenyűgöző szertartásaihoz vagy egy kifürkészhetetlen miszticizmus homályos formuláihoz folyamodna, napjainkban egy mesmerizáló néhány kézmozdulat segítségével megzavarja egy páciens szervi jellemzőit, emlékezetébe vési idegen nyelvek ismeretét, távoli országokba vagy titkos helyekre viszi át őt, kitaláltatja vele azok gondolatait, akik nincsenek jelen, lezárt leveleket olvas el, stb. ... A modern szibilla kuckója egy szerény szoba, Pythia háromlábú székét egy kis kerek asztal helyettesíti, egy kalap, egy tábla, a legközönségebb fajtajú bútorzat. Csak az utóbbi még különb az ókori orákulumnál [honnan tudja M. Chabas?], mivel az utóbbi csak beszélt,^{27/2} míg napjaink orákuluma leírja a válaszait. A médium parancsára halottak szellemei szállnak le, hogy megrecsegtessék a bútorokat, és elmúlt századok szerzői adják át nekünk az általuk írt munkákat a síron túlról. Az emberi hiszékenységnak semmivel sem szűkebbek a határai napjainkban, mint a történelmi idők hajnalán voltak. ... Ahogyan a teratológia az általános fiziológia lényeges részét képezi, úgy az *állítólagos* okkult tudományok az emberiség évkönyveiben olyan helyet foglalnak el, ami nem jelentéktelen, és több okból is rászógnak a filozófus és a történész figyelmére.^{27/3}

Kiválasztva a két Champollion-t, Lenormand-ot, Bunsen-t, Vicomte de Rougé-t és számos más egyiptológust, hogy mellettünk tanúskodjanak, lássuk, mit mondanak az egyiptomi mágiáról és varázslásról. Megszabadulhatnak a nehézségtől, ha mindezt „babonás hittelt” és gyakorlattal magyarázzák, azokat idült pszichológiai és fiziológiai zavartságnak és közös hisztériának tulajdonítva, ha úgy akarják. A tények azonban ott vannak, ránk bámulnak e rejtélyes papiruszok százaiból, amiket négy, öt vagy még több ezer év pihenés után ástak ki, a vízőzön utáni mágiáról szóló csodás tartalmukkal és bizonyítékaikkal.

Egy Thébában található kis könyvtár begyűjtötte az ősi irodalom mindenféle töredékét, amiket Mózes elfogadott korára teszik. Könyvek vagy kéziratok az etikáról, történelemről, vallásról és orvoslásról, naptárak és nyilvántartások, versek és regények – minden – lehetett abban a becses gyűjteményben. A régi legendákra pedig – rég elfelejtett korok hagyományaira (ne feledjük: a legendákat a mózesi időkben jegyezték fel) – már úgy hivatkoznak bennük, mint amik a múlt homályából erednek, az istenek és az óriások dinasztiáinak időszakából származnak. A fő tartalom azonban a fekete mágia elleni ördögűző formulák és temetkezési szertartások, valódi breviáriumok, vagy minden, az örökkévalóságban zárandókló-utazó útikalauzai. Ezeket a temetkezési szövegeket általában papi karakterekkel írták. A papirusz tetején mindig egy sorozat jelenetet helyeznek el, amik azt mutatják, hogy az elhunyt megjelenik egymás után az istenek serege előtt, akiknek meg kell őt vizsgálniuk. Azután következik a

^{27/2} És mi van a „Mene, mene, tekell, upharsin”-nal, a szavakkal, amiket „egy ember kezének ujjai”, akinek a teste és a karja láthatatlan maradt, írták Belshazzar palotájának falaira? (*Dániel*, V.) Mi van Simon Mágus írásával, és a mágikus karakterekkel a beavatás kriptájának falain és a levegőben, nem említve a kőlapokat, amikre Isten ujjai írta a parancsolatokat? Az egyik Isten és a többi isten írása között a különbség – ha van – csak azok megfelelő természetében rejlik, és ha a fát a gyümölcseről ismerjük meg, akkor az elsőbséget mindig a pogány isteneknek kell megkapniuk. Ez a halhatatlan „Lenni, vagy nem lenni”. Vagy mindegyik – legalábbis lehet – igaz, vagy biztosan mindegyik csupán jámbor ámitás és hiszékenység eredménye.

^{27/3} *Papyrus Magique*, 186. oldal.

lélek megítélése, míg a harmadik esemény az adott léleknek az isteni fénybe történő bebocsátásával kezdődik. Az ilyen papiruszok gyakran 12 m hosszúak.^{27/4}

A következőket általános leírásokból kivonatoljuk. Be fogjuk mutatni, a maiak hogyan értik és értelmezik az egyiptomi (és más) jelképrendszert.

Nevo-loo (vagy Nevolen) pap Louvre-ban található papiruszát választhatjuk egyik példaként. Mindenekelőtt van a bárka, ami a koporsót szállítja, egy fekete láda, ami az elhunyt múmiáját tartalmazza. Az anyja, Ammenbem-Heb és a nővére, Hooissanoob a közelben van, a holttest fejénél és lábánál áll Nephtys és Isis vörösbe öltözve, hozzájuk közel pedig Osiris egyik papja, leopárdbőrbe öltözve, jobb kezében a tömjénfüstölője, négy segítő pedig a múmia belső szerveit viszi. A koporsót (a sakálfejű) Anubisz isten kapja meg a halottsírató aszszonyok kezéből. Ezután a lélek felemelkedik az elhunyt múmiájától és Khou-jától (asztrális testétől). Az előbbi elkezd imádkozni kelet négy védőszelleméhez, a szent madarakhoz és egy kosként ábrázolt Ammonhoz. Bejutva az „Igazság palotájába”, az elhunyt bírái elé kerül. Amíg a lélek, egy szkarabeusz Osiris jelenlétében áll, asztrális Khou-ja az ajtónál van. Sok nevetést váltanak ki nyugaton a különböző istenségeknek szóló invokációk, akik a múmia és az élő emberi test egyes végtagjai felett uralkodnak. Csak hogy megítéljük: Petamenoph múmiájának papiruszán „az anatómia istenéről szóló írássá válik”, „asztrológiát alkalmaznak a fiziológiára”, vagy inkább „az emberi test anatómiájára, a szívre és a lélekre”. Az elhunyt „haja a Nílushoz tartozik, a szemei Vénuszhoz (Isishez), a fülei Macedo-hoz, a trópusok védelmezőjéhez, az orra Anubiszhoz, bal halántéka ahhoz a szellemhez, amely a Napban lakozik. ... Elfogadhatatlan képtelenségek és alantas imák micsoda sorozata... Osirishez, könyörögve hozzá, hogy adjon az elhunytak a másvilágon libákat, tojásokat, sertéshúst, stb.”^{27/5}

Talán okos dolog lenne, ha várnánk, amíg kiderítjük, vajon mindezen „libák, tojások és sertéshús” fogalmaknak nincs-e valamilyen más okkult jelentése. Az indiai jógit, akit egy *exoterikus* munkája során meghívunk, hogy addig igyon egy bizonyos szeszest italt, amíg elveszti az érzékeit, szintén alkoholistának tekintették, aki a szektáját és osztályát képviseli, amíg rá nem jöttek, hogy az „alkohol” ezoterikus jelentése teljesen különböző: az isteni fényt jelentette, és a titkos bölcsesség ambróziáját helyettesítette. A galamb és a bárány jelképei, amik bőséggel megtalálhatók a keleti és a nyugati keresztény templomokban, szintén régi korokig áshatók vissza, és lehet rajtuk töprengeni napjaink imáinak tárgyaiként. Aztán lesz majd néhány „nyugat-kutató” a magas ázsiai civilizáció és műveltség eljövendő korszakaiban, akik karmikus alapon ugyanezt írhatják le a következő módon: „A 'pápa' és 'Kálvin' (a dinamit-keresztény időszak két szörny-istene) szektáinak tudatlan és babonás gnosztikusai és agnosztikusai egy galambot és egy birkát imádtak!” Lesznek hordozható kézi bálványok minden egyes korban a tömeg kielégítésére, és amiknek hódolhat, az egyik faj isteneit pedig mindig ördögökké fogja lealacsonyítani a következő faj. A ciklusok forognak Léthe mélységein belül, a karma pedig el fogja érni Európát, ahogyan elérte Ázsiát és vallásait.

Mindazonáltal, néhány orientalistát elvarázsol

Ez a egyszerű és tiszteletre méltó nyelv [ami a *Halottak Könyvében* van], ezek a magasztossággal teli képek, az egészek ez a hagyományokhoz való hűsége nyilvánvalóan egy rendkívül aprólékos tanítást bizonyít a lélek halhatatlanságát és annak személyes túlélését illetően,

ahogyan De Rougé és Van Drival abbé bemutatják. A pszichosztázis (vagyis a lélek megítélése) egy egész költemény azok számára, akik helyesen tudják elolvasni, és a benne levő képeket értelmezni. Azon a képen Osirist látjuk, a szarvat viselőt, a végén meggörbített jogarával – ahonnan a püspök pásztorbotja származik –, a lélek fölött lebeg, és Tmei, az igazságosság Napjának lánya és a kegyelem és igazság istennője bátorítja, Hórusz és Anubisz pedig mérlegelik a lélek cselekedeteit. E papiruszok egyike azt mutatja, hogy a falánkságban bűnösnek

^{27/4} Lásd többek között Maspero: *Guide to the Bulak Museum*.

^{27/5} De Mirville (akitől sok előző idézetet is vettünk), V. 81. 85.

talált lelket arra ítélik, hogy disznóként szülessen újra a földön, amire azonnal megérkezik egy orientalista tudós következtetése: „Ez egy vitathatatlan bizonyíték a *lélekvándorlásban*, az *állatban* történő újraszületésben való hitre.”

Esetleg a karma okkult törvénye máshogyan magyarázhatja a mondatot. Tudatjuk az összes orientalistával, hogy utalhat az újraszülető lélek számára tartogatott fiziológiai fogyatékoságra, olyan fogyatékoságra, ami a személyiséget ezer és egy kényelmetlenségbe és szerencsétlenségbe vezeti.

Kínzással kezdődik, azután lélekvándorlás 3000 év alatt sólyomba, angyalba, lótuszvirágba, gémbe, gólyába, fecskébe, kígyóba és krokodilba. Látjuk, hogy egy ilyen fejlődés vigasza meszsze van attól, hogy megnyugtató legyen –

érvel De Mirville Egyiptom isteneinek sátáni jellegéről szóló munkájában.^{27/6} Ismét egy egyszerű javaslat teljesen megvilágíthatja ezt a kérdést. Vajon az orientalisták teljesen biztosak abban, hogy helyesen értik a „3000 éves lélekvándorlást”? Az okkult tanítás azt mondja, hogy a karma a devachan (az egyiptomiak Amenti-je) küszöbén várakozik 3000 évig, és hogy azután az örök *Én* újból reinkarnálódik, hogy elnyerje a büntetését új átmeneti személyiségében azokért a bűnökért, amiket előző megszületésében elkövetett, és a szenvedést, amelyben ilyen vagy olyan alakban vezekelni fog az elmúlt helytelen cselekedetekért. A sólyomnak, a lótuszvirágnak, a gémnek, a kígyónak vagy a madárnak – röviden minden tárgynak a természetben – megvolt a szimbolikus és többszörös jelentése a régi vallási jelképek között. Az embert, aki egész életében képmutató módon cselekedett, és akit jó embernek ismertek, de a józan világban a zsákmányra vadászó madárként figyelte a lehetőséget, hogy lecsapjon embertársaira, és megfosztotta őket a tulajdonuktól, a karma arra fogja büntetni, hogy egy jövőbeni életben megbűnhődjön a képmutatásért és kapzsiságért. Mi lesz ez a büntetés? Mivel minden emberi lénynek végül is fejlődnie kell evolúciója során, és mivel az „ember” újra fog születni valamilyen eljövendő időpontban jó, őszinte, jóakarátú emberként, az ő büntetése, hogy sólyomként reinkarnálódjon, egyszerűen azt jelentheti, hogy akkor majd metaforikus értelemben ilyennek fogják tekinteni. Tehát függetlenül a valódi jó belső tulajdonságaitól, talán egy hosszú életen keresztül is igazságtalanul és tévesen fogják vádolni és gyanúsítani kapzsisággal és képmutatással, valamint titkos uzsorázással, amitől többet fog szenvedni, mint amit el tud viselni. Az ítélet törvénye nem tud hibázni, és mégis milyen sok ilyen félrevezető megjelenésű ártatlan áldozattal és emberi rosszindulattal találkozunk a szüntelen illúzió, a tévedés és a szándékos gonoszság e világában. Látjuk ezeket minden nap, és megtalálhatjuk valamennyiünk személyes tapasztalásában. Mit tud mondani az orientalista bármilyen biztossággal arról, hogy megértette a régi vallásokat? A papok metaforikus nyelve soha nem tárult fel a felületességnél nagyobb mértékben, és mindeddig a hieroglifákat nagyon szegényesen sajátították el.^{27/7}

Mit mond az *Isis Unveiled* az egyiptomi újraszületés és lélekvándorlás e kérdésében, és el-lentmond-e annak bármiben is, amit most mondunk?

Megfigyelhető, hogy a ciklusok e filozófiája, amit az egyiptomi hierophant-ok a „szükség-szerűség ciklusában” allegorizáltak, ugyanakkor megmagyarázza az „ember bukásának” allegóriáját is. Az arab leírások szerint a piramisok – minden kozmikus szimbólumok legnagyobbjai – mindhét kamráját egy-egy bolygó nevével azonosították. A piramisok jellegzetes felépítése építői metafizikai gondolkodásának irányát hordozza magában. A csúcs elvesz a fáraók földjének tiszta kék egében, és azt az őseredeti pontot jelképezi, ami elveszett a láthatatlan Univerzumban, ahonnan az ember szellemi ősképe első faja elindult. Minden múmia bebalzsamozásának pilanatától kezdve elvesztette fizikai egyéniségét abban az értelemben, hogy az emberi fajt jelké-

^{27/6} Lásd: De Mirville, V. 84, 85.

^{27/7} Láthatjuk ezt a nehézséget felbukkanni még egy olyan tökéletesen ismert nyelv esetében is, mint a szanszkrit, aminek a jelentését sokkal könnyebb megérteni, mint Egyiptom hieroglif írását. Mindenki tudja, gyakran milyen reménytelenül találgatják a szanszkritológusok a valódi jelentést, és mennyire nem sikerül megadniuk a helyes értelmet a fordításaikban, amikben az egyik orientalista ellentétbe kerül a másikkal.

pezte. Olyan módon elhelyezve, amit a legjobbnak számítottak ki, hogy segítsék a „lélek” távozását, az utóbbinak át kellett haladnia a hét bolygó-kamrán, mielőtt végleg távozott a jelképes csúcson keresztül. Ugyanakkor minden kamra [bolygóláncunk] hét bolygójának egyikét jelképezte, és azon pszichikus-spirituális emberiség hét típusának egyikét, amely állítólag a miénk fölött áll. Minden 3000 évben a saját fajtát képviselő léleknek vissza kellett térnie eredeti kiindulási pontjához, mielőtt egy másik fejlődésen keresztül ment volna egy tökéletesebb szellemi és fizikai átalakulással. Tényleg mélyre kell ásunk a keleti miszticizmus homályos metafizikájában, mielőtt teljesen megérthetnénk a témák végtelenségét, amiket magyarázója fenséges gondolatának egyetlen pászmájával felölelt.^{27/8}

Ez mind mágia, ha egyszer a részletek nyilvánosságra kerülnek, ugyanakkor vonatkozik a hét gyökérfajunk fejlődésére is, amelyek mindegyike egyedi védőszellemének vagy „Istenének” és bolygójának jellegzetességeivel rendelkezik. Minden beavatott asztrális testének a halál után újra el kellett játszania a temetési misztériumában minden elmúlt és eljövendő faj születésének és halálának drámáját, és át kellett haladnia a hét „bolygó-kamrán”, amik – ahogyan fentebb mondtuk – láncunk hét bolygóját is jelképezte.

A keleti okkultizmus misztikus tanítása azt mondja, hogy:

A szellemi Én-nek [nem az asztrális Khou-nak] újra fel kell keresnie – mielőtt inkarnálódik egy új testben – azokat a helyszíneket, amiket otthagyt utolsó testtől elválása során. Látnia kell magát, és meg kell állapítania mindazokat az okokat, amelyeket azok az okok [a Nidâna-k] keltettek, amiket tevékenységeivel létrehozott egy előző életben. Ezeket látva fel kell ismernie a szabály igazságosságát és segítenie kell az ítélet [karma] törvényének, annak készletetése helyett.^{27/9}

Számos egyiptomi papirusz de Rougé vicomte által készített fordítása olyan tökéletlen, amilyen csak lehet, csak egy előnyük van: tagadhatatlanul megmutatják bennük a fehér, isteni mágia létezését csakúgy, mint a varázslását, és mindkettőnek a gyakorlását valamennyi dinasztia folyamán. A *Halottak Könyve* sokkal régebbi, mint *Mózes I. Könyve*,^{27/10} vagy az *Ószövetség* bármely más könyve, minden erre utal. Tele van a fekete mágia elleni egyre ismétlődő imákkal és ördögüzéssel. Abban Osiris a „levegő démonjainak” a legyőzője. Az imádkozók az ő segítségével könyörögnek Matat ellen, „akinek a szeméből tör elő a láthatatlan nyílvevő”. Ez a „láthatatlan nyílvevő”, ami a varázsló (akár élő, akár holt) szeméből tör elő, és ami köröz szerte a világban” a gonosz szem – eredetében kozmikus, hatásában földi a mikrokozmosz síkon. Nem a latin keresztények azok, akikre ráillik, hogy ezt babonáságnak látják. Az egyházuk ugyanerre a hitre szokott rá, és még van egy imája is „a sötétségben köröző nyílvevő” ellen.

Mindezen dokumentumok közül a legérdekesebb azonban a „Harris” papirusz, amit franciául „*le papyrus magique de Chabbas-nak*” hívnak, mivel az utóbbi fordította le először. Ez egy kézirat, amit hieroglif karakterekkel írtak, amit 1860-ban M. Chabas fordított le, magyarázattal látott el, és adott ki, de amit Thébában Harris vásárolt meg 1855-ben. A korát 28-30 évszázadban adják meg. Idézzünk néhány részletet ezekből a fordításokból:

Szerencsés és szerencsétlen napok naptára: ... Aki Pharmuths havának 20. napján bikával dolgozik, az biztosan meg fog halni. Aki ugyanezen hónap 24-én Seth nevét hangosan kimondja, nehézségei lesznek a házában kormányzásában attól a naptól kezdve. ... Aki Patchous 5. napján elhagyja házát, megbetegszik, és meghal.

^{27/8} Idézett mű, I. 297.

^{27/9} II. könyv, Magyarázat.

^{27/10} Bunsen és Champollion így állítják, Dr. Carpenter pedig azt mondja, hogy a *Halottak Könyvét* rávésték a legrégebbi emlékművekre „ugyanazzal a kifejezőmóddal, amit megtalálunk az *Újszövetségben* az ítélet napjával kapcsolatban. ... Ezek a vésetek valószínűleg Krisztus ideje előtt kétezer évvel készültek.” (Lásd: *Isis Unveiled*, I. 518.)

A fordító, akinek a kulturált ösztönei lázadoznak, így kiált fel:

Ha valakinek nincsenek a szeme előtt ezek a szavak, soha nem hinne a ramszeszi kor ilyen hivatali működésében.^{27/11}

Mi a keresztény kor XIX. századához tartozunk, ezért a civilizáció csúcsán járunk, és a keresztény egyház jóságos uralma és megvilágosító hatása alatt állunk, ahelyett, hogy a régi pogány istenek hatalma alatt lennénk. Mindazonáltal személyesen ismerek több tucat embert, és százakról hallottam, képzett, kiváló értelmi képességű személyről, aki eljátszana az öngyilkosság elkövetésének gondolatával, ha bármely üzletet pénteki napon indítana el, ha olyan asztalnál ebédelne, amelyhez tizenhárman ülnek le, vagy hétfőn indulnának hosszú utazásra. A nagy Napóleon elsápadt, amikor három meggyújtott gyertyát látott egy asztalon. Másfelől boldogan egyetérthetünk De Mirville-lel – ebben legalábbis –, hogy az ilyen „babonaságok” „megfigyelések és tapasztalások eredményei”. Ha az előbbi soha nem állt összhangban a tényekkel, akkor – úgy gondolja – a *Calendar* tekintélye egy hétig sem tartott volna ki. De folytassuk tovább:

Születési horoszkóppal kapcsolatos hatások: Azt a gyereket, aki Paophi 5. napján születik, meg fogja ölni egy bika, a 27-én születettet pedig egy kígyó. Az Athyr hónap 4-én született szerencsétlenségekbe fog belehalni.

Ez horoszkópi előrejelzések kérdése, a pártatlan asztrológiában korunkban is erősen hisznek, Kepler pedig bebizonyította a tudományos lehetségeségét.

A Khou-kból két fajtát különböztettek meg: először is az igazolt Khou-kat, vagyis azokat, akik feloldozást kaptak a bűneik alól Osiristól, amikor a bírói széke elé vitték őket, ezek egy második életet éltek. Másodszor pedig voltak a bűnös Khou-k, „a másodszor meghalt Khou-k”, ezek voltak az elkárhozottak. A második halál nem semmisítette meg őket, de arra ítélteték, hogy az emberek között vándoroljanak, és kínozzák őket. Létezésüknek az élő emberekével hasonló fázisai voltak, olyan szoros kötelék volt a halottak és az élők között, hogy az ember megérti, hogy a vallásos temetési szertartásoknak, az ördögűzéseknek és imáknak (vagy inkább mágikus ráolvasásoknak) miért kellett szükségszerűvé válniuk.^{27/12} Az egyik ima így szól:

Ne engedd meg, hogy a méreg uralkodjon [az elhunyt] végtagjain, ... hogy beléhatoljon valamilyen férfi halott vagy valamilyen női halott, vagy bármely szellem árnyéka háborgassa őt.^{27/13}

M. Chabas hozzászól:

Ezek a Khou-k olyan fajtájú lények voltak, akik közé az emberi lények tartoznak a haláluk után, őket Chons isten nevében üzték ki. ... A holtak lelkei azután beléphettek az élők testeibe, üldözhatték és megszállhatták őket. Varázsigéket, talizmánokat és különösen *isteni alakok* szobrait használták az ilyen *félelmetes* megszállások ellen.^{27/14} ... Isteni erő segítségével szálltak velük szembe, mivel Chons isten az ilyen megszabadításokról híres. A Khou, engedelmességre az isten parancsainak, mindazonáltal megőrizte azt a benne lakozó becses tulajdonságot, hogy akaratára szerint beleilleszkedjen bármely más testbe.

Az ördögűzés leggyakoribb formulája a következő. Nagyon szuggesztív volt:

Emberek, istenek, kiválasztottak, halott szellemek, amou-k, négerek, menti-u, ne úgy tekintetek erre a lélekre, hogy kegyetlenséget mutattok irányába.

^{27/11} De Mirville, V. 88. Pontosan ilyen naptári és horoszkópbeli tilalmak léteznek Indiában napjainkban is, mint ahogyan Kínában és az összes buddhista országban is.

^{27/12} Lásd: De Mirville, III. 65.

^{27/13} *Pop. Mag.* 163. oldal.

^{27/14} *Ugyanott*, 168. oldal.

Ez mindenkinek szólt, aki járatos volt a *mágiában*.

„Amulettek és misztikus nevek”. Ezt a fejezetet „rendkívül titokzatosnak” nevezik, és invokációkat tartalmaz Penhakahahaherher-hez, Uranaokarsankrobite-hez és más ilyen könnyű nevekhez. Chabas ezt mondja:

Bizonyítékaink vannak, hogy az ezekhez hasonló titokzatos neveket általánosan használták az izraeliták egyiptomi tartózkodása alatt.

Mi pedig hozzátehetjük, hogy akár az egyiptomiaktól, akár a héberektől származnak, ezek varázsló-nevek voltak. A tanuló utánanézhethet Éliphas Lévi munkáiban, mint a *Grimoire des Sorciers*. Ezekben az ördögűzésekben Osirist Mamuram-Kahab-nak nevezik, és könyörögnek neki, akadályozza meg, hogy a kétszer meghalt Khou megtámadja a feloldozott Khou-t és a közeli rokonságát, mivel az elátkozott (asztrális kísértet)

felölthet bármilyen neki tetsző formát, és akarata szerint behatolhat bármely helyre vagy testbe.

Az egyiptomi papiruszokat tanulmányozva az ember kezd rájönni, hogy a fáraók alattvalói nem igazán voltak hajlamosak azoknak az időknek a spiritizmusára vagy spiritualitására. Jobban rettegetek az elhunyt „áldott szellemétől”, mint a római katolikusok félnek az ördögtől!

De az, hogy mennyire indokolatlan és igazságtalan az a vád Egyiptom istenei ellen, hogy „ördögök” voltak, a papok ellen pedig, hogy a mágikus képességeiket „a bukott angyalok” segítségével gyakorolták, az több papiruszon is látható. Ugyanis gyakran találunk rajtuk leírásokat varázslókról, akiket halálra ítélték úgy, mintha a keresztény szent inkvizíció védelme alatt éltek volna. Következzen egy eset III. Ramszesz uralkodásának idejéből, amit De Mirville idéz Chabas-tól:

Az első oldal a következő szavakkal kezdődik: „Arról a helyről, ahol az országom népéért vagyok”. Okkal feltételezhetjük, hogy – amint majd látni fogjuk – a személy, aki írta ezt egyes szám első személyben, egy jelentést tevő köztisztviselő, és tanúskodik az emberek előtt egy megszokott szöveg szerint, mert itt van ennek a vádnak a fő része. „Ez a Hai egy rossz ember, aki egy birka-felvigyázó [vagy talán őrző] volt, ezt mondta: 'Kaphatnék egy könyvet, ami nagy hatalmat ad nekem?'... És kapott egy könyvet Ramszesz-Meri-Amen, a nagy Isten, a királyi uralkodó szövegeivel, és sikerült megszereznie egy isteni képességet, ami lehetővé tette neki, hogy megbűvölje az embereket. Sikerült egy házat is építenie és találnia egy nagyon *titkos házat*, és létrehozta Menh embereit [mágikus homunkuluszokat?], és... szerelmi ígézéseket... amiket Khen-ből [a palota okkult könyvtárából] lopatott el Atirma kőfaragó kezeivel,... kényszerítve az egyik felügyelőt, hogy menjen el, a többiek pedig mágiát alkalmazva. Azután megpróbált olvasni a jövőben ezek segítségével, és sikerrel járt. Mindazokat a szörnyűségeket és utálatos dolgokat, amiket kigondolt a szívében, tényleges meg is csinálta, mindet végrehajtotta, és más nagy bűntényeket is, mint minden isten és istennő *rémületben tartását*[?]. Hasonlóképpen legyen az ítélet a *nagy [szigorú?] halálba* küldése, mint ahogyan az isteni szavak elrendelik ennek végrehajtását rajta.” A vádaskodás nem áll meg itt, hanem megnevezi a bűntényeket. Az első sor *Menk emberei* segítségével megbénított kézzől szól, akiknek egyszerűen ezt mondta: „*Jöjjön létre egy ilyen hatás*”, és létrejött. Azután következnek a *nagy utálatos dolgok*, amik halált érdemelnek. ... A bírák, akik megvizsgálták őt (a vádlottat), ezt az ítéletet hozták: „Haljon meg a fáraó rendelete szerint, és aszerint, amiket a szent nyelvű sorokba írtak.

M. Chabas megjegyzi:

Ilyen dokumentum bőségesen van, de valamennyi elemzésének a feladatát nem lehet megkísérlni a rendelkezésünkre álló korlátozott eszközökkel.^{27/15}

^{27/15} Maimonides a *Treatise on Idolatry* című művében azt mondja a zsidó teraphim-ről értekezve: „Azok beszéltek az emberekkel”. A keresztény varázslók Olaszországban és a néger vuduk New Orleans-ban a mai napig kis viaszalakokat készítenek, ami áldozataikhoz hasonlóak, és tükkkel szurkálják át azokat, a *sebhely* pedig – ahogyan Menh teraphim-jén – áttevődik az előre, gyakran meg is ölve őket. A rejtélyes halálesetek száma még mindig nagy, és egyáltalán nem kapják el a bűnös kezét.

Azután van egy felirat Thébában Khous templomában, aki az az isten volt, akinek hatalma volt az elementárisokon. M. Prisse d’Avenne mutatta be a párizsi Imperial – most Nemzeti – Könyvtárnak, és először S. Birch fordította le. Van benne egy egész regény a mágiáról. A XX. dinasztiai XII. Ramszesz idejéből való,^{27/16} és M. de Rougé fordítása az, amit De Mirville idéz – amit itt lefordítunk.

Ez a műemlék elmeséli nekünk, hogy a XX. dinasztia egyik Ramszesze, miközben Naharainban az adókat szedte be, amit az ázsiai népek Egyiptomnak fizettek, beleszeretett Bakhten, egyik adófizetője vezetőjének lányába, feleségül vette, magával vitte Egyiptomba, királynői méltóságba emelte Ranefrou királyi név alatt. Ezután Bakhten vezetője hamarosan futárt küldött Ramszeszhez, könyörögve neki az egyiptomi tudomány segítségéért Bent-Rosh, a királynő húga számára, akit betegség támadott meg minden végtagjában.

A futár határozottan kérte, hogy egy „bölcset” [beavatottat – Reh-Het-et] küldjenek. A király parancsot adott, hogy a palota összes hierogramma írójáért és Khen titkos könyveinek őrzőjéért küldjenek és közülük a királyi írnokot, Thoth-em-Hebi-t, az írását kiválóan versbe szedő művelt embert bízta meg, hogy vizsgálja meg a betegséget.

Bakhten-be érkezve Thoth-em-Hebi azt találta, hogy Bent-Rosh-nak volt egy Khou-ja (Em-seh-’eru ker h’ou), de kijelentette, hogy túl gyenge ahhoz, hogy harcba bocsátkozzon vele.^{27/17}

Tizenegy év telt el, és a fiatal lány állapota nem javult. Bakhten vezetője ismét elküldte futárát, és határozott kérésére Khons-peiri-Seklerem-Zam-t, Chons – a Fiúisten a thébai Szentháromságban – egyik isteni alakját küldték el Bakhten-be. ...

Az [inkarnálódott] Isten, miután üdvözölte (*besa*) a beteget, az azonnal megkönnyebbülten érezte magát, a benne levő Khou pedig haladéktalanul kinyilvánította a szándékát, hogy engedelmeskedik az Isten parancsainak. „Óh, nagy Isten, aki arra kényszerítetted a kísértetet, hogy tűnjön el – mondta a Khou – a szolgád vagyok, és visszatérek oda, ahonnan jöttem!”^{27/18}

Nyilvánvalóan Khons-peiri-Seklerem-Zam egy valódi hierophant volt az „Isten Fiainak” nevezett osztályból, mivel azt mondják róla, hogy Khons Isten egyik alakja volt, ami vagy azt jelenti, hogy annak az istennek egy inkarnációja volt – egy Avatára – vagy hogy egy teljesen beavatott volt. Ugyanez a szöveg bizonyítja, hogy az a templom, amihez tartozott, egyike volt azoknak, amikhez egy mágia-iskola kapcsolódott. Volt egy Khen benne, vagy a templom azon részében, ami nem volt elérhető mindenki számára, csak a főpapnak, a titkos művek könyvtára vagy lerakata a tanulmányozásra, és az őrzésükre különleges papokat neveztek ki (azokat, akikkel a fáraók tanácskoztak nagy fontosságú kérdésekben), és ahol kapcsolatban álltak az istenekkel és tanácsot kaptak tőlük. Nem Lucianusz beszél-e az olvasóinak Hierapolisz templomának leírásában az „istenekről, akik a jelenlétüket függetlenül nyilvánítják meg”?^{27/19} Továbbá, hogy egyszer egy memphisi pappal utazott, aki azt mondta neki, hogy 23 évet töltött a templomának a földalatti kriptáiban, ahol mágiával kapcsolatos tanításokat kapott magától Isis Istenőtől. Majd azt olvassuk, hogy maga Merkúr volt az, aki a nagy Sesostris-t (II. Ramszeszt) a szent tudományokra tanította. Erről jegyzi meg Jablonsky, hogy itt van az ok, amiért Amun (Ammon) – amiből szerintem a mi „Ámenünk” ered – egy valódi megidézés volt a fényhez.^{27/20}

Az Anastasi papiruszon, amely bővelkedik különböző, isteneket megidéző formulákban, valamint Khou-k és elementáris démonok elleni ördögűzésekben, a hetedik fejezet világosan

^{27/16} Lepsius-i Ramszesz, aki i.e. 1300 körül uralkodott.

^{27/17} Az ember megítélheti, mennyire megbízhatóak az ilyen egyiptomi dokumentumok fordításai, amikor a mondatot három egyiptológus három különböző módon fordítja. Rougé ezt mondja: „Azt találta, hogy a lány *a szellemek hatalma alá esett*”, vagy „a végtagjai teljesen merevek voltak”(?) egy másik változatban, Chabas pedig így fordítja: „Az írnok pedig a Khou-t túlságosan gonosznak találta”. Aközött, hogy volt neki egy gonosz Khou-ja, és hogy „a végtagjai teljesen merevek voltak”, van némi különbség.

^{27/18} De Mirville, V. 247, 248.

^{27/19} Egyes fordítók szerint Lucianusz a város lakóiról beszél, de nem tudják bebizonyítani, hogy ez a nézet fenntartható lenne.

^{27/20} De Mirville, V. 256, 257.

mutatja, hogy különbséget tettek a valódi istenek, a bolygó angyalok és halandók azon burkai között, amik hátramaradtak a Kâma-loka-ban, mintha próbára akarnák tenni és reménytelenebb zavarba hozni az emberiséget az igazságnak az okkult tudományokon és a beavatás fátylán kívüli értelmetlen keresésében. Ez a hetedik szakasz az ilyen isteni megidézések vagy orákulumok általi isteni jövőndölések kapcsán ezt mondja:

Az embernek csak feltétlen szükségesség esetén, és ha tökéletes tisztának és fedhetetlennek érzi magát, akkor szabad lehívni azt az isteni és nagy nevet.^{27/21}

Nem így van azonban a fekete mágia varázsigéivel. Reuvs, az Anastasi-gyűjtemény két rituáléjáról beszélve megjegyzi, hogy azok

Képezik tagadhatatlanul a legtanulságosabb magyarázatot a Jamblichus-nak tulajdonított *Egyptian mysteries*-hez, és a legjobban kapcsolódnak ahhoz a klasszikus műhöz, mert megértve a filozófiai szekták csodatételeit, a csodatevést a régi egyiptomi vallás alapján hajtották végre. Jamblichus szerint a csodatételeket a másodlagos védőszellemek közreműködésével valósították meg.^{27/22}

Reuvs egy megjegyzéssel zárja, ami nagyon sokatmondó és nagyon fontos az okkultistáknak, akik védelmezik az ókort és dokumentumaik eredetiségét, mert ezt mondja:

Mindaz, amit [Jamblichus] teológiaként ismertet, azt történelemként találjuk meg a papiruszainkon.

Akkor viszont hogyan tagadjuk le azoknak a klasszikus íróknak a hitelességét, megbízhatóságát és mindenek felett a szavahihetőségét, akik a mágiáról és annak misztériumairól mind az elfogadás és tisztelet legnagyobb hódolatának szellemében írtak? Hallgassunk Pindarus-ra, aki így kiált fel:

Boldog az, aki leszáll a sírba és így nyer beavatást, mert ismeri az életének a végét és a birodalmat,^{27/23} amit Jupiter adott.^{27/24}

Vagy Ciceróra:

A beavatás nem csak arra tanít, hogy boldognak érezzük magunkat ebben az életben, hanem arra is, hogy szebb reménnyel haljunk meg.^{27/25}

Platón, Pausanias, Strabo, Diodorus és tucatnyi más bizonyítékot szolgáltat a beavatás nagy jótéteményére, ők mindannyian nagy, és részben beavatott adeptusok, akik osztoznak Ciceró lelkesedésében.

Plutarkhosz, arra gondolva, amit a beavatása során tanult, nem vigasztalódott-e meg felesége elvesztése kapcsán? Nem bizonyosodott-e meg Bacchus misztériumaiban, hogy „a lélek [szellem] romolhatatlan marad, és hogy van egy túlvilág”? ... Arisztófánész még ennél is tovább ment: „Mindazok, akik részt vettek a misztériumokban – mondja – tiszta, nyugodt és szent életet éltek,

^{27/21} Hogyan tudja De Mirville a nagy isteni nevű egyiptomi Istenben a Sátánt látni, amikor maga ismeri be, hogy semmi nem volt nagyobb Dodona orákulumának nevéénél, mivel az a zsidók Istenének neve volt, IAO, vagy Jehovah? Azt az orákulumot a pelasgiánusok vitték Dodonába Krisztus előtt több mint 14 évszázaddal, és hagyták ott a hellének ősapáival, ezt a történetet pedig jól ismerhetik és elolvashatják Hérodotosznál. Jupiter, aki szerelmes volt az óceán szépséges nimfájába, Dodonába, megparancsolta Pelasgus-nak, hogy vigye el a kultuszát Thesszáliába. Ezen orákulum Istenének a neve Dodona templomában Zeus Pelasgikos volt, a Zeuszatya (az Atyaisten), vagy ahogyan De Mirville magyarázza: „Ez különösképpen az a név volt, amit a zsidók szavakkal kifejezhetetlennek, a kimondhatatlan névnek tartottak, röviden *Jaoh-pater*, tehát 'az, aki volt, aki van, és aki lesz', másképpen az Örökkévaló”. A szerző pedig elismeri, hogy Maury-nak igaza van, „amikor felfedezi a védikus Indra nevében a bibliai Jehovah-t”, és még csak meg sem próbálja tagadni az etimológiai kapcsolatot a két név között – „a nagy és az elveszett név a nappal és a mennydörgésekkel”.

^{27/22} Reuvs: *Letter to Letronne on the 75th number of the Papyri Anastasi*. Lásd: De Mirville, V. 258.

^{27/23} Az Eleuszi mezők.

^{27/24} *Fragments*, IX.

^{27/25} *De Legibus*, II. IV.

úgy haltak meg, hogy az Eleusisi mezők [a devacsán] fényét nézték, míg a többiek soha nem várhattak semmit, csak az örök sötétséget [tudatlanságot?].

...Amikor pedig arra a fontosságra gondolunk, amit az államok tulajdonítottak a misztériumok alapjainak és szabályszerű ünneplésének, a kikötéseknek, amiket a megállapodásaikban tettek az ünneplés biztonsága érdekében, akkor láthatjuk, hogy ezek a misztériumok milyen mértékig hatottak át minden gondolatukat.

Ez volt a legnagyobb a nyilvánosak között, ahogyan a személyes részvételük között is, és ez csak természetes, mivel Döllinger szerint „az Eleusisi misztériumokra úgy tekintettek, mint minden görög vallás kivirágzására, mint valamennyi elképzelésének legtisztább lényegére.”^{27/26}

Nemcsak az összeesküvők bebocsátását utasították vissza azokban, hanem azokat is, akik nem leplezték le őket, az árulókat, a hamis tanúkat, a korhelyeket,^{27/27} ... és így Porfiriusz mondhatta, hogy „A lelkünknek a halál pillanatában olyannak kell lennie, mint a misztériumok során volt, vagyis mentesnek mindenféle szégyenfolttól, szenvedélytől, irigységtől, gyűlöletől és haragtól.”^{27/28}

Valóban,

A mágiát isteni tudománynak tekintették, ami magának az Istenség tulajdonságaiban való részvételhez vezetett.^{27/29}

Hérodotosz, Thalész, Parmenidész, Empedoklész, Orfeusz, Pythagorász, mind elment a maga idejében Egyiptomba a nagy hieophant-ok bölcsességét keresve, abban a reményben, hogy megoldják az Univerzum problémáit.

Philo ezt mondja:

A misztériumokat azért ismerték meg, hogy felfedjék a természet titkos működését.^{27/30}

A csodákat, amik a papok csodatévő mágiáját kísérték, annyira elismerték hitelesnek, és a bizonyítékok – ha az emberi tanúságtétel egyáltalán ér valamit – olyan elsőprőek, hogy annak beismerése helyett, hogy a pogány csodatevők messze túlszárnyalták a keresztényeket a csodák terén, Sir David Brewster inkább átengedte az előbbinek a legnagyobb jártasságot a fizikában és mindenben, ami hozzátartozik a természetfilozófiához. A tudomány nagyon kínos dilemmában találja magát...

„A mágia – mondja Psellus – képezte a papi tudomány legutolsó részét. Az kutatta minden földi dolog természetét, erejét és minőségét, az elemeket és azok részeit, az állatokat, a különböző növényeket és azok gyümölcseit, a köveket és a gyógyfüveket. Röviden, feltárta mindennek a lényegét és képességét. Ezért ebből hozta létre a jelenségeit. Készített [magnetizált] szobrokat, amik egészséget idéztek elő, és készített különböző ábrákat és dolgokat [talizmánokat], amik egyaránt tudtak a megbetegítés és a gyógyítás eszközeivé is válni. Gyakran a mennyei tüzet is a mágián keresztül jelentették meg, és akkor a szobrok nevetni kezdenek, a lámpák pedig maguktól lángra lobbannak.”^{27/31}

Psellus-nak arról az állításáról, hogy „készített szobrokat, amik egészséget idéztek elő”, mára bebizonyosodott a világ előtt, hogy nem álom, nem egy képzelődő csodatevő üres dicsekvése. Ahogyan Reuvers mondja, „történelemmé” válik. Mert megtalálható a Harris-féle *Papyrus Magique*-n és a már említett fogadalmi oszlopon. Mind Chabas, mind De Rougé kijelentik, hogy

^{27/26} *Judaism and Paganism*, I. 184.

^{27/27} *Fraf. of Styg. ap. Stob.*

^{27/28} *De Special. Legi.*

^{27/29} De Mirville, V. 278, 279.

^{27/30} *Isis Unveiled*, I. 25.

^{27/31} *Isis Unveiled*, I. 282, 283.

Ennek a nagyon megrongálódott emlékműnek a 18. sorában található az a formula, ami az Isten (Chon) beleegyezésével kapcsolatos, aki a jóváhagyását e szobor megmozgatásával tudat-
ta.^{27/32}

Még vita is volt erről a két orientalista között. Míg M. de Rougé a „Han” szót „jóindulat-
tal” vagy „keggyel” akarta fordítani, addig M. Chabas azt bizonygatta, hogy a „Han” „moz-
gást” vagy a szobor által adott „jelet” jelentett.

A túl sok hatalom, a tudás rossz célra való használata és a személyes ambíció a nagyon
gyakran önző és gátlástalan beavatottakat a fekete mágiához vezette, mint ahogyan ugyanez
az ok pontosan ugyanide vezette a keresztény pápákat és bíborosokat, és a fekete mágia volt
az, ami végül misztériumok megsemmisítéséhez vezetett, nem pedig a kereszténység, aho-
gyan gyakran tévesen gondolják. Olvassuk el Mommsen: *Roman History* I. kötetét, és azt
fogjuk találni, hogy maguk a pogányok voltak azok, akik véget vetettek az isteni tudományok
megszentségtelenítésének. Már i.e. 560-ban a rómaiak felfedeztek egy okkult társaságot, a
fekete mágia egyik iskoláját, a legundorítóbb fajtáját, amely az Etruriából hozott misztériu-
mokat ünnepelte, és nagyon hamarosan az erkölcsi fertőzése szétterjedt egész Itálián.

Több mint hétezer beavatottat állítottak bíróság elé, és a legtöbbjüket halálra ítélték...

Később Titus-Livius bemutat nekünk másik háromezer beavatottat, akiket egyetlen év alatt
ítéltek el mérgezés bűncselekménye miatt.^{27/33}

Mégis, a fekete mágiát kigúnyolják és tagadják!

Paulthier talán túlságosan lelkes volt, amikor azt mondta, hogy számára India olyannak lát-
szik, mint

Az emberi gondolkodás hatalmas és ősi szíve, ami végül felölelte az egész régi világot,

de igaza volt elképzelésében. Ez az ősi gondolat vezetett az okkult tudáshoz, amely ötödik
fajunkban visszatükröződik, kezdve az egyiptomi fáraók legkorábbi idejétől egészen modern
napjainkig. Aligha van olyan papi írás, amit a királyok és főpapok szorosban betekert múmiái-
val ásnak ki, ami ne tartalmazna valami érdekes információt az okkultizmus modern tanulmá-
nyozói számára.

Mindez természetesen a kigúnyolt mágia, az ősi tudás és kinyilatkoztatás eredménye, bár
olyan istentelen módon gyakorolták az atlantiszi varázslók, hogy azóta szükségessé vált, hogy
a következő faj számára egy vastag leplet borítsanak azokra a gyakorlatokra, amiket végeztek,
hogy úgynevezett mágikus hatásokat váltsanak ki a pszichikai és a fizikai síkokon. Évszáza-
dunkban senki nem fog hinni a beszámolóknak a római katolikusok kivételével, akik ezeknek
a cselekedeteknek sátáni eredetet tulajdonítanak. Mindazonáltal a mágia annyira összekevere-
dett a világ történelmével, hogy ha az utóbbit valaha is megírják, annak az archeológia, az
egyiptológia felfedezéseinek, a templomi írásokon és véseteken kell alapulnia. Ha ragaszkodik
ahhoz, hogy mentes legyen a „korszakok babonáságaitól”, akkor soha nem fogja meglátni a
fényt. Az ember könnyen elképzelheti azt a zavarba ejtő helyzetet, amiben komoly egyiptoló-
gusok, assziológusok, tudósok és akadémikusok találják magukat. Arra kényszerülve, hogy
lefordítsák és értelmezzék a régi papiruszokat, a sztéléken található ősi véseteket és a babiloni
agyaghengereket, egytől egyig arra kényszerülnek, hogy szembenézzenek a visszataszító, a
számukra undorító mágia témájával, annak varázsigéivel és kellékeivel. Higgadt és megfon-
tolt elbeszéléseket találnak művelt írnokok tollából, amik a kaldeai és egyiptomi hierophant-
ok közvetlen felügyelete alatt készültek, akik az ókor filozófusai között a legnagyobb tudású-
ak voltak. Ezeket a beszámolókat Chemi földjén a fáraók, főpapok és más nagyságok halálá-
nak és temetésének ünnepélyes óráiban írták, a céljuk pedig az volt, hogy bemutassák az
újonnan született, „ozirizált” lelket a „Nagy Ítélet” rettenetes törvényszékének Amenti biro-

^{27/32} De Mirville, V. 248.

^{27/33} De Mirville, V. 281.

dalmában. Ott, ahol – azt mondták – egy *hazugság* súlyosabb volt a legnagyobb bünténynél. Vajon az írnokok és hierophant-ok, a fáraók és papkirályok mind ostobák vagy szélhámosok voltak, hogy elhittek, vagy megpróbáltak másokkal elhitetni ilyen dajkameséket, ahogyan azok megtalálhatók a legtekintélyesebb papiruszokon? Viszont ezen nem lehet segíteni. Amit ezek a papiruszok lejegyeztek, azt megerősíti Platón és Hérodotosz, Matho és Syncellus, ahogyan a legnagyobb és legmegbízhatóbb szerzők és filozófusok mindegyike, akik erről a témáról írtak – olyan komolyan, ahogyan bármely történetet vagy bármely jól ismert és elfogadott tényt úgy leírnak, amikhez nincs szükség magyarázatra. Leírják az ősök szellemeinek teljes királyi dinasztiáit, vagyis az árnyakét és fantomokét (asztrális testekét), a mágikus szakértelem olyan fortélyait és olyan okkult jelenségeket, hogy még a mi időnk leghiszékenyebb okkultistái is tétováznak, hogy elhiggyék-e ezeket valóságnak.

Az orientalisták találtak egy menekülő ösvényt, miközben közzéteszik a papiruszokat és átadják azokat az irodalmi szadduceusok bírálatainak, általában úgy nevezik ezeket, hogy „Ilyen és olyan fáraó idejéből származó regény”. Az ötlet szellemes, ha nem is teljesen tisztességes.

XXVIII. fejezet A misztériumok eredete

Mindazt, amit az előző fejezetekben magyaráztunk, és még annak százszorosát időtlen idők óta tanították a misztériumok során. Ha ezeknek a tanításoknak az első megjelenése történelmi hagyomány kérdése, tekintettel néhány későbbi népre, akkor az eredetüket nyilvánvalóan a negyedik gyökérfaj idejéhez kell kötni. A misztériumokat átadták annak a fajnak a kiválasztottai részére, amikor az átlagos atlantiszi elkezdett a bűnbe túl mélyre besülylyedni ahhoz, hogy a természet titkait rá lehetett volna bízni. Intézményrendszerüket a titkos munkák az isteni dinasztiák akkori beavatott királyainak tulajdonítják, amikor az „Isten fiai” fokozatosan megengedték az országaiknak, hogy Kookarma-des-sé (a bűn földjévé) váljanak.

A misztériumok ősiségére az egyiptomi Herkules imádásának történetéből következtethetünk. Aszerint, amit a papok Hérodotosznak tanítottak, ez a Herkules nem görög volt, mert ezt mondja:

A görög Herkulesről Egyiptom semmilyen részén nem tudtam semmilyen információhoz jutni:... a nevet Egyiptom soha nem vette kölcsön Görögországtól. ... Herkules... ahogyan [a papok] megerősítik, a tizenkét [nagy isten] egyike, akiket a korábbi nyolc isten nemzett 17 ezer évvel Amasis előtt.

Herkules indiai eredetű, és – eltekintve a bibliai kronológiájától – Tod ezredesnek teljesen igaza volt azzal a felvetésével, hogy ő volt Balarâma vagy Baladeva. Senkinek sem kell a *Purâna*-kat az ezoterikus kulccsal a kezében olvasnia ahhoz, hogy rájöjjön, szinte valamennyi oldal hogyan van összhangban a Titkos Tanítással. A régi klasszikus írók annyira jól értették ezt az igazságot, hogy egyöntetűen Ázsiának tulajdonították Herkules eredetét.

A *Mahâbhârata* egyik fejezetét Hercûla történetének szentelik, amelynek a faja Vyasa volt. ... Diodorusnak ugyanez a legendája volt némi változtatással. Ezt mondja: „Herkules az indiaiak között született, és a görögökhöz hasonlóan ők is furkósbottal és oroslájbőrrel szerelik fel.” Mindketten [Krishna és Baladeva] Heri (Heri-cul-es) fajának (cûla) urai, amiből a görögök összerakhatták Herkulest.^{28/1}

Az okkult tanítás elmagyarázza, hogy Herkules a hét „Tűz Ura” egyikének az utolsó testet öltése volt, ahogyan Krishna bátyja, Baladeva is. Azt is elmondja, hogy a testet öltései megjelentek a harmadik, a negyedik és az ötödik gyökérfajokban, és hogy a tiszteletét Egyiptomba Sri Lankáról és Indiából vitték magukkal a későbbi bevándorlók. Az, hogy a görögök az

^{28/1} Tod: *Rajasthan*, I. 28.

egyiptomiaktól vették át, nyilvánvaló, annál is inkább, mert a görögök a szülőhelyét Thébába teszik, és csak a tizenkét nagy munkáját teszik Argoszba. Továbbá a *Vishnu Purâna*-ban találunk egy teljes megerősítést a titkos tanításokban tett kijelentésre, amelyben a purânai allegória röviden összefoglalva a következő:

Raivata, Sharyâti-nak, Manu negyedik fiának az unokája, miután nem talált szépséges lányához méltó embert, ellátogatott vele Brahmâ birodalmába, hogy tanácskozzon az Istennel erről a nehéz helyzetről. Amikor megérkezett, Hâhâ, Hûhû és más Gandharva-k a trónus előtt énekeltek, Raivata pedig várva, amíg befejezik, elképzelte, hogy csak egy Muhûrta (pillanat) telt el, miközben valójában hosszú korszakok múltak el. Amikor befejezték, Raivata a földre borult, és elmagyarázta tanácsalanságának okát. Azután Brahmâ megkérdezte tőle, kit szeretne vejének, és miután meghallott néhány személyt megnevezni, a Világ Atyja elmosolyodott, és ezt mondta: „Azok közül, akiket megneveztél, a harmadik és a negyedik generáció [gyökérfaj] már nem él, mert korszakok sok egymásutánja [Chatur-Yuga, vagyis a négy Yugából álló ciklus] telt el, mialatt te az énekeseinket hallgattad. Most a földön a jelenlegi Manu 28 nagy korszaka szinte befejeződött, és a Káli-időszak van folyamatban. Ezért ezt a szűz drágaságot valamilyen más férjhez kell adnod. Mert te most már egyedül vagy.”

Azt mondják, ezután Râja Raivata elment Kushasthali-ba, egykori fővárosába, amit ma Dvâarakâ-nak hívnak, és ahol az isteni lény (Vishnu) része helyén uralkodott Baladeva-nak, Krishna bátyjának személyében, akit Vishnu hetedik testet öltésének tekintenek mindenhol, ahol Krishna-t teljes istenséggént kezelik.

„Miután így utasította a lótuszban született [Brahmâ], Raivata visszatért lányával a földre, ahol megtalálta az emberek azon fajtát, amely természetben kisebbé vált [lásd, amit a Stanzák és a Magyarázatok mondanak az emberiség fajairól, amiknek a termete fokozatosan kisebbé válik].... Visszatérve Kushasthali városába azt találta, hogy az nagyon megváltozott”, mert a jegyzetíró allegorikus magyarázata szerint „Krishna visszanyerte a tengertől az ország egy részét” – ami világos nyelven azt jelenti, hogy a kontinensek mind megváltoztak közben – és „megújította a várost”, vagyis inkább épített egy újat, Dvâarakâ-t. Ugyanis azt olvassuk a *Bhagavad Purâna*-ban,^{28/2} hogy Kushasthali-t Raivata a tengerben alapította és építette fel, a további felfedezések pedig bebizonyították, hogy ugyanaz volt, vagyis ugyanazon a helyen volt, mint Dvâarakâ. Ezért az korábban egy szigeten volt. A *Vishnu Purâna*-ban levő allegória azt mutatja, hogy Raivata király a lányát odaadja az „ekevassal bánónak” – vagy inkább az „ekevas címerűnek” – Baladeva-nak, aki „észrevéve a hercegkisasszony különleges magasságát,... megrövidítette őt ekevasának végével, és feleségül vette.”^{28/3}

Ez sima utalás a harmadik és a negyedik fajokra, az atlantiszi óriásokra, a „Láng Fiainak” és a Dhyân Chohan-ok más osztályainak ezt követő testet öltéseire az emberiség hőseiben és királyaiban egészen a Kali Yuga-ig, vagy Fekete Korig, aminek a kezdete történelmi időközön belül van. Egy másik *egybeesés*: Théba a száz kapu városa, Dvâarakâ-t pedig a sok kapu vagy ajtó miatt nevezik így, a „Dvâra”, „kapu” szó alapján. Mind Herkules, mind Baladeva szenvedélyes, forrófejű, és mindketten fehér bőrük szépségéről híresek. Semmi kétség nincs afelől, hogy Herkules a görög mezbe öltöztetett Baladeva. Arrianus megemlíti a nagy hasonlóságot a thébai és a hindu Herkules között, az utóbbit Suresen-iek tisztelik, akik Methorea-t vagy Mathûrâ-t, Krishna szülőhelyét építették. Ugyanez az író Sandracottus-t (Chandragupta-t, Asoka király nagyapját a Morya klánból) közvetlenül Baladeva leszármazási vonalára helyezi.

Úgy tanuljuk, hogy kezdetben nem voltak misztériumok. A tudás (Vidyâ) közös tulajdon volt, és az egyetemesen uralkodott végig az Aranykorban (Satya Yuga). Ahogyan a *Magyarázatok* mondja:

^{28/2} *Idézett mű, IX. III. 28.*

^{28/3} *Vishnu Purâna, IV. I. Wilson fordítása, III. 248-254.*

Az ember nem hozott létre még gonosz dolgokat az üdvösségnek és a tisztaságnak azokban a napjaiban, mert inkább istenszerűek voltak, mint emberi természetűek.

Amikor azonban az emberiség számában gyorsan növekedett, a test és az elme egyéni kifejezőmódjának változatosságában is növekedett, és akkor a testet öltött szellem megmutatta gyengeségét. A természetes eltúlzások és ezek mentén a babonaságok lábra kaptak a kevésbé kulturált és egészséges elmékben. Megszületett az önzés az addig ismeretlen vágyakból és szenvedélyekből, a tudással viszont túlságosan gyakran visszaéltek, amíg végül szükségessé vált azok számát korlátozni, *akik tudtak*. Így jött létre a beavatás.

Minden különálló nép ekkor kidolgozott magának egy vallási rendszert, megvilágosodottságuknak és szellemi igényeiknek megfelelően. A pusztá forma imádását a bölcs emberek elvetették, és a valódi tudást nagyon kevesek számára elzárták. Az igazság lefátyolozásának szükségessége, hogy megvédjék azt a megszenteltéltétől, minden generációval egyre nyilvánvalóbbá válik, először egy vékony fátylat borítottak rá, amit fokozatosan vastagítani kellett a személyiség és az önzőség elterjedésének megfelelően, és ez vezetett el a misztériumokhoz. Létre kellett hozni minden országban és minden nép között, miközben a viszály és a félreértés elkerülése érdekében az exoterikus hiteket hagyták felnővekedni az avatatlan tömegek között. Kezdeti állapotukban ártatlanok és ártalmatlanok voltak – mint amikor egy történelmi eseményt tündérmesévé alakítanak át, és teszik felfoghatóvá a gyermeki gondolkodás számára –, azokban a távoli korokban az ilyen hiteket meg lehetett engedni, hogy növekedjenek, és népszerű vallássá alakuljanak minden veszély nélkül azokra a filozofikusabb és rejtett értelmű igazságokra, amiket a szentélyekben tanítottak. A természetben zajló jelenségek logikus és tudományos megfigyelése, ami az embert egyedül vezeti el az örök igazságok megismeréséhez – feltéve, ha a megfigyelés küszöbét előítéletektől mentesen közelíti meg, és szellemi szemével nézi a dolgokat, mielőtt azokra fizikai aspektusukból tekintene – nem tartozik a tömegek hatáskörébe. Az Igazság Egyetlen Szellemének csodáit, az örökké rejtett és elérhetetlen Istenséget csak megnyilvánulásain keresztül, a másodlagos „istenek”, a cselekvő erői által lehet kibogozni és feldolgozni. Miközben az Egy és Egyetemes Oknak örökre elrejtve kell maradnia, sokrétű tevékenységét a természetben jelentkező hatásain keresztül lehet nyomon követni. Mivel egyedül az utóbbiak a felfoghatók és megnyilvánulók az átlagos emberiség számára, azok a hatalmak, amelyek ezeket a hatásokat okozzák, lehetővé tették a népesség képzeletében történő felnővekedést. Korszakokkal később, az ötödik, árja fajban néhány gátlástalan pap elkezdte kihasználni az emberek túlságos hiszékenységének előnyeit minden országban, és végül azokat a másodlagos erőket felemelték az Isten és az istenek rangjára, így sikerült teljesen elválasztani őket a minden ok Egy Egyetemes Okától.^{28/4}

Ettől kezdve az ősi igazságok ismerete teljesen a beavatottak kezében maradt.

A misztériumoknak megvoltak a maguk gyenge pontjai és hiányosságai, ahogyan minden, emberi elemmel összeforrt intézménynek szükségszerűen kell lennie ilyeneknek. Voltaire viszont néhány szóban a jótéteményeiket jellemezte:

A népies babonaságok káoszában létezett egy intézmény, amely mindig megóvta az embereket, hogy a teljes kegyetlenségbe zuhanjanak: ezek pedig a misztériumok voltak.

Valóban, ahogyan Ragon mondja a szabadkőművességről:

^{28/4} A régi időkben nem létezett a brahmanok örökletes kasztja. Azokban a régmúlt korokban az ember személyes érdeme és beavatás útján válhatott brahmanná. Azonban a zsarnokság fokozatosan beszívárgott, és egy brahman fiából csináltak brahmant pártfogói jogon, utána pedig már öröklési jogon. A vér joga felváltotta az érdem jogát, és így emelkedett fel a brahmanok testülete, ami hamarosan átalakult egy erőteljes kasztjává.

A temploma számára az Idő volt az időtartamra, és az Univerzum a térre. ... „Osszuk meg, amit uralni tudunk” – mondták a ravaszok. „Egyesüljünk, hogy ellenálljunk” – mondták az első szabadkőművesek.^{28/5}

Vagy inkább a beavatottak, akikről a szabadkőművesek mindig is ősi és közvetlen mestereiként beszéltek. Az erkölcsi erő és hatalom első és legalapvetőbb elve a gondolat és az elhatározás összekapcsolása és összetartása. „Az Akarat és a Jóga Fiai” kezdetben egyesültek, hogy ellenálljanak a baloldali adeptusok, az atlantisziak szörnyű és egyre növekvő romlottságának. Ez elvezetett a még titkosabb iskolák, tanító templomok és misztériumok megalapításához, amik mindenki számára elérhetetlenek voltak azok kivételével, akik keresztül mentek a legszörnyűbb megpróbáltatásokon és próbatételeken.

Bármi, amit mondhatnak a legkorábbi adeptusokról és isteni Mestereikről, csak kitalációnak tekintendő. Ezért ha valamit is meg akarunk tudni az ősi beavatottakról, a fát a gyümölcseről kell megítélnünk, követőik ötödik fajbeli viselkedését és munkáját kell megvizsgálnunk, ahogyan az visszatükröződik a klasszikus írók, a nagy filozófusok műveiben. Hogyan tekintettek a görög és a római írók a beavatásra és a beavatottakra mintegy kétezer évvel ezelőtt? Cicero nagyon világosan fogalmazva tájékoztatja olvasóit. Ezt mondja:

Egy beavatottnak gyakorolnia kell minden általa uralt erényét: igazságosság, hitelesség, elfogulatlanság, mértékletesség, türelem. Ezek az erények azt eredményezik, hogy az emberek megfélelmeznek azokról a képességekről, amiknek esetleg hiányában van.^{28/6}

Ragon ezt mondja:

Amikor az egyiptomi papok azt mondták: „Mindent az emberekért, semmit az embereken keresztül”, igazuk volt. Egy tudatlan népben az igazságot csak a megbízható személyeknek kell feltárni. ... Napjainkban azt látjuk, hogy „minden az embereken keresztül, és semmi az emberekért”, ami hibás és veszélyes rendszer. A tényleges alapvetésnek ennek kellene lennie: „Mindent az emberekért és az emberekkel”.^{28/7}

Ahhoz azonban, hogy elérjük ezt a megújulást, a tömegeknek kettős átalakuláson kell keresztül menniük: (a) meg kell szabadulniuk az exoterikus babonáság és papi mesterkedés minden elemétől, és (b) tanult emberekké kell válniuk, akiket nem fenyeget az a veszély, hogy akár egy ember, akár egy eszme rabszolgáivá váljanak.

Ez az előzőek tükrében paradox dolognak látszódhat. Mondhatják, hogy a beavatottak „papak” voltak – legalábbis valamennyi hindu, egyiptomi, kaldeai, görög, föníciai és egyéb hierophant-ok és adeptusok papok voltak a templomokban, és ők voltak azok, akik kidolgozták a saját exoterikus hittételeiket. Erre azzal lehet válaszolni, hogy „Nem a kámzsától válik valaki szerzetessé”. Ha az ember hihet a hagyománynak és a régi írók egyöntetű véleményének, hozzátéve azokhoz a példákhoz, amikkel India „papságában” rendelkezünk, amely a világ legkonzervatívabb népe, teljesen nyilvánvalóvá válik, hogy az egyiptomi papság nem állt jobban papokból, ha abban az értelemben vesszük, amit ennek a szónak adunk, mint a brahmanok templomai. Őket soha nem lehet úgy tekinteni, mint ahogyan az európai papságra tekintünk. Laurend nagyon pontosan veszi észre, hogy:

Egyiptom papjai szigorúan fogalmazva nem a vallás szolgái voltak. A „pap” szó, amelynek a fordítását tévesen értelmezik, nagyon eltérő jelentésű volt attól, amire most közöttünk használják. Az ókor nyelvében, és különösen a régi Egyiptom papjai beavatásának értelmében a „pap” szó a „filozófus” szinonimája volt. ... Az egyiptomi papság intézménye úgy tűnik, valójában

^{28/5} *Des Initiations Anciennes and Modernes*. „A misztériumok – mondja Ragon – India ajándékai voltak.” Ebben téved, mert a beavatási misztériumokat az árja faj Atlantiszból hozta. Mindazonáltal igaza van, amikor azt mondja, hogy a misztériumok megelőzték minden civilizációt, és hogy az emberek elméjének és erkölcsének pallérozásával alapul szolgáltak minden törvény (polgári, politikai és vallási) számára.

^{28/6} *De Off.* I. 33.

^{28/7} *Des Initiations*, 22. oldal.

bölcsek szövetsége volt, akik azért gyűltek össze, hogy tanulmányozzák az embereken uralkodás mesterségét, hogy az igazság területére összpontosítsanak, hogy árnyalják annak terjesztését, és hogy feltartóztassák annak túlságosan veszélyes szétterjedését.^{28/8}

Az egyiptomi papok a régi brahmanokhoz hasonlóan tartották a kormányzó hatalom kantszárát, ez olyan rendszer volt, ami közvetlen örökségként szállt rájuk a nagy atlantiszi beavatottaktól. A természetimádat a legkorábbi patriarchális időkben – a „patriárka” szó első, eredeti jelentésében az emberi faj ősapáira,^{28/9} az atyákra, a vezérekre, és az ősi emberek tanítóira vonatkozik – egyedül azok családi ékszerévé vált, akik fel tudták ismerni a noumenont a jelenség mögött. Később a beavatottak a tudásukat az emberi királyoknak adták át, ahogyan isteni Mestereik átadták azt az ősapáiknak. Az ő kiváltságuk és kötelességük volt feltárni a természet azon titkait, amik hasznosak voltak az emberiségnek – a növények rejtett hatóerőit, a betegek meggyógyításának mesterségét és a testvéri szeretet és kölcsönös segítség elterjesztését az emberek között. Nem beavatott volt az az ember, ha nem tudott gyógyítani – igen, visszahozni az életbe a szemmel látható halálból (kómából) azokat, akik túl sokáig elhagyatva valóban meghaltak volna bódultságuk folyamán.^{28/10} Azokat, akik ilyen képességeket mutattak, azonnal a tömegek fölé helyezték, és királyoknak, beavatottaknak tekintették. Gautama Buddha király-beavatott volt, gyógyító, és visszahozta az életbe azokat, akik már a halál markában voltak. Jézus és Apolloniusz gyógyítók voltak, és mindkettőt királyként emlegették a követőik. Ha nem sikerült volna talpra állítaniuk azokat, akik minden tekintetben halottak voltak, egyikük neve sem maradt volna fenn az utókor számára, mert ez volt az első és döntő próbatétel, annak a biztos jele, hogy az adeptuson rajta tartotta egy ősi isteni Mester a láthatatlan kezét, vagy az „Istenek” egyikének testet öltése volt.

Az utóbbi királyi kiváltság ötödik fajbeli királyainkra Egyiptom királyain keresztül szállt le. Az utóbbiak valamennyien beavatottak voltak az orvoslás misztériumaiba, és meggyógyították a betegeket, még akkor is, ha a végső beavatás szörnyű megpróbáltatásainak és munkájának következtében nem tudtak teljes Hierophant-tá válni. Kiváltságból és hagyományból gyógyítók voltak, és a gyógyítás mesterségében segítettek a templomok Hierophant-jai, amikor maguk nem voltak jártasak az okkult gyógyító tudományokban. Ugyanígy, sokkal későbbi történelmi időkben azt találjuk, hogy Pyrrhus a betegeket úgy gyógyítja, hogy egyszerűen megérinti őket a lábával. Vespasiánusznak és Hadriánusnak csak néhány szót kellett kimondania, amiket a Hierophant-jaik tanítottak meg nekik, azért, hogy visszaadják a vakoknak a látásukat és a nyomorékoknak az egészségüket. Attól az időtől kezdve maga a történelem is feljegyzett ugyanilyen kiváltságú eseteket szinte minden nép uralkodóival és királyaival kapcsolatban.^{28/11}

Azt, amit Egyiptom papjairól és a brahmanokról tudunk, ahogyan mindent megerősítenek a régi klasszikus és történelmi írók, jogot ad arra, hogy higgyünk abban, ami a szkeptikusok véleménye szerint csupán hagyomány. Honnan ered az egyiptomi papok csodás tudása a tudomány minden területén, hacsak nem egy még ősből forrásból kapták? A híres „Négy”, a régi Egyiptomban a tudás székhelyei történelmileg biztosabbak, mint a modern Anglia kezdetei. A nagy Thébai szentély volt az, ahol Pithagoras Indiából megérkezve tanulmányozta az okkult számok tudományát. Memphiszben történt, hogy Orpheusz népszerűvé tette túlságosan

^{28/8} *Essais Historiques sur la Franc-Maçonnerie*, 142, 143. oldalak.

^{28/9} A „patriárka” szó összetevői a görög „Patria” („család”, „törzs” vagy „nép”) és az „Archos” („vezér”), az apai princípium. A zsidó pátriárkák, akik pásztorok voltak, átadták nevüket a keresztény pátriárkáknak, viszont ők nem voltak papok, csak egyszerűen törzsük vezetői, mint az indiai Rishi-k.

^{28/10} Szükségtelen itt megjegyezni, hogy egy tényleg halott test feltámasztása a természetben lehetetlen.

^{28/11} Magyarország királyai azt állították, hogy gyógyítani tudták a sárgaságot, Burgundia hercegeiről úgy hitték, hogy meg tudják védeni a népet a pestistől, Spanyolország királyai megszabadították azokat, akiket megszállt az ördög. A görvélýkór [pestis] gyógyításának kiváltságát a francia királyok kapták, jutalmul a jó Robert király erényességéért. I. Ferenc egy rövid Marseilles-i tartózkodása alatt a fia esküvőjén megérintett és meggyógyított közel 500, ebben a betegségben szenvedőt. Angliai királyai ugyanezzel a kiváltsággal rendelkeztek.

homályos indiai metafizikáját Magna Grecia használatára, majd ugyaninnen kapott Thalész és Démokritosz korszakokkal később mindent, amit tudtak. Saïs az, amelynek minden tiszteletet meg kell kapnia csodálatos törvénykezéséért és az embereken való uralkodás művészetéért, amit papjai átadtak Lükurgosznak és Solónnak, akik mindketten elismerés tárgyai maradnak eljövendő generációkban is. Ha pedig Platon és Eudoxosz soha nem ment volna imádkozni Heliopolisz szentélyébe, nagyon valószínű, hogy az egyik soha nem ejtette volna bámulatba a jövendő generációkat etikájával, a másik pedig csodálatos matematikai ismereteivel.^{28/12}

Az egyiptomi beavatás misztériumainak nagy, modern írója – aki azonban semmit nem tudott a téma indiai vetületéről –, a néhai Ragon nem túlzott, amikor azt állította, hogy:

Minden elképzelést, amivel Hindusztn, Perzsia, Szíria, Arábia, Kaldea, Szidónia és Babilon papjai rendelkeztek [a természet titkaival kapcsolatban], ismert volt az egyiptomi papok számára. Így történt, hogy a misztériumoktól mentes indiai filozófia, amely áthatotta Kaldeát és Perzsiát, létrehozta az egyiptomi misztériumok tanításait.^{28/13}

A misztériumok megelőzték a hieroglifákat.^{28/14} Azok hozták létre az utóbbiakat, mivel szükség volt az állandó feljegyzésekre, hogy megőrizték azok titkait, és emlékeztessenek rájuk. Az ősi filozófia az,^{28/15} ami alapkőként szolgált a modern filozófia számára, csak az utód, miközben fenntartotta a külső test jellemzőit, elveszítette útja során szülője lelkét és szellemét.

A beavatás, bár nem tartalmazta sem a tudomány törvényeit és alapelveit, sem annak különleges tanításait – ahogyan ma értjük – mindazonáltal tudomány volt, sőt, a tudományok tudománya. És bár mentes volt a dogmától, a fizikai fegyelemtől és a kizárólagos szertartástól, viszont ez volt az egyetlen igazi vallás, az örök igazság vallása. Kívülről nézve egy iskola volt, egy kollégium, ahol a tudományokat, művészeteket, etikát, törvényalkotást, emberbarátságot, a kozmikus jelenségek valódi és igaz természetének kultuszát tanította, titokban, a misztériumok során az utóbbira gyakorlati bizonyítékokat nyújtott. Azok, akik meg tudták tanulni az igazságot minden dologról – tehát azok, akik bele tudtak nézni a nagy Isis lefátyolozatlan arcába, és el tudták viselni az Istennő félelmetes magasztosságát – beavatottakká váltak. Viszont az ötödik faj gyermekei túl mélyen zuhantak az anyagba ahhoz, hogy ezt büntetlenül megússzák. Azok, akik kudarcot vallottak, eltűntek a világból anélkül, hogy nyomot hagytak volna maguk után. A legnagyobb királyok közül – bármennyire is magas társadalmi

^{28/12} Lásd Laurens: *Essais Historiques* a további ismeretekért az egyiptomi papok világméretű, egyetemes tudásával kapcsolatban.

^{28/13} *Des Initiations*, 24. oldal.

^{28/14} A szó a görög „hieros” (szent) és „glupho” (én vések) szavakból származik. Az egyiptomi karaktereket az isteneknek szentelték, ahogyan az indiai Devánagari az istenek nyelve volt.

^{28/15} Ugyanennek a szerzőnek (ahogyan az okkultistáknak is) nagyon ésszerű kifogása volt a „filozófia” szó modern etimológiája ellen, amit „a bölcsesség szereteteként” értelmeznek, pedig semmi ilyesmit nem jelent. A filozófusok tudósok voltak, a filozófia pedig valódi tudomány, nem egyszerű szószaporítás, mint napjainkban. A fogalom két görög szóból áll, amelyek jelentésének a titkos értelmét kell átadniuk, és „a szeretet bölcsességeként” kellene értelmezni. A „szeretet” szóban van az, ami elrejt az ezoterikus jelentést, mert a „szeretet” itt nem főnév, és nem is „ragaszkodást” vagy „gyengédséget” jelent, hanem azt a fogalmat, amit Érosra használnak, az isteni teremtésben levő őseredeti princípiumra, ami a *πόθος* szinonimája, a természetben levő, teremtés iránti elvont vágyra, ami a jelenségek örökké tartó sorozatát eredményezi. A jelentése „isteni szeretet”, ami az isteni mindenhol jelenvalóság egyetemes alkotóeleme, amely szétterjed az egész természetben, és amely egyúttal a fő ok és következmény is. A „szeretet bölcsessége” (vagyis a „filozófia”) mindenhez való vonzódást és szeretetet jelentett, ami elrejtőzik a tárgyasult jelenségek mögött, valamint annak ismeretét is. A filozófia a legmagasabb adeptságot jelentette, az Istenség szeretetét, és a vele való hasonulást. Szerénységében Pythagoras még azt is visszautasította, hogy filozófusnak nevezék (vagyis olyanak, aki ismeri a látható dolgokban minden elrejtett dolgot, az okot és az okozatot vagy az abszolút igazságot), és egyszerűen a filozófia felé törekvő bölcsnek nevezte magát, vagyis a Szeretet Bölcsessége felé – mivel a szeretetet exoterikus jelentésében az emberek akkor is, ahogyan most is lealacsonyították tisztán evilági jelentésére.

helyzetben voltak – melyik merte volna bármely egyén kiadását követelni a szigorú papoktól, ha egyszer már az áldozat átlépte a belső szentélyük küszöbét?

A korai fajok beavatottjai által tanított nemes elvek átadódtak Indiának, Egyiptomnak és Görögországnak, Kínának és Kaldeának, és így terjedtek szét szerte a világon. Mindent, ami jó, nemes és nagyszerű az emberi természetben, minden isteni tulajdonságot és törekvést ápoltak a pap-filozófusok, akik próbálták azokat kifejleszteni a beavatottjaikban. Az emberbarátságon alapuló etikai kódexük egyetemessé vált. Megtaláljuk Konfuciusnál, az „ateistánál”, aki azt tanította, hogy „aki nem szereti testvérét, abban nincs erkölcsösség”, és az *Ószövetség* tanításában is: „Szeresd úgy a szomszédodat, mint önmagadat”.^{28/16} A legnagyobb beavatottak az istenekhez hasonlóvá váltak, Szókratész pedig Platón *Phædo*-jában ezt mondva jelenik meg:

A beavatottak biztosan az istenek társaságába kerülnek.

Ugyanebben a műben a nagy athéni bölccsel ezt mondatja:

Teljesen nyilvánvaló, hogy azok, akik megalapították a misztériumokat, vagy a beavatottak titkos gyülekezeteit, semmiképpen sem személyek voltak, hanem hatalmas védőszellemek, akik a legrégebbi koroktól kezdve megpróbálták megértetni velünk azokon a rejtélyeken keresztül, hogy aki tisztátalanul éri el a láthatatlan régiókat, beletaszítódik a mélységbe [az okkult tanítás nyolcadik szférájába, ami azt jelenti, hogy örökre elveszíti a személyiségét]. Ezzel szemben az, aki e világ szennyeződéseitől megtisztultan és az erényeket kiművelve éri el azokat, az Istenek lakhelyén nyer befogadást.

Alexandriai Kelemen a misztériumokra utalva ezt mondta:

Itt ér véget minden tanítás. Az ember érti a természetet és minden dolgot.

Egy keresztény egyházatya úgy beszél utána, ahogyan a pogány Pretextatus, Achia prokonzulja (i.sz. IV. század), „egy kiváló erényekkel rendelkező ember”, aki megjegyezte, hogy a görögöket megfosztani „a szent misztériumoktól, amik egybe kapcsolják az egész emberiséget”, olyan, mintha az egész életüket értelmetlenné tennék számukra. Ha a misztériumok nem lettek volna többek emberi eredetűnél, vajon megkapták volna-e a legnagyobb dicsőítést az ókor legnemesebb embereitől? Olvassunk el mindent, amit erről a páratlan intézményről mondtak, mind azok, akik soha nem kaptak beavatást, mind maguk a beavatottak. Nézzünk utána Platónnak, Euripidésznek, Szókratésznek, Arisztophanésznek, Pindarosznak, Plutarkhosznak, Izokratésznek, Diodorosznak, Cicerónak, Epiktetosznak, Marcus Aureliusnak, nem is említve más híres bölcsek és írók neveit. Azt, amit az istenek és az angyalok *feltártak*, az exoterikus vallások, kezdve Mózesével, *újra lefátyoloztak* és elrejtettek korszakokra a világ szeme elől. József, Jákob fia beavatott volt, különben nem vette volna feleségül Aseneth-et, Petephre-nek („Potiphar” – „aki Phre-hez, a Napistenhez tartozik”), Heliopolisz papjának és On^{28/17} kormányzójának a lányát. Minden igazságot, amint Jézus *felfedett*, és amit még a zsidók és a korai keresztények is megértettek, az egyház *újra elfátyolozott*, ami színleli, hogy Őt szolgálja. Olvassuk el, amit Seneca mond, ahogyan Dr. Keanaly idézi:

„A világ beleolvadva és visszatérve Jupiter [vagy Parabrahman] kebelébe, ez az Isten bizonyos ideig teljesen önmagában összpontosul, és úgymond elrejtve marad, teljesen belemélyedve a saját gondolatainak való kontemplációba. Ezután látunk egy új világot kiáradni belőle. ... Az emberiség egy büntetlen faja létrejött.” A továbbiakban pedig egy világ-felbomlásról beszélve, ami magába foglalja mindennek a pusztulását vagy halálát, [Seneca] azt tanítja, hogy amikor a természet törvényei eltemetődnek a romokban, és a világ utolsó napja eljön, a Déli-sark beomlik, és úgy zuhan össze Afrika minden tájéka, az Északi-sark pedig megsemmisít minden országot a tengelye alatt. *A megrémített Nap minden fényétől megfosztódik*, a mennyei palota, miköz-

^{28/16} Lev. XIX. 18.

^{28/17} „On” a „Nap”, Heliopolisz egyiptomi neve (a „Nap városa”).

ben a pusztulásba hanyatlik, egyszerre életet és halált teremt, és egyfajta feloldódás keríti hatalmába egyaránt valamennyi istenséget, akik így visszatérnek eredeti káoszukba.^{28/18}

Az ember akár azt is képzelheti, hogy Parâshara Purâna-i leírását olvassa a nagy pralaya-ról. Szinte ugyanaz a dolog, gondolatról gondolatra. Vajon a keresztényeknek nincs semmi ilyesmijük? Lapozzon fel az olvasó bármely *Bibliát*, és olvassa el *Péter második levelének* III. fejezetét, és ott ugyanezeket a gondolatokat fogja találni.

Az utolsó időben csúfolkodók támadnak, ... és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz által állott elő az Isten szavára; Amelyek által az akkori világ vízzel elborítván elveszett. A mostani egek pedig és a föld, ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, ... amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnék. De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint.

Ha az értelmezők úgy döntenek, hogy ebben utalást látnak egy teremtésre, egy vízözönre és Krisztus beígért eljövételére, miközben ők egy Új Jeruzsálemben fognak élni a mennyekben, az nem Péter hibája. Amire ő gondolt, az az ötödik faj pusztulása és egy új kontinens megjelenése a hatodik faj számára.

A druidák megértették a Napnak a Bikában levőségét, ezért amikor minden tűz kialudt november 1-én, az ő szent és kiolthatatlan tűzük maradt egyedül, hogy megvilágítsák a látóhatárt, mint ahogyan a mágusoké és a modern zoroasztriánusoké is. Hasonlóan a korai ötödik fajhoz és későbbi kaldeaiakhoz és görögökhöz, majd hasonlóan a keresztényekhez (akik a mai napig ezt csinálják, anélkül, hogy sejténék a valódi jelentését), üdvözölték a „Hajnalcsillagot”, a gyönyörű Vénusz-Lucifert.^{28/19} Strabo beszél egy szigetről Britannia közelében, ahol Cerest és Perszephonét imádták ugyanazokkal a szertartásokkal, mint Samothrace-ban, és ez a szent Ierna volt, ahol az örök láng égett. A druidák hittek az ember újraszületésében, nem abban – ahogyan Lucianusz magyarázza –

hogy ugyanaz a szellem fog egy új testet éltetni, nem itt, hanem egy másik világban, hanem reinkarnációk sorozatában ugyanebben a világban, mert ahogyan Diodoros mondja, azt állították, hogy az emberek lelkei egy meghatározott időszak után átlépnek más testekbe.^{28/20}

Ezek a tanítások az ötödik faj áráihoz negyedik fajú őseiktől, az atlantisziaktól jöttek át. Jámboran megőrizték a tanításokat, miközben szülő gyökérfajuk, minden generációval egyre önteltebbé válva, köszönhetően a megszerzett emberfeletti képességeknek, fokozatosan közeledett végzete felé.

XXIX. fejezet A Nap-beavatott próbatétele

Kezdjük az ősi misztériumokkal – azokkal, amiket az atlantisziaktól kaptak az első árák – akiknek a mentális és intellektuális állapotát Max Müller professzor olyan mesteri kézzel írta le, ugyanakkor olyan hiányosan hagyott.

Azt mondja: Van benne [a *Rig Védában*] az ember intellektuális életének egy olyan időszaka, amihez nincs semmi hasonló a világ egyetlen más részén sem. A Veda himnuszaiiban látjuk

^{28/18} *Book of God*, 160. oldal.

^{28/19} Kenealy a *Book of God* című könyvében idézi Vallancey-t, aki ezt mondja: „Még egy hete sem volt, hogy megérkeztem Írországba Gibraltárból, ahol a hébert és a kaldeait tanulmányoztam zsidók és különböző országbeliek segítségével, amikor hallottam, hogy egy parasztlány azt mondja a mellette álló parasztfiúnak: 'Feach an Maddin Nag' (Nézd, a Hajnalcsillag), rámutatva a Vénusz bolygóra, a kaldeaiak Maddena Nag-jára”.

^{28/20} Volt idő, amikor az egész világnak, az egész emberiségnek egyetlen vallása volt, és „egyetlen szájuk” volt. „A föld minden vallása először egy volt, és egyetlen központból áradt ki” – mondja Faber.

a magára hagyott embert, hogy oldja meg ennek a világnak a rejtélyeit. ... Megidézi a körülötte levő isteneket, imádkozik hozzájuk, imádja őket. De még mindezekkel az istenekkel... alatta és fölötte, az egykori költőt nem elégíti ki, amit önmagában talál. Ott, a saját keblében is felfedezett egy erőt, ami soha nem néma, amikor imádkozik, és soha nincs jelen, amikor fél vagy reszket. Úgy tűnik, hogy sugalmazza az imádságait, mégis hallgatja azokat, úgy tűnik, benne él, és segíti őt és minden körülötte levőt. Az egyetlen név, amit ki tudott találni ennek a rejtélyes erőnek, „Brahman”, mert a brahman eredetileg erőt, akaratot, kívánságot és a teremtés ösztönző erejét jelentette. Ez a személytelen Brahman azonban, amint elnevezték, valami furcsává és istenivé növekszik. Végül a sok isten egyikévé válik, a nagy hármasság egyik tagjává, akit a mai napig imádnak. Mégis, a benne levő gondolatnak nincs valódi neve, az az erő, amely semmi más, csak önmaga, ami fenntartja az isteneket, a mennyeket és minden élőlényt, ott lebeg az elméje előtt, elképzelve, de nem kifejezve. Végül „Âtman-nak” nevezi el, mert az âtman, ami eredetileg lélegzet vagy szellem, azzá vált, ami az ÉN és egyedül ÉN, az ÉN, akár isteni, akár emberi, az ÉN, akár teremt, akár szenved, az ÉN, akár Egy, akár Minden, de mindig ÉN, független és szabad. „Ki látta az elsőszülöttet? – mondja a költő – amikor ő, akinek nincsenek csontjai (vagyis formája), hordozta azt, akinek vannak csontjai? Hol volt az élet, a vér, a világ ÉN-je? Ki ment megkérdezni ezt bárkitől is, aki tudta ezt?” (*Rig Vêda*, I. 164. 4.) Egy isteni ÉN-nek ez az elképzelése egykor kifejezésre jutott, és minden másnak el kell ismernie felsőbbiségét. „Az ÉN minden dolgok ura, minden dolgok királya, ahogyan egy kerék minden küllője a kerékagy és a kerület között van, úgy van benne minden dolog ebben az ÉN-ben, minden én benne van ebben az ÉN-ben.” (*Brihadâranyaka*, IV. V. 15.)^{29/1}

Ezt az ÉN-t, a legmagasabbat, az egyetlen és az egyetemest a halandók síkján a Nappal jelképezték, annak életadó ragyogása benne van a lélek emblémájában – a földi szenvedélyek kiölésében, amik állandóan akadályt képeznek az Egység ÉN (a szellem) a Minden ÉN-nel való újraegyesülése előtt. Innen ered az allegorikus misztérium, aminek itt csak az általános jellemzőit lehet ismertetni. Ezt a „Tüzköd és a Fény Fiai” játszották el. A második Nap (Drach rabbi „második hiposztázisa”) megjelent, amint bemutatták a próbatételét, Vishvakarma, a Hierophant, hét részre vágva a sugarait és egy túskebokorból készített koronával helyettesítve azt, amikor a „Nap” Vikartana-vá vált, szétszórva sugarait. Ezt követően a Napnak – akit egy beavatásra kész neofita játszott – le kellett szállnia Pâtâla-ba, az alsó világokba Tantalosz próbatételeire. Onnan győztesként előjövő kiemelkedett a bujaság és romlottság e birodalmából, hogy ismét Karmasâkshin-ná váljon, az emberek karmájának tanújává,^{29/2} és még egyszer győztesként emelkedik fel minden megújulásának dicsőségében, mint a Graha-Râjah, a csillagképek királya, és Gabhastiman-nak, „a sugarait újra birtokba vevőnek” nevezték.

Az India népszerű panteonjában levő „mese”, amely a *Rig Vêda* költői miszticizmusán alapul és abból született – a mondásokból, amikből szinte valamennyit dramatizáltak a vallási misztériumok során – exoterikus fejlődése folyamán a következő allegóriává növekedett. Megtalálható most számos *Purâna*-ban és más szentírásokban. A *Rig Vêda*-ban és annak himnuszaiiban Vishvakarma, egy misztérium-istenség a Logosz, a Demiurgosz, az egyik legnagyobb isten, a himnuszok közül kettőben pedig a legnagyobbként beszélnek róla. Ő a Mindent Teremtő (Vishvakarma), akit az „Univerzum Nagy Építészének” neveznek, a

Mindent Látó Istennek,... az atyának, a létrehozónak, az elrendezőnek, aki kiosztja az isteneknek a neveiket, és aki túl van a halandó felfogóképességén,

ahogyan minden misztérium-isten. Ezoterikusan ő a teremtő megnyilvánult Erő megszemélyesítése, misztikusan pedig ő az emberben levő hetedik princípium, annak közös megnyilvánulásában. Ugyanis ő Bhuvana fia, az ön-teremtett fénylő esszenciáé és az erényes, szűzies és szépséges Yoga-Siddhâ-é, a szűz istennőé, akinek a neve magáért beszél, mivel a megszemélyesíti a jógaerőt, a „szűz anyát”, ami létrehozza az adeptusokat. A *Rig Vêda*-i himnuszokban

^{29/1} *Chips from a German Workshop*, I. 69, 70.

^{29/2} Sûrya, a Nap a kilenc istenség egyike, aki tanúja minden emberi tevékenységnek.

Vishvakarma végrehajtja a „nagy áldozatot”, vagyis feláldozza magát a világért, vagy, ahogyan az orientalisták által lefordított *Nirukta*-ban mondják:

Vishvakarma mindenekelőtt felajánlja az összes világot áldozatul, majd végül önmagát áldozza fel.

Alakjának misztikus értelmezésében Vishvakarma-t gyakran Vittoba-nak nevezik, és az „Áldozatként”, az „Ember-Istenként”, vagy a térben keresztre feszített Avatára-ként ábrázolják.

[Az igazi misztériumokról, a valódi beavatásról természetesen semmit nem lehet nyilvánosan elmondani, ezeket csak azok ismerhetik meg, akik képesek megtapasztalni őket. Néhány utalás azonban tehető az ókor nagy ünnepélyes misztériumaira, amik a nyilvánosság számára az igazi misztériumokat jelentették, és amikbe a jelölteket nagy ünnepség és az okkult mesteriségek bemutatása közepette avatták be. De ezek mögött, a csendben és a sötétben húzódtak meg a valódi misztériumok, ahogyan azok mindig is léteztek és továbbra is léteznek. Egyiptomban, ahogyan Kaldeában és később Görögországban is, a misztériumokat meghatározott időpontokban ünnepelték, az első nap pedig munkaszüneti nap volt, amelyen sok pompa közepette a jelölteket a nagy piramishoz kísérték, és ott eltűntek a szem elől. A második napot a megtisztulás szertartásainak szentelték, amiknek a végén a jelölt fehér köntösben jelent meg. A harmadik napon]^{29/3} az okkult tanulmányokban elért jártasságát tették próbára és vizsgálták meg. A negyedik napon, egy másik ünnepélyes jelképes megtisztulás után elküldték egyedül, hogy különböző próbatételeken haladjon át, és végül transzba esett egy földalatti sírkamrában, a teljes sötétségben két napra és két éjszakára. Egyiptomban a transzban levő neofitát belehelyezték egy üres szarkofágba a piramisban, ahol a beavatási szertartások történtek. Indiában és Közép-Ázsiában egy padra kötözték, és amikor a teste olyanná vált, mint a halotté (transzba esett), akkor bevitték a kriptába. Azután a Hierophant felügyelt rá, „a kísértet-lelket (asztrális testet) Samsára (vagy a káprázat) e világából az *alsó* világokba vezetve, ahonnan, ha sikeres volt, jogot kapott arra, hogy *hét szenvedő lelket* (elementárist) felszabadítson”. Anandamayakosha-jába, az üdvösségtestbe beöltözve – a Srotápanna ott maradt, ahová nincs jogunk követni őt, majd visszatérni – megkapta az *Igét*, a Hierophant „szívének vérével” vagy anélkül.^{29/4}

^{29/3} [H.P.B. kéziratában van egy hézag, és a szögletes zárójelben levő rész tartalmazza azt, ami hiányzott. – Annie Besant.]

^{29/4} Az *Isis Unveiled*, II. kötet, 41, 42. oldalakon utalok ennek a szertartásnak egy részére. A vezeklés dogmájáról beszélve, azt újra visszavezetjük a régi pogánysáig. Ezt mondjuk: „Az egyháznak ezt a sarokkövét, amiről hosszú évszázadokig elhitette magával, hogy erős sziklára épült, most kiássa a tudomány, és bebizonyítja, hogy a gnosztikusoktól származik. Draper professzor úgy mutatja be, ahogyan aligha ismerték Tertullianus idejében, és mint ami 'a gnosztikus eretnekek közül ered' (lásd: *Conflict Between Religion and Science*, 224. oldal). ...Viszont van elég bizonyíték annak bemutatására, hogy nem ered jobban tőlük, mint ahogyan a felkent Krisztusuk és Sophia-juk. Az előbbi az eredeti Messiás királyról, a bölcsesség férfi princípiumáról mintázták meg, az utóbbit pedig a harmadik Sefirot-ról, a kaldeai *Kabalah*-ból, de még a hindu Brahma-ról és Sarasvatí-ról, valamint a pogány Dionüszoszról és Demeterről. Itt pedig biztos talajon állunk, ha ez csak azért lenne, mert mostanra bebizonyosodott, hogy az *Újszövetség* teljes formájában, ahogyan most ismerjük, soha nem jelent meg korábban, mint 300 évvel az apostolok után, a *Zohar*-ról és más kabbalista művekről pedig azt találjuk, hogy az i.e. I. századhoz tartoznak, ha nem ennél is jóval idősebbek.

„A gnosztikusok magukévá tettek sok esszéus elképzelést, az esszéusoknak pedig megvoltak a nagyobb és kisebb misztériumaik már legalább két évszázaddal időszámításunk előtt. Ők voltak az *Isarim* vagy *beavatottak*, az egyiptomi hierophantok leszármazottai, akiknek az országában sok évszázadig letelepedtek, mielőtt Asoka király misszionáriusai áttérítették őket a buddhista szerzetesi rendszerre, később pedig összeolvadtak a korai keresztényekkel. Valószínűleg már az előtt léteztek, mielőtt a régi egyiptomi templomokat megszenteltségtelenítették és lerombolták a perzsák, a görögök és más hódító hordák szüntelen benyomulásaiban. A hierophantoknak megvolt a maguk vezeklése, amit a beavatás misztériumában játszottak el, korszakokkal azelőtt, hogy a gnosztikusok, vagy akár az esszéusok megjelentek. A hierophantok között ez a mártíromságként volt ismert, és nem vezeklésként tekintettek rá az 'ember bukásáért' az Édenkertben, hanem egyszerűen engesztelő áldozatként a tudatlan, mindazonáltal beszennyeződött emberiség elmúlt, jelenlegi és jövőendő bűneiért. A hierophantnak vá-

Csakhogya igazából a Hierophant-ot soha nem ölték meg – sem Indiában, sem máshol, a gyilkosságot egyszerűen csak színlelték –, hacsak a beavató nem utódjául választotta a beavatottat, és nem döntött úgy, hogy átadja neki az utolsó és mindennek fölött való SZÓT, ami után neki meg kellett halnia, mivel minden népben csak egy embernek volt joga ismerni azt a szót. Sok olyan nagy beavatott van, akik így léptek ki a világ szeme elől, eltűnve

olyan rejtélyesen az emberek szeme elől, ahogyan Mózes a Pisgah hegy (*Nebo*, az orákulumi bölcsesség) tetejéről, miután a kezét Joshua fejére tette, aki így vált „a bölcsesség szellemével megtelvé”, vagyis beavatottá.

Viszont ő meghalt, és nem ölték meg. Ugyanis a meggyilkolás – ha tényleg megtörtént – a fekete, és nem az isteni mágiához tartozott. Ez a fény továbbadása, semmint az élet átruházása, a szellemi és isteni életé, és ez a bölcsesség kiárasztása, mintsem vér ontása. Viszont a teológiai kereszténység beavatatlan kitalálói az allegorikus nyelvet betű szerint vették, és elindítottak egy dogmát, a kidolgozatlan, félreértett kifejezést, ami elborzasztja és undorítja a spirituális „pogányokat”.

Mindezek a Hierophant-ok és beavatottak a Nap és a Teremtő Princípium (szellemi potenciál) mintaképei voltak, ahogyan az volt Vishvakarma és Vikartana a misztériumok eredetéről. Ragom. a híres szabadkőműves érdekes részleteket és magyarázatokat ismertet, amik a Nap-szertartásokra vonatkoznak. Bemutatja, hogy a bibliai Hiram, a szabadkőművesség nagy hőse (a „nap özvegye”), egy Osirisről vett mintakép a Napisten, a mesterségek feltalálója és az „építész”, mivel a Hiram jelentése a *felemelt*, a Naphoz tartozó elnevezés. Minden okkultista tudja, hogy milyen közeli kapcsolatban állnak Osiris és a piramisok a *Királyok Könyvében* levő, Salamonnal, a templomával és annak megépítésével foglalkozó elbeszélésekkel. Azt is tudja, hogy a beavatás teljes szabadkőművesi szertartása a templom megépítésével kapcsolatos bibliai allegórián alapul, miközben a szabadkőművesek kényelmesen megfedkeznek, vagy talán nem is tudják azt a tényt, hogy az utóbbi elbeszélést az egyiptomi, vagy még régebbi jelképrendszer alapján alakították ki. Ragon ezt annak bemutatásával magyarázza, hogy Hiram három társa, a „három gyilkos” az év utolsó három hónapját jelképezi, Hiram pedig a Napot jelenti – a nyári napfordulótól kezdve lefelé, amikor elkezd csökkenni – az egész szertartás pedig egy csillagászati allegória.

A nyári napforduló idején a Nap hálaadó énekeket vált ki mindenből, ami lélegzik, ezért Hiram, aki a Napot képvisel, már tudja bárki arra jogosultnak adni a szent Szót, azaz az életet. Amikor a Nap leszáll az alsóbb jegyekbe, az egész természet némává válik, és Hiram már nem tudja átadni a Szót a társainak, akik az év három élettelen hónapját képviselik. Az első társ gyengén megüti Hiramot egy 24 inch hosszú mérőléccel, ami a 24 óra jelképe, amely minden egy napi fordulatot alkot. Ez az idő első felosztása, ami a hatalmas csillag felmagasztalása után gyengéden megtámadja lényét, rá mérve az első csapást. A második társ egy *vas derékszöggel* üti meg, ami az utolsó évszak jelképe, és amely kép derékszögű mérőlécc áthatásából keletkezik. Ez osztja négy egyenlő részre az állatövi kört, amelynek középpontja jelképezi Hiram szívét, ahol az megéri a négyzet négy csúcsát, az jelképezi a négy évszakot. Ez az idő második felosztása, amely ebben az időszakban egy súlyosabb csapást mér a nap-létezésre. A harmadik társ halálosan sújt le rá, az arcára, bunkójának erős ütésével, aminek hengeres formája jelképezi az

lasztási lehetősége volt, hogy vagy felajánlja saját tiszta, büntelen életét áldozatként fájáért az isteneknek, akikhez újra csatlakozni remélt, vagy állati áldozatot mutat be. Az előbbi teljesen saját akaratuktól függött. Az ünnepélyes ’új születés’ utolsó pillanatában a beavató átadta ’a szót’ a beavatottnak, és ezután azonnal az utóbbi kapott egy fegyvert a jobb kezébe téve, és arra kapott parancsot, hogy *sújtson le* vele. Ez a vezeklés keresztény dogmájának valódi eredete.”

Ahogy a Ragon által idézett Ballanche mondja: „A pusztítás a világ nagy Istene” – igazolva tehát a hindu Shíva filozófiai elképzelését. E megváltoztathatatlan és szent törvény szerint a beavatottat arra kényszerítették, hogy ölje meg a beavatót, különben a beavatás befejezetlen maradt. ... „A halál az, ami életet hoz létre.” *Orthodoxie maconnique*, 104. oldal. Mindez azonban csak jelképes és exoterikus volt. A fegyvert és az ölést azok allegorikus értelmében kell felfogni.

évet, a gyűrűt vagy kört. Ez az idő harmadik felosztása, aminek befejeződése adja meg az utolsó csapást a *meghaló* Nap létezésének. Ebből az értelmezésből az következik, hogy *Hiram*, a fémek *olvasztárja*, az új legenda hőse az *építész* elnevezéssel a modern beavatás Osirise (Napja), hogy *Isis*, az özvegye a *Páholy*, a Föld (a szanszkritban *loka*, a világ) jelképe, és hogy *Hórusz*, Osiris (vagy a fény) fia és az özvegy fia a *szabadkőműves*, azaz a *beavatott*, aki a földi páholy lakója (*a Bölcsesség és a Fény gyermeke*).^{29/5}

Itt pedig ismét meg kell említeni barátainkat, a jezsuitákat, mert a fenti szertartás az ő készítményük. Sikerükre egyetlen példa bemutatásához, amely port hint a hétköznapi emberek szemébe, hogy meggátolja őket abban, hogy meglássák az okkultizmus igazságait, rámutatunk arra, mit csináltak azzal, amit most szabadkőművességnek nevezünk.

Ez a Testvériség nagyon is rendelkezik az okkultizmus jelképrendszerével, formuláival és szertartásaival, amiket az ősi beavatásokból mérhetetlen idők óta örökölni hagytak. Ahhoz, hogy ennek a Testvériségnek pusztán ártalmatlan tagadást tulajdonítsanak, a jezsuiták beküldték néhány nagyon képzett titkos megbízottjukat a Rendbe, akik először elhitették az egyszerű testvérekkel, hogy a valódi titok elveszett Hiram Abiff-fal, majd rávették őket arra, hogy ezt a hitet tegyék bele a formulák könyveikbe. Azután kitalálták a mutatós, de hamis magasabb fokozatokat, azt színélve, hogy további fényt vetnek erre az elveszett titokra, hogy vezessék és megtévesszék a jelöltet olyan formulákkal, amiket a valódi dolgokból vettek át, de nincs meg a velejük, és mindent ravaszul úgy eszeltek ki, hogy a törekvő neofitát sehova se vezessék. Sőt, más szempontokból jó érzékű és képességű emberek összejönnek időszakonként és ünnepélyes arccal, buzgósággal és komolysággal, keresztülmennek a „helyettesített titkok” feltárásának szemfényvesztésén a valódi dolgoké helyett.

Ha az olvasó kezébe veszi a *The Royal Masonic Cyclopædia* című nagyon jelentős és nagyon hasznos művet, és elolvassa a „rózsakeresztesség” szócikket, megtalálja, ahogyan a szerzője, egy magas fokozatú és művelt szabadkőműves bemutatja, mit tettek a jezsuiták a szabadkőművesség elpusztítása érdekében. Arról az időszakról beszélve, amikor ennek a rejtélyes Testvériségnek a létezése (amiről sokan úgy tesznek, mintha tudnának „valamennyit”, ha nem jó sokat, de valójában semmit sem tudnak) először vált ismertté, ezt mondja:

Rémület töltötte el a társadalom nagy tömegeit azokban a régmúlt időkben a láthatatlantól, olyan rettegés – ahogyan a jelenlegi események és jelenségek nagyon világosan mutatják –, amely teljességében még most sem jutottunk túl. Ezért a természet és az elme tanulmányozói belekényszerültek az ismeretlenség homályába, máshol nem szívesen látva. ... Johannes Reuchlin kabbalista álmodozásai vezettek Luther szenvedélyes tevékenységéhez, Trittenheim türelmes munkásai pedig megteremtették a diplomáciai titkosírás modern rendszerét. ... Nagyon érdemes megjegyezni, hogy ugyanaz az évszázad, az, amelyben a rózsakeresztesek először megmutatták magukat, amit úgy különböztetnek meg a történelemben, mint a kor, amelyben a legtöbb erőfeszítés történt, hogy a múlt béklyóit [a pápistaságot és a klerikalizmust] lehajítsa magáról. Ebből ered a vesztesre álló társaság szembenállása és hevéssége mindennel szemben, ami rejtélyes és ismeretlen. Viszonzásul szabadon szerveztek ál-rózsakeresztes és szabadkőműves társaságokat, és ezeket a társaságokat arra tanították, hogy rendszertelenül csalják kelepcébe a valódi és láthatatlan rend gyengébb testvéreit. Utána pedig diadalmasan áruljanak el bármit, ha annyira meggondolatlanok lennének, hogy megosszák ezeknek a mulékony és értelmetlen társaságok előjáróival. A hatalom minden fortélyt bevetett, önvédelemből harcolva az igazság fejlődése ellen, a meggyőzéssel való elkötelezést, a rémületkeltést, hízélgéssel rávételt, hogy elfogadja a pápát Mesterének. Miután megszerezték annyit áttérőt annak a hitnek, amennyit csak ismertek, azokon már nem a saját akaratuk uralkodott, és semmibe vették őket, hagyták, hogy az élet csatáját úgy vívják meg, ahogyan tudják, még csak el sem ismerve az ilyen nyomorúságos titkoknak az ismeretét, amikkel kapcsolatban a római hit feljogosítottnak tekinti magát, hogy visszatartsa azokat.

^{29/5} *Orthodoxie maçonnique*, 102 – 104. oldalak.

De ha a szabadkőművességet tönkre is tették, senki nem képes összetörni a valódi, láthatatlan rózsakeresztességet és a keleti beavatást. Vishvakarma és Sûrya Vikartana jelképrendszere túlélte ott, ahol Hiram Abiff-et tényleg megölték, most pedig visszatérünk ahhoz. Nem egyszerűen csillagászati, hanem a legünnepélyesebb szertartás, örökség az ősi misztériumokból, ami korszakokon átutazva a mai napig használatos. Megjeleníti az élet ciklusának, a fejlődő testet öltéseknek és a pszichikus valamint fiziológiai titkoknak az egész drámáját, amikről sem az egyház, sem a tudomány nem tud semmit, noha ez az a szertartás, ami az előzőt elvezette a keresztény misztériumai legnagyobbikához.

XXX. fejezet A „beavatás Napjának” misztériuma

A Titkos Tanítás ősiségét könnyebben meg lehet érteni, ha bemutatjuk, misztériumai történetének mely pontja volt az, amikor megszenteltetették azzal, hogy alárendelték azokat zsarnoki uralkodók és a fondorlatos papság személyes ambícióinak. Ezek a mélységesen filozofikus és tudományosan összeállított drámák, amelyekben eljátszották az okkult és a spirituális Univerzum legnagyobb igazságait és a tudás rejtett tanait, üldöztetés célpontjaivá váltak, jóval az előtt, hogy Platón, vagy akár Pythagoras feltűnt. Mégis, az emberiségnek átadott ősi kinyilatkoztatások nem haltak ki a misztériumokkal, családi ékszerként megőrződtek a jövő és szellemibb generációk számára.

Az *Isis Unveiled*-ben^{30/1} már megállapítottuk, egészen Arisztotelész koráig visszamenve, hogy a nagy misztériumok már elvesztették eredeti nagyszerűségüket és ünnepélyességüket. Szertartásaik megszűntek, és nagymértékben el kellett satnyulniuk pusztá papi feltevésekké és vallási ámitássá kellett válniuk. Felesleges elmondani, hogy mikor jelentek meg először Európában és Görögországban, mivel az elismert történelemre szinte azt lehet mondani, hogy Arisztotelésszel kezdődött, minden, ami előtte jelent meg, kibogozhatatlan kronológiai zűrzavart okoz. Elegendő annyit mondani, hogy Egyiptomban a misztériumokat Menes ideje óta ismerték, a görögök pedig csak akkor kapták meg, amikor Orpheusz bevezette azokat Indiából. Egy „Ismerték-e az írást Pânini előtt?” című cikkben^{30/2} az az állítás szerepel, hogy a pându-k egyetemes hatalomra tettek szert, és ők tanították az „áldozati” misztériumokat a többi fajnak már i.e. 3300-ban is. Valóban, amikor Orpheusz, Apolló vagy Héliosz fia, megkapta apjától a phorminx-et – a héthúros lantot, jelképesen a beavatás hétszeres misztériumát – ezek a misztériumok már ősrégiek voltak Közép-Ázsiában és Indiában. Hérodotosz szerint Orpheusz volt az, aki elhozta azokat Indiából, Orpheusz pedig messze megelőzte Homéroszt és Hésziodoszt. Így még Arisztotelész idejében is maradt néhány valódi adeptus Európában, sőt, Egyiptomban is. Azoknak az örökösei, akiket szétszórtak a régi Egyiptom különböző előzőnlőinek győzedelmes kardjai, maguk is szétszóródtak. Ahogyan 8 vagy 9 ezer évvel korábban a tudás áradata lassan folydogálni kezdett Közép-Ázsia fennsíkjaírói Indiába, majd Európa és Észak-Afrika irányába, és így i.e. 500 körül elkezdett visszaszivárogni régi otthona és szülőhelye felé. A következő kétezer év során a nagy adeptusok létezéséről szóló tudás szinte kihalt Európában. Mindazonáltal néhány titkos helyen a misztériumokat még mindig eljátszották minden eredeti tisztaságukban. Az „Igazságosság Napja” még mindig ott ragyogott magasan az *éjszakai égbolton*, és miközben sötétség borította az avatatlan világot, létezett az örök fény az Adyta-ban, a beavatás éjszakáin. A *valódi* misztériumokat soha nem tették nyilvánossá. Eleusis és Agræ a tömegek számára, a „jó tanács” *Εὐβουλή* Istene, a nagy Orphikus Istenség pedig a neofita számára.

^{30/1} *Idézett mű*, I. 15.

^{30/2} *Five Years of Theosophy*, 258. oldal. Furcsa kérdés ezt felvetni és tagadni, amikor még az orientalisták is jól tudják, hogy – csak egyetlen esetet említve – ott van Yaksa, aki Pânini elődje volt, és az ő műve még ma is létezik. A Nirukta (szótár) 17 író ismer, akik megelőzték Yaksa-t.

Ez a misztérium-Isten – akit szimbológusaink összetévesztenek a Nappal – vajon ki volt? Mindenki, akinek valamennyi elképzelése van az ősi egyiptomi exoterikus hitről, tisztában van azzal, hogy Osiris volt a Nap a mennyben, „a Mennyei Király”, Ro-Imphab, hogy a görögöknél a Napot „Jupiter Szemének” nevezték, ahogyan a modern ortodox párszikhál ő „Ormuzd Szeme”. Továbbá, hogy a Napot a „Mindent látó Istennek” (πολυόφθαλμος) szólították, ahogyan „Megváltó Istennek” és a „megmentő Istennek” (Αἰτίον τῆς σωτηρίας) is. Olvassuk el a Berlinben található Papheronmes-i papiruszt, és a Marietta Bey által lefordított sztlét,^{30/3} és nézzük meg, mit mondanak:

Dicsőség neked, óh Nap, isteni gyermek!... A te sugaraid életet hoznak a tisztáknak és azoknak, akik készen állnak. ... Az Istenek [az „Istenfiak”], akik boldogsággal és áhítattal közelítenek hozzád. ... Te vagy az először született, az Isten Fia, az Ige.^{30/4}

Az egyház magához ragadta ezeket a fogalmakat, és az eljövendő Krisztus ábrázolását látja ezekben a kifejezésekben, a beavatási szertartásokban és a pogány orákulumok kijelentéseiben. Pedig semmi ilyesmit nem tartalmaznak, mivel minden érdemes beavatottra használták azokat. Ha a kifejezéseket, amiket a papi írásokban és véseteken alkalmaztak évezredekkel ezelőtt, most megtaláljuk a keresztény egyházak dicsőítő himnusaiban és imádságaiban, az egyszerűen azért van, mert ezeket a latin keresztények szemérmetlenül kisajátították abban a teljes reményben, hogy az utókor ezt soha nem fogja észrevenni. Mindent megtettek, amit meg tudtak tenni, hogy elpusztítsák a pogány kéziratokat, és az egyház biztonságban érezte magát. A kereszténységnek tagadhatatlanul megvoltak a maga nagy bölcsői és prófétái, mint minden más vallásnak, de az állításaikat nem erősítik, ha megtagadják elődeiket.

Hallgassuk meg Platón:

Tudd meg hát Glaucus, hogy amikor a jó létrehozásáról beszélek, a Nap az, amire gondolok. A fiú tökéletesen megegyezik az Atyjával.

Iamblichus a Napot „az isteni értelem vagy bölcsesség képmásának” nevezi. Eusebius megismételve Philo szavait, a felkelő Napot (ἀνατολή) a fő angyalnak, a legrégebnek nevezi, hozzátéve, hogy az arkangyal, aki *polionimus* (soknevű), az Ige, vagy Krisztus. A Sol (Sun = Nap) szó a *solus*-ból, az Egyből, vagy az „Ő egyedül-ből” származik, a görög név, a Héliosz pedig a „Legmagasabbat” jelenti, így a jelkép érthetővé válik. Mindazonáltal a régiek különbséget tettek a Nap és annak ősalakja között.

Szókratész üdvözölte a felkelő Napot, ahogyan a mai napig teszi egy valódi párszi vagy zoroasztriánus, Homérosz és Euripidész pedig – ahogyan utánuk Platón is – emlegetik a Jupiter-Logoszt, az „Igét”, vagy a Napot. Mindazonáltal a keresztények fenntartják, hogy mivel az orákulumnak, akivel tanácskoztak, Iao Isten ezt válaszolta: „A Nap az”, ezért

A zsidók Jehovah-ját jól ismerték a pogányok és a görögök,^{30/5}

és hogy „Iao a mi Jehovah-nk”. Az állítás első részének úgy tűnik, semmi köze nincs a második részhez, és legkevésbé sem lehet a következtetést helyesnek tekinteni. Viszont ha a keresztények annyira szeretnék bizonyítani az azonosságot, az okkultistáknak semmi kifogásuk nincs ellene. Csakhogy ebben az esetben Jehovah egyben Bacchus is. Nagyon furcsa, hogy a civilizált kereszténység embereinek a mai napig olyan kétségbeesetten kapaszkodnak a bálványimádó zsidók szoknyájába – a szabeusokéba és a napimádókéba, mivel azok vol-

^{30/3} *La Mère d'Apis*, 47. oldal.

^{30/4} Az éppen most beavatottat nevezik „először születettnek”, és Indiában csak a végső és legmagasabb beavatása után válik *dwija*-vá, „kétszer született”. Minden adeptus egy „Isten Fia”, és egy „Fény Fia”, miután megkapja az „Igét”, amikor ő maga válik az „Igévé”, miután megkapja a hét isteni jellegzetességet, vagy „Apoló lantját”.

^{30/5} Lásd De Mirville, IV. 1.5

tak,^{30/6} mint a kaldeai tömegek is –, és nem sikerül meglátniuk, hogy az utóbbi Jehovah nem más, mint a föníciai Ja-va vagy Iao zsidó továbbfejlesztése, hogy ez a név, röviden egy Misztérium-Istennek, a sok Kabiri egyikének titkos neve volt. „Legmagasabb Istennek” – ahogyan az volt egy kicsiny nép számára – soha nem tekintették a beavatottak, akik a misztériumokat elvégezték, mert számukra ő csak az egyik bolygói szellem volt, aki a látható Naphoz kapcsolódik, és a látható Nap is csak a központi csillag, nem pedig a központi szellemi Nap.

És monda néki [Manoah-nak] az Úrnak angyala: Miért kérdezősködsz nevem után, amely olyan titkos?^{30/7}

Akárhogyan legyen is, a Sinai hegy Jehovah-jának azonossága Bacchus istennel aligha vitatható, ő pedig biztosan – ahogyan az *Isis Unveiled*-ben már bemutattuk – Dionysos.^{30/8} Ahol csak imádták Bacchust, ott létezett Nyssa és egy barlang hagyománya,^{30/9} ahol felnevelkedett. Görögországon kívül Bacchus volt a mindennél erősebb „Zagreus, a legmagasabb Isten”, akinek a szolgálatában állt Orpheusz, a misztériumok megalapítója. Na már most, hacsak el nem ismerik, hogy Mózes egy beavatott pap volt, egy adeptus, akinek a cselekedeteit allegorikusan beszélik el, akkor el kell fogadni, hogy ő személyesen, izraelita seregeivel együtt Bacchust imádta.

És építé Mózes oltárt és nevezé nevét *Jehova-Niszszi*-nek [vagy Iao-nisi-nek vagy megint csak Dionisi-nek].^{30/10}

Továbbá az állítás megerősítéséhez emlékeztetnünk kell, hogy a hely, ahol Osiris, az egyiptomi Zargeus vagy Bacchus megszületett, a Sinai hegy volt, amit az egyiptomiak Nissahegynek neveztek. A rézkígyó egy nis, כשך volt, a zsidó húsvét hónapja pedig Nisan.

XXXI. fejezet A misztériumok céljai

A történelemben feljegyzett legkorábbi misztériumok a Samotrace-iak voltak. A tiszta tűz szétosztása után egy új élet kezdődött. Ez volt a beavatott új megszületése, ami után – mint a régi India brahmanjai esetében – egy dwija-vá vált, „kétszer született”.

Beavatva abba, amit helyesen nevezhetünk minden misztérium legszentebbjének... tisztákká váltunk^{31/1} –

^{30/6} II. *Királyok Könyve*, XXIII. 4-12.

^{30/7} *Bírák Könyve*, XVIII. 18. Sámson, Manoah fia annak a „Misztérium”-Úrnak, Ja-va-nak egyik beavatottja volt, születése előtt felszentelték, hogy egy adeptus „nazaritájává” (tanítványává) váljon. Bűne Delilával és hosszú hajának levágása, amit „borotva nem érinthetett”, mutatja, milyen jól megtartotta szent fogadalmát. Sámson allegóriája bizonyítja a *Biblia* ezotériáját, valamint a zsidók „Misztérium-Istenének” jellegét is. Igaz, Mővers olyan meghatározást ad meg az ideális napfény föníciai elképzelésére, hogy az egy szellemi hatás, ami a legmagasabb Istenből, Iao-ból árad ki, „a fény, amit csak az értelem tud elképzelni, minden dolog fizikai és szellemi princípiuma, amiből a lélek kiárad”. Ez volt a hímnemű esszencia vagy bölcsesség, míg az őseredeti anyag vagy káosz nőnemű volt. Így az első két princípium, ami egyaránt örökkévaló és végtelen, már az ősi föníciaiaknál is a szellem és az anyag volt. Ez azonban csak a zsidó gondolkodás visszhangja, nem pedig a pogány filozófusok véleménye.

^{30/8} Lásd *Isis Unveiled*, II. 526.

^{30/9} A palesztinai Beth-San-nak vagy Scythopolis-nak volt ez az elnevezése, de volt ilyen pont a Parnasszus hegyén is. Diodórosz viszont kijelenti, hogy Nyssa Fönícia és Egyiptom között volt, Euripidész azt állítja, hogy Dionüszosz Indiából jött Görögországba. Diodórosz pedig hozzáteszi tanúságtételét: „Osirist Nyssa-ban nevelték fel, a Boldog Arábiában, ő Zeusz fia volt, és az apja után nevezték el (alanyeset Zeusz, birtokos eset Dios), a hely pedig Dio-Nysos” – a Nyssa-i Zeusz vagy Jove. A név vagy titulus azonossága nagyon jelentőségteljes. Görögországban Dionüszosz csak a második volt Zeusz után, Pindaros pedig azt mondja: „Így Zeusz Atya kormányoz minden dolgot, és Bacchust is ő irányítja.”

^{30/10} *Mózes II. Könyve*, XVII. 15.

^{31/1} *Phædra*, Cary fordítása, 326. oldal.

mondja Platón. Diodórosz Siculus, Hérodotosz, Sanchoniathon, a föníciai – a legrégebbi történészek – azt mondják, hogy ezen misztériumok eredete az idő homályába vész, valószínűleg sok ezer évvel a történelmi koroknál korábbiak. Iamblichus arról tájékoztat bennünket, hogy Pythagorasz

beavatást kapott Byblus és Tyre minden misztériumába, a szíriaiak szent tevékenységeibe és a föníciaiak misztériumaiba.^{31/2}

Ahogy az Isis Unveiled-ben mondtuk:

Amikor olyan emberek, mint Pythagorasz, Platón és Iamblichus, akik szigorú erkölcsiségükről voltak híresek, részt vettek a misztériumokban, és tisztelettel beszéltek róluk, modern kritikusainkra rossz fényt vet, hogy őket [és beavatottjaikat] csupán külső megnyilvánulásuk alapján ítélik meg.

Mégis ez az, amit mindeddig megtettek, különösen a keresztény atyák. Alexandriai Kelemen a misztériumokat „erkölcstelennek és sátáninak” bélyegezte meg, noha a szavait – amik azt bizonyítják, hogy az Eleusisi misztériumok azonosak voltak, sőt, ahogyan ő állítja, a zsidókéiből voltak átvéve – e munka más részén idézzük. A misztériumok két részből álltak, amik közül a kisebbeket Agræban, a nagyobbakat pedig Eleusisban tartották, és Kelemen maga is beavatott volt. Viszont a katarzist, vagyis a megtisztulás próbatételeit mindig is félreértették. Iamblichus magyarázza meg leginkább, és a magyarázatának tökéletesen elegendőnek kellene lennie, legalább is minden előítélet nélküli elme számára.

Ezt mondja:

A misztériumok során az ilyenfajta mutatóványokat arra tervezték, hogy megszabadítsanak bennünket a buja szenvedélyektől a látvány kiélésével, ugyanakkor legyőzve a gonosz gondolatokat az áhítatos szentségen keresztül, amikkel ezeket a szertartásokat végezték.

Dr. Warburton megjegyzi:

A legbölcsebb és legjobb emberek a pogány világban ebben egy nézetet vallanak, azt, hogy a misztériumokat tiszta eszközökkel hozták létre, és a legnemesebb célokat tűzték ki a legkiválóbb módokon.

Bár mindkét nem és minden osztály tagjainak megengedett volt, hogy részt vegyenek a misztériumokban, sőt, a részvétel még kötelességük is volt, nagyon kevesen értek el tényleg magasabb és végső beavatást ezekben az ünnepi szertartásokban. A misztériumok emelkedő fokait Proclus írja le a *Platón teológiája* című művének negyedik könyvében.

A tökéletesítő szertartás sorrendben megelőzi a Telete, a *Muesis* beavatást és az *Epotheia* beavatást, vagy a végső apokalipszist [kinyilatkoztatást].

Smyrna-i Theon a *Mathematica* című művében a misztikus szertartásokat ugyancsak öt részre osztja:

Amelyek közül az első az előzetes megtisztulás, mert egyik misztériumot sem közlik mindekivel, aki szeretné azokat megkapni, hanem vannak bizonyos személyek, akiket megakadályoz a kikiáltó hangja. ... Mivel szükséges, hogy az olyanok, akiket nem kergettek el a misztériumoktól, először megfinomuljanak bizonyos tisztulási eljárásokkal, viszont a megtisztulás után a szent rítusok megkapása következik. A harmadik részt *epotheia*-nak vagy befogadásnak nevezik. A negyedik pedig, ami a kinyilatkoztatás vége és célja, (a felavatás) a fej bekötése és a ko-

^{31/2} *Life of Pythagoras*, 297. oldal. „Mivel Pythagoras – teszi hozzá – szintén eltöltött kettő és húsz évet a templomok belső szentélyében Egyiptomban, csatlakozott a mágusokhoz Babilonban, és azok tanították tiszteletreméltó tudásukra, nincs mit csodálkozni azon, hogy jártas volt a mágiában vagy a jó szellemek megidézésében, és ezért olyan dolgokat tudott végrehajtani, amelyek meghaladják az emberi képességeket, és amik a köznép számára tökéletesen hihetetlennek tűnnek.” (298. oldal)

rona rögzítése.^{31/3} ... Ezt követően ő [a beavatott személy] vagy fáklyavivővé válik, vagy a misztériumok Hierophant-jává, vagy a papi hivatás valamely más részét tölti be. Az ötödik viszont, ami minden előzőből jön létre, *a barátság és a belső összeköttetés az Istennel*. És ez volt minden misztérium közül a legutolsó és legáhítatosabb.^{31/4}

A misztériumok fő céljait, amiket a keresztény atyák sátániként mutattak be, a modern írók pedig kigúnyolták, a legmagasabb és legerkölsőbb szempontok figyelembe vételével alkották meg. Nem szükséges itt megismételni, amit már leírtunk az *Isis Unveiled*-ben,^{31/5} hogy akár a beavatás templomán, akár a jó szellemek megidézésének egyéni tanulmányozásán keresztül minden tanuló megszerezte a bizonyítékot saját szellemének halhatatlanságáról és lélekének túléléséről. Ami az utolsó *epopteia* volt, arra Platón hivatkozik a *Phædrában*:

Miután *beavatást* kapunk azokba a *misztériumokba*, amiket joggal nevezhetünk minden misztérium legszentebbjeinek,... megszabadultunk azoknak a gonoszságoknak a zaklatásaitól, amik egyébként várnának ránk a jövőben. Hasonlóképpen, ennek az isteni *beavatásnak* a következtében teljes, egyszerű, mozdíthatatlan és áldott látomások szemtanúivá váltunk, amik egy tiszta fényben lakoznak.^{31/6}

Ez a burkolt beismerés azt mutatja, hogy a beavatottak teofániát élveztek, vagyis az istenek és valódi, halhatatlan szellemek látomásait látták. Ahogyan Taylor helyesen következtet:

Az *epopteia* vagy végső kinyilatkoztatás legmagasztosabb részét, ami maguknak az Istenek [a magas bolygói szellemek] megpillantásából áll, ragyogó fény öleli körbe.^{31/7}

Proclus ebben a témában tett kijelentése ezzel összecseng:

Minden beavatásban és misztériumban az Istenek sok formában mutatják meg magukat, és változatos alakokban jelennek meg. Néha ténylegesen forma nélküli fény jelenik meg a szemük előtt, néha ez a fény emberi formát ölt fel, néha pedig egy másfajta alakot vesznek fel.^{31/8}

Továbbá itt van ez is:

Bármilyen földi dolog is lehet valami szférákban levőnek a hasonmása és árnyéka, míg az a ragyogó dolog [a szellem-lélek prototípusa] megmarad *megváltoztathatatlan* állapotban, ez helyénvaló az árnyéka esetében is. Amikor az a ragyogó dolog messze eltávolodik az árnyékától, az élet is messze eltávolodik [az utóbbitól]. Továbbá az a fény valaminek az árnyéka, ami még nála is ragyogóbb.^{31/9}

Így beszél Shet (Zirtusht próféta) *Könyvében a Desatir*, ezzel bizonyítva ezoterikus tanításainak azonosságát a görög filozófusokéval.

Platón második állítása megerősíti azt a nézetet, hogy a régiek misztériumai azonosak voltak azokkal a beavatásokkal, amiket a mai napig gyakorolnak a buddhisták és a hindu adeptsok. A magasabb látomások, a leghitelesebbek, a fokozatos beavatások rendszeres fegyelmén és a pszichikai képességek fejlesztésén keresztül jöttek létre. Európában és Egyiptomban a miszták kerültek közeli egységbe azokkal, akiket Proclus „misztikus természeteknek”, „ragyogó isteneknek” nevez, mert – ahogyan Platón mondja:

^{31/3} Ezt a kifejezést nem szabad egyszerűen szó szerint érteni, mivel bizonyos Testvériségek beavatásaiban titkos jelentése van, amit már megmagyaráztunk. Erre utalt Pythagoras, amikor leírja a beavatás utáni érzéseit, és azt mondja, hogy az Istenek koronázták meg őt, akiknek a jelenlétében ivott „az élet vizeiből”. A hindu misztériumokban az élet forrása szerepelt, és a *szóma*, a szent ital.

^{31/4} *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, T. Taylor, 46, 47. oldalak.

^{31/5} II. 111, 113.

^{31/6} *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, 63. oldal.

^{31/7} *Idézett mű*, 65. oldal.

^{31/8} Idézi Taylor, 66. oldal.

^{31/9} 35-38. verssorok.

[Mi] magunk tiszták és makulátlanok voltunk, miután megszabadultunk ettől a körülvevő öltözéktől, amit testnek nevezünk, és amihez úgy kötődünk, mint a kagyló a héjához.^{31/10}

Ami a keletet illeti:

A bolygói és földi Pitri-k tanát a régi Indiában – ahogyan most is – *teljesen* csak a beavatás utolsó pillanatában fedték fel, és csak a legfelsőbb szintű adeptusnak.^{31/11}

A Pitri-k szót most meg kell magyarázni, és még valamit hozzá kell tenni. Indiában a beavatás harmadik foka tanítványának két guruja van. Az egyik az élő adeptus, a másik a test nélküli, megdicsőült Mester, aki megmarad még a magas szintű adeptusnak is tanácsadója vagy tanítója lenni. Kevés olyan elfogadott tanítvány van, aki akár csak látta is volna élő Mestert, guruját a végső és örökre megkötő fogadalma napjáig és órájáig. Ez az, amire az *Isis Unveiled*-ben gondoltam, amikor azt állítottam, hogy kevés azonban az olyan *fakír* (a *chela*, tanítvány szó abban az időben ismeretlen volt Európában és Amerikában), aki

Tiszta, becsületes és önfeláldozó, és már valaha is látta egy tisztán *emberi pitar* (egy ős vagy atya) asztrális formáját máshogyan, mint az első és az utolsó beavatása pillanatában. Tanítója, a guruja jelenlétében, és pont azelőtt, hogy a *vatou-fakírt* [az éppen beavatott tanítványt] elindítják az élők világába a hébütökös bambuszbotjával minden védelmére, történik az, hogy hirtelen szemtől szembe kerül az ismeretlen [Pitar-ja vagy Atyja, a megdicsőült Mestere vagy test nélküli Mahâtmâ-ja] JELENLÉTÉVEL. Meglátja őt, és földre borul a tovatűnő forma lábai előtt, de nem bízzák rá megidézésének hatalmas titkát, mert az a szent szó legmagasabb misztériuma.

A beavatott – mondja Éliphas Lévi – *tud*, ezért „mindenre vállalkozik, és csendben marad”. A nagy francia kabbalista ezt mondja:

Gyakran láthatjuk szomorúnak, de soha nem bátortalannak vagy kétségbeesettnek, gyakran szegénynek, de soha nem megalázottnak vagy szerencsétlennek, gyakran üldözötnak, de soha nem meghunyászkodónak vagy legyőzötnak. Mert emlékszik Orpheusz özvegységére és gyilkosságára, Mózes száműzetésére és magányos halálára, a próféták mártíromságára, Apollonius kínszenvedéseire és a Megváltó keresztjére. Tudja, milyen kétségbeesett állapotban halt meg Agrippa, akinek az emlékét a mai napig gyalázzák, ismeri a megpróbáltatásokat, amik megrendítették a nagy Paracelsust, és mindazt, hogy Raymond Lully-nak mennyit kellett szenvednie, mielőtt elérkezett a véres halálhoz. Emlékszik arra, hogy Swedenborg-nak elmebajt kellett színelnie, és eszét kellett vesztenie, mielőtt a tudását megbocsájtották neki, Szt. Martinra, akinek egész életére el kellett rejtőznie, Cagliostro-ra, aki elhagyatva halt meg az inkvizíció celláiban,^{31/12} Cazotte-ra, akit guillotine-nal öltek meg. Ilyen sok áldozat követőjeként mindazonáltal szembenéz ezzel, de jobban megérti a hallgatás szükségességét.^{31/13}

A szabadkőművesség – és nem a Skót Páholyként ismert politikai intézmény, hanem a valódi szabadkőművesség, amelynek néhány szertartását még mindig megőrizte a francia Grand Orient és amiket Ekias Ashmole, a XVII. századi ünnepelt angolt okkult filozófus hiába próbált meg újjáalakítani az indiai és egyiptomi misztériumok módszerei szerint – tehát a szabadkőművesség Ragon, a téma nagy szakértője szerint három alapvető fokozaton nyugszik. Egy szabadkőműves három kötelessége tanulmányozni, *honnan jön, ő micsoda, és hová megy*, tehát tanulmányozni az Istent, önmagát és a jövődő átalakulást.^{31/14} A szabadkőműves beavatást a kisebb misztériumok szerint mintázták meg. A harmadik fokozat az volt, amit mind Egyiptomban, mind Indiában használtak időtlen idők óta, aminek emlékénel minden páholy hosszasan elidőzik Hiram Abiff, az „Özvegy Fia” halálának és feltámadásának neve alatt.

^{31/10} *Phædra*, 64, idézi Taylor, 64. oldal.

^{31/11} *Isis Unveiled*, II. 114.

^{31/12} Ez nem igaz, és Constant abbé (Éliphas Lévi) *tudta*, hogy így van. Vajon miért terjesztette a hazugságot?

^{31/13} *Dogma de la Haute Magie*, I. 219, 220.

^{31/14} *Orthodoxie Maçonnique*, 99. oldal.

Egyiptomban az utóbbit „Osirisnek” nevezték, Indiában „Loka-chakshu-nak” (a Világ Szemének) és „Dinakara-nak” (napkészítőnek) vagy a Napnak – a szertartást magát pedig mindenhol a „halál kapujának” hívták. A Typhon által megölt Osiris koporsóját vagy szarkofágját behozták, és a Halál Csarnokának közepére helyezték, valamennyi beavatott körbeállta azt, a jelölt pedig a közelben volt. Az utóbbitól megkérdezték, hogy részt vett-e a gyilkosságban, és függetlenül a tagadásától, és különböző nagyon kemény próbatételek után a beavató azt színelte, hogy egy fejszével fejbe csapja. A jelölt földre rogyott, bepólyázták, mint egy múmiát, és megsiratták. Azután villámlás és mennydörgés következett, a feltételezett holttestet körbevették tűzzel, majd végül felállították.

Ragon beszél egy híresztelésről, amivel Commodus császárt vádolták – amikor az egyik alkalommal a beavató szerepét játszotta el –, hogy annyira komolyan játszotta a szerepét a beavatási drámában, hogy ténylegesen megölte a pályázót, amikor a fejszével rásújtott. Ez azt mutatja, hogy a *kisebb* misztériumok nem haltak ki teljesen az i.sz. II. században.

A misztériumokat az atlantisziak vitték el Dél- és Közép-Amerikába, Észak-Mexikóba és Peruba azokban az időkben, amikor

Egy gyalogos északról [annak északi részéről, ami valaha India volt] elérhette – alig bevezve a lábát – az Alaszkai félszigetet, Mandzsúrián keresztül, átvágva a *jövendő* Tatár-öblön, a Kuril- és Aleuti szigeteken. Eközben egy másik utazó, aki csónakkal felszerelve délről indult, átgyalogolhatott Sziámon, keresztezve a Polinéz szigeteket, és elkutyagolhatott Dél-Amerika földrészének bármely részére.^{31/15}

Ezek egészen addig az időig léteztek, amíg a spanyol hódítók meg nem érkeztek. Ők elpusztították a mexikói és a perui feljegyzéseket, de sikerült megakadályozni, hogy megszenteltelenítő kezüket rátegyék a sok piramisra – az ősi beavatások színhelyére – amelyeknek a romjai szétszórta megtalálhatók Puente Nacional-ban, Cholula-ban és Teotihuacan-ban. Palenque-t, a Chiapas-beli Ococingo-t és más Közép-Amerikai romokat mindenki ismeri. Ha Guiengola és Mitla piramisai és templomai valaha is megmutatják titkaikat, akkor erről a Tanításról be fog bizonyosodni, hogy a természet legnagyobb igazságainak előfutára volt. Ezeknek mindnek joga van a Mitla, „a szomorúság helye” és „a (meggyalázott) halottak lakóhelye” elnevezésére.

XXXII. fejezet A misztériumok maradványai

A *Royal Masonic Cyclopædia* ezt mondja a „Nap” szócikkénél:

A Nap mindig is szükségszerűen fontos szerepet játszott jelképként, és különösen a szabadkőművességben. A W.M. a felkelő napot jelképezi, a J.W. a delelő Napot, az S.W. pedig a lenyugvó Napot. A druida szertartásokban a legfőbb druida a Napot képviselte, és két másik tisztviselő segített neki, az egyik a nyugaton levő Holdat, a másik a délen levő, delelő Napot jelenítette meg. Teljesen szükségtelen hosszasan belemenni ennek a jelképnek a tárgyalásába.

Annál is inkább „szükségtelen”, mivel J. M. Ragon teljesen körbejárta ezt, ahogyan megtalálhatjuk a XXIX. fejezet végén, ahol a magyarázatainak egy részét idéztük. Azt mondják, a szabadkőművesség a szertartásait keletről származtatja. Ha pedig helyes azt mondani a modern rózsakeresztesekről, hogy „kaotikus tudással rendelkeznek, talán nem a legkíváncsabbat megszerezve”, a megjegyzés még inkább igaz, amikor a szabadkőművesség valamennyi más ágára vonatkoztatjuk, mivel tagjaik tudása a jelképeik teljes jelentéséről a *nullával* egyenlő. Hipotézisek tucatjait veszik igénybe, az egyik valószínűtlenebb, mint a másik, ami Írország „kerek tornyait” illeti. Egy tény is elegendő bemutatni a szabadkőművesek tudatlanságát, nevezetesen azt, hogy – a *Royal Masonic Cyclopædia* szerint – az elképzelésük, ami szerint azok a szabadkőműves beavatással kapcsolatosak, figyelemre sem méltóként azonnal elvethe-

^{31/15} *Five Years of Theosophy*, 214. oldal.

tő. A „tornyok”, amik megtalálhatók szerte keleten, Ázsiában, a misztérium-beavatásokkal voltak kapcsolatosak, nevezetesen a Vishvakarma és a Vikarttana szertartásokkal. A beavatásra jelölteket azokban helyezték el három napra és három éjszakára, ahol nem volt földalatti kriptával rendelkező templom a közelben. Ezeknek a kerek tornyoknak nem volt semmi más céljuk. A keresztény papság minden ilyen pogány emlékműnek rossz hírét keltette, akik így „saját fészüket mocskolták be”, de azok még mindig a régi bölcsesség élő és elpusztíthatatlan emlékei. Semmi nem létezik ebben a tárgyasult és csalóka világunkban, amit ne lehetne két cél szolgálatába állítani: egy jóéba és egy rosszéba. Így az utóbbi időkben a *Baloldali Ösvény* beavatottjai és az antropomorfisták kezükbe ragadták a legtöbb ilyen tiszteletreméltó romot, amik akkor már csendesek voltak, és első bölcs lakóik által elhagyatottak, majd teljesen fallikus emlékművekké alakították azokat. Ez azonban a valódi jelentésük szándékos, kitervelt és rosszindulatú félreértelmezése volt, eltérítés eredeti rendeltetésüktől. A Napnak – bár örökké, még a tömegek számára is, *μόνος οὐρανοῦ θεός*, „az egyetlen és egyedüli király és Isten a mennyekben” és az *Εὐβουλή*, Orpheusz „jó tanács Istene” volt – minden exoterikus népszerű vallásban kettős megnyilvánulása volt, amit az avatatlanok antropomorfizáltak. Így a Nap volt Osiris – *Typhon*, Ormuzd – *Ahriman*, Bel-Jupiter és *Baal*, az életadó és a halálhozó égítést. Így pedig egy és ugyanaz a monolit, oszlop, piramis, torony vagy templom, amit eredetileg az első princípium vagy megjelenési mód dicsőítésére emeltek, idővel egy bálvány-templommá válhatott, vagy még rosszabbá, egy fallikus jelképpé a maga durva és brutális formájában. A hinduk lingam-jának van egy spirituális és magasan filozofikus jelentése, míg a misszionáriusok csupán egy szemérmetlen jelképet látnak benne. Csak olyan jelentése volt, mint ami megtalálható a Biblia összes baalim-jában, chammanim-jában és bamoth-jában a faragatlan kövekből álló oszlopaival, amiket a férfi Jehovah dicsőítésére állítottak fel. Ez azonban nem változtat azon a tényen, hogy a görögök *pureia*-ja, Szardínia *nur-hag*-jai, Mexikó *teocalli*-ja, stb. kezdetben mind ugyanolyan jellegűek voltak, mint Írország „kerek tornyai”. A beavatás megszentelt helyei voltak.

1877-ben az író idézve néhány kiváló tudós szakvéleményét, azt merészelte állítani, hogy nagy különbség volt a *Chrestos* és a *Christos* (Krisztus) fogalmak között, olyan különbség, aminek mély és ezoterikus jelentése van. Azt is, hogy míg a *Christos* jelentése „élni” és „egy új életre születni”, addig a *Chrestos* a „beavatási” fogalomrendszerben az emberben levő belső, alsó vagy személyes természet halálát jelentette, így adva meg a kulcsot a brahmani elnevezéshez, a kétszer születetthez. Végül pedig azt, hogy

Voltak chrestian-ok jóval a kereszténység korszaka előtt, és az esszénusok közéjük tartoztak.^{32/1}

Aligha lehetett találni gyalázkodóbb jelzőket, amiket az író jellemzésére emiatt megkapott. Viszont akkor is, ahogyan most is, a szerző soha nem kísérelt meg olyan komoly természetű kijelentést tenni anélkül, hogy fel ne sorakoztatott volna annyi művelt szaktekintélyt, amennyit csak tudott. Így a következő oldalon ezt mondta:

Lepsius bebizonyítja, hogy a *Nofre* szó *Chrestos*-t, „jót” jelent, és hogy Osiris egyik elnevezését, az „Onnofre-t” „az Isten megnyilvánuló jóságának” kell fordítani. „Krisztus tisztelete nem volt egyetemes azokban a korai időkben – magyarázza Mackenzie – amin azt értem, hogy a Krisztus-imádás még nem indult útjára, de *Chrestos* – a jó princípiumának – tisztelete megelőzte azt sok évszázaddal, és még túlélte a kereszténység elterjedését is, ahogyan a még mindig létező emlékműveket látható. ... Továbbá van egy kereszténység előtti felirat egy síremléken (Spon. *Misc. Erud. Ant. X. XVIII. 2*). *Υαχινθε Λαρισαίων Δησμοιε Πρωσ Χρηστε Χαϊρε*, de Rossi pedig (*Roma Sotteranea*, tome I. tav. XXI.) egy másik példát mutat be a katakombákból: „*Elia Chreste*, in Pace”.^{32/2}

^{32/1} I. Péter, II. 3-ban Jézust „a *Chrestos* Úrnak” nevezi.

^{32/2} *Isis Unveiled*, II. 323.

Ma már az író mindezeket a tanúságtételeket ki tudja egészíteni egy nagy tudású szerző megerősítésével, aki bebizonyít bármit, amire vállalkozik, hogy a geometriai szemléltetés tekintélyével mutassa be. Van egy nagyon különös rész megjegyzésekkel és magyarázatokkal ellátva a *Source of Measures*-ben, aminek a szerzője valószínűleg soha nem hallott a „Misztérium-istenről”, a korai árják Visvakarma-járól. A Chrest és a Christ fogalmak közötti különbségről értekezve ezt mondva zárja le a témát, hogy:

Két Messiás volt: az egyik, aki lement a sírgödörbe e világ megváltása érdekében, ez volt a Nap, amiről lenyesték az arany sugarait, és befeketítettekkel koronázták meg, (ezt a veszteséget jelképezve) tövisékként. A másik a győzedelmes Messiás volt, aki felemelkedett a mennyek boltozatának csúcsára, és *Júda törzsének oroszlánjaként személyesítették meg*. Mindkét esetben vele volt a kereszt, az egyikben megalázásként, a másikban pedig hatalma alatt tartva azt a teremtes törvényeként, mint Jehovah.

Ezután pedig a szerző azzal folytatja, hogy ismerteti „a tényt”, hogy „két Messiás volt”, stb. ahogyan az imént idéztük. Ez pedig – teljesen függetlenül Jézus isteni és misztikus karakterét halandó életének ettől az eseményétől – úgy mutatja be őt, hogy minden kétséget kizáróan az egyiptomi misztériumokba beavatott volt, amikben a neofitára vonatkozó ugyan-ezen halál- és szellemi feltámadás szertartását, vagyis a próbatétele során szenvedő és új megszületésében megújuló Chrestost játszották el, ez ugyanis egy egyetemesen alkalmazott szertartás volt.

A „sírgödör”, amelybe a keleti beavatottnak le kellett szállnia – ahogyan korábban bemutattuk – a Pâtála volt, az alsóbb világ hét régiójának egyike, ami fölött Vāsuki, a nagy „Kígyó-isten” uralkodott. Ennek a sírgödörnek, a Pâtála-nak pontosan ugyanolyan többszörös jelentése volt a keleti jelképrendszerben, mint amit Ralston Skinner talált a *shiac* héber szóra a szóban forgó esetre történő alkalmazásban. Ugyanis ez a Skorpió szinonimája volt, ami a Pâtála mélységeit „az új Nap ragyogásával átítatja”. Ezt a dicsőségben újonnan megszületett jelenítette meg, Pâtála pedig ebben az értelemben „egy gödör, sír, halál helye volt, és Hádész vagy Sheol kapuja”, amin a részben exoterikus indiai beavatásokban a jelöltnek át kellett haladnia az asszony méhén keresztül, mielőtt folytatta az útját Pâtála-ba. Nem-misztikus jelentésében ez az Antipódus – Amerika, amire Indiában Pâtála-ként hivatkoztak. Jelképiségében azonban mindezt, és sokkal többet is jelentett. Már egyedül az a tény, hogy Vāsuki-t, Pâtála uralkodó istenségét a hindu panteonban a nagy Nāga (kígyó) jelenítette meg – akit az Istenek és az Asura-k kötétként használtak, körbetekerve Mandara hegyét, hogy az óceánból kiköpüljék Amrita-t, a halhatatlanság vizét – közvetlenül összekapcsolja őt a beavatással.

Ugyanis ő Shesha Nāga is, aki Vishnu fekhelyeként szolgál, és tartja a hét világot, és ő Ananta is, „a vég nélküli”, az örökkévalóság jelképe – ebből eredően „a titkos bölcsesség Istene”, akit az egyház a megkísértő kígyó, a Sátán szerepére alacsonyított le. Amit most mondtunk, igazolható még a hindu és a buddhista panteonban található különböző istenek és bölcsek tulajdonságainak exoterikus bemutatásából adódó bizonyítékok alapján is. Két példa elegendő lesz annak bemutatására, hogy legjobb és legműveltebb orientalistáink mennyire kevésbé képesek helyesen és korrektül kezelni a keleti népek jelképrendszerét, miközben fogalmuk sincs a megfelelő kapcsolódási pontokról, amik csak az okkultizmusban és a Titkos Tanításban találhatók meg.

(1) A művelt orientalista és tibeti utazó, Emil Schlagintweit professzor egyik Tibetről szóló munkájában megemlíti egy nemzeti legendát abban az értelemben, hogy

Nāgârjuna [egy „mitológiai” személyiség „bármilyen valós létezés nélkül” – ahogyan a tanult német tudós gondolja] megkapta a Paramârtha könyvet, vagy mások szerint az Avatamsaka könyvet a nāga-któl, a kígyótermészetű mesés teremtményektől, akik az ember fölött álló lények között foglalnak helyet, és Buddha törvényének védelmezőiként tekintenek rájuk. Azt mondják,

ezeknek a spirituális lényeknek Shâkyamuni egy filozofikusabb vallási rendszert tanított, mint az embereknek, akik nem voltak elég fejlettek, hogy megértsék azt megjelenésének idejében.^{32/3}

Az emberek ma sem elég fejlettek arra, mert „a filozofikusabb vallási rendszer” a Titkos Tanítás, az okkult keleti filozófia, ami minden olyan tudomány sarokköve, amelyet oktalan építőmunkások a mai napig elutasítanak, talán manapság, korunk nagy-nagy beképzeltségében még inkább, mint korábban bármikor. Az allegória egyszerűen azt jelenti, hogy Nâgârjuna-t a „Kígyók” – az adeptusok, a „bölcsek” – avatták be, és a brahmanok üzték el Indiából, akik attól rettegetek, hogy a misztériumaik és a szentséges tudományuk nyilvánosságra kerül (ez a buddhizmus iránti gyűlöletük valódi oka). Ekkor ment Kínába és Tibetbe, ahol sokakat beavatott a Gautama Buddha által tanított rejtett misztériumok igazságaiba.

(2) Nârada – a nagy Rishi és néhány Rig-Védai himnusz szerzője, aki később Krishna idejében öltött ismét testet – rejtett szimbolizmusát soha nem értették meg. Viszont az okkult tudományokkal kapcsolatban Nârada, Brahmâ fia az egyik legkiemelkedőbb személyiség. Első testet öltésében közvetlenül kapcsolódik az „Építőkhöz” – ebből következően a keresztény egyház hét „Rektorához”, akik „segítettek Istennek a teremtés munkájában”. Ezt a hatalmas megszemélyesítést alig vették észre orientalistáink, akik erre csak úgy utalnak, amit állítólag Pâtála-ról mondott, vagyis „hogyan az a szexuális és érzéki kielégülés helye”. Ezt élvezetesnek gondolják, és a bírálat azt a látszatot kelti, hogy Nârada kétség kívül „elbűvölőnek találta a helyet”. Viszont ez a mondat egyszerűen egy beavatottként mutatja be őt, aki közvetlen kapcsolatban állt a misztériumokkal, és ahogyan az összes többi neofita járt előtte és utána, neki is be kellett mennie „a gödörbe a tövisek közé”, az „áldozati Chrest állapotba”, mivel a szenvedő áldozatnak le kellett oda szállnia – ez valóban egy misztérium!

Nârada a hét Rishi, Brahmâ „elme-szülte fiainak” egyike. Azt a tényt, hogy testet öltése folyamán egy magas beavatást kapott – Orpheuszhoz hasonlóan ő is a misztériumok alapítója – a története erősíti meg és teszi nyilvánvalóvá. A *Mahâbhârata* azt állítja, hogy Nârada-t, miután megghiúsította az univerzum benépesítésére kialakított tervet azért, hogy hű maradjon fogadalmához és szüzességéhez, Daksha megátkozta, és arra büntette, hogy még egyszer újrászülessen. Majd amikor megszületett Krishna idejében, azzal vádolják, hogy apját, Brahmâ-t „hamis tanítónak” nevezi, mert az utóbbi azt tanácsolja neki, hogy nősüljön meg, ő pedig ezt visszautasította. Ez úgy mutatja őt, hogy beavatott volt, aki szembefordult az ortodox istenimádással és vallással. Érdekes ezt a Rishi-t és vezetőt az „Építők” és a „Mennyei seregek” között találni ugyanezen „sereg” keresztény vezetőjének mintaképeként, Michael arkangyalként. Mindketten férfi „Szüzek”, és mindketten a megfelelő „seregek” között az egyedüliek, akik elutasítják, hogy teremtsenek. Nârada-ról azt mondják, hogy a Hari-ashva-kat, Daksha ötezer fiát, akiket azért nemzett, hogy benépesítsék a Földet, lebeszélte arról, hogy utódokat hozzanak létre. Attól kezdve a Hari-ashva-k „szétszóródtak a régiókban, és soha nem tértek vissza”. A beavatottak talán ezeknek a Hari-ashva-knak a testet öltései?

A hetedik napon, végső próbatételének harmadik napján történt az, hogy a neofita felkelt, egy megújult ember, aki miután átment második szellemi megszületésén, visszatért a földre a halál megdicsőült és győzedelmes leigázójaként, egy Hierophant-ként.

Egy keleti neofita Chrest-állapotában látható egy bizonyos metszeten Moor *Hindu Pantheon*-jában, aminek a szerzője összetévesztette a keresztire feszített Nap vagy Vishnu egy másik formáját, Vittoba-t Krishna-val, és „A térben keresztire feszített Krishna-nak” nevezte azt. A metszetet ugyancsak közli Dr. Lundy a *Monumental Christianity*-ben, amely munkában a tisztelendő szerző olyan sok bizonyítékot gyűjtött össze, amit csak súlyos kötetébe bele tudott tenni a „kereszténység előtti keresztény jelképekről” – ahogyan ő kifejezi. Így mutatja be Krishna-t és Apollót jó pásztorokként, Krishna-t, amint a kereszt alakú kagylót és csakrát tart-

^{32/3} *Buddhism in Tibet*, 31. oldal.

ja, és „a térben keresztre feszített” Krishna-t, ahogyan ő nevezi. Erről az alakról jogosan mondhatjuk azt, amit maga a szerző mond róla:

Erről az ábrázolásról úgy hiszem, hogy a kereszténység előtti. ... Sok szempontból úgy néz ki, mint egy keresztény feszület. ... A rajz, a szemlélet, a szögnyomok a kezeken és a lábakon keresztény eredetet jeleznek, miközben úgy tűnik, a hét pontos pártus korona, a fa és a szokásos felirat hiánya és a felül levő dicsőségsugarak keresztény eredetétől eltérő valamire mutatnak. Vajon lehet-e a hindu mitológia áldozati embere, vagy a papja és az áldozata egyben, aki felajánlotta magát áldozatként, mielőtt a világok voltak?

Nyilvánvalóan így van.

Vajon lehet-e Platón Második Istene, aki rányomta magát az univerzumra a kereszt formájában? Vagy az isteni ember-e ez, akit megkorbácsolnak, megkínóznak, megláncolnak, kiégetik a szemeit, és végük... keresztre feszítenek?

Igen, mindez, és sokkal több. Az ősi vallási filozófia egyetemes volt, és annak misztériumi olyan idők, mint maga az ember. A megszemélyesített – csillagászatilag megtisztult – Nap örökkévaló jelképe ez, annak misztikus jelentésében, amit felelevenít és jelképez minden beavatott, aki egy büntelen emberiség emlékezetében élt, amikor mindenki „Isten Fia” volt. Mostanra az emberiség valójában a „Gonosz Fiává” vált. Elvesz ez valamit is Krisztus, mint ideál, vagy Jézus, mint isteni ember méltóságából? Egyáltalán semmit. Éppen ellenkezőleg, egyedülállónak teszi, megdicsőülve minden más „Isten Fia” fölé. Ő csak fel tudja szítani a gonosz érzéseket mindazokban a sokmillió népekben, amelyek nem hisznek a keresztény rendszerben, kiváltva a gyűlöletüket, igazságtalan háborúkhöz és harcokhoz vezetve azokat. Másrészt, ha elhelyezzük Őt az „Isten Fiai” és az isteni Fény Fiai hosszú sorában, akkor minden emberre rámaradhat, hogy válasszon magának ebből a sok ideálból, amelyet Istennek választ, hogy segítségül hívja, imádja a földön és a mennyekben.

A „Megváltóknak” nevezettek közül sokan voltak „jó pásztorok”, ahogyan Krishna is az volt, és mindegyikre azt mondták, hogy „összezúzták a kígyó fejét” – más szavakkal legyőzték érzéki természetüket, és elsajátították az isteni és okkult bölcsességet. Apolló megölte Python-t, ez olyan tény, ami felmenti a vád alól, hogy ő maga volt a nagy Sárkány, a Sátán. Krishna elpusztította a Kalinâga kígyót, a Fekete Kígyót, a skandináv Thor pedig összezúzta a jelképes csúszómászó fejét a keresztre feszítő buzogányával.

Egyiptomban minden fontos várost elválasztottak a temetkezési helyétől egy szent tóval. Ugyanaz az ítélkezési szertartás, amit úgy ír le a *Halottak Könyve* – „az a becses és rejtélyes könyv” (Bunsen) – mint ami a szellem világában történik meg, játszódott le a földön a múmia temetése során. 42 bíró vagy ülnök gyűlt össze a tóparton, és hozott ítéletet az eltávozott lélekről, annak cselekedetei alapján, amikor még testben volt. Ezt követően a papok visszatértek a megszentelt területükre, és tájékoztatták a neofitákat a lélek valószínű sorsáról és az ünnepélyes drámáról, ami akkor játszódott le a láthatatlan birodalomban, amikor a lélek elszállt. A szellem halhatatlanságát erősen belevéste a neofiták fejébe az *Al-om-jah* – ami a legmagasabb egyiptomi Hierophant neve volt. A Crata Nepoa-ban – az egyiptomi papi misztériumokban – a következőképpen írják le a beavatás hét szintje közül négyet.

Egy thébai előzetes megpróbáltatás után, ahol a neofitának sok próbatételen kellett keresztülmennie, amit a „tizenkét kínszenvedésnek” neveztek, azért, hogy győztesként jöjjön ki belőlük, azt parancsolták neki, hogy uralkodjon a szenvedélyein, és soha, egy pillanatra se vesztse szem elől belső Istenének vagy a hetedik princípiumának gondolatát. Azután a megtisztult lélek vándorlását jelképezve, számos létrán kellett felmásznia és barangolnia a sötétben egy barlangban, amiben sok ajtó volt, és azok mindegyike zárva volt. Miután mindegyiken túljutott, megkapta a Pastophoris fokozatot, ami után a második és a harmadik fokozatban a Neocoris-t és a Melancphoris-t. Levitték egy hatalmas földalatti kamrába, ami tele volt fekvő helyzetben levő múmiákkal, és letették a koporsó jelenlétében, ami Osiris megcsónkított

testét tartalmazta. Ez volt a csarnok, amit a „Halál kapuinak” neveztek, és ebből ered a Jób könyvében levő vers:

A halál kapui megnyíltak a számodra,
Láttad a halál árnyékának ajtajait?

Így kérdezi az „Úr”, a Hierophant, az Al-om-jah, Jób beavatója, utalva ezzel a beavatás e harmadik fokozatára. Ugyanis a Jób könyve elsősorban a beavatásról szóló költemény.

Amikor a neofita legyőzte próbatételének szörnyűségeit, átvezették a „Szellemek csarnokába”, hogy azok ítélkezzenek róla. A szabályok között, amikre megtanították, megparancsolták neki:

Soha ne kívánd vagy keresd a bosszút, legyél mindig kész segíteni egy veszélyben levő testvérnek, még akkor is, ha a saját életedet kockáztatod vele, temess el minden holttestet, tiszteld szüleidet mindenekfelett, tiszteld az idős kort, véd meg azokat, akik gyengébbek nálad, és végül örökké tartsd észben a halál és egy új és elpusztíthatatlan testben való feltámadás óráját.

A tisztaság és a szüzesség nagyon ajánlott volt, és a házasságtörést halállal büntették. Az egyiptomi neofita így lett egy Kristophoros. Ezen a fokozaton közölték vele az IAO misztérium-nevet.

Hasonlítsa össze az olvasó a fenti magasztos előírásokat Buddha előírásaival és az indiai aszkétákra vonatkozó „Élet szabályának” nemes parancsolataival, és meg fogja érteni, hogy a Titkos Tanítás mindenhol egységes.

Lehetetlen letagadni egy szexuális alkotóelem meglétét sok vallási jelképben, de ez a tény legkevésbé sem kifogásolható, amint általánosan ismertté válik, hogy – minden ország vallási hagyományaiban – az első „emberi” fajban az ember nem apától és anyától született. „Brahmâ ragyogó elme-szülte Fiaitól”, a Rishi-ktől, Adam Kadmontól és kiáradásaiból, a Sephiroth-tól, egészen a „szülő nélkülig”, az Anupâdaka-ig vagy a Dhyâni-Buddháig, akikből előpattantak a Bodhisattva-k és a Manushi-Buddhák, a korai beavatottak – emberek. Az emberiség első fajáról minden nép azt tartotta, hogy apa vagy anya nélkül született. Az ember, a „Manushi-Buddha”, a Manu, az „Enosh”, Seth fia, vagy az „Ember Fia” – ahogyan nevezik – a jelenlegi módon csak a természetes fejlődés következményeként, elkerülhetetlen végzeteként születik meg. Az emberiségnek – miután elért a végső határig és addig a fordulópontig, ahol a spirituális természetének át kellett adnia a helyet a pusztán fizikai megszerveződésnek – az „anyagba és a nemzésbe kellett buknia”. Az ember kibontakozása és visszahúzódása azonban ciklikus. Úgy fogja végezni, ahogyan kezdte. Természetesen a sűrű anyagi elménk, amely még a Kozmosz fenséges szimbolizmusát is a tér méhében fogja fel, miután az isteni Egység beleáradt, és megtermékenyítette azt, annak szent beleegyezésével, kétségtelenül az anyagi megközelítést sugallja. Nem így volt ez az ősi emberiség esetében. A beavatási szertartást az önmagát feláldozó áldozat misztériumában, aki spirituális halált hal, hogy megmentse a világot a pusztulástól – valójában az elnéptelenedéstől –, a negyedik faj folyamán hozták létre, hogy emlékeztessenek egy eseményre, amely fiziológiai értelemben mostanra a misztériumok misztériumává vált a világ problémái között. A zsidó szentírásban Káin és a nőnemű Ábel az, akik a feláldozott és a feláldozó páros – mindkettő feláldozza önmagát (Ádám és Éva vagy a duális Jehovah permutációjaként), és kiontják „a szétválás és az egyesülés” vérért az emberiség és annak megmentése érdekében azzal, hogy életre hívnak egy új fiziológiai fajt. Még később, amikor a neofitának – ahogyan már említettük – azért, hogy ismét újrászülessen elveszített szellemi állapotában, át kellett haladnia egy *szűz* üsző zsigerein (a méhén),^{32/4} amit a rítus pillanatában öltek le. Ez ismét egy misztériumot hordoz magában, az egyik legnagyobbat, mivel a születés folyamatára utal, vagy inkább az ember e földre való első belépésére Vâch-on

^{32/4} Az árják az élő tehenet felcserélték egy aranyból, ezüstből vagy bármilyen más fémből készülttel, és a rítust a mai napig megőrizték, amikor valaki brahman, kétszer született szeretne lenni Indiában.

keresztül – aki a „dallamos tehén, aki élelmet és vizet tejel” – és aki a női Logosz. Ugyanakkor ez utalás volt – a harmadik gyökérfaj – „isteni hermafroditájának” ugyanezen önfeláldozására, az emberiség átalakulására fizikai emberré, miután elveszítette a szellemi erejét. Amikor a gonoszság gyümölcsét megízlelte a jóság gyümölcsével együtt, annak eredménye a spiritualitás fokozatos sorvadása és az anyagiság megerősödése lett az emberben, akkor arra ítéltetett, hogy onnan kezdve a jelenlegi módon szülessen meg. Ez a hermafrodita misztériuma, amit a régiek olyan titokban és lefátyolozva tartottak. Egyáltalán nem az erkölcsi érzés hiánya, és nem is a durva érzékiségük volt az, ami miatt isteneiket kettős aspektusban képzeltek el, hanem inkább az őseredeti természet misztériumainak és folyamatainak az ismerete. A fiziológia tudománya jobban ismert volt a számukra, mint most a mi számunkra. Ez az, amibe a régiek jelképrendszerének, a nemzeti gondolkodás valódi középpontjának és a szinte minden isten és istennő furcsa, kétnemű képének a kulcsa el van temetve mind a pogány, mind az egyistenhitű panteonokban.

Sir William Drummond ezt mondja az *Ædipus Judaicus*-ban:

A tudomány igazságai a papok titkai voltak, mert ezek az igazságok voltak a vallás alapjai.

De miért kell a misszionáriusoknak olyan vadul szekálni a Vaishnava-kat és a Krishna-imádókat a jelképeik feltételezett durva szeméremsértő volta miatt? Hiszen a legkisebb kétséget kizáróan a legelfogulatlanabb írók világossá tették, hogy a Chrestos a gödörben – a gödröt akár a sírbolt, akár a pokol értelmében vesszük – hasonló szexuális elemet hordoz magában a jelkép első megjelenésétől kezdve.

Ezt a tényt már ma sem tagadják. A középkori „Rózsakeresztes testvérek” ugyanolyan jó keresztények voltak, mint bárki más Európában, mindazonáltal valamennyi szertartásuk azokon a jelképeken alapult, amiknek a jelentése kifejezetten fallikus és szexuális volt. Életrajzírójuk, Hargrave Jennings, a rózsakeresztesség legnagyobb szaktekintélye erről a titokzatos testvériségről beszélve leírja, hogy

A kínszok és a Kálvária áldozata, a kereszt passiója az ő [a rózsakeresztesek] dicsőségesen áldott mágiájában és diadalában tiltakozás és könyörgés volt.

Tiltakozás – de kié? A válasz a megfeszített rózsza tiltakozása, a legnagyobb és leginkább elfátyolozott minden szexuális jelkép között – a Yoni és a Lingam, az „áldozat” és a „gyilkos”, a nő és a férfi princípiumok a természetben. Nyissuk ki a szerző legutóbbi művét, a *Phallicism*-t, és nézzük meg, milyen ragyogó fogalmakkal írja le a szexuális jelképrendszert, amely a legszentebb a keresztény számára:

A kifolyó vér a koronából, vagyis a pokol töviseinek szűrő hajpántjából csorgott ki. A rózsza nőnemű. Ragyogó vörös szirmai tövisek védik. A rózsza a leggyönyörűbb virág. A rózsza az Istenek Kertjének királynője (Szűz Mária). Nem csak a rózsza, ami a mágikus eszme vagy igazság. Hanem a „megfeszített rózsza”, vagy a „vértanúhalállal megölt rózsza” (a nagy misztikus, apokaliptikus alak által), ami minden „Bölcsesség fiának” vagy igazi rózsakeresztesnek a talizmánja, alpmértéke, imádat tárgya.^{32/5}

Semmi esetre sem *minden* „Bölcsesség fiáé”, de még csak nem is az *igazi* rózsakeresztesé. Az utóbbi ugyanis soha nem tenné egy ilyen élményítő domborműbe, egy ilyen tisztán érzéki és földies, hogy ne mondjam, állatias fénybe a természet jelképeinek legnagyobbját és legnemesebbjét. A rózsakeresztes számára a rózsza a természet, az örökké termékeny és szűz Föld vagy Isis jelképe, az ember anyjáé és táplálójáé, akit az egyiptomi beavatottak nőneműnek és egy szűz nőnek tekintettek. A természet és a Föld minden más megszemélyesítéséhez hasonlóan ő Osiris nővére és felesége, mivel a két karakter megfelel a Föld megszemélyesített jelképének, mind ő, mind a Nap ugyanannak a misztikus Atyának a leszármazottja, mert a Földet a Nap termékenyíti meg – a legkorábbi miszticizmus szerint – isteni befűvással. Ez a

^{32/5} *Idézett mű*, 141. oldal.

misztikus természet tiszta eszméje volt, amit a „Világ Szűzeiben”, a „Mennyei Hajadonokban” személyesítettek meg, később pedig az emberi Szűzben, Máriában, a Megváltó Anyjában, a *Salvator Mundi*-ban, akit most a keresztény világ kiválasztott magának. Ez volt a zsidó hajadon, akit a teológia hozzáillesztett az ősi jelképrendszerhez,^{32/6} nem pedig a pogány jelkép, amit átalakítottak az új alkalomra.

Hérodotosz által tudjuk, hogy a misztériumokat Orpheusz hozta Indiából, egy olyan hős, aki messze megelőzte mind Homéroszt, mind Hésziodoszt. Valójában nagyon keveset tudunk róla, és egészen a legutóbbi orphikus irodalomig, de még az argonautákat is Onamacritus számlájára írták, aki Pisistratus, Szolón és Pythagorasz kortársa volt – akinek a jelenlegi formába történő szerkesztést tulajdonították az i.e. VI. században, vagyis 800 évvel Orpheusz ideje után. Viszont azt mondják, hogy Pasion idejében volt egy papi család, amely hasonlóan a brahmanokhoz a *Védákkal*, valamennyi orphikus himnuszra való emlékezésre kötelezték el magukat, és hogy azok így adódtak át egyik generációról a másikra. Orpheust egészen i.e. 1200-ig visszahelyezve a hivatalos tudomány – amely annyira óvatos a kronológiájában, hogy minden esetben olyan késői időpontot választ, amennyire csak lehetséges – beismeri, hogy a misztériumok, vagy más szavakkal a dramatizált okkultizmus egy még régebbi korszakhoz tartozik, mint a kaldeaiak és az egyiptomiak.

Most pedig megbeszélhetjük a misztériumok összeomlását Európában.

XXXIII. fejezet A misztériumok vége Európában

Ahogy a nagy Hermész megjósolta Æsculapius-szal folytatott párbeszédében, tényleg eljött az az idő, amikor istentelen idegenek vádolták meg Egyiptomot szörnyek bálványozásával, és egyetlen, a műemlékeik kövébe vésett betű sem maradt fenn, amik megérthetetlen talányok voltak az utókor számára. Szentírásaik és Hierophant-jaik csavargókká váltak a föld színén. Azok, akik ott maradtak Egyiptomban, arra kényszerültek a szent misztériumok meggyalázásától való félelmükben, hogy menedéket keressenek a sivatagban és a hegyekben, hogy titkos társaságokat és testvériségeket alapítsanak és alakítsanak, mint az esszénusoké. Azok, akik átszelték az óceánokat Indiába, és még a (mostani nevén) Új Világba is, ünnepélyes esküt tettek, hogy csendben maradnak, és hogy megőrzik szent tudásuk és tudományok titkát, így azt mélyebbre temették az emberek szeme elől, mint bármikor korábban. Közép-Ázsiában és India északi határvidékén Arisztotelész tanítványának győzedelmes kardja elsöpörte hódító útjáról egy egykor tiszta vallás minden nyomát, annak adeptusai pedig tovább és tovább hátráltak attól az úttól a bolygó legrejtettebb zugaiba. Mivel a * * * * ciklusa a végéhez ért, a misztériumok eltűnésének első órája csapást mért a fajok órájára a makedón hódítóval. Utolsó órájának első ütései i.e. 47-ben hangzottak fel. Alesia,^{33/1} a híres város Galliában, a kelták Thébája, amely annyira híres ősi beavatási szertartásairól, J.M. Ragon helyes leírása szerint:

^{32/6} Ragon *Orthodoxie Maçonnique*-ében, a 105. oldal *lábjegyzetben* találjuk a következő kijelentést, amit feltehetően Albumazar-tól, az arabtól kölcsönzött: „A mágusok és a kaldeaiak Szűze. A kaldeai gömb [bolygó] bemutatott a mennyekben egy újszülött csecsemőt, akit *Krisztusnak és Jézusnak* hívtak, és őt a Mennyei Szűz karjaiba tették. Ez volt az a Szűz, akinek Eratosthenes, az alexandriai könyvtáros, aki i.e. 276-ban született, az Isis, Hórusz anyjának nevét adta.” Ez csak az, amit Kircher ismertet (az *Ædipus Ægypticus*-ban, III. 5.) Albumazar-t idézve: „A Szűz első dekánjában felemelkedik egy hajadon, akit Aderenosa-nak hívnak, aki tiszta, makulátlan szűz... aki egy kiszínezett trónuson ül, egy fiút etetve... egy Jézus nevű fiút... ami Issa-t jelent, akit görögül Krisztusnak is neveznek”. (Lásd: *Isis Unveiled*, II. 491.)

^{33/1} A mostani neve St. Reine (Aranypart) a két patak, Ose és Oserain mentén. Bukása történelmi tény a kelta gall történelemben.

A beavatásnak, a druidák vallásainak és Gallia szabadságának ősi metropolisza és sírboltja volt.^{33/2}

Az i.e. I. században történt, hogy a nagy misztériumok utolsó és legfőbb órája ütött. A történelem azt mutatja, hogy Közép-Gallia népei fellázadtak a római rabiga ellen. Az ország Caesar uralma alatt állt, és a lázadást leverték, aminek eredményeként legyilkolták a helyőrséget Alesia-ban (vagy Alisa-ban), annak teljes lakosságát, beleértve a druidákat, az iskolák papjait és a neofitákat, ami után az egész várost kifosztották és a földig rombolták.

Bibractis-t, egy ugyanolyan nagy és híres várost nem messze Alesia-tól néhány évvel később pusztították el. J. M. Ragon így írja le a végórát:

Bibractis, a tudományok anyja, a korai [európai] népek lelke, olyan város volt, ami egyaránt híres volt a druidák szent kollégiumáról, civilizációjáról, iskoláiról, amikben 40 ezer diák tanult filozófiát, irodalmat, nyelvtant, jogtudományt, orvoslást, asztrológiát, okkult tudományokat, építészetet és egyebeket. Théba, Memphis, Athén és Róma vetélytársa volt, rendelkezett egy amfiteátrummal, amit hatalmas szobrok vettek körül, és százezer nézőt és gladiátort fogadott be, egy kapitóliummal, Janus, Plútó, Proserpine, Jupiter, Apolló, Minerva, Cybele, Vénusz és Anubisz templomaival. Mindezen lenyűgöző épületek közepette volt a naumachia a hatalmas medencéjével, egy hihetetlen építmény, amelyben úszó hajók és gályák tengeri játékokat mutattak be. Majd egy Mars mező, egy csatorna, szökőkutak, közfürdők következtek, végül pedig erődítmények és falak, amiknek a megépítése a hősi időkre nyúlt vissza.^{33/3}

Ilyen volt az utolsó város Galliában, ahol meghaltak Európa számára a nagy misztériumoknak, a természet misztériumainak és elfelejtett okkult igazságainak beavatásai. A híres alexandriai könyvtár tekercseit és kéziratait elégette és elpusztította ugyanez a Caesar.^{33/4} Amíg azonban a történelem rosszalja az arab tábornok, Amrus cselekedetét, aki megadta az utolsó lökést a nagy hódító által elkövetett vandál cselekedethez, egy szava sincs az utóbbiról azért, amiért közel ugyanannyi becses tekercset semmisített meg Alesia-ban, sem pedig Bibractis elpusztításáért. Amíg Sacrovir – a gallok vezetője, aki fellázadt a római önkényuralom ellen Tiberius alatt, és Silius győzte le i.sz. 21-ben – élve elégette magát összeesküvő társaival együtt egy halottégető máglyán a város kapui előtt, ahogyan Ragon elmeséli, addig az utóbbit kirabolták és kifosztották, és minden okkult tudományokról szóló irodalmi kincsét tüzzel pusztították el. Az egykor csodás város, Bibractis mostanra Autun-ná vált – magyarázza Ragon.

Néhány műemlék a dicső ókorból még mindig ott van, mint például Janus és Cybele templomai.

Ragon így folytatja:

Arles-t, amit Krisztus előtt kétezer évvel alapítottak, 270-ben fosztották ki. Ez a gall város, amit 40 évvel később Konstantin visszaállított, a mai napig megőrizte ősi ragyogásának néhány maradványát: az amfiteátrumot, a kapitóliumot, egy obeliszket, egy 17 m magas gránittömböt, egy diadalívet, katakombákat, stb. Így ért véget a kelta-gall civilizáció. Caesar, római barbár méltóságként már elérte az ősi misztériumok elpusztítását a templomok és a beavató iskolák kifosztásával, valamint a beavatottak és druidák lemészárlásával. Megmaradt Róma, de ott soha nem volt több a kisebb misztériumoknál, a titkos tudományok árnyékainál. A nagy beavatásoknak vége lett.^{33/5}

^{33/2} *Orthodoxie Maçonnique*, 22. oldal.

^{33/3} *Idézett mű*, 22. oldal.

^{33/4} A keresztény csőcselék i.sz. 389-ben tette teljessé a pusztítás munkáját, ami addig megmaradt. A legtöbb megfizethetetlen munkát megmentették az okkultizmus tanulói, de elvesztek a világ számára.

^{33/5} *Idézett mű*, 23. oldal. J. M. Ragon, belga születésű szabadkőműves többet tudott az okkultizmusról, mint bármely más nem beavatott író. 50 évig tanulmányozta az ősi misztériumokat, bárhol is tudott leírást találni róluk. 1805-ben megalapította Párizsban a *Les Trinosophes* Testvériséget, amely páholyban éveken keresztül tartott előadásokat az ősi és a modern beavatásokról (1818-ban, majd 1841-ben ismét), amiket kiadtak, mára viszont elvesztek. Ezután a *Hermes*, egy szabadkőműves kiadvány főszerkesztője lett. A legjobb munkái a *La*

Néhány további idézetet vehetünk az *Occult Masonry* című művéből, mivel azok közvetlenül kapcsolódnak témánkhoz. Bármilyen művelt és képzett is volt, a szerző néhány kronológiai tévedése nagyon súlyos. Ezt mondja:

Az istennek tekintett ember (Hermész) eljövetele után a pap-király [a Hierophant] Menes volt az első törvényhozó és a száz palotájú Théba megalapítója. Ő töltötte meg azt a várost csodálatos ragyogással, az ő idejével kezdődött el Egyiptom papi korszaka. A papok uralkodtak, mert ők voltak, akik a törvényeket hozták. Azt mondják, hogy 329 [Hierophant] volt az ő ideje óta – akik mindegyike ismeretlen maradt.

Ez után, mivel az eredeti adeptusok száma jelentősen lecsökkent, a szerző bemutatja, hogy a papok tévesen választottak ki olyanokat a rabszolgák közül, akiket kiállítottak a nyilvánosság elé, megkoronáztak és istennek nyilvánítottak, hogy a tudatlan tömegek imádják őket.

Belefáradva, hogy ilyen szolgálai módon uralkodjanak, a királyok fellázadtak, és felszabadították magukat. Ez után jött Sesostri, Memphis alapítója (azt mondják, i.e. 1613-ban). A papok megválasztása után arra a trónra a harcosoké következett. ... Kheopsz, aki i.e. 1178-tól 1122-ig uralkodott, megépítette a nagy piramist, ami a nevét viseli. Őt azzal vádolják, hogy üldözte a papi uralmat, és bezáratta a templomokat.

Ez teljes tévedés, bár Ragon „történelemként” mondja el. A Kheopsz nevét viselő piramis a nagy piramis, aminek az építését még Baron Bunsen is i.e. 5000-re teszi. Ő ezt mondja az *Egypt's Place in Universal History*-ban:

Egyiptom kezdetei a Krisztus előtti IX. évezredik nyúlnak vissza.^{33/6}

Mivel pedig a misztériumokat és a beavatásokat abban a piramisban végezték el – mert tényleg abból a célból építették – furcsának és teljes ellentmondásban levőnek látszik azzal a misztériumok történetéből ismert ténnyel, azt feltételezni, hogy Kheopsz – ha egyáltalán ő építette azt a piramist – valaha is a beavatott papok és templomaik ellen fordult. Ráadásul a Titkos Tanítás azt tanítja, hogy nem Kheopsz építette az ilyen nevű piramist, függetlenül attól, hogy mi egyebet csinált.

Viszont az teljesen igaz, hogy

Az etiópiai invázióknak és a 12 főnök szövetségi államának következtében a királyság Amasis, egy alacsony születésű ember kezébe került.

Ez i.e. 207-ben történt, és Amasis volt az, aki lerombolta a papi hatalmat. És

így pusztult el az ősi papi hatalom, amely oly sok évszázadon keresztül mutatta fel megkoronázott papjait Egyiptomnak és az egész világnak.

Egyiptom begyűjtötte minden ország tanulóit papjai és Hierophant-jai köré, mielőtt Alexandria megalapítása megtörtént volna. Ennemoser ezt kérdezi:

Honnan származik az, hogy olyan kevés vált ismertté a misztériumokról és azok konkrét tartalmáról olyan sok korszakon keresztül és olyan rengeteg ember között? A válasz az, hogy ez ismét a beavatottak egyetemes szigorú hallgatásának köszönhető. Egy másik okot a legrégebbi ókori titkos tudásról írt minden krónika teljes elveszésében kereshetők.

Numa könyveit, amik Livy leírása szerint természetfilozófiát tartalmaztak, megtalálták a sírjában, de nem engedélyezték a megismerésüket, mert azok felfedték volna az államvallás legtitkosabb misztériumait. ... A szenátus és a néptribunusok eldöntötték, ... hogy magukat a könyveket el kell égetni, ami meg is történt.^{33/7}

Maçonnerie Occulte és a *Fastes Initiatiques* voltak. Halála után, 1866-ban nagyszámú kézirata a francia Grand Orient birtokában maradt. Egy magas rangú szabadkőműves azt mondta az írónak, hogy Ragon éveken keresztül levelezett két orientalistával Szíriában és Egyiptomban, akiknek az egyike egy kopt úr volt.

^{33/6} *Idézett mű*, IV. 462.

^{33/7} *History of Magic*, II. 11.

Cassain megemlíti egy értekezést, amit jól ismertek a IV. és az V. században, és amit Hamnak, Noé fiának tulajdonítottak, aki viszont a hírek szerint Jared-től kapta azt, aki a negyedik generációra volt Seth-től, Ádám fiától.

Az alkímiát először szintén Egyiptomban tanították a tudós papok, bár ennek a rendszernek az első megjelenése egyidős az emberrel. Sok író állította, hogy Ádám volt az első adeptus, de ez ködösítés és szójáték a névvel, ami egyik jelentésében „vörös föld”. A pontos felvilágosítást – allegorikus fátyla alatt – megtaláljuk Mózes I. Könyvének VI. fejezetében, amely beszél az „Isten Fiáról”, akik feleségül vették az emberek lányait, ami után ezekhez a feleségekhez a jelenségi világ sok rejtélyét és titkát kötötték hozzá. Az alkímia bölcsője – mondja Olaus Borrichius – a legtávolabbi időkben keresendő. Abdera-i Démokritosz alkimista volt, és hermetikus filozófus. Alexandriai Kelemen figyelemre méltóan írt erről a tudományról, Mózes és Salamont pedig szakértőnek nevezik benne. W. Godwin ezt mondja:

Az első hiteles feljegyzés ebben a témakörben Diocletianus egyik rendelete kb. i.sz. 300-ból, amely alapos kutatást rendel el Egyiptomban az összes ősi könyv után, amik az arany és ezüst csinálás mesterségével foglalkoznak, és amiket kivétel nélkül a lángokba kell vetni.

Még csak nem is a kaldeaiak és a régi kínaiak alkímiája annak az alkímiának a szülője, ami sok évszázaddal később életre kelt az arabok között. Van egy szellemi alkímia és egy fizikai transzmutáció. Mindkettő ismeretét a beavatások során adták át.

XXXIV. fejezet A misztériumok kereszténység utáni utódai

Az eleusisi misztériumok nem léteztek többé. Viszont voltak azok, amik megadták Ammonius Saccas neoplatonikus iskolájának alapvető jellegzetességeit, mivel az eklektikus rendszert főként annak szellemidézése és eksztázisa jellemezte. Iamblichus volt az, aki hozzátette a jó szellemek megidézésének egyiptomi tanítását és annak gyakorlatait, Porphyrius, a zsidó pedig az, aki szembehelyezkedett ezzel az új alkotóelemmel. Az iskola azonban, csupán néhány kivételtől eltekintve az askétizmust és a kontemplációt gyakorolta, a misztikusai pedig olyan szigorú tanítványságon mentek keresztül, mint amilyen a hindu fanatikusoké volt. Erőfeszítéseik soha nem irányultak igazából a csodatevés, a bűvészet vagy varázslat sikeres gyakorlásának kifejlesztésére – olyanra, amivel manapság vádolják –, hanem a belső ember, a szellemi Én magasabb tulajdonságainak kibontakoztatására. Az iskola azt tartotta, hogy nagyszámú szellemi lény, a földtől és az emberi ciklustól teljesen független szférák szülöttei játszottak közvetítő szerepet az „istenek” és az emberek között, sőt, még az ember és a Legfőbb Lélek között is. Érthető nyelven megfogalmazva, az ember lelke a bolygói szellemek segítségének köszönhetően „a világ lelkének befogadjává” vált – Emerson szavaival élve. Tyanai Apollóniusz a következő szavakkal állította, hogy rendelkezik ilyen képességgel (amiket Wilder professzor idéz a *Neo-Platonism* című művében):

Látom a jelent és a jövőt egy tiszta tükörben. A bölcsnek [adeptusnak] nem kell várnia a föld gőzeire és a levegő megromlására ahhoz, hogy előre lásson sorscsapásokat és izgalmakat, ismernie kell azokat Istennél később, de az embereknél korábban. A theoi vagyis az istenek látják a jövőt, a hétköznapi ember a jelent, a bölcsek pedig azt, ami hamarosan megtörténik. Az én sajátos önmegtartóztató életmódom az érzékek ilyen kiélesedését teremti meg, vagy néhány más képességet hoz létre, és így a legnagyobb és legjelentősebb dolgokat lehet végrehajtani.^{34/1}

Figyelemre méltó A. Wilder professzor ezt követő megjegyzése:

Ez az, amit szellemi fényképezésnek nevezhetünk. A lélek a fényképezőgép, amelyben a tények és események, a jövő, a múlt és a jelen egyaránt rögzülnek, az elme pedig tudatossá teszi azokat. Mindennapi világunk korlátain túl minden olyan, mint egy nap vagy állapot – a múlt és

^{34/1} *Neo-Platonism and Alchemy*, 15. oldal.

a jövő belesűrítve a jelenbe. Valószínűleg ez a bibliaírók „nagy napja”, „utolsó napja”, „Úr napja” – a nap, amibe mindenki a halállal vagy eksztázissal lép be. Ezután a lélek megszabadul a test korlátozásától, és a nemesebb része egyesül a felső természettel, és résztvevővé válik a magasabb lények bölcsességének és előre tudásának.^{34/2}

Az, hogy a neoplatonisták által alkalmazott rendszer mennyire azonos volt a régi és a modern védantistákéval, kikövetkeztethető abból, amit Dr. A. Wilder mond az alexandriai teozófusokról:

A neoplatonikusok ezt megelőző elképzelése egy egyszerű Legfőbb Esszenciáé volt. ... Minden régi filozófia tartalmazta azt a tanítást, hogy a *θεοί, theoi*, az istenek, vagy jötevők, angyalok, démonok és egyéb szellemi közvetítők a Legfőbb Lényből áradtak ki. Ammonius elfogadta Hermész könyveinek azt a tanítását, hogy az Isteni Mindenből indult ki az Isteni Bölcsesség vagy Ámon, és hogy a Bölcsességből indult ki a Demiurgosz vagy Teremtő, a Teremtőből pedig az alsóbbrendű szellemi lények, továbbá a világ és népei jöttek legutoljára. Az első benne volt a másodikban, az első és a második a harmadikban, és így tovább a teljes sorozaton keresztül.^{34/3}

Ez a védantisták hitének tökéletes visszhangja, és közvetlenül a keleti titkos tanításaiból ered. Ugyanez a szerző mondja:

Ehhez hasonló a zsidó kabbala tanítása, amit a fárszik vagy farizeusok tanítottak, akik valószínűleg Perzsia mágusaitól vették át, ahogyan szektájuk elnevezése jelezni látszik. Ez lényegét tekintve a következő összegzésben ölt testet.

Az Isteni Lény a Minden, minden létezés forrása, a Végtelen, és Őt nem lehet megismerni. Az Univerzum felfedi Őt, és Általa létezik. Kezdetben az Ő ragyogása jelent meg mindenhol.^{34/4} Végül visszavonult Önmagába, és így üres teret alkotott maga körül. Ebbe vitte bele első kiadását, egy sugarat, ami magában hordozta a teremtő és a felfogó képességet, ezért IE vagy Jah a neve. Ez hozta létre a tikkun-t, a mintát vagy a forma elképzelését, és ebben a kiadásban – ami szintén tartalmazta a férfit és a nőt, vagy a nemző és a befogadó potenciákat – volt a Fény, a Szellem és az Élet három őseredeti erője. Ez a tikkun egyesült a sugárral, vagyis az első kiadással, ami átítatta azt, és ezzel az egyesüléssel örökös kapcsolatba került a végtelen forrással is. Ez a mintázat, az őseredeti ember, az Adam Kadmon, Pythagorasz és más filozófusok makrokozmosza. Ebből jött elő a Sephiroth. ... A Sephirothból pedig a négy világ áradt ki, mindegyik egy közvetlenül felette levőből eredt, az alsóbb pedig magába burkolta a felette levőjét. Ezek a világok kevésbé tisztává váltak, ahogyan ereszkedtek le a lépcsőn, és mind közül a legalsó az anyagi világ.^{34/5}

A Titkos Tanítás e burkolt kinyilvánítása mostanra már világos az olvasóink számára. Az említett világok a következők:

Aziluth-ot a legtisztább kiadások [az emberi lények első, szinte teljesen szellemi faja] népesítették be, ez az első. A másodikat, *Beriah*-t egy alacsonyabb rend, az előzőek szolgálói [a második faj], a harmadikat, *Jesirah*-t a kerubok és szeráfok, az Elohim és B'ni Elohim [az „Istenek Fiai” vagy *Elohim*, a harmadik fajunk]. A negyedik világot, *Asiah*-t a Klipputh lakta, akinek Beliah a vezetője [az atlantiszi varázslók].^{34/6}

Ezek a világok mind a mennyei ősképek földi másolatai, azoknak a maradandóbb, ha nem is örökkévaló fajoknak a halandó és időleges tükröződései és árnyékai, amelyek más, számkra láthatatlan világokban lakoznak. Ötödik fajunk embereinek lelkei alkotórészeiket ebből a négy világból – gyökérfajból – veszik, amelyek megelőzték a mienket, nevezetesen az

^{34/2} Ugyanott.

^{34/3} Idézett mű, 9, 10. oldalak.

^{34/4} Ez az Isteni Ragyogás és Lényeg a Logosz fénye, csak a védantisták nem használják rá az „ő” [hímnem] névmást, hanem „az” [semleges nem] névmást mondanak.

^{34/5} Idézett mű, lábjegyzet, 10. oldal.

^{34/6} Ugyanott, lábjegyzet.

értelmünket, a manaszt, az ötödik princípiumot, szenvedélyeinket, valamint mentális és testi vágyainkat. Miután a „mennyei háborúnak” nevezett összeütközés kipattant az ősképi világaink között, korszakokkal később háború tört ki Asiah atlantisziai^{34/7} és a harmadik gyökérfajéi, a B’ni Elohim és az „Isten Fiai” között,^{34/8} és ezután a gonoszság és erkölcstelenség megerősödött. Miután (a harmadik gyökérfaj utolsó alfajában) az emberiség

bűnbe esett első szülőjével [valójában egy fiziológiai allegória!], akinek lelkéből minden emberi lélek egy kiáradás,

mondja a Zohar, az ember „száműzetett” anyagibb testekbe, hogy

levezekelje azt a bűnt, és tapasztalttá váljon a jóságban.

A szükségszerűség ciklusának teljesítéséhez, jobban mondva – magyarázza a tanítás – az evolúciós feladata folyamán történő fejlődéshez, amely feladat alól egyikünk sem tud megszabadulni, sem a halál, sem öngyilkosság által, mindannyiunknak át kell mennünk a „Tövissek völgyén”, mielőtt az isteni fény és a pihenés síkjaira emelkednénk. Így pedig az ember folytatni fogja az új testekben való megszületéseit,

mindaddig, amíg elég tisztává nem válik, hogy belépjen a létezés egy magasabb formájába.

Ez csupán azt jelenti, hogy az emberiség, az elsőtől kezdve az utolsóig, vagyis a hetedik faji egy és ugyanazon szereplőkből áll, akik a legmagasabb szférákból ereszkedtek le, hogy színjátzó körútjukat ezen a bolygón, a Földön tegyék meg. Tiszta szellemekként elindulva a lefelé tartó (tényleg!) világ körüli utunkon az igazság ismeretével – ami most erőtlenül visszhangzik az okkult tanításban –, ami bennünk lakozik, a ciklikusság törvénye lehoz bennünket az anyag mélypontjára. Ez az ismeret elvész itt lenni a földön és annak a fenekén, ahová már eljutottunk, majd pedig a szellemi vonzás ugyanezen törvénye lassanként visszaemel bennünket még magasabbra, még tisztább szférákba, mint ahonnan elindultunk.

Jövőbe látás, prófécia, orákulumi képességek! Az ember törpévé vált érzékeléseinek csálóka képzelődései, amik a valódi képeket tükrözve és árnyékként látják, és összekeverik a múlt tényleges eseményeit egy olyan jövő prófétai képeivel, aminek nincs helye az örökkévalóságban. Makrokozmoszuk és annak legkisebb mikrokozmosza, az ember az egyetemes és az egyéni eseményeknek ugyanazt a színjátékát ismétlik meg minden állomásnál és minden színpadon, amelyen a karma rendezi őket, hogy eljátsszák az élet megfelelő drámáit. Hamis próféták nem létezhetnének, ha nem lennének valódi próféták. Így pedig voltak, minden korban mindkét osztály tagjai. Éppen csak ezek egyike sem látott soha semmi mást, mint aminek már eljött az ideje, és amit már östípusi módon eljátszottak magasabb szférákban – ha a megjósolt esemény nemzeti vagy közösségi jóléttel vagy szerencsétlenséggel volt kapcsolatos –, vagy valamely megelőző életben, ha az csak egy egyént érintett, mert minden ilyen esemény bevésoódik a múlt és a jövő kitörölhetetlen feljegyzésébe, ami végül is csupán az örök jelen az örökkévalóságban. A Zohar-ban és más kabbalista könyvekben tárgyalt világok és megtisztulások nem jobban és nem kevésbé vonatkoznak a mi bolygónkra és fajainkra, mint más bolygókra és más fajokra, amik megelőzték a mienket a nagy ciklusban. Az ilyen alapvető igazságok voltak azok, amiket eljátszottak az allegorikus színdarabokban és képekben a misztériumok folyamán, amiknek az utolsó képe, az utóhang a misztériumhoz az *anastasis* vagyis a „folyamatos létezés”, valamint a „lélek-átalakulás” volt.

Ebből eredően mutatja be a *Neo-platonism and Alchemy* szerzője, hogy minden ilyen eklektikus tanítás erősen tükröződik *Pál leveleiben*, és azokat

^{34/7} Lásd A.P.Sinnet: *Esoteric Buddhism*, V. kiadás.

^{34/8} Lásd: *Isis Unveiled*, I. kötet, 589-595. oldalak. Az „Isten Fiai” és a háborújuk az óriásokkal és a mágusokkal.

többé vagy kevésbé belevésték az egyházak fejébe. Ennek következtében az olyan részek, mint „Hibákban és bűnökben haltál meg, e világ æon-jának megfelelően jártad az utadat, az archon-nak megfelelően, ami a levegőn uralkodott”. „Nem a hús és a vér ellen harcolunk, hanem az anyagi uralkodók ellen, a potenciák ellen, a sötétség urai ellen és a mennyei régiókban lakozó kártevény szellemek ellen”. Pál azonban nyilvánvalóan ellenezte, hogy evangéliumába belekeverjék a zsidó-egyiptomi iskola gnosztikus eszméit, amire úgy tűnik, kísérlet történt Esphesus-nál, és ennek megfelelően írt Timóteusnak, kedvenc tanítványának. „Tartsd biztonságban a rád bízott becses terhet, és utasítsd el az új tanításokat és a gnózis ellenséges alapelveit, amit tévesen hívnak így, amikből egyesek felekezetet csináltak, és eltévedtek a hittől”.^{34/9}

Mivel azonban a gnózis a tudomány, ami felsőbb Én-ünk velejárója, ahogyan a vak hit vérmérséklet és érzelmi túltengés kérdése, és mivel Pál tanítása még újabb volt, az értelmezését pedig még vastagabb fátyol borította, hogy a belső igazságokat elrejtve tartsa, messze a gnosztikusoktól, az előbbinek adott elsőbbséget az igazság minden őszinte keresője.

Ezen túlmenően az úgynevezett „hamis gnózist” valló nagy tanítók nagyon sokan voltak az apostolok idejében, és voltak olyan nagyok, mint amilyen bármely megtért rabbi lehetett. Ha Porphyrius, a zsidó Malek a jó szellemek megidézése ellen is volt a régi hagyományos emlékezések alapján, voltak más tanítók, akik gyakorolták azt. Plotinus, Iamblichus, Proclus mind szellemidézők voltak, az utóbbi pedig

kidolgozta elődei teljes teozófiáját és szellemidézését egy egész rendszerré.^{34/10}

Ami Ammonius-t illeti,

aki felett szemet hunytak Kelemen és Athenagoras az egyházban, a zsinagóga tanult emberei, az akadémia és a ligetek, azzal töltötte ki munkáját, hogy egy közös tanítást adott mindegyiknek.^{34/11}

Így nem a judaizmus és a kereszténység az, ami újra modellezte a régi pogány bölcsességet, hanem inkább az utóbbi az, amely csendben és észrevétlenül ráveti pogány zablját az új vallásra. Ezt pedig ráadásul, még tovább befolyásolta az ezoterikus teozófiai rendszer, a Bölcsesség-vallás közvetlen kiáradása. Minden, ami nagyszerű és nemes a keresztény teológiában, a neoplatonizmusból származik. Mostanra már túl jól ismert dolog, nem kell nagyon ismételni, hogy Ammonius Saccas, az Isten által tanított (*theodidactos*) és az igazság szerelme (*philalethes*) iskolájának megalapításakor közvetlen kísérletet tett arra, hogy a világ javát szolgálja azzal, hogy a titkos tudománynak azt a részét tanítsa, amit megengedtek neki annak közvetlen őrzői, hogy felfedjék azokban az időkben.^{34/12} Saját Teozófiai Társulatunk modern mozgalma ugyanezen az alapelvek mentén indult. Ugyanis Ammonius neoplatonikus iskolája – ahogyan mi is – minden szekta és ember összebékítését célozta meg az Aranykor egykor közös hite alatt, megpróbálta rávenni a népeket, hogy tegyék félre viszályaikat – legalább a vallási kérdésekben –, bebizonyítva nekik, hogy a különböző hitviláguk többé-kevésbé egyetlen közös szülő, a Bölcsesség-vallás törvényes gyermekei.

Nem hogy az eklektikus teozófiai rendszer csak az i.sz. III. század során fejlődött ki, ahogyan néhány Róma által sugallt író el akarta hitetni a világgal, hanem egy sokkal korábbi korszakhoz tartozik, ahogyan ezt Diogenész Laertius bebizonyította. Ő visszaköveti egészen a Ptolemaiosz-dinasztia kezdetéig, a nagy bölcsig és prófétáig, az egyiptomi ugyanilyen nevű Isten templomának Pot-Ámon papjáig, mert Ámon a Bölcsesség istene. Addig az időig Felső-India és Baktria adeptusai és a nyugati filozófusok közötti párbeszéd soha nem szűnt meg.

^{34/9} Ugyanott, lábjegyzet.

^{34/10} Idézett mű, 18. oldal.

^{34/11} Idézett mű, 8. oldal.

^{34/12} Egyetlen ortodox keresztény sem ért fel, még kevésbé haladta túl a valódi Krisztus-szerű erények és erkölcsök gyakorlásában, vagy erkölcsi természetének szépségében Ammonius, az alexandriai keresztény hitehagyottat (keresztény szülőktől született).

Philadelphus alatt... a hellén tanítók a babiloni rabbik iskolájának riválisaivá váltak. A buddhista, védantista és mágusi rendszereket kimutatták Görögország filozófiáiban. ... Aristobulus, a zsidó kijelentette, hogy Arisztotelész etikája Mózes törvényéből ered(!), Philo pedig utána megpróbálta az Öt Könyvet Pythagorasz és az Akadémia tanításainak megfelelően értelmezni. Josephus-nál az hangzik el, hogy a Teremtés Könyvében Mózes filozófiai értelemben írt, vagyis képletes stílusban, és hogy a Carmel-i esszénusok Egyiptom esszénus zsidó szerzeteseiben újultak meg, akikről viszont Eusebius állította azt, hogy azonosak a keresztényekkel, noha valójában a keresztény korszakot jóval megelőzően már léteztek. Tényleg, a kereszténységet tanították Alexandriában is, és egy analóg átalakuláson ment keresztül. Pantænus, Athenagoras és Kelemen teljesen a platonikus filozófiából tanultak, és értették meg annak alapvető egységét a keleti rendszerekkel.^{34/13}

Ammonius, bár keresztény szülők gyermeke volt, az igazság szerelmese volt, egy valódi filaleteniánus, mind közül a legkiválóbb. Teljes szívvel annak a munkának adta magát, hogy a különböző rendszereket egy harmonikus egésszé hozza össze, mert akkor már érezte a kereszténységnek azt a törekvését, hogy az áldozati oltárra emelje magát, amit minden más hitből és vallásból emelt. Mit mond a történelem?

Mosheim, az egyházi történész azt állítja, hogy

Ammonius miután megértette, hogy nemcsak Görögország, hanem valamennyi különböző barbár nép filozófusai tökéletesen megegyeztek egymással minden alapvető kérdésben, saját feladatává tette, hogy összegyűrja és ismertesse e különböző szekták tanításait, és hogy meglátassa, hogy azok mind egy és ugyanazon forrásból erednek, és mind egy és ugyanazon célra törekszik. Mosheim továbbá azt mondja, hogy Ammonius azt tanította, a tömegek vallása kéz a kézben járt a filozófiával, és osztozott vele a pusztán emberi önteltség, babona és hazugságok általi leromlás és elsötétülés mértékének megfelelő végzetében. Továbbá, hogy emiatt vissza kellene vinni azt az eredeti tisztaságához kipucolva belőle ezt a szemetet, és filozófiai alapelvekre helyezve kellene értelmezni. Valamint, hogy az egészet, a régiek bölcsességét, amit Krisztus szem előtt tartott, vissza kell helyezni, és vissza kell állítani eredeti teljességében.^{34/14}

De mi is volt a „régiek bölcsessége”, amit a kereszténység alapítója „szem előtt tartott”? Ebben az eklektikus teozófiai iskolában az Ammonius által tanított rendszer olyan morzsákból állt össze, amiket engedéllyel gyűjtött össze a vízőzön előtti tanokból. Ezeket a neoplatonikus tanításokat az *Edinburgh Encyclopædia* a következőképpen írja le:

Ő [Ammonius] átvette azokat a tanításokat, amiket Egyiptomban kapott az egyetlen nagy egésznek alkotónak tekintett Univerzummal és az Istenséggel kapcsolatban, a világ örökkévalóságával, a lelkek természetével, a Sors [karma] birodalmával és a világ démonok [daimon-ok vagy szellemek, arkangyalok] általi kormányzásával kapcsolatban. Ugyancsak kialakított egy rendszert az erkölcsi fegyelemre, ami lehetővé tette az embereknek általánosságban, hogy saját országuk törvényei és a természet parancsai szerint éljenek. Viszont megkövetelte az elme felemelését kontemplációval és a test sanyargatását,^{34/15} hogy ezáltal képesek legyenek élvezni a démonok [beleértve saját daimon-jukat, vagyis a hetedik princípiumot] jelenlétét és segítségét, ... haláluk után pedig felemelkedni saját legfőbb szülőjük [lelkük] jelenlétébe. Ahhoz, hogy összhangba kerüljön a népszerű vallásokkal, különösen a kereszténnyel, ezzel az új rendszerrel, a pogány istenek egész történelmét allegóriává tette, azt állítva, hogy ők csak mennyei szolgálok voltak,^{34/16} akik alsóbb rendű tiszteletre jogosultak. Elismerte, hogy Jézus Krisztus kiváló ember

^{34/13} Idézett mű, 3, 4. oldalak.

^{34/14} Idézi Dr. Wilder, 5. oldal.

^{34/15} A „sanyargatás” itt erkölcsi értelemben, nem pedig fizikailag értendő. Megfékezni minden buja vágyat és szenvedélyt, és a lehető legegyszerűbb diétán élni.

^{34/16} Ez az a neoplatonikus tanítás, amit a római katolikus egyház tantételként átvett, a hét szellem tiszteletével együtt.

volt és Isten barátja, de azt állította, hogy nem állt szándékában teljesen eltörölni a démonok tiszteletét,^{34/17} és hogy az egyedüli szándéka a régi vallás megtisztítása volt.

Ennél többet nem lehetett kijelenteni, csak azoknak a filaletheiánusoknak, akik beavatottak voltak, „kellő tanítást és fegyelmezést kapott személyek”, akikkel Ammonius közölte a fontosabb tanításait,

Előírva nekik a titoktartás kötelességét, ahogyan előtte Zoroaszter és Pythagorasz tette, és a misztériumokban [ahol egy esküre volt szükség a neofitáktól vagy katekizmus-tanulóktól, hogy nem fecsegik ki, amit tanultak]. A nagy Pythagorasz a tanítását exoterikus és ezoterikus részre osztotta.^{34/18}

Vajon Jézus nem ugyanezt tette, mivel a tanítványainak kijelentette, hogy átadta nekik a mennyei királyság rejtélyeinek ismeretét, míg a tömegeknek ezt nem adta át, és ezért példabe-székben beszélt, amiknek kettős jelentése volt?

Dr. Wilder így folytatja:

Így Ammonius azt találta, hogy a munkája kéznél van. Mély spirituális intuíciója, alapos műveltsége és ismeretsége a keresztény atyákkal, Pantæus-szal, Kelemennel és Athenagoras-szal, valamint korának legképzettebb filozófusaival, mind hozzáillett a munkához, amit olyan alaposan végzett. ... Szolgálatának eredményei jelenleg is érzékelhetők a keresztény világ minden országában, a tanítások minden kiemelkedő rendszere most magán viseli az ő alkotó kezének nyomát. Minden régi filozófiának megvolt a rajongója a modernek között, és még a judaizmus, mind közül a legrégebbi is felvállalt olyan változtatásokat, amiket az „Isten által tanított” alexandriai javasolt.^{34/19}

Az Ammonius által alapított alexandriai neoplatonikus iskola – a Teozófiai Társulat számára javasolt őskép – tanította a jó szellemek megidézést és a mágiát, ugyanúgy, ahogyan tanították azokat Pythagorasz idejében, és mások sokkal korábbi időszakokban. Proclus ugyanis azt mondja, hogy Orpheus tanításai, aki indiai volt és Indiából érkezett, jelentették a későbbiekben terjesztett rendszerek eredetét.

Amit Orpheus rejtett allegóriákban elmondott, azt Pythagorasz megtanulta, amikor beavatást kapott az orphikus misztériumokba, Plátón pedig utána megkapta tökéletes ismeretüket az orphikus és pythagorasz írásokból.^{34/20}

A filaletheiánusoknak is megvolt a maguk felosztása neofitákra (*chela*-k) és beavatottakra vagy mesterekre, és az eklektikus rendszert három határozott tulajdonság jellemezte, amik tisztán vedantisták: egy Legfőbb Esszencia, ami Egy és Egyetemes, az emberi szellem örök-kévalósága és oszthatatlansága, valamint a jó szellemek megidézése, ami mantricizmus. Ugyanúgy, ahogyan láttuk, megvoltak a titkos vagy ezoterikus tanításaik, mint bármely más misztikus iskolának. Ugyanúgy nem kaptak engedélyt bármit felfedni a titkos tanaikból, ahogyan a misztériumok beavatottjai sem. Csak az utóbbiak titkainak felfedői által magukra zúdított büntetések sokkal szörnyűbbek voltak, és ez a tiltás a mai napig életben van, nemcsak Indiában, de még a zsidó kabbalisták között is, Ázsiában.^{34/21}

^{34/17} Az egyház ebből az ördögök tiszteletét csinálta, a „daimon” a szellem, és saját isteni szellemünkre vonatkozik, a hetedik princípiumra és a Dhyân Chohan-okra. Jézus megtiltotta, hogy úgy menjenek a templomba „ahogyan a farizeusok teszik”, viszont megparancsolta, hogy az embernek vissza kell vonulnia az imádkozáshoz (Istenével való párbeszédhez) egy magán szobácskába. Vajon Jézus elnézte volna az éhező milliók arcát a legfényűzőbb katedrálisok építése közepette?

^{34/18} *Idézett mű*, 7. oldal.

^{34/19} *Idézett mű*, 7. oldal.

^{34/20} *Idézett mű*, 18. oldal.

^{34/21} A Talmud ismerteti egy történetet a négy tanaim-ról, akik allegorikus fogalmakkal belépnek a gyönyörök kertjébe, vagyis beavatást kapnak az okkult és végső tudományba.

„Szent mestereink tanítása szerint a gyönyörök kertjébe belépett négy neve a következő: Ben Asai, Ben Zoma, Acher és Akiba rabbi...

Az ilyen titkosság egyik lehetséges oka kétségtelenül a tanítványság komoly nehézségei és megpróbáltatásai, valamint a beavatással járó veszélyek. A modern jelöltnek – ahogyan régi elődjének is – vagy győznie kell, vagy meghalnia, hacsak – és ez még rosszabb – el nem veszíti az eszét. Az nincs semmilyen veszélyben, aki igaz, őszinte és különösen önzetlen. Mert az így előre felkészült, hogy szembenézzen bármilyen kísértéssel.

Aki teljesen felfogta halhatatlan szellemének hatalmát, és soha, egy pillanatig sem kételkedett annak mindenható védelmében, annak nincs mitől félnie. De jaj annak a jelöltnek, akiben a legkisebb félelem – az anyag satnya gyermeke – elveszejtí benne a látást és a hitet saját sérthetlenségében. Az, aki nem volt teljesen bizonyos saját erkölcsi alkalmasságában, hogy elfogadja ezeknek a szörnyűséges titkoknak a súlyát, pusztulásra ítéltetett.^{34/22}

A neoplatonikus beavatásokban nem voltak ilyen veszélyek: az önzők és érdemtelenek elbuktak az akadályain, és a bukásban volt a büntetés. A fő cél „a rész újraegyesítése volt a *mindennel*”. Ez a Minden volt az Egy, számtalan néven nevezve. Hívhatták az árják *Dui*-nak, „a mennyek fénylő urának”, a kaldeaiak és a kabbalisták *Iao*-nak, a szamaritánusok *Iabe*-nek, az északiak *Tiu*-nak vagy *Tuisco*-nak, a britonok *Duw*-nak, a trákok *Zeusznak*, vagy a rómaiak *Jupiternek*, ez volt a Lény, a *Lényeg*, az Egy és Legfőbb,^{34/23} a nem-született, és minden kiáradás kimeríthetetlen forrása, az élet forrása és az örök fény, egy sugár, amit mindannyian magunkban hordunk itt a földön. Ennek a misztériumnak az ismerete a neoplatonizmushoz Indiából jutott el Pythagoraszon, majd még később Tyanai Apolloniuson keresztül, az eksztázis elérését szolgáló szabályok és módszerek pedig az isteni Vidyâ, a gnózis ezzel kapcsolatos tanításából érkeztek. Mert Áryavarta, a ragyogó központ, amelybe az idők kezdetén beleömlöttek az Isteni Bölcsesség lángjai, azzá a központtá vált, amelyből kisugároznak a „tűz nyelvei” a bolygó minden pontjára. Mi más a Samâdhi, mint

magasztos eksztázis, amely állapotban a dolgok isteniek, és a természet rejtélyei feltáruulnak előttünk,

amiről Porphyrius beszél?

Az isteni lélekből történő kiáradás átadódik az emberi szellemnek korlátlan bőségben, megvalósítva ezzel a lélek egyesülését az istenivel, ami lehetővé teszi a számára, hogy miközben testben van, résztvevője legyen annak az életnek is, ami nem a testben van –

magyarázza máshol.

Így mágia címszó alatt tanították az összes tudományt, fizikait és metafizikait, természetit vagy azok által természetfelettinek gondoltak, akik nem tudnak a természet mindenhol jelenvalóságáról és egyetemességéről.

Az isteni mágia az embert istenné teszi, az emberi mágia egy új démont teremt.

Az *Isis Unveiled*-ben ezt írtuk:

Ben Asai nézett, és – elvesztette a látását.

Ben Zoma nézett, és – elvesztette az eszét.

Acher pusztítani kezdte a ligetet (az egészet összezavarta és elbukott). De Akiba, aki békében lépett be, békében jött ki onnan, mert a szent, akinek Akiba áldotta a nevét, azt mondta: 'Ez az öregember megérdemli, hogy dicsőséggel szolgáljon bennünket.'

„A *Talmud* tanult magyarázóit, a zsinagóga rabbijai megmagyarázzák, hogy a *gyönyörök kertje*, ahová a négy személy belépett, nem más, mint a misztikus tudomány, a tudományok legszörnyűbbje a gyenge értelmek számára, akiket közvetlenül az örületbe kerget” – mondja A. Franck a *Kabbalah* című művében. Nem az, akinek tiszta a szíve, és az, aki csak abból a célból végzi tanulmányait, hogy önmagát tökéletesítse, és így könnyebben szerezzé meg az ígért halhatatlanságot, akinek bármitől félnie kell, hanem inkább annak, aki a tudományok tudományából egy bűnös ürügyet csinál világi indítékokból – neki kell reszketnie. Az utóbbi soha nem fogja megérteni a legfelsőbb beavatás kabbalista előidézését. – *Isis Unveiled*, II. 119.

^{34/22} *Isis Unveiled*, II. 119.

^{34/23} Lásd: *Neo-Platonism*, 9. oldal.

A világ birtokában jelenleg levő legrégebbi dokumentumokban – a Védákban és Manu régebbi törvényeiben – sok mágikus szertartást találunk, amit a brahmanok gyakoroltak és engedélyeztek.^{34/24} Tibet, Japán és Kína a jelenlegi korban is azt tanítja, amit a legrégebbi kaldeaiak tanítottak. Ezeknek az országoknak a papsága ráadásul bizonyítja is, amit tanít, nevezetesen azt, hogy az erkölcsi és fizikai tisztaság és bizonyos önmegtartóztatás gyakorlása kifejleszti az önmegvilágosodás éltető lélekerejét. Atadva az embernek az irányítást saját halhatatlan szelleme fölött, valódi mágikus hatalmat nyújt neki a benne levő elementáris szellemeken. Nyugaton a mágia ugyanolyan réges-régi, mint keleten. Nagy Britannia druidái mély barlangjaik csendes kriptáiban gyakorolták, Plinius pedig sok fejezetet szentel a kelták vezetői „bölcsségének”.^{34/25} A semothee-k – a gallok druidái – részletesen ismertették mind a fizikai, mind a szellemi tudományokat. Tanították a világmindenség titkait, az égitestek harmonikus mozgását, a föld keletkezését és mindenképp felett a lélek halhatatlanságát.^{34/26} A szent ligeteikben – természetes iskoláikban, amiket a Láthatatlan Építész kezei építettek – a beavatottak összegyűltek az éjjel csendes órájában, hogy tanuljanak arról, mi volt az ember egykor, és mi lesz belőle.^{34/27} Nem volt szükségük mesterséges világításra, sem éghető gázra, hogy megvilágítsák a templomaikat, mert az éjszaka szűzies istennője beborította legezüstösebb sugaraival tölgykoronás fejüket, fehér ruhás szent bárdjaik pedig tudták, hogyan társalogjanak a csillagos égbolt magányos királynőjével.^{34/28}

A neoplatonizmus fénykorában ezek a bárdok már nem léteztek, mert az életciklusuk lejárt, és az utolsó druidák elpusztultak Bibractis-nál és Alesia-nál. A neoplatonikus iskola azonban hosszú ideig sikeres, erős és virágzó volt. Viszont miközben átvette az árja bölcsséget a tanításaiban, az iskolának nem sikerült követnie a brahmanok bölcsségét a gyakorlatban. Túlságosan nyitottan mutatta meg erkölcsi és értelmi felsőrendűségét, túlságosan beleszeretett a földi dolgok nagyságába és erőteljességébe. Miközben a brahmanok és nagy jógiak – a filozófiai, a metafizikai, a csillagászati, az erkölcsi és a vallási kérdések szakértői – megőrizték méltóságukat a legerősebb hercegek uralma alatt is, távol tartották magukat a világtól, nem ereszkedtek le arra a szintre, hogy meglátogassák őket, vagy a legkisebb kedvezményt is kérjék,^{34/29} addig Nagy Sándor, Severus és Julianus császárok és a vidék legnagyobb arisztokratái felhasználták a neoplatonikusok tanait, akik pedig szabadon keveredtek el a világiakkal. A rendszer több évszázadon keresztül virágzott, és követői sorába gyűjtötte az adott időszak legnemesebb és legműveltebb embereit. Hypatia, Sinesius püspök tanítója az iskola egyik díszje volt addig a végzetes és szégyenletes napig, amikor a keresztény csöcselék Alexandriai Cyrillus püspök uszítására meggyilkolta. Az iskola végül elköltözött Athénból, és Justinianus császár parancsára bezárt.

Dr. Wilder megjegyzése teljesen pontos, hogy:

A modern írók a sajátos nézeteit ezekben a [metafizikai] témákban magyarázatokkal látták el, ritkán értelmezve azokat helyesen, még ha az óhaj vagy szándék meg is volt rá.^{34/30}

^{34/24} Lásd a Sir William Jones által közzétett törvénytárat, IX. fejezet, 11. oldal.

^{34/25} Plinius: *Hist. Nat.* XXX. 1; XVI. 14; XXV. 9; stb.

^{34/26} Pomponius a legmagasabb tudományok ismeretét tulajdonítja nekik.

^{34/27} Caesar, III. 14.

^{34/28} Plinius, XXX. *Isis Unveiled*, I. 18.

^{34/29} „Azzal tördtek, hogy az ifjúságot neveljék, hogy megismertessék azt a nemes és erkölcsös nézetekkel, és ezért különleges tiszteletet kaptak, mondásaik és előadásaik pedig, ahogyan a történészek feljegyezték azokat, bizonyítják, hogy a filozófiai, metafizikai, csillagászati és erkölcsi kérdések szakértői voltak – mondja egy modern író. – Ha a királyok és hercegek a szent emberek tanácsára vagy áldására vágytak, vagy nekik kellett személyesen elmenni hozzájuk, vagy üzenetet küldeni nekik. Ezen emberek számára sem a növények, sem az ásványok titkos képességei nem voltak ismeretlenek. Behatoltak a természet mélységeibe, a pszichológia és a fiziológia pedig nyitott könyv volt a számukra, ennek eredményeként a tudomány – ahogyan ma olyan dölyfösen nevezzük – mágiává vált.

^{34/30} *Idézett mű*, 9. oldal.

Az evilági, anyagi és szellemi univerzumokkal kapcsolatos néhány eszmefuttatást, amit írásba öntöttek – Ammonius maga soha nem írt le egyetlen sort sem az újítók szokásához híven –, nem tudta lehetővé tenni az utókor számára, hogy helyesen ítéljék meg, még ha a korai keresztény vandálok, a keresztes vitézek és a középkor fanatikusai nem is pusztították volna el azt a három részt, ami megmaradt az alexandriai könyvtárból és későbbi iskoláikból.

Draper professzor bemutatja, hogy egyedül Ximenes érsek

Granada tereire hordatott és tűzbe vettetett nyolcvan ezer arab kéziratot, amik közül sok klasszikus szerző fordítása volt.

A vatikáni könyvtárban a régiek legritkább és legértékesebb értekezéseinek egész bekezdéseit találták kitörölve és kiirtva „hogy a helyükre képtelen zsoltárokat írjanak be!” Továbbá az is jól ismert, hogy több mint 36 Porphyrius által írt kötetet égettek el és pusztítottak el máshogyan az „egyházatyák”. Az a kicsi, amit tudunk az eklektikusok tanításairól, Plotinus írásai-ban és ugyanezen egyházatyák műveiben található.

A *Neo-Platonism* szerzője ezt mondja:

Ami Platón volt Szókratész számára, és ami János apostol volt a keresztény hit vezetői számára, azzá vált Plotinus az Isten által tanított Ammonius számára. Plotinus-nak, Origenésznek és Longinus-nak hálásak vagyunk azért, amit a filaleteianus rendszerről tudunk. Ők annak megfelelő tanítást kaptak, és rájuk bízta a belső tanításokat.^{34/31}

Ez tökéletesen megmagyarázza, miért nevezte Origenész „idiótáknak” az embereket, akik az Édenkertben, Ádám és Éva meséiben hisznek, valamint azt a tényt is, hogy az egyházatyáknak miért olyan kevés írása maradt fenn az utókor számára. Az előírt titoktartás, a hallgatási fogadalmak és aközött, amiket minden ocsmány eszközzel rosszindulatúan elpusztítottak, tényleg az a csoda, hogy még ennyi filaleteianus tanítás is eljutott a világba.

XXXV. fejezet A Nap és a csillagok jelképrendszere

És a Mennyegek láthatók voltak a Hét Körben, és a bolygók mind a jelekkel, csillag formában jelentek meg, a csillagokat pedig felosztották és megszámozták a bennük levő uralkodókkal és keringésükkel át, az isteni Szellem működési területén.^{35/1}

Itt a Szellem a Pneuma-t, az összefoglaló Istenséget jelenti, amely az „Építőin” keresztül nyilvánul meg, vagy ahogyan az egyház mondja, „a Jelenlét hét szellemén”, a *mediantibus angelis*-en keresztül, akikről Aquinói Tamás azt mondja, hogy „Isten mindig csakis rajtuk keresztül dolgozik”.

Ez a hét „uralkodó” vagy közvetítő angyal a régiek Kabiri istenei voltak. Ez annyira egyértelmű volt, hogy kikényszerített az egyháztól a tény elfogadása mellett egy magyarázatot és elméletet, aminek az esetlensége és nyilvánvaló álokoskodása olyan mértékű, hogy nem sikerülhet jó benyomást keltenie. A világtól azt kéri, higgye el, hogy miközben az egyház bolygói angyalai isteni lények, az eredeti „Seraphim”,^{35/2} pontosan ugyanezek az angyalok, megegyező nevekkal és bolygókkal pedig „hamisak” – a régiek isteneiként. Nem jobbak a szimulán-soknál, a valódi angyalok alattomos másolatai, amelyek korábban, Lucifer és a bukott angyalok csele és hatalma által jöttek létre. Akkor kik is a Kabiri?

A Kabiri, mint név, a Habir, חביר nagyból származik, valamint Vénusból is, mivel ezt az istennőt a mai napig Kabar-nak nevezik, ahogyan a csillagát is. A Kabiri-t Hebronban, Anakin

^{34/31} *Idézett mű*, 11. oldal.

^{35/1} *Hermész*, IV. 6.

^{35/2} A *Saraph* שרפים „tűzes, égő” többes számából (lásd: *Ézsaiás*, VI. 2-6.). Úgy tekintik őket, mint a Mindenható személyes kísérői, „üzenethozói”, angyalai vagy metatronjai. A *Jelenések Könyvében* ők a trónus előtt szolgálatot teljesítő „hét égő lámpás”.

vagy anakas (királyok, hercegek) városában imádták. Ők a legmagasabb bolygói szellemek a „legnagyobb istenek” és „a hatalmasok”. Varro, Orpheust követve ezeket az isteneket *εὐδωματοί*-nak, „isteni hatalmaknak” nevezi. A Kabirim szó emberre alkalmazva, valamint a Heber, Gheber (Nimródra, vagy *Mózes I. Könyve*, VI. „óriásaira” utalva) és Kabir szavak mind a „titokzatos Igéből”, a szavakkal kifejezhetetlenből, és a „kimondhatatlanból” származnak. Így ők azok, akik a *tsaba*-t, a „mennyei seregeket” jelenítik meg. Az egyház azonban, meghajolva Anael angyal (a Vénusz uralkodója)^{35/3} előtt, a Vénusz bolygót Luciferrel, a Sátán alatti lázadók vezetőjével kapcsolja össze, aki Ézsaiás próféta ilyen költőien szólított meg: „Óh Lucifer, a reggel gyermeke”.^{35/4} Minden misztérium-isten Kabiri volt. Mivel ez a „hét liktor” közvetlen összefüggésben van a Titkos Tanítással, valódi helyzetük a legnagyobb fontosságú.

Suidas úgy határozza meg a Kabiri-t, mint azok az istenek, akik minden más dæmonnak (szellemnek) parancsolnak, *καβείρων δαίμονας*. Macrobios úgy mutatja be őket, mint

Azok a penates-ek és oltalmazó istenek, akiken keresztül élünk, tanulunk és tudunk (*Saturn*, I. III. IV. fejezet).

A teraphim, akiken keresztül a héberek az Urim és a Thummim orákulumaival tanácskoztak, a Kabiri szimbolikus hieroglifái voltak. Mindazonáltal a jó egyházatyák a Kibir-t az ördög és a daimon (szellem) szinonimájává, egy démonná tették.

A Kabiri (pogányok és zsidó) misztériumain Hebronban a hét bolygói istenség uralkodott, többek között Jupiter és Szaturnusz misztérium-neveik alatt, és úgy hivatkoztak rájuk, mint *ἀξιόχρεος* és *ἀξιόχρεα*, Euripidész pedig, mint *ἀξιόχρεως ὁ θεός*. Creuzer továbbá bemutatja, hogy akár Föníciában, akár Egyiptomban a Kabiri mindig a hét bolygó volt, ahogyan az ókorban ismerték azokat, együtt a Nap-apjukkal – akire máshol „idősebb fivérükként” hivatkoztak – ők alkották a hatalmas ogdoad-ot [a nyolc elsődleges istenséget].^{35/5} Ők a nyolc legfőbb hatalom, mint *παρεδοί*, vagy szoláris törvényörök, akik körülötte folytatják szent körtáncukat, a bolygók Nap körüli keringésének jelképét. Jehovah és Szaturnusz továbbá egyek.

Teljesen természetes ezért, ha a francia írónál, D’Anselme-nél azt találjuk, hogy ugyanezeket az *ἀξιόχρεος* és *ἀξιόχρεα* fogalmakat használja Jehovah-ra és szavára, és ezeket helyesen alkalmazza. Mert ha az amazonok által a misztériumokban leírt „körtáncot” – ami a bolygók „körtánca”, és úgy jellemzik, mint „az isteni Szellem mozgása, amit a nagy Mélység hullámain végez” – most „pokolinak” és „bujának” lehet nevezni, amikor a pogányok táncolják, akkor ugyanezeket a jelzőket kellene Dávid táncára^{35/6} használni, és Shiloh lányainak táncára is,^{35/7} valamint Baal prófétáinak szökdeléseire is.^{35/7} Ezek mind azonosak voltak, és a szabeus szertartáshoz tartoztak. Dávid király tánca, amelynek során felfedte magát a szolgálólányai előtt egy nyilvános főúton, ezt mondva:

Táncolni fogok (szemérmetlenül játszani) יהוה (Jehovah) előtt, és még ennél is gyarlóbb leszek,

^{35/3} Vénusz a kaldeaiaknál és az egyiptomiaknál *Proteus* felesége volt, és a Kabiri – Phta vagy Emepth, az isteni fény vagy a Nap fiai – anyjának tekintették. A csillagoknak megfelelő angyalok sorrendje a következő volt: Nap, Hold, Mars, Vénusz, Merkúr, Jupiter és Szaturnusz – Michael, Gábiel, Samael, Anael, Rafael, Zachariel és Orifiel. Ez így szerepel a vallásban és a keresztény kabbalában; asztrológiailag és ezoterikusan az „uralkodók” helye máshogyan van, amint ahogyan a zsidó, vagy inkább kaldeai kabbalában is.

^{35/4} *Idézett mű*, XIV. 12.

^{35/5} Ez még egy bizonyíték arra, hogy a régiek hét bolygót ismertek a Napon kívül, különben hogyan lehetne az a nyolcadik? A hetedik két másikkal együtt – ahogyan állították – „titkos” bolygók voltak, akár az Uránuszról, akár másról van szó.

^{35/6} II. *Sámuel*, VI. 20-22.

^{35/7} *Bírák Könyve*, XXI. 21. és továbbiak.

^{35/7} I. *Királyok Könyve*, XVIII. 26.

nyilvánvalóan még elitélendőbb, mint bármilyen „körtánc” a misztériumok során, vagy akár, mint a modern Râsa Mandala Indiában,^{35/8} ami ugyanez a dolog. Dávid volt az, aki bevezette a jehovista szertartásokat Júdeába, miután olyan sok ideig tartózkodott a tyriaiak és filiszteusok között, akiknél ezek a szertartások általánosak voltak.

Dávid nem tudott semmit Mózesről, és ha ő vezette be a Jehovah-imádást, azt nem annak egyistenhite jellemezte, hanem egyszerűen egyike volt a szomszédos népek sok (Kabiri) istenének, egy saját oltalmazó istenség, יהיה akinek elsőbbséget adott, akit kiválasztott „az összes többi (Kabiri) isten közül”,^{35/9}

és aki egyike volt Chabir, a Nap „társainak”. A shaker-ek* tánca a mai napig a „körtánc”, amikor körbe forognak, a Szentlélek mozgatja őket. Indiában a Nârâ-yana az, aki „a vizeken mozgó”, és Nârâyana Vishnu másodlagos alakjában, Vishnu-nak pedig Krishna egyik Avatâra-ja volt, akinek tiszteletére a „körtáncot” még mindig előadják a templomok táncos lányai, mivel ő a Napisten, ők pedig a bolygók, ahogyan a marhacsordások jelképezték.

Forduljon az olvasó De Mirville, egy római katolikus író munkáihoz, vagy Dr. Lundy, egy protestáns hittudós *Monumental Christianity*-jéhez, ha szeretné okfejtéseik finomságát és szörszálhasogatását bármilyen mértékben is méltányolni. Azok közül, akik nem ismerik az okkult változatokat, senki nem tud ellenállni, hogy mély benyomást ne tegyenek rá a bemutatott bizonyítékok annak bemutatására, hogy milyen okosan és állhatatosan „dolgozott a Sátán évezredek keresztül, hogy megkísértsen egy olyan emberiséget”, amelyet nem áldott meg a csalahatlan egyház, hogy elismertesse magát az „Egy élő Istenként”, ördögeit pedig szent angyalokként. Az olvasónak türelmesnek kell lennie, és figyelmesen kell tanulmányoznia, amit a szerző egyháza megbízásából mond. Az okkultisták változatával való jobb összehasonlítás kedvéért néhány pontot szó szerint idézünk az alábbiakban.

Szt. Péter ezt mondja nekünk: „Tölts be az isteni Lucifer a szíveteket”.^{35/10} [A Nap pedig Krisztus.]... „Elküldöm a fiamat a Napból” – mondta az Örökkévaló a prófétai hagyományok hangján keresztül, a prófécia pedig, ami az evangélisták történetévé vált, megismétlődik náluk: *A felkelő Nap* a magasságból meglátogatott bennünket.^{35/11}

Isten pedig azt mondja Malakiáson keresztül, hogy a Nap azok számára fog felkelni, akik félik a nevét. Azt, hogy Malakiás mint értett „az Igazságosság Napján”, egyedül a kabbalisták tudják megmondani, de amit a görögök, sőt a protestáns teológusok is értettek a fogalmon, az természetesen a Krisztusra való metaforikus utalás. Csak mivel az „El fogom küldeni a fiamat a Napból” mondatot szó szerint egy szibillai könyvből vették át, nagyon nehézé válik megérteni, hogyan lehet azt a keresztény Megváltónak tulajdonítani, vagy a vele kapcsolatos próféciák közé sorolni, hacsak tényleg nem azonosítjuk Apollóval.

Vergilius továbbá ezt mondja: „Eljön a Szűz és Apolló uralkodása”, Apollót vagy Apollyon-t pedig a mai napig a Sátán egyik formájának tekintik, és úgy veszik, hogy az Antikrisztust jelenti. Ha a szibillai ígéret, hogy „El fogja küldeni az ő fiát a Napból” Krisztusra vonatkozik, akkor mind Krisztus, mind Apolló egyek, és akkor miért nevezik az utóbbit démonnak? Vagy akkor a próféciának semmi köze nem volt a keresztény Megváltóhoz, ebben az esetben viszont egyáltalán miért sajátítják ki?

^{35/8} Ezt a táncot – a Râsa Mandala-t – amit a Gopî-k, vagyis Krishna, a Napisten pásztorlányai adtak elő, a mai napig eltáncolják Râjputâna-ban, Indiában, és tagadhatatlanul a bolygók és állatövi jegyek ugyanazon isteni-csillagászati és jelképes táncra, amit időszámításunk előtt évezredekkel eltáncoltak.

^{35/9} *Isis Unveiled*, II. 45.

* Egy amerikai vallási szekta. – a ford.

^{35/10} II. *Levél*, I. 19. Az angol szöveg ezt mondja: „Amíg a nappali csillag be nem tölti a szíveteket”, egy jelentéktelen változtatás, ami nem igazán számít – mivel *Lucifer* a nappal, ahogyan a „hajnal” csillag is –, és kevésbé megdöbbentő a jámbor fülek számára. Számos ilyen változtatás van a protestáns bibliákban.

^{35/11} Az angol fordítás ismét megváltoztatja a „Nap” szót „napkeltére”. A római katolikusok határozottan bátrabbak és őszintébbek, mint a protestáns teológusok. De Mirville, IV. 34, 38.

De Mirville azonban tovább megy. Bemutatja nekünk Szt. Denys-t, az areopagitát, azt állítva, hogy

A Nap Isten egyik különleges jelentése és szobra.^{35/12} ... A keleti ajtó volt az, amin keresztül az Úr dicsősége betöltötte a templomokat [a zsidókét és a keresztényekét, mivel az az isteni dicsőség a Nap fénye]. ... „A templomainkat kelet felé fordítva építjük – mondja Szt. Ambrosius – mert a misztériumokat annak megtagadásával kezdjük, aki nyugaton van”.

„Aki nyugaton van” az Typhon, a sötétség egyiptomi istene, mivel a nyugatot „a halál Typhon-i kapujának” tartották. Így, kölcsön véve Osirist az egyiptomiaktól, az egyházatyák nem sokat gondolkodtak azon, hogy elcsenjék a bátyját, Typhont is. Így folytatódik:

Baruch próféta^{35/13} beszél a csillagokról, amik örvendeznek a *tartóedényeikben* és a *fellelgváraikban* (III. fejezet), a *Prédikátor Könyve* pedig ugyanezeket a fogalmakat használja a Napra, amiről azt mondja, hogy „a Legmagasabb csodálatos tartóedénye” és „az Úr fellelgvára, *φωλαχη*.”^{35/14}

Egyetlen esetben sincs kétség a dologról, mert a szent író azt mondja: A *Szellem* az, aki uralodik a Nap járásán. Halljuk, mint mond erről (*Prédikátor*, I. 6.) „És a Nap felkél – és a szelleme világít végig a körútján, visszatérve a körének megfelelően”.^{35/15}

Úgy tűnik, De Mirville olyan szövegekből idéz, amiket vagy elutasítanak, vagy nem ismernek a protestánsok, akiknek a bibliájában nincs a *Prédikátor Könyvének* 43. fejezete, és nem is a napot járhatja „körpályán”, hanem a szelet. Ezt a kérdést a római és a protestáns egyházaknak kell tisztázniuk. Álláspontunk szerint a szabeinizmus vagy napimádat erős eleme van jelen a kereszténységben.

Egy Ökumenikus Tanács hatalmi szóval megállította a keresztény csillagimádatot, kijelentve, hogy nincsenek naprendszeri lelkek a Napban, a Holdban vagy a bolygóknak. Szt. Tamás volt az, aki magára vállalta, hogy rendbe teszi a vitás kérdést. Az „angyali doktor” kihirdette, hogy ezek a kifejezések nem egy „lelket” jelentenek, hanem csak egy „értelmet”, aki nem lakik a Napban vagy a csillagokban, hanem csak segít nekik, „egy útmutató és irányító értelem”.^{35/16}

Ezt követően a szerző, akibe a magyarázat bátorságot önt, idézi Alexandriai Kelement, és emlékezteti az olvasót ennek a filozófusnak a véleményére, a kölcsönös kapcsolatra, ami „a gyertyatartó hét ága, a Jelenések hét csillaga” és a Nap között van:

A hat ágnak (mondja Kelemen), amik a középső gyertyatartóhoz vannak rögzítve, vannak lámpái, de a vándorlók (*πλανητών*) középebe helyezett nap mindegyikre rászórja a sugarait. Ez az arany gyertyatartó még egy misztériumot rejt magában: ez Krisztus jele, nemcsak formáját tekintve, mert a fényét a legelőször teremtett hét szellem közreműködésével árasztja ki, akik az Úr hét szemét képezik. Ezért az elsődleges bolygók azok a hét őseredeti szellem számára – Szt.

^{35/12} Így mondták az egyiptomiak és a szabeusok a régi időkben, Osiris és Bel megnyilvánult isteneknek a jelképe a Nap volt. Nekik azonban volt egy magasabb istenségük.

^{35/13} Száműzték a protestáns bibliából, de benne maradt az *Apokrifekben*, amik az anglikán egyház VI. cikkelye szerint, „életbeli példákat és viselkedési útmutatásokat írnak le”(?) de nem erősítenek meg semmilyen tanítást.

^{35/14} *Cornelius a Lapide*, V. 248.

^{35/15} *Prédikátorok*, XLIII. A fenti idézetek De Mirville „On Christian and Jewish Solar Theology” című fejezetéből származnak, IV. 35-38.

^{35/16} Mindazonáltal az egyház megőrizte a leghöszköcsőbb szertartásaiban a pogány beavatások „csillagritusait”. A kereszténység előtti Mithrász-misztériumokban a jelölt, aki sikeresen túljutott a „tizenkét gyötrelmen”, amik megelőzték a végső beavatást, kapott egy kis, kovásztalan kenyérből készült ostyát, ami egyik jelenésben a napkorongot jelképezte, és mannaként (mennyei kenyérként) ismerték. ... Leöltek egy bárányt vagy akár egy bikát, és a vérével a jelöltet be kellett spriccelni, mint ahogyan Juliánusz császár beavatásakor is történt. A hét szabályt vagy misztériumot, amik a *Jelenések könyvében* a hét pecsétként jelennek meg, amelyeket sorban nyitnak fel, utána átadták az újonnan születettnek.

Kelemen szerint – mint gyertyatartó-nap Magának Krisztusnak a számára, nevezetesen a tartó-edényük, a *φωλαχαί*-jük.

Elég világos ahhoz, hogy biztosak legyünk, noha az embernek nem sikerül megérteni, hogy ez a magyarázat akárcsak orvosolja-e a helyzetet. Kezdjük azzal, hogy az izraeliták hét-ágú gyertyatartójának, ahogyan a görögök „vándorainak” is sokkal természetibb, egy tisztán asztrológiai jelentése volt. Tulajdonképpen a kaldeai mágusoktól kezdve egészen a sokszor kinevetett Zadkielig minden asztrológiai munka elmondja olvasóinak, hogy a bolygói közé helyezett Nap a Szaturnusszal, a Jupiterrel és a Marssal az egyik oldalon, a Vénusszal, a Merkúrral és a Holddal a másikon – a bolygók pályája keresztülhaladva az egész Földön – mindig ugyanazt jelentette, amit Hermész mond, nevezetesen a végzet fonálát, vagyis azt, aminek a tevékenységét (hatását) sorsnak nevezik.^{35/17} Csupán a jelkép kedvéért elfogadjuk a Napot egy gyertyatartóként. Az ember megérti, hogy az utóbbi hogyan vált a Nap és a bolygók megjelenítőjévé, de senki nem tudja megcsodálni a választott jelképet. Van a Napban költőiség és nagyszerűség, amikor „Ormuzd vagy Osiris szemeként” jelképezik, és amikor a legfőbb Isten-ség Vâhan-jának (hordozó járművének) tekintik. Az embernek azonban soha nem kell elfogadnia, hogy bármilyen sajátos dicsőséget tulajdonítanak Krisztusnak azzal, hogy egy zsidó zsinagógában levő gyertyatartó törzsével azonosítják,^{35/18} mint egy titkos trónust.

Akkor tehát határozottan két Nap van, egy, amit imádnak, és egy, ami imád. A *Jelenések Könyve* bizonyítja ezt.

Az Ige a VII. fejezetben található, annál az angyalnál van, aki a felkelő nappal emelkedik fel, és nála van az élő Isten pecsétje. ... Miközben a magyarázók eltérnek ennek az angyalnak a személyében, Szt. Ambrosius és sok más teológus magát Krisztust látják benne. ... Ő az *imádott Nap*. Viszont a XIX. fejezetben találunk egy angyalt, aki a Napban áll, és meghív minden népet, hogy gyűljenek össze a Bárány nagy vacsoráján. Ez alkalommal ő egyszerűen és szó szerint a Nap angyala – akit nem lehet összetéveszteni az „Igével”, mivel a próféta megkülönbözteti őt az Igétől, a Királyok Királyától, az Urak Urától. ... A Napban levő angyal úgy tűnik, egy imádó Nap. Mi lehet az utóbbi? És ki más lehet, mint a Hajnalcsillag, a világ védelmező angyala, *ferouer*-je, vagy az *arc angyala*, mivel az Ige az Atyja Arcának (jelenlétének) angyala, az ő legfőbb jellemzője és ereje, mivel az ő neve utal (Mikael-re), az egyház által dicsőített rektorra, a *Rector potens*-re, aki le fogja dönteni az Antikrisztust, a bűnös ígét, röviden, aki képviseli, és *vele egyként* jelenik meg.^{35/19}

Igen, Mikael, Ormuzd, Osiris, Apolló, Krishna, Mithrász stb. röviden valamennyi ismert és ismeretlen Napisten állítólagos legyőzője, akiket most démonokként és a „Sátánként” kezelnek. Mindazonáltal a „Győző” nem tartotta méltóságán alulinak felölteni a legyőzött ellenség hadizsákmányát – azok személyiségeit, jellemzőit, de még a neveiket is – hogy ezeknek a démonoknak az *hasonmásává* váljon.

Így a Napisten itt a *Honover*, vagyis az Örökkévaló. A herceg Ormuzd, mivel ő az első a hét Amshaspend között [a hét eredeti angyal démoni másolatai] (*caput angelorum*), a bárány (*hama*), az állatöv pásztora és a kígyó kibékíthetetlen ellentéte. Viszont a Napnak (Ormuzd Szemének) ugyancsak megvan a rektora, Korshid, vagy a *Mitraton*, aki Ormuzd arcának a *ferouer*-je, Ized-je, vagy a hajnalcsillag. A mazdeánusoknak háromszoros Napjuk volt. ... Számunkra ez a *Korshid-Mitraton*, első a *psychopompian* genii közül az első, és a Nap irányítója, a földi bika

^{35/17} Helyesen mondja S.T. Coleridge: „Az értelem ösztönösen mindig az emberre mutat rá, a különböző tudományok végső céljára. ... Nincs kétség afelől, hogy az ilyen vagy olyan típusú asztrológia lesz a csillagászat utolsó eredménye, kell lennie kémiai kapcsolatnak a bolygók között, ... a fényességük különbsége összehasonlítva a távolságukkal máshogyan nem magyarázható meg.” A bolygók és a Földünk között, rajta az emberiséggel – tehetjük hozzá.

^{35/18} „Krisztust tehát – mondja a szerző (40. oldal) – a gyertyatartó törzse jeleníti meg.”

^{35/19} De Mirville, IV. 41, 42.

[vagy bárány] feláldozója, aminek a sebhelyeit a kígyó nyalogatja [a híres Mithrász-i emlékművön].^{35/20}

Szt. Pál, amikor ennek a világnak a kormányzóiról, a Kozmokrátorokról beszélt, csak annyit mondott, amit minden korábbi filozófus mondott a Krisztus előtti tíz évszázad során, csak őt éppen alig értették meg, és gyakran szándékosan félreértelmezték. Damascius megismétli a pogány írók tanításait, amikor elmagyarázza, hogy:

A kozmokrátoroknak vagy kozmikus erőknél hét sorozata van, amik kettősek, a magasabbak vannak megbízva a felső világ támogatásával és irányításával, az alsóbbak pedig az alsó világgal [a mienkkel].

Ő is csak azt mondja, amit a régiek tanítottak. Iamblichus ismerteti valamennyi bolygó és égitest, isten és daimon (szellem) kettősségének a tanítását. Az Archonte-ket is két osztályba sorolja – az inkább és a kevésbé szellemiek közé. Az utóbbiak közelebbi kapcsolatban állnak az anyaggal, és jobban magukra öltik azt, mivel *formájuk* van, míg az előbbiek test nélküliek (*arúpa*). De mi köze a Sátánnak és az angyalainak mindezekhez? Talán csak annyi, amennyire a zoroaszteri dogma azonosságát a kereszténnyel, és Mithrász, Ormuzd és Ahriman azonosságát a keresztény Atyával, Fiúval és az Ördöggel figyelembe lehet venni. Amikor pedig azt mondjuk, „zoroaszteri dogmák”, akkor az exoterikus tanításra gondolunk. Mi a magyarázata ugyanazoknak a kapcsolatoknak Mithrász és Ormuzd között, mint Mikael arkangyal és Krisztus között?

Ahura Mazda ezt mondja a szent Zaratushta-nak: „Amikor *megteremtettem* [kiárasztottam] Mithrászt, olyanak teremtetem, hogy magammal egyenrangúan kelljen segítségül hívni és imádni.”

A szükséges megújítások kedvéért a zoroasztriánus árják a dévákat, India ragyogó isteneit átalakították dev-ekké, vagyis ördögökké. Az már az ő karmájuk volt, hogy amikor rájuk került a sor, ezen a ponton a keresztényeknek kellett megvédeni a hindukat. Ormuzd és Mithrász pedig Krisztus és Mikael dev-jeivé váltak, a Megváltó és az angyal sötét bevonatává és megjelenésévé. A maga idejében a keresztény teológia karmájának a napja is el fog jönni. A protestánsok már nekifogtak a vallás első fejezetének, amelynek során át fogják alakítani a római katolikusok „Hét Szellemét” és seregeit démonokká és bálványokká. Minden vallásnak megvan a maga karmája, ahogyan minden egyénnek is. Ez az, aminek el kell jönnie, annak az emberi felfogásnak eredményeként, és annak alapján, hogy meg kell alázni testvérünket, aki nem ért egyet velünk. „Nincs magasztosabb vallás az igazságnál”.

A zoroasztriánusok, mazdeánusok és perzsák elképzeléseket Indiából kölcsönözték, a zsidók a saját, angyalokkal kapcsolatos elméleteiket Perzsiából kölcsönözték, a keresztények pedig a zsidóktól vették át.

Ennek következtében a keresztény teológia által adott legutolsó értelmezése – a hatalmas ellenszenv a zsinagóga iránt, ami arra készítette őket, hogy megosszák a jelképes gyertyatartót az örökletes ellenséggel – az, hogy a hétágú gyertyatartó Ázsia hét egyházát és ezen egyházak angyalainak megfelelő hét bolygót jeleníti meg. Ebből következik az a meggyőződés is, hogy a mózesi zsidók, a sátortemplomuk számára használt azon jelkép kitalálói, egyfajta szabeusok voltak, akik összevegyítették a bolygókat és azok szellemeit eggyé, és azt – csak jóval később – Jehovah-nak nevezték. Erre ugyanis megvan Alexandriai Kelemen, Szt. Hieronymus és mások tanúságtétele.

Kelemen pedig a misztériumok beavatottjaként – amelyek során a heliocentrikus rendszer titkát Galilei és Kopernikusz előtt sok évezreddel tanították – bizonyítja ezt, elmagyarázva, hogy

^{35/20} De Mirville, IV. 42.

Ezekkel a különböző (csillagászati) jelenségekkel kapcsolatos jelképekkel jelenítették meg az összes, a mennyekhez és a földhöz kötődő teremtményt. ... A kandeláber ábrázolta a hét égitest mozgását, leírva azok csillagászati forgását. A kandelábertől jobbra és balra nyúlt ki a hat ág, amik mindegyikének megvolt a lámpása, mert a kandeláberként elhelyezett Nap a többi bolygó közepén szétszórja fényét rájuk.^{35/21} ... Ami a kerubokat illeti, amiknek tizenkét szárnyuk van a kettő között, számunkra ők az érzéki világot képviselik a tizenkét állatövi jegyben.^{35/22}

És mégis, szemben mindezzel a kézzelfogható ténnyel, a Napot, a Holdat, a bolygókat mindet úgy mutatják be, hogy Krisztus megjelenése előtt démoni erők voltak, és csak utána lettek isteniek. Mindenki ismeri az orfikus verset: „Zeusz ez, Adas ez, a Nap ez, Bacchus ez”, mivel ezek a nevek mind szinonimák voltak a klasszikus költők és írók számára. Démokritosznál „az Istenség csak egy lélek a gömb alakú tűzben”, és ez a tűz a Nap. Iamblichus-nál a Nap „az isteni értelem képmása” volt, Platónnál pedig „egy halhatatlan élőlény”. Ezért amikor Claros orákulumát megkérték, hogy mondja meg, kicsoda a zsidók Jehovah-ja, akkor így felelt: „a Nap az”. Hozzátehetjük a *Zsoltárok* XIX. 4. szavait:

A napnak csinált bennök sátort.^{35/23} ... Kijövele az ég egyik szélétől s forgása a másik széléig; és nincs semmi, a mi elrejtőzhetnék hevéől.

Jehovah tehát a Nap, és ezért a római egyház Krisztusa is az. Most pedig Dupuis bírálata érthetővé válik, ahogyan Foucher abbé kétségbeesése is. „A szabeizmus számára semmi sem megnyugtatóbb, mint a Vulgatának ez a szövege” – kiált fel. Azonban bármennyire is eltorzítottak legyenek az angol hivatalos biblia szavai és értelme, a Vulgata és a Septuaginta egyaránt az eredeti pontos szövegét adja meg, és az utóbbit így fordítja: „A napban állította fel az ő lakhelyét”, míg a Vulgata a „hőt” úgy tekinti, hogy az közvetlenül Istentől jön, nem pedig csak a napból, mivel Isten az, aki kiárasztja, és a napban lakozik, és végzi a körforgást: *in sole posuit... et ispe exultavit*. Ezekből a tényekből láthatóvá válik, hogy a protestánsoknak igazuk volt, amikor Szt. Justint azzal vádolták, hogy ezt mondta:

Isten megengedte nekünk, hogy a napot imádjuk.

Az átlátszó kifogásoktól függetlenül pedig ez az, amit ténylegesen jelentett, hogy

Isten megengedte, hogy őt a napban vagy azon belül imádják,
ami teljesen ugyanaz.

A fentiekből látni fogjuk, hogy amíg a pogányok a Napba és a bolygókba csupán a természet belső erőit helyezték el, úgymond az azokat képviselő szellemeket, Apollót, Bacchust, Osirist és a többi napistent, a keresztények az utálatos filozófiájukban kisajátították a csillagászati helyeket, és most lekorlátozzák azokat antropomorf istenségük és angyalai – a régi-régi istenek új átalakításai – használatára. Valaminek történnie kellett, hogy megszabaduljanak az ősi tanoktól, így ezeket lefokozták „démonokká”, ártó ördögökké.

XXXVI. fejezet A pogány csillagimádás vagy asztrológia

Ábrahám apjának, *Terak*-nak, a „képmások készítőjének” a *Teraphim*-ja és a *Kabiri* istenek közvetlen kapcsolatban állnak az ősi szabeus istenimádással vagy csillagjóslással. A zsi-

^{35/21} Függetlenül a fentiektől, amit a korai keresztény időszakban a renegát neoplatonikus írt le, az egyház a mai napig kitart szándékos tévedése mellett. Galileivel szemben tehetetlenül, még most is megpróbálja kétségbe vonni a heliocentrikus rendszert!

^{35/22} *Stromateis*, V. VI.

^{35/23} Az angol biblíában így szerepel: „Bennük (a mennyekben) készít sátort a napnak”, ami helytelen, és semmi értelme nincs a következő vesszorokat figyelembe véve, mert vannak dolgok, „amik elrejtőznek a hevéől”, ha az utóbbi szót a napra alkalmazzák.

dók által a pusztában imádott Kiyun vagy Kivan isten Szaturnusz és Shiva, akit később Jehovah-nak neveztek. Az asztrológia a csillagászat előtt létezett, és Egyiptomban a legmagasabb hierophant címe az *Astromomus* volt.^{36/1} A zsidó Jehovah egyik neve, a „Sabaoth”, vagy a „Seregek Ura” (*tsabaoth*) a kaldeai szabeusokhoz (vagy *Tsabæans*-hoz) tartozik, a szótöve pedig a *tsab* szó, ami „kocsit”, „hajót” és „sereget” jelent, így a sabaoth szó szerint a *hajóhadat*, a *hajólegénységet*, vagy *tengeri sereget* jelent, mivel az égre metaforásan a „felső óceánként” hivatkoztak a tanításban. Lacour érdekes kötetében, a *The God of Moses*-ben elmagyarázza, hogy minden ilyen szó, mint

Az égi hadak vagy mennyei seregek nem csak az égi csillagképek összességét jelentik, hanem Aleim-et is, akiktől függenek, az *aleitzbaout* a csillagképek erői vagy *lelkei*, a potenciák, amik fenntartják és irányítják a bolygókat ebben a sorrendben és járásukban. ... A Jae-va-Tzbaout Őt jelenti, ezeknek az égitesteknek a legfőbb vezetőjét.

A maga összességében ő a „szellemek rendjének” a vezetője, nem pedig egy vezető szellem.

A szabeusok a faragott képmásokban csak a mennyei seregeket tisztelték, angyalokat és isteneket, akiknek a lakhelyei voltak a bolygók, soha nem imádták ténylegesen a csillagokat. Ugyanis Platón szakértelme alapján tudjuk, hogy a csillagok és csillagképek között egyedül a bolygóknak volt joguk a *theoi* (istenek) címre, mivel ez a név a *θεῖν* futni vagy keringeni igéből származott. Seldenus szintén elmondja, hogy ezeket hasonlóképpen nevezték

θεοὶ βουλευαῖοι (Isten-tanácsadók) és *παβδοφόροι* (liktorok), mivel ezek (a bolygók) a Nap konzisztóriumában, *solis consistoris adstantes* voltak jelen.

A tudós Kircher ezt mondja:

A jogarok, amivel a hét uralkodó angyal fel volt fegyverezve, megmagyarázzák a rhabdophora-knak és a liktoroknak adott neveket.

A legegyszerűbb kifejezésre és a népszerű jelentésre lekicsinyítve ez természetesen bálványimádás. Viszont az ezoterikus csillagjósítás egyáltalán nem bálványimádás volt, mivel a „tanácsadók” és a „liktorok” név alatt, akik a „Nap konzisztóriumában” vannak jelen, nem az anyagi testükben levő bolygókat értették, hanem azok uralkodóit vagy „lelkeit” (szellemeit). Ha a „Miatyánk, ki vagy a mennyekben” nem egy bálványimádó megszólítás, akkor a „Miatyánk a Merkúrban”, vagy az „Asszonyunk a Vénuszban”, a „Mennyek Királynője”, stb. sem jobban az, mert ezek pontosan ugyanazt a dolgot jelentik, az elnevezés pedig semmilyen különbséget nem okoz. A keresztény imádságban használt szó, a „mennyekben” nem jelenthet semmi elvont dolgot. Egy lakóhelynek – akár istenekről, angyalokról vagy szentekről van szó (ezek mindegyike antropomorf személyiség és lény) – szükségszerűen egy helyszínt kell jelentenie, valamilyen meghatározott pontot azokban a „mennyekben”. Ezért teljesen lényegtelen az imádás szempontjából, hogy azt a pontot általában „mennyecként” kell-e tekinteni, ami konkrétan seholt jelent, vagy az a Napban, Holdban vagy a Jupiterben van.

Az érvelés felületes, amely szerint

Két istenség és két különböző hierarchia vagy *tsabas* volt a mennyben a régi világban, ahogyan a mi modern időnkben is. ... Az egyik az élő Isten és seregei, a másik pedig *Sátán*, Lucifer a tanácsadóival él liktoraival, vagyis a *bukott* angyalaival.

Ellenfeleink azt mondják, hogy utóbbiak azok, akiket Platón az egész ókorral együtt imádott, és akiket az emberiség kétharmada a mai napig imád. „Az egész kérdés az, hogyan tegyünk különbséget a kettő között.”

^{36/1} Amikor a hierophant eljutott az utolsó szintjére, előjött a *Manneras*-nak nevezett szent rejtekéből, és megkapta az arany *Tau*-t, az egyiptomi keresztet, amit a továbbiakban a mellén viselt, és azt vele együtt temették el.

A protestáns keresztényeknek nem sikerül semmilyen utalást találni az angyalokra Mózes Öt Könyvében, ezért őket figyelmen kívül hagyhatjuk. A római katolikusok és a kabbalisták találnak ilyen utalásokat, az előbbieket azért, mert elfogadták a zsidó angylant annak gyanítása nélkül, hogy a „tsabas-i seregek” a nem-zsidó vidékekről érkező, a júdeai területeket gyarmatosítók és ott letelepedők voltak. Az utóbbiak, mivel elfogadták a Titkos Tanítás nagyobb részét, a magját megtartották maguknak, a héját pedig a tudatlanokra hagyták.

Cornelius a Lapide bemutatja és bebizonyítja a *Mózes I. Könyve* II. fejezetének első versében szereplő *tsaba* szó jelentését, és ezt olyan helyesen teszi, hogy valószínűleg egy tudós kabbalista irányította. A protestánsoknak nyilvánvalóan nincs igazuk állításukban, mert az angyalok igenis említve vannak Mózes Öt Könyvében a *tsaba* szó alatt, ami az angyalok „seregeit” jelenti. A Vulgatában a szót *oranátusként* fordítják, ami „csillag-hadsereget” jelent, valamint az ég *diszítményét* is – kabbalista értelemben. A protestáns egyház biblia-tudósai és a materialista tudósok, akiknek nem sikerült megtalálni a Mózes által említett angyalokat, így súlyos hibát követtek el. Ez a verssor ugyanis így hangzik:

És elvégezték az ég és a föld, és azoknak minden serege,

a „sereg” jelentése „csillagok és angyalok hada”, ahol úgy tűnik, a két szó egymásba átváltható az egyházi fogalomrendszerben. A Lapide-t szaktekintélyként idézik emiatt, ő azt mondja, hogy

A tsaba nem jelenti sem az egyiket, sem a másikat, hanem „az egyik és a másik”, vagyis mindkettő, siderum ac angelorum.

Ha a római katolikusoknak igazuk van ezen a ponton, akkor az okkultistáknak is, akik azt állítják, hogy a római egyház által tisztelt angyalok nem mások, mint a „hét bolygó”, a buddhista ezoterikus filozófia Dhyân Chohan-jai, vagy a Kumâra-k, „Brahmâ elme-szülte fiai”, akiket Vaidhâtra patronimikonjaiként ismerünk. A Kumâra-k, az Építők vagy kozmikus Dhyân Chohan-ok és a csillagok hét angyala közötti azonosság a legkisebb tévedés nélkül megtalálható, ha a nekik megfelelő életrajzokat elolvassuk, azon belül is különösen vezetőikét, Sanat-Kumâra-ét (Sanat Sujâta-ét) és Michael arkangyalét. A Kabirim-mal (bolygókkal) együtt – ami a fenti neve Kaldeában – ők mind az „isten hatalmak” (erők). Fuerot azt mondja, hogy a Kabiri nevet úgy használták, hogy az עֲרִיק – a jelentése Sadic Atya, Káin, vagy Jupiter, vagy éppen Jehovah *hét* fiát jelentse. Hét Kumâra van, négy exoterikus, három pedig titkos, az utóbbiak nevei pedig Gaudapâdâchârya *Sânkhya Bhâshya*-jában találhatók meg.^{36/2} Ők mind „szűz istenek”, akik mindörökké tiszták és büntelenek maradnak, és elutasítják, hogy utódokat teremtsenek, Eredeti megjelenési formájukban Istennek ez a hét árja „elme-szülte fia” nem a bolygók uralkodói, hanem messze túl a bolygói régió lakoznak. Azonban az egyik karakternek vagy méltóságnak az ugyanilyen átvitele egy másikra megtalálható a keresztény angyal-rendszerben. A „Jelenlét Hét Szelleme”, akik állandóan Isten szolgálatára állnak, mégis megtaláljuk őket Mikael, Gábiel, Rafael, stb. neveken „Csillag-uralkodókként” vagy a hét bolygó fenntartó uralkodóiként. Elegendő annyit mondani, hogy Michael arkangyalt „a legyőzhetetlen szűz harcosnak” nevezik, mivel „visszautasította, hogy teremtsen”,^{36/3} ami összekapcsolja őt mind Sana Sujâta-val, mind azzal a Kumâra-val, aki a Háború istene.

A fentieket néhány idézettel fogjuk alátámasztani. Szt. János „Hét arany gyertyatartójához” megjegyzéseket fűzve Cornelius a Lapide ezt mondja:

^{36/2} A három titkos név „Sana, Sanat Sujâta és Kapila”, míg a négy exoterikus isten neve Sanat Kumâra, Sananda, Sanaka és Sanâtana.

^{36/3} Egy másik Kumâra-t, a „Háború istenét” a hindu rendszerben az „örökre szüzességi fogadalmat tettek”, a „szűz harcosnak” nevezik. Ő az árja Szt. Michael.

Ez a hét fény a gyertyatartó hét ágára vonatkozik, amellyel a hét [alapvető] bolygót jeleníteték meg Mózes és Salamon templomaiban,... vagy még inkább a hét elsődleges szellemet, akiket az emberiség és az egyházak üdvözülésének felügyeletével bíztak meg.

Szt. Jeromos ezt mondja:

Igazából a gyertyatartó a hét ágával a világnak és annak bolygóinak a mintaképe volt.

Aquinói Szt. Tamás, a nagy római katolikus teológus doktor ezt írja:

Nem emlékszem, találkoztam-e valaha is a szentek vagy filozófusok munkáiban annak tagadásával, hogy a bolygókat szellemi lények irányítják. ... Nekem úgy tűnik, bizonyítottan tekinthető, hogy az égitesteket valamilyen értelmek irányítják, akár közvetlenül Isten, vagy pedig angyalok közreműködése által. Az utóbbi vélemény azonban sokkal inkább összhangban van a Szt. Denys által ismertetett dolgok rendjével, hogy az alól ne legyen kivétel, vagyis az a szabály, hogy a földön mindent Isten irányít közvetítő közegeken keresztül.^{36/4}

Most pedig az olvasó emlékezzen vissza, mint mondtak a pogányok erről. Valamennyi klasszikus szerző és filozófus, akik foglalkoztak a témával, Hermész Trismegisztozzsal együtt ismételi, hogy a hét Rektor – a bolygók, beleértve a Napot is – a Demiurgos által képviselt Ismeretlen Minden társai vagy munkatársai voltak, akinek arra volt megbízatása, hogy tartalmazza a kozmoszt – a bolygórendszerünket – hét körön keresztül. Plutarkhosz „a mennyei világok körét” képviselőként mutatja be őket. Továbbá Trákiai Denys és Alexandriai Kelemen egyaránt úgy írják le a Rektorokat, ahogyan az egyiptomi templomokban bemutatják őket, mindig mozgásban levő titokzatos kerekékként vagy gömbökként, amiről a beavatottak azt állították, hogy a mennyei kerekék megoldották az örökös mozgás problémáját az Adyta-beavatásban.^{36/5} Hermésznek ez a tanítása volt Pythagoraszé és Orpheuszé is előtte. Proclus ezt az „Isten által adott” tanításnak nevezi. Iamblichus a legnagyobb tisztelettel beszél róla. Philostratus azt mondja olvasóinak, hogy a babiloni égbolt teljes csillagkertjét megjelenítették a templomokban

Zafírból készült gömbökben, és a nekik megfelelő istenek arany képmásainak kíséretében.

Perzsia templomai különösen híresek voltak ezekről az ábrázolásokról. Ha Cedrenus-nak hinni lehet,

^{36/4} Megadjuk az eredeti szöveget: „Coelestia corpora moveri a spirituali creatura a *nemine* Sanctorum vel philosophorum negatum, legisse me memini. (*Opusc.* X. III. cikk.) ... Mihi autam videtur, quod *Demonstrative* probari posset, quod ab aliquo intellectu corpora coelestia moveantur, congruit rerum ordine, quem Dionysius infallibiliter asserit, ut inferiora a Deo per *Media* secundum cursum communem administrantur”. (*Opusc.* II. II. cikk) Ha pedig így van, és Isten *soha* nem avatkozik be az egyszer és mindörökre rögzített természet törvényeibe, ráhagyva azt a hivatalnokaira, akkor a „pogányok” által isteneknek nevezett lényeit miért kell bálványoknak gondolni?

^{36/5} Des Mousseaux démonológiáról szóló egyik kötetében (*Œuvres des Demons*) ha nem tévedünk, megtalálható Huc abbé állítása, és a szerző tanúsítja, hogy a következő történetet többször hallotta magától az abbétól. Tibet egyik láma-kolostorában a misszionárius a következőt találta:

Az egy egyszerű váson, és a legkisebb mechanikai szerkezet sem csatlakozik hozzá, ezt a látogató azzal bizonyíthatja, hogy tetszése szerint megvizsgálhatja. Egy holdfényes tájat ábrázol, de a Hold egyáltalán nem mozdulatlan és halott rajta, éppen ellenkezőleg, mert – az abbé szerint – az ember azt mondhatja, hogy maga a Holdunk, vagy legalább is élő másolata világította meg a képet. Bolygókísérőnk minden fázisa, minden megjelenési alakja, minden mozgása megismétlődik hasonmásán, a szent képen levő hold mozgásában és haladásában. „Láthatjuk a festményen ezt a bolygót siklani sarlóként vagy teliholdként, fényesen ragyogni vagy a felhők mögé bújni, kikandikálni vagy lenyugodni olyan formán, ami egyedülálló módon megfelel az igazi égitestnek. Egy szóval az éjszaka sápadt királynőjének legtokéletesebb és tündöklő ábrázolása, amely a régi időkben olyan sok ember rajongását nyerte el”. A legmegbízhatóbb forrásokból és számos szemtanútól tudjuk, hogy ilyen „szerkezetek” – nem váson-festmények – igenis léteznek Tibet templomaiban, és a „csillag-kerekék” is, amik a bolygókat jelenítik meg, és ezeket ugyanazon asztrológiai és mágikus célokból tartják. Hue állítását az *Isis Unveiled*-ben Des Mousseaux könyvéből fordítottuk le.

Herakliosz császár, amikor bevonult Bazeum városába, a bámulattól és a csodálattól teljesen megdöbbsen a Chosroes király által készített hatalmas szerkezet előtt, ami az éjszakai égboltot ábrázolta a bolygókkal és azok minden keringésével és a rajtuk uralkodó angyalokkal.^{36/6}

Ilyen gömbökön történt, hogy Pythagorasz a csillagászatot tanulmányozta a templomok *adyta arcana*-jában, ahová hozzáférést kapott. Az is ott történt, hogy a beavatásakor ezeknek a gömböknek – „a titokzatos kereknek”, ahogyan Kelemen és Denys nevezik őket, és amiket Plutarkhosz „világkerekeknek” hív – az örök keringése magyarázta meg neki annak az igaz voltát, nevezetesen a heliocentrikus rendszert, Adyta nagy titkát. A modern csillagászat minden felfedezését, hasonlóan minden, a jövőben feltárható titokhoz, tartalmazták a titkos megfigyelések és a régi India és Egyiptom templomainak beavatási csarnokai. Ezekben történt, hogy a kaldeai elvégezte a számításait, és felfedett belőlük az avatatlan világ számára annyit, mint amennyinek a befogadására az fel volt készülve.

Mondhatják és mondják is nekünk, hogy az Uránusz ismeretlen volt a régiek számára, és hogy arra kényszerültek, hogy a Napot a bolygók között vegyék számításba azok vezetőjeként. Honnan tudja ezt bárki is? Az Uránusz egy mai *elnevezés*, egy dolog azonban biztos: a régieknek volt egy bolygója, egy „misztikus bolygó”, amit soha nem neveztek meg, és egyedül csak a legfőbb csillagász, a Hierophant tudott vele „eszmecserét folytatni”. Ez a hetedik bolygó azonban nem a Nap volt, hanem a rejtett Isteni Hierophant, akiről azt mondták, hogy van egy koronája, és a kerekén belül magához ölel „hetvenhét kisebb kerek”. A hinduk ősi titkos rendszerében a Nap a látható Logosz, „Sûrya”, aki fölött van egy másik, az isteni vagy mennyei ember. Ő, miután létrehozta az anyag világának a rendszerét a Láthatatlan Univerzum vagy makrokozmosz östípusa alapján, irányítani kezdte a misztériumok folyamán a mennyei Râsa Mandala-t, amikor azt mondták róla, hogy:

A jobb lábával lökést adott *Tyam*-nak vagy *Bhûmi*-nak [a Földnek], ami a forgását kétszeres keringésben végzi.

Mit mond megint Hermész? Amikor az egyiptomi kozmológiát magyarázza, így kiált fel:

Figyelj, óh fiam! ... A Hatalom létrehozott hét közvetítőt is, akik a köreiken belül tartalmazzák az anyagi világot, és akiknek a tevékenységét végzetnek nevezik. ... Amikor minden az ember alárendeltjévé vált, a Hét megerősíteni szándékozva az emberi értelmet, megosztotta vele az erőiket. Amint azonban az ember megismerte valódi lényegüket és saját természetét, arra vágyott, hogy behatoljon a köreikbe és azokon is túl, és így áttörje azok kerületeit úgy, hogy elbitorolja annak az erejét, aki maga a Tűz [Nap] fölött uralkodott. Ez után mivel a szent tűz Napjának egyik kerekét elrabolta, rabszolgaságba zuhant.^{36/7}

Nem Prométheusz az, akiről itt szó van. Prométheusz az egész emberiség jelképe és megismerésének egy olyan eseménnyel kapcsolatban, ami gyermekkorán történt – úgy mond a „tűzzel való keresztelezés” – ami a nagy prométheuszi misztériumon belül egy misztérium, az, amit jelenleg csak teljesen általános jellemzőivel lehet említeni. Az emberi értelem rendkívüli növekedésének és korunkban az ötödik princípium (manasz) emberben történő fejlődésének következtében a gyors előrehaladás elsatnyította a szellemi érzékeléseket. A bölcsesség kárára van, hogy az értelem általánosságban él, és az emberiség teljesen felkészületlen jelenlegi állapotában arra, hogy megértse a természeti törvényekkel szembeni emberi engedetlenség szörnyű drámáját, és az azt követő és eredményező bukást. Csupán célozgatni lehet rá a maga helyén.

^{36/6} Cedrenus, 338. old. Akár óramű, akár mágikus erő hajtotta, az ilyen szerkezetek – az egész mennybolt a keringő bolygókkal – a szentélyekben voltak megtalálhatók, és néhány a mai napig létezik Japánban, a régi mikádók egyik titkos földalatti templomában, valamint két másik helyszínen is.

^{36/7} Champollion: *Égypte Moderne*, 42. oldal.

XXXVII. fejezet A csillagok lelkei – az egyetemes napimádat

Annak bemutatása érdekében, hogy a régiek soha nem „keverték össze a csillagokat az istenekkel” vagy angyalokkal, a Napot pedig a legfőbb istennel vagy Istennel, hanem csak mindezek szellemeit imádták és a kisebb isteneket tisztelték, akikről azt feltételezték, hogy a Napban és a bolygókban élnek, e kétfajta imádás közötti különbségre rá kell mutatnunk. Szaturnuszt, „az Istenek Atyját” nem szabad összetéveszteni névrokonával, az ugyanilyen nevű bolygóval és annak nyolc holdjával és három gyűrűjével. A kettőt – bár egyik értelmükben azonosak például az ember és a lelke számára – szét kell választani az imádás kérdésében. Ezt még körültekintőbben kell megtenni a hét bolygó és azok szellemei esetében, mivel az egész univerzum kialakítását a Titkos Tanítások nekik tulajdonítják. Továbbá ugyanezt a különbséget kell kimutatni a Nagymedve, a Nagyöncöl csillagai, a Chitra Shikhandina, „a fényes tarájú” és a Rishi-k – a halandó bölcsek, akik a földön a Satya Yuga idején jelentek meg – között. Ha mindezek ennyire szorosan egybeforrtak minden kor prófétáinak – beleértve a bibliai prófétákat is – látomásaiban, akkor ennek okának kell lennie. Nem is kell az embernek olyan messzire visszamennie, mint a „babonaság” és a „tudománytalan képzelgések” korszakai, hogy találjon kiváló embereket a mi korunkban, akik osztoznak ezekben a nézetekben. Jól ismert dolog, hogy Kepler, a kiváló csillagász – sok más nagyszerű emberrel együtt, akik hittek abban, hogy az égitestek jótékonyan vagy rossz irányban befolyásolják az emberek és népek sorsát – teljesen hitt ezen túlmenően abban a tényben is, hogy minden égitest, még a mi Földünk is élő és gondolkodó lelkekkel rendelkezik.

Le Couturier véleményét érdemes ezzel kapcsolatban megemlíteni:

Túlságosan könnyen kezdünk el bőségesen kritizálni mindent, ami az asztrológiával és annak elképzeléseivel kapcsolatos, mindazonáltal a kritizáláshoz olyan ember kell, aki legalább ismeri, hogy mik is azok az elképzelések, különben a bírálata hiábavalónak bizonyul. Amikor pedig az általunk kritizált emberek között olyan neveket találunk, mint Regiomontanus, Tycho Brahe, Kepler, stb., megvan az oka, hogy miért legyünk óvatosak. Kepler hivatását tekintve asztrológus volt, és ennek következtében vált csillagásszá. A megélhetéséhez a pénzt születési ábrákkal kereste, amik megmutatták az egyén megszületésének pillanatában az égbolt helyzetét, és olyan eszközök voltak, amiket mindenki igénybe vett a horoszkópok felállításához. Ez a nagy ember hitt az asztrológia alapelveiben, anélkül, hogy elfogadta volna annak minden ostoba eredményét.^{37/1}

Az asztrológiát azonban bűnös tudománynak nyilvánították, és az okkultizmussal együtt a keresztények tabunak tekintették. Viszont nagyon is kétséges, hogy a rejtélyes „csillagimádást” olyan könnyen nevetségessé tudják-e tenni, legalábbis a keresztények. Az angyalok szeregei, a kerubok és a bolygói arkangyalok azonosak a pogányok kisebb isteneivel. Ami a „nagyobb isteneiket” illeti, ha Marst mutatták be – még a pogány asztrológusok ellenségeinek bevallása szerint is –, akkor az említett asztrológusok egyszerűen úgy tekintettek rá, mint az egy legmagasabb személytelen Istenség megszemélyesített ereje. Merkúr annak megszemélyesített mindentudása, Jupiter annak mindenhatósága, és így tovább, és akkor a pogányok „babonasága” valóban a civilizált népek tömegeinek „vallásává” válik. Ugyanis az utóbbiaknál Jehovah a hét Elohim szintézise, azok jellemzőinek és erőinek az örök központja, az Aleim Alei-je és az Adonim Adonai-a. Ha pedig náluk Marsot most Szt. Michaelnek hívják, „Isten erejének”, Merkúrt Gábielnek, „az Úr mindentudásának és állhatatosságának”, Rafaelt pedig „Isten áldó vagy gyógyító erejének”, akkor ez egyszerűen a nevek megváltoztatása, az álarcok mögött levő személyek ugyanazok maradnak.

A dalai láma süvegének hét redője van a hét fő Dhyâni Buddha tiszteletére. Az egyiptomiak temetési szertartása során az elhunyt így kiált fel:

^{37/1} Musée des Sciences, 230. oldal.

Üdvözlét neked, ó Herceg, aki Osiris jelenlétében állsz. ... Küldj nekem kegyelmet, hogy megsemmisítse bűneimet, ahogyan megtetted ezt a hét szellemért, akik követik Urukát.^{37/2}

Brahmâ fejét hét sugár díszíti, és a hét Rishi követi őt a hét Svarga-ban. Kínának megvan a maga hét pagodája, a görögöknek volt hét küklópszuk, hét Demiurgosz-uk és a misztérium-isteneik, a hét Kabiri-jük, akiknek a vezetője Jupiter-Szturnusz volt, a zsidóknak pedig Jehovah. Ez az utóbbi istenség vált valamennyi vezetőjévé, a legfőbb és az egy Istenné, a régi helyét pedig Mikael (Michael) töltötte be. Ő a „Seregek vezére” (*tsaba*), „az Úr hadseregének vezérő tábornoka”, „az Ördög legyőzője” – Viktor diaboli – és „a Szent milícia hadura”, ő, aki elpusztította a „Nagy Sárkányt”. Sajnos az asztrológia és a szimbológia – mivel semmi oka nem volt a régi dolgokra új álarcokat borítani – megőrizte Mikael valódi nevét, „aki Jehovah volt”, mivel Mikael az Úr arcának angyala,^{37/3} „a bolygók védelmezője”, és Isten élő képmása. Ő képviseli a Istenséget a földre való látogatásai során, mert ahogyan a héberben helyesen fejezik ki, ő az egy מִיכָאֵל, aki olyan, mint Isten, vagy aki Istenhez hasonlít. Ő az, aki kiűzi a kígyót.^{37/4}

Mikael, mivel a Szturnusz bolygó uralkodója, maga *Szturnusz*.^{37/5} A misztérium-neve Sabbathiel, mert ő uralkodik a zsidó Sabbath-on, és az asztrológiai szombaton is. Amint beazonosítjuk, az ördög keresztény legyőzőjének hírneve még nagyobb veszélyben van a további azonosításokból eredően. A bibliai angyalokat Malachim-nak nevezik, Isten (vagy inkább *az istenek*) és az emberek közötti üzenethozóknak. A héberben a מלח Malach ugyanakkor „egy király” is, és Malech vagy Melech hasonló volt Moloch-hoz, vagy ismét Szturnuszhoz, Egyiptom Seb-jéhez, akinek a *Dies Saturni*-t vagy a Sabbath-ot ajánlották. A szabeusok sokkal inkább elválasztották és megkülönböztették a Szturnusz bolygót annak istenétől, mint a római katolikusok teszik angyalaikkal és azok csillagaival, a kabbalisták pedig Mikael arkan-yalból a mágia hetedik cselekedetének patrónusát csinálták.

A teológiai jelképrendszerben... Jupiter [a Nap] a felemelkedett és dicsőséges Megváltó, Szturnusz pedig, az Atyaisten, vagy Mózes Jehovah-ja.^{37/6}

mondja Éliphas Lévi, akinek tudnia *kellett*. Jehovah és a Megváltó, Szturnusz és Jupiter mivel így egyek, Mikael pedig Isten élő képmásának nevezik, elég veszélyesnek tűnik az egyház számára Szturnuszt a Sátánnak – *le dieu mauvais* – nevezni. Róma azonban erős a szór-szálhasogatásban, és ki fog mászni ebből, mint ahogyan kimászott minden más azonosításból saját maga teljes dicsőségére és megelégedésére. Mindazonáltal minden dogmája és szertartása úgy néz ki, mint az okkultizmus könyvéből kiszakított megannyi lap. A rendkívül vékony elválasztó vonalat, ami elválasztja a kabbalista és a kaldeai teogóniát a római katolikus angyaltantól és teodiceától, most beismeri legalább egy római katolikus író. Az ember alig hisz a szemeinek, amikor a következőkkel találkozik (az általunk dőlt betűkkel kiemelt részeknek nagy figyelmet kell szentelnünk.)

Szent írásaink egyik legjellemzőbb tulajdonsága a kiszámított megfontoltság, ami *a megváltáshoz kevésbé közvetlenül hasznos misztériumok kihirdetéséhez alkalmaznak*. ... Így az imént említett angyali teremtmények „miriádjainak miriádjain”^{37/7} és mindezek a megfontoltan elementáris osztályokon túl nyilvánvalóan van sok másik, akiknek a valódi nevei még nem jutottak

^{37/2} de Rougemont vicomte fordítása. Lásd: *Les Annales de Philosophie Chrétienne*, 7. év, 1861.

^{37/3} *Ézsaiás*, LXIII. 9.

^{37/4} *Jelenések Könyve*, XII. fejezet: „Háború volt a mennyekben, Mikael és angyalai harcoltak a Sárkány ellen”, stb. (7), és a nagy sárkány kiűzetett (9).

^{37/5} Ugyanakkor a Nap és a Jupiter éltető szelleme is, sőt, még a Vénuszé is.

^{37/6} *Dogme et Rituel*, II. 116.

^{37/7} Ha részletezzük őket, akkor azt találjuk, hogy a hindu déváknek és az ezoterikus buddhizmus Dhyân Chohan-jainak az „osztályai” és kórusai.

el hozzánk.^{37/8} „Ugyanis – mondja tökéletesen Chrysostom Szt. János – kétségtelen (*sine dubio*), hogy sok más *Erény* [mennyei lények] van, akiknek a megnevezése még messze nem ismert. ... A kilenc rend semmi esetre sem az egyedüli népesség a mennyben, ahol éppen ellenkezőleg, a végtelen változatosságú lakók *számtalan törzsét fogjuk megtalálni*, és amelyekről lehetetlen a *legkisebb elképzelést is formálni* az emberi nyelven keresztül. ... Pál, aki megtanulta a neveiket, felfedi nekünk a létezésüket.” (*De Incomprehensibili Natura Dei*, IV. könyv.) ...

Óriási hibával lenne egyenlő *csakán hibákat látni* a kabbalisták és a gnosztikusok angyalta-nában, amivel olyan gúnyosan foglalkozott a Pogányok Apostola, mert a hatásos megbélyegzése *csak azok túlzásait és helytelen értelmezéseiket érintette*, és még inkább *azoknak a nemes cí-meknek az alkalmazását az ördögi bitorlók szörnyű személyiségeire*.^{37/9} Gyakran semmi sem ha-sonlít annyira egymáshoz, mint *a bírák és az elítéltek* [a szentek és az okkultisták] *nyelve*. Az embernek mélyen bele kell hatolnia ebbe a *kettős tanulmányozásba* [a hitvallásába és a fogada-lomtételébe], és ami ennél is jobb, *vakon megbízni a bíróság* [természetesen a római egyház] *szaktekinélyében*, hogy képessé váljon a hiba helyét pontosan megragadni. A Szt. Pál által el-utasított gnózis mindazonáltal megmarad számára – ahogyan Platón számára is – minden igaz-ság és *kiváltképpen a Létező, ó óντως óν* legfőbb ismeretének. (*Republ.* VI. könyv.) A görög fi-lozófus Ideái, *típusai, άρχαί*, Pythagorasz *Értelmei*, az *aeonok* vagy *emanációk*, az alkalmak olyan sok szemrehányásra az első eretnekek felé, a Világ Logosza, ezeknek az Értelmeknek a vezetője, a *Demiurgos*, a [pogány] világ építész atyja irányítása alatt, az ismeretlen Isten, az *En-Soph*, vagy [a kabbalisták] a *Végtelen Azza*, az angyali *időszakok*,^{37/10} a *hét szellem*, *Ahriman* Mélységei, a világ *Rektorai*, a levegő *Archont-jai*, *ennek a világnak az Istene*, az *értelmek ple-romája*, egészen *Metatronig*, a zsidók angyaláig, *mindez szóról szóra megtalálható, mint olyan sok igazság, legnagyobb hittudósaink munkájában és Szt. Pálnál*.^{37/11}

Ha egy okkultista írta volna a fentieket, aki elég lelkes ahhoz, hogy megvádolja az egyhá-zat plagizálásokat számtalan sorával, vajon fogalmazhatott volna-e ennél erősebben? Vajon van vagy nincs jogunk egy ilyen teljes beismerés után felborítani az asztalt, és azt mondani a ró-mai katolikusokról és a többiekről, amit a gnosztikusokról és az okkultistákról mondanak: „A mi kifejezéseinket használták, a tanításainkat pedig elutasították”? Mert nem „a hamis gnózis terjesztői” azok – akik mindazokat a kifejezéseket ősi elődeiktől vették – akik elcsenték a keresztény kifejezéseket, hanem tényleg a keresztény egyházatyák és teológusok, akik elcsen-ték a mi fészkünket, és megpróbálják azóta beszennyezni azt.

A fent idézett szavak sok mindent megmagyaráznak azoknak, akik az igazságot, és csakis az igazságot keresik. Ők be fogják mutatni bizonyos egyházi szertartások eredetét, amik mindeddig megmagyarázhatatlanok voltak az egyszerű gondolkodásúak számára, és meg fog-ják adni annak az okát, hogy az ilyen szavakat, mint „a mi Urunk, a Nap”, miért használták a keresztények imáikban egészen az V. vagy VI. századig, és jelentek meg azok a liturgiában, amíg meg nem változtatták „a mi Urunk, az Istenre”. Ne feledjük, hogy a korai keresztények Krisztust a földalatti temetkező helyeik falaira pásztoralakban festették meg, és felruházták Apolló minden tulajdonságával, amint elűzi a farkast, Fenris-t, amely megpróbálja felfalni a Napot és bolygóit.

^{37/8} Ez a tény azonban nem akadályozta meg a római egyházat, hogy magáévá tegye valamennyit, elfogadva őket a tudatlan, bár talán őszinte egyházatyáktól, akik viszont a – zsidó és pogány kabbalistáktól kölcsönözték őket.

^{37/9} „Bitorlóknak” nevezni azokat, akik megelőzték a keresztény lényeket, akiknek az érdekében ugyanazo-kat a címeket vették át, kissé túlságosan is ellentmondásos anakronizmus!

^{37/10} Vagy az isteni korok, „Brahmá napjai és évei”.

^{37/11} De Mirville, II. 325, 326. Mi is ezt mondjuk. Ez pedig azt mutatja, hogy az egyház az, ami hálás a kab-balistáknak és a *mágusoknak* a dogmáiért és elnevezéseikért. Pál soha nem ítélte el a *valódi* gnóvizt, csak a *hami-sat*, amit most az egyház elfogad.

XXXVIII. fejezet Asztrológia és csillagimádat

Hermész Trismegisztoz könyve tartalmaz exoterikus jelentést, mégis, az okkultistákon kívül mindenki előtt elfedi a Khaldi (Isten) asztrológiáját és csillagimádatát. A két téma szorosán kapcsolódik egymáshoz. A csillagimádat, vagy a mennyei seregek tisztelete a csak félig felfedett asztrológia természetes eredménye, aminek adeptusai gondosan elrejtették az avatatlan tömegek elől annak okkult alapelveit és a bölcsességet, amit a bolygók uralkodói, az „angyalok” adtak át nekik. Ezért van, hogy az isteni asztrológia a beavatottaké, a babonás asztrológia pedig az avatatlanoké. Szt. Justin jelenti ki a következőt:

A hieroglif írás első bevezetésétől kezdve nem a köznép, hanem a megkülönböztetett és kiválasztott emberek voltak azok, akiket beavattak a templomok titkos kamráiban az asztrológia minden fajtájának a tudományába, még a leghitványabb fajtájába is: abba az asztrológiába, ami később áruba bocsátotta magát a közutak mentén.

Óriási különbség volt a Petosiris és Necepso – az egyiptomi kéziratokban említett első asztrológusok, akikről úgy vélik, hogy II. Ramszesz (Sesostris)^{38/1} uralkodása alatt éltek – által tanított szent tudomány és a kaldeaiaknak nevezett szélhámusok szálnalmas sarlatánsága között, akik lealacsonyították az isteni tudást Róma utolsó császárának idején. Valójában az ember e kettőt helyesen írhatja le a „magas szertartásos asztrológiaként” és az „asztrológiai csillagimádásként”. Az első azoknak a tudásától függött, akiket beavattak a (számunkra) anyagtalan erőkbe és szellemi entitásokba, amelyek hatással vannak az anyagra, és irányítják azt. A régi filozófusok által Archont-oknak és Kozmokrátor-oknak nevezve, a magasabb síkokon ők voltak a fejlődés skáláján alacsonyabb és anyagibb szinten levő lények alapformái vagy mintái, amiket mi elementáloknak és természetszellemeknek nevezünk, akik előtt a szabeusok meghajoltak és tiszteltek anélkül, hogy gyanították volna az alapvető különbséget. Ezért az utóbbi formája, amikor nem pusztán színlelés, túlságosan gyakran fekete mágiává alacsonyodik le. Ez volt a népszerű vagy exoterikus asztrológia kedvenc formája, amely nem ismerte az ősi tudomány alapelveit a horoszkópok felállításáról, azokat a tanításokat, amiket csak a beavatások során adtak át. Így, mialatt a valódi Hiorophant-ok félistenekként emelkedtek fel a spirituális tudás valódi csúcsára, a tömegek a szabeusok között babonával átítatva – tízezer évekre visszamenőleg, ahogyan most is – az anyag völgyeinek hideg és halálos árnyékában hajlongtak. A csillagok befolyása kettős. Van fizikai és fiziológiai befolyás, az exoterizmusé, és a magas szellemi, értelmi és erkölcsi befolyás, amit a bolygói istenek ismerete ad át. Bailly, aki csak az előbbi tökéletlen tudásával rendelkezve beszélt, a XVIII. században az asztrológiát így nevezte: „egy nagyon bölcs lány – a csillagászat – nagyon ostoba anyja”. Másrészt Arago, a XIX. század szellemi nagysága, alátámasztja a Nap, a Hold és a bolygók befolyásának valóságosságát. Ezt kérdezi:

Hol találjuk az érvekkel megcáfolt holdi hatásokat, amiket a tudomány el merne fogadni?

De még Bailly sem meri, miután gondolata szerint lehelyezte az asztrológiát a tömegek által gyakorolt szintre, ugyanezt megtenni a valódi asztrológiával. Ezt mondja:

Az általánosan közismert asztrológia a keletkezésekor egy mélyreható rendszer eredménye volt, egy megvilágosodott nép munkája, amely túl messzire ment bele Isten és a természet titkaiba.

Egy korunkbeli tudós, az Institute of France tagja és történész professzor, Ph. Lebas felfedezi (öntudatlanul) az asztrológia tényleges gyökerét a témával foglalkozó figyelemre méltó cikkében a *Dictionnaire Encyclopédique de France*-ban. Helyesen megérti és elmondja olva-

^{38/1} Sesostris vagy II Ramszesz fáraó, akinek a múmiáját 1886-ban Maspero göngyölte ki a Bulak Museum-ban, és ismerte el azt Egyiptom legnagyobb királyának, akinek az unokája, III. Ramszesz volt egy ősi királyság utolsó uralkodója.

sóinak, hogy egy ilyen tudomány elfogadásához önmagában sok, magasan képzett embernek kell elegendő indokának lennie, hogy elhiggye, az egész asztrológia nem ostobaság:

Miközben a politikában kinyilvánítják a nép és a közvélemény felségjogát, bevallhatjuk-e, hogy mindeddig az emberiség csak abban hagyta magát súlyosan becsapni, hogy teljes és durva képtelenség uralkodott egész nemzetek fejében olyan sok évszázadon keresztül, aminek semmi alapja nem volt, kivéve egyrésről az emberi ostobaságot, másrésről a szemfényvesztést? Hogyan lehetett több mint ötven évszázadon keresztül a legtöbb ember vagy rászédett alak, vagy csirkefogó? ... Még ha lehetetlennek is találnánk, hogy eldöntsük és szétválasszuk az asztrológia valóság tartalmát a koholt elemektől és a benne levő üres álmodozástól, ... hadd ismételjük meg Bossuet-val és minden modern filozófussal, hogy „semmi, ami uralkodó, nem lehet tökéletes tévedés”. Minden esetre nem igaz, hogy van fizikai kölcsönhatás a bolygók között? Az sem igaz, hogy a bolygók hatással vannak a légkörre, és ennek következtében legalábbis közvetve a növényzetre és az állatvilágra? Nem a modern tudomány bizonyítja most e két pontot minden kétséget kizáróan? ... Nem kevésbé igaz-e az, hogy az emberi cselekvés szabadsága nem korlátlan, hogy minden össze van kötve, hogy minden – a bolygók és a többiek – ránehezedik minden egyéni akaratra, hogy a gondviselés [vagy *karma*] hatással van ránk, és irányítja az embereket azokon a kapcsolatokon keresztül, amiket kialakított közöttük és az egész univerzum látható objektumai között? ... A csillagimádás alapján véve semmi más, csak ennyi, Arra kényszerülünk, hogy felismerjük, valami nagyobb annál a kornál, amiben éltek, irányította a régi mágusok erőfeszítéseit. Ami a materializmust és az emberi erkölcsi szabadság megsemmisítését illeti, amivel Bailly vádolja az elméletüket (az asztrológiát), annak semmilyen elfogadható értelme nincs. Minden nagy asztrológus elismerte, egyetlen kivétel nélkül, hogy az ember cselekedhet a csillagok hatása ellen. Ez az alapelv le van fektetve a ptolemaei *Tetrabiblos*-ban, a valódi asztrológiai szentírásokban az I. könyv II. és III. fejezeteiben.^{38/2}

Aquinói Tamás előre megerősítette Lebas-t, amikor ezt mondta:

Az égitestek *mindennek az okai, amik ebben a földi világban történnek*, közvetve hatnak az emberek cselekedeteire, de az általuk keltett hatások egyáltalán nem elkerülhetetlenek.^{38/3}

Az okkultisták és a teozófusok az elsők, akik elismerik, hogy van fehér és fekete asztrológia. Mindazonáltal az asztrológiát mindkét aspektusában tanulmányozniuk kell azoknak, akik szeretnék szakértőkké válni benne, és a kapott jó vagy rossz eredmények nem az alapelvektől függenek, amik ugyanazok mindkét esetben, hanem magától az asztrológustól. Így Pythagorasz, aki bevezette az egész kopernikuszi rendszert Hermész könyvei alapján 2000 éve, mielőtt Galilei elődje megszületett, megtalálta és tanulmányozta az isteni teogónia teljes tudományát, a világ Rektoraival – Szt. Pál „fejedelemségeinek” hercegeivel – történő kommunikációt és azok megidézését, valamennyi bolygónak és magának a világegyetemnek a horoszkópját, az emberi test minden részének hozzárendelését és felszentelését a neki megfelelő állatövi jegyhez. Mindezt nem lehet gyerekességnek és képtelenségnek tekinteni – még kevésbé „ördöginek – kivéve azokat, akik kezdők az okkult tudományok filozófiájában, és azok is akarnak maradni. Egyetlen komolyan gondolkodó sem – senki, aki felismeri egy általános kötelék létezését az ember és a látható, valamint a láthatatlan természet között – látta az Ősi Bölcsesség régi relikviáiban – mint például a *Petemenoph Papyrus* – „gyermekes értelmetlenséget és képtelenséget”, ahogyan sok akadémikus és tudós teszi. Viszont ha megtalálja ilyen ősi dokumentumokban a hermetikus szabályok és törvények alkalmazását, mint

Az ember hajának szentelését az égi Nílusnak, a bal oldali templomot a Napban élő Szellemnek, a jobb oldalit pedig Ammon szellemének,

akkor megpróbálja tanulmányozni és jobban megérteni a „megfelelések törvényeit”. Az asztrológia ősiségét sem fogja kétségbe vonni azzal az ürüggyel, hogy egyes orientalisták úgy

^{38/2} *Idézett mű*, 422. oldal.

^{38/3} *Summa*, Quest. XV. V. cikk az asztrológusokról, és III. kötet, 2-29. oldalak.

gondolják, kijelenthető, hogy az állatöv nem nagyon régi, mivel csak a macedóniai időszak görögjeinek a találmánya. Ezt a kijelentést, azon túl, hogy teljesen hibásnak bizonyítja számos más ok is, teljesen megcáfolhatják azok a tények, amik a legutóbbi egyiptomi felfedezésekkel kapcsolatosak, és a legkorábbi dinasztiák hieroglifáinak és véseteinek pontosabb értelmezései. Az Anasztaszi gyűjtemény úgynevezett „mágikus” papiruszainak tartalmával kapcsolatos nyilvánosságra hozott vitairatok jelzik az állatöv ősiségét. Ahogyan a *Lettres à Lettrone* mondja: A papiruszok részletesen ismertetik a négy *alapot* vagy

A világ alapzatait, amelyeknek azonosságát – Champollion szerint – lehetetlen félreérteni, mivel az ember arra kényszerül, hogy felismerje bennük Szt. Pál világának oszlopait. Ők azok, akiket segítségül hívnak minden égi övezet isteneivel együtt, még egyszer, teljesen analóg módon ugyanezen apostol *Spiritualia nequitiae in caelestibus*-ával.^{38/4}

Azt az invokációt megfelelő fogalmakkal abból a formulából állították össze, ... amit Jablichus túlságosan is hűségesen ismételt meg ahhoz, hogy lehetséges legyen többé elutasítani azt az érdemét, hogy átadta az utókornak az egyiptomi asztrológusok ősi és eredeti szellemét.^{38/5}

Lettrone bármennyire próbálta bebizonyítani, hogy minden eredeti egyiptomi zodiákust a római időszak alatt készítették, a Sensaos-múmia bemutatta, hogy:

Minden állatövi emlékmű Egyiptomban főleg csillagászati volt. A királyi sírkamrák és a temetési szertartások rendkívül sok csillagképet és azok minden hónap minden órájára kifejtett hatását bemutató táblát tartalmaznak.

Így maguk a születési horoszkóp táblák bizonyítják, hogy azok sokkal régebbiek, mint az az időszak, amit a keletkezésüknek tulajdonítanak, mivel a későbbi korszakok szarkofágjainak minden zodiákusa egyszerűen csak a mitológiai [ősi] időszakhoz tartozó zodiákusokra való visszaemlékezések.

Az eredeti asztrológia sokkal a modern, úgynevezett általánosan közismert asztrológia fölötte áll, ahogyan az irányítói (a bolygók és az állatövi jegyek) az utcai lámpák fölött állnak. Berossus kimutatja Bel és Mylitta (a Nap és a Hold) korlátlan csillag-uralmát, és csak „az állatövi istenek tizenkét ura”, a „harminchat isten-tanácsadó” és a „huszonnégy csillag, ennek a világnak a bírái” az, amelyek támogatják és vezetik az Univerzumot (a Naprendszerünket), felügyelik a halandókat és felfedik az emberiségnek a sorsát és saját határozataikat. Az általánosan közismert asztrológiát, ahogyan most ismerjük, helyesen nevezi a latin egyház a

Materialista és panteista jövendölésnek maguknak a tárgyasult bolygóknak a segítségével, függetlenül azok Rektoraitól [a zsidók Mlac-ától, az Örökkévaló szolgálótól, akiket azzal bízott meg, hogy közöljék az ő akaratát a halandóknak]. A bolygók felemelkedése vagy együttállása egy egyén születésének pillanatában eldönti a szerencséjét és a halálának pillanatát és módját.^{38/6}

^{38/4} „A mennybeli helyeken [született] fejedelemségek és hatalmasságok”. (*Ephes.* III. 10.) A „Mert ha vannak is úgynevezett istenek akár az égben, akár a földön, aminthogy van sok isten és sok úr” (*I. Korinth.* VIII. 5.) vers mutatja, hogy legalábbis Pál elismeri az „istenek” többességét, akiket ő „dæmon-oknak” nevez („szellemek, és soha nem *ördögök*). Fejedelemségek, Trónusok, Uradalmak, Rektorok, stb. mind zsidó és keresztény elnevezések a régiek isteneire, az előbbiek arkangyalai és angyalai pedig minden esetben egy még régebbi vallások dévái és Dhyân Chohan-jai.

^{38/5} Reuvsen válasza Lettrone-nak, tekintettel a denderai zodiákussal kapcsolatos téves elképzeléseire.

^{38/6} De Mirville idézi Szt. Augusztint (*De Gen.* I. III.) és Delrio-t (*Disquisit.*, IV. III. fej.) annak bizonyítására, hogy „minél több asztrológus mond igazat és minél jobbak a jóslataik, annál több embernek kell félénkséget éreznie, látva, hogy azok megállapodása az ördöggel ennek következtében egyre nyilvánvalóbbá válik”. A Juvenalis által tett híres kijelentése (*Satires*, VI.) azzal a következménnyel kapcsolatban, hogy „egyetlen asztrológust sem lehet találni, aki ne fizetett volna drágán meg azért a segítségért, amit a védőszellemétől kapott” – nem bizonyítja jobban azt, hogy az utóbbi egy ördög, mint ahogyan Szókratész halála bizonyítja, hogy az ő daimon-ja az alvilág szülötte volt, ha létezik ilyen. Az ilyen érvelés csupán az emberi ostobaságot és gonoszságot bizonyítja, amikor az értelem mindenféle előítélet és fanatizmus szolgálójává válik. „Az ókor legtöbb nagy írója, köztük Cicero és Tacitus hittek az asztrológiában és ’próféciáinak’ megvalósulásában”, és „szinte mindenhol halálbüntetést szabtak ki azokra a matematikusokra [asztrológusokra], akik történetesen hibás jóslatot adtak meg.”

Az okkultizmus minden tanulója tudja, hogy az égitestek szoros kapcsolatban állnak minden mavantara-ban az adott ciklus emberiségével, és vannak néhányan, akik úgy hiszik, hogy minden nagy jellemnek, aki az adott időszakban született – akárcsak minden más halandónak, csak jóval nagyobb mértékben – a sorsát megrajzolja az ő adott csillagképében vagy csillagában az említett csillagban lakozó szellem egyfajta ön-jóslatként, előre jelzett önéletrajzként. Az emberi monád a kezdet kezdetén annak a csillagnak (bolygónak) a szelleme vagy lelke. Ahogyan a Nap szétsugározza a fényét és a sugarait ráveti a rendszerének határain belüli tér minden égitestjére, úgy minden bolygó-csillag uralkodója, a szülő-monád önmagából löki ki minden „zarándok” lélek monádját, aki a saját csoportjában, az ő háza alatt született meg. Az uralkodók ezoterikusan heten vannak, függetlenül attól, hogy Sephiroth-nak, a „Jelenlét angyalainak”, a Rishi-knek vagy az Amshaspend-eknek nevezik őket. „Az Egy nem szám” – mondják minden ezoterikus munkában.

A Kasdim-tól és Gazzim-tól (asztrológusoktól) a nemes eredeti tudomány átadódott a Khartumin Asaphim-nak (vagy teológusoknak) és a Hakamim-nak (vagy tudósoknak, az alsóbb osztály mágusainak), tőlük pedig a zsidóknak a fogságuk idején. Mózes Könyvei feledésbe merültek évszázadokra, és amikor Hilkiáh újra felfedezte, elvesztették valódi értelmüket Izrael népe számára. Az eredeti okkult asztrológia leáldozóban volt, amikor Dániel, a régi iskola utolsó zsidó beavatottja lett Kaldea mágusainak és asztrológusainak vezetője. Azokban az időkben még Egyiptom is, amelynek a bölcsessége ugyanabból a forrásból származott, mint Babiloné, korábbi ragyogásából lealacsonyodott, és dicsősége elkezdett elhalványodni. Mégis, a régi tudomány rajta hagyta örök lenyomatát a világon, és a hét nagy Ősi Isten uralkodott örökre az asztrológiában és a földön élő minden nép adott idejében. (Keresztény) hetünk napjainak nevei a kaldeai istenek nevei, akik ezeket az árjak neveiből fordították le. Ezeknek a vízőzön előtti neveknek az egyetemessége minden népben, a gótoktól kezdve vissza az indiaiakig, felfoghatatlan maradna – ahogyan Sir W. Jones gondolta –, ha a rejtvényt nem magyarázta volna el a kaldeai jóslatokban tett felhívás, amit Porphyrius jegyzett fel, és Eusebius idézett:

Azoknak a neveknek először Egyiptomba és Föníciába, majd a görögökhöz való eljuttatásához azzal az egyértelmű ajánlással, hogy minden istent csak azon a napon lehet megidézni, amely az ő nevéől van elnevezve,...

Így Apolló azt mondja azokban a jóslatokban: „Engem a *Nap* napján kell megidézni, Merkúrt az ő utasításai szerint, majd Kronoszt [Szaturnuszt], majd Vénuszt, és ne feledjétek mind ezeket az isteneket hétszer hívni”.^{38/7}

Ez így némileg hibás. A görögök az asztrológiai útmutatásaikat nem Egyiptomból vagy Kaldeából kapták, hanem közvetlenül Orpheusztól, ahogyan Lucianus elmondja.^{38/8} Azt mondja, hogy Orpheusz volt az, aki az indiai tudományt eljuttatta az ókor szinte minden nagy királyságába, és ők voltak, a bolygói istenek által támogatott régi királyok, akik lejegyezték az asztrológia alapelveit – ahogyan például Ptolemus is tette. Lucianus így írja:

A Bœotian-i Tiresias érdemelte ki a legnagyobb jó hírt a jövőmondás mesterségében. ... Azokban az időkben a jövőbelátást kissé máshogy kezelték, mint most, és soha semmit nem csináltak jövőmondók nélkül, akiknek minden jóslatát az asztrológia irányította. Delphoi-ban a szűz megbízatása arra, hogy közölje a jövőndőt, a Mennyei Szűz... és a Mi Asszonyunk jelképe volt.

Egy egyiptomi fáraó szarkofágján Neith, Rá anyja, az asszony az, aki megszüli a Napot, a testét csillagok borítják, és viseli a nap- és a holdkorongot, ami egyaránt a „Mennyei Szűzre” és „a csillagos égbolt asszonyára” utal.

^{38/7} *Preparatio Evangelica*, I. XIV.

^{38/8} *Ast.* IV. 60.

A modern általánosan közismert asztrológia a jelenlegi formájában csak Diodorus idejében kezdett kialakulni.^{38/9} A kaldeai asztrológiában azonban a történelem legtöbb nagy embere hitt, mint például Caesar, Plinius, Cicero, akinek a legjobb barátai, Nigidius Figulus és Lucius Tarrurius maguk is asztrológusok voltak, az előbbi jóvendőmondóként volt híres. Marcus Antonius soha nem utazott asztrológus nélkül, akit Kleopátra javasolt neki. Augustus, amikor elfoglalta a trónt, megrajzoltatta a horoszkópját Theagenes-szel. Tiberius a trónkövetelőket asztrológia és jóvőbelátás segítségével fedezte fel. Vitellius nem merte száműzni a kaldeaiakat, mivel azok száműzetésük napjára tették a halálát. Vespasianus naponta tanácskozott velük, Domitianus meg se mozdult a jóvendőmondók tanácsa nélkül, Adrianus maga is képzett asztrológus volt, és mindannyian, egészen Julianusig (akit a *Hitehagyottnak* neveztek, mert nem akart megházasodni), hitt a bolygói „Istenekben”, és imáit hozzájuk intézte. Adrianus császár továbbá „januártól kezdve december 31-ig megjósolt minden eseményt, ami naponta történt vele”. A legbölcsebb császárok alatt Rómában volt egy asztrológiai iskola, amelyben titkosan tanították a Nap, a Hold és a Szaturnusz okkult hatásait.^{38/10} Az általánosan közismert asztrológiát a mai napig használják a kabbalisták, Éliphas Lévi, a modern francia mágus pedig tanítja annak alapfogalmait a *Dogma et Rituel de la Haute Magic* című könyvében. A ceremóniális vagy rituális asztrológiához való kulcs a mágia teraphim-jével, az urim-jával és thummim-jával elveszett Európa számára. Ezért materialista évszázadunk megvonja a vállát, és az asztrológiában egy szimulánst lát.

Azonban nem minden tudós gúnyolja ki, és az ember felderülhet, amikor a *Musée des Sciences*-ben^{38/11} olvassa Le Couturier, a nem átlagos tiszteletnek örvendő tudós sokat mondó és kifogástalan megjegyzéseit. Azt gondolja, hogy különös dolog észrevenni, hogy miközben Démokritosz merész elmélgései Dalton igazoltaknak találta,

Az alkimisták ábrándozásai szintén arra felé haladnak, hogy bizonyos fokú igazolást kapnak. Új életre kelnek az utódaik, a kémikusok apró felfedezéseitől. Valóban nagy figyelemre méltó dolog látni, milyen sok, az utóbbi időkben született modern felfedezés szolgál igazolásként a középkor elméletei számára, amiket korábban képtelenségnek minősítettek. Így ha – ahogyan Sabine ezredes bebizonyította – egy pár méterrel a talaj fölé függesztett acél darab irányát befolyásolni tudja a Hold helyzete, ami 386,000 km-re van bolygónktól, akkor ki vádolhatja hóborzossággal a régi asztrológusok hitét [vagy éppen a modernekét is] a csillagoknak az emberi sorsra irányuló hatásában.^{38/12}

XXXIX. fejezet Ciklusok és Avatára-k

Már felhívtuk a figyelmet azokra a tényekre, hogy egy Világmegváltó életének leírása képzetes, és a misztikus jelentésében kell azt olvasni, és hogy a 432 számoknak kozmikus fejlődési jelentősége van. Azt találjuk, hogy e két tény fényt vet az exoterikus keresztény vallás eredetére, és a kezdeteit körülvevő sok homályt eloszlatja. Mert nem világos-e, hogy a szinoptikus evangéliumokban és a Szt. Jánosnál szereplő nevek és szereplők történelmiek? Nem nyilvánvaló-e, hogy Krisztus életének összeállítói azt akarták bemutatni, hogy a Mesterük születése egy kozmikus, csillagászati és istenileg elrendelt esemény, amivel megpróbálják összhangba hozni a 4320-as titkos ciklus végével? Amikor a tényeket összevetjük, ez olyan kevésbé felel meg nekik, mint ahogyan a „harminchárom év, hét hónap és hét napos” másik ciklus, amit ugyancsak előhoztak ugyanennek az állításnak az alátámasztására, ami a nap-hold ciklus, amelyben a Nap megelőzi a Holdat egy napévvel. A 4, 3, 2 három szám egyesítését nullákkal

^{38/9} Hist. I. II.

^{38/10} Mindezek a különlegességek részletesebben és sokkal teljesebben találhatók meg Champollion Figeac *Égypte*-jében.

^{38/11} Idézett mű, 230. oldal.

^{38/12} Idézett mű, 230. oldal.

az érintett ciklusnak és manvantara-nak megfelelően elsősorban a hinduk tették és teszik. Ez meg fog maradni titoknak még akkor is, ha fontos jellemzői közül többet feltártak. Vonatkozik például a fajok pralaya-jára azok periodikus megsemmisülésében, amely esemény előtt egy különleges Avatára-nak kell leszállnia és testet öltenie a Földön. Ezeket a számokat átvette minden más régebbi nép, mint az egyiptomi és a kaldeai is, előttük pedig általánosak voltak az atlantisziak között. Nyilvánvalóan a korai egyházatyák közül néhány képzetesebb, akik még pogány korukban belekóstoltak a templomi titkokba, tudták, hogy ezek az Avatára-i vagy messiási misztériumra vonatkoznak, és megpróbálták ezt a ciklust alkalmazni saját Messiásuk születésére. Nem sikerült nekik, mert a számok az egyes gyökérfajok saját végére vonatkoznak, nem pedig bármilyen egyénére. Ráadásul a rosszul irányított erőfeszítéseik során egy öt éves tévedés állt elő. Lehetséges-e, hogy ha az esemény fontosságával és egyetemességével kapcsolatos állításaik helyesek lennének, akkor egy ilyen alapvető hibát meg lehetne engedni, hogy becsússzon a kronológiai számításokba, amit a mennyekben Isten ujjá rendelt el és követ nyomon? Továbbá mit csinálnának a pogány, de még a zsidó beavatottak is, ha ez a Jézussal kapcsolatos állítás helyes lenne? Vajon nekik, a titkos ciklusok és Avatára-k kulcsa őrzőinek, minden árja, egyiptomi és kaldeai bölcsesség örököseinek nem sikerülne felismerni a nagy „Megtestesült Istenüket”, aki egy Jehovah-val,^{39/1} az utóbbi idők Megváltóját, őt, akit Ázsia minden népe még mindig vár Kalki Avatára-ként, Maitreya Buddhaként, Sosiosh-ként, Messiásként, stb.?

Az egyszerű titok ez: Vannak ciklusok a nagyobb ciklusokon belül, amik mind benne vannak egyetlen 4,320,000 éves kalpában. Ennek a ciklusnak a végén van, amikor a Kalki Avatára várható, az az Avatára, akinek a neve és a jellegzetességei titkok, aki el fog jönni a Shamballa-ból, az „Istenek Városából”, ami egyes népek számára nyugaton, mások számára keleten, még mások számára északon vagy délen van. Ez az az ok, amiért az indiai Rishi-től Vergiliusig, Zoroasztertől az utolsó Sybilla-ig az ötödik gyökérfaj kezdete óta mind azt jövendölték, megénekeltek és megígérték a Szűz – a Szűz csillagkép – visszatértét, és egy isteni gyermek megszületését, aki majd visszavezeti földünket az Aranykorba.

Senkiben – legyen bármennyire is fanatikus – nincs annyi vakmerőség, hogy azt állítsa, a keresztény korszak valaha is visszatérés lett volna az Aranykorba – a Szűz valójában a Mérlegbe lépett be azóta. Kövessük végig a lehető legrövidebben a keresztény hagyományokat azok valódi kezdetükig.

Mindenekelőtt felfedeznek Vergilius néhány sorában egy közvetlen jövendölést Krisztus születéséről. Viszont lehetetlen ebben a próféciában rábukkanni bármilyen, a jelen korra vonatkozó jellegzetességre. Ez a híres negyedik Eklogában van, amelyben i.e. fél évszázaddal Pollio megkéri Szicília múzsáit, hogy énekeljenek neki a nagyobb eseményekről.

Íme betelt az idő, amelyet Cúmae dala jósolt:
Újraszületve az évszázak roppant sora tárul.
Eljön a Szűz ismét, már jön Sátorus uralma,
Már a magasságból küld új ivadékot a mennybolt.
Óvd csak e most születő csecsemőt, Lúcina, ki majdan
Véget vetve a vaskornak,^{39/2} hoz a földre aranykort...

^{39/1} Az *Újszövetségben* az 1326 helyen, ahol az „Isten” szó előfordul, semmi nem jelzi azt, hogy az Istenben Istennél több lény is benne van. Éppen ellenkezőleg, 17 helyen Istent az egyedüli Istennek nevezik. Azoknak a helyeknek a száma, ahol az Atyáról van szó, 320. 105 helyen Istent hangzatos címekkel nevezik meg. 90 helyen minden imádságot és hálaadást az Atyának címeznek, 300 helyen az Újszövetségben a Fiúról azt mondják, hogy alacsonyabb állású, mint az Atya, 85-ször Jézust az „Ember Fiának” nevezik, 70-szer pedig embernek hívják. Egyetlen hely sincs a Bibliában, ahol azt mondják, hogy Isten három különböző lényiséget vagy személyt hordoz magában, és mégis egyetlen lény vagy személy. – Dr. Karl von Bergen: *Lectures in Sweden*.

^{39/2} Kali Yuga, a Fekete- vagy Vaskorszak.

Ő pedig istenként él majd, aki lát az egekben
 Isteni bajnokokat s őt is látják azok éppúgy,
 S lesz lecsitult földünk fejedelme az ősi erénnyel...
 És a hatalmas oroszlántól nem ijed meg a jószág.
 Míg fölbed maga sarjaszt majd bölcsőd üde rózsát.
 Pusztul a kígyó is, pusztul minden hamis, ártó
 Nadragulya; s teli lesz asszír balzsammal a környék...
 Törj méltó tisztségre tehát, az idő közel immár,
 Isteni drága gyerek, Jupiter méltó magzatja!
 Domboru boltja, tekints rá fel, hogyan ing a világnak,
 Nézd a magas mennyet, habözön színét, vagy a földet;
 S lásd, a jövő kornak minden mily boldogan örvend!^{39/3}

Ez az a néhány sor, amit a „Sibylla-i próféciaának neveznek Krisztus eljövételéről”, amelyekben az ő követői most az esemény közvetlen jóslatát látják. Nos, ki meri azt állítani, hogy akár Jézus születésekor, akár az úgynevezett keresztény vallás megalapítása óta a fent idézett mondatok bármely része is beteljesült próféciaaként mutatható be? Lezárult-e az „utolsó kor” – a Vaskor vagy Kali Yuga – azóta? Éppen ellenkezőleg, mivel látható, hogy éppen most van uralkodása csúcán, és nem csak azért, mert a hinduk ezt a nevet használják, hanem az általános személyes tapasztalatok is ezt mutatják. Hol van az az „új faj, amely leszáll a mennyei birodalmakból”? Az a faj volt-e, amely kiemelkedett a pogányságból a kereszténységbe? Vagy a talán a jelenlegi fajunk az állandóan harcért izzó, féltékeny és irigy nemzetekkel, amelyek készek lecsapni egymásra, amelyek olyan kölcsönös gyűlöletet mutatnak, ami még a kutyáknak és macskáknak is szégyenére válna, állandóan hazudozva és félrevezetve egymást? Vajon a mi korunk az, amit „Aranykorként” ígértek meg, amelyben sem a kígyó mérge, sem bármilyen növényé többé nem halálos, és amelyben valamennyien biztonságban vagyunk az Isten által választott királyok szelíd uralma alatt? Egy ópiumszívó legvadabb fantáziája sem adhatna kevésbé helytálló leírást, ha azt a mi korunkra, vagy időszámításunk kezdete óta eltelt bármely korra kellene alkalmazni. Mi van a szekták kölcsönös öldökléseivel, pogányok keresztényüldözéseivel, a keresztények pogány- és eretnekirtásaival, a középkor és az inkvizíció szörnyűségeivel, Napóleonnal és az ő ideje óta jobbik esetben „fegyverrel fenntartott békével”, a rosszabbik esetben pedig véráradatokkal, amiket hatalmas területek birtoklásáért és egy maroknyi pogány leigázásáért ontanak ki? Mi van a felfegyverzett katonák millióival, akik készek a csatára, a diplomáciai testületekkel, akikben Káinok és Júdasok szerepelnek, és „egy isteni király szelíd uralkodása” helyett a cezarománia általános, bár fel nem ismert általános uralmával, a „helyes” helyett a „lehetetlen”, és az ezekből kinövekvő anarchistákkal, szocialistákkal, a párizsi kommün női harcosaival, és mindenféle pusztítókkal?

A Sibylla-i prófécia és Vergilius ihletett költészete beteljesületlen marad minden pontjában, amint azt látjuk.

A mezők sárgák a szelíd gabonakalászkodtól,

de ez így volt a mi korunk előtt is:

Pirosló szőlőszemek fognak lelógni a tüskés szederbokrokról, és harmatos mézcseppek fognak lecsorogni [vagy csoroghatnak le] a göcsörtös tölgyekből,

viszont ez nem így történik mindeddig. Keresnünk kell egy másik értelmezést. Melyik az? A Sibylla-i jósnők megszólalását más próféták és látnokok ezreihez hasonlóan – bár csak néhány ilyen leírás van, ami fennmaradt – elutasítják a keresztények és az ateisták, azok értelmezése pedig csak a beavatottak között engedélyezett és elfogadott. A Sibylla a ciklusokra általában utalt, különösen a nagy ciklusra. Emlékezzünk vissza, a Purána-k, többek között a *Vishnu Purána* hogyan erősítik meg a fentieket:

^{39/3} Vergilius: IV. *Ekloga*. Lakatos István fordítása.

Amikor majd a Védák által tanított gyakorlatok és a törvénytárak a befejezésükhöz közelednek, és a Kali Yuga [Vergilius „Vaskora”] vége közel lesz, annak az isteni lénynek egyik megnyilvánulása, aki saját szellemi természetében létezik Brahmâ személyében kezdetektől fogva a végig [*Alfa és Omega*],... le fog szállni a földre. Meg fog születni a Vishnuyasha-k családjába a Shamballa kiváló brahmanjaként,... felszerelve a nyolc emberfeletti képességgel. Ellenállhatatlan erejével el fogja pusztítani... mindazokat, akiknek az elméjét a gonoszság hatja át. Ezután újra létre fogja hozni az igazságosságot a földön, és azoknak az elméi, akik a [Kali] korszak végén élnek, fel fognak ébredni, és olyan átlátszók lesznek, mint a kristály.^{39/4} Azok az emberek, akik azon különleges időszak szerint így megváltoztak, olyanok lesznek, mint az emberi lények magvai [a Shistha-k, az eljövendő kataklizma túlélői], és ők fognak életet adni egy fajnak, amely követni fogja a Krita [vagy Satya] Yuga [a tisztaság vagy az „Aranykor”] törvényeit. Mert azt mondják: „Amikor a Nap és a Hold és Tishya [csillagkép] és a Jupiter bolygó egy házban van, a Krita-kor [az Aranykor] visszatér.”^{39/5}

A hinduk csillagászati ciklusait – amiket nyilvánosan tanítottak – elég jól megértjük, de azok ezoterikus jelentése a velük kapcsolatos transzcendentális témákra való alkalmazásukban mindig is átadhatatlan maradt. A ciklusok száma hatalmas volt, kezdve a 4,320,000 éves Mahâ Yuga ciklustól a kicsi hét- és ötéves ciklusokig, az utóbbiak éveinek az elnevezése rendre Samvatsara, Parivatsara, Idvatsara, Anuvatsara és Vatsara volt, és mindegyiknek megvolt a maga titkos minősége vagy a hozzá tartozó jellemzője. Vriddhagarga egy értekezésben ismerteti ezeket, ami most egy Himaláján túli Matham (vagyis templom) tulajdonában van, és leírja a kapcsolatot ezen ötéves ciklus és a Brihaspati ciklus között, ami a Nap és a Hold minden 16. évben bekövetkező együttállásán alapul. Ez egy annyira titokzatos ciklus – a nemzeti események szempontjából általában, és különösen a hindu árja nép esetében –, mint amennyire fontos.

XL. fejezet Titkos ciklusok

Az előbbi ötéves cikluson 1800 napból álló 60 szoláris-csillagászati hónapot, 61 szoláris hónapot (vagy 1830 napot), 62 holdhónapot (1860 holdkeringést) és 67 holdfordulati hónapot (vagy 1809 ilyen napot) kell érteni.

Warren ezredes a *Kâla Sankalita* című művében ezeket az éveket teljesen helyesen tekinti ciklusoknak, ezek azok, mert minden évnek megvan a maga különleges fontossága, amivel hatással van és kapcsolatban az egyéni horoszkópokban levő meghatározott eseményekkel. Azt írja, hogy a hatvanas ciklus

Tartalmaz öt tizenkét éves ciklust, mindegyik állítólag egyenlő a bolygó (Brihaspati vagy Jupiter) egy évével. ... Azért említem ezt a ciklust, mert említést találtam róluk néhány könyvben, de nem ismerek olyan népet vagy törzset, amely ilyen számítás alapján határozná meg az időt.^{40/1}

A tudatlansága teljesen természetes, mivel Warren ezredes nem tudhatott semmit a titkos ciklusokról és azok jelentéséről. Hozzáteszi:

Az öt ciklus vagy Yuga neve: ... (1) Samvatsara, (2) Parivatsara, (3) Idvatsara, (4) Anuvatsara, (5) Udravatsara.

A tudós ezredes azonban megbizonyosodhatott volna arról, hogy voltak „más népek”, amiknek ugyanezek a titkos ciklusaik voltak, ha csak eszébe jutott volna, hogy a rómaiaknak

^{39/4} Azt mondják, hogy a fajunk végére az emberek a szenvedésen és sérelmeken keresztül szellemiebbekké válnak. A tisztánlátás általános képességgé fog válni. Meg fogjuk közelíteni a harmadik és a második fajok szellemi állapotát.

^{39/5} *Vishnu Purâna*, IV. XXIV. 228, Wilson fordítása.

^{40/1} *Idézett mű*, 212. oldal.

is megvolt a maguk ötéves *lustrum*-ja (tagadhatatlanul a hinduktól átvéve), ami ugyanazt a periódust jelentette meg, ha megszorozzuk 12-vel.^{40/2} Benares közelében még mindig megvannak mindezeknek a ciklus-leírásoknak és a kemény sziklából kivágott csillagászati eszközöknek a maradványai, az ősi beavatás örökéletű feljegyzései, amiket Sir W. Jones régi „fekete feljegyzéseknek” vagy számításoknak nevezett (ahogyan a környezetében levő megfontolt brahmanok javasolták). Stonehendge-ben azonban a mai napig megvannak. Higgins azt mondja, hogy Waltham megalálta a sírdombokat, amik körbeveszik ezt az óriás templomot, és amik pontosan megjelenítik az állócsillagok helyzetét és fényességét, egy tökéletes planetáriumot vagy planiszférát alkotva. Ahogyan Colebrooke rájött, ez a *Védák* ciklusa, amit a *Jyotish*-ban, az egyik vedānga-ban, a csillagászatról szóló értekezésben jegyezték fel, ami minden más, nagyobb vagy kisebb ciklus számításának az alapja.^{40/3} A *Védákat* pedig, bármilyen ősiék is, karakterekkel írták le, sokkal azon természeti megfigyelések után, amiket óriási matematikai és csillagászati eszközökkel végeztek, és jegyezték fel a harmadik faj emberei, akik tanításait a Dhyān Chohan-októl kapták. Maurice igazat mond, amikor megfigyeli, hogy minden ilyen

kör alakú kő emlékművet a csillagászati ciklusok maradandó jelképének szánta egy faj, amely vagy nem rendelkezett írással, vagy mivel politikai okokból tilos volt azt használnia, nem volt más állandó módszere a tanítványainak oktatására, vagy tudásának átadására az utókor számára.

Csupán az utolsó gondolatban téved. Arra szolgált, hogy elrejtse a tudásukat az avatatlan tömegek elől, mintegy családi kincsként hagyva a beavatottakra azt, hogy az ilyen emlékműveket, amik egyben kő-csillagvizsgálók és csillagászati tanulmányok, miért faragták ki.

Nincs abban semmi újság, hogy a hinduk a földet hét zónára osztották, ahogyan több nyugati nép is – a kaldeaiak, a föníciaiak, de még a zsidók is, akik a tudásukat közvetlenül vagy közvetve a brahmanoktól kapták – minden titkos és szent számítását a 6-tal és 12-vel végezte, amikor csak a 7 szám használatába nem mentek bele. Így a 6-on alapuló számítást, az Ārya Bhatta által megadott exoterikus számot tették általánosan használttá. A 600-as első titkos ciklustól kezdve – a Naros-tól, amit utána átalakítottak 60,000-ré, 60-ná, 6-tá és további nullák hozzáadásával más titkos ciklusokká – a legkisebbig, egy archeológus és matematikus könnyen megtalálja azt ismétlődni minden országban, minden nép által ismertén. Ezért a bolygót 60 fokra osztották fel, amit 60-nal megszorozva 3,600-at kaptak, a „nagy évet”. Szintén ezért van egy órában 60 másodpercből álló 60 perc. Az ázsiai emberek számolnak egy 60 éves ciklussal is, ami után következik a szerencsés hetedik évtized, és a kínaiaknak megvan a 60 napos kis ciklusuk, a zsidóknak a 6 napos, a görögöknek pedig a 6 évszázados – ami ismét a Naros.

A babiloniaknak volt egy 3600-as nagy évük, ami a Naros 6-tal megszorozva. A Van-nak nevezett tatár ciklus 180 év, vagyis három hatvanas volt, ezt megszorozva $12 \cdot 12 = 144$ -gyel 25,920 évet kapunk, a mennyek forgásának pontos periódusát.

India az aritmetika és a matematika szülőhelye, ahogyan Max Müller professzor a *Chips from a German Workshop* „Our Figures” fejezetében kétséget kizáróan bebizonyítja. Ezt Krishna Shâstri Godbole a *The Theosophist*-ban jól elmagyarázza:

A zsidók... az egyeseket (1-9) abc-nk első kilenc betűjével jelentették meg, a tízeseket (10-90) a következő kilenc betűvel, az első négy százast (100-400) az utolsó négy betűvel, a maradékot (500-900) a „káf” (11.), „mîm” (12.), „nûn” (13.) „pe” (17.) és „sâd” (18.) betűk második alakjával, a többi számot pedig ezeknek a betűknek a kombinálásával ábrázolták az értéküknek megfelelően. ... A jelen kor zsidói még mindig ragaszkodnak ehhez a jelölési módhoz a héber könyvekben. A görögöknek a zsidók által használthoz hasonló számolási rendszerük volt, de

^{40/2} Legalábbis a templomi titkos jelentés ugyanaz volt.

^{40/3} *Asiat. Res.* VIII. kötet, 470. és további oldalak.

egy kicsit tovább vitték az abc olyan betűinek használatával, amikre felülvonást vagy ferde vonalat tettek az ezresek (1000-9000), a tízezresek (10,000-90,000) és a százezer (100,000) megjelenítésére. Ez utóbbit például a „ró” és utána egy ferde vonal jelentette, míg a „rő” simán a 100-at jelentette. A rómaiak minden számértéket abc-jük hat betűjének kombinációjával jelenítettek meg (összeadogatva, amikor a második betű egyenlő vagy kisebb értékű): I (=1), V (=5), X (=10), C („centum”=100), D (=500) és M (=1000). Így 20=XX, 15=XV és 9=IX. Ezeket római számoknak nevezik, és minden európai nép használta, amikor a római abc-t használni kezdték. Az arabok először a szomszédaikat, a zsidókat követték a számítási módszerükben olyannyira, hogy azt Abjad-nak nevezték el az első négy héber betű után – „alif”, „beth”, „gimel” vagy inkább „jimel”, ami „jim” (mivel az arabból hiányzik a „g”) és „daleth” jelenítette meg az első négy egyest. Amikor azonban a keresztény korszak korai részében kereskedőkként eljutottak Indiába, azt találták, hogy az ország a számításokhoz már tízes számrendszerű számjegyeket használ, amit azonnal betű szerint átvettek, vagyis anélkül, hogy megváltoztatták volna a balról jobbra való írásukat, felvállalva az összeütközést saját írásmódjukkal, ami jobbról balra történik. Ők vezették be a rendszert Európában Spanyolországon és más országokon keresztül, amik a Földközi-tenger partjai mentén húzódtak, és az uralmuk alá tartoztak az európai történelem sötét korszakában. Így nyilvánvalóvá válik, hogy az árjak jól ismerték a matematikát és a számolás tudományát egy olyan korszakban, amikor még az összes többi nép keveset tudott róla, vagy talán semmit sem. Azt is elismerik, hogy az aritmetikai és algebrai ismereteket először az arabok terjesztették el a hinduktól átvéve, és ők tanították meg a nyugati népeknek. Ez a tény meggyőzően bizonyítja, hogy az árja civilizáció idősebb, mint a világ bármely más népe, és hogy a *Védák* annak a civilizációnak a bevallottan bizonyított legrégebbi munkája, amit ősiségük mellett szóló feltételezésnek véltek.^{40/4}

De amíg például a zsidó nép – amit olyan sokáig az elsőnek és legrégebbinek tekintettek a teremtés sorrendjében – semmit sem tudott az aritmetikáról, és végképp ismeretlen volt számára a tízes számrendszerű számolás, ez utóbbi a jelen kor előtt sok korszakkal korábban létezett Indiában.

Ahhoz, hogy megbizonyosodjunk az ázsiai árja népek ősiségéről és a csillagászati feljegyzéseikről, a *Védáknál* többet kell tanulmányoznunk. Az utóbbi titkos jelentését soha nem fogja megérteni az orientalisták jelenlegi generációja. A csillagászati munkák pedig, amik nyíltan ismertetik a valódi dátumokat, és bizonyítják mind a nép, mind annak tudománya ősiségét, kisiklanak az indiai kéziratok és agyagkorsók gyűjtőinek markából, aminek az oka túlságosan nyilvánvaló ahhoz, hogy magyarázni kellene. Viszont vannak csillagászok és matematikusok a mai napig Indiában, szerény Shâstri-k és Pandit-ok, akik ismeretlenek és elvesznek a jelenlégi emlékezetű és metafizikus agyú népesség között, akik magukra vállalták és sokak megelégedésére bebizonyították, hogy a Védák a legrégebbi munkák a világon. Az egyik ilyen az imént idézett Shâstri, aki a *The Theosophist*-ban publikált^{40/5} egy színvonalas értekezést, amiben csillagászatilag és matematikailag bizonyította, hogy

Ha csak a Vaidika-utáni munkákat nézzük, az Upanishad-okat, a Brâhmana-kat, stb. egészen a Purâna-kig, amiket kritikusan megvizsgálva visszajutunk i.e. 20,000-ig, akkor maguknak a *Védáknak* az összeállítása nem lehetett i.e. 30,000-nél később, kerekítve, ami olyan időpont, amit jelenleg tekinthetünk a Könyvek könyve korának.^{40/6}

Vajon mik a bizonyítékai?

A ciklusokat és a bizonyítékot a csillagzatok szolgáltatják. Következzen néhány kivonat a leginkább hosszadalmas értekezéséből, amiket úgy választottunk ki, hogy elképzelésük leheszen levezetéseiről és közvetlenül az imént tárgyalt ötéves ciklusokról. Akik úgy érzik, érdek-

^{40/4} *Theosophist*, 1881. augusztus.

^{40/5} 1881. augusztustól 1882. februárig.

^{40/6} *Ugyanott*, IV. 127.

lik őket a levezetések és jártasak a matematikában, fordulhatnak magához a „The Antiquity of the Vedas” cikkhez,^{40/7} és megíthetik azt maguk.

10. Somâkara a *Shesha Jyotisha*-val kapcsolatos magyarázatában idéz egy részt a *Satapatha Brâhmana*-ból, amely egy megfigyelést tartalmaz a térítők megváltozásáról, és ami megtalálható a *Sâkhâyana Brâhmana*-ban is, ahogyan azt Max Müller professzor megjegyezte a *Rigveda Samhitâ*-hoz írt előszavában (XX. oldal, lábjegyzet, IV. kötet). Az említett rész így szól: ... „A telihold éjszakája Phâlguna-ban Samvatsara-nak, az ötéves korszak első évének első éjszakája”. Ez a rész világosan mutatja, hogy az ötéves korszak, amely – a *Jyotisha* hatodik verse szerint – Mâgha (január-február) elsején kezdődik, egykor Phâlguna (február-március) 15-én kezdődött. Nos, amikor az ötéves korszak Samvatsara-nak nevezett első éve Phâlguna-jának 15-e megkezdődik, a Hold – a *Jyotisha* szerint – az Uttara Phâlgunî $\frac{95}{124}$ – ében $\left(= \frac{1}{1 + \frac{1}{3 + \frac{8}{29}}} \right)$ vagy $\frac{3}{4}$ -ében

van, a Nap pedig a Pûrva Bhâdrapadâ $\frac{33}{124}$ – ében $\left(= \frac{1}{3 + \frac{1}{1 + \frac{8}{25}}} \right)$ vagy $\frac{1}{4}$ -ében. Ezért a négy alap-

pont a helyzete az ekliptikán a következő volt:

A téli napforduló a Purva Bhâdrapadâ $3^{\circ} 29'$ -én.

A tavaszi napéjegyenlőség a Mrigashîrsha kezdetén.

A nyári napforduló a Purva Phâlgunî 10-én.

Az őszi napéjegyenlőség a Jyeshtha közepén.

A tavaszi napéjegyenlőségi pont, amint láttuk, egybeesett Krittikâ kezdetével i.e. 1421-ben, és a Krittikâ kezdetétől Mrigashîrsha kezdetéig következésképpen $1421 + 26\frac{2}{3} \cdot 72 = 1421 + 1920 =$ i.e. 3341, feltételezve, hogy a *precesszió* sebessége 50° évente. Amikor a sebességet $3^{\circ}20''$ -nek vesszük 247 év alatt, akkor a kapott időpont $1516 + 1960.7 =$ i.e. 3476.7.

Amikor a téli napforduló a retrográd mozgásánál fogva egybeesett azzal, ami a Pûrva Bhâdrapadâ kezdete volt, akkor az ötéves korszak kezdete megváltozott Phâlguna (február-március) 15-ről 1-re. Ez a változás 240 évvel a fent említett megfigyelés után történt, tehát i.e. 3101-ben. Ez az időpont a legfontosabb, mivel ettől kezdve a továbbiakban egy új korszak vette kezdetét. A Kali vagy Kali Yuga (ami a „kal”, „számolni”-ből származik) kezdete – noha az európai tudósok azt mondják, hogy az egy elképzelt időpont – így egy csillagászati ténnyé válik.

KRITTIKÂ ÉS ASHVINÎ FELCSERÉLŐDÉSE^{40/8}

Így látjuk, hogy a csillagképeket, szám szerint huszonhetet, a Mrigashîrsha-tól számolták, amikor a tavaszi napéjegyenlőség a kezdő pontján volt, és hogy az így történő számolás gyakorlatához ragaszkodtak, amíg a tavaszi napéjegyenlőség vissza nem mozgott Krittikâ kezdetéig, amikor az az első csillagképpé vált. Utána ugyanis a téli napforduló megváltozott, Phâlguna-tól (február-március) visszahátrálva Mâgha-ig (január-február) egy teljes holdhónapot. Továbbá hasonló módon a Krittikâ helyét Ashvinî foglalta el, tehát az utóbbi vált az első csillagképpé, vezetve az összes többi, amikor annak kezdete egybeesett a tavaszi napéjegyenlőségi ponttal,

^{40/7} *Theosophist*, III. kötet, 22. oldal.

^{40/8} A védikus és a védikus utáni munkák tárgyilagos tanulmányozása azt mutatja, hogy a régi árjak jól ismerték a napéjegyenlőségek precesszióját, és azt, „hogy azok helyzetének a megváltozása egy bizonyos csillagképtől kettő (esetenként három) csillagképpel visszábbra, amikor csak a precesszió két, pontosabban szólva 2 11/61 csillagképet, vagy kb. 29° -ot, ami a Nap haladása egy holdhónap alatt, és így ennek eredményként az évszakok egy teljes holdhónappal visszább csúsznak. ... Biztosnak látszik, hogy *Sûrya Siddhânta*, *Brahmâ Siddhânta* és más régi csillagászati értekezések időpontjában a tavaszi napéjegyenlőségi pont tényleg nem érte el Ashvinî kezdetét, hanem attól néhány fokkal keletre volt. ... Az európai csillagászok nyugat felé változtatják meg a Kos és az állatöv többi jegyének kezdetét minden évben kb. $50''$ 25-tel, és így teszik a jegyek neveit jelentés nélküliekké. Ezek a jegyek azonban ugyanannyira rögzítettek, mint a maguk a csillagképek, és ezért a jelenkor nyugati csillagászaiból a szempontból kevésbé óvatosságnak és tudományosnak tűnnek a számunkra a megfigyeléseikben, mint sokkal korábbi kollégáik, az árjak”. – *Theosophist*, III. 23.

vagy más szavakkal, amikor a téli napforduló Pausha-ban (december-február) volt. Na, már most a Kritikâ kezdetétől az Ashvinî kezdetéig két csillagkép van, vagy $26\frac{2}{3}^\circ$, és a napéjegyenlőség időpontja hátrálva teszi meg ezt a távolságot $1^\circ/72$ év sebességgel 1920 év alatt, ebből következően az időpont, amikor a tavaszi napéjegyenlőség egybeesett Ashvinî kezdetével, vagy Revatî végével, $1920-1421 =$ i.sz. 499.

BENTLEY VÉLEMÉNYE

12. A következő és ugyanilyen fontos megfigyelés, amit itt fel kell jegyeznünk az, amit Bentley úr tárgyalt az indiai régiségek terén végzett kutatásai során. „Az első holdi csillagképet – mondja – a 28-as felosztásban Mûla-nak nevezték, ami úgymond a gyökér vagy az eredet. Az 27-es felosztásban az első holdi csillagképet Jyeshtha-nak nevezték, ami úgymond a legidősebb vagy első, és következésképpen ugyanolyan fontosságú, mint az előbbi”. (lásd: *Historical View of the Hindu Astronomy*, 4. oldal) Ebből nyilvánvalóvá válik, hogy a tavaszi napéjegyenlőség egykor Mûla kezdetére esett, Mûla-t pedig a csillagképek elsőjének számították, amikor azok száma 28 volt, beleértve Adhijit-et is. Most 14 csillagkép van, vagy 180° Mrigashîrsha kezdetétől Mûla kezdetéig, és ezért az időpont, amelyben a tavaszi napéjegyenlőség egybeesett Mûla kezdetével, legalább $3341 + 180 * 72 =$ i.e. 16,301 volt. A négy alappont helyzete az ekliptika síkján ekkor a következő volt:

A téli napforduló Uttara Phâlgunî kezdetén Shrâvana hónapban.

A tavaszi napéjegyenlőség Mûla kezdetén Kârttika-ban.

A nyári napforduló Pûrva Bhâdrapadâ kezdetén Mâgha hónapban.

Az őszi napéjegyenlőség Mrigashîrsha kezdetén Vaishâkha-ban.

BIZONYÍTÉK A BHAGAVAD GÎTÂ-BÓL

13. A *Bhagavad Gîtâ*, mint ahogyan a *Bhâgavata* is, említést tesz egy észrevételről, ami egy még régebbi ősiségre mutat rá, mint amit Bentley úr felfedezett. A részeket sorrendben ismertetjük az alábbiakban:

„Én vagyok a Mârgashîrsha [vagyis az első a hónapok közül] és a tavasz [tehát az első az évszakok közül].”

Ez azt mutatja, hogy egykor a tavasz első hónapja Mârgashîrsha volt. Egy évszak két hónapot tartalmaz, és egy hónap említése az évszakot sejteti.

„Én vagyok a Samvatsara az évek között [ami szám szerint öt] és a tavasz az évszakok között és a Mârgashîrsha a hónapok között és az Abhijit a csillagképek között [ami szám szerint 28].”

Ez világosan azt mutatja, hogy egykor az ötéves időszak, a Madhu Samvatsara-nak nevezett első évében a tavasz első hónapja Mârgashîrsha volt, és Abhijit volt a csillagképek közül az első. Akkor az esett egybe a tavaszi napéjegyenlőségi ponttal, és ennek következtében a csillagképeket onnan számolták. Ahhoz, hogy megtaláljuk ennek a megfigyelésnek az időpontját: Három csillagkép van Mûla kezdetétől Abhijit kezdetéig, és ezért a kérdéses időpont legalább $16,301 + 3/7 * 90 * 72 = 19,078$ vagy kb. i.e. 20,000. A Samvatsara ebben az időben Bhâdeapadâ-ban, a téli napforduló hónapjában kezdődött.

Eddig tehát 20,000 év matematikailag bizonyított a *Védák* ősiségére. Ez azonban csak az exoterikus rész. Bármely matematikus, feltéve, ha nem vakítja el előre kialakított vélemény vagy előítélet, láthatja ezt, és egy ismeretlen, de nagyon okos amatőr csillagász, S.A. Mackey be is bizonyította ezt mintegy hatvan évvel ezelőtt.

A hindu Yuga-kkal és azok hosszával kapcsolatos elmélete érdekes, mivel rendkívül közel jár a pontos tanításhoz.

Az *Asiatic Researches* II. kötet 131. oldalán a következőt találjuk: „Yudhister nagy őse 27,000 évig uralkodott... a bronzkor végén”. A IX. kötet 364. oldalán ezt olvashatjuk:

„A *Cali Yuga* kezdetén, Yudhister uralkodása alatt. Yudhister pedig... az uralkodását közvetlenül a Pralaya-nak nevezett vízözön után kezdte meg.”

Itt három különböző, Yudhister-rel kapcsolatos kijelentéssel állunk szemben. ... Ahhoz, hogy megmagyarázzuk ezeket a látszólagos különbségeket, a tudományos könyveikhez kell fordulnunk, amelyekben azt találjuk, hogy a Földet nem egyenlő méretű *öt részre* osztották az egyenlítővel párhuzamos körökkel. Figyelmünket ezekre a felosztásokra fordítva azt találjuk, hogy azok a lehető legnagyobb fontosságúak, ... mivel rájövünk, hogy azokból emelkedett ki a Maga-Yuga-juk négy összetevő részre történő felosztása. Minden csillagász tudja, hogy van az égen egy pólusnak nevezett pont, ami körül látszólag az egész megfordul 24 óra alatt, és hogy ettől a ponttól 90 fokra egy *egyenlítőnek* nevezett *kört* képzelnek el, ami két egyenlő részre osztja az égboltot és a földet, az északra és a délre. Ezen kör és a pólus között van egy másik elképzelt kör, az *állandó láthatóság* köre, az egyenlítő és e között van egy zenitnek nevezett pont az égbolton, amin keresztül menjen át egy másik elképzelt, a két előzővel párhuzamos kör, és akkor már csak az *állandó láthatatlanság* köre hiányzik, hogy teljessé váljon a kör. ... Rajtam kívül nincs olyan európai csillagász, aki valaha is alkalmazta volna ezeket a hindu misztikus számok kifejtésére. Az *Asiatic Research* azt mondja nekünk, hogy Yudhister elvitte Vicramāditya-t, hogy uralkodjon Cassimer-ben, ami a 36. szélességi körön van. Ezen a szélességi körön az állandó láthatóság köre a 72 fokos magasságig terjed ki, és onnan a zenitig csupán 18 fok van, viszont a zenittől az egyenlítőig azon a szélességi körön 36 fok van, az egyenlítőtől az állandó láthatatlanság köréig pedig 54 fok. Itt találjuk meg a 180 fokos félkört négy részre osztva 1, 2, 3, 4 arányban, vagyis 18, 36, 54, 72 fokra. Annak, hogy a hindu csillagászok jártasak voltak-e a Föld mozgásában, vagy sem, nincs jelentősége, mert attól még a megjelenések ugyanazok. Ha pedig bármilyen örömet okozhatok az *érzékeny lelkiismeretű* uraknak, kész vagyok beismerni, hogy ők úgy képzeltek, az égbolt forog a Föld körül, viszont megfigyelték, hogy a csillagok a Nap pályáján *előrefelé* mozognak a napéjegyenlőségi pontokon keresztül, 54 szögmásodperc/év sebességgel, ami az egész állatövet 24,000 év alatt körbevitte. Azt is megfigyelték, hogy ez alatt az idő alatt a dőlésszög is változik, és így a térítők szélessége minden oldalon 4 fokkal *kiterjed* vagy *összehúzódik*. Ez a mozgási sebesség elviszi a térítőket az egyenlítőtől a pólusokra 540,000 év alatt, amely idő alatt az állatöv huszonkét és fél fordulatot tesz meg, amit párhuzamos körökkel fejeznek ki a egyenlítőtől a pólusokig... vagy ami ugyanennyit tesz, az ekliptika északi pólusa a Föld északi pólusától az egyenlítőjére halad át. ... Így a pólusok 1,080,000 évenként megfordulnak, ami a Maha Yuga-juk, és amit négy egyenlőtlen részre osztottak az 1, 2, 3, 4 arálynak megfelelően a fent említett okok következtében, és így kapták a 108,000, 216,000, 324,000 és 432,000 sort. Ezzel megkaptuk a legmeggyőzőbb bizonyítékot, hogy a fenti számok *ősi csillagászati megfigyelésekből* erednek, ennek következtében nem szolgálnak rá azokra a jelzőkre, amikkel Bentley, Wilford, Dupuis, stb. szavait visszhangzó esszéírók illetik őket.

Most pedig be fogom bizonyítani, hogy Yudhister 27,000 évig való uralkodása *nem képtelenség és nem is felháborító*, hanem talán az esszéírók nem tudják azt, hogy számos Yudhister vagy Judhister létezett. Az *Asiatic Research* II. kötet 131. oldalán ezt találjuk: „Yudhister nagy elődje 27,000 évig uralkodott a bronz- vagy harmadik kor végén”. Itt ismét fel kell hívnom a figyelmüket erre a síklapon történő gömbábrázolásra. Ez annak a gépezetnek a síkja, amelyet a második úriember annyira esetlennek gondolt, azé a *megnyújtott gömbalaké*, amit a régiek atroszkópnak neveztek. Jelentse a hosszabb tengely a föld pólusait, ami 28 fokos szöget zár be a horizonttal. Akkor a horizont fölött az északi pólusig, Buddha templomáig levő hét osztás, és az északi pólustól az állandó láthatóság köréig levő hét osztály a tizennégy manvantara-t vagy rendkívül hosszú időszakokat jeleníti meg, amelyek mindegyik – az *Asiatic Research* III. kötet 258. vagy 259. oldala szerint – egy Menu uralkodása volt. Wilford kapitány azonban az V. kötet 243. oldalán a következő tájékoztatást adja: „Az egyiptomiaknak tizennégy dinasztiájuk volt, és a hinduknak is tizennégy dinasztiája volt, az *uralkodók*, akiket Menu-knak hívtak.” ...

Ki képes itt összekeverni a tizennégy nagyon hosszú időtartamot azokkal, amik Delhi, vagy bármely más, a 28. szélességi körön levő hely Cali Yuga-ját alkotják, ahol a Meru lábától az egyenlítőtől számított hetedik körig húzódó csupasz téren áthalad a térítő a következő korszakban? Ezek az arányok jelentősen különböznek a 36. szélességi kör arányaitól, mivel pedig a hindu könyvekben levő számok különböznek, Bentley kijelenti, hogy: „Ez azt mutatja, hogy milyen kevésbé lehet megbízni bennük”. De éppen ellenkezőleg, azt mutatja, milyen pontossággal *figyelték meg* a hinduk az égbolt mozgását a különböző szélességi körökön.

Egyes hinduk arról tájékoztatnak, hogy „a Földnek két tengelynyaka van, amiket a mennyek és a poklok hét emelete vesz körbe, egy-egy Raju távolságban”. Ez csak kevés magyarázatra szorul, amikor megértjük, hogy az egyenlítőtől a zenitjeikig tartó hét osztást *Rishi*-knek vagy *Rasha*-knak nevezik. Amit azonban a legjobban kell tudni a jelenlegi témához, az, hogy ezen osztások mindegyikének nevet adtak, amelyeken keresztül a térítők áthaladtak az állatöv minden fordulata folyamán. A 36. szélességi körön, ahol a pólus vagy Meru kilenc lépcsőfok magas volt Kasmírban, ezeket *Shashtra*-knak hívták, a 28. szélességi körön, Delhinél, ahol a pólus vagy Meru hét lépcsőfok magas volt, ezeket *Menu*-knak nevezték, a 24. szélességi körön, Cacha-nál viszont, ahol a pólus vagy Meru csupán hat lépcsőfok magas volt, ezeket *Saca*-knak hívták. A kilencedik kötetben (*Asiatic Researches*) azonban Yudhister, Dherma vagy az *Igazság* fia a hat *Saca* közül az első volt, a név a *véget* jelenti, mivel pedig mindennek két vége van, Yudhister ugyanúgy alkalmazható az elsőre és az utolsóra is. Mivel pedig az állandó láthatóság körének északi részén levő osztás a Cali Yuga első vége, feltételezve, hogy a térítők emelkedőben vannak, ezért azt Yudhister osztásának vagy uralkodásának nevezték. Viszont az az osztás, amely közvetlenül megelőzi az állandó láthatóság körét, a harmadik, vagy *bronzkor* utolsó vége, és ezért azt Yudhister-nek nevezték, mivel pedig az uralkodása megelőzte a többiek uralkodását, amint a térítők felemelkedtek a pólusra vagy Meru-ra, ezért a többiek *atyjának* nevezték, „Yudhister nagy őse, aki 27,000 évig uralkodott a bronzkor végén” (*Asiatic Researches*, II. kötet).

A régi hinduk megfigyelték, hogy az állatöv kb. 54 szögmásodpercet haladt előre egy év alatt, és hogy elkerüljék a nagyobb törtszámokat, annyinak mondták, amennyivel egy kör 24,000 év alatt válik teljessé. Megfigyelve, hogy a pólusok szöge közel négy fokkal változik minden körben, úgy állapították meg a három számot, hogy azok az állatöv 25 fordulataival adták volna ki a pólusok egy fordulatának felét. Viszont felismerve, hogy a 25 fordulat nem juttatná fedésbe az északi térítőt az állandó láthatóság körével, az eltérés 30 szögperc lenne, amihez az kellene, hogy az állatöv másfél jeggyel többet haladjon, amiről mindannyian tudjuk, hogy legalább 3000 évre lenne szükség, így ezt hozzátették a *bronzkor* végéhez. Ezzel meghosszabbították annak a Yudhister-nek az uralkodását 27,000 évre 24,000 helyett, egy másik alkalommal viszont nem változtatták meg a 24,000 évek szabályos rendjét e királyok mindegyikének hosszadalmas uralkodása esetében, hanem felkerékítették az időtartamot úgy, amivel lehetővé tették, hogy egy uralkodó folytassa három vagy négyezer évvel. Az *Asiatic Researches* II. kötet 134. oldalán ezt olvashatjuk: „Paricshit-ről, Yudhister nagy unokaöccséről és követőjéről minden vita nélkül elismerik, hogy a *bronz* és az *anyagi* vagy Cali korszakok között uralkodott, és a Cali Yug kezdetén halt meg”. Itt egy *átmenetet* találunk a *bronzkor vége* és a Cali Yug kezdete között, és mivel csak egyetlen bronz vagy Treta Yug lehet, vagyis a harmadik kor az 1,080,000 éves Maha Yuga-n belül, e Paricshit uralkodásának a második Maha Yuga-ba kellett esnie, amikor a pólus visszatért eredeti helyzetébe, amihez 2,160,000 év kellett. Ez az, amit a hinduk a Prajanatha Yuga-nak neveznek. Analóg ezzel a szokással néhány modernebb népé, amelyek a páros számokat kedvelik, és úgy alkották meg a közönséges évet, hogy tizenkét, harminc napos hónapból álljon, az öt napot és páratlan osztót pedig a farkába harapó kis kígyó uralkodásával jelenítették meg, és öt részre osztották azt, stb.

Viszont „Yudhister az uralkodását közvetlenül a *Pralaya*-nak nevezett vízözön után kezdte meg”, vagyis a Cali Yug (a forráság kora) végén, amikor a térítő áthaladt a pólusról az állandó láthatóság körének másik oldalára, amely egybeesik az északi horizonttal. Itt a térítő vagy a nyári napforduló ismét az északi deklináció ugyanazon párhuzamosán van az első korszakuk *kezdetén*, mint volt a harmadik korszakuk, vagyis a bronzkornak nevezett Treta Yuga végén...

Eleget mondtunk annak bizonyítására, hogy a hindu tudományos könyvek nem felháborító képtelenségek, amik tudatlanságból, beképzeltségből és hiszékenységből fakadnak, hanem ezek a könyvek a csillagászat és a földrajz legmélyebb ismereteit tartalmazzák.

Ezért hogy mi bírhatja rá azokat az érzékeny lelkiismeretű urakat arra, hogy ragaszkodjanak Yudhister halandó emberi voltához, arról sejtelmem sincs, hacsak nem félnek Jared és nagyapja, Methuselah sorsától?

BUDDHA MISZTÉRIUMA

XLI. fejezet Az Avatâra-kkal kapcsolatos tanítás

Egy különös történet – inkább egy legenda – állandóan felüti a fejét egyes nagy himalájai guruk tanítványai, de még a laikusok között is azzal kapcsolatban, hogy Gautama, Kapilasvas-tu hercege soha nem hagyta el a földi régiókat, bár a teste meghalt, és elégették azt, a relikviát pedig a mai napig őrzik. Van egy szóbeli hagyomány a kínai buddhisták között, és egy írott állítás a tibeti lámák titkos könyvei között, ahogyan van egy hagyomány az árják között, amik szerint Gautama Buddhának két tanítása volt: az egyik a tömegek és világi tanítványai számára, a másik pedig a „választottjai”, az arhatok számára. Az ő, utána pedig arhatjai irányelve úgy tűnik, az volt, hogy senkit nem utasítottak el, hogy az arhatságra jelöltek közé tartozzon, de soha nem árulták el a végső misztériumokat, csak azoknak, akik hosszú évek próbatételei során érdemesnek bizonyultak a beavatásra. Őket, ha egyszer elfogadták, akkor faji, kaszti vagy gazdagsági megkülönböztetés nélkül felszentelték és beavatták, mint a nyugati követője esetében is történt. Az arhatok azok, akik kibontakoztatták és elismerték ezt a hagyományt, hogy az gyökeret verjen az emberek elméjében, és egyben ez a lámai reinkarnáció vagy az emberi Buddhák egymásutánisága dogmájának az alapja.

Az a kevés, amit itt el lehet mondani a témáról, lehet, hogy segít, lehet, hogy nem, a pszichikus tanulót a helyes irányba vezetni. Az író választására és felelősségére hagyták, hogy elmondja a tényeket úgy, ahogyan *személyesen* megértette azokat, szemrehányás a lehetséges téves értelmezésekért csakis őt illeti. Oktatták neki a tanítást, de kizárólag az intuíciójára hagyták – mint ahogyan most az olvasó éleslátására marad –, hogy összerendezze a rejtélyes és fejtörést okozó tényeket. Az itt ismertetett tökéletlen megállapítások töredékek azokból, amiket bizonyos titkos kötetek tartalmaznak, de nem megengedett a részleteket nyilvánosságra hozni.

A titkos kötetekben ismertetett misztérium ezoterikus változatát nagyon röviden el lehet mondani. A buddhisták mindig is kitartóan tagadták, hogy Buddhájuk – ahogyan a brahmanok céloztak rá – Vishnu egyik Avatâra-ja volt ugyanolyan értelemben, mint ahogyan egy ember a karmikus elődjének az inkarnációja. Talán részben azért tagadják, mert a „Mahâ Vishnu” fogalom ezoterikus jelentése ismeretlen a számukra annak teljes, személytelen és általános értelmében. Van egy misztikus Princípium a természetben, amit „Mahâ Vishnu-nak” neveznek, ami nem az ilyen nevű Isten, hanem egy alapelv, amely tartalmazza Bîja-t, az avâtárizmus magját, vagy más szavakkal, az ilyen isteni testet öltések lehetősége és oka. Valamennyi Világmegváltó, Bodhiszattva és Avatâra egy-egy üdvözlés fája, amely egyetlen magból, a Bîja-ból vagy „Mahâ Vishnu-ból” nő ki. Akár Âdi-Buddhának (Őseredeti Bölcsességnek), akár Mahâ Vishnu-nak hívják, ugyanarról van szó. Ezoterikusan értve Vishnu Saguna is és Nirguna is (jellegzetességekkel és azok nélkül). Első aspektusában Vishnu exoterikus tisztelet és imádat tárgya, a másodikban, Nirguna-ként ő az Univerzumban levő szellemi bölcsesség összességének a csúcspontja – röviden Nirvâna^{41/1} – és minden filozofikus elme ezt tiszteli. Ebben az ezoterikus értelemben Buddha *igenis* Mahâ Vishnu egyik testet öltése volt.

Ez filozófiai és tisztán szellemi nézőpontból igaz. Az illúzió síkjáról nézve azonban – ahogyan mondhatnánk –, vagy evilági nézőpontból azok a beavatottak *tudják*, hogy Ő azoknak az

^{41/1} Jó sok félreértés származik a létezés síkjainak összekeveréséből és a kifejezések helytelen használatából. Például bizonyos spirituális kijelentések összetévesztik Buddha Nirvâna-jával. Buddha Nirvâna-ja teljesen különbözik bármely más szellemi Samâdhi-állapottól, vagy akár a kisebb adeptusok által átélt legmagasabb teofániától is. A fizikai halál után az adeptusok által elért szellemi állapotok fajtái nagymértékben különböznek.

ős eredeti „Fény Hét Fiai” egyikének a közvetlen testet öltése volt, akiket megtalálunk minden teogóniában, a dhyân Chohan-ok, akiknek a küldetése az egyik örökkévalóságtól (æon-tól) a másikig az, hogy felügyeljék a gondjaikra bízott régiók szellemi boldogulását. Ezt már részletesen taglalta az *Esoteric Buddhism*.

A spekulatív és filozófiai miszticizmus egyik legnagyobb titka – és az egyik olyan titok, amit most fel kell tárni – az ilyen hiposztatikus átvitelek mértékének a működési módja. Természetszerűleg mind az isteni, mind az emberi testetöltéseknek csukott könyvnek kell maradnia a teológusok, valamint a pszichológusok számára is, hacsak el nem fogadják az ezoterikus tanításokat, és azok nem válnak a világ vallásává. Ezt a tanítást soha nem lehet teljesen elmagyarázni a felkészületlen nyilvánosságnak, de egy dolog biztos, és az elmondható most: hogy minden új megszületéshez újonnan teremtett lélek dogmája és egy átmeneti állati lélek pszichológiai feltételezése között ott húzódik az okkult tanítás hatalmas területe,^{41/2} logikus és ésszerű szemléltetéseivel, a láncszemekkel, amikkel minden logikus és filozófikus sorrendbe fűzhető össze a természetben.

Az, aki megérti a helyes jelentését, megtalálja ezt a „misztériumot” a Krishna és Arjuna közötti párbeszédben, a *Bhagavad Gîtâ* IV. fejezetében. Az Avatára ezt mondja:

Sok születés van Én mögöttem és mögötted, óh Ardzsuna. Én mindet ismerem, de te nem ismered a tiedet, óh Parantapa.

Ámbár öröktől fogva vagyok, a halhatatlan ÉN, Ura minden létezőnek, beárnyékolom a természetet, ami sajátom, és megszületék saját erőmből.^{41/3}

Mindenkor, ha veszendőben van az igazság és föllendül az igaztalanság, óh Bhárata, eljövök akkor Én magam.

A jóknak oltalmára, a gonoszok romlására, az igazság tartós visszaállítására időről-időre megszületék Én.

Aki így ismeri isteni születésem és működéselem lényegét, miután testét elhagyta, nem ölt testet újra, hanem Énhozzám jön, óh Ardzsuna.*

Így valamennyi Avatára egy és ugyanaz: „Atyjuk” fiai közvetlen leszármazással, az „Atya”, vagyis a hét Láng egyike az adott időre a Fiúvá válik, és ez a kettő egy az Örökkévalóságban. Micsoda az Atya? Ő-e mindennek az abszolút oka, a felfoghatatlan Örökkévaló? A leghatározottabban nem. Ő a Kâranâtmâ, a „Kauzális Lélek”, amelyet általános értelmében a hinduk Íshvara-nak, az Úrnak, a keresztények „Istennek”, az „Egy és Egyedülinek” neveznek. Az egység szempontjából ez így van, de akkor a legalacsonyabb elementálokat is ugyanígy lehet ebben az esetben „Egy és Egyedülinek” tekinteni. Ráadásul minden emberi lénynek megvan a maga isteni szelleme vagy személyes istene. Az az isteni entitás vagy Láng, amiből a buddhi kiárad, ugyanolyan viszonyban van az emberrel, bár egy alacsonyabb síkon, mint a Dhyâni-Buddha az emberi Buddhával. Ezért az egyistenhit és a többistenhit nem összeegyeztethetetlen, azok léteznek a természetben.

Valóban, „a jók megváltásáért és a bűnösök elpusztításáért” a Gautamaként, Shankaraként, Jézusként ismert és néhány más személyiség megszületett a maga korában, ahogyan

^{41/2} Ez a terület az egyetlen lehetséges összeegyeztetési pont a vallás és a tudomány homlokegyenest szembenálló pólusai között, az egyik a hit dogmáinak természetlen pusztaságával, a másik az üres hipotézisek túlsorolásával, és mindkettőben a hibák dudváinak elburjánzásával. Ezek soha nem fognak összetalálkozni. A kettő ellenséges viszonyban, örökös háborúságban van egymással, de ez nem akadályozza meg őket, hogy egyesítsék erőiket az ezoterikus filozófia ellen, amelynek két évezrede kell harcolnia a tévedhetetlenség ellen mindkét irányban, vagy „a pusztá hiúság és nagyravagyás” ellen, ahogyan Antonius megfogalmazta, most pedig a modern tudomány materializmusa sorakozik fel az igazságai ellen.

^{41/3} Honnan származnak egyes gnosztikus elképzelések? Cerinthus azt tanította, hogy miután a világ és Jehovah kiesett az erkölcsi tisztaságból és az eredeti méltóságból, a Legfőbb megengedte dicsőséges Æon-jai egyikének, akinek a neve a „Felkent” (Krisztus) volt, hogy testet öltönn az ember Jézusban, Basilides tagadta Jézus testének valóságát, és egy „illúzió” nevezve azt úgy tartotta, hogy Cyrenei Simon volt az, aki helyette a kereszten szenvedett. Minden ilyen tanítás a keleti tanok visszhangja.

* Magyar Teozófiai Társulat kiadása, 1996, fordította: G.-né Maróthy Margit.

kinyilatkoztatta: „Megszületek minden Yuga-ban”, és ők valamennyien ugyanazon Hatalmon keresztül születtek meg.

Van egy nagy misztérium az ilyen testet öltésekben, és az túl és kívül van az általános újrászületések körén. Az újrászületéseket három osztályba lehet sorolni: az Avatâra-knak nevezett isteni testet öltések, azon adeptusoké, akik feladják a Nirvâna-t annak érdekében, hogy segítsenek az emberiségnek – ők a Nirmânakâya-k, – és az újrászületések mindenkre vonatkozó természetes sorozata, az általános törvény szerint. Az Avatâra egy jelenés, olyan, amit különleges illúzióknak, Mâyâ-nak lehet nevezni annak a hatalomnak az uralma alatt álló síkokon, az adeptus tudatosan, saját akaratából és kedvére születik újra,^{41/4} a mindennapi tömeg egyedei pedig öntudatlanul követik a kettős fejlődés nagy törvényét.

Micsoda egy Avatâra? Ugyanis mielőtt használni kezdenénk a fogalmat, azt pontosan kell érteni. A megnyilvánult Istenség – hívják őt akár Shiva, Vishnu vagy Âdi-Buddha egyedi neveken – leszállása az egyéniség illúzió-formájába, egy olyan jelenés, amely az emberek számára ezen az illúzió-síkon tárgyasult, de a valóságban nem az. Mivel annak az illúzió-formának nincs se múltja, se jövője, mert soha nem volt előző testet öltése, és nem is lesznek következő újrászületései, ezért semmi köze a karmahoz, ami ezért nem köti meg őt.

Gautama Buddha egy Avatâra-ként született meg bizonyos értelemben. Ez azonban, tekintettel a dogmatikus alapokon álló elkerülhetetlen kifogásokkal, magyarázatra szorul. Hatalmas különbség van egy Avatâra és egy Jîvanmukta között: az egyik – ahogy már mondtuk – egy karma nélküli illúzió-jelenés, amely korábban soha nem öltött testet, a másik pedig, a Jîvanmukta elnyeri a Nirvâna-t személyes érdemei alapján. Ezt a kifejezést egy megalkuvást nem ismerő, filozofikus védantista kifogásolná. Azt mondhatná, hogy mivel az Avatâra- és a Jîvanmukta-állapot egy és ugyanaz, semmilyen mennyiségű személyes érdem – akárhány testet öltés alatt is gyűljön össze – nem vezetheti el a tulajdonosát a Nirvâna-ba. Azt mondaná, hogy a Nirvâna tevékenység nélküli, hogyan tudna akkor bármilyen tevékenység is oda vezetni? Az se nem eredmény, se nem ok, hanem egy mindig létező, örökkévaló *van* – ahogyan Nâgasena meghatározta. Ennek következtében nem lehet kapcsolata a tevékenységgel, érdemmel vagy érdemtelenséggel, vagy köze ezekhez, mivel ezek a karma tárgyai. Mindez tökéletesen igaz, de mégis a mi elménk számára egy fontos különbség van a kettő között. Egy Avatâra *egy*, a Jîvanmukta pedig *azzá válik*. Ha a kettő állapota azonos is, az okok nem azok, amik ehhez vezetnek. Az Avatâra egy Isten leszállása egy illúzió-formába, egy Jîvanmukta, aki számtalan testet öltésen mehetett keresztül, és érdemeket halmozhatott fel azok során, biztosan nem azon érdemek miatt válik Nirvâni-vá, hanem az általuk létrehozott karma miatt, ami vezeti és irányítja a Guru felé, aki be fogja őt avatni a Nirvâna misztériumába, és aki egyedül tud segíteni neki ennek a lakhelynek az elérésében.

A Shâstra-k azt mondják, hogy a munkánkból egyedül Moksha-t nyerünk, és ha nem vesszünk magunkra fájdalmat, nem lesz nyereség sem, és ekkor az Istenség [a Mahâ-Guru] nem fog segíteni nekünk, és jótékony sem lesz velünk. Ezért azt tartják, hogy Gautama, bár egyik értelemben egy Avatâra, egy valódi emberi Jîvanmukta, aki az állapotát személyes érdemének köszönheti, és így több mint egy Avatâra. A személyes érdeme volt az, ami lehetővé tette neki, hogy elérje a Nirvâna-t.

Az adeptusok önkéntes és tudatos testet öltéseinek két típusa van, a Nirmânakâya-ké és az, amit a próbatanítványok felvállalnak, akik próbatételeiken haladnak keresztül.

Az első típus legnagyobb és legrejtélyesebb misztériuma abban a tényben rejlik, hogy egyes bizonyos adeptusok személyes Én-jének emberi testben való ilyen újrászületése – amikor az a Mâyâvi vagy a Kâma Rûpa-ban lakozik, és megmarad a Kâma Loka-ban – még ak-

^{41/4} Egy eredeti beavatott adeptus megtartja adeptusságát, bár lehet itt, az illúziók világában számtalan testet öltése. A hajtóerő, ami az ilyen testet öltések gyökerénél meghúzódik, *nem* a karma, ahogyan szokásszerűen értik, hanem egy még kifürkészhetetlenebb erő. Életeinek időszakában az adeptus nem veszíti el adeptusságát, noha nem tud egy még magasabb szintre emelkedni.

kor is megtörténhet, amikor a „magasabb princípiumai” a Nirvâna állapotában vannak.^{41/5} Meg kell értenünk, hogy a fenti kifejezéseket a köznép céljaira használják, és ezért az, amit leírtunk, nem foglalkozik ezzel a mély és titokzatos kérdéssel a *legmagasabb*, a teljes szellemiség síkjáról nézve, ahogyan a legmagasabb filozófiai szempontból nézve sem, ami csak nagyon kevesek számára érthető. Nem szabad feltételezni, hogy bármi bejuthat a Nirvâna-ba, ami nincs ott mindörökké, az Abszolútot felfogó emberi értelemnek azonban el kell azt helyeznie a legmagasabb fogalomként egy meghatározatlan sorozatban. Ha ezt észben tartjuk, egy csomó félreértést el fogunk kerülni. Ennek a szellemi fejlődésnek a tartalma anyagi jellegű a különböző síkokon, amikkel a Nirvânî kapcsolatba került, még mielőtt elérte volna a Nirvana-t. Az a sík, amin ez igaz, mivel az illúzió-síkok sorába tartozik, kétségtelenül nem a legmagasabb. Azoknak, akik azt keresik, a tanulmányok helyes forrásához kell fordulniuk, az *Upanishad*-ok tanításaihoz, és a helyes szellemmel kell azokba belépniük. Itt csupán megpróbáljuk jelezni az irányt, ami felé a keresést kell folytatni, és csak kevés misztikus okkult lehetőséget bemutatva, nem juttatjuk el olvasóinkat a célvonalig. A végső igazságot csak a Guru adhatja át a beavatott tanítványnak.

Ennyi bevezető után is az ismertetés sokaknak még mindig érthetetlennek, sőt, talán képtelenségnek fog tűnni, és annak is kell lennie. Először is mindazok számára, akik nem jártasak az emberi monád többszörös természetének és különböző aspektusainak tanításában, másodszor pedig azok számára, akik az emberi lény hetes felosztását túlságosan materialista szempontból közelítik meg. Viszont az intuitív okkultisták, akik alaposan tanulmányozták a Nirvâna rejtelmét – akik tudják, hogy azt egyenlőnek kell venni Parabrahman-nal, és ezért megváltoztathatatlan, örökkévaló, és nem Valami, hanem az Abszolút Minden –, meg fogják érteni a dolog lehetségesét. Ők tudják, hogy míg egy Dharmakâya-ról – egy „maradványok nélküli” Nirvânî-ról, ahogyan az orientalisták fordították, mivel beleoldódott abba a Semmiségbe, ami az egyetlen valódi, mert Abszolút Tudat – nem mondható, hogy visszatér testet öltésbe, mivel a Nirvânî többé már nem ő (hím- vagy nőnemű), de még csak nem is az (semleges nemű), addig a Nirmânakâya – vagyis az, aki elnyerte a Nirvâna-t „maradványokkal”, tehát aki egy finom testet visel, amely érzéketlenné teszi minden külső befolyás és minden mentális érzés számára, és akinek az Én-jéről alkotott képzelet teljesen megszűnt – meg tudja ezt tenni. Továbbá minden keleti okkultista ismeri azt aényt, hogy kétféle Nirmânakâya van, a természetes és a magára vállalt, hogy az előbbi a név vagy jelző, amit egy magas aszkétai állapotnak vagy beavatottnak adnak, aki elért egy, csak a Nirvâna-ra jellemző második üdvösségi állapotot, míg az utóbbi annak az önfeláldozását jelenti, aki önkéntesen feladja az abszolút Nirvâna-t azért, hogy segítsen az emberiségnek, és továbbra is jót cselekszik, vagyis más szavakkal, hogy megmentse teremtmény-társait azzal, hogy vezeti azokat. Felhozható kifogásként, hogy a Dharmakâya-nak, mivel ő egy Nirvânî vagy Jîvanmukta, nem maradhatnak vissza „maradványai” a halál után, mivel elérte azt az állapotot, amelyből további testet öltések nem lehetségesek, nincs szükséges finomabb testre vagy az egyéni Én-re, amely az egyik megszületéstől a másikig újra testet ölt, és ezért az utóbbi eltűnése logikai szükségszerűség. Erre a következő válaszunk van: Ez így van minden exoterikus célra és általános törvényként. Viszont az eset, amellyel most foglalkozunk, kivételes, és annak megvalósítása a magas szintű beavatott okkult képességei közé tartozik, aki mielőtt belépne a Nirvâna állapotába, el tudja érni, hogy a „maradványai” (amiket néha nem túl helyesen a Mâyâvi Rupa-jának neveznek),

^{41/5} Az úgynevezett Brahâmâ Loka-tól – a hetedik és legmagasabb világtól, amin túl minden arûpa, forma nélküli, tisztán szellemi – a legalsóbb világig és rovarig, vagy akár egy tárgyig, mint egy falevél, a létezés, fejlődés és újrászületés formájának örökké tartó keringése van. Egyes emberi lények olyan állapotokat vagy szférákat érnek el, ahonnan visszatérés csak egy új Kalpa-ban (Brahmâ napján) van. Vannak más állapotok vagy szférák, ahonnan visszatérés csak Brahâmâ 100 éve után van (Mahâ Kalpa, egy 311,040 milliárd évet lefedő időszak). Azt mondják, a Nirvâna olyan állapot, ahonnan nincs visszatérés. Viszont úgy tartják, hogy kivételes esetként lehetséges újra testet öltés abból az állapotból is, csak az ilyen testet öltések illúziók, mint minden más ezen a síkon, ahogyan be fogjuk mutatni.

hátra maradjon,^{41/6} akár Nirvânî-vá fog válni, akár az üdvösség egy alacsonyabb állapotában akar maradni.

Továbbá vannak esetek – ritkák, de annál azért gyakoribbak, mint az ember ezt elvárná – amik a próbatételeiket végző adeptusok önkéntes és tudatos testet öltései.^{41/7} Minden embernek van egy belső, „Magasabb Én-je”, és egy asztrális teste is. De kevesen vannak olyanok az adeptusság magasabb szintjein levőkön kívül, akik irányítani tudják az utóbbit, vagy bármely olyan princípiumot, amely élteti azt, amikor egyszer a halál lezárja rövid földi életüket. Viszont az ilyen irányítás, vagy átvitelük a halotról egy élő testre nem csak lehetséges, hanem az okkult és a kabbalista tanítások szerint gyakori eset. Az ilyen képesség szintjei természetesen nagyon változatosak. Csupán hármat említünk: E szintek közül a legalacsonyabb lehetővé teszi az adeptus számára, aki nagymértékben akadályozva volt élete során a képességeinek a tanulmányozásában és alkalmazásában, hogy a halál után egy másik testet válasszon magának, amelyben folytathatja a félbeszakított tanulmányait, noha normál esetben abban elveszíti minden emlékét az előző testet öltéséről. A következő szint megengedi neki az eddigieken túl, hogy átvigye az utolsó életének emlékeit az új testébe, míg a legmagasabb szinten alig van valamilyen korlátozás ennek a csodálatos képességnek a megtapasztalásában.

Példaként megemlítünk egy adeptust, aki az először említett képességet élvezte egyes középkori kabbalisták közül – egy jól ismert személyiséget a XV. századból, de Cusa bíborost. A karma az ezoterikus tanulmányok és a *Kabalah* iránti csodálatos odaadásának következtében arra vezette a szenvedő adeptust, hogy intellektuális gyógyulást és a papi zsarnokság kipihenését keresse meg Kopernikusz testében. *Se non e vero e ben trovato*,* és a két ember életének figyelmes tanulmányozása könnyen oda vezetheti az ilyen képességekben hívőt, hogy készségesen elfogadja az állítólagos esetet. Az olvasót, aki vonakodik az utasítására így tenni, arra kérjük, hogy forduljon a XV. századi latin nyelvű terjedelmes könyvhöz, aminek a címe *De Docta Ignorantia*, és amit de Cusa bíboros írt, amelyben Kopernikusz minden elmélete, hipotézise és elképzelése megtalálható, mint alapelgondolások a nagy csillagász felfedezéseihez.^{41/8} Ki volt ez a különlegesen művelt bíboros? Egy szegény folyami hajós fia, aki

^{41/6} Az önzés eszköze eltűnésének ténye a teljesen kifejtett jogi esetében, akiről feltételezhető, hogy elérte a Nirvâna-t a földön évekkel a testi halála előtt, vezetett ahhoz a Manu-ban megfogalmazott törvényhez, amit évezredek brahmani tekintélyei szentesítettek, hogy egy ilyen Paramâtmâ-t tökéletesen fedhetetlennek, a büntől és kötelezettségtől mentesnek kell tartani, csináljon bármit is (lásd a *Manu törvényeinek* utolsó fejezetét). Valóban, magát a kasztot is – ami a legzsarnokibb, legrendíthetetlenebb és legönkényesebb kényúr Indiában – meg lehet törni a jogi büntetlenségével, aki a kasztok felett áll. Ez fogja megadni a kulcsot a kijelentéseinkhez.

^{41/7} [Az „adeptus” szót H.P.B. nagyon tág értelemben használja, amiről gyakran úgy tűnik, hogy nem jelent többet, mint néhány típusú különleges tudás birtoklását. Itt feltehetően először egy beavatatlan tanítványt, majd pedig egy beavatottat jelent. – A.B.]

* Ha nem is igaz, jól el van találva. (Idézet Giordano Bruno: *Gli eroici furori* c. művéből) – a ford.

^{41/8} Kb. 50 évvel Kopernikusz születése előtt de Cusa a következőket írta: „Bár lehet, hogy a világ nem teljesen végtelen, senki nem jelentheti ki, hogy véges, mivel az emberi értelem nem képes semmilyen fogalmat hozzá rendelni. ... Ugyanilyen okból kifolyólag a Földünk sem lehet az Univerzum központjában, ahogyan gondolták, és ugyanígy nem lehet az állócsillagok szférája sem. ... Így ez a világ olyan, mint egy hatalmas gépezet, aminek a központja [az Istenség] mindenhol van, a külső széle pedig sehol [*machina mundi, quasi habens ubique centrum, et nullibi circumferentiam*]. ... Következésképpen, mivel a Föld nem a központban van, ezért nem lehet mozdulatlan, ... és bár sokkal kisebb, mint a Nap, az embernek nem szabad azt a következtetés levonnia mind ebből, hogy a Föld rosszabb lenne [*vilius* – hitványabb]. ... Az ember nem láthatja, vajon a lakói magasabb rendűek-e azokhoz képest, akik közelebb laknak a Naphoz, vagy más csillagokban, mivel a csillagközi teret nem lehet megfosztani a lakóktól. ... A Föld nagyon valószínűen [*fortasse*] az egyik legkisebb bolygó, mindazonáltal értelmes lények bölcsője, a legnemesebbeké, a legtökéletesebbeké.” Az ember nem tud nem egyetérteni de Cusa bíboros életrajzírójával, aki mivel nem is gyanítja az okkult igazságot és egy XIV.-XV. századi író ilyen tudományos képzettségének az okát, egyszerűen csodálkozik egy ilyen csodás előre megsejtésen. Istennek tulajdonítja ezt, és azt mondja róla, hogy páratlan volt mindenféle filozófiában, aki által sok olyan teológiai rejtélyre, ami az emberi elme számára elérhetetlen volt, és ami évszázadokra lefátyolozott és elfeledett (*velata et neglecta*) volt, ismét a fényre került. „Pascal olvashatta De Cusa munkáit, de vajon a bíboros honnan vette az elképzelése-

teljes pályafutását és a bíborosi kalapját és félelemmel vegyes tiszteletét nem annyira IV. Jenő, V. Miklós és II. Pius pápák barátságának, hanem inkább a különleges tudásának köszönhetette, ami úgy tűnt, hogy vele született, mivel sehol sem tanult egészen viszonylag késői életkoráig. De Cusa 1473-ban halt meg, különben a legjobb műveit az előtt írta, hogy arra kényszerítették, lépjen be a papi rendbe, hogy megmeneküljön az üldöztetéstől. Az adeptus azonban így sem menekült meg.

A bíboros fent idézett sokkötetes művében található egy nagyon sokatmondó mondat, amely szerzőjének hol Pascalt, hol magát Cusa-t, hol a *Zohar*-t tulajdonítják, és amely egyenesen Hermész könyveihez tartozik.

A világ egy végtelen gömb, amelynek központja mindenhol van, és amelynek a széle sehol sincs.

Ezt egyesek így változtatták meg: „A központja sehol sincs, a széle pedig mindenhol”, ami meglehetősen eretnek gondolat egy bíborostól, noha tökéletesen ortodox kabbalista nézőpontból.

Az újraszületés elméletét az okkultistáknak kell közzé tenni, majd pedig egyedi esetekre alkalmazni. Ennek a pszichikai ténynek a helyes megértése azon mennyei lények csoportjának pontos meglátásán alapul, akiket egyetemesen a hét Óseredeti Istennek vagy angyalnak – a mi Dhyan Chohan-jainknak –, a „Hét Eredeti Sugárnak” vagy Hatalomnak neveznek, akiket később a keresztény vallás a „Jelenlét Hét Angyalaként” vett át. Arûpa-k, forma nélküliek, a létezés létrájának felső fokán levők, egyre inkább anyagivá válva, ahogyan ereszkednek le a tárgyasulás és a forma skáláján, a hierarchia legsűrűbb és legtökéletlenebb végén, az emberben végezve – ez az előző tisztán szellemi csoport, amire rámutatnak nekünk az okkult tanításokban, az emberi lények forrásaként és bölcsődéjeként. Abban csírázik ki az a tudatosság, ami a legkorábbi megtestesülés a kauzális tudatosságból, az isteni létezés és élet alfájából és omegájából mindörökre. Ahogyan pedig halad lefelé a létezés minden fázisán keresztül, leereszkedik az emberen keresztül, az állaton és a növényen keresztül, és a leszállását csak az ásványban fejezi be. Ezt a kettős háromszög jeleníti meg, ami a legmisztikusabb és legtöbbet mondó minden misztikus jel közül, mert ez egy kettős jel, amely felöleli a szellemi és a fizikai tudatot és életet, az előbbi háromszög felfelé mutat, az alsó pedig lefelé, mindkettő egymásba fonódik, és mutatják a tudatosság kétszer hét módjának különböző síkjait, a létezés tizennégy szféráját, a brahmanok Loka-it.

Mostanra az olvasó talán képes világosabban megérteni az egész dolgot. Azt is látni fogja, mit értünk a „Figyelők” alatt, akik egy-egy Őrzőként vagy Kormányzóként felügyelik a Föld hét osztásának vagy régiójának mindegyikét, a régi hagyományok szerint, ahogyan van egy, hogy figyelje és irányítsa a tizennégy világ vagy Loka mindegyikét.^{41/9} Azonban nem a szóban forgók közül bármelyik, hanem az úgynevezett „Hét Lélegzet” az, amelyek felruházzák az embert a halhatatlan monádjával a ciklikus zárandoklata során.

A *Dzjan Könyvéhez* fűzött Kommentár ezt mondja:

Leszáll a régiójába először a Dicsőség Uraként, a Lángként (vagy Lélegzetként) és miután a tudatos létezésbe hívja annak a különleges régiónak a legmagasabb kiáradásait, ismét felemelkedik eredeti székhelyére, ahonnan figyel és vezeti megszámlálhatatlan sugarát (a mo-

it?” – kérdezi Moreri. Nyilvánvalóan Hermésztől és Pythagorasz munkáiból, még akkor is, ha elutasítjuk inkarnációjának és reinkarnációjának misztériumait.

^{41/9} Ez a Prajâpati-k vagy Rishi-k hierarchiájával kapcsolatos kijelentések titkos jelentése. Először hetet említenek, azután tízet, majd huszonegyet, és így tovább. Vannak „Istenek” és az emberek teremtoi – sokuk a „Létezés Urai”, ők Brahmâ „Elme-szülte Fiai”, majd pedig ők váltak halandó hősökké, és gyakran nagyon bűnös alakként vannak bemutatva. A bibliai pátriárkák okkult jelentése, a leszármazásuk és az utódaik, akik felosztják maguk között a földet, ugyanez. Valamint Jákob álmának is ugyanez a jelentése.

nádokat). Avatára-iként csak azokat választja ki, akikben megvolt a Hét Erény^{41/10} a korábbi testet öltéseik során. Ami a többit illeti, mindegyiket beárnyékolja számtalan sugara egyikével. ... Viszont még a „sugár” is az Urak Urának^{41/11} a része.

Az ember hétszeres princípiumát – akit kettősként csak ezen a sűrű földi síkon való pszichikus megtestesülés vonatkozásában lehet tekinteni – az egész ókorban ismerték, és ez megtalálható minden ősi szentírásban. Az egyiptomiak ismerték és tanították ezt, és a princípiumok általuk történő felosztása minden pontjában az árja Titkos Tanítás hasonmása. Az *Isis Unveiled*-ben ezt így ismertették:

Az egyiptomi elképzelésekben – mint ahogyan minden más filozófián alapuló hitben is – az ember nem pusztán... a lélek és a test egyesülése volt; egy háromság volt, amikor a szellemet hozzáadták. Továbbá ez a tanítás úgy mutatta be, hogy Kha-ból (testből), Khaba-ból (asztrális formából vagy árnyékból), Ka-ból (állati lélekből vagy élet-princípiumból), Ba-ból (a felső lélekből) és Akh-ból (földi értelemről) áll. Volt egy hatodik princípiumuk is, amit Sah-nak (vagy múmiának) neveztek, de ennek a feladata csak a test halála után kezdődött el.^{41/12}

A hetedik princípiumot, ami természetesen a legmagasabb, a nem-teremtett szellemet általában Osirisnek hívták, ezért minden elhunyt személy egy Osiriszá vált a halál után.

De a reinkarnáció és a karma örökké jelenlevő valóságának hajtogatásán túl – nem úgy, ahogyan a spiritisták tanítják, hanem ahogyan a világ legtöbb ősi tudománya – az okkultistáknak a ciklikus és fejlődési reinkarnációt kell tanítaniuk, azt a fajta újraszületést, ami rejtélyes és még mindig érthetetlen sokak számára, akik nem ismerik a világ történelmét, amit óvatosan megemlítettünk az *Isis Unveiled*-ben. Egy általános újraszületés minden egyén számára, a Kâma Loka és a Devachan közbeiktatásával és egy ciklikus tudatos újraszületés egy nagyszerű és isteni céllal néhányak számára. Azok a nagy egyéniségek, akik óriásokként magasodnak az emberiség történelmében, mint Sziddhartha Buddha és Jézus a szellem birodalmában, továbbá Macedóniai Nagy Sándor és Napóleon a fizikai hódítás világában csupán olyan emberi típusok visszatükrözött képei, amelyek valaha léteztek. Nem tízezer évvel ezelőtt, ahogyan óvatosan közzétettük az *Isis Unveiled*-ben, hanem évmilliók óta, a Manvantara kezdetétől számítva. Mert – a valódi Avatára-k kivételével, ahogyan fentebb elmagyaráztuk – ezek ugyanazok a sértetlen sugarak (monádok), mindegyik a megfelelő különleges Szülő-Lángjái – amiket déváknek, Dhyân Chohan-okanak, Dhyâni Buddháknak vagy éppen bolygói angyaloknak neveznek –, amelyek korszakok örökkévalóságában úgy ragyognak, mint az ősképek. A róluk alkotott képben az van, hogy néhány ember megszületik, és amikor valamilyen meghatározott, emberiségre vonatkozó cél a szem elé kerül, az utóbbiakat egy emberként kezdik el éltetni saját isteni ősképek, újra és újra létrehozzák őket azok a titokzatos Hatalmak, amelyek ellenőrzik és vezetik világunk sorsait.

Nem lehetett ennél többet mondani abban az időben, amikor az *Isis Unveiled*-et írtam, ezért az állítást arra az egyszerű megjegyzésre korlátoztam, hogy:

Nincs olyan kiemelkedő személyiség a szent vagy a világi történelem évkönyveiben, akinek az ősképet ne találhatnánk meg az elmúlt vallások és mitológiák félig kitalált, félig valóságos hagyományaiban. Ahogyan a csillag, amely mérhetetlen távolságra ragyog a fejünk felett az égbolt határtalan végtelenségében, visszatükrözi magát egy tó nyugodt vizén, ugyanígy a vízözön előtti korok embereinek képmásai visszatükrözik magukat azokban az időszakokban, amiket történelmi visszatekintéssel át tudunk ölelni.

^{41/10} „Hét Erényű” az, aki a beavatás jótéteménye nélkül olyan tisztává válik, mint bármely adeptus, saját érdemeinek egyszerű alkalmazása segítségével. Mivel ennyire szent, a teste a következő testet öltésnél a „Figyelőjének” vagy – ahogyan a keresztények mondják – őrangyalának az Avatára-jává válik.

^{41/11} A legmagasabb Dhyân Chohan-ok rangja.

^{41/12} *Idézett mű*, II. 367.

Most azonban, hogy ilyen sok publikáció jelent meg, sok mindent elmondva a tanításból, közülük számos hibás nézetet ismertetve, ez a homályos utalás kifejtethető és megmagyarázható. Ez a kijelentés nem csak a történelem kiemelkedő személyiségeire vonatkozik általánosságban, hanem a lángelmékre, korának minden jelentős emberére, aki az általános tömeg fölé emelkedik valamilyen benne levő természetellenesen kifejtett, különleges képességgel, ami az emberiség fejlődését és javát szolgálja. Minden eset egy olyan egyéniség újra testet öltése, amely előtte ugyanilyen jellegű képességekkel ment el, és így mint valamilyen hozományként hozta az új formájába azt az erős, és könnyen felébredő képességet vagy minőséget, amit teljesen kifejlődött benne az előző életében. Nagyon gyakran közönséges halandók, a természetes ember Én-jei ciklikus fejlődésük során.

Azonban a „különleges esetek” azok, amikkel most foglalkozunk. Tételezzük fel, hogy egy személyt testet öltésének ciklusa folyamán így kiválasztja különleges célokra – mivel az eszköz elegendően tiszta – a személyes Istene, monádjának a forrása (a megnyilvánulás síkján), aki így a belül-lakozójává válik. Az az Isten, a saját őstípusa vagy „Mennyei Atyja” bizonyos értelemben nem csak a képmás, amelyre ő, a szellemi ember készült, hanem a szóban forgó esetben maga a szellemi, egyéni Én. Ez az állandó, élethosszúságú teofániának az esete. Jegyezzük meg, hogy ez nem avatárizmus, ahogyan azt a brahmani filozófia érti, és az így kiválasztott ember nem is egy Jīvanmukta vagy Nirvânî, hanem ez egy teljesen kivételes eset a miszticizmus birodalmában. Az ember előző életeiben lehet, hogy adeptus volt, lehet, hogy nem volt az, mostanra egyszerűen egy különösen tiszta és szellemi egyén – vagy mindez volt az előző életében, ha az eszközt kiválasztották egy újszülött csecsemő számára. Ebben az esetben egy ilyen szent vagy bodhiszattva fizikai áthelyezése után asztrális princípiumai nem lehetnek egy természetes felbomlási folyamat tárgyai, mint bármely közönséges halandó esetében. Azok megmaradnak a mi szféránkban az emberi vonzás és elérhetőség keretein belül, és így nem csak egy Buddháról, Shankarâchârya-ról vagy Jézusról lehet azt mondani, hogy számos személyiséget éltet egy és ugyanazon idő alatt, hanem még egy magas adeptus princípiumai is éltethetik közönséges halandók külső szentélyeit.

Egy bizonyos sugár (princípium) Sanat Kumâra-ból tette élővé Pradyumna-t, Krishna fiát a nagy Mahâbhârata-i időszakban, miközben ő, Sanat Kumâra szellemi útmutatást adott Dhritarâshtra királynak. Emlékezzünk továbbá arra is, hogy Sanat Kumâra „egy örökifjú tizenhat éves”, aki a Jana Loka-ban lakozik, a szellemi állapotban a saját szférájában.

Még az úgynevezett közönséges *médiumi* életben is elég jól tisztázott dolog, hogy miközben a test cselekszik – még ha csak mechanikusan is –, vagy pihen egy adott helyen, az asztrális mása lehet, hogy attól függetlenül egy másikon jelenik meg és cselekszik, ráadásul nagyon gyakran egy távoli helyen. Ez teljesen általános jelenség a misztikus életben és történelemben, és ha megtörténik az önkívületben levőkkel, látnokokkal és mindenféle misztikusokkal, akkor miért ne történhetne meg ugyanez a dolog a létezés egy magasabb és szellemileg fejlettebb síkján? Ha elismerjük a lehetőséget az alacsonyabb pszichikus síkon, akkor miért ne tennénk egy magasabb síkon? A magasabb adeptusság eseteiben, amikor a test teljesen a belső ember uralma alatt áll, amikor a szellemi Én teljesen újraegyesült a hetedik princípiumával, akár már a személyiség élete során is, az asztrális ember vagy személyes én pedig annyira megtisztulttá válik, hogy fokozatosan beolvasztja a középső természet (buddhi vagy manasz az evilági megnyilvánulásban) valamennyi sajátságát és tulajdonságát, és a személyes én úgymond kicseréli önmagát a szellemi felső Én-nel, és attól kezdve képes egy független élet megélésére a földön. Amikor a testi halál bekövetkezik, a következő titokzatos eset gyakran megtörténik. Dharmakâya-ként, „maradványok nélküli” Nirvânî-ként, teljesen szabadon a földi adalékoktól, a szellemi Én nem tud visszatérni, hogy ismét testet öltjön a földön. Ilyen esetekben azonban megerősítést nyert, hogy még egy Dharmakâya személyes énje is megmaradhat a mi szféránkban egészben, és visszatérhet a földre testet öltetni, ha szükség van rá. Most ugyanis már nem lehet tárgya – bármely más közönséges ember asztrális maradványaihoz hasonlóan –

a fokozatos feloszlásnak a Kâma Loka-ban (a *limbus*-ban vagy a római katolikusok purgatóriumában, és a spiritiszták „Nyárországában”), nem halhat meg egy második halállal, ahogyan az ilyen felbomlást Proclus nevezte.^{41/13} Ahhoz túlságosan szentté és tisztává vált, már nem tükröződés, hanem saját természetes fény és szellemiség, hogy akár öntudatlanul szenderegjen egy alsó Nirvâna-i állapotban, akár fel kelljen oszlania, mint bármely közönséges asztrális buroknak, és eltűnjön az örökkévalóságban.

Ebben a Nirmânakâya-ként ismert állapotban [a Nirvâni „maradványokkal”] azonban még mindig tud segíteni az emberiségnek.

„Hadd szenvedjek, és viseljem mindenkinek a bűneit [öltsek testet új boldogtalanságba], de a világ meneküljön meg!” – mondja Gautama Buddha. Ez olyan felkiáltás, aminek a valódi jelentését kevésbé értik most a követői. „Ha akarom, hogy ő megvárjon, amíg eljövök, mi közöd hozzá?”^{41/14} – kérdezi az asztrális Jézus Pétertől. Az „amíg eljövök” jelentése: „amíg ismét testet öltök” egy fizikai testben. Viszont a régi, megfeszített test Krisztusa valóságként mondhatta: „Én az Atyámmal vagyok, és egy vagyok Vele”, ami nem akadályozta meg, hogy az asztrális újra formát öltjön, sem Jánost, hogy tényleg megvárja, amíg a Mestere el nem jön, és abban sem gátolta Jánost, hogy ne sikerüljön neki felismernie őt, amikor tényleg eljött, vagy hogy ellene szegüljön. Az egyházban azonban ez a megjegyzés a fizikai értelmű millenizmus vagy kiliazmus képtelen gondolatát keltette.

Azóta a „Szenvedések Embere” esetleg egynél többször is visszatért úgy, hogy a vak követői nem ismerték és fedezték fel. Azóta ezt a hatalmas „Isten Fiát” szakadatlanul és a legkegyetlenebben megfeszíti napról napra és óráról órára az ő nevében alapított egyház. A csak félig beavatott apostoloknak azonban nem sikerült megvárniuk a Mesterüket, és felismerni őt, elutasítva őt minden alkalommal, amikor csak visszatért.^{41/15}

XLII. fejezet A hét princípium

A „Buddha misztériuma” ugyanaz, mint számos más adeptusé – talán soké. Az egész nehézséget az jelenti, hogy helyesen értsük meg azt a másik misztériumot, annak a valóságosságát, ami annyira nehezen érthető és transzcendentális első látásra, az emberben levő „hét princípiumról”, a természet hét erőjének az emberben való visszatükröződéséről fizikailag és a létezés hét hierarchiájának tükröződéséről értelmileg és szellemileg. Azért, hogy az ember – anyagi, éteri és szellemi – (általánosságban vett) hármas természetét világosabban megértse, egyik vagy másik rendszernek megfelelően csoportokba osztotta azokat, de ennek a felosztásnak az alapja és a teteje mindig ugyanaz. Mivel csak három Upâdhi (alap) van az emberben, bármennyi Kosha-t (burkot) és azok megnyilvánulási formáját beléjük lehet építeni anélkül, hogy megszüntetnénk az egész összhangját. Így, miközben az ezoterikus rendszer elfogadja a hetes felosztást, a vedantista osztályozás öt Kosha-t ad meg, a Târaka Râja jóga pedig négyre egyszerűsíti – a három Upâdhi, amit a legmagasabb princípium, az Âtmâ olvaszt egybe.

^{41/13} „A halál után a lélek a légi (asztrális) testben folytatja, amíg teljesen megtisztul minden dühtől, érzéki szenvedélytől, majd *egy második halál* leveti a léti testet [amikor felemelkedik a devachan-ba], ahogyan a földi halálnál történt. Emiatt mondják a régiek, hogy van egy mennyei test, ami mindig a lélekhez kapcsolódva, ami halhatatlan, ragyogó és csillagszerű”. Természetessé válik tehát, hogy egy adeptus „légi testének” nem kell ilyen második halálon átesnie, mivel az megtisztult minden természetes tisztátalanságától, mielőtt elvált volna a fizikai testétől. A magas szintű beavatott „a feltámadás fia”, „egyenlő az angyalokkal”, és nem halhat meg többé (lásd: *Lukács*, XX. 36.)

^{41/14} *János*, XXI. 22.

^{41/15} Lásd a *Theosophist*-ban megjelent kivonatot Dosztojevszkij csodálatos regényéből, egy részletből, aminek a címe „A nagy inkvizítor”. Természetesen ez egy kitalált történet, de egy egyszerű kitalált történet Krisztusról, aki Spanyolországban tért vissza az inkvizíció virágzása idején, és akit bebörtönöztek és az inkvizítor halálra ítélt, aki attól fél, nehogy Krisztus romba döntse a jezsuiták keze munkáját.

Amit most állítottunk, természetesen felveti a kérdést: „Hogyan tud egy szellemi (vagy félig szellemi) személyiség egy háromszoros vagy akár kétszeres életet élni, tetszés szerint megváltoztatva a megfelelő 'felső Én-eket', és mégis egy örökkévaló monádnak maradni egy manvantara végtelenségében?” A válasz erre könnyű a valódi okkultista számára, miközben az avatatlan világi személy számára képtelenségnek kell tűnnie. A „hét princípium” természetesen egyetlen oszthatatlan Szellem megnyilvánulása, de csak a manvantara végén, amikor eljönnek, hogy újra egyesüljenek az Egyetlen Valóság síkján, jelenik meg az egység. A „zarándok” utazása során annak az oszthatatlan Egy Lángnak a tükröződései, az egy örökkévaló Szellem megjelenései mind rendelkeznek a cselekvés képességével a létezés megnyilvánult síkjain – az egy megnyilvánulatlan síkból való fokozatos elkülönüléseken –, nevezetesen azon a síkon, amelyhez tulajdonképpen tartozik. Mivel a Földünk biztosít minden māvāvikus körülményt, ebből következik, hogy a megtisztult egotista princípium, egy adeptus asztrális és személyes én-je – bár valójában egy szerves egészet képez a felsőbb Én-jével (az átma-val és a buddhi-val) – mindazonáltal az egyetemes könyörületesség és jóindulat céljaiból annyira elválasztja magát isteni monádjától, hogy ez az illúzió és az átmeneti létezés e síkján egy saját határozott, független, tudatos élethez vezet egy kölcsönvett, megtévesztő alakban, és így szolgál egy és ugyanazon idő alatt kettős célt: saját egyéni karmájának kimerítését és a nála kevésbé kiváltságos emberi lények millióinak megmentését a mentális vakság hatásaitól. Ha megkérdezzük: „Amikor az egy Buddha vagy Jīvanmukta Nirvāna-ba való átlépéseként leírt változás megtörténik, a testet korábban éltető eredeti tudat a továbbiakban hol lakozik – a Nirvāni-ban, vagy az utóbbi 'maradványainak' a további reinkarnációiban (a Nirmānakāya-ban)?” A válasz az, hogy a *bebörtönzött* tudat lehet „megfigyelésből és tapasztalásból származó bizonyos tudás”, ahogyan Gibbon mondja, de a *testetlen* tudat nem hatás, hanem ok. Része az egésznek, vagy inkább egy sugárnak a megnyilvánult tevékenysége fokozatos skáláján, része az egy, mindent átjáró, határtalan Lángnak, a visszatükröződéseknek, kizárólag azokból képes elkülönülni, és mint olyan, a tudat mindenütt jelenlevő, nem lehet elszigetelni, sem hozzákötni semmilyen konkrét témához, és korlátozni sem lehet. Hatásai önmagukban az anyag birodalmához tartoznak, mert a gondolat egyfajta energia, ami különböző módokon hat az anyagra, a tudat azonban önmagában – ahogyan az okkult filozófia érti és magyarázza – a bennünk levő érző szellemi princípium legmagasabb minősége, az isteni lélek (vagy buddhi) és a felsőbb Én-ünk, és nem tartozik az anyagiség síkjához. A fizikai ember halála után, ha egy beavatottról van szó, átalakul emberi minőségből magává a független princípiummá, a tudatos Én, amely magává a tudattá válik, bármilyen Én nélkül abban az értelemben, hogy az utóbbit már nem korlátozhatják és köthetik feltételekhez az érzékek, vagy akár a tér vagy az idő. Ezért képes anélkül, hogy elválasztaná magát tulajdonosától, a buddhitól, vagy elhagyná azt, ugyanakkor visszatükrözni magát az asztrális emberében, ami volt, anélkül, hogy bármi kényszerítse önmaga helyhez kötésére. Ezt jóval alacsonyabb szinten az álmainkban láthatjuk. Ugyanis ha a tudat aktivitást tud mutatni látomásaink során, miközben a test és annak fizikai agya mélyen alszik – és még azon látomások során is, amikor a tudat minden, csak nem mindenütt jelenlevő – mennyivel nagyobb erővel kell rendelkeznie, amikor teljesen megszabadult a fizikai agytól, és nincs vele több kapcsolata.

XLIII. fejezet Buddha misztériuma

Buddha misztériuma tehát ebben rejlik: Gautama-nak, a tiszta Bölcsesség egyik testet öltésének mégis tanulnia kellett emberi testében, és beavatást kellett kapnia a világ titkaiba, mint bármely más halandónak, amíg eljött a nap, amikor előjött a Himalájában található titkos rejtékből, és először kezdett Benares erdejében prédikálni. Ugyanaz, mint Jézusnál, akiről 12 és 30 éves kora között, amikor elmondta a hegyi beszédet, semmi biztosat nem lehet mondani, vagy tudni. Gautama megszeghetetlen titoktartási esküt tett a neki átadott ezoterikus tanítá-

sokkal kapcsolatban. Az emberiség tudatlansága – és ennek következtében a szenvedése – iránt érzett mérhetetlen sajnálatában bár az lett volna a kívánatos, hogy tartsa megszeghetetlennek szent fogadalmait, de nem sikerült azokat az előírt korlátokon belül tartani. Miközben felépítette ezoterikus filozófiáját (a „Szem-tanát”) az örök Igazság alapján, nem sikerült elrejtene bizonyos dogmákat, és a törvényes határokon átlépése azt eredményezte, hogy azokat a dogmákat félreértették. Buzgalmában, hogy eltegye láb alól a hamis isteneket, „A Nirvâna-ba vezető hét ösvény”-ben felfedte az arûpa (forma nélküli) világ hét fényének néhány misztériumát. Egy kis igazság gyakran rosszabb, mint semennyi igazság.

Az igazság és a valótlanosság olyan, mint az olaj és a víz: soha nem keverednek össze.

Az új tanításának, amely az ezoterikus tanítás külső, halott testét jelenítette meg annak életető lelke nélkül, végzetes hatásai voltak: soha nem értették meg helyesen, magát a tanítást pedig a déli buddhisták elutasították. Óriási emberszeretet, határtalan szeretet és irgalmasság minden teremtmény iránt – ezeken alapultak akaratlan tévedései, a karma azonban kevésbé méltányolja a szándékokat, akár jókról, akár rosszakról van szó, ha azok természetlenek maradnak. Ha a „Jó törvény”, ahogyan hirdetik, a legfennköltebb etikai kódexet és a látható Kozmoszban kinn levő dolgok párját ritkító filozófiáját eredményezné, ez befolyásolná és félrevezetné az éretlen elméket úgy, hogy elhiggyék, nincs semmi több a rendszer külső burkolata alatt, és csak annak holt betűs értelmét fogadnák el. Egyébként az új tanítás megingatott sok nagy elmét, akik korábban az ortodox brahmani vezetést követték.

Így ötven egynéhány évvel a halála után, mivel „a nagy Tanító”^{43/1} visszautasította a teljes Dharmakâya-t és Nirvâna-t, abban az örömben volt része, hogy karmikus és emberbaráti célból újraszülethetett. Számára a halál nem jelentett halált, hanem – ahogyan az „Elixir of Life” kifejezi^{43/2} –

A sötétségbe történő hirtelen alámerülést átváltoztatott egy még ragyogóbb fénné.

A halál megrázkódtatása megtört, és sok más adeptushoz hasonlóan ledobta magáról a halandó porhüvelyt, hagyta, hogy elégezzék azt, a hamvai pedig relikviaként szolgáljanak, és megkezdte bolygóközi életét a finomabb testébe öltözve. Shankara-ként, India legnagyobb vedantista tanítójaként született újra, akinek a filozófiája – amely teljességében az örökkévaló Kinyilatkoztatás, a Shruti, vagyis az őseredeti Bölcsesség-vallás alapvető axiómáin alapul, ahogyan Buddha is erre alapozott egy másik nézőpontból kiindulva – az ortodox brahmanok túl terjengősen elfedett metafizikája és Gautama filozófiája közé esett. Ezek, lehántva róluk minden lélekéltető remény exoterikus öltözékeit, a transzcendentális törekvést és jelképrendszert, hideg bölcsességükben úgy jelennek meg, mint a kristályszerű jégcsapok, az ezoterikus filozófia ősi igazságainak csontvázai.

Vajon Shankarâchârya tehát Gautama, a Buddha volt egy új személyiségi formában? Lehet, hogy az olvasó talán csak még nagyobb zavarba jön, ha azt mondják neki, hogy volt az „asztrális” Gautama Shankara testén belül, akinek a magasabb princípiuma vagy Âtman-ja mindazonáltal saját isteni ösképe – tényleg a „Fény Fia” –, Aditi menynei, elme-szülte fia volt.

Ez a tény ismét csak a személytelen egyéniségbe – amely most a monád teljes szentháromsági formájában Âtmâ-Buddhi-Manaszsként van – belekeveredett isteni ex-személyiségnek egy új (akár látható, akár tárgyiasulatlan) testbe történő titokzatos átvitelén alapul. Az első esetben ez egy Manushya-Buddha, a másodikban pedig egy Nirmânakâya. Úgy mondják, hogy Buddha a Nirvâna-ban van, noha Gautama-nak ez a még egyszer halandó eszköze – a finom teste – még mindig létezik a beavatottak között, nem is fogja elhagyni a tudatos létezés

^{43/1} Amikor „nagy Tanítót” mondunk, nem a buddhikus Én-jére gondolunk, hanem a benne levő azon princípiumra, ami a személyes vagy földi én-jének a hordozója volt.

^{43/2} *Five Years of Theosophy*, új kiadás, 3. oldal.

birodalmát mindaddig, amíg a szenvedő emberiségnek szüksége van az isteni segítségére – mindenesetre ennek a gyökérfajnak a végéig nem. Időről időre Ő, az „asztrális” Gautama összekapcsolódik valamilyen rendkívül titokzatos – számunkra teljesen érthetetlen – módon az Avatára-kkal és nagy szentekkel, és rajtuk keresztül dolgozik. Számos ilyen van megnevezve.

Így bebizonyosodott, hogy Gautama Buddha Shankarâchârya-ban született újra, tehát, ahogyan az *Esoteric Buddhism* mondja:

Shankarâchârya egyszerűen Buddha volt, minden szempontból egy új testben.^{43/3}

Miközben ez a kijelentés misztikus értelmében igaz, a megfogalmazás módja lehet, hogy félrevezető, amíg meg nem magyarázzuk. Shankara a leghatározottabban egy Buddha volt, de soha nem volt a Buddha reinkarnációja, bár Gautama „asztrális” Én-je – vagy inkább a Bodhisattva-ja – hozzákapcsolódhatott valamilyen titokzatos módon Shankarâchârya-hoz. Igen, talán az Én volt, Gautama, egy új és jobban átdolgozott ékszertartóban – Dél-India egyik brahmanjában. Az Âtman, a felső ÉN azonban, amely beárnyékolta mindkettőt, különbözött az átalakult Buddha felső ÉN-jétől, amely ekkor már a saját szférájában volt a Kozmoszban.

Shankara egy Avatára volt a fogalom teljes értelmében. Shankarâchârya, a *Védák* nagy magyarázója szerint őt egy Avatára-nak, vagyis maga Shiva – a Logosz, a természet hetedik princípiuma – testet öltésének kell tartani. A Titkos Tanításban Shri Shankarâchârya-t – halandó életének 32 évére – a Láng lakhelyének, a megnyilvánult szellemi lények legmagasabbjának, az őseredeti hét sugár egyikének tekintik.

Most pedig nézzük, mit is értünk „Bodhisattva” alatt? A Mahâyâna misztikus rendszer buddhistái azt tanítják, hogy minden BUDDHA a létezés három világában egy időben (egyetlen személyt alkotóan vagy másképpen) nyilvánítja meg magát, nevezetesen a Kâma (az érzékiség vagy vágy – az érzéki univerzum vagy a föld) világában ember alakjában, a Rûpa (forma, viszont érzékek fölött) világban Bodhisattva-ként, és a legmagasabb szellemi világban (a tiszta testetlen létezésében) Dhyâni-Buddhaként. Az utóbbi örökkévalóan kiterjed térben és időben, tehát egyik Mahâ-Kalpa-tól a másikig. A három egységbe-foglaló betetőzése az Âdi-Buddha,^{43/4} a Bölcsesség-princípium, ami az Abszolút, és ezért téren és időn kívüli. Ezek egymás közötti viszonya a következő: A Dhyâni-Buddha, amikor a világnak szüksége van egy emberi Buddhára, a Dhyâna-erőn (meditáció, mindenható önfeláldozás) keresztül „teremt” egy elme-szülte fiat – egy Bodhisattva-t –, akiknek a küldetése az, hogy emberi vagy Manushya-Buddhájának fizikai halála után folytassa a munkáját a földön a következő Buddha megjelenéséig. Ennek a tanításnak az ezoterikus jelentése világos. Egy egyszerű halandó esetében a benne levő princípiumok csupán a hét kozmikus és a hét mennyei princípium, az érzékek feletti lények többé vagy kevésbé ragyogó tükröződései. Egy Buddha esetében ezek szinte önmagukban a létező princípiumok. A Bodhisattva kicseréli magában a Kârana Sharirát, az Én-princípiumot és ennek megfelelően a többi, és ez az a mód, ahogyan az ezoterikus filozófia megmagyarázza annak a mondatnak a jelentését, hogy „a Dhyâna hatóerővel [vagy elvont meditációval] a Dhyâni-Buddha [a Buddha szelleme vagy monádja] teremt egy Bodhisattva-t”, vagyis a Manushya-Buddhán belül az asztrálisan felöltözött Én-t. Így, miközben a Buddha visszaolvad a Nirvâna-ba, ahonnan előjött, a Bodhisattva hátra marad, hogy folytassa a Buddha munkáját a földön. Tehát ez a Bodhisattva az, amely szolgáltatta Shankarâchârya, az Avatára látható testében levő alsóbb princípiumokat.

Azt mondani most, hogy Buddha, miután elérte a Nirvâna-t, visszatért onnan, hogy reinkarnálódjon egy új testben, teljes eretnokség lenne mind brahmani, mind buddhista nézőpont-

^{43/3} *Idézett mű*, 175. oldal, V. kiadás.

^{43/4} Haszontalan lenne kifogásokat emelni ezzel szemben exoterikus munkákból vett állításokkal, aminek az egyedüli célja ismertetni – bármilyen felületesen is – az ezoterikus tanításokat. Azért, mert azokat az állításokat félreviszi az az exoterikus tanítás, amely szerint Bigandet püspök és mások kimutatják, hogy a legfőbb örökkévaló Âdi-Buddha említése csak a viszonylag újkeletű írásokban található meg. Amit itt ismertettünk, azt Dus Kyi Khorlo (szanszkritul Kâla Chakra, vagy az „Idő Kereke”, vagy a létezés ideje) titkos részeiből vettük.

ból. Még a Mahâyâna exoterikus iskolában is a három „buddhikus” testről szóló tanításban^{43/5} azt mondják a Dharmakâya-ról – az ideális forma nélküli lényről – hogy ha egyszer felölti, a benne levő Buddha örökre felhagy a világ érzéki észlelésével, többé nincs és nem is lehet kapcsolata vele. Azt mondani – ahogyan az ezoterikus vagy misztikus iskola tanítja –, hogy bár Buddha a Nirvâna-ban van, hátrahagyta a Nirmânakâya-t (a Bodhisattva-t), hogy dolgozon utána, teljesen ortodox dolog, és mind az ezoterikus Mahâyâna, mind a Prasanga Mâdhyaîmika iskolák szerint az utóbbi egy anti-ezoterikus és a legracionálisabb rendszer. Ugyanis a *Kâla Chakra* magyarázata bemutatja, hogy van: (1) az Âdi-Buddha, az örökkévaló és feltétel nélküli, majd (2) jönnek a Sambhogakâya-Buddhák vagy Dhyâni-Buddhák, amelyek az (æonok) örökkévalóságától léteznek, és soha nem tűnnek el – ők úgymond a *Kauzális* Buddhák, és (3) a Manushya-Bodhisattva-k. A közöttük levő kapcsolatot az ismertetett definíció határozza meg. Âdi-Buddha Vajradhara, a Dhyâni-Buddhák pedig Vajrasattva, noha ez a kettő különböző lények a maguk megfelelő síkján. Valójában azonosak, az egy a másikon keresztül működik, ahogyan egy Dhyâni egy emberi Buddhán keresztül. Az egyik a „Végtelen Értelem”, a másik csupán a „Legfelsőbb Értelem”. Azt mondják Phra Bodhisattva-ról – aki később a földön Gautama Buddha lett:

Miután teljesített minden feltételt a tökéletes buddhaság közvetlen eléréséhez, a Szent az élő lények iránti határtalan könyörületességétől fakadóan úgy döntött, hogy *még egyszer* testet ölt az emberiség üdvéért.

A buddhisták Nirvâna-ja az ezoterikus tanítás szerint csak a Paranirvâna küszöbe, míg a brahmanoknál ez a legfőbb jó, az a végső állapot, amelyből nincs több visszatérés – legalábbis a következő Mahâ-Kalpa-ig. De még ezt az utóbbi nézetet is ellenzi néhány túlságosan ortodox és dogmatikus filozófus, akik nem fogadják el az ezoterikus tanítást. Náluk a Nirvâna a tökéletes semmi-ség, amelyben nincs semmi és senki, csak egy feltétel nélküli Minden. Ezen Elvont Princípium teljes jellegzetességének megértéséhez az embernek intuitív módon kell érzékelnie, és teljesen megértenie az „egyetlen állandó körülményt az Univerzumban”, amit a hinduk nagyon helyesen így határoznak meg:

A tökéletes öntudatlanság állapota, valójában az üres Chidâkâsham (a tudatosság területe), bármennyire is paradoxnak látszódjon az avatatlan olvasó számára.^{43/6}

Shankarâchârya-t egy Avatâra-nak tartották, ez olyan állítás, amiben az író fenntartás nélkül hisz, de más embereknek természetesen jogukban áll ezt elutasítani. Mint ilyen, egy dél-indiai újszülött brahman csecsemő testét öltötte magára, és arról a testről olyan okok miatt, amik számunkra olyan fontosak, mint amilyen rejtélyesek, azt mondják, hogy Gautama asztrológus személyiségének maradványai éltették. Ez az isteni Nem-Én Upâdhi-jának (fizikai alapjának) a nagy Bölcs éterikus, emberi Én-jét választotta magának ebben a formai világban, mint legjobban illő eszközt, amibe a Szellem leszállhat.

Shankarâchârya ezt mondja:

Parabrahman Kartâ [Purusha], mivel nincs más Adhishtâthâ,^{43/7} és Parabrahman Prakriti, mivel nincs más szubsztancia.^{43/8}

^{43/5} A három test a következő: (1) Nirmânakâya (tibetiül Pru-lpai-Ku), amelyben a Bodhisattva a hat Pâramitâ segítségével belépve a Nirvâna ösvényére, megjelenik az embereknek, hogy tanítsa őket, (2) Sambhogakâya (Dzog-pai-Ku), az üdvösségtest, amely valamennyi fizikai érzékszerv számára érzékelhetetlen, és amelyet az kap meg, aki teljesítette az erkölcsi tökéletesség három feltételét, és (3) Dharmakâya (tibetiül Chos-Ku), a nirvânikus test.

^{43/6} *Five Years od Theosophy*, „Personal and Impersonal God” című cikk, 129. oldal.

^{43/7} Adhishtâthâ a tevékeny vagy dolgozó közeg Prakriti-ben (vagyis az anyagban).

^{43/8} *Vedânta-Sûtras*, I. cikk, IV. Pâda, 23. Shl. magyarázat. Ezt a részt a Thibaut-fordítás a következőképpen adja meg (Sacred Books of the East, XXXIV) a 286. oldalon: „Az Én így a működtető ok, mert nincs más uralgó princípium, és az anyagi ok, mert nincs más szubsztancia, amiből a világ származhatna.

Nos, ami igaz a makrokozmosz szintjén, igaz a mikrokozmosz szintjén is. Ezért közel járunk az igazsághoz, ha azt mondjuk – amikor elfogadjuk egy ilyen lehetőséget –, hogy az „asztrális” Gautama, vagyis a Nirmânakâya inkább Shankarâchârya szellemének Upâdhi-ja volt, mint hogy az utóbbi az előbbi egyik újraszületése lett volna.

Amikor Shankarâchârya-nak meg kellett születnie, természetesen a megnyilvánult halandó emberben levő princípiumok mindegyikének a legtisztábbnak és a legfinomabbnak kellett lennie, ami csak a Földön létezik. Következésképpen azok a princípiumok, amik egykor Gautama-hoz kapcsolódtak, aki Shankarâchârya közvetlen nagy elődje volt, természetesen most hozzá kapcsolódtak, mivel a természet takarékosága megakadályozza hasonló princípiumok durva állapotból történő újra kifejlődését. Ne feledjük azonban, hogy a magas éteri princípiumok nem olyanok, mint az alsóbb anyagibbak, amik néha láthatók az ember számára (asztrális testekként), és azokat elkülönült vagy független Erők vagy Istenek fényének kell tekinteni, sem mint anyagi tárgyakként. Ezért az igazság bemutatásának helyes módja az lenne, ha azt mondanánk, hogy a különböző princípiumok, Gautama Buddha Bodhisattva-ja, amely nem ment át a Nirvâna-ba, újraegyesültek, hogy megalkossák Shankarâchârya középső princípiumait, a földi entitást.^{43/9}

Feltétlenül szükséges a Buddhákról szóló tanítást ezoterikusan tanulmányozni és megérteni a finom különbségeket a létezés különböző síkjai között, hogy képesek legyünk helyesen fel-fogni a fentieket. Világosabban fogalmazva, Gautama, az emberi Buddha, aki exoterikusan Amitâbha volt a Bodhisattva-ja számára, és Avalokiteshvara a Dhyâni-Buddhája számára – a hármasság, amely közvetlenül Âdi-Buddhából árad ki – ezeket „Dhyâna-ján” (meditációján) keresztül magába olvasztotta, és így egy Buddhává („megvilágosodottá”) vált. Bizonyos mértékig ugyanez vonatkozik minden emberre, mindannyiunknak megvan a maga Bodhisattva-ja – a középső princípiuma, ha a hetes csoport hármas felosztását fenntartjuk – és a Dhyâni-Buddhája, vagy Chohan-ja, a „Fiú Atyja”. Dióhéjban ez az összekötő kapcsunk a mennyei lények hierarchiájával, csak túlságosan bűnösök vagyunk ahhoz, hogy magunkba olvasszuk őket.

Hat évszázaddal később megtörtént az emberi Buddha (Gautama) átvitele egy másik reformerbe – aki ugyanolyan nemes és szeretettel teli volt, bár kevesebb esélyt kapott – a világ egy másik részén egy másik, kevésbé spirituális fajban. Rendkívül hasonlóak a későbbi vélemények a két, keleti és nyugati Megváltóval kapcsolatban. Miközben milliók tértek át a két Mester tanításaira, mindkettő ellenségei – mind közül legveszélyesebbek a szektákhoz tartozó ellenlábasok voltak – mindkettőt cafatokra tépték okkult igazságokon alapuló, rosszindulatúan eltorzított állításokra való célozgatással, és ezért kétszeresen is veszélyesek voltak. Amíg Buddháról azt mondták a brahmanok, hogy tényleg Vishnu egyik Avatâra-ja volt, de azért jött, hogy megkísértse a brahmanokat a hitükben, és ezért az Isten gonosz aspektusa volt, addig Jézusról azt állították a bardesanius gnosztikusok és mások, hogy ő volt Nebu, a hamis Messiás, a régi ortodox vallás elpusztítója. „Ő a nazarusok új szektájának megalapítója” – mondták más szekták tagjai. A héberben a „Naba” szó jelentése „sugalmazottan beszélni”, (נבא, és נבו Nebo, a Bölcsesség istene). Nebo ugyanakkor Merkúr is, aki Buddha a bolygók hindu névjelében. Ezt pedig az a tény is mutatja, hogy a talmudisták úgy tartják, hogy Jézust

^{43/9} A *Five Years of Theosophy* („Shâkya Muni's Place in History” című cikk, 234. oldal, lábjegyzet) azt állítja, hogy egy napon, amikor az Úr a Sattapanni-barlangban (Saptaparna) ült, egy Saptaparna (hét levelű) növényhez hasonlította az embert.

„Kolduló szerzetesek – mondta –, hét Buddha van minden Buddhában, és *hat* Bhikshu, de csak egy Buddha van minden kolduló szerzetesben. Micsoda a *hét*? A teljes tudás hét ága. Micsoda a *hat*? Az érzékelés hat szerve. Micsoda az öt? Az illuzív létezés öt eleme. És az Egy, ami tíz is? Ez a valódi Buddha, aki kifejleszti magában a szentség tíz formáját, és alárendeli valamennyit az Egynek.” Ez azt jelenti, hogy a Buddhában levő minden princípium a legmagasabb szintű volt, ami ezen a földön kifejleszthető, míg más emberek esetében, akik elérik a Nirvâna-t, ez nincs szükségszerűen így. Még pusztán emberi (Manushya) Buddhaként is Gautama mintául szolgált minden ember számára. Az arhatjai esetében ez nem volt szükségszerűen így.

Merkúr szelleme (vagy uralkodója) sugalmazta, akit Sir William Jones Gautama Buddhával tévesztett össze. Van sok más furcsa hasonlósági pont Gautama és Jézus között, amiket itt nem lehet részletezni.^{43/10}

Ha mindkét beavatott, ismerve annak a veszélyét, hogy a tudatlan tömegeket ellássák a végső tudás által biztosított erővel, a szentély legbelsőbb sarkát mélységes sötétségben hagyták, az emberi természet ismeretében ki tehet szemrehányást ezért bármelyiküknek? Viszont bár Gautama megfontoltságtól ösztönözve a titkos tudás ezoterikus és legveszélyesebb részét kimondatlanul hagyta, és 80 éves öregkorig élt – az ezoterikus tanítás százát mond – és abban a bizonyosságban halt meg, hogy annak alapvető igazságait megtanította, és elvetette a magokat a világ egyharmadának az áttérítéséhez, mégis, talán többet tárt fel, mint ami szigorúan jó lett volna a tömegek számára. Viszont Jézus, aki a tanítványainak a tudást ígérte, amely felruházza az embert sokkal nagyobb „csodák” tevésének képességével, mint amiket ő valaha is tett, úgy halt meg, hogy csak néhány hívő tanítványt hagyott hátra, olyan embereket, akik félúton voltak a tudáshoz. Nekik ezért meg kellett küzdeniük egy olyan világgal, amelyhez csak azzal tudtak hozzájárulni, amit maguk is félig tudtak, és nem többel. Későbbi korokban mindkettőnek az exoterikus követői eltorzították a kiadott igazságokat, gyakran felismerhetetlenül. Ami a Nyugati Mester követőit illeti, ennek bizonyítékát abban a tagadhatatlan tényben láthatjuk, hogy egyikük sem képes most a beígért „csodákat” végrehajtani. Választaniuk kell: vagy ők azok, akik tévelyegnek, vagy a Mesterük az, akit meg kell vádolniuk egy üres ígérettel, alaptalan hengeccsel.^{43/11} Miért van ekkora különbség kettejük sorsában? Az okkultista számára a karma vagy a sors egyenlőtlen jóindulatának rejtvényét a Titkos Tanítás fejti meg.

„Nem törvényes” ilyen dolgokról nyilvánosan beszélni, ahogyan Szt. Pál megmondja nekünk. Csak egy további magyarázatot adhatunk még ezzel a témával kapcsolatban. Néhány oldallal korábban azt mondtuk, hogy egy adeptus, aki feláldozza magát, hogy éljen, és feladja a teljes Nirvâna-t, bár soha nem veszítheti el a korábbi életei során megszerzett tudást, de soha nem emelkedhet magasabbra az ilyen kölcsön vett testekben. Miért? Mert egyszerűen egy még magasabb szférából származó „Fény Fiának” az eszközévé válik, akinek – mivel Arûpa – nincs saját személyes asztrális teste, ami illene ehhez a világhoz. Az ilyen „Fény Fiai” vagy Dhyâni-Buddhák előző manvantara-k Dharmakâya-i, akik testet öltéseik ciklusait hétköznapi értelemben lezárták, és akik, mivel karma nélküliek, hosszú ideje levetették egyéni Rûpa-ikat, és az első princípiummal azonosnak tekinthetők váltak. Ezért van szükség egy önfeláldozó Nirmânakâya-ra, aki kész szenvedni az új test helytelen cselekedeteiért és tévedéseikért földi zarándokútján minden jövendő jutalom nélkül a fejlődés és újrászületés síkján, mivel számára nincsenek újrászületek a mindennapi értelemben véve. A felsőbb ÉN vagy az isteni monád ilyen esetben nem tapad hozzá az alsóbb Én-hez, a kapcsolódásuk csak átmeneti, és a legtöbb esetben a karma rendelkezésén keresztül működik. Ez egy valódi, igazi áldozat, amelynek a magyarázata csak a Gñâna (okkult tudás) legmagasabb beavatásához tartozik. Szorosan összekapcsolódik a szellem kibontakozásán és az anyag visszahúzódásán keresztül a megnyilvánult világok létrehozásakor történt őseredeti és hatalmas áldozattal, a szelleminek az anyagiban való fokozatos megfojtásával és halálával. A mag, „amit te vetsz, nem elevenedik

^{43/10} Lásd: *Isis Unveiled*, II. 132.

^{43/11} „Mielőtt az ember Buddhává válik, előtte Bodhisattva-nak kell lennie, mielőtt Bodhisattvává fejlődik, előtte egy Dhyâni-Buddhának kell lennie. ... A bodhisattvaság a mód és az út az Atyjához, onnan pedig az Egy Legfőbb Lényeghez” (*Descent of Buddhas*, 17. oldal, Âryâsanga-tól) „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki nem juthat el az Atyához, csak rajtam keresztül” (*János*, XIV. 6.) Az „út” nem a cél. Az egész *Újszövetségben* sehol nem találunk olyat, hogy Jézus Istennek, vagy többnek nevezné magát, mint „Isten fia”, az „Atya” fia, ami mindenkire igaz összefoglalóan. Pál soha nem azt mondta (I. *Tim.* III. 10.), hogy „Isten megnyilvánult a testben”, hanem hogy „Ő, aki megnyilvánult a testben” (Javított kiadás). Miközben a köznép a buddhisták között – különösen a burmaiak esetében – úgy tekint Jézusra, mint Devadatta egyik testet öltésére, egy rokon, aki szembe helyezkedett Buddha tanításaival, az ezoterikus filozófia tanulmányozója a Názáreti Bölcsben egy Boshisattva-t lát, magát Buddha szellemét hordozva magában.

meg, hanemha megrothad”.^{43/12} Ezért a *Rig Véda* Purusha Sūkta-jában^{43/13} minden további vallás forrását és kútfejét – allegorikusan azt mondják, hogy „az ezerfejű Purusha-t” – lenyalkzták a világ alapításakor, és hogy a maradványaiból emelkedhet ki az Univerzum. Ez sem több, sem kevesebb, mint a később sor formájú jelképrendszer, az áldozati bárány megalapítása – valóban a mag – a különböző vallásokban, beleértve a kereszténységet is. Ugyanis ez játék a szavakkal: „Aja” (Purusha), a „nem született” vagy örökkévaló Szellem a szanszkritban jelent „bárányt” is. A Szellem eltűnik – metaforásan meghal –, minél jobban belekeveredik az anyagba, és ez a „nem született” vagy a „bárány” áldozata.

Az, amiért Buddha azt választotta, hogy meghozza ezt az áldozatot, csak azok számára lesz világos, akik földi életének részletes ismeretében összekapcsolják azt a karma törvényeinek teljes megértésével. Az ilyen esetek azonban a legkivételesebbek közé tartoznak.

Ahogy a hagyomány tartja, a brahmanok súlyos bünt követtek el azzal, hogy üldözték Gautama Buddhát és a tanításait, ahelyett, hogy összeolvasztották és összhangba hozták volna azokat a tiszta védikus brahmanizmus tanításaival, ahogyan később ezt Shankarâchârya megtette. Gautama soha nem fordult a *Védák* ellen, csak az előítéletes értelmezések exoterikus elterjedése ellen. A Shruti – az isteni szóbeli kinyilatkoztatás, aminek az eredménye a *Véda* volt – örök. Eljutott Gautama Sziddhartha füléhez, ahogyan azoknak a Rishi-knek a füléhez is, akik leírták azt. Elfogadta a kinyilatkoztatást, viszont elutasította a brahmani gondolatok és képzelődések későbbi túlbujánzását, és kialakította saját tanításait az elpusztíthatatlan igazság ugyanazon alapjára építve. Amint nyugati követője esetében is, Gautama, a „Könyörület”, a „Tiszta”, az „Igazságos” volt a történelem adeptusainak keleti hierarchiájában, ha nem az első az isteni halhatatlanok világtörténelmében, akit az a nemes érzelmek mozgatója, ami a teljes emberiséget egyetlen ölelésbe zárja, a legkisebb különbséget sem téve fajok, születések vagy kasztok között. Ő volt az, aki először meghirdette ezt a nagyszerű és nemes alapelveket, és az is ő volt, aki ezt először alkalmazni kezdte. A szegények és szidalmazottak, a kiközösítettek és szerencsétlenek kedvéért, akiket meghívott a király ünnepi asztalához, kirekesztette azokat, akik addig egyedül ültek döllyfős elkülönültségben és önzőségben, azt hívén, hogy bemocskolná őket a vidék kitagadottjainak pusztája árnyéka is – és ezek a nem-spirituális brahmanok fordultak ellene a kedvezménye miatt. Az ilyesmi miatt azóta sem bocsátottak meg soha a hercegi koldusnak, egy király fiának, aki elfeledve a rangját és társadalmi helyzetét szélesre tárta a tiltott szentély ajtóit a páriák és az alacsony helyzetű emberek előtt, és így részesítette előnybe a személyes érdemet az öröklődő ranggal vagy szerencséjével szemben. A bűn az övék volt, az ok azonban ő maga volt, ezért a „Könyörület és Áldott” nem tudott teljesen kilépni ebből az illúziók világából, és okokat teremtett anélkül, hogy levelezkelte volna mindenki bűnét – tehát ezeket a brahmanokét is. Ha az „ember által megszorított ember” biztonságos menedéket talált a Tathâgata-nál, akkor „az embert megszorító ember” szintén az ő osztályrésze volt az önfeláldozásában, a mindent átölelő és megbocsájtó szeretetében. Azt állítják, hogy vezekelni vágyott ellenségeinek bűnéért. Akkor ez csak azt jelenti, hogy egy teljes Dharmakâya-vá, egy „maradványok nélküli” Jîvanmukta-vá akart válni.

Shankarâchârya életének lezárásával szemtől szembe kerülünk egy új misztériummal. Shankarâchârya visszavonul egy barlangba a Himalájában, megtiltva minden tanítványának, hogy kövesse, és örökre eltűnik az avatatlanok szeme elől. Vajon meghalt? A hagyomány és a népszerű hit tagadóan válaszol, és néhány helyi guru, ha nem is erősíti meg határozottan a híresztelést, nem is tagadja azt. Az igazságot annak titokzatos részleteivel együtt, ahogyan a Titkos Tanításban szerepel, csak ők ismerik, azt teljességében csak a nagy dravida guru közvetlen követőinek lehet kiadni, és egyedül rájuk tartozik, hogy annyit tárjanak fel belőle, amennyit megfelelőnek tartanak. Még mindig azt tartják, hogy ez az Adeptusok Adeptusa a mai

^{43/12} I. Korinthus. XV. 36.

^{43/13} *Idézett mű*, X. Mandala, 90. himnusz.

napig él szellemi lényiségében egy misztikus, láthatatlan, viszont hatalmas erejű jelenlétként a Shamballa Testvérisége között, túl, messze túl a Himalája havas csúcsain.

XLIV. fejezet Buddha „reinkarnációi”

A Kommentárokból levő, „Dezhin Shegpa-ról”^{44/1} (Tathâgata-ról) szóló fejezet minden része a nagy filozófus életének egy-egy évét képviseli, a nyilvános és a magán tanító kettős aspektusában, a kettőt szembeállítva és hozzájuk magyarázatot fűzve. Bemutatja, amint a Bölcs eléri a buddhaságot tanulmányozás, meditáció és beavatások hosszú során keresztül, ahogyan azt bármely más adeptusnak is tennie kell, a fáradságos, „tökéletesség ösvényéhez” vezető létra egyetlen fokát sem kihagyva. A Bodhisattva Buddhává és Nirvânî-vá személyes erőfeszítés és érdem alapján vált, miután át kellett mennie minden más neofita valamennyi megpróbáltatásán – nem pedig isteni születése jogán, ahogyan egyesek gondolják. Pusztán csak a Nirvâna elérése volt az, miközben a még testben élt a földön, ami a korábbi megszületéseiben magasan a „Dzyan (tudás, bölcsesség) ösvényén” töltött idejének volt köszönhető. A mentális vagy értelmi képességek és az elvont tudás követik a beavatottat az új megszületésébe, de újra meg kell szereznie a jelenségek körébe tartozó képességeket, áthaladva minden egymás követő szinten. Meg kell szereznie a Rinchen-na-dun-t („a hét becses képességet”)^{44/2} egyiket a másik után. A meditáció időszakában nem szabad megengednie, hogy a fizikai síkon levő világi jelenség belépjen az elméjébe, vagy átjárja a gondolatait. A Zhine-lhagthong (szanszkritul: Vipashya, a vallásos elvont meditáció) ki fogja fejleszteni benne tőle függetlenül a legcsodálatosabb képességeket. Ha egyszer megszerzi a kontempláció vagy Sam-tan (szanszkritul: Dhyâna) négy szintjét, minden könnyűvé válik. Ugyanis, ha egyszer az ember teljesen megszabadult az egyénieskedés gondolatától, és Én-jét összeolvasztja az Egyetemes Én-nel, akkor úgymond a fémoszloppá válik, amelynek a mágnesvasércben (Âdi Buddha vagy Anima Mundi) benne rejlő tulajdonságok átadódnak, a benne eddig szunnyadó képességek felébrednek, a természetben láthatatlan rejtélyek feltáruulnak, és egy Thonglam-pa-vá (bölcsésé) válva egy Dhyâni-Buddhává válik. A Lokottaradharma (az okok legfelsőbb világa) minden Zung-ja (Dhârânî, egy misztikus szó vagy mantra) ismertté válik számára.

Így a testi halála után, húsz évvel később Tathâgata a hatalmas szeretetében és „sajnálkozó könyörületességében” a tévelygő és tudatlan emberiségért, visszautasította a Paranirvâna-t^{44/3} azért, hogy folytathassa az emberiség segítségét.

A Kommentár ezt mondja:

Miután elérte a lélekvándorlásból való Megszabadulás Ösvényét [Thar-lam], az ember többé nem tud végrehajtani Tulpa-t,^{44/4} mert a Paranirvânî-vá válás a Hétszeres Ku-Sum^{44/5}

^{44/1} Szó szerint: „Az, aki elődeinek útján [vagy ösvényén] jár [vagy azt követi]”.

^{44/2} Schmidt a *Slanong Seetsen* 471. oldalán, valamint Schlagintweit a *Buddhism in Tibet* 53. oldalán ezeket a becses képességeket *szó szerint* fogadják el, és így sorolják fel: „a kerék, a drágakő, a királyi hitvestárs, a legjobb kincstáros, a legjobb ló, az elefánt és a legjobb vezető”. Ez után az ember kevéssé csodálkozik, ha „egy Dhyâni-Buddhin és egy Dhyâni-Bodhisattvan kívül” minden emberi Buddha el van látva „egy női társsal, egy Shakti-val” – amikor a „Shakti” valójában a lélekerő, az Isten, valamint az adeptus pszichikus energiája. A „királyi hitvestárs”, a „hét becses képesség” közül a harmadik nagy valószínűséggel a tudós orientalistákat kacagtató tévedésbe vezette.

^{44/3} Egy Bodhisattva el tudja érni a Nirvâna-t, és ott élni, ahogyan Buddha tette, és a halála után vagy visszautasíthatja a tárgyasult új testet öltést, vagy elfogadhatja azt tetszése szerint, az emberiség üdvéért, amelyet különböző módokon taníthat, miközben ő ott marad a devachan-i régiókban a földünk vonzáskörén belül. Viszont ha egyszer eléri a Paranirvâna-t, vagyis a „maradványok nélküli Nirvâna-t” – a legmagasabb Dharmakâya állapotot, amelyben a maradványok teljesen kívül kerülnek minden földi állapoton – akkor többet nem fog visszatérni egy új manvantara kezdetéig, mivel átlép a születések ciklusán.

^{44/4} A tulpa egy adeptus önkéntes inkarnációja egy élő testbe, legyen az felnőtt, gyerek vagy újszülött.

ciklusának lezárását jelenti. Kölcsön vett Dorjesempa-ját [Vajrasattva] belekeverte az Egyetemesbe, és eggyé vált azzal.

Vajradhara, vagy Vajrasattva (tibetiül: Dorjechang és Dorjedzin, vagy Dorjosampa) minden Dhyân Chohan vagy Dhyâni Buddha uralkodója vagy elnöke, a legmagasabb, a Legfőbb Buddha. Személyes, viszont soha nem nyilvánult meg tárgyasulva, a „Legfőbb Hódító”, „minden misztériumok Ura”, a „kezdet vagy vég nélküli Egy” – röviden, a buddhizmus Logosza. Mert ami Vajrasattva-t illeti, ő egyszerűen a Dhyâni Buddhák vagy Dhyân Chohan-ok Tsovo-ja (vezetője), és a Legfőbb Értelm a Második Világban, míg Vajradhara (Dorjechang) minden, amit fentebb felsoroltunk. „Ez a kettő egy, és mégis kettő”, és felettük van „Chang, a Legfőbb Megnyilvánulatlan és Egyetemes Bölcsesség, amelynek nincs neve”. Ami a kettő az egybent illeti, Ő (Ők) az Erő, a Hatalom, amely legyőzte és leigázta a Gonoszt kezdettől fogva, és megengedte neki, hogy uralkodjon a földön, de csak az önkéntesen elfogadók fölött, és ne legyen hatalma azok fölött, akik megvetik és gyűlölök őt. Ezoterikusan az analógiát könnyen meg lehet érteni, exoterikusan Vajradhara (Vajrasattva) az Isten, akinek minden gonosz szellem esküt tett, hogy nem fogja megakadályozni a (buddhista) Jó Törvény terjesztését, és aki előtt minden démon reszket. Ezért azt mondjuk, ez a kettős személyiségre ugyanazt a szerepet osztották a kanonizált és dogmatikus tibeti buddhizmusban, mint Jehovah-ra és Mikael arkangyalra, a zsidó kabbalisták Metatronjára. Ez könnyen bebizonyítható. Mikael „Isten arcának angyala”, vagyis az, aki a Mesterét képviseli. „Az én orczám menjen-é veletek” az izraeliták elé – mondja Isten Mózesnek (*Mózes II. Könyve*, XXXIII. 14.). „Az orczájának angyala” (*Ézsaiás*, LXIII. 9.), stb. A római katolikusok Krisztust Mikaellal azonosítják, aki misztikusan a szellemi fátyla vagy „orcája” is. Pontosan ugyanez Vajradhara vagy Vajrasattva helyzete az északi buddhizmusban. Ugyanis az utóbbi a Magasabb Én-jében Vajradhara-ként (Dorjechang-ként) soha nem nyilvánul meg, kivéve a hét Dhyân Chohan-t, az őseredeti Építőket. Ezoterikusan ez a „Hét” közös Szelleme, azok hetedik princípiuma, vagy Átman-ja. Exoterikusan akármennyi mesét találhatunk a *Kâla Chakra*-ban, a Kanjur Gyut [vagy (D)gyu] részének legfontosabb művében, a [(D)gyu] misztikus tudás részében. Dorejchang (bölcesség) Vajradhara-ról azt mondják, hogy a második Arûpa világban él, ami összeköti őt Metatronnal, a tiszta Szellem első világában, a kabbalisták briatikus világában, akik ezt az angyalt El-Shaddai-nak, a Mindenhatónak és a Hatalmasnak nevezik. Metatron a görög *ἄγγελος* (Hírhozó), vagy a Nagy Tanító. Mikael harcol a Sátánnal vagy a sárkánnyal, és legyőzi őt és angyalait. Vajrasattva, aki egy Vajrapâni-val, aki a gonosz szellemek leigázója, legyőzi Râhu-t, a Nagy Sárkányt, aki mindig megpróbálja felfalni a Napot és a Holdat (fogyatkozásokkor). A „Mennyei háború” a keresztény legendában azon alapul, hogy a rossz angyalok felfedezték a jók (Enoch) titkait (a mágikus bölcsességet) és az „Élet Fája” rejtélyét. Olvassa el egyszerűen bárki a hindu és a buddhista panteonokban található exoterikus leírásokat – az utóbbi változatot az előbbiből vették –, és azt fogja találni, hogy mindkettő a Titkos Tanításból származó eredeti, ősrégi allegórián nyugszik. A (hindu és buddhista) exoterikus szövegekben az istenek kiköpülik az óceánt, hogy kivonják belőle az élet vizét – Amrita-t – vagy a tudás elixírjét. Mindkettőben a sárkány ellopja ennek egy részét, és száműzi a mennyekből Vishnu vagy Vajradhara, vagyis az istenek vezetője, bármi is legyen a neve. Ugyanezt találjuk *Enoch Könyvében*, és ez jelenik meg költői formában Szt. János *Jelenések Könyvében*. Mostanra pedig az allegória minden képzeletszülte díszítményével dogmává változott!

Ahogy később említést fogunk tenni róla, a tibeti lámakolostorok sok titkos és félig titkos kötetet tartalmaznak, amelyek részletezik a nagy bölcsek életét. A bennük levő állítások közül sok szándékosan össze van keverve, másoknál pedig az olvasó összezavarodik, hacsak nem kap egy vezérfonalat, mert egyetlen névvel több személyt fednek le, akik a tanításnak

^{44/5} Ku-sum a Nirvâna állapotának háromszoros formája és az annak megfelelő időszak a „Nem-létezés” ciklusában. A hetes szám itt hétszeres rendszerünk hét körére utal.

ugyanazt az irányvonalát követik. Így van az „élő Buddhák” sorozata, és a „Buddha” név tanítóról tanítóra száll. Schlagintweit ezt írja:

Minden emberi Budhhához tartozik egy Dhyâni-Buddha és egy Dhyâni-Bodhisattva, és az előbbieket korlátlan száma magába foglalja az utóbbiak korlátlan számát is.^{44/6}

[De ha ez így van – és a név exoterikus és félig exoterikus használata igazolja ezt az állítást –, akkor az olvasónak a saját intuíciójára kell támaszkodnia, hogy megkülönböztesse az emberi Buddhákat és a Dhyâni-Budhákat, és nem használhatja mindazt az ötödik faj nagy BUDDHÁJÁRA, amit „a Buddhára” írnak a könyvekben, ahol – mint már mondtuk – a félrevezetések folytonosan felbukkannak.

E könyvek egyikében néhány furcsa és homályos kijelentés hangzik el, amelyeket az a korábbiakhoz hasonlóan saját felelősségére közöl, mivel néhánynak lehet rejtett jelentése a felszíni jelentésükben félrevezető szavak mögött.]^{44/7}

Azt állítják, hogy 33 éves korában Shankarâchârya-nak elege lett a halandó testéből, „levetette azt” a barlangban, ahová beköltözött, és hogy a Bodhisattva, aki alsóbb személyiségeként szolgált, felszabadult

Egy olyan rátett bűn terhével, amit el sem követett.

Ugyanakkor hozzátesszik:

Bármely életkorban is teszi le az ember külső testét szabad akaratából, ugyanabban a korban akarata ellenére erőszakos halállal fog meghalni a következő újraszületésében.

Nos, a karmának nem lehetett hatalma „Mahâ Shankara” (ahogyan Shankara-t nevezik a titkos művében) felett, mivel Avatára-ként nem volt saját Én-je, csak egy Bohisattva-ja, egy szándékos, önfeláldozó áldozata. Az utóbbinak sem volt semmilyen felelőssége a tettéért, akár bűnös volt az, akár másmilyen. Ezért nem látjuk ennek az értelmét, mivel a karma nem tud igazságtalanul cselekedni. Van valamilyen szörnyű rejtély ebben az egész történetben, olyasmiről, amit egy avatatlan értelem soha nem tud megfejtetni. Mégis, felvetődik a természetes kérdés: „Akkor kit büntetett meg a karma?” – és ez megválaszolásra vár.

Azt mondják, egy néhány évszázaddal későbbi Buddha megpróbált ismét testet öltetni ****-ban, majd ismét, 50 évvel az adeptusának halálát követően egy olyan emberben, akinek a nevét Tiani-Tsang-nak^{44/8} adják meg. Nem kapunk részleteket, további információt vagy magyarázatot. Egyszerűen kijelentik, hogy az utolsó Buddhának a karmája maradványát kellett ledolgoznia, ami elől egyetlen isten sem menekülhet el, rákényszerülve, hogy még mélyebbre ásson bizonyos, általa csak félig felfedett – ezáltal félreértelmezett – misztériumokba. A szöveg így hangzik, amikor lefordítjuk:^{44/9}

52 évvel korábban Shramana Gautama-ként, Zastang király fiaként született meg, majd visszavonulása után hamarosan, 57 év múlva Mahâ Shankara-ként, aki beleunt a külső formájába. Ez a szándékos cselekedet felkeltette és odavonzotta karma királyt, aki *** új formáját 33 évesen megölte,^{44/10} abban az életkorban, amikor levetette a testét. [Bármilyen életkorban is dobja el

^{44/6} Buddhism in Tibet, 52. oldal. Egy név ugyanilyen általános használata megtalálható a hinduknál is Shankarâchârya esetében, hogy csak egy példát vegyünk. Minden követője felvette a nevét, de azok nem az ő reinkarnációi. Ugyanígy van a „Buddhával” is.

^{44/7} [A zárójelben levő szavakat azért írtuk be, hogy bevezessék a következő kijelentéseket, amelyek így leírva zavarosak és ellentmondásosak, és amelyeket H.P.B. valószínűleg arra szánt, hogy némiképp fényt vessen rájuk, ahogyan kétszer vagy háromszor különböző mondatokkal vannak leírva. A kézirat különösen zavaros, és minden, amit H.P.B. mondott, itt van összeállítva. A fenti kiegészítést azért tettük zárójelbe, hogy meg lehessen különböztetni az ő írásától. – Annie Besant]

^{44/8} Suddhodana király.

^{44/9} Számos nevet egyszerűen csak csillagokkal jelöltünk.

^{44/10} Shankarâchârya szintén 32 éves korában halt meg, vagyis inkább eltűnt a tanítványai szeme elől, ahogyan a legenda tartja.

valaki szándékosan a külső formáját, a következő testet öltésében ugyanabban az életkorban fog meghalni *akarata ellenére* – Kommentár.] A következőben (testében) 32 év néhány hónaposan halt meg, majd az azt követően 80 évesen – ez Mâyâ, mert valójában 100 évesen. A Bodhisattva Tiani-Tsang-ot^{44/11} választotta, majd ismét a Sugata Tsong-Kha-Pa-vá vált, aki így Dezhin-Shegpa-vá vált [Tahhagata – „az, aki követi elődei útját és módszerét”]. Az Áldott jót tehetett a generációjának ***-ként, de az utókornak nem, és így Tiani-Tsang-ként testet öltött, de csak a „*maradványok*” [az előző karmájának maradványai – ahogyan értjük] számára. A Hét Út és a Négy Igazság ismét elrejtésre került. A Könyörületes azóta a figyelmét és atyai figyelmét a Bodyul szívére, az igazság magvainak csemetekertjére korlátozta. Az áldott „*maradványok*” azóta elhomályosultak és megpihentek emberi Bodhisattvák szent testeiben.

Több információt nem kaptunk, főleg nem található semmilyen részletezés vagy magyarázat a titkos kötetekben. Minden homályos és rejtélyes benne, mert nyilvánvalóan csak azok számára írták, akik már tanítást kaptak. Számos tűzpiros csillag található a nevek helyén, és a néhány ismertetett eset hirtelen félbeszakad. A rejtvény kulcsa rámarad a tanítvány intuíciójára, hacsak Gautama Buddha „közvetlen követői” – „azok, akiket a következő ciklusra az ő egyházának meg kell tagadnia” – és Shankarâchârya-e nem kedveskednek néhány további közlésével.

Az utolsó fejezet egyfajta összegzést ad a hetven fejezetről – amik Buddha életének 73 évét fedik le^{44/12} – amiből az utolsó bekezdés a következőképpen foglalható össze:

Kiemelkedve a --- -ból, a három titok [Sang-Sum] legkiválóbb székhelyéből. a páratlan kegyelem Mestere, miután végrehajtotta minden remetésen a --- rítusát, és miután azok mindegyikét levágta,^{44/13} Hlun-Chub^{44/14} [képességén] keresztül ismerte fel, mi a következő kötelessége. A Legkiválóbb meditált, és megkérdezte magától, vajon ez segíteni fog-e [az eljövendő] generációknak. Amire szükségük volt, az Mâyâ látványa egy illúzió-testben. Melyik? ... A fájdalom és szomorúságok nagy legyőzője felkelt, és elindult vissza a születési helyére. Ott Sugata-t csak néhányan üdvözölték, mert nem ismerték fel Shramana Gautama-t. „Shâkya [a Hatalmas] a Nirvâna-ban van. ... Megkapta a tudományt a Shuddha-khoz [Shûdra]” – mondták Damze Yul-ról [a brahmanok országa, India]. ... Ezért volt sajnálatosan az, hogy a Dicsőségesnek vissza kellett vonulnia --- -ba, majd [karmikusan] megjelennie Mahâ Shankara-ként, és száanalomból --- -ként, majd ismét --- -ként, utána pedig újra, Tsong-Kha-pa-ként. ... Mert annak, aki a megaláztatást választja, le kell mennie, aki pedig *nem szeret*, megengedi a karmának, hogy felemelje őt.^{44/15}

^{44/11} Vajon „Tiani-Tsang” Tyanai Apolloniust jelenti? Ez tisztán csak feltevés. Egyesek úgy gondolják, hogy annak az adeptusnak az élete egybevágni látszik a feltételezéssel, mások pedig ellene vannak.

^{44/12} Az ezoterikus tanítás szerint Buddha valójában száz évig élt, bár miután a Nirvâna-t 80. évében elérte, az élők világa számára halottnak tekintették. Lásd a *Five Years of Theosophy*-ban a „Shâkyamnuni helye a történelemben” című cikket.

^{44/13} Ez egy *titkos* rítus, ami magas szintű beavatáshoz tartozik, és ugyanaz a jelentősége, mint annak, amire Alexandriai Kelemen hivatkozik, amikor beszél az „egymás felismerésének a jeléről, ami olyan közös bennünk, mint Krisztus levágása. (Strom. 13.). Schlagintweit azon tűnődik, mi lehet ez. „Egy remete tipikus ábrázolása – mondja – mindig egy hosszú, nyíratlan hajú és szakállú ember. ... Egy nagyon gyakran választott rítus – bár nem tudom megmondani, milyen okból – a Chod rítusa („vágni” vagy „elpusztítani”) aminek a jelentése az, amit a lámák nagyon szeretnének mélységes titokban tartani”. (*Buddhism in Tibet*, 163. oldal.)

^{44/14} Hlun-Chub a jövődőlő szellem az emberben, a látóság legmagasabb foka.

^{44/15} Ennek a mondatnak a titkos jelentése az, hogy a karma ugyanúgy hatalmat gyakorol az adeptus fölött, mint bármely más ember fölött. Az „istenek” ugyanolyan kevésbé menekülhetnek előle, mint az egyszerű halandók. Az adeptus, miután elérte az Ösvényt, és elnyerte a Dharmakâya-ját – a Nirvâna-t, ahonnan nincs visszatérés az új nagy Kalpa-ig –, szereti kihasználni a jogát, hogy egy olyan állapotot válasszon, ami alacsonyabb rendű annál, ami hozzá tartozik, de ami szabadságává teszi, hogy akkor térjen vissza, amikor tanácsosnak gondolja, és bármilyen, általa választott személyiségben. Fel kell készülnie, hogy megragadjon minden esélyt a bukásra és – lehetséges, hogy – egy alsóbb állapotra, mint ami a terhe volt – kétségtelenül –, mivel ez egy okkult törvény. A karma a tökéletes pártatlanság, és tévedhetetlen a választásaiban. Az, aki él a vele (karmával) kapcsolatos jogával, annak viselnie kell a következményeket – ha vannak. Így Buddha első testet öltését a karma teremtette meg, és magasabbra vezette, mint bármikor korábban a két következő „sajnálatból” és ***-ból történt.

Ez a bekezdés bevallottan homályos, és a kevesek számára íródott. Nem megengedett ennél bármivel is többet mondani, mert az idő még nem érkezett el, amikor a nemzetek felkészültek arra, hogy hallják a teljes igazságot. A régi vallások tele vannak rejtélyekkel, és néhányuk bemutatása biztosan a gyűlölködés robbanásszerű terjedéséhez vezetne, amit talán vérontás és még rosszabb követne. Elegendő annyit tudni, hogy amíg Gautama Buddha beleolvadt a Nirvâna-ba a halála óta, Gautama Shâkyamuni-nak újra testet kellett öltenie – ez a ketős belső személyiség az ezoterikus pszichizmus egyik legnagyobb misztériuma.

„A három titok székhelye” egy olyan helyre utal, amit magas beavatottak és tanítványaik laknak. A „titkok” a Gopa, Yasodhara és Uptala Varna-ként ismert három misztikus képesség, amiket Körösi Csoma Buddha három feleségével tévesztett össze, ahogyan más orientalisták Shakti-val (jóga-erővel) tévesztették össze, amit egy női istenséggel személyesítettek meg a feleségeként, vagy a Draupadî-val – szintén egy szellemi képesség –, az öt Pândava-fivér közös feleségével.

XLV. fejezet Buddha egyik kiadatlan beszéde

(Ez a második *Kommentárok Könyvében* található, és az arhatoknak van címezve.)

Ezt mondta a Mindenkihez Könyörületes:

Áldott vagy, óh Bhikshus, boldog vagy te, aki megértette a létezés és a *nem-létezés* misztériumát, amit a Bas-pa [Dharma, Tanítás] magyaráz meg, és az elsőbbséget az utóbbinak adta, mert te tényleg az én arhatom vagy. ... Az az elefánt, amely látja a formáját tükröződni a tóban, megnézi azt, utána tovább megy, és egy másik elefánt valódi testének tekinti azt, bölcsőbb az embernél, aki meglátja az arcát a pataokban, és megnézve így szól: „Itt vagyok én. ... Én vagyok ÉN”, mert az „ÉN” nem a tizenkét Nidâna és a változékonyság világában van, hanem a nem-létezésében, a Mâyâ csapdáján túl levő egyedüli világban. ... Egyedül az, aminek sem oka, sem szerzője nincs, amely önmagától létező, örökkévaló, amely messze túl van azon, hogy a változékony elérje, az az igazi „ÉN”, az Univerzum Én-je. Nam-Kha Univerzuma ezt mondja: „Én vagyok Sien-Chan világa”.^{45/1} A négy illúzió nevetve így válaszol: „Bizony így van.” De az igazán bölcs ember tudja, hogy sem az ember, sem az az Univerzum, amely elillan, mint egy tovatűnő árnyék, nem jobban valódi Univerzum, mint amennyire a harmatcsepp nem a Nap, amely visszaveri a reggeli nap szikráját. ... Három dolog van, Bhikshus, ami mindörökké ugyanaz, amiken semmilyen forgandóság, semmilyen változtatás nem hathat: ezek a Törvény, a Nirvâna és a Tér,^{45/2} és ez a három Egy, mivel az első kettő benne van az utóbbiban, és az utolsó egy Mâyâ mindaddig, amíg az ember megmarad az érzéki létezés örvényében. Nem kell, hogy az ember halandó teste meghaljon ahhoz, hogy elkerülje az érzéki vágy és más szenvedélyek karmait. Az arhat, aki betartja Bas-pa hét rejtett szabályát, Dang-ma-vá és Lha-vá válhat.^{45/3} Meghallhatja [Kwan-yin]^{45/4} ... „szent hangját”, és Sangharma-jának^{45/5} csendes körén belül találja magát, átmenve Amitâbha Buddhába.^{45/6} Egy-

^{45/1} Brahmâ Univerzuma (Sien-Chan, Nam-Kha) az Illúzió Univerzuma, vagyis a jelenségi világunk.

^{45/2} Âkâsha. Szinte lehetetlen lefordítani a misztikus „Tho-og” szót bármi más fogalommal, mint a „Tér”, és mégis, hacsak nem alkotunk új szót szándékosan, semmilyen új elnevezés nem tudja olyan jól átadni az okkultista elméjének. Az „Aditi” fogalmat szintén „Térként” fordítják, és egy egész jelentésvilág van benne.

^{45/3} Dang-ma egy megtisztult lélek, Lha pedig egy felszabadult szellem élő testen belül, adeptus vagy arhat. Tibetben a népszerű vélekedés szerint a Lha egy testetlen szellem, némileg hasonló a burmai Nat-hoz, csak magasabb szintű.

^{45/4} Kwan-yin egy szinonima, mert eredetileg egy másik fogalmat használtak, aminek a jelentése azonos. Ez az Én isteni hangja, vagy a „szellem-hang” az emberben, és ugyanaz, mint a brahmanok Vâchîshvara-ja (a „hang-istensége”). Kínában a buddhista formáságokhoz ragaszkodók lealacsonyították a jelentését azzal, hogy antropomorfizálták egy ugyanilyen nevű istennővé, akinek ezer keze és szeme van, és őt Kwan-shai-yin-Bodhisat-nak nevezik. Ez Szókratész „démon”-hangjának buddhista változata.

^{45/5} Sangharama az aszkéták *szentek szentje*, egy barlang, vagy bármely általa meditáció céljára választott helyszín.

gyé válva Anuttara Samyak Sambodhi-val,^{45/7} átmehet a létezés mind a hat világán (Rûpa-loka), és eljuthat az Arûpa első három világába.^{45/8} ... Az, aki meghallgatja a titkos törvényemet, amit a kiválasztott arhatjaimnak hirdetek ki, a segítségével el fog jutni az Én megismeréséhez, és ennek következtében a tökéletességhez.

A keleti gondolkodás teljesen téves elképzelésének és a felszíni buddhista mondásokhoz való ezoterikus kulcs létezése nem ismeretének köszönhető, hogy Burnouf és más nagy tudósok arra következtettek olyan állításokból – amiket a védantisták is hirdetnek –, mint „a testem nem test” és „én magam nem az én-em vagyok”, hogy az egész keleti pszichológia a nem-változatlanságon alapult. Cousin például előadásokat tartva ebben a témában, a következő két tételt hozza elő, hogy Burnouf szaktekintélye alapján bizonyítsa, hogy ellentétben a brahmanizmussal, a buddhizmus elutasítja a gondolkodás princípiumának folyamatosságát. Ezek az alábbiak:

1. A gondolat vagy a szellem^{45/9} – mivel a képesség nem különbözik meg a tárgytól – csak az érzékeléssel együtt jelenik meg, és nem éli azt túl.
2. A szellem nem tudja önmagát megragadni, és a figyelmét önmagára irányítva ebből csak arra a meggyőződésre jut saját tehetetlensége alapján, hogy önmagát másképpen lássa, mint egymást követő és múlandó.

Ez az egész a megtestesült szellemre vonatkozik, nem pedig a felszabadult szellemi Én-re, aki felett Mâyâ-nak nincs többé hatalma. A szellem nem test, ezért csináltak belőle az orientalisták „senkit” vagy semmit. Ennek következtében állítják, hogy a buddhisták nihilisták, a védantisták pedig egy olyan hitvallás követői, amelyben a „Személytelen [Isten] megvizsgálva egy mítosznak bizonyul”, és a céljuk úgy írható le, mint

Minden szellemi, mentális és testi erő teljes megszüntetése a Személytelenbe való beolvadással.^{45/10}

XLVI. fejezet Nirvana-Moksha

Gautama Buddha titkos tanításaiból származó egyik szövegben ismertetett néhány mondat megmutatja, mennyire nem helyénvaló a „materialista” jelző, amikor arra alkalmazzák, akit Ázsiában a nagy adeptusoknak és okkultistáknak tartottak kétharmada Mestereként fogad el, akár Buddha, akár Shankarâchârya néven. Az olvasó visszaemlékezhet az imént idézett szavakra, hogy a tibeti okkultisták állítása szerint Buddha Sanggyas (vagy Pho) miket tanított: három örökkévaló dolog van az Univerzumban, a Törvény, a Nirvâna és a Tér. A déli egyház buddhistái másrészt azt állítják, hogy Buddha csak két dolgot tartott örökkévalónak, az Âkâsha-t és a Nirvâna-t. Mivel azonban az Âkâsha ugyanaz, mint Aditi,^{46/1} és mindkettőt „térnek” fordítják, így nincs ellentmondás, ahogyan a Nirvâna és a Moksha is egy állapot.

^{45/6} Amitâbha Buddha ebben a szöveggörnyezetben a „határtalan fény”, amelynek révén a tárgyasulatlan világ dolgait érzékeltetni lehet.

^{45/7} Ezoterikusan „a felülmúlhatatlanul irgalmas és megvilágosodott szívre” mondják, hogy a „Tökéletek”, a Jîvan-mukta-k összefoglalóan.

^{45/8} Ez a hat világ – nálunk hét – a Nat-ok, vagyis a szellemek világai a burmai buddhistáknál, és a hét magasabb világ a védantistáknál.

^{45/9} A két dolog teljesen különbözik egymástól. A „képesség nem különbözik meg a tárgytól” csak ezen a fizikai síkon igaz, míg a fizikai agyunk által létrehozott gondolat, az, amely soha nem hagy lenyomatot magáról a szellemi megfelelőjében akár az utóbbi elcsökevényesedése következtében, akár az adott gondolat belső gyengesége miatt, soha nem éli túl a testet, ez teljesen biztos.

^{45/10} *Vedânta Sâra*, Jacob órnagy fordítása, 123. oldal.

^{46/1} Aditi a *Rig Vêda* szerint „az istenek atyja és anyja”, az Âkâsha-t pedig a déli buddhizmus minden gyökerének tekinti, amelyből az Univerzumban levő minden dolog előjött, engedelmeskedve a benne rejlő mozgás törvényének, és ez a tibeti „tér” (Tho-og).

Azután mindkét esetben a nagy Kapilavastu Bölcs egyesíti a kettőt, ahogyan a hármat is egyetlen örökkévaló elembe, és azzal fejezi be, hogy azt mondja, „még ez az Egy is Mâyâ” annak számára, aki nem Dang-ma, egy tökéletesen megtisztult lélek.

Az egész kérdés az okkult metafizika materialista félreértelmezésén és nem tudásán alapul. A tudomány embere számára, aki a teret egyszerűen egy mentális megjelenítésnek, valami formálisan létező elképzelésének tekinti, aminek nincs valóságos létezése az elménken kívül, a tér önmagában tényleg illúzió. Kitöltheti a határtalan csillagközi teret egy „elképzelt” éterrel, de attól még a tér számra megmarad absztrakciónak. Európa legtöbb metafizikusa annyira távol áll a tisztán okkult nézőponttól, a „tér” helyes felfogásától, amennyire a materialisták, noha természetesen a kettő téves felfogása nagymértékben különbözik.

Ha észben tartva a régiek filozófiai nézeteit erről a kérdésről, azokat összehasonlítjuk azal, amit most az egzakt tudomány megfogalmaz, azt találjuk, hogy a kettő csak a következőtésekben és elnevezésekben tér el, és hogy a kiindulási feltételeik ugyanazok, amikor lerövidítjük a legegyszerűbb kifejezésre. Az emberi æonok kezdete óta, az okkult bölcsesség legkorábbi pirkadatától kedve azokat a régiókat, amiket a tudósok az éterrel töltenek meg, minden korszak látnokai feltárták. Azt, amit a világ egyszerűen kozmikus térnek tekint, a hindu Rishi, a kaldeai mágus, az egyiptomi hierophant egytől egyig minden egyetlen örök gyökerének, a természet valamennyi erője játszóterének tartotta. Ez minden földi élet kútfeje, és azoknak a (számunkra) láthatatlan létezés rajainak – valódi lényeknek, kezdve azoknak egyszerű árnyékaitól, akár tudatosak, akár öntudatlanok, akár értelmesek, akár értelem nélküliek –, amelyek körülvesznek bennünket mindenfelől, amelyet áthatják Kozmoszunk atomjait, és amelyek nem látnak bennünket, ahogyan mi sem látjuk vagy érzékeljük őket fizikai érzékszerveinkkel. Az okkultista számára a „Tér” és az „Univerzum” szinonimák. A térben nincs anyag, erő, sem szellem, hanem mindez és még jóval több. Ez az Egyetlen Elem, és ez az egy az Anima Mundi – Tér, Âkâsha, Asztrális Fény –, az Élet Gyökere, amely örökös, szüntelen mozgásában a határtalan óceán ki- és belégzéséhez hasonlóan csak azért bontakozik ki, hogy visszaoldjon magába minden életet, érzést és gondolatot, és azok benne létezzenek. Ahogyan az *Isis Unveiled*-ben mondtuk, az Univerzum:

Ezernyi alkotóelem kombinációja, mégis egy egyedüli Szellem kifejeződése. Az érzékek számára káosz, az értelem számára Kozmosz.

Ezt a nézetet vallotta a kérdéssel kapcsolatban valamennyi régi nagy filozófus, kezdve Manu-tól Pythagorasz-ig, Platón-tól Pálig.

Amikor a felbomlás [Pralaya] elérkezett a maga idejében, a nagy Lény [Para-Âtmâ vagy Para-Purusha], az önmagán keresztül létező Úr, akiből és akin keresztül minden dolog volt, van és lesz, ... elhatározta, hogy saját szubsztanciájából kiárasztja a különböző lényeket.^{46/2}

[Pythagorasz] Misztikus dekádja (1+2+3+4=10) egy mód ezen elképzelés kifejezésére. Az egy az Isten,^{46/3} a kettő az anyag, a három a monád és a duád összekapcsolása, és mindkettő a természetének a jellege adja a jelenségi világot, a négy vagy a tökéletesség formája fejezi ki mindennek az ürességét, a tíz pedig, vagyis ezek összege magába foglalja az egész Kozmoszt.^{46/4}

Platón „Istene” az „Egyetemes Fogalomalkotás”, Pálnak pedig arról beszélve, hogy „Belőle, rajta keresztül és benne van minden dolog”, biztosan egy Princípium – sohasem egy Jehovah – volt az elmélyült elméjében. A Pythagoras-i dogmákhoz való kulcs minden nagy filozó-

^{46/2} *Mânava-Dharma-Shâstra*, I. 6, 7.

^{46/3} Pythagoras-nak, az árja bölcsek tanítványának az „Istene” nem személyes Isten. Ne feledjük, hogy alapítványként azt tanította, hogy létezik az Egység állandó princípiuma az Univerzum minden formája, változása és más jelensége mögött.

^{46/4} *Isis Unveiled*, I. XVI.

fiához is kulcsként szolgál. A sokaságban levő egység, a sokká kibontakozó és a mindent átható Egy általános formulája. Ez a kiáradás ősi tanítása néhány szóban.

Speusippus és Xenocrates nagy mesterükhöz, Platónhoz hasonlóan azt tartották, hogy:

Az Anima Mundi (vagyis a „világlélek”) nem az Istenség volt, hanem egy megnyilvánulás. Azok a filozófusok az Egyen soha nem egy *élő természetet* értettek. Az eredeti Egy nem *létezik* úgy, amit mi értünk a fogalmon. Amíg ő (az) nem egyesült a sok kiáradt létezéssel (monáddal és duáddal), addig a lét nem kelt életre. A *τίμιον* (a „tiszteletben álló”), a megnyilvánult valami a központban lakozik, ahogyan a kerületen is, de az csak az Istenség, a Világlélek tükröződése. Ebben a tanításban megtaláljuk az ezoterikus buddhizmus szellemét.^{46/5}

Ez pedig az ezoterikus brahmanizmusé és a védantista advaitistáké is. A két modern filozófus, Schopenhauer és von Hartman ugyanezeket az elgondolásokat tanítják. Az okkultisták azt mondják, hogy:

A pszichikus és ektenikus erők, az „ideomotoros” mozgások és „elektro-biológiai erők”, „látens gondolatok”, de még az „öntudatlan agytevékenység” elméletek két szóba sűríthetők össze: a kabbalista asztrális fény.^{46/6}

Schopenhauer csak összegezte mindezt azzal, hogy akaratra nevezte, és ellentmondott a tudósoknak a materialista nézőpontjukat illetően, ahogyan ezt később von Hartman is megtette. A *Philosophy of the Unconscious* szerzője a nézeteiket „ösztönös előítéletnek” nevezi.

Továbbá bemutatja, hogy egyetlen kísérletező sem tud semmit se csinálni a szigorúan vett anyaggal, csak az erővel, amikre azt felosztja. Az anyag látható jelenségei csupán az erő jelenségei. Ebből arra következtet, hogy az, amit most anyagnak neveznek, nem más, mint atomi erők felhalmozódása, aminek kifejezésére az „anyag” szót használják, amin kívül a tudomány számára az anyag csak egy értelmetlen szó.^{46/7}

Attól kell tartani, hogy más jelenleg vizsgált azon fogalmak esetében ez legalább ennyire így van, mint a „tér”, a „Nirvâna”, és így tovább.

Schopenhauer munkáiban kifejezésre jutó merész elméletek és vélemények nagymértékben különböznek az ortodox tudósok többségének nézeteitől.^{46/8} „Valójában – jegyzi meg ez a merész elmélkedő – nincs sem *anyag*, sem *szellem*. Egy kődarabban levő gravitációs hajlam ugyanolyan megmagyarázhatatlan, mint az emberi agyban levő gondolat. ... Ha az anyag – senki nem tudja, miért – le tud esni a földre, akkor – senki nem tudja, miért – gondolkodni is tud. Amint – még a mechanikában is – a tisztán matematikain túli tilosba tévedünk, amint elérjük a megfejthetetlen tapadást, gravitációt, stb., olyan jelenségekkel kerülünk szembe, amelyek az érzékszerveink számára ugyanolyan rejtélyesek, mint az ember *akarata* és *gondolata*, a felfoghatatlannal nézünk szembe, mert ilyen minden erő a természetben. Hol van akkor az *anyag*, amiről mindenki úgy tesz, hogy olyan jól ismeri, és amiből – mivel annyira ismerős – leszármaztatja az egész tudatosságot és magyarázatot, és ennek tulajdonít minden dolgot? ... Az, amit az értelmünk és az érzékeink fel tudnak ismerni, csupán a felszín, soha nem tudják elérni a dolgok valódi belső lényegét. Ez volt Kant véleménye. Ha figyelembe vesszük, hogy az emberi fejben van valamiféle szellem, akkor kötelesek vagyunk ugyanezt elfogadni egy kő esetében is. Ha a holt és teljesen passzív anyagunk meg tud nyilvánítani hajlamot a gravitációra, vagy az elektromossághoz hasonlóan a vonzásra és taszításra, és szikrákat tud kelteni, akkor az agyhoz hasonlóan gondolkodni is tud. Röviden, az úgynevezett szellem minden részecskéjét helyettesíteni tudjuk egy anyagi megfelelőjével, és az anyag minden részecskéjét helyettesíteni tudjuk a szellemmel. ... Így nem a minden dolgot anyagra és szellemre való keresztény felosztás az, amit valaha is filozófiailag helyesnek találhatunk, hanem csak ha azokat *akaratra* és *megnyilvánulásra* osztjuk fel, amely felosztási formának semmi köze nincs az előbbihez, mivel mindent spiritualizál:

^{46/5} *Isis Unveiled*, I. XVIII.

^{46/6} *Isis Unveiled*, I. 58.

^{46/7} *Isis Unveiled*, I. 59.

^{46/8} Ugyanakkor azok nagymértékben azonosak az ezoterikus buddhizmussal, a kelet Titkos Tanításával.

mindazt, ami az első példában valóságos és tárgyiasult – a test és az anyag – átalakítja egy megjelenítéssé és minden megnyilvánulást akarattá.^{46/9}

A tudomány *anyaga* minden tárgyias célból lehet „halott és teljesen tétlen anyag”, az okkultista számára egyetlen atomja sem lehet halott – „Az élet örökké jelen van benne”. Annak az olvasónak, aki szeretne erről többet tudni, javasoljuk a „Transmigration of Life-Atoms” című cikkünket.^{46/10} Amivel most foglalkozunk, az a Nirvâna-ról szóló tanítás.

Joggal nevezhető egy „istentagadó rendszernek”, mivel nem ismer el sem Istent, sem isteneket, legkevésbé egy Teremtőt, ahogyan teljességgel elutasítja a teremtetést is. A *Fecit ex nihilo** ugyanolyan felfoghatatlan az okkult metafizikus tudós számára, mint a tudományos materialista számára. Ennél a pontnál van az, hogy a kettő között minden egyetértés megszűnik. De ha ilyen a buddhista és a brahmani okkultisták bűne, akkor a panteistáknak és az ateistáknak, de még a teista zsidóknak – a kabbalistáknak – is be kell ismerniük a bűnösségüket ezért, viszont soha senki nem gondolna arra, hogy a kabbala héberjeit „ateistáknak” nevezze. A talmudi és a keresztény exoterikus rendszerek kivételével soha nem létezett olyan vallási filozófia, sem a régi, sem a modern világban, ami egyszerűen azért utasította el eleve a semmiből teremtés hipotézisét, mert az anyagot mindig halhatatlanná tette a szellemmel együtt.

A Nirvâna-t, csakúgy, mint a védantisták Moksha-ját a legtöbb orientalista a megsemmisülés szinonimájának tekinti, viszont több ilyen kirívó igazságtalanságot nem engedhetünk meg, és erre az elképesztő tévedésre rá kell mutatnunk és cáfolnunk kell. A brahmani-buddhista rendszer e legfontosabb tantételén – a „létezés” vagy „nem létezés” alfáján és omegáján – nyugszik az okkult metafizika egész épülete. A Nirvâna-val kapcsolatos hatalmas tévedés helyreigazítása nagyon könnyen elvégezhető filozófiai megközelítést használva azok számára, akik

az átmeneti dolgok tükrében meglátják a szellemi dolgok képét.

Másrésről azon olvasó számára, aki soha nem tudott a megfogható anyagi formán túl emelkedni, a magyarázatunk értelmetlennek fog tűnni. Lehet, hogy megérti, sőt, el is fogadja a megadott okokból levont logikai következtetéseket, de a valódi szellemiség mindig elkerüli az intuícióit. Mivel a „semmi” szót rosszul értelmezik kezdettől fogva, folyamatosan egy körtörő kalapácsként használják az ezoterikus filozófia anyagában. Mindazonáltal az okkultista kötelessége, hogy megpróbálja megmagyarázni.

A Nirvâna-nak és a Moksha-nak tehát – ahogyan korábban mondtuk – megvan a maguk létezése a nem-létezésben, ha megengedhető egy ilyen paradoxon a jelentés jobb megvilágítása érdekében. A Nirvâna, ahogyan néhány hírneves orientalista megpróbálta bebizonyítani, a „kialvást”^{46/11} jelenti minden érző létezésből. Olyan, mint egy gyertya lángja, ami az utolsó atomjáig leég, és akkor hirtelen kialszik. Úgy van. Mindazonáltal ahogyan az öreg Nâgasena arhat kijelentette a király előtt, aki gúnyolódott rajta: „A Nirvâna van” – és a Nirvâna örök. Az orientalisták viszont tagadják ezt, és azt mondják, hogy nem így van. Véleményük szerint a Nirvâna nem visszaoldódás az Egyetemes Erőbe, nem örökkévaló üdvösség és pihenés, hanem szó szerint „a kialvást, a kioltást, a teljes megsemmisülést jelenti, és nem feloldódást”. A *Lankavatara*-t idézi néhány szanszkritológus az érveik megtámogatására, és ami a Tîrthika brahmanokétól eltérő Nirvâna értelmezést ad, az nem szaktekintély annak számára, aki az

^{46/9} Paverga, II. III. 112, idézve az *Isis Unveiled*-ben, I. 58.

^{46/10} *Five Years of Theosophy*, 338. és további oldalak.

* „A nemlétezőkből csinálta” (mármint Isten a mennyet és a földet). – a ford.

^{46/11} Max Müller professzor a *The Times*-nak írt levelében (1857. április) a legszenvedélyesebben állította, hogy a Nirvâna a szó legteljesebb értelmében *megsemmisülést* jelent. (*Chips from a German Workshop*, I. 287.) Viszont 1869-ben a Német Filológusok Társaságának közgyűlésén Kiel-ben tartott előadásban „határozottan állást foglalt a meggyőződése mellett, hogy a Buddha tanításának tulajdonított nihilizmus semmilyen részét nem képezi az ő tanainak, és hogy teljes tévedés azt feltételezni, hogy a Nirvâna megsemmisülést jelent”. (Trubner: *Amer. and Oriental Lit. Rec.* 1869. okt. 16.)

eredeti forrásból veszi az információt, Buddhától, aki a tant tanította. Idézik még a Chârvâka materialistákat is támogatásukra.

Ha elővesszük érvként a szent Jaina könyveket, amelyekben Gautama Buddha halálát így adják elő: „Kelj fel a Nirvi-ben [Nirvâna-ban] ebből az elaggott testből, amelybe küldtéél. ... Emelkedj fel korábbi lakhelyedre, óh áldott Avatâra”, és ha hozzátesszük, hogy nekünk ez nagyon a nihilizmus ellenkezőjének tűnik, akkor mondhatják nekünk, hogy ez is csak egy bizonyíték az ellentmondásra, a buddhizmusban levő ellentétekre. Ha az olvasót ismét emlékeztetjük, hogy mivel Gautamaról úgy hiszik, hogy alkalomadtán megjelenik, újra leszáll „korábbi lakhelyéről” az emberiség javáért és a hűséges gyülekezetéért, így annak megcáfолhatatlanná tevéséhez, hogy a buddhizmus nem tanítja a végső megsemmisülést, ránk fognak hivatkozni azok a szaktekintélyek, akiknek az ilyen tanítást tulajdonítják. Hadd mondjuk el még egyszer: számunkra az emberek nem számítanak lelkiismereti kérdésekben tekintélynek, de nem kellene senki más számára sem annak számítani. Ha bárki Buddha filozófiáját vallja, tegye és mondja azt, amit Buddha tett és mondott. Ha egy ember kereszténynek mondja magát, kövesse Krisztus parancsait – de ne a sok szakadár papjának és szektájának az értelmezését.

Az *A Buddhist Catechism*-ben feltesznek egy kérdést:

Kérdés: Van-e bármilyen dogma a buddhizmusban, amit el kell fogadnunk fenntartás nélkül?

Válasz: Nincs. Komolyan a lelkünkre kötötték, hogy semmit ne fogadjunk el fenntartás nélkül, akár könyvekben van leírva, akár az elődeink hagyományozták ránk, akár a bölcsek tanítják. Buddha Urunk azt mondta, hogy nem szabad hinnünk egy elmondott dologban csak azért, mert azt mondták, sem egy hagyományban, csak mert azt a régiek hagyták ránk, sem az híresztelésekben általában, sem a bölcsek írásaiban, csak mert bölcsek írták azokat. Sem látomásokban, amikről feltételezhetjük, hogy egy déva sugallata bennünk (vagyis feltételezhetően egy spirituális sugalmazás), sem valamilyen öletszerű feltételezésünkől levont következtetésben, amire juthatunk, sem abban, ami analóg szükségszerűségnek látszik, sem pedig tanítóink, mestereink pusztá tekintélyében. Viszont hinnünk kell akkor, amikor az írást, a tanítást vagy a kijelentést megerősíti saját józan eszünk és öntudatunk. „Tehát – mondja zárásként – azt tanítottam nektek, hogy ne higgyetek csupán azért, mert úgy hallottátok, amikor azonban hisztek a tudatoznak, akkor cselekedjeteek aszerint és bőségesen.”^{46/12}

Az a Nirvâna, vagy inkább az az állapot, amiben a Nirvâna-ban vagyunk, éppen a megsemmisülés ellentéte – ezt sugallja nekünk „a józan eszünk és öntudatunk”, és személy szerint nekünk ennyi elegendő. Ugyanakkor mivel ez a tény nem kielégítő és nagyon kevésbé kidolgozott az átlag olvasó számára, valami hasznavehetőbbet hozzátehetünk.

Anélkül, hogy igénybe vennénk az okkultizmus számára kevésbé vonzó forrásokat, a *Kabalah* lát el bennünket a legfényesebb és tisztább bizonyítékokkal arra, hogy a „semmi” (nihil) fogalomnak a régi filozófusok fejében teljesen más jelentése volt attól, mint amit most kapott a materialisták kezében. Nyilvánvalóan „semmit” vagy „nem-dolgot” jelent. F. Kircher a *Kabalah*-ról és az egyiptomi misztériumokról szóló művében^{46/13} nagyszerűen megmagyarázza a fogalmat. Azt mondja olvasóinak, hogy a *Zohar*-ban az első Sephiroth-nak^{46/14} olyan neve van, aminek a jelentése „a *Végtelen*”, amit a kabbalisták elég rosszul „Ens-nak” és „Nem-Ens-nak” („Létezőnek” és „Nem-létezőnek”) fordítottak. *Létező*, mivel minden más létező gyökere és forrása, *Nem-létező*, mivel Ain Soph – a Határtalan és az Ok Nélküli, az Öntudatlan és a Passzív Princípium – semmi másra nem hasonlít az Univerzumban.

A szerző hozzáteszi:

^{46/12} Lásd az *Agnuttaranikayo Kalama Sutta*-ját, ahogyan H.S. Olcott, a Teozófiai Társulat elnöke idézi az *A Buddhist Catechism*-ben, 55. oldalak.

^{46/13} *Œdipus Œgypt*. II. I. 291.

^{46/14} Sephir vagy Aditi (misztikus Tér). Értsük meg, a Sephira-k azonosak a hindu Prajâpati-kkal, az ezoterikus buddhizmus Dhyan Chohan-jaival, a zoroaszteri Amshaspend-ekkel és végül az Elohím-mel, a római katolikus egyház „a Jelenlét Hét Angyalával”.

Ez az oka annak, hogy Szt. Denys nem habozott Nihilnek nevezni.

A „Nihil” ezért – még néhány keresztény teológusnál és gondolkodónál is, főleg a koraiaknál, akik csak néhány generációnyira éltek a beavatott pogányok mélységes filozófiájától – szinonimaként szerepelt a személytelen, isteni princípiumra, a Végtelen Mindenre, ami nem Létező vagy dolog – az En vagy Ain Soph, a védanta Parabrahman-ja. Szt. Denys pedig Szt. Pál – a beavatott – tanítványa volt, és ez a tény mindent megmagyaráz.

A „Nihil” valójában maga az Abszolút Istenség, a rejtett Erő vagy Mindenhol Jelenvaló, amit a monoteizmus egy antropomorf lényre alacsonyított le, egy halandó minden szenvedélyével, csak nagyobb léptékben. A Vele való egyesülés nem megsemmisülés az Európában vett értelmében.^{46/15} Keleten a Nirvâna-ban történő megsemmisülés csak az anyagra vonatkozik, a látható és a láthatatlan test anyagára, mert az asztrális test, a személyes testmâs még mindig anyag, bármennyire is kifinomult. Buddha azt tanította, hogy az őseredeti szubsztancia örökkévaló és megváltoztathatatlan. Annak hordozója a tiszta, fénylő éter, a határtalan, végtelen tér.

Nem egy üresség, ami a formák hiányából következik, hanem ellenkezőleg, minden forma alapja. ... [Ez] arra utal, hogy Mâyâ teremtménye, amelynek minden munkája ugyanúgy semmi a nem-teremtett forma [a Szellem] előtt, akinek mélységes és szentséges mélységében minden mozgásnak örökre meg kell szűnnie.^{46/16}

A mozgás itt csak az illúzió-teremtette dolgokra vonatkozik, azok változására szemben az állandósággal, a pihenéssel – mivel az állandó mozgás az Örök Törvény, az Abszolút szüntelen Lélegzete.

A buddhista dogmák tökéletes ismerete csak a platóni módszerrel érhető el: az egyetemes-től haladva a részletes felé. Ehhez a kulcs a szellemi befolyás és isteni élet kifinomult és misztikus tanaiban található.

Buddha szólt:

Mindaz, aki járatlan az én Törvényemben,^{46/17} és ebben az állapotban hal meg, annak vissza kell térnie a földre mindaddig, amíg tökéletes Samano-vá [aszkrétává] válik. Ennek a cél-nak az eléréséhez el kell pusztítania önmagában Mâyâ hármasságát.^{46/18} Annak meg kell semmisítenie a szenvedélyeit, egyesítenie és azonosítania kell magát a Törvénnyel [a Titkos Tanítás tanaival] és meg kell értenie a megsemmisülés filozófiáját.^{46/19}

Nem, a buddhista irodalomnak nem a holt betűiben van az, hogy a tudósok valaha is remélhessék, hogy megtalálják a metafizikai finomságainak a valódi megoldását. Az egész ókorban egyedül a pythagoreusok értették meg ezeket tökéletesen, és a buddhizmus (átlagos orientalista és materialista számára) érthetetlen elvonatkoztatásaira alapozták filozófiájuk alapvető tanításait.

A megsemmisülés a buddhista filozófiában csupán az anyag szétszóródását jelenti, legyen az bármilyen formában vagy *látszólagos* formában, mert minden, aminek alakja van, keletkezett, és így előbb vagy utóbb elpusztul, vagyis megváltoztatja az alakját. Ezért mivel valamilyen átmeneti, noha látszólagos állandónak, de ez csupán illúzió, Mâyâ, mert örökkévalóként

^{46/15} A keleti elképzelés szerint a Minden az Egyből ered, majd újra visszatér bele. A teljes megsemmisülés egyszerűen elgondolhatatlan. Az örökkévaló anyag sem tud megsemmisülni. A forma megsemmisülhet, a kölcsönös kapcsolatok megváltozhatnak. Ennyi. Nem létezhet olyan dolog, mint megsemmisülés – európai értelemben – az Univerzumban.

^{46/16} *Isis Unveiled*, I. 289.

^{46/17} A titkos törvény, az úgynevezett „szív tana”, szemben a „szem tanával”, vagyis az exoterikus buddhizmussal.

^{46/18} „Az illuzív anyag a maga háromszoros megnyilvánulásában a földön, az asztrális vagy eredeti lélek (a test) és a platóni duális lélek – a racionális és az irracionális.”

^{46/19} *Isis Unveiled*, I. 289.

nincs sem kezdete, sem vége, valamilyen adott forma többé vagy kevésbé hosszadalmas fennállási ideje elmúlik, mint a villám pillanatnyi felvillanása. Mielőtt lenne időnk felismerni, hogy látjuk, már el is múlt és eltűnt örökre, ezért még az asztrális testeink is, a tiszta éter csupán az anyag illúziója mindaddig, amíg megtartják evilági külalakjukat. Az utóbbi változik – mondják a buddhisták – a személy érdemeinek vagy érdemtelenségeinek megfelelően az élet-tartama folyamán, és ez a lélek-vándorlás. Amikor a szellemi lény örökre elszakítja a pórázát az anyag minden részecskéjétől, csak akkor lép be az örökkévaló és megváltoztathatatlan Nirvâna-ba. Létezik a szellemben, a semmiben, mint forma, alak, látszat teljesen megsemmisült, és így többé nem fog meghalni, mert egyedül a szellem nem Mâyâ, hanem az egyetlen valóság az örökké elmúló formák illuzórikus univerzumában.

Ez az a buddhista tanítás, amire a pythagoreusok filozófiájuk alapvető tanait ráépítették. „Lehet-e azt a szellemet, amely életet és mozgást ad, és a fény természetében osztozik, nemlétté lekicsinyíteni? – kérdezik. – Meg tud-e halni és semmivé válni az az állatokban levő érző szellem, amely memóriát, az értelmi képességek egyikét használja?” Whitelock Bulstrode pedig Pythagoras jól felépített védelmében részletesen kifejti ez a tanítást, hozzátéve:

„Ha azt mondják, hogy azok [az állatok] kilélegzik a szellemeiket a levegőbe, és ott eltűnnek, akkor mindezzel én vitába szálllok. A levegő valóban megfelelő hely azok befogadására, mivel Laertius szerint tele van lelkekkel, és Epicuros szerint tele van atomokkal, minden dolog alapelemeivel. Mert még ennek a helynek is, amelyben mi sétálunk, a madarak pedig repülnek, annyira szellemi jellege van, hogy láthatatlan, és ezért alkalmas arra, hogy a formák befogadója legyen, mivel minden test formáira ez az igazság. Csupán a hatásait látjuk és halljuk, a levegő önmagában túlságosan finom és korunk képességei fölött álló. Mit szóljunk akkor a fölötté levő régióban található éterhez, és milyen hatásai vannak az onnan leereszkedő formáknak?” A pythagoreusok azt tartják, hogy a teremtmények *szellemei*, amelyek az éter legkifinomultabb részeinek kiáradásai – kiáradások, *lélegzetek*, *de nem formák*. Az éter romlandó – minden filozófus egyetért ebben –, és ami romolhatatlan, az *abból származik, ami megsemmisül*, amikor megszabadul a *formától*, amelyre nagy szüksége van a *halhatatlansághoz*.

„De mi az, aminek nincs teste, nincs *formája*, ami megmérhetetlen, láthatatlan és feloszthatatlan – ami létezik, és még *sincs*? – kérdezik a buddhisták. – Ez a Nirvâna,” – hangzik a válasz. Ez a *semmi* – nem egy régió, hanem inkább egy állapot.^{46/20}

XLVII. fejezet „Lam-Rin” és Dzyan titkos könyvei

A *Dzyan Könyve* – a „Dhyan” (misztikus meditáció) szanszkrit szóból – a Kiu-te hét titkos föliánsához írt Kommentárok első kötete és az ugyanilyen nevű nyilvános munkák magyarázatos szójegyzéke. A világi emberek exoterikus céljaira és használatára szolgáló Kiu-te 35 kötete megtalálható a tibeti gelugpa-lámák birtokában, bármely kolostor könyvtárában, és további 14 könyv ugyanennek a szövegmagyarázataival és megjegyzéseivel, amiket beavatott tanítók írtak.

Szigorúan mondván ezt a 35 könyvet a Titkos Tanítás „elterjesztett változatának” kellene nevezni, amely tele van mítoszokkal, félrevezetésekkel és hibákkal. Másrészt a *Kommentárok* 14 kötete – azok fordításaival, szövegmagyarázataival és az okkult fogalmak bőséges szövegmagyarázataival, amit egy ősi kis föliánsból, *A világ titkos bölcsességének könyvé-ből*^{47/1} dolgoztak ki – tartalmazza minden okkult tudomány tömör kivonatát. Úgy tűnik, ezeket titokban és külön tartják a Tji-gad-je-i Teshu Lâma felügyelete alatt. A Kiu-te könyvei viszonylag modernnek, mivel az elmúlt évezredben állították össze, míg a *Kommentárok* legkorábbi kötetei kimondhatatlan ősiségbe nyúlnak vissza, mivel az eredeti hengerek néhány töredékét sikerült

^{46/20} *Isis Unveiled*, I. 290.

^{47/1} Ez mindazon művek szövegeiből származik, amelyek a Titkos Tanítást alkotják. Az eredeti anyag nem egy kis rövid értekezést tenne ki, hanem a Kommentárokból és a szószedetekből vett magyarázatok és megjegyzések, amelyeket tíz kötetbe lehetne rendezni, olyan terjedelemben, mint az *Isis Unveiled*.

megőrizni. Eltekintve attól, hogy megmagyaráznak és helyesbítenek a Kiu-te könyveiben^{47/2} található néhány túlságosan mesészerű, és minden jel szerint durván felnagyított leírást, a – helyesen elnevezett – *Kommentároknak* kevés közül van ezekhez. Olyan a viszonyuk hozzájuk, mint a kaldeai-zsidó *Kabalah*-nak a mózesi könyvekhez. Az *Avatumsaka Sûtra*-ként ismert műben, az „A legfelsőbb Âtman [Lélek] ahogyan megnyilvánul az arhatok és Pratyeka Buddhák személyében” című rész azt állítja, hogy:

Mivel kezdettől fogva minden érző teremtmény összezavarta az igazságot, és a valótlant választotta, ezért létrejött egy rejtett tudás, amit Alaya Vijñāna-nak neveznek.

„Ki rendelkezik a valódi tudással?” – kérdezik. „A Havas Hegy nagy Tanítói” – hangzik a válasz.

Ezekről a „nagy Tanítókról” úgy tudják, hogy a Himlája „Havas hegyláncában” élnek időtlen idők óta. Aki hinduk millióival szemben tagadja nagy Gurujaik létezését, akik az Âshramokban élnek, szétszóródva a Himaláját túli és azon inneni lejtőkön, az nevetségessé teszi magát a szemükben. Amikor a buddhista Megváltó megjelent Indiában, az Âshram-jaik – mert ritka eset, hogy ezek a nagy emberek láma-kolostorokban lennének megtalálhatók, legfeljebb rövid látogatáson – már azokon a pontokon voltak, mint ahol most vannak, és már azelőtt is, hogy maguk a brahmanok megérkeztek Közép-Ázsiából, és letelepedtek az Indusnál. Még azt megelőzően pedig egynél több híres és nevezetes árja Dvija leült a lábukhoz, megtanulva azt, ami később egyik vagy másik nagy filozófiai iskolában csúcsosodott ki. Ezeknek a himalájai Bhanta-knak a többsége árja brahman és aszkéta volt.

A nagyon haladottakon kívül nincs olyan tanulmányozó, akinek a javára válna azoknak az exoterikus köteteknek a figyelmes átolvasása.^{47/3} Ezeket a jelentésüket felfedő kulccsal kell olvasni, és az a kulcs csak a *Kommentároknak* található meg. Van továbbá néhány viszonylag modern munka, amik határozottan károsak, még az exoterikus buddhizmus helyes megértését illetően is. Ilyenek a pekingi Bonze Jin-ch'on műve, a *Buddhist Cosmos*, a hetedik századi Wang Puk műve, *Shing-Tau-ki* (vagyis a *Feljegyzések Tathágata megvilágosodásáról*), a *Hi-sai Sûtra* (vagyis a *Teremtés könyve*), és néhány más.

^{47/2} Della Penna szerzetes kigúnyol az *Emlékirataiban* (lásd Markham: *Tibet*) bizonyos, a Kiu-te könyveiben található állításokat. Értesíti a keresztény közvéleményt „a 160,000 mérföld magas nagy hegyről” (egy tibeti mérföld öt angol mérföld) a himalájai hegyláncban. „A tibetiek szerint – mondja – e világ nyugati részén van egy örökkévaló világ... egy paradicsom, és abban egy Hopahma-nak nevezett szent, ami 'a Ragyogás és a Végtelen Fény Szentjét' jelenti. Ennek a szentnek sok tanítványa van, akik mind Chang-chub-ok”, aminek a jelentését lábjegyzetben adja meg: „azoknak a szellemei, akik tökéletességükön fogva nem törődnek azzal, hogy szentekké váljanak, hanem képzik és oktatják az újrászületett lámák testeit, és így segítenek az élőknek”. Ami azt jelenti, hogy a feltételezhetően „halott” Yang-Chhub (és nem „Chang-chub”) egyszerűen élő Bodhisattva-k, akiknek némelyikét Bhante-ként (az „Idősebb Fivérek”) ismernek. Ami „a 160,000 mérföld magas hegyet” illeti, a *Kommentárok*, amik megadják a kulcsot az ilyen kijelentésekhez, megmagyarázzák, hogy az írók által használt kódok szerint „a Havas Hegytől nyugatra, egy bizonyos ponttól 160 mérföldre [a nullák félrevezetések] és egy közvetlen út mentén van a Bhante Yul [az Idősebb Fivérek országa vagy székhelye], a Mahâ Chohan lakhelye”... stb. Ez a valódi jelentés. Della Penna „Hopahma-ja” a Mahâ Chohan, a Vezér.

^{47/3} Egy előttünk levő bizonyos kézirati jegyzetekben, amiket Gelung (pap) Thango-pa Chhe-go-mo írt, ez szerepel: „Az a néhány római katolikus misszionárius, aki meglátogatta a földünket (fenntartásunk mellett) az elmúlt évszázadban, és visszaélt a vendégszeretetünkkel úgy, hogy nevetségessé tette szent irodalmunkat, kevés tapintatot és még kevesebb tudást mutatott. Az az igazság, hogy a tibetiek szent kánonja, a *Kahgyur* és a *Bstan-hgyur* 1707 különálló művet ölel fel, amiből 1083 nyilvános és 624 titkos kötet, az előző 350, az utóbbi pedig 77 kötetnyi fôliánsból áll. Szerényen arra ösztönöznék a jó misszionáriusokat, mondják meg nekünk, mikor sikerült nekik valaha is bepillantani az utóbb megnevezett titkos fôliánsokba? Ha csak véletlenül is megpillantották azokat, akkor biztosíthatom a nyugati tudósokat, hogy ezeket a kéziratokat és fôliánsokat még egy született tibeti sem értené meg soha (a) a különleges karakterekhez és (b) azok rejtett jelentéséhez tartozó kulcs nélkül. A mi rendszerünkben minden helyszín leírása képlet, minden név és szó szándékosan elfátyolozott, és az embernek először meg kell tanulnia az átírás módját, utána pedig meg kell ismernie az egyenértékű titkos fogalmakat és jelképeket a vallási nyelv szinte minden szava esetén. Az egyiptomi hieroglifák rendszere gyerekjáték a mi papi rejtvényeinkhez képest.”

XLVIII. fejezet Amita Buddha Kwan-Shai-yin és Kwan-yin – amit a „Dzjan Könyve” és Tsong-Kha-pa lámakolostorai mondanak

A *Kommentárok* kiegészítéseként sok titkos fóliáns van a Buddhák és Bodhisattva-k életeiről, és közöttük van egy Gautama hercegről, egy másik pedig a Tsong-Kha-pa-ban történt újrászületéséről. Ez a XIV. századi nagy tibeti reformer, akiről azt mondják, hogy Amita Buddha közvetlen testet öltése volt, a Tji-gad-je közelében levő titkos iskola alapítója, amely a Teshu láma személyes visszavonulási helyéhez csatlakozik. Ő az, akivel elkezdődött a Buddhák (Sang-gyas) vagy Shâkya-Thuub-pa (Shakya-muni) lámai testet öltéseinek szabályos rendszere. Amida-t vagy Amita Buddhát a *Chinese Buddhism* szerzője egy mitikus lénynak nevezte. Elmondja, hogy

Amida Buddha (*Ami-to Fo*) egy mesebeli személyiség, akit lankadatlanul imádnak – Kwan-yin-hez hasonlóan – az északi buddhisták, de nem ismerik Sziámban, Burmában és Ceylonon.^{48/1}

Nagyon is valószínű. Viszont Amida Buddha nem egy „mesebeli” személyiség, mivel (a) „Amida” az „Âdi”, „Âdi-Buddhi” és „Âdi-Buddhi”^{48/2} szenzár formája – ahogyan már bemutattuk – korszakokkal korábban létezett, mint az „Őseredeti lélekre” és „bölcösségre” használt szanszkrit fogalom. Illetve (b) a nevet Gautama Shâkyamuni-ra, Indiában az utolsó Buddhára alkalmazták a VII. századtól, amikor a buddhizmus elterjedt Tibetben. „Amitábha” (kínaiul „Wu-liang-sheu”) szó szerint „határtalan korszakot” jelent, ami az „En” vagy „Ain Soph”, az „Örökkévaló” szinonimája. Ugyanakkor olyan jelző, ami közvetlenül összekapcsolja a hinduk Határtalan Âdi-Buddhi-jával (az őseredeti és Egyetemes Lélekkel), mint ahogyan Európa minden régi népének az Anima Mundi-jával és a kabbalisták Határtalanjával és Végtelenjével. Ha Amitábha a tibetiek kitalációja, vagy Wu-liang-sheu új formája egy „mesebeli személyiség”, ahogyan a *Chinese Buddhism* szerzője-szerkesztője elmondja olvasóinak, akkor a „mesének” rendkívül réginek kell lennie. Ugyanis egy másik oldalon ő maga mondja, hogy a kánont kiegészítő könyvek tartalmazzák a

legendákat, amik Kwan-yin-ről szólnak, valamint a nyugati mennyországról annak Buddhájával, Amitábha-val, aki megelőzte a Kasmíri Tanácsot is valamivel időszámításunk kezdete előtt,^{48/3}

és elhelyezi

az alap buddhista könyvek eredetét, amelyek közősek az északi és a déli buddhizmusban, i.e. 246 előttre.

Mivel a tibetiek a buddhizmust csak az i.sz. VII. században fogadták el, honnan ered, hogy őket vádolják Amita-Buddha kitalálásával? Ezen túlmenően, Tibetben Amitábha-t ODPag-med-nek hívják, ami azt mutatja, hogy ez nem a név, hanem az elvont elgondolás, amelyet először elfogadtak az ismeretlen, láthatatlan, személytelen erőre, és amelyet ráadásul a hindu

^{48/1} *Chinese Buddhism*, 171. oldal.

^{48/2} A „Buddhi” az „okosságra” vagy az értelemre (a hatodik princípiumra) használt szanszkrit fogalom, a „Buddha” pedig „bölc”, „bölcösség”, ugyanakkor a Merkúr bolygó is.

^{48/3} Ezt a furcsa ellentmondást a *Chinese Buddhism* 171, 273. oldalain találhatjuk. A tisztelendő szerző biztosítja olvasóit, hogy „a filozófus buddhisták számára... Amitábha Yoshi Fo és a többiek csupán ideák jelképei” (236. oldal). Nagyon igaz. De így kell lennie az összes istenség-névvel, mint Jehovah-val, Allahhal, stb., és ha azok nem egyszerűen „ideák jelképei”, ez csak azt mutatja, hogy az őket befogadó elmék egyébként nem „filozófusok”. Ez egyáltalán nem szolgáltat komoly bizonyítékot arra, hogy valójában léteznek ilyen nevű élő istenek.

„Ādi-Buddhi-ból” vettek át, és nem a kínai „Amitābha-ból”.^{48/4} Hatalmas különbség van a népszerű ODPAG-med (Amitābha), aki a Devachan-ban (Sukhāvati-ban) trónol a *Mani Kam-bum* írások szerint (ami a legrégebbi történelmi mű Tibetben) és az Amida Buddhának nevezett filozófiai absztrakció között. Az utóbbi név mára átment a földi Buddhára, Gautama-ra.

XLIX. fejezet Tsong-Kha-pa – Lohan-ok Kínában

Egy „Reinkarnáció Tibetben” című cikkben mindent közzétettünk, amit Tsong-Kha-pa-ról el lehet mondani.^{49/1} A cikk kijelenti, hogy ellentétben a parszi tudósok állításával, ez a reformer nem az egyik mennyei Dhyāni vagy az öt mennyei Buddha inkarnációja volt, akiket Shākyamuni teremtett, miután felemelkedett a Nirvāna-ba, hanem magának Amita Buddhának az egyik testet öltése volt. A Gon-pa-ban, Tda-shi-Hlumpo fő lámakolostorában megőrzött feljegyzések azt mutatják, hogy Sang-gyas elhagyta a „Nyugati Paradicsom” régióit, hogy testet öltson Tsong-Kha-pa-ban, annak a jelentős lealacsonyodásnak a következtében, amelyen az ő titkos tanítása keresztülment.

Valahányszor túlságosan nyilvánossá vált, Cheu Jó Törvénye [mágikus képességek] mindig varázslássá vagy „fekete mágiává” vált. Egyedül a Dwija-kra, a Hoshang-ra [kínai szerzetesekre] és a lámákra lehetett rábízni biztonsággal a mágikus szövegeket.

Tsong-Kha-pa időszakáig nem történt Sang-gyas (Buddha) testet öltés Tibetben.

Tsong-Kha-pa megadta a jeleket, amikből a 25 Bodhisattva^{49/2} vagy Mennyei Buddha (Dhyān Chohan) egyikének emberi testben való jelenlétét lehetett felismerni, és szigorúan megtiltotta a szellemidézést is. Ez szakadáshoz vezetett a lámák között, és az elégedetlenkedők szövetségre léptek az őshonos bhon-okkal a megreformált lámaizmus ellen. Még ma is erős szektát alkotnak, amely a legundorítóbb rítusokat végzi egész Szikhsföld, Bhután, Nepál területén, és még Tibet határvidékein is. Akkor azonban még rosszabb volt. A Tda-shu vagy Teshu Láma engedélyével^{49/3} mintegy száz Lohan (arhat), hogy megelőzzék a viszályt, elment letelepedni a Tien-t’-ai közelében levő híres kolostorba, és hamarosan legendás tanítások tárgyává váltak, és azok mind a mai napig. Akkor őket már megelőzték más Lohan-ok is,

Tathāgata világhírű tanítványai, akiket „édes-hangúaknak” neveztek, azon az alapon, hogy képesek voltak a mantrákat mágikus hatásokat keltve kántálni.^{49/4}

Az első Kasmírból érkeztek a Kali Yuga 3000. évében (kb. i.e. 100 évvel),^{49/5} míg az utolsók a XIV. század végén, 1500 évvel később érkeztek meg. Mivel pedig nem találtak ma-

^{48/4} A kínai Amitābha (Wu-liang-sheu) és a tibeti Amitābha (ODPAG-med) mostanra személyes istenné vált, aki Sukhāvati vagy Tushita (tibetiül: Devachan) mennyei régióin uralkodik és ott él, míg a filozófikus hinduk Ādi-Buddhi-ja és a filozófikus kínaiak és tibetiek Amita Buddhája az egyetemes, őseredeti gondolat nevei.

^{49/1} Lásd: *Theosophist*, 1882. március.

^{49/2} A 25 Buddha (Bodhisattva) és a hinduk 25 Tattva-ja (a Feltételekhez kötött vagy Korlátozott) közötti szoros kapcsolat érdekes.

^{49/3} Érdekes dolog megfigyelni, hogy az európai orientalisták milyen nagy fontosságot tulajdonítanak a Lhasa-i Dalai Lámának, és mennyire nem tudnak semmit a Tda-shu (vagy Teshu) lámákról, miközben az utóbbiak azok, akik elkezdtek a Buddha-inkarnációk hierarchikus sorozatát, és ők a tényleges „pápák” Tibetben. A Dalai lámák Nabang-lob-Sang, a Tda-shu Láma teremtményei, aki maga Amita hatodik inkarnációja volt Tsong Kha-pa-n keresztül – bár nagyon kevesen tudnak erről a tényről.

^{49/4} Egy mantra kántálása nem imádkozás, hanem inkább egy mágikus mondat, amelyben az okkult ok létrehozásának törvénye összekapcsolódik az éneklő akaratával és tevékenységével, és azoktól függ. Ez a szanszkrit hangok egymásutánisága, és amikor a szavak és mondatok láncait kiejtik az *Atharva Védában* leírt, de csak kevesek által megértett mágikus formulának megfelelően, egyes mantrák azonnali és nagyon csodálatos hatást keltenek. Ezoterikus értelmében ez tartalmazza a Vāch-t (a „misztikus beszédet”), amely benne lakozik a mantrában, vagy inkább annak hangjaiban, mivel az ilyen vagy olyan módon úgy rezegteti meg az étert, hogy az adott hatás létrejöjjön. Az „édes énekeket” azért nevezték így, mert a mantrák szakértői voltak. Innen ered az a kínai legenda, hogy a Lohan-ok énekét és dallamát hajnalban hallják a papok Fang-Kwang kolostorának a celláiból. (Lásd *Biography of Chi-Kai*, a Tien-tai-nan-tchi-ben.)

guknak helyet a Yihigching lámakolostorban, megépítették saját használatukra az összes többinél nagyobb kolostort Pu-to (Buddha vagy kínaiul Put) szent szigetén, Chusan tartományban. Ott a Jó Törvény, a „Szív Tana” sok évszázadon keresztül virágzott. Amikor azonban a szigetet nyugati idegenek tömege megszentelteté, a fő Lohan elköltözött ---- hegyeibe. Peking közelében, a Pi-yun-ti pagodában az ember még mindig láthatja az „500 Lohan termét”. Abban az első érkezők szobrai alul vannak elrendezve, míg egy magányos Lohant közvetlenül az épület mennyezete alatt helyeztek el, amelyet úgy tűnik, az ő látogatásuk emlékére építettek.

Az orientalisták munkái tele vannak az arhatokra (adeptusokra) való közvetlen utalásokkal, akik csodatevő képességekkel rendelkeztek, viszont – ahol a kérdést nem lehetett elkerülni, ott – leplezetlen megvetéssel beszélnek róluk. Akár naivan tudatlanul, akár szándékosan figyelmen kívül hagyva az okkult alkotóelem és jelképrendszer jelentőségét a különböző vallásokban, vállalkoznak magyarázatra. Kevés olyan munka van, ami ilyen részeket tartalmaz, ezek általában lefordíthatatlanul maradnak. Az egyszerű pártatlanság kedvéért azonban el kell ismerni, hogy sok ilyen csodát eltűzött a nép hódolata és fantáziája, ezek nem kevésbé hitelt érdemlők és nem is kevésbé bizonyítottak a „pogány” évkönyvekben, mint a számos keresztény szent csodái az egyházi krónikákban. Mindkettőnek azonos joga van egy helyhez a saját történelmükben.

Ha azután, hogy a buddhizmust elkezdtek üldözni, nem hallottak többet az arhatokról Indiában, ez azért volt, mert miután az esküjük megtiltotta a visszavágást, így el kellett hagyniuk az országot, és keresniük kellett félreeső és biztonságos helyeket Kínában, Tibetben, Japánban és máshol. A brahmanok papi hatalma abban az időben vált korlátlan, a buddhizmus Simonjainak és Apolloniusainak akkora esélyük volt az elismerésre és megbecsülésre a brahmani Irenaeusoktól és Tertullianusoktól, mint utódaiknak a júdeai és római világban. Ez annak a drámának a történelmi főpróbája volt, amit évszázadokkal később a kereszténységben játszottak el. Ahogyan a kereszténység úgynevezett „eretnekeinek” esetében, nem a *Védák* vagy a szent szótag elutasítása volt az, amiért a buddhista arhatokat üldözték, hanem mert túlságosan jól értették mindkettő titkos jelentését. Ez egyszerűen azért volt, mert a tudásukat olyan veszélyesnek tekintették, és a jelenlétük Indiában annyira nem kívánatos volt, hogy emigrálniuk kellett.

Nem mintha kevesebb számú beavatott lett volna maguk a brahmanok között. Még ma is találkozunk az ember a legcsodálatosabb képességekkel megáldott Sâddhu-kkal és jógikkal, akik kötelesek észrevétlenek lenni, és az árnyékban maradni, nemcsak a beavatásukkor magukra vállalt tökéletes titoktartás következtében, hanem az anglo-indiai törvényszékektől és bíróságoktól való féltelmükben is. Ezeken a bírakat arra ösztönzik, hogy tekintsék sarlatánságnak, csalásnak és megtévesztésnek bármilyen szokatlan képesség megnyilvánítását vagy kijelentését, és az ember a múltat a jelen alapján ítélheti meg. Időszámításunk kezdete után évszázadokkal a belső templomok és a Matham-ok (kolostori közösségek) egy legfelsőbb tanácsot választottak, amelyben egy teljhatalmú Brahm-Âtma, mindazon Mahâtmâ-k legfőbb vezetője elnökölt. Ezt a főpapi méltóságot csak egy olyan brahman gyakorolhatta, aki elért egy bizonyos kort, és ő volt a misztikus formula egyedüli őrzője, és ő volt a Hierophant, aki a nagy adeptusokat megalkotta. Egyedül ő tudta megmagyarázni az AUM szent szó és minden vallási jelkép és rítus jelentését. Bárki a legfelsőbb fok beavatottjai közül felfedett egy avatatlan előtt

^{49/5} Az ünnepelt Lohan, Mâdhyanika, aki megtérítette Kasmír királyát és egész országát a buddhizmusra, Lohan-ok testületét küldte el, hogy hirdessék a Jó Törvényt. Ő volt az a szobrász, aki Buddhának a híres, 32 m magas szobrot emelte, amit Hiuen-Tsaung látott Dardu-nál, Punjab-tól északra. Mivel ugyanez a kínai utazó megemlíti egy Peshavar-tól tíz Li távolságra levő templomot – 107 m átmérőjű és 259 m magas –, ami abban az időben (i.sz. 550) már 850 éves volt, Koeppen úgy gondolja, hogy egészen i.e. 292-ig visszamenve a buddhizmus volt az uralkodó vallás Punjab-ban.

akár csak egyetlen igazságot is, még ha a legkisebbet is a rábízott titkok közül, annak meg kellett halnia, azt pedig, aki elfogadta a bizalmas közlést, halálra ítélték.

Létezett azonban, és a mai napig létezik egy Szó, ami messze felülmúlja a rejtélyes egytagú szót, és amely szinte brahmannel egyenlővé teszi azt, aki a kulcsának birtokosává válik. Egyedül a Brahmâtâmâ-k rendelkeznek ezzel a kulccsal, és tudjuk, hogy jelenleg két nagy beavatott van Dél-Indiában, akik rendelkeznek vele. Ez csak a halál pillanatában adható tovább, mert ez az „Elveszett Szó”. Semmilyen kínvallatás, emberi hatalom nem tudja kikényszeríteni, hogy egy brahman, aki ismeri, felfedje azt, és nagyon jól őrzik ezt Tibetben.

Viszont ez a titoktartás és ez a mélységes rejtélyesség tényleg elcsüggesztő, mivel egyedül ők – India és Tibet beavatottjai – tudták teljesen szétoszlatni a sűrű ködöt, ami az okkultizmus történelmére telepedett, és kikényszeríteni az állításainak elfogadását. A Delphoi parancs: „Ismerd meg önmagad” kevésnek látszik ebben a korban. A hibát azonban nem az adeptusok készülékében kellene keresni, akik mindent megtettek, amit csak megtehettek, és elmentek odáig, ameddig a szabályaik megengedték, hogy felnyissák a világ szemét. Csak amíg az európaiak meghátrálnak a nyilvános közmegvetéstől és nevetségességtől, amikkel bőségesen illetik az okkultistákat, addig az ázsiaiakat saját tudásaik bátorítják. Ezek azt a lehangelő benyomást keltik az egyszerű népben, hogy semmilyen Bîga Vidyâ, arhatság (adeptusság) nem lehetséges a Kali Yuga (a „Fekete Korszak”) alatt, amin jelenleg megyünk keresztül. Még a buddhistáknak is azt tanítják, hogy Buddha állítólag azt jövendölte, hogy az erő el fog enyészni „egy évezreddel az ő halála után”. Ez azonban teljes tévedés. A *Dîgha Nikâya*-ban Buddha ezt mondja:

Halld Subhadra! A világ soha nem lesz Rahat-ok nélkül, ha a gyülekezeteimben levő aszkéták jól és igazán tartják be az előírásaimat.

Hasonlóan ellentétes nézetet hirdet Krishna a *Bhagavad Gîtâ*-ban, mint amit a brahmanok felhoznak, továbbá sok Sâddhu és csodatevő tényleges színre lépése történt meg a múltban, de még a jelenlegi korunkban is. Ugyanez érvényes Kínára és Tibetre is. Tsong-Kha-pa rendelkezései között van egy, amely előírja a Rahat-oknak (arhatoknak), hogy tegyenek kísérletet a világ felvilágosítására, beleértve a „fehér barbárokat”, minden évszázadban, a ciklus bizonyos meghatározott időszakában. Legalább is a mai napig ezek a próbálkozások nem voltak nagyon sikeresek. Kudarc követett kudarcot. Meg kell-e magyaráznunk ezt a tényt egy bizonyos jövendölés fényében? Ez azt mondja, hogy addig az ideig, amikor Pban-chhen-rin-po-chhe (a Bölcsesség Nagy Ékszer)^{49/6} beleegyezik, hogy a P’helíng-ek (nyugatiak) földjén szülessen újra, úgy jelenjen meg, mint a Szellemi Hódító (Chom-den-da), és megsemmisítse a korszakok hibáit és tudatlanságát, addig nem sok értelme van megpróbálni P’helíng-pa (Európa) tévképzetének gyökeres kiirtását, mert a fiai nem hallgatnak senkire. Egy másik jövendölés kijelenti, hogy a Titkos Tanítás csak addig a napig fog megmaradni a teljes tisztaságában Bhod-yul-ban (Tibetben), amíg az megőrzi a szabadságát a külföldi lerohanással szemben. A nyugaton születettek tényleges látogatásai bármennyire is barátságosak, ártalmasak lesznek a tibeti lakosságra. Ez a valódi kulcs a tibeti bezárkózottsághoz.

L. fejezet Néhány további téves nézet helyesbítése

Függetlenül a széles körben elterjedt tévképzetektől és hibáktól – amik gyakran a legmulatságosabbak annak számára, aki rendelkezik bizonyos tudással a valódi tanításokról – általában a buddhizmussal és különösen a tibeti buddhizmussal kapcsolatban, minden orientalista egyetért abban, hogy Buddha legfőbb célja az emberi lények elvezetése volt a megszabaduláshoz. Ennek érdekében azt tanította nekik, hogy gyakorolják a legnagyobb tisztaságot és erényességet, és szakítsák el magukat az illúziók világának szolgálatától, valamint az ember

^{49/6} A Tda-shu-Hlum-po láma címe.

még inkább illuzórikus – mert múlandó és valótlan – testének és fizikai én-jének szeretetétől. Vajon mi a jó egy erényes életben, ami tele van szűkölködéssel és szenvedéssel, ha az egyedüli eredménye a megsemmisülés a végén? Ha még annak a teljes tökéletességnek az elérése is, ami elvezeti a beavatottat oda, hogy emlékezzen elmúlt életeinek teljes sorozatára, és előre lássa az eljövendőket úgy, hogy teljesen kifejlődik a benne levő belső, isteni szem, és megszerzi a tudást, ami felfedi a létezés állandóan ismétlődő ciklusainak okait,^{50/1} végül a nemlétezéshez és semmi többhöz juttatja el, akkor az egész rendszer ostobaság, és az epikureanizmus is sokkal filozofikusabb, mint az *ilyen* buddhizmus. Az, aki nem képes megérteni azt a finom, mégis hatalmas különbséget az anyagi vagy fizikai állapotban való létezés és egy tisztán szellemi – szellem- vagy „lélekszerű” – létezés között, az soha nem fogja valós értékén megítélni Buddha legfőbb tanításait, még azok exoterikus formáját sem. Az egyéni vagy személyes létezés a fájdalmak és szenvedések oka, a közös és személytelen örökké tartó élet mindig is tele van isteni üdvösséggel és örömmel, amely soha nem okozza vagy eredményezi fényének elsötétülését. Egy ilyen örökké tartó élet reménye az egész buddhizmus kulcsa. Ha azt mondják nekünk, hogy a személytelen létezés egyáltalán nem létezés, hanem felér a megsemmisüléssel, ahogyan néhány francia reinkarnáció-hívő hirdette, akkor megkérdeznénk: Milyen különbséget jelenthet egy Én szellemi felfogóképességében, hogy a Nirvána-ba csak saját személyes életeire – a modern reinkarnáció-hívők szerint életek tízezreiről van szó – való visszaemlékezésekkel lép-e be, vagy teljesen beleoldódva a Parabrahmani állapotba egygyé válik a Mindennel, a közös emberiséget megjelenítő teljes tudással és teljes érzelmvilággal? Ha egyszer egy Én csak tíz különálló, egyedi életet él, akkor szükségszerűen el kell vesztítenie az egy én-jét, és össze kell keverednie – úgymond egybeolvadnia – ezzel a tíz én-nel. Tényleg úgy tűnik, hogy mindaddig, amíg ez a nagy misztérium holt betű marad a nyugati gondolkodók világa, és különösen az orientalisták számára, addig az utóbbiak minél kevesebbet akarnak megmagyarázni, annál jobb az igazságnak.

Minden létező vallási filozófia közül a buddhizmust értik a legkevésbé. A Lassen-ek, a Weber-ek, a Wassiljow-ok, a Burnouf-ok és a Julien-ek, de még a tibeti buddhizmus olyan „szemtanúi” is, mint Körösi Csoma és Schlagintweits csak még tovább bonyolították a zűrzavart. Ezek egyike sem szerezte meg soha az információt eredeti Gelugpa forrásból. Mindannyian olyan tudás-töredékek alapján ítélték meg a buddhizmust, amit a tibeti határvidékek lámakolostoraiban szedtek össze, olyan vidékeken, amelyeket sűrűn laknak butániak és lepcsák, bhonok és vörös sapkás dugpák a Himalája mentén. Kötetek százait vásárolták meg burjátoktól, sámánoktól és kínai buddhistáktól, azokat elolvasták, lefordították, félremagyarázták és félreértelmezték, állandó szokásuk szerint. Az ezoterikus iskolák nem lennének tovább érdemesek a nevükre, ha az irodalmukat és tanításaikat megosztanák akár csak az azonos vallásban hívő avatatlan társaikkal, nem beszélve a nyugati nyilvánosságról. Ezt egyszerűen a józan ész és a logika diktálja. Mindazonáltal ez olyan tény, amit az orientalistáink soha nem voltak hajlandók elismerni, ezért tovább folytatják, komolyan megvitatva a bálványoknak, az „igazságmondó tábláknak” és a „szögletes teknősbéka páncélok” levő „Phurbu mágikus ábráinak” a fő szempontjait és képtelenségeit. Ezek közül egyiknek sincs köze a Gelugpa valódi filozófiai buddhizmusához, de még a Sakyapa és Kadampa szekták legképzettebb tagjainak buddhizmusához sem. Minden ilyen „táblát” és áldozati asztalt, Chinareg mágikus kört, stb. bevallottan Szikföldről, Butánból és Kelet-Tibetből, a bhonoktól és dugpaktól kaptak. Mégis, ezeket tekintik a tibeti buddhizmus jellegzetességeinek! Ugyanolyan pártatlan dolog, mintha Berkeley püspök elolvasatlan filozófiájáról mondanánk ítéletet, miután a kereszténységet a nápolyi lazzaroni parasztos szertartásában tanulmányoznánk, amint egy misztikus dzsigget táncolnak Szt. Pip bálványa előtt, vagy a fogadalmi felajánlásán Szt. Cosmo és Domiano viasz falloszát vinnénk Tsernie-ben.

^{50/1} A 12 Nidána-t, amit a tibetiek Tin-brel Chug-nyi-nek neveznek, amelyek a „Négy Igazságon” alapulnak.

Teljesen igaz, hogy az egyszerű Shrâvaka-k (hallgatók) és a Shramana-k (a „gondolkodás-visszatartók” és „nyersek”) elsatnyultak, és hogy sok buddhista szekta pusztá dogmatizmusba és a rituálék világába esett. Hasonlóan minden más ezoterikus, félig elrejtett tanításhoz, Buddha szavai is kettős jelentést hordoznak, és minden szekta fokozatosan arra jutott, hogy kijelentsék, ők az egyetlenek, akik ismerik a pontos jelentést, és így felsőbbrendűséget feltételeznek magukról a többiek felett. Az egyházszakadás belopózott és felgyorsult, mint egy utálatos rák a korai buddhizmus egészséges testébe. Nâgârjuna Mahâyâna („Nagy Szekér”) iskolája szembe került a Hînayâna („Kis Szekér”) rendszerrel, és még Âryâsanga Yogâchârya-ját is eltorzította az Indiából a Mansarovara partjaira tartó, csapzott hajú vándorok seregeinek évenkénti zarándoklata, akik azt játsszák, hogy jógik és fakírok, hogy nagyobbak látszanak. A világ színlelt megvetése és a belégzések és kilégzések unalmas és haszontalan számolgotása, mint az elme tökéletes nyugalmanak vagy a meditációnak az eszköze, eljuttatta ezt az iskolát a hatha jóga területére, és tette a brahmani Tîrthika-k örökösévé. És bár Srotâpatti-jai, Sakridâgâmin-jai, Anâgâmin-jai és arhatjai^{50/2} ugyanazokat a neveket viselik szinte minden iskolában, viszont mindegyik tanítása nagymértékben különbözik, és nem valószínű, hogy ezek bármelyike elnyerte a valódi Abhijñâ-kat (a természetfeletti kivételes öt képességet).

Az orientalisták egyik legfőbb tévedése, amikor megítélik – ahogyan ők kifejezik – a „belső(?) bizonyítékokat”, az, hogy feltételezték, hogy a Pratyeka Buddhák, a Bodhisattva-k és a „Tökéletes” Buddhák későbbi fejlesztések voltak a buddhizmusban. Ugyanis ezen a három fő fokozaton alapul az Adeptusok Hierarchiájának hét és tizenkét szintje. Az első azok, akik elérték a Buddhák Bodhi-ját (bölcsségét), de nem válnak Tanítókká.^{50/3} Az emberi Bodhisattva-k úgymond jelöltek a tökéletes buddhaságra (eljävendő Kalpákban) azzal a lehetőséggel, hogy most használják képességeiket, ha szükséges. A „Tökéletes” Buddhák egyszerűen „tökéletes” beavatottak. Mindezek emberek, nem pedig test nélküli lények, ahogyan a Hînayâna exoterikus könyvekben írják. Ezek pontos jellemzői csak Lugrub vagy Nâgârjuna, a Mahâyâna rendszer megalapítójának a titkos kötetében találhatók meg, aki azt mondta, hogy a Nâga-któl (meseszerű „Kígyók”, a beavatott vagy Mahâtma rejtett neve) kapott beavatást. A kínai feljegyzésekben található meszerű leírás arról, hogy Nâgârjuna a tanítását Gautama Buddháéval szembenállónak tekintette mindaddig, amíg meg nem tudta a Nâga-któl, hogy az pontosan az a tanítás, amit titokban maga Shâkyamuni tanított, egy allegória. Ez a Himalájában levő régi brahmani titkos iskolák és Gautama ezoterikus tanításainak összhangba hozásán alapul, mivel mindkét félnek először kifogásai voltak a másik rivális iskolái ellen. Az előbbi, az összes többi szülőjét a Himaláján túl hozták létre korszakokkal Shâkyamuni megjelenése előtt. Gautama ennek a tanulója volt, és náluk, ezeknél az indiai bölcseknél tanulta meg Sungata igazságait, minden földi, múlandó dolog ürességét és átmeneti jellegét, valamint Prajñâ Pâramitâ misztériumait, vagyis „a Folyón túli tudást”, ami végül eljuttatja a „Tökéletest” az Egy Valóság régióiba. Az arhatjai azonban különböztek tőle. Egyesek ambiciózusak voltak, és bizonyos tanításokat módosítottak a nagy zsinatok után, és ezeknek az „eretnekeknek” köszönhető, hogy az anya-iskola először visszaütötte, hogy megengedje nekik az ő iskoláikkal való összeolvadást, amikor az üldöztetés elkezdte kiszorítani az Ezoterikus Testvériséget

^{50/2} A Srotâpatti az, aki elérte a valós és a valótlán megértésének *első* ösvényét. A Sakridâgâmin jelölt a magasabb beavatások egyikére: „az, aki meg fogja kapni az ismét megszületést”. Az Anâgâmin az, aki elérte a „harmadik ösvényt”, vagy szó szerint „az, aki nem fog ismét újraszületni”, *hacsak úgy nem akarja*, mivel választhatja, hogy újraszületik „az istenek bármelyik világában”, vagy ottmarad a Devachan-ban, vagy választhat egy földi testet is emberbaráti céllal. Az arhat az, aki elérte a legmagasabb ösvényt, tetszése szerint beleoldódhat a Nirvâna-ba, miközben itt, a földön van.

^{50/3} [A Pratyeka Buddha a Buddha szintjén áll, de a világért végzett munkájának semmi köze nincs a tanításhoz, a tisztségét pedig mindig misztérium veszi körül. Az a neveléses nézet, hogy ilyen hatalom, bölcsség és szeretet emberfeletti magasságában önző lehet, az exoterikus könyvekben található, bár nehéz megérteni, honnan eredhet. H.P.B. megbízott azzal, hogy javítsam ki a hibát, amit egy figyelmetlen pillanatban elkövetett, egy ilyen állítást máshová átmásolva. – Annie Besant]

Indiából. Viszont amikor végül a legtöbbjük alávetette magát a fő Âshram-ok irányításának és felügyeletének, akkor Âryâsanga Yogâchârya-ja beleolvadt a legrégebbi páholyba. Mert ott van időtlen idők óta az, ahol elrejtve nyugszik a világ végső reménye és fénye, az emberiség megváltása. Sok neve van annak az iskolának és földnek, és az utóbbi nevét most az orientalisták egy mesebeli ország mitikus nevének tekintik. Egyébként ez az a rejtélyes föld, ahonnan várják a hinduk a Kalki Avatâra-jukat, a buddhisták a Maitreya-jukat, a párszik a Sosiosh-ukat, a zsidók pedig a Messiásukat, és ugyanígy onnan várnák a keresztények a Krisztusukat – már ha tudnának róla.

Ott, és csakis ott uralkodik Paranishpanna (Gunggrub), a létezés és nem-létezés teljesen tökéletes megértése, a szellemben való változatlan igazi létezésé, még akkor is, amikor az utóbbi látszólag még a testben van, mivel annak minden lakója azért nem-ÉN, mert ő a Tökéletes ÉN-né vált. Ezek üressége „önmagától létező és tökéletes” – ha lennének olyan avatatlan szemek, amik éreznék és érzékelnék –, mert abszolúttá válik, mivel a valótlan átalakul feltétel nélküli Valósággá, és ennek a mi világunknak a valóságai saját természetükben elenyésznek a vékony (nem-létező) levegőben. Miután az „Abszolút Igazság” (Dondam-pav-den-pa, szanszkritul Paramârthasatya) legyőzi a „relatív igazságot” (Kunza-bchi-den-pa, szanszkritul Samvritisatya), a rejtélyes régió lakóiról feltételezik, hogy eléri azt az állapotot, amit a misztikus fogalomrendszerben Svasamvedanâ-nak („önelemző tükröződésnek”) neveznek, és Paramârtha-nak, vagyis a személyes abszolút tudata beleoldódásának a személytelen ÉN-be, ami mindenek feletti, ebből következően minden értelemben felett áll minden illúzióknak. Ennek „Tökéletes” Buddhái és Bodhisattvái lehetnek minden jó felfogású buddhista nyelven menyegyeik – ezért elérhetetlen lények, míg ezek az elnevezések semmit sem sugallnak és mondanak az európai avatatlanok nehézkes észjárása számára. Mit számít ez azoknak, akik a mi világunkban vannak, mégis kívül és messze túl élnek az illúziók világán! Felettük a Nirvânîknak már csak egy osztálya van, nevezetesen a Chos-ku (Dharmakâya), vagyis a „maradványok nélküli” Nirvânî-k, a tiszta Arûpa, a forma nélküli Lélegzetek.^{50/4}

Onnan emelkednek ki a Bodhisattva-k alkalmankén a Prul-pai-ku (vagy Nirmânakâya) testükben, és hétköznapi megjelenést feltéve tanítják az embereket. Vannak tudatos, de öntudatlan testet öltések is.

A Yogâchârya vagy Mahâyâna rendszerekben található tanítások legtöbbje ezoterikus, ahogyan a többi rendszeré is. Egy napon az avatatlan hindu és buddhista lehet, hogy elkezd izekre szedni a *Bibliát*, szó szerint véve azt. Az oktatás gyorsan terjed Ázsiában, és már történt néhány kísérlet ebbe az irányba, és így a fegyver keményen visszafordulhat a keresztényekre. Bármilyen következtetésekre jusson az említett két hívő, soha nem lesznek feleannyira sem olyan nevetségesek és igazságtalanok, mint a keresztények a filozófiáikkal szemben. Így, Spence Hardy szerint az arhat halálakor belép a Nirvâna-ba:

vagyis megszűnik létezni.

Jakob őrnaggyal megegyezően pedig, a Jîvanmukta,

feloldódva Brahma-ban, egy öntudatlan, kőszerű állapotba lép be.^{50/5}

Shankarâchârya-t úgy jelenítik meg, mint aki azt mondja a *Shvetâshvatara*-hoz írt előszavában:

^{50/4} Téves az az elgondolás, ami alapján az orientalisták szó szerint veszik a Mahâyâna iskola tanítását a testek három különböző típusáról, név szerint a Prulpa-ku, a Longehod-dzocpaig-ku és a Chos-ku, mivel ezek mind a Nirvâna-i állapothoz tartoznak. Kétféle Nirvâna van: a földi és a tisztán test nélküli szellemeké. Ez a három „test” a három burok – mindegyik többé-kevésbé fizikai –, amelyek az adeptus rendelkezésére állnak, aki már rálépett és áthaladt a hat Pâramitâ-n, vagyis Buddha „ösvényein”. Ha egyszer rálép a hetedikre, többé nem tud visszaérni a földre. Lásd Cosma: *Jour. As. Soc. Beng.*, VII. 142; Schott: *Buddhismus*, 9. oldal, aki másképpen adja meg.

^{50/5} *Vedânta Sâra*, fordította Jakob őrnagy, 119. oldal.

A gnózisnak, ha egyszer felemelkedett, az eredménye felfogásához semmi többre nincs szüksége, csak olyan segédeszköze, amit felemelhet.

A teozófus – ahogyan megvitattuk – ameddig csak él, csinálhat választása szerint jó és rossz dolgokat, és nem ejt foltot magán, ilyen a gnózis segítő ereje. Továbbá azt is állítják, hogy a Nirvâna tanítása alkalmas erkölcstelen következtetésekre, és hogy minden korszak kvietistáit erkölcstelenséggel vádolták.^{50/6}

Wassilyew^{50/7} és Körösi Csoma^{50/8} szerint a Prasanga iskola sajátos módját honosította meg minden ezoterikus vélemény képtelensége és tévessége levezetésének.^{50/9}

A buddhista filozófia helyes értelmezéseit egy Prasanga iskolából származó értekezésbe beszúrt szövegmagyarázat koronázza meg, ami szerint

még egy arhat is a pokolra jut, ha kételkedik bármiben,^{50/10}

így téve a világ legszabadabban gondolkodó vallását egy vakhit rendszerré. A „fenyegetés” egyszerűen arra a jól ismert törvényre utal, hogy még egy beavatott is elbukhat, és így a célja végképp romba dőlhet, ha akár csak egy pillanatig is kételkedik pszichikus képességei hatóerejében – az okkultizmus abc-jében, ahogyan ezt minden kabbalista jól tudja.

A tibeti Ngo-vo-nyid-med par Mraba szektát („azok, akik tagadják a létezést”, vagy „a természetet Mâyâ-nak tekintők”)^{50/11} soha, egy pillanatig sem lehet szembeállítani India valamely nihilista vagy materialista iskolájával, mint például a Chârvâka-val. Ők – ha valamik, akkor – tisztán vedantisták a nézeteikben. Ha pedig a Yogâchârya-kkal vagy a tibeti Vis-hishtadwaitî-knek nevezettekkel hasonlítjuk össze, akkor a Prasanga iskola nyilvánvalóan az ország advaita filozófiája. Ezt két részre osztották: az egyik, amit eredetileg Bhavya alapított, a Svantratra Madhyamika iskola, a másikat pedig Buddhapâlita alapította, és mindkettőnek megvolt az exoterikus és ezoterikus részlege. Muszáj az utóbbihoz tartozni ahhoz, hogy bármit is megtudjunk ennek a szektának az ezoterikus tanításairól, amik mind közül a leginkább metafizikusak és filozofikusak. Chandrakirti (Dava Dagpa) leírta magyarázatait a Prasanga tanokról, és nyilvánosan tanította azokat, és határozottan kijelenti, hogy két mód van a Nirvâna-hoz vezető „ösvényre” való belépéshez. Bármely erényes ember el tudja érni Naljorn-gonsum („meditáció önmegfigyeléssel”) a négy igazság intuitív felfogását anélkül, hogy egy kolostori rendhez tartozna, vagy beavatást kapna. Ebben az esetben eretnekségnek tekintették azt állítani, hogy a látomások, amik ilyen meditáció következtében felléphetnek, vagy Vishnâ (belső tudás), nem képesek tévedni (Namtog vagy hamis látomások), mert ezek maguk a tévedések. Mivel egyedül Alaya-nak van abszolút és örökkévaló létezése, egyedül ez rendelkezhet abszolút tudással, és még a beavatott a Nirmânakâya^{50/12} testében is követhet el alkalomadtán hibát azzal, hogy igaznak fogadja el a hamisat az „ok nélküli” világ magyarázatában. Egyedül a Dharmakâya Bodhisattva tévedhetetlen, amikor valódi samâdhi-ban van. Mivel Âlaya, vagy Nying-po mindennek a gyökere és alapja, láthatatlan és felfoghatatlan az emberi szem és értelem számára, csak annak tükröződését tudja visszatükrözni, nem pedig ön-

^{50/6} Ugyanott, 122. oldal.

^{50/7} *Der Buddhismus*, 327, 357. és további oldalak, idézi: Schlagintweit.

^{50/8} *Buddhism in Tibet*, 41. oldal.

^{50/9} *Jour. of As. Soc. Bengal*, VII. 144, idézve mint fent.

^{50/10} *Buddhism in Tibet*, 44. oldal.

^{50/11} Hirdetik az Egy Abszolút tiszta Természet, Parabrahman létezését, minden azon kívül levő dolog illúzióját, az egyéni léleknek – az „Egyetemes” egy sugarának – egyedül a jóga által történő bevezetését a létezés és a dolgok valódi természetébe.

^{50/12} Nirmânakâya (vulgárisan Nirvânakâya) a test vagy Én „maradványokkal”, vagyis a földi tulajdonságok befolyása, bármennyire is szellemivé vált, és hozzátapadt az adott Én-hez. Egy beavatott a Dharmakâya-ban, vagyis a Nirvâna-ban „maradványok nélkül” a Jīvanmukta, a Tökéletes Beavatott, aki teljesen elválasztja felsőbb Én-jét a testtől samâdhi folyamán. [Meg kell jegyezni, hogy ezt a két szót itt más értelemben használja, mint az korábban ismertetésre került. – A.B.]

magát. Így az a tükörkép, ahogyan a hold a nyugodt és tiszta vízben, úgy fog tükröződni a Dharmakâya szenvedélymentes értelmében, és eltorzítja mindennek a tovatűnő képe, amit egy olyan elme érzékel, ami maga is hajlamos arra, hogy felkavarodjon.

Röviden, ez a tanítás a rádza jógáé a samâdhi-állapot két fajtájának gyakorlásában. Az egyik „ösvény” az üdvösség világába (Sukhâvatî vagy Devachan) vezet, ahol az ember tökéletes tiszta boldogságot élvez, de ami még mindig a személyes létezéssel van összekötve, a másik pedig az az ösvény, ami a teljes megszabaduláshoz vezet az illúzió, az én és a valótlan világából. Az első nyitott mindenki számára, és egyszerűen érdem szerint érjük el, a második – százszor gyorsabb – tudáson (beavatáson) keresztül érhető el. Így a Prasanga iskola követői közelebb vannak az ezoterikus buddhizmushoz, mint a Yogâchârya-k, mert a nézeteik a legtitkosabb iskolákéval megegyezik, és ezeknek a tanításoknak csak a visszhangját halljuk a *Yamyangshapda*-ban és más, nyilvánosan terjesztett és használt munkákban. Például az idő három osztálya közül kettőnek a valótlanágát ismertetik a nyilvános munkákban, nevezetesen (a) hogy nincs sem múlt, sem jövő, mivel mindkét ezen osztály a jelennel van összefüggésben, és (b) hogy a dolgok valóságát soha nem tudja észlelni vagy érzékelni csak az, aki megkapta a Dharmakâya testet. Itt ismét van egy nehézség, mivel ez a „maradványok nélküli” test a beavatottat elviszi a Paranirvâna-ba, ha elfogadjuk a szóbeli exoterikus magyarázatot, és ezért nem észlel és nem is érzékel. Orientalistáink azonban nyilvánvalóan nem érzik az elmentmondást az ilyen képtelenségekben, és tovább folytatják az agyalást anélkül, hogy megállnának elgondolkodni rajta. Mivel a miszticizmus irodalma óriási, és csak maga Oroszország a burjátokkal, sámánokkal és mongolokkal való szabad érintkezés következtében egész könyvtárakat vásárolt meg Tibetről, ezért a tudósoknak ezt már jobban kellene ismerniük. Elég azonban csak elolvasni, mit írt Körösi Csoma a Kâla Chakra rendszer eredetéről,^{50/13} vagy Wassilyew a buddhizmusról, hogy az ember feladja minden reményt, hogy belenézhesen a „tiltott gyümölcs” héja alá. Amikor Schlagintweit azt találta mondani, hogy a tibeti miszticizmus nem jóga –

ami elvont vallásos áhítat, amivel természetfeletti képességeket szereznek meg,^{50/14}

ahogyan a jógát Wilson meghatározza, hanem szoros kapcsolatban áll a szibériai sámánizmussal, és „szinte azonos a Tântrika szertartással”, továbbá hogy a tibeti *Zung* a „*Dhâramîs*”, a *Gyut* pedig csak a *tantrák* – mivel a kereszténység előtti tantrákat a modern Tântrika-k szertartásai alapján ítélik meg –, akkor az ember szinte igazolva látja a gyanúját, hogy a materialista orientalistáink úgy csinálnak, mintha a misszionáriusok legjobb barátai és szövetségesei lennének. Bármilyen ismeretlen legyen a földrajz tudósaink számára, az nem létező helynek tűnik. Így:

A miszticizmusról azt állítják, hogy a mesebeli országból, Sambhala-ból származik. ... Csoma gondos kutatás eredményeként ezt a [mesebeli?] országot a Szir Darján [Yaxartes] túra, az északi szélesség 45° és 50° közé helyezi. Ezt először Indiában ismerték meg 965-ben, és... Tibetbe Indiából került Kasmíron keresztül 1025-ben.^{50/15}

Az „ez” a „Dus-kyi Khorlo-t” vagy tibeti miszticizmust jelenti. Egy rendszer, ami olyan idős, mint az emberiség, amit Indiában ismertek és gyakoroltak, mielőtt Európa földrészé vált volna, amire azt mondják, hogy „először ismerték” csupán kilenc vagy tíz évszázaddal ezelőtt! Lehet, hogy a könyvének szövege a jelenlegi formájában még későbből „származik”, mert van számos ilyen szöveg, amiket meghamisítottak az egyes szekták, hogy a képzeletükhöz hozzáillesszék azokat. De ki olvasta a Dus-Kyi Khorlo-ról szóló eredeti könyvet, amit Tsong-Kha-pa újraírt a magyarázataival? Figyelembe véve, hogy ez a nagy reformer elégetett

^{50/13} Dus-Kyi Khorly („Időkerék”) „Titkos” Könyvei. Lásd: *Jour. As. Soc.*, II. 57. Ezeket a műveket ott hagyták a szikh dugpáknak Tsong-Kha-pa reformjai után.

^{50/14} *Glossary of Judicial and Revenue terms*, „jóga” címszó, idézve a *Buddhism in Tibet*-ben, 47. oldal.

^{50/15} *Buddhism in Tibet*, 47, 48. oldalak.

minden könyvet, ami a varázslásról szólt, és amire rá tudta tenni a kezét 1387-ben, és hogy egy egész könyvtárat hagyott hátra a saját munkáiból – aminek még egytizede sem vált soha ismertté – az ilyen kijelentések, mint a fentebb idézettek, legalábbis túlságosan koraiak. Azt az elképzelést is táplálják – a Huc abbé által felvetett bolondos hipotézisből eredően –, hogy Tsong-Kha-pa egy nyugati idegennel való érintkezéséből szerezte a bölcsességét és különleges képességeit, „akinek figyelemre méltóan hosszú orra volt”. A jó abbé erről az idegenről úgy hiszi, hogy „egy európai misszionárius volt”, ebből ered a feltűnő hasonlóság a tibeti és a római katolikus vallási szertartások között. A heves „Jehovah lámája” azonban nem mondja meg, ki volt az az öt külföldi, akik i.sz. 371-ben megjelentek Tibetben, hogy aztán ugyanolyan hirtelen és rejtélyesen eltűnjenek, mint ahogyan érkeztek, miután Thothori-Nyang-tsan királynál útmutatásokat hagytak, hogyan használjon egy ékszerdobozban levő bizonyos dolgokat, ami „a mennyekből esett le” a király jelenlétében pontosan ötven évvel korábban, i.sz. 331-ben.^{50/16}

Általában reménytelen zűrzavar van a keleti dátumokkal kapcsolatban az európai tudósok között, de ez sehol nincs akkora, mint a tibeti buddhizmus esetében. Így miközben néhányan elég helyesen elfogadják a VII. századot a buddhizmus bevezetésének időpontjaként, vannak mások – például Lassen és Koeppung –, akik komoly szakértőknek látszanak, és az egyik egy buddhista kolostor építését a Kailas hegység lejtőire egészen i.e. 137-re teszi,^{50/17} a másik szerint pedig a buddhizmus megalapítását Punjab-tól északra egészen i.e. 292-ig viszi vissza. Bár a különbség jelentéktelen – csak egyetlen ezer év –, mindazonáltal elgondolkodtató. De még ezt is könnyen meg lehet magyarázni ezoterikus alapon. A buddhizmust – Buddha lefátyolozott ezoterizmusát – a VII. században alapították meg, és onnan származnak a gyökerei, míg a valódi ezoterikus buddhizmust, a magot, Tathâgata tanításainak valódi szellemét Buddha választott arhatjai elvitték a születési helyére, az emberiség bölcsőjéhez, akiket azért küldött el, hogy találjanak egy biztonságos menedéket, mivel

a Bölcs érzekelte a veszélyt, amióta csak rálépett a Thonglam-ra [„a látás ösvényére” vagy a tisztánlátásra].

A lakosság körében, amely mélyen belemerült a varázslásba, a próbálkozás kudarcnak bizonyult, és nem is történt meg mindaddig, amíg a „Szív tanának” iskolája, amely a korszakkal korábban Nyugat-Tibet lejtőin megalapított elődjével össze nem keveredett, hogy a buddhizmus végül beoltotta a két különálló iskolájával – az ezoterikus és az exoterikus irányzataival – Bhon-pa országát.

LI. fejezet A „szem tana” és a „szív tana” vagy a „szív pecsétje”

Albrecht Weber professzornak igaza volt, amikor kijelentette, hogy egyedül az északi buddhisták

rendelkeznek ezekkel a [buddhista] kéziratokkal teljességükben.

Ugyanis amíg a déli buddhistáknak fogalmuk nincs egy ezoterikus tanítás létezéséről – bezárva, mint egy gyöngyszem minden vallás kagylójába – a kínaiak és a tibetiek megőriztek számos feljegyzést a valóságról. Bármennyire is eltorzult mára a tanítás, amit Gautama nyilvánosan hirdetett, viszont megőrizték azokat Kínában azokban a kolostorokban, amelyek a látogatóktól távol helyezkednek el. Noha a több, mint két évezred alatt minden új „reformer”, miután elvett valamit az eredetiből, valamilyen saját elgondolásával helyettesítette azt, az

^{50/16} *Buddhism in Tibet*, 63, 64. oldalak. Az ékszerdobozban talált tárgyak, ahogyan az exoterikus legenda részletezi, természetesen jelképesek. Ezeket megemlíthették a *Kanjur*-ban. Azt mondják, a következők voltak: (1) két kéz összekulcsolva, (2) egy miniatűr Choten (Stüpa vagy ereklyetartó), (3) egy talizmán „Om mani padme hum” felirattal, (4) egy vallási könyv, a *Zamatog* („egy megépített jármű”).

^{50/17} *Alterthumskunde*, II. 1072.

igazság még mindig, most is ott bujkál a tömegben. De csak a Himaláján túli erődök azok – tágan értelmezve Tibet –, a sivatag és a hegység legelérhetetlenebb pontjai, ahol az ezoterikus „Jó Törvény” – a „Szív Pecsétje” – a mai napig életben van a maga eredeti tisztaságában.

Tévedett-e Emanuel Swedenborg, amikor megjegyezte az elfeledett, régen elveszett Szóról:

keresd Kínában, és esetleg rábukkanhatsz a nagy Tatárországban.

Elmondja olvasóinak, hogy ezt az információt bizonyos „szellemektől” kapta, akik azt mondták neki, hogy ők a vallási szertartásukat eszerint az (elveszett) ősi Szónak megfelelően végzik. Ezzel kapcsolatban az *Isis Unveiled*-ben megjegyeztük, hogy:

Az okkult tudományok más tanulóinak többjük volt, mint a „szellemek” szava, amire támaszkodhattak ebben a különleges esetben, ők látták a könyveket,

amik tartalmazzák a „Szót”.^{51/1} Véletlenül azoknak a „szellemeknek” a nevei, akik meglátogatták a nagy svéd teozófust, keletiek voltak. Egy ilyen tagadhatatlanul és elismerten fedhetetlen jellemű ember szavait, akinek a képzettsége a matematikában, csillagászatban, a természettudományokban és a filozófiában messze meghaladta a korát, lehetetlen nem komolyan venni vagy olyan előírásosan elutasítani, mintha egy modern teozófus kijelentése volna. Kijelentette továbbá, hogy akaratlagosan olyan állapotba lépett, amikor a belső Én megszabadul minden fizikai érzékétől, és egy olyan világban él és lélegzik, ahol a természet minden titka nyitott könyv a lélek-szem számára.^{51/2} Sajnos, nyilvánosságra hozott írásainak kétharmada bizonyos értelemben allegorikus, és amint azokat szó szerint fogadják el, a bírálatok nem kímélik semmivel sem jobban a nagy svéd bölcsét, mint bármely más bölcsét.

Miután megnéztünk egy panorámaszerű képet a rejtett tudományokról és a mágiáról, ezek adeptusairól Európában, meg kell említenünk a keleti beavatottakat. Ha az ezotéria jelenlétét a nyugat szent írásaiban csak mostanában kezdik gyanítani, közel kétezer évnyi vakhit után, azok szó szerinti bölcsessége mögött, akkor ugyanezt lehet elfogadni a kelet szent könyvei esetében is. Ezért sem az indiai, sem a buddhista rendszert nem lehet megérteni egy kulcs nélkül, és az összehasonlító vallástan tanulmányozása nem is válhat „tudománnyá”, amíg minden vallás jelképrendszere fel nem tárja végső titkait. A legjobb esetben egy ilyen tanulmány megmarad időpazarlásnak és bűjóska játszásának.

Egy japán *enciklopédia* szaktekintélye alapján Remusat azt bizonyítja, hogy Buddha a halála előtt rendszerének titkait a tanítványára, Kásyapa-ra bízta, akit egyedül bízott meg az ezoterikus értelmezés szent megtartásával. Ezt Kínában *Ching-fa-yin-Tsang*-nak („a Jó Tanítása Szeme Misztériumának”) nevezik. A buddhista ezotéria bármely tanulmányozója számára „a Szem Misztériuma” fogalom bármilyen ezotéria hiányát mutatja. Ha a „Szív” szó állna a helyén, akkor jelentené azt, amit most állítanak jelentéseként. A „Szem Tana” dogmát és holtbetűs formát, templomi szertartásosságot jelent, amiket azoknak szánnak, akik megelégednek az exoterikus formulákkal. A „Szív Tana” vagy a „Szív Pecsétje” (a Sin Yin) az egyetlen valódi tanítás. Ezt megtalálhatjuk Hiuen Tsang által megerősítve. A *Mahâ-Prajnâ-Pâramitâ* (*Tapoh-je-King*) 120 kötetes fordításában olyan állítást találunk, hogy Buddha „kedvenc tanítványa, Ânanda” volt az, aki nagy Mesterének a Nirvâna-ba való távozása után megbízást kapott Kásyapa-tól, hogy terjessze a „Szem Tanát”, mivel a Törvény „Szíve” egyedül az arhatokra maradt.

Az alapvető különbséget, ami a kettő – a „Szem” és a „Szív”, vagy a külső forma és a rejtett jelentés, a hideg metafizika és az Isteni Bölcsesség – között létezik, világosan bemutatja a „kínai buddhizmusról” szóló számos kötet, amiket különböző misszionáriusok írtak. Miután

^{51/1} *Idézett mű*, II. 470. oldal.

^{51/2} Hacsak az ember nem kap pontos tájékoztatást és helyes módszert, a látomásait – akármilyen helyesek és igazak a lélek-életben – soha nem fog sikerülni az emberi memóriában lefényképezni, és az agy bizonyos sejtjei nagy pusztítást végeznek az emlékezésünkben.

évekig Kínában éltek, akkor sem tudnak semmivel sem többet, mint amit megtanultak a hengegő iskolákban, amelyek magukat ezoterikusoknak nevezik, mégis ellátják hitük nyílt ellen-ségeit állítólagos ősi kéziratokkal és ezoterikus munkákkal! Ez a groteszk ellentmondás a szerzetesi fogadalom és a gyakorlat között, úgy tűnik, soha nem lepte meg más népek titkos tanainak nyugati és tiszteletre méltó történeteit. Így sok ezoterikus iskolát említ meg a *Chinese Buddhism*-ban Joseph Edkins tiszteletes, aki teljesen őszintén hiszi, hogy a buddhisták titkos tanainak „aprólékos vizsgálatát” végezte el, akiknek a munkái „egészen az utóbbi idő-kig elérhetetlenek voltak eredeti formájukban”. Tényleg nem mondunk túl nagyot azzal, ha egyből kijelentjük, hogy az eredeti ezoterikus irodalom a mai napig „elérhetetlen”, és hogy a tiszteletre méltó úriember, aki úgy érezte, ki kell jelentenie, hogy

Nem úgy tűnik, hogy lett volna bármilyen titkos tanítás, amit azok, akik ismerték, nem fe-csegnék ki,

egy hatalmas hibát követett el, ha valaha is hitte, amit műve 161. oldalán mond. Tudatjuk vele máris, hogy az ünnepelt szerző valamennyi Yû-luh-ja („Mondások leírásai”) teljességükben egyszerű megtévesztések úgy – ha nem még inkább –, mint a brahmanok Purâna-i. Haszonta-lan lenne felsorolni a legkiválóbb orientalista tudósok végtelen sorát, vagy előhozni Remusat, Burouf, Koeppen, Szt. Hilaire és Szt. Juliánusz kutatásait, akikről úgy hiszik, hogy közszem-lére tették az ősi hindu világot azzal, hogy felfedték a buddhizmus szent és titkos könyveit. Az a világ, amit feltárnak, soha nem volt elfedve. Az összes orientalista tévedéseit meg lehet ítélni az egyik legnépszerűbb, ha nem a legnagyobb közöttük, Max Müller professzor tévedése alapján. Ezt arra hivatkozva lehet megtenni, amit nevetségesen „Ki istenként” (Ka) fordít.

A Brâhmana-k szerzői olyan tökéletesen szakítottak a múlttal, hogy megfélelkezve a himnu-szok költőiességéről és a költők vágyakozásáról az Ismeretlen Isten után, magát a kérdő név-mást emelték fel istenné, és fogadtak el egy Ka istent (vagy Kit?)... Ahol csak kérdő verssorok előfordulnak, a szerző azt állítja, hogy Ka Prajâpati, vagy a Teremtmények Ura. De még itt sem áll meg. Egyes himnuszokat, amelyekben a kérdő névmás előfordul, Kadvat-nak nevezte, vagy-is, aminek Kad-ja vagy Quid-ja van. Viszont hamarosan egy új melléknevet képzett, és nem csak a himnuszokat, hanem az istennek felajánlott áldozatot is Kaya-nak, „Ki”-szerűnek nevez-te. ... Pânini idejében ez a szó olyan jogosultságot szerzett, hogy szükségessé tett egy külön szabályt a képzésének megmagyarázásához. A jegyzetíró itt Ka-t Brahman-nal magyarázza meg.

Ha a jegyzetíró azt akár Parabrahman-nak is magyarázná, még akkor is több joga lenne er-re, mint neki volt Azt „Brahman-ként” bemutatni. Az ember képtelen megérteni, hogy a leg-magasabb, nem nélküli, forma nélküli Szellem, az Abszolút titkos és szent misztérium-nevét – akit senki nem merészelne egy osztályba sorolni a többi megnyilvánult Istenséggel, vagy akár csak a jelképes panteon primitív nevezéktanával megnevezni – miért nem szabad kifejezni egy kérdő névmással. Vajon azoknak, akik a világ leginkább antropomorf vallásához tartoz-nak, van-e joguk az ősi filozófusoknak szemrehányást tenniük akár a túlzó vallási áhítatért és hódolatért is?

Most azonban a buddhizmussal foglalkozunk. Annak ezoterikus és szóban adott tanításait, amiket egyetlen példányban írtak le és őriztek meg az eredeti ezoterikus iskolák legmagasabb vezetői, San-Kian-yi-su szerző mutatja be. Szembeállítva a Bodhidharma-t Buddhával így kiált fel:

„Julai” (Tathâgâta) nagy igazságokat és a dolgok okait tanította. Az emberek és a dévák taní-tójává vált. Megmentette a sokaságot, és több mint 500 mű tartalmazza a tanítását. Ebből emel-kedett ki a Kiau-men, vagyis a rendszer exoterikus ága, és azt hitték, hogy az Buddha *szavainak* az átadása. Bodhidharma hozta el a Nyugati Mennysorságból [Shamballából] az „Igazság Pe-csétjét”, (a valódi pecsétet), és megnyitotta keleten a kontempláció forrását. Közvetlenül Budd-ha szívére és természetére mutatott, kisöpörte az elősködő és idegen könyv-tanítás elterjedését,

és így megalapította a Tsung-men-t, vagyis a rendszer ezoterikus ágát, amely a Buddha szívének hagyományát tartalmazó rendszert.^{51/3}

A *Chinese Buddhism* szerzője által tett néhány megjegyzés erős fénnel világítja meg általában az orientalisták és különösen az „eretnekek országaiban” levő misszionáriusok egyetemes tévképzeteit. Ők nagyon erőteljesen a teozófusok – különösen az indiaiak – ösztönös megérzéseihez folyamodnak. A megfigyelendő mondatokat dőlt betűkkel írtuk.

Az általános [kínai] szó az ezoterikus iskolákra a *dan*, szanszkritul *Dhyâna*. ... Az ortodox buddhizmus Kínában lassan, de folyamatosan *tévhitűvé* vált. A könyvek és az ősi hagyományok buddhizmusa *a misztikus kontempláció buddhizmusává* vált. A régi iskolák történetét, amely régóta előtör India buddhista közösségeiben, *most már csak nagyon részlegesen lehet visszaállítani*. Valószínűleg némi fény vetülhet Kínából vissza arra az országra, ahonnan a buddhizmus származott.^{51/4} A történelem semelyik részében sem található nagyobb valószínűséggel segítség az elvesztett tudás visszaszerzéséhez, mint a pátriárkák leírásaiban, akiknek a sorát a Bodhidharma tette teljessé. Keresve a kínai és a japán pátriárkák elbeszéléseinek, valamint a Gautamában vagy Shâkyamuni-ban végződő *hét Buddha* legjobb magyarázatát, fontos ismerni a jainista hagyományokat, ahogyan azok a korai VI. században voltak, amikor a Bodhidharma pátriárka elköltözött Kínába...

Az ezoterikus buddhizmus iskoláinak felemelkedését nyomon követve észben kell tartanunk, hogy tartozik valamennyiükhöz egy alapelv, ami valamelyest hasonló az apostoli folytonosság dogmájához. Mindannyian azt állítják, hogy *tanításaikat tanítók sorozatán keresztül kapták, akik mindegyikét az elődje oktatta, egészen a Bodhidharma idejéig és tovább sorban magáig Shâkyamuni-ig és a korábbi Buddhákig*.^{51/5}

A későbbiekben elpanaszolja és megemlíti a szigorúan ortodox buddhizmustól távol esőként, hogy *a tibeti lámák a legnagyobb tiszteletet kapják Pekingben a császártól*.

A következő rész, amit a könyv különböző részeiből idézünk, összefoglalják Edkins nézeteit:

Nem ritkán lehet találkozni remetékkel nagy buddhista templomok közelében... a hajuknak megengedik, hogy nyíratlanul nőjön. ... A lélekvándorlás tanítását elutasítják. A buddhizmus a panteizmus egyik formája azon az alapon, hogy a lélekvándorlás tana az egész természetet élettel tölti meg, és hogy ez az élet az Istenség, amely különböző formájú személyiségeket ölt magára, és ez az Istenség nem egy öntudatos, szabad cselekvésű Önmaga Oka, hanem egy mindent átható Szellem. Kína ezoterikus buddhistái szigorúan tartják magukat az egyetlen tanításukhoz,^{51/6} ami semmit nem mond a lélekvándorlásról,... vagy a buddhista rendszer bármely más anyagibb részéről. A nyugati paradicsom, amit Amida Buddha híveinek ígérnek be... összeegyeztethetetlen a Nirvána tanításával [?].^{51/7} ...*Halhatatlanságot ígér megsemmisülés helyett.*

^{51/3} *Chinesse Buddhism*, 158. oldal. Joseph Edkins tiszteletes vagy figyelmen kívül hagyja, vagy – ami még valószínűbb – végképp fogalma sincs ilyen iskolák létezéséről, és ezek kínai paródiáiból von le következtetést, az ilyen ezotériát „eretnek buddhizmusnak” nevezve. Az is, bizonyos értelemben.

^{51/4} Az az ország – India – az ilyen iskolák feljegyzéseit és tanításait mindeddig csak általában a nyilvánosság, de különösen a szóban forgó, azt nem kellőképpen méltányoló nyugati orientalisták számára veszítette el. Viszont megőrizték azokat teljességükben egyes Matham-okban (a misztikus kontempláció menedékhelyein). De talán jobb lenne, ha azokat a jogos tulajdonosaiknál, az úgynevezett „mitikus” adeptusoknál vagy Mahatmáknál keresnék.

^{51/5} *Chinesse Buddhism*, 155-159. oldalak.

^{51/6} Nyilvánvalóan a leghatározottabban elutasítják az emberi lények állatokba történő lélekvándorlásának népszerű elméletét, de az emberek állatokból való kifejlődését nem – már ami az alsóbb princípiumait illeti.

^{51/7} Éppen ellenkezőleg, teljesen összeegyeztethető, amikor ezt az ezoterikus tanítás fényében magyarázzuk meg. A „nyugati paradicsom”, vagy a nyugati mennyország nem egy kitaláció, ami a transzcendens térben helyezkedik el. Ez egy valós helyszín a hegyek között, pontosabban egy hegyek által övezett sivatagi hely. Ezért ezt jelölték ki lakhelyként a keleti bölcsesség azon tanulmányozói – Buddha tanítványai – számára, akik elérték a Lohan-ok és Anâgâmin-ok (adeptusok) szintjét. „Nyugatnak” nevezik, egyszerűen földrajzi megfontolásból, és a „nagy vas hegylánc” az, ami körbeveszi az Avitchi-t, és a hét Loka, ami a „nyugati paradicsomot” körbezárja – ez az okkultizmus keleti tanulmányozói számára jól ismert helyszínek nagyon pontos ábrázolása.

Ennek az iskolának az ősisége nyilvánvaló az *Amida Sûtra* fordításának régi kelte – ami Kumârajîva keze munkája – és a *Ku-liang-sheu-King* alapján, ami a Han dinasztiából származik. Hatásának kiterjedése látható abban, ahogyan a tibetiek és a mongolok ragaszkodnak ennek a Buddhának a tiszteletéhez, és abban a tényben, hogy ennek a kitalált személyiségnek[?] a neve általánosabban hallható Kínában, mint a történelmi Shâkyamuni-ét.

Attól félünk, a tudós író hamis nyomon jár, ami a Nirvâna-t és Amita Buddhát illeti. Bizonyítékot látunk azonban egy misszionáriustól, aki bemutatja, hogy számos ezoterikus buddhista iskola létezik a Mennyei Birodalomban. Amikor a dogmatikus ortodox buddhista szentírások rossz célra való használata elérte a csúcspontját, és Buddha filozófiájának valódi szellemenye szinte elveszett, számos reformer jelent meg Indiából, akik szóbeli tanításokat adtak át. Ilyen volt Bodhidharma és Nâgârjuna, a kínai kontemplációs iskola legfontosabb munkáinak szerzői az időszámításunk szerinti I. évszázadban. Ismert továbbá az is – ahogyan a *Chinese Buddhism* mondja –, hogy Bodhidharma vált az ezoterikus iskolák fő alapítójává, amelyek őt alapvető ágra bomlottak. Az ismertetett adatok elég pontosak, de minden következtetés – egyetlen kivételtől eltekintve – hibás. Az *Isis Unveiled*-ben ezt mondtuk:

Buddha olyan egyértelműen tanítja egy új megszületés tanát, ahogyan Jézus teszi. Mivel szakítani akart a régi misztériumokkal, amikbe lehetetlen volt befogadni a tudatlan tömegeket, a hindu reformer – bár általában hallgat több titkos dogmáról is – világosan kifejti a nézeteit több bekezdésben is. Így ezt mondja: „*Egyes emberek újra megszületnek*, a gonosztevők a pokolba [Avitchi] jutnak, az igaz emberek a mennyországba [Devachan] kerülnek, azok, akik mentesek minden földi vágytól, belépnek a Nirvâna-ba.” (*Precepts of the Dhammapada*, V. 126.) Máshol Buddha kijelenti, hogy „jobb dolog hinni egy jövőben, amelyben boldogságot vagy szenvedést lehet érezni, mert ha a szív ebben hisz, akkor felhagy a bűnök elkövetésével, és éretnyesen cselekszik, és még ha nincs is feltámadás [újrászületés], egy ilyen élet az emberek jó hírnevét és jutalmát hozza el. Azok azonban, akik a halálban való megsemmisülésben hisznek, nem fognak leállni bármilyen bűnök elkövetésével, amik csak jól esnek nekik, mert nem hisznek a jövőben”. (Lásd: *Wheel of the Law*)

Akkor a halhatatlanság miatt „összeegyeztethetetlen a Nirvâna tanításával”? A fentiek csupán néhány Buddha világosan kinyilvánított gondolataiból valók választott arhatjai számára, a nagy Szent ennél sokkal többet mondott. Magyaratzként a téves nézetekhez, amiket évszázadunkban az orientalisták, „akik hiába próbálnak meg Tathâgata gondolatainak mélyére ásni”, és a brahmanok vallanak, „akik megtagadják a nagy Tanítót a mai napig”, álljon itt néhány eredeti gondolat Buddha és a titkos tudományok tanulmányozásával kapcsolatban. Ezek egy olyan műből származnak, amit Kínában egy tibeti írt, és Tientai kolostorában tette közzé, hogy körözzék a buddhisták között,

akik külföldi országokban élnek, és megvan a veszélye, hogy megrontják a misszionáriusok, ahogyan a szerző helyesen mondja, minden megtérés nem csupán „megromlás” a saját hit számára, hanem egy sajnálatos szerzemény is a kereszténység számára. Most néhány részlet fordítását közöljük, amelyek az említett műből készültek a jelenlegi kötet számára.

Egyetlen avatatlan fül sem hallotta Vu-vei-Tchen-jen [Buddha a Buddhán belül]^{51/8}, a mi Urunk és Bodhisattva-nk hatalmas Chau-yan-ját [titkos és megvilágosító előírásait], hogyan tudná az ember megmondani, mik voltak valójában a gondolatai? A szent Sang-gyas-Panchhen^{51/9} soha nem kínált betekintést az *Egyetlen Valóságba* a megreformálatlan [beavatatlan] Bhikkus számára. Kevesen vannak még a Tu-fon [tibetiek] között is, akik ismerték azt, ami pedig a Tsung-men^{51/10} iskolákat illeti, azok napról-napra lefelé süllyednek. ... Még a Fa-siong-

^{51/8} A szót az orientalisták „állapot nélküli valódi emberként” fordítják, ami rendkívül félrevezető. Egyszerűen a valódi belső embert, az Ēn-t jelenti. A „Buddha a Buddhán belül” azt jelenti, hogy volt egy Gautama belül, ahogyan kívül is.

^{51/9} Gautama Buddha egyik címe Tibetben.

^{51/10} Az „ezoterikus” iskolák, amikből sok van Kínában.

Tsung^{51/11} sem tudja nyújtani azt a bölcsességet, amit a valódi Naljor-chod-pa-ban [szanszkritul: ^{51/12} Yogâchârya]: ... ez mind a „szem tana”, és nem több. Egy visszafogó vezetés elvesztése érezhető, mivel a befelé irányuló meditáció [ön-kontempláció vagy Tchung-kwan] Tsh'-an-si-jai [tanítói] ritkává váltak, a Jó Törvényt pedig felváltotta a bálványimádás [Siang-kyan]. Ebből [a bálvány- vagy képmásimádásból] ered, hogy a barbárok [nyugati emberek] hallottak, viszont semmit nem tudnak a Bas-pa-Dharma-ról [a titkos Dharma-ról vagy tanításról]. Miért kell elbújtatni az igazságot, ahogyan egy teknős bújik el a páncéljában? Mert mostanra azt találták, hogy olyanná vált, mint a lámák tonzúra-kése, ^{51/13} egy fegyverré, aminek a használata túl veszélyes még a Lanoo számára is. Ezért senkire sem lehet rábízni a tudást [a titkos tudományt] a maga ideje előtt. A Chagpa-Thog-mad ritkává vált, a legjobbak visszavonultak Tushita-ba, az Áldottba. ^{51/14}

Továbbá az olyan ember, aki arra törekszik, hogy az ezotéria misztériumait teljesen elsajátítsa, mielőtt a beavatott Tch'-an-si (tanítók) kijelentenék róla, hogy készen áll azok megkapására, hasonló

ahhoz az emberhez, aki lámpás nélkül a sötét éjszakában azzal az elhatározással megy egy olyan helyre, ami tele van skorpiókkal, hogy észrevesz a földön egy tűt, amit a szomszédja ejtett el.

Majd pedig:

Annak, aki megszerezné a titkos tudást, mielőtt bármivel is tovább menne, „meg kell *tisztítania* a belső felfogási folyamat *lámpását*”, azután pedig „ilyen jó fény segítségével” portörliként érdemes tevékenységeket végezve el kell távolítania minden szennyeződést misztikus tükréről, ^{51/15} és így tegye lehetővé, hogy annak fényében meglássa az Én pontos képét. ... Először ez, utána Tong-pa-Nya, ^{51/16} végül pedig Samma Sambuddha. ^{51/17}

A *Chinese Buddhism*-ban megtalálhatjuk ezeknek a kijelentéseknek a megerősítését Lin-tsi aforizmaiban:

^{51/11} Egy kontemplációs iskola, amit Hiuen-Tsang, az utazó alapított, szinte megszűnt. Fa-siong-Tsung jelentése: „az iskola, amely felfedi a dolgok belső természetét”.

^{51/12} A jóga ezoterikus vagy rejtett tanítása (kínaiul: Yogi-mi-kean).

^{51/13} A „tonzúra-kést” *meteorvasból* készítik, és a „fogadalmi hajfűrt”, vagyis az újoncok hajának levágására használják az első felszentelésük során. Kétélű pengéje van, olyan éles, mint egy borotva, és elrejtve tartják egy szarv üreges fogantyújában. Megérintve egy rugót, a penge villámsebesen kiugrik, és ugyanilyen gyorsan vissza is húzódik. Nagy kézügyességre van szükség a használatához, hogy ne vágják meg a fiatal Gelung és Gelung-ma (a papságra és szerzetesnőiségre jelöltek) fejét az előzetes szertartások során, amik nyilvánosak.

^{51/14} Chagpa-Thog-mad Âryâsanga-nak, a Yogâchârya vagy Naljochodpa iskola alapítójának a neve. Erről a bölcsről és beavatotról azt mondják, hogy a „Bölcsességre” maga Maitreya Buddha, a hatodik faj Buddhája tanította Tushita-ban (egyik mennyei régió, amin ő uralkodik), és Tőle kapta a *Champaitehos-nga* öt könyvét. A Titkos Tanítás azonban azt tanítja, hogy Dejung-ból, vagyis Shamballa-ból érkezett, amit a „boldogság forrásának” („megszerzett bölcsességnek”) neveznek, és amiről néhány orientalista kijelentette, hogy egy „mesebeli” hely.

^{51/15} Talán nem hiábavaló emlékeztetni az olvasót arra a tényre, hogy a „tükrör” része volt a Thesmophoria jelképrendszerének, ami az eleusisi misztériumok egyik részlete, valamint hogy azt Atmu, a „Rejtett Egy” vagy „Én” keresése során használták. Dr. Alexander Wilder New Yorkból ezt mondja: „Hérodotosz és mások állítása ellenére, amely szerint a bacchusi misztériumok egyiptomiak voltak, erős valószínűsége van annak, hogy ezek eredetileg Indiából származtak, és shaivitikusak vagy buddhisztikusak voltak. Kore-Persep-honeia csupán Parasu-pani vagy Bhavani istennő volt, Zagreus pedig Chakra-ból, az óceántól óceánig nyúló országból való. Ha ez egy turáni történet, akkor könnyen felfoghatjuk a „szarvakat” a lámapapok által viselt holdsarlónak, és feltételezhetjük, hogy az egész legendának [Dionüszosz – Zagreusz meséjének] a láma-örökösödésen és lélekvándorláson kell alapulnia. ... Orpheus teljes történetének... mindvégig hindu visszhangzata van”. A „láma-örökösödés és lélekvándorlás” meséje nem a lámákkal együtt keletkezett, akik csupán a VII. századig vezetik magukat vissza, hanem a kaldeaiakkal és a brahmanokkal még korábban.

^{51/16} Bármilyen büntől vagy vágytól való teljes megszabadulás állapota.

^{51/17} Az az állapot, amely során egy adepts megszületései hosszú sorozatát látja, és éli át valamennyi korábbi testet öltését ebben a világban és másokban. (Lásd a csodálatos leírást az *Ázsia fényében*, 166. oldal, 1884. kiadás.)

A testen belül, ami befogadja az érzeteket, megszerzi a tudást, gondolkodik és cselekszik, van az „állapoton kívüli valódi ember”, Wu-wei-chen-jen. Ő teszi magát tisztán láthatóvá, a legvékonyabb elválasztó hártya mögé sem bújik. Akkor miért nem ismerjük fel? ... Ha az elme nem kerül tudatos kifejeződésre, akkor mindenhol megszabadulás van. ... Micsoda Buddha? *Válasz:* Egy elme, amely tiszta és pihen. ... Micsoda a Törvény? *Válasz:* Egy elme, amely tiszta és megvilágosodott. ... Micsoda *Tau*? *Válasz:* Minden helyen az akadályok hiánya és tiszta megvilágosodás. Ez a három egy.

A *Chinese Buddhism* tiszteletre méltó szerzője gúnyolódik a buddhista korbácsolás jelkép-rendszerén. Viszont a saját magukra kiszabott „ütések az orcára” és a „borda alá mért ütések” részei a keresztény szerzeteseknél a test sanyargatásának és az önostorozásnak – „a korbács fegyelmének” – a kereszténység első századaitól kezdve a mai napig. Az említett szerző azonban protestáns, aki a jó életet és kényelmet önsanyargatással és korbácsolással helyettesíti. A Lin-tsi-ben található mondatot –

Az „állapot nélküli valódi ember”, Wu-wei-chen-jen, tüskés héjba van becsomagolva, mint a gesztenye. Nem lehet megközelíteni. Ez a Buddha – a Buddha bennünk. –

kineveti. Való igaz,

Egy csecsemő nem képes megérteni a hét rejtélyt!